

70 LECIE POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

KSIĘGA JUBILEUSZOWA
WYDZIAŁU CHEMICZNEGO
POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ
1945–2015

Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej

KSIĘGA JUBILEUSZOWA WYDZIAŁU CHEMICZNEGO POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ 1945–2015

KSIĘGA JUBILEUSZOWA WYDZIAŁU CHEMICZNEGO POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ 1945–2015

Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej
Wrocław 2015

Teksty i opracowania
Marek Burak
Krzysztof Dackiewicz
Elżbieta Wojaczyńska
Jacek Wojaczyński

Biogramy
Marek Burak
Jacek Wojaczyński
Elżbieta Wojaczyńska

Redakcja tomu
Elżbieta Wojaczyńska, Jacek Wojaczyński

Opracowanie redakcyjne i korekta
Hanna Jurek

Projekt graficzny i skład
Tomasz Gracek

Na okładce
Ćwiczenia w wydziałowym laboratorium chemicznym w latach 50. XX wieku (fot. B. Kupiec) i współcześnie (fot. P. Wojciechowski, K. Mazur) – strona I.
Kampus Główny Politechniki Wrocławskiej z budynkami użytkowanymi przez Wydział Chemiczny – Gmachem Hutniczym (B-1), „Nową Chemią" (A-2) i „Starą Chemią" (A-3) – na pierwszym planie oraz gmachem im. Z. Ziołkowskiego (C-6) – u góry zdjęcia, 1995 (fot. K. Mazur) – strona IV.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Żadna część niniejszej książki, zarówno w całości, jak i we fragmentach, nie może być reprodukowana w sposób elektroniczny, fotograficzny i inny bez zgody wydawcy i właścicieli praw autorskich.

© Copyright by Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2015

OFICYNA WYDAWNICZA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ
Wybrzeże Wyspiańskiego 27, 50-370 Wrocław
http://www.oficyna.pwr.wroc.pl
e-mail: oficwyd@pwr.edu.pl
zamawianie.ksiazek@pwr.edu.pl

ISBN 978-83-7493-916-4

Druk i oprawa: beta-druk, www.betadruk.pl

Spis treści

Słowo wstępne Dziekana Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej 7

Od autorów 9

Kierunek chemiczny na Politechnice Wrocławskiej w latach 1945–2015
Marek Burak 13

Budynki Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej
Krzysztof Dackiewicz 67

Wspomnienia, refleksje, anegdoty 83

Bogdan Burczyk, Geneza specjalności dydaktycznej:
Chemia surfaktantów i układów zdyspergowanych 85

Maria Cieślak-Golonka, O naszej Bibliotece garść wspomnień 87

Andrzej Idzikowski, Wspomnienia [fragmenty] 88

Marian Kochman, Jak zawędrowałem na Politechnikę Wrocławską 91

Ludwik Komorowski, Ostatni instytut 92

Jacek Machnikowski, Jak zmieniał się „węgiel” 95

Andrzej Noworyta, Wrocławska inżynieria chemiczna
– kuźnia kadry naukowej… na eksport 98

Tadeusz Pieniążek, Wspomnienie [fragmenty] 99

Marian Rutkowski, Jak było 101

Zdzisław Ruziewicz, Urywki wspomnień 1946–1948 [fragmenty] 102

Jerzy Schroeder, Fragmenty wspomnień 104

W. Andrzej Sokalski, Migawki z komputerowej historii Wydziału Chemicznego 107

Juliusz Sworakowski, Katedra Chemii Fizycznej 1945-1968 109

Bogdan Szczygieł, Był sobie I 26 111

Władysław Walkowiak, Moje pół wieku w Politechnice Wrocławskiej 113

Paweł Kafarski, Garść anegdot o profesorach i asystentach 115

Jerzy Walendziewski, Anegdota o profesorze Romanie Kochu 117

Krzysztof Wojaczyński, Gra w zlecone 118

Szkoły naukowe Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej
Elżbieta Wojaczyńska, Jacek Wojaczyński 119

Biogramy pracowników nauki związanych z Wydziałem Chemicznym Politechniki Wrocławskiej w latach 1945–2015 131

Profesorowie, docenci i doktorzy habilitowani zmarli w latach 1945–2015 133

Emerytowani pracownicy naukowo-dydaktyczni 169

Pracownicy naukowi Wydziału Chemicznego (2015 rok) 191

Profesorowie i doktorzy habilitowani związani w przeszłości z Wydziałem Chemicznym 255

Wykaz pracowników Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej 267

Profesorowie Wydziału Chemicznego wyróżnieni tytułem doktora *honoris causa*
Opracowanie: Elżbieta Wojaczyńska, Jacek Wojaczyński 275

Koła naukowe na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej
Opracowanie: Elżbieta Wojaczyńska, Jacek Wojaczyński 279

Bibliografia 293

Spis ilustracji i tabel 297

Indeks nazwisk 301

Słowo wstępne Dziekana Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej

W 2015 roku przypada siedemdziesiąta rocznica utworzenia we Wrocławiu pierwszych polskich szkół akademickich. Również Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej – jeden z czterech powołanych dekretem z 24 sierpnia 1945 roku – świętuje swoje siedemdziesięciolecie. Dzięki wysiłkowi pionierów – wśród których znaczącą rolę odgrywali pracownicy naukowi Politechniki Lwowskiej z prof. Edwardem Suchardą na czele – już w listopadzie 1945 roku w budynkach dawnej wrocławskiej *Technische Hochschule* studia chemiczne rozpoczęło pierwszych kilkudziesięciu słuchaczy. Dziś Wydział Chemiczny kształci rocznie blisko 3 300 adeptów chemii na pięciu kierunkach dydaktycznych: Biotechnologii, Chemii, Inżynierii Chemicznej i Procesowej, Inżynierii Materiałowej oraz Technologii Chemicznej. W ciągu siedemdziesięciu lat mury Politechniki opuściło ponad 13 tysięcy absolwentów studiów chemicznych. Nasz Wydział, uruchomiony pierwotnie z myślą o kształceniu inżynierów dla zakładów przemysłowych Dolnego Śląska, stopniowo zyskiwał coraz wyższą rangę naukową, stając się czołowym centrum badawczym w skali nie tylko regionalnej, ale i ogólnopolskiej.

Dzisiaj na Wydziale Chemicznym prowadzi się zaawansowane badania między innymi w zakresie chemii i technologii paliw, produktów nieorganicznych, polimerów, chemii surfaktantów, metalurgii chemicznej, ochrony środowiska, biochemii i mikrobiologii, chemii organicznej, nieorganicznej i analitycznej, chemii fizycznej i teoretycznej oraz informatyki chemicznej. Zaplecze laboratoryjne Wydziału dysponuje nowoczesną, wysokospecjalistyczną aparaturą badawczą, umożliwiającą prowadzenie badań na światowym poziomie, co owocuje również publikacjami w czołowych czasopismach o zasięgu międzynarodowym. Pracownicy Wydziału Chemicznego to laureaci licznych wyróżnień za działalność naukową; są wśród nich beneficjenci prestiżowych programów Fundacji na rzecz Nauki Polskiej – WELCOME, MISTRZ, FOCUS czy KOLUMB. Studenci sięgają po Diamentowe Granty Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Grupy badawcze, w których uczestniczą pracownicy naszego Wydziału, biorą udział w międzynarodowych lub krajowych konsorcjach realizujących duże projekty europejskie. W 2014 roku Wrocławskie Konsorcjum Biotechnologii, współtworzone przez Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, otrzymało status Krajowego Narodowego Ośrodka Wiodącego (KNOW), co poza prestiżem oznacza dodatkowe środki na badania i staże zagraniczne.

Część prowadzonych badań – zgodnie z tradycją – była i jest ukierunkowana na potrzeby przemysłu, ale także innych dziedzin gospodarki stosujących technologie chemiczne. Efektem takiej współpracy jest realizacja wielu projektów związanych z modernizacją technologii, a także prace dyplomowe i staże w zakładach przemysłowych.

Ważnym elementem naszej działalności zawsze była i pozostaje dydaktyka. Jesteśmy największym w Polsce wydziałem kształcącym w dziedzinie nauk chemicznych. Jako jedni z pierwszych wprowadziliśmy elastyczny, modułowy program studiów, który jest stale modyfikowany, by nadążyć za potrzebami rynku pracy. Korzystając z dobrodziejstwa Internetu, prowadzimy zajęcia w formie e-learningu. W ramach istniejących kierunków studiów powstają nowe specjalności, w tym prowadzone w języku angielskim. Studenci wybranych specjalności mogą otrzymać dwa dyplomy – Politechniki Wrocławskiej oraz partnerskiej uczelni zagranicznej. Częstym elementem programu studiów i studiów doktoranckich są wyjazdy (w ramach programów europejskich) do ośrodków badawczych o światowej renomie. Niektórzy nasi absolwenci

kontynuują pracę naukową na naszej uczelni lub w innych ośrodkach akademickich i badawczych w kraju i za granicą. Inni podejmują pracę w przemyśle, w szkolnictwie, w instytucjach monitorujących i kontrolujących stan środowiska naturalnego lub w administracji publicznej i samorządowej. Niektórzy z nich podejmują własną działalność gospodarczą. Wszyscy są cenionymi fachowcami na polskim rynku pracy.

2015 rok jest dla Wydziału Chemicznego szczególny również dlatego, że wraz z jego rozpoczęciem zakończyliśmy zainicjowaną dziesięć lat wcześniej reformę organizacyjną, w wyniku której dobiegł końca instytutowy etap w dziejach kierunku chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Od stycznia wydziałową strukturę tworzy 15 zakładów naukowych i jedna katedra utworzone w miejsce niegdysiejszych siedmiu instytutów. Restrukturyzacja Wydziału – której celem było przekształcenie go w nowocześnie zarządzaną i sprawnie funkcjonującą jednostkę naukowo-dydaktyczną – już przyniosła istotne oszczędności, a dokonane zmiany znacznie poprawiły jakość prowadzonych badań i systemu kształcenia studentów.

Każdy jubileusz jest okazją do podsumowań i refleksji. Spojrzenie wstecz z perspektywy kilkudziesięciu lat umożliwia ocenę osiągnięć poprzedników i prześledzić przebytą drogę ze zmieniającymi się politycznymi uwarunkowaniami, regulacjami prawnymi oraz możliwościami finansowania dydaktyki i badań naukowych. Szczycąc się obecnymi osiągnięciami Wydziału Chemicznego, mamy świadomość, że zweryfikuje je czas i nasi następcy.

Dziś okazją do refleksji niech będzie jubileuszowa księga siedemdziesięciolecia Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, którą oddajemy w Państwa ręce. Niech jej lektura niektórym przypomni, a innym uświadomi, jak wielu ludziom Wydział zawdzięcza swój pomyślny rozwój. Dbając o to, by nadążać za wymogami współczesności, nie zapominajmy o tradycji, z której wyrośliśmy.

Dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej
prof. dr hab. inż. Andrzej Trochimczuk

Od autorów

W czasie obchodzonego w 2010 roku jubileuszu stulecia uczelni technicznych we Wrocławiu przypomniano inaugurację niemieckiej Wyższej Szkoły Technicznej – materialnej poprzedniczki Politechniki Wrocławskiej. Rok 1910 niewątpliwie dał początek chemii w politechnicznych laboratoriach. Kolejną cezurę stanowił 1945 rok, kiedy w budynkach dawnej niemieckiej szkoły wyższej rozpoczęto organizowanie polskiej uczelni. Obchodzony w 2015 roku jubileusz siedemdziesięciolecia chemii na Politechnice Wrocławskiej dał okazję do refleksji o czasie minionym, ale także o dniu dzisiejszym Wydziału Chemicznego. W efekcie powstała pierwsza monografia formowanego od 1945 roku kierunku chemicznego – *Księga jubileuszowa Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej 1945–2015*. W pracy omówiono genezę Wydziału, ewolucję jego struktury oraz jakościowe zmiany administrowanej przez chemików infrastruktury budowlanej. Rozważania o dziejach są istotnie uzupełnione wspomnieniami pracowników Wydziału Chemicznego oraz – czasem niezwykłymi – biografiami osób zaangażowanych w jego rozwój.

W pierwszym rozdziale pt. *Kierunek chemiczny na Politechnice Wrocławskiej w latach 1945–2015* skoncentrowano się na zmianach organizacyjnych sukcesywnie zachodzących w różnych konfiguracjach systemowych polskiej powojennej państwowości. Tytuł opracowania nie zawiera w sobie sformułowania „dzieje Wydziału Chemicznego", jako że w niektórych okresach jednostka ta po prostu nie funkcjonowała (1945–1951) lub – jak w latach 1968–1991 – jej działalność nie była reprezentatywna dla całokształtu aktywności kierunku chemicznego. Tekst rozpoczyna omówieniem genezy Wydziału; starano się w nim zwrócić uwagę na proces kształtowania zrębów wrocławskiej chemii (jak się okazało – nie tylko na uczelni technicznej, ale także w całym ośrodku naukowym). Tematyka kolejnych czterech podrozdziałów dotyczy organizacyjnych okoliczności towarzyszących funkcjonowaniu kierunku chemicznego na Politechnice. Problematykę dwóch pierwszych – *W strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1945–1951)* oraz *Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej w latach 1951–1968* – określiła podległość instytucjonalna. W częściach tych omówiono proces formowania katedr chemicznych aż do ich likwidacji w 1968 roku. Podrozdział *Kierunek chemiczny w strukturze instytutowej (1968–1991)* traktuje natomiast o modelu organizacyjnym opartym na funkcjonowaniu pozawydziałowych instytutów. W tej części uzasadnionym zabiegiem wydało się wprowadzenie akapitów wyjaśniających ogólne zasady działania wspomnianych jednostek oraz ich organizację. Rozważaniom tym towarzyszy stosunkowo krótkie omówienie misji wydziału, który utracił większość swoich wcześniejszych prerogatyw sprowadzony do roli organizatora dydaktyki. Czwarty podrozdział – *Wydział Chemiczny w latach 1991–2015* – omawia problematykę dochodzenia do obecnie obowiązującego schematu organizacyjnego. Tekst poświęcony dziejom kierunku chemicznego kończą dwa zestawienia. W pierwszym przedstawiono chronologię (1945–2015) pełnienia przez chemików funkcji akademickich na szczeblu uczelni (rektorzy, prorektorzy, zastępcy rektora) oraz wydziału (dziekani i prodziekani). W drugim zaprezentowano, również w układzie chronologicznym, dyrektorów i zastępców dyrektorów siedmiu chemicznych instytutów, jakie tworzono na wrocławskiej uczelni technicznej, począwszy od 1963 roku.

W zasadniczym tekście pierwszego rozdziału starano się przedstawić zagadnienie funkcjonowania jednostek związanych z dydaktyką. Z tego też powodu nie poruszano tematyki gospodarstw pomocniczych i usługowych (wyjątek stanowią niektóre laboratoria). Nie omawiano także struktury wydziałowej administracji, która ukształtowała się w połowie pierwszej dekady XXI wieku. Kierowników zakładów naukowych przedstawiono z uwzględnieniem tytulatury przysługującej im w chwili objęcia stanowiska, a ich imiona

i nazwiska podano zgodnie z zapisem źródłowym. Zasadniczo nie śledzono zmian na kierowniczych stanowiskach w instytutowych zakładach. W przypisach towarzyszących tekstowi podano biogramy osób związanych w sposób organizacyjny z dziejami kierunku, lecz spoza środowiska (informacje o chemikach związanych z Politechniką Wrocławską zebrano w części poświęconej biografistyce). W treści omawianego rozdziału skoncentrowano się prawie wyłącznie na politechnicznym kierunku chemicznym. Niekiedy tylko – w przypisach – odniesiono się do problematyki wspólnego dla środowiska chemicznego funkcjonowania na Politechnice Wrocławskiej komórek organizacyjnych związanych z Uniwersytetem Wrocławskiem lub z Polską Akademią Nauk.

Drugi rozdział monografii – *Budynki Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej* – stanowi próbę opisania bazy materialnej Wydziału Chemicznego z perspektywy historycznej. Dzieje budynków użytkowanych przez Wydział (traktowane szeroko – już od narodzin idei ich wzniesienia) rzadko były dokumentowane w stopniu, który obecnie mógłby satysfakcjonować badacza tematu. W przekazach źródłowych dotyczących funkcjonowania Wydziału Chemicznego problematyka budynków jest zaledwie jednym z wielu zagadnień. Informacje z tego zakresu są zazwyczaj wyrywkowe i niepełne, a niektóre istotne wydarzenia – np. dokładne daty przekazania ważniejszych obiektów – nie były odnotowywane. Zadaniem autora tej części książki stało się zatem zebranie wiarygodnych danych dotyczących rozwoju materialnej bazy Wydziału Chemicznego w ramach jednego, jednolitego opracowania. Tekst przybliża nie tylko chronologię powstawania budynków, ale także wiedzę na temat inwestycji niezrealizowanych lub planowanych.

Nic tak nie przybliża czasów znanych z dokumentów lub starych fotografii, jak przywołany z zakamarków pamięci obraz życia sprzed kilkunastu czy kilkudziesięciu lat. Wspomnieniowymi refleksjami podzieliło się z czytelnikami kilkunastu profesorów Wydziału Chemicznego. Ich przemyślenia wypełniają trzeci rozdział jubileuszowej księgi – *Wspomnienia, refleksje, anegdoty*. Część tę wzbogacono fragmentami wspomnień o czasach pionierskich autorstwa czterech nieżyjących już profesorów – Andrzeja Idzikowskiego, Tadeusza Pieniążka, Zdzisława Ruziewicza i Jerzego Schroedera – pochodzącymi z opracowań wydanych w ostatnich dekadach XX wieku przez Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Wrocławskiej. Wspomnieniowy fragment został zakończony lżejszym akcentem – anegdotami oraz wierszem pokazującym życie Wydziału Chemicznego z nieco innej strony.

Inspiracją (a także źródłem informacji) dla części poświęconej szkołom naukowym – *Szkoły naukowe Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej* – było pomnikowe dzieło pt. *Wrocławskie Środowisko Akademickie: twórcy i ich uczniowie 1945–2005*. Wyodrębnione z niego dane – służące do konstrukcji graficznych schematów prezentujących nazwiska osób związanych z Wydziałem Chemicznym Politechniki Wrocławskiej – zostały uzupełnione, poddane weryfikacji i uaktualnione. „Drzewa genealogiczne" Wydziału tworzą samodzielni pracownicy naukowi, mający tytuł naukowy profesora, stopień naukowy docenta lub doktora habilitowanego. Skrótowy opis odnoszący się do konkretnych osób ujętych w schemacie informuje o roku uzyskania tytułu profesorskiego, o ewentualnej zmianie zatrudnienia, a w wypadku nieżyjących – także o roku urodzenia i śmierci. Obszerniejsze informacje biograficzne można znaleźć w notkach zamieszczonych w dalszej części książki. Przynależność do konkretnej szkoły określa osoba promotora pracy doktorskiej. W ten sposób np. prof. Jacek Młochowski, znany głównie jako chemik organik, figuruje w schemacie szkoły chemii i technologii węgla, a biochemik prof. Piotr Dobryszycki – szkoły chemii koordynacyjnej. Wyjątek uczyniono dla prof. Krzysztofa Pigonia, którego nazwisko znaleźć można w dwóch „drzewach": jako ucznia prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego oraz wśród następców prof. Kazimierza Gumińskiego. Linia przerywana, zastosowana w kilku schematach, ma obrazować pokrewieństwo tematyki, współpracę na zasadzie mistrz–uczeń, a nie ścisłe promotorstwo. W ten sposób starano się umieścić w poszczególnych szkołach nazwiska tych tytularnych profesorów związanych (zwłaszcza obecnie) z Wydziałem Chemicznym, którzy doktoryzowali się na innych uczelniach lub wydziałach Politechniki. Schematy nie uwzględniają nazwisk doktorów wywodzących się z innych państw (pracowników zagranicznych szkół wyższych) ze względu na trudności związane z weryfikacją zajmowanych stanowisk. Kryterium związku z Wydziałem Chemicznym Politechniki Wrocławskiej trudno traktować jako całkiem precyzyjne, a zatem schematy zawierają również nazwiska osób, dla których Wydział był jedynie miejscem przygotowywania pracy doktorskiej. Z kolei nie uwzględniono np. grupy doktorantów prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego: prof. Kazimierza Łukaszewicza, prof. Władysława Romanowskiego (1928–1986), prof. Józefa Zbigniewa Damma (1924–1995), prof. Wojciecha Suskiego, prof. Roberta Trocia, prof. Romana Horynia (1936–2015) oraz doc. Heleny Kubickiej (1921–2001), a także doc. Zygmunta Biegańskiego (1930–1979), doktoranta prof. Bohdana Stalińskiego. Wymienieni uczeni byli bowiem związani przede wszystkim z Instytutem Niskich Temperatur Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu, aczkolwiek początki ich kariery naukowej należy łączyć z Wydziałem Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Szczegółowy opis badań naukowych prowadzonych w minionym siedemdziesięcioleciu na Wydziale Chemicznym wykracza poza ramy księgi jubileuszowej. Jednakże wiele istotnych informacji na temat działalności osób tworzących

szkoły naukowe można odnaleźć zarówno w części wspomnieniowej, jak i w kolejnym rozdziale, który poświęcono biografistyce. Fragment ten tworzą m.in. biogramy zmarłych profesorów i nieżyjących już innych samodzielnych pracowników nauki związanych w przeszłości z Wydziałem Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Przeważnie były to związki ścisłe, obejmujące nierzadko całe życie zawodowe. Dla niewielu zatrudnienie na Wydziale Chemicznym stanowiło krótki epizod w karierze naukowej. Notki biograficzne wspomnianych osób zostały opracowane na podstawie materiałów archiwalnych.

Wykorzystanie podobnych źródeł dało możliwość zapisu biograficznego niektórych emerytowanych pracowników Wydziału. Biogramy większości obecnych pracowników Wydziału Chemicznego oparte są na danych pochodzących z ankiet nadsyłanych od października 2014 roku do lipca 2015 roku, zwłaszcza przez osoby zatrudnione na wydziałowych etatach. Dane przesłane przez autorów ankiet zasadniczo nie były weryfikowane. Wprowadzono jedynie potrzebne uaktualnienia (np. dotyczące awansów, które nastąpiły w czasie redagowania książki). Różnie przedstawiano liczbę publikacji: niektórzy respondenci podali wyłącznie tytuły artykułów publikowanych w czasopismach z Listy Filadelfijskiej, inni uwzględnili również pozycje innego rodzaju, jak te wykazane w uczelnianej bazie DONA. Z dobrowolnej możliwości umieszczenia biogramu skorzystało około 140 osób z ponad 200 pracowników naukowych zatrudnionych na Wydziale Chemicznym oraz 23 emerytowanych przedstawicieli tej społeczności. Informacje o pozostałych samodzielnych pracownikach opracowano, opierając się na ogólnodostępnych materiałach informacyjnych. Nie sposób pominąć istotnego wkładu w rozwój Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej wniesionego przez uczonych, którzy swoje dalsze losy zawodowe związali z innymi ośrodkami naukowymi (w kraju i za granicą) lub wydziałami Politechniki. Krótkie informacje biograficzne dotyczące reprezentantów tej grupy sporządzono na podstawie powszechnie dostępnych wzmianek publikowanych w literaturze oraz na stronach internetowych.

W kolejnym fragmencie książki zamieszczono wykaz wszystkich pracowników Wydziału Chemicznego (według stanu na 24 czerwca 2015 roku), obejmujący także osoby zatrudnione w ramach projektów badawczych. Osobno też zestawiono nazwiska reprezentantów Wydziału Chemicznego, którzy w okresie siedemdziesięciolecia zostali wyróżnieni tytułem doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej lub innych uczelni w kraju i za granicą.

Jednym z przejawów życia studenckiego jest działalność w kołach naukowych. Na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej aktywnie funkcjonuje ich aż siedem. Krótkie charakterystyki działalności kół, nadesłane przez ich opiekunów lub członków, kończą merytoryczną część monografii Wydziału Chemicznego. Książkę wieńczy bibliografia, spis ilustracji (zawarto w nim informacje o pochodzeniu materiałów ikonograficznych, a także – w miarę możliwości – o ich autorach) i tabel znajdujących się w tekście oraz indeks osobowy.

Słowa podziękowania kierujemy do tych wszystkich, dzięki którym udało się zrealizować wydanie *Księgi jubileuszowej Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej 1945–2015*, szczególnie zaś do profesora Andrzeja Trochimczuka. Dziękujemy autorom wspomnień, wśród nich zwłaszcza profesorom Ludwikowi Komorowskiemu i Juliuszowi Sworakowskiemu, służącym nam radą i pomocą. Profesorowi Stanisławowi Lochyńskiemu, kierującemu pracami Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, jesteśmy wdzięczni za wyrażenie zgody na przedruk wspomnień opublikowanych niegdyś w książkach wydanych przez Stowarzyszenie. Doktor Ewie Zboińskiej, profesorowi Piotrowi Synowcowi i magistrowi Tadeuszowi Talikowi składamy podziękowania za podzielenie się cennymi informacjami, a także za udostępnienie fotografii z rodzinnego archiwum. Pani Monice Wawrzewskiej dziękujemy za pomoc w konstruowaniu biogramów.

W niniejszym opracowaniu z pewnością nie podjęto wszystkich wątków składających się na dotychczasową działalność Wydziału Chemicznego. Autorzy mają jednak nadzieję, że mimo to praca ta przyczyni się do uporządkowania lub utrwalenia historycznych faktów, stanowiąc źródło informacji dla wszystkich zainteresowanych dziejami chemii nie tylko na Politechnice Wrocławskiej, ale również w całym wrocławskim ośrodku naukowym.

Autorzy

Wrocław, wrzesień 2015 roku

Kierunek chemiczny na Politechnice Wrocławskiej w latach 1945–2015

MAREK BURAK

Geneza (1945)

Już na przełomie 1944 i 1945 roku zdawano sobie sprawę z nieuchronnej konieczności przeniesienia funkcjonującego we Lwowie ośrodka naukowego do innej siedziby w nowych granicach powojennej Polski[1]. W kwietniu 1945 roku część lwowskich dydaktyków, którym udało się opuścić Lwów, złożyła akces do organizowanej w Krakowie grupy operacyjnej (nazwanej z czasem wrocławską Grupą Naukowo-Kulturalną)[2]. Charakter utworzonego w ten sposób zespołu oddaje treść nominacji jego szefa, prof. Stanisława Kulczyńskiego[3], który 20 kwietnia 1945 roku otrzymał mandat do reprezentowania Ministerstwa Oświaty w sprawach dotyczących „zabezpieczenia majątku wyższych uczelni oraz innych instytucji naukowych na terenie Wrocławia i okolic”[4]. 6 maja Wrocław skapitulował po prawie trzymiesięcznym oblężeniu. 9 i 10 maja do miasta dotarła 26-osobowa czołówka Grupy Naukowo-Kulturalnej (pracowników Politechniki Lwowskiej reprezentował w niej chemik, dr inż. Henryk Kuczyński), konstytuując się jako Delegatura Ministerstwa Oświaty we Wrocławiu. Już na miejscu uzupełniono jej skład o pracowników przedwojennych polskich uczelni i instytutów badawczych, którzy przeżyli walki o miasto jako przymusowi robotnicy deportowani z okupowanych terenów Polski. W tym gronie znalazł się także inż. Dionizy Smoleński, absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Warszawskiej.

W pierwszych miesiącach po zajęciu Wrocławia niektóre obiekty należące wcześniej do niemieckich uczelni były zajęte przez sowieckie oddziały wojskowe. Dotyczyło to także gmachów dawnej *Technische Hochschule Breslau* zlokalizowanych w kwartale ograniczonym dzisiejszymi ulicami Norwida, Smoluchowskiego i Łukasiewicza oraz Wybrzeżem Wyspiańskiego. Politechniczne budynki, a zwłaszcza znajdujące się na ich terenie urządzenia techniczne i aparatura badawcza, wzbudzały zainteresowanie nie tylko czerwonoarmistów, ale także pracowników delegatury odpowiedzialnych za zabezpieczenie majątku szkół wyższych. 17 maja 1945 roku inż. Dionizy Smoleński oraz geolog dr inż. Józef Zwierzycki[5] otrzymali polecenie przejęcia gmachów i urządzeń politechniki[6]. Niezwłocznie podjęte negocjacje z dowództwem sowieckiego oddziału „ochronnego” zaowocowały wkrótce zgodą na dokonanie pobieżnego przeglądu nieruchomości i laboratoriów pozostałych po niemieckiej uczelni technicznej. Z raportu zredagowanego na tej podstawie wynika, że w czasie walk o Wrocław ucierpiały zwłaszcza pokrycia dachów, a w oknach brakowało szyb. Większym zniszczeniom uległa szkolna kotłownia (wschodni fragment dzisiejszego obiektu A-4) i zachodnia część Gmachu Głównego. Bardzo dobrze oceniono stan zachowanego wyposażenia niezbędnego do realizacji zadań dydaktycznych i prowadzenia prac badawczych. Zaobserwowano to zwłaszcza w budynku dawnego niemieckiego Instytutu Chemicznego (dziś A-3), gdzie znaleziono znaczne zapasy chemikaliów i urządzenia laboratoryjne. Stan techniczny sal wykładowych w całym zespole dawnej *Technische Hochschule* określono jako średni. Zasób instytutowych bibliotek został całkowicie lub częściowo wywieziony. Raport opatrzono konkluzją: „Uruchomienie Politechniki w zasadzie możliwe. Trudność do montowania lat niższych leży w zniszczeniu zakładu fizyki i mineralogii oraz geologii. Trudność uruchomienia lat wyższych leży w braku precyzyjniejszej aparatury”[7].

Czynności związane z przejęciem politechnicznego majątku nabrały tempa w czerwcu 1945 roku. W połowie miesiąca mieszkańcy stolicy Dolnego Śląska mogli przeczytać, w wychodzącej wówczas gazecie „Nasz Wrocław”, pierwszy komunikat o odbudowującej się uczelni technicznej. Notatka prasowa informowała: „W dniu 13 czerwca pracowało już przy remoncie pierwszego oddanego nam budynku, mianowicie zakładu chemii [dzisiejszy A-3], trzydziestu ludzi. Prace nad odbudową tego obiektu objął osobiście kierownik odbudowy w delegaturze ministra oświaty, inż. Smoleński”[8].

---

[1] We wrześniu 1944 roku Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego podpisał z sowieckimi republikami Białorusi i Ukrainy (9 września) oraz Litwy (22 września) umowy zwane układami republikańskimi. Były to dwustronne akty prawne, które *de facto* sankcjonowały utratę wschodnich województw II Rzeczypospolitej. 13 lutego 1945 roku w lwowskim (sowieckim) „Czerwonym Sztandarze” ukazały się oficjalnie ogłoszone postanowienia konferencji jałtańskiej w sprawie granic powojennej Polski. Por. np. Z. Olesiak, *O lwowskim środowisku akademickim podczas wojny*, „Kwartalnik Historii Nauki i Techniki” 2001, nr 2, s. 59: „Nie mogliśmy uwierzyć, że aneksja Lwowa stała się rzeczywistością”.

[2] S. Kulczyński, *Grupa naukowo-kulturalna*, [w:] *Trudne Dni. Wrocław we wspomnieniach pionierów*, red. M. Markowski, t. 1, Wrocław 1960, s. 108.

[3] **Stanisław Kulczyński** (1895–1975), botanik. W latach 1913–1918 studiował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie i na Uniwersytecie Wiedeńskim. Profesor nadzwyczajny (1924), a następnie (1930) profesor zwyczajny Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Rektor tej uczelni w latach 1936–1937. Od kwietnia 1945 roku pełnomocnik Ministra Oświaty do spraw zorganizowania nauki i szkolnictwa wyższego na Dolnym Śląsku i we Wrocławiu. W latach 1945–1951 rektor połączonych wrocławskich szkół akademickich funkcjonujących pod nazwą Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Doktor *honoris causa* Akademii Medycznej we Wrocławiu (1961), Uniwersytetu Wrocławskiego (1963) i Politechniki Wrocławskiej (uroczysta promocja 22 listopada 1965).

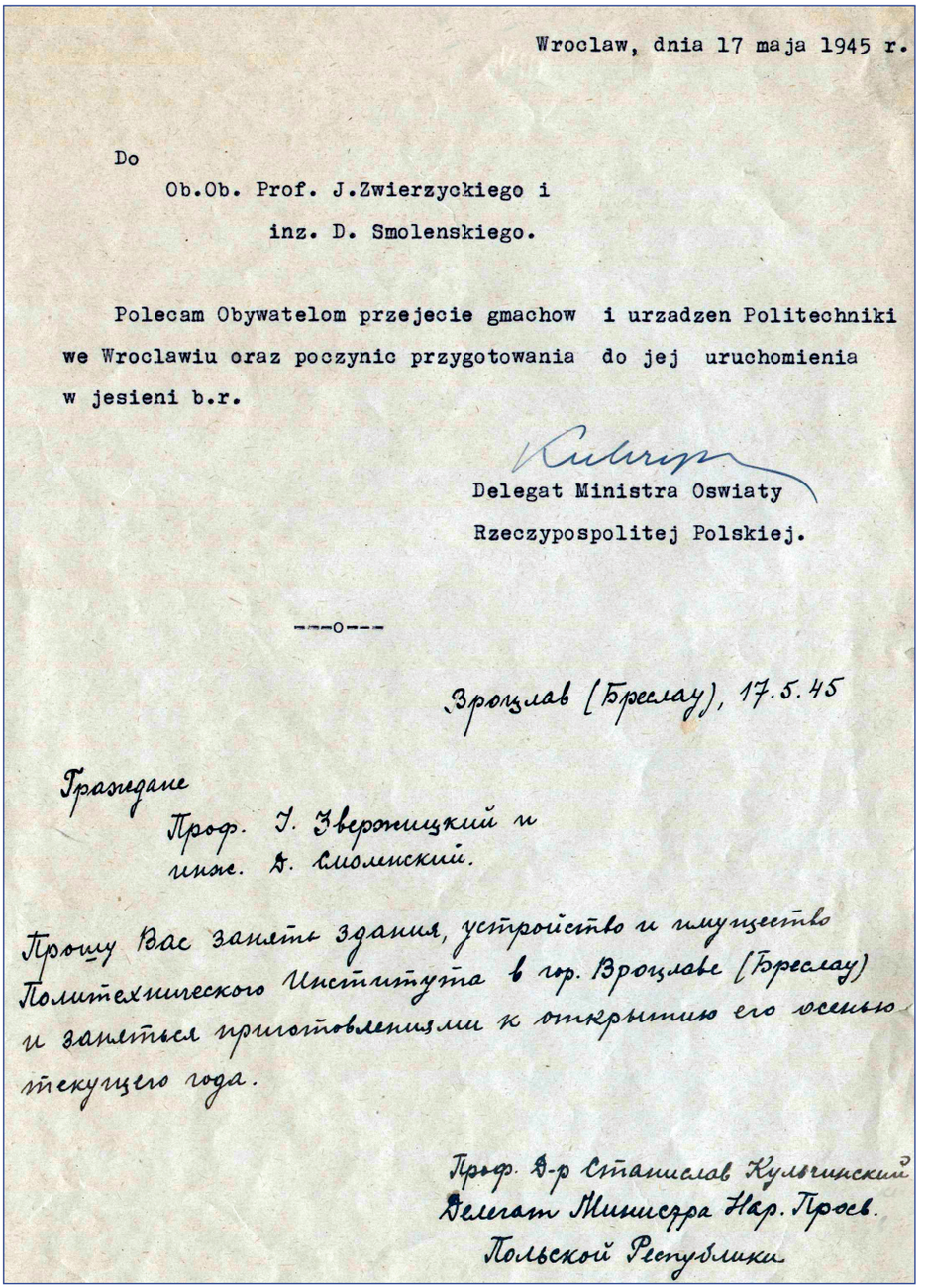
[4] Nominacja Stanisława Kulczyńskiego na delegata Ministerstwa Oświaty, 20 kwietnia 1945. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego (dalej: AUWr), Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-1/1, s. 1.

[5] **Józef Zwierzycki** (1888–1961), geolog, inż. górnik. Studiował na Uniwersytecie Fryderyka Wilhelma w Berlinie (dyplom doktorski 1913) oraz w *Technische Hochschule Charlottenburg (*dyplom 1914). Od 1914 inżynier eksplorator w Służbie Górnictwa w Indiach Wschodnich z ramienia rządu Królestwa Niderlandów. Od 1933 roku dyrektor Służby Geologicznej dla Indii Holenderskich. W 1945 organizator Wydziału Hutniczo-Górniczego Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu i jego dziekan (1945–1946). W 1946 uzyskał habilitację. Od 1948 roku profesor zwyczajny geologii stratygraficznej na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1951) Uniwersytetu Wrocławskiego.

[6] Pismo delegata Ministerstwa Oświaty, 17 maja 1945. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-1/I, s. 19.

[7] Raport o stanie budynków i wyposażenia Politechniki, 7 czerwca 1945. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-19/IV, s. nlb.

[8] *Politechnika Wrocławska*, „Nasz Wrocław”, 1945 (17–23 czerwca 1945), nr 2, s. 2.

Wroclaw, dnia 17 maja 1945 r.

Do
Ob.Ob. Prof. J.Zwierzyckiego i
inz. D. Smolenskiego.

Polecam Obywatelom przejecie gmachow i urzadzen Politechniki we Wroclawiu oraz poczynic przygotowania do jej uruchomienia w jesieni b.r.

Delegat Ministra Oswiaty
Rzeczypospolitej Polskiej.

---o---

Зрозлав (Бреслау), 17.5.45

Граждане
Проф. Т. Зверонцукий и
инж. Д. Смолинский.

Прошу Вас занять здания, устройство и имущество Политехнического Института в гор. Зрозлаве (Бреслау) и заняться приготовлениями к открытию его осенью текущего года.

Проф. д-р Станислав Кульчинский
Делегат Министра Нар. Просв.
Польской Республики

Ilustracja 1.
Pismo upoważniające Dionizego Smoleńskiego i Józefa Zwierzyckiego do przejmowania obiektów dawnej *Technische Hochschule*, zajętych przez sowiecki oddział wojskowy, 17 maja 1945

16 czerwca 1945 roku wyekspediowano z Delegatury Ministerstwa Oświaty pismo, w którym przedstawiono plan skutecznej organizacji ośrodka akademickiego we Wrocławiu. Wymagał on m.in. pomocy polskiego rządu w uzyskaniu „u władz okupacyjnych" (tj. sowieckiej Komendantury Wojennej) prawa do dysponowania całym majątkiem należącym do niemieckich uczelni oraz uregulowania statusu prawnego organizowanych szkół wyższych[9]. Zaproponowane w dokumencie ogólne rozwiązania strukturalne wskazywały na przyjęcie koncepcji kreowania we Wrocławiu jednej szkoły akademickiej (z katedrami uniwersyteckimi i technicznymi), której podstawę materialną stanowiłby majątek dwóch niemieckich uczelni działających tu do stycznia 1945 roku[10].

Projekt utworzenia specyficznej instytucji oświatowej, łączącej organizacyjnie zakłady naukowe Uniwersytetu Wrocławskiego oraz Politechniki Wrocławskiej, w znacznym stopniu mógł wynikać z oceny możliwości etatowej obsady katedr technicznych, w mniejszym zaś – uniwersyteckich.

[9] Pismo Stanisława Kulczyńskiego do Ministerstwa Oświaty, 16 czerwca 1945. Dział Rękopisów Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, Materiały Stanisława Kulczyńskiego związane z pracą na Uniwersytecie Wrocławskim, sygn. 18427/II, s. 49.

[10] Ibidem, s. 49.

Straty poniesione w czasie wojny przez polską inteligencję były dotkliwe, a w grupie wykładowców akademickich sięgały ogółem 30% stanu z 1939 roku[11]. Deficyt kadrowy był bardziej odczuwalny w środowisku dydaktyków reprezentujących nauki techniczne. Zjawisko to było wynikiem zwiększenia liczby politechnik w powojennej Polsce: do czerwca 1945 roku uruchomiono pięć tego typu szkół akademickich, wobec trzech funkcjonujących przed 1939 rokiem[12].

Przyjęta późno, bo dopiero w połowie czerwca, wstępna koncepcja organizacji wrocławskiej uczelni technicznej spowodowała, że w tym czasie nie można było oprzeć obsady jej katedr na wykładowcach Politechniki Lwowskiej. Dydaktykom kresowej uczelni zdecydowanym w maju 1945 roku na opuszczenie Lwowa zaproponowano zatrudnienie w dwóch szkołach wyższych, które powołano w końcu tego miesiąca: na Politechnice Śląskiej (działającej do jesieni 1945 roku w Krakowie) oraz na Politechnice Gdańskiej[13]. Ośrodka wrocławskiego w ogóle nie brano pod uwagę jako pozostającego w tym czasie w stadium bardzo wstępnej organizacji. Także kadra naukowa Politechniki Warszawskiej, znajdując zatrudnienie na macierzystej uczelni i zasilając nowo powołaną Politechnikę Łódzką, nie stanowiła dla wrocławskiego ośrodka realnego zaplecza personalnego.

Przekazywanie majątku dawnej Wyższej Szkoły Technicznej formalnie rozpoczęto 2 lipca 1945 roku na podstawie wydanej tego dnia decyzji sowieckich władz rządowych. Przejmowanie nieruchomości i sprzętu ruchomego przeprowadzano sukcesywnie do połowy lipca. 7 lipca protokolarnie przekazano Polakom wyposażenie laboratoriów chemicznych w dawnym gmachu Instytutu Chemii przy ulicy Smoluchowskiego 23[14] (dziś A-3). Budynek ten – jak wynika z opublikowanej w czerwcu 1945 roku informacji prasowej – był pierwszą zabezpieczaną budowlą odradzającej się uczelni. Prace w nim rozpoczęto około 11 czerwca, a zatem na początku lipca był już prawie uporządkowany[15]. Do 15 lipca udało się przejąć także sześć innych budowli dawnej *Technische Hochschule* zlokalizowanych na terenie głównego kampusu uczelni, w tym niewielki obiekt Laboratorium Niskich Temperatur (obecnie A-9). Gmach dawnego Instytutu Hutniczego przy

Ilustracja 2. Narada na dziedzińcu Politechniki (z opaską – Dionizy Smoleński), lipiec 1945

ulicy Łukasiewicza pozostawał do grudnia 1945 roku w dyspozycji sowieckiego oddziału wojskowego[16].

Na początku lipca 1945 roku na zaproszenie organizatorów wrocławskiego ośrodka akademickiego gościli we Wrocławiu rektor i dziekani Politechniki Śląskiej[17]. Wspólny przegląd zachowanego majątku dawnej *Technische Hochschule* wykazał znakomity stan wyposażenia pracowni chemicznych („majątek przedstawia się imponująco"). Z tego też pewnie powodu w spisanej 7 lipca relacji ze spotkania znalazły się – wraz z wnioskiem o powołanie we Wrocławiu uczelni technicznej – m.in. następujące spostrzeżenia:

- podstawową jednostką organizacyjną przyszłej Politechniki Wrocławskiej powinien być wydział chemiczny,
- zorganizowany w Krakowie wydział chemiczny Politechniki Śląskiej powinien być przeniesiony nie do Gliwic, lecz bezpośrednio do Wrocławia z powodu „kompletnego braku [na Politechnice Śląskiej] urządzeń laboratoryjnych, szkła i odczynników"[18].

[11] K. Kersten, *Narodziny systemu władzy. Polska 1943–1948*, Paris 1986, s. 133.

[12] Kontynuujące przedwojenną działalność Politechnika Warszawska i Akademia Górnicza w Krakowie oraz nowo powołane 24 maja 1945 roku Politechnika Łódzka, Politechnika Gdańska i Politechnika Śląska. Decyzja o utworzeniu Politechniki Wrocławskiej zapadła w sierpniu.

[13] Z. Popławski, *Politechnika Lwowska w latach 1844–1945*, Kraków 1999, s. 287.

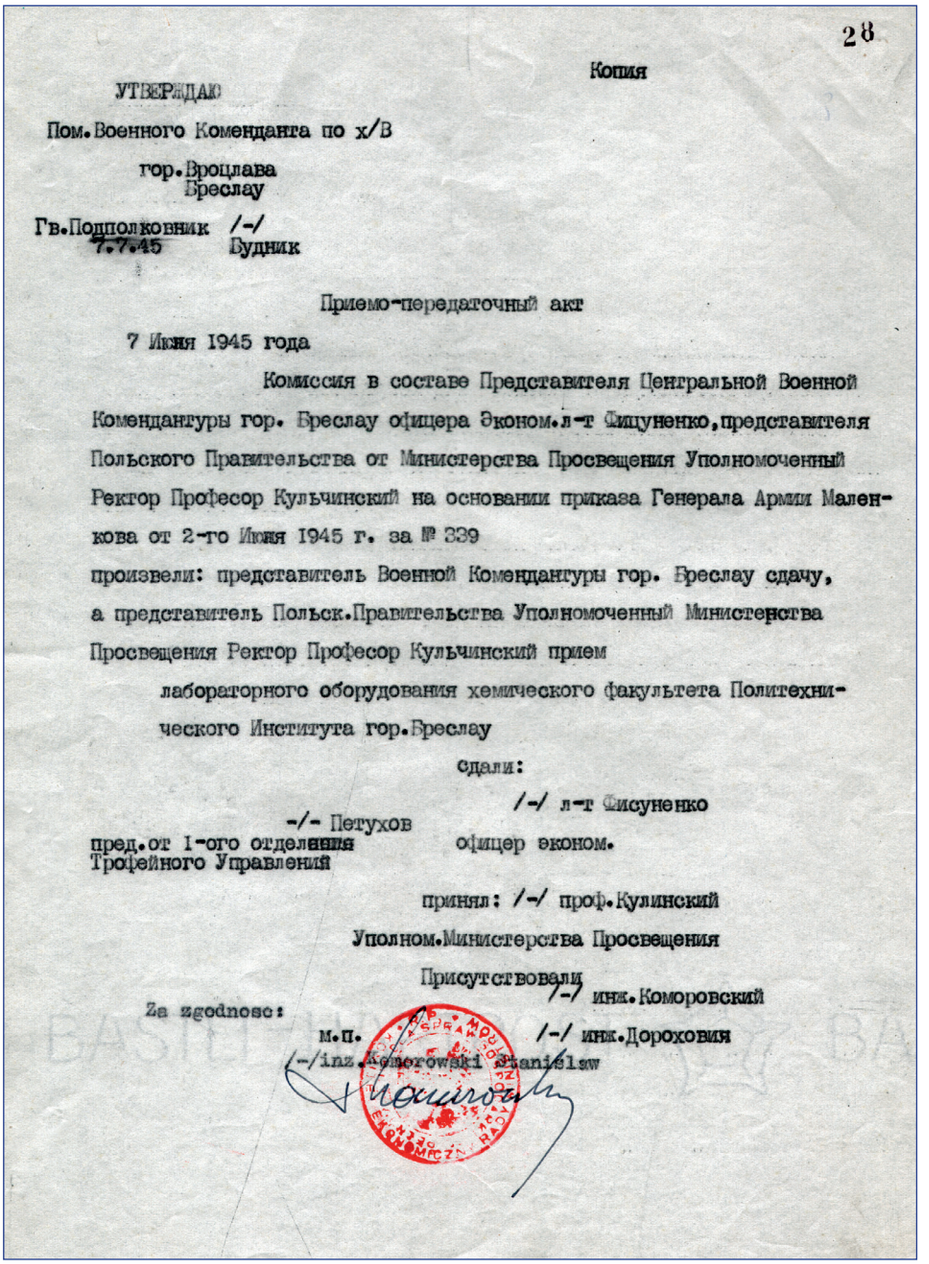
[14] Jedyny zachowany protokół odbioru politechnicznych obiektów. Por. Muzeum Historyczne – oddział Muzeum Miejskiego Wrocławia, sygn. III-1216. Tekst w: B. Brandt-Golecka, M. Burak, G. Januszewska, *Politechnika Wrocławska 1945–1951. Wybór źródeł*, Wrocław 2005, s. 25–27.

[15] D. Smoleński, *Jak odbudowywaliśmy Politechnikę. Urywek ze wspomnień*, Wrocław [1955], s. 7 (maszynopis w zbiorach Archiwum Politechniki Wrocławskiej).

[16] *Politechnika Wrocławska w okresie dziesięciolecia 1945–1955,* red. T. Broniewski, I. Kisiel, J. Kożuchowski, Warszawa 1957, s. 33.

[17] W skład delegacji wchodzili prof. Władysław Kuczewski (rektor) oraz prof. Edward Sucharda (Wydział Chemii Technicznej), prof. Włodzimierz Roniewicz (Wydział Inżynieryjno-Budowlany), prof. Zygmunt Ciechanowski (Wydział Mechaniczny) i prof. Kazimierz Idaszewski (Wydział Elektryczny).

[18] Sprawozdanie kierownika-organizatora Politechniki Śląskiej w Gliwicach z podróży do Wrocławia w dniach 3–6 lipca 1945 roku celem zbadania stanu materialnego Politechniki Wrocławskiej, 7 lipca 1945. Archiwum Akt Nowych (dalej: AAN), Ministerstwo Oświaty w Warszawie, sygn. 2950, s. 28–30.

28

Копия

УТВЕРЖДАЮ
Пом.Военного Коменданта по х/В
гор.Вроцлава
Бреслау
Гв.Подполковник /-/
7.7.45 Будник

Приемо-передаточный акт
7 Июня 1945 года

Комиссия в составе Представителя Центральной Военной Комендантуры гор. Бреслау офицера Эконом.л-т Сидуненко, представителя Польского Правительства от Министерства Просвещения Уполномоченный Ректор Професор Кульчинский на основании приказа Генерала Армии Маленкова от 2-го Июня 1945 г. за № 339 произвели: представитель Военной Комендантуры гор. Бреслау сдачу, а представитель Польск.Правительства Уполномоченный Министерства Просвещения Ректор Професор Кульчинский прием лабораторного оборудования химического факультета Политехнического Института гор.Бреслау

сдали:
/-/ л-т Сидуненко
-/- Петухов
пред.от 1-ого отделения Трофейного Управлений
офицер эконом.

принял: /-/ проф.Кулинский
Уполном.Министерства Просвещения

Присутствовали
/-/ инж.Коморовский
/-/ инж.Дороховия

Za zgodnosc:
M.П.
/-/inz.Komorowski Stanislaw

Ilustracja 3.
Protokół przekazania Polakom wyposażenia laboratoriów chemicznych dawnej *Technische Hochschule*, 7 lipca 1945

10 sierpnia 1945 roku przejęto na rzecz Politechniki Wrocławskiej[19] zabudowaną działkę przy ulicy Bujwida (po opuszczeniu tego terenu przez sowiecki oddział wojskowy), użytkowaną wcześniej przez niemiecki Śląski Instytut Badań Węgla[20]. Nieruchomość pozyskano z myślą o Wydziale Chemicznym uczelni technicznej. Nie zachowała się informacja o losach instytutowego wyposażenia, które jeszcze na początku czerwca 1945 roku było – jak informowali władze organizatorzy wrocławskiego ośrodka akademickiego – „spakowane do wywozu" na wschód[21].

23 sierpnia 1945 roku Rada Naukowa przy Ministrze Oświaty[22] podjęła uchwałę, w której wyraziła opinię, że „szybkie zorganizowanie uczelni wyższych we Wrocławiu […] jest ważnym postulatem w chwili bieżącej"[23]. Kwestie prawne w tym zakresie uregulował dekret z 24 sierpnia 1945 roku, sankcjonując powstanie dwóch szkół wyższych[24]: sześciowydziałowego Uniwersytetu Wrocławskiego oraz Politechniki Wrocławskiej. Tę ostatnią powołano jako uczelnię czterowydziałową – z Wydziałem Chemicznym, Wydziałem Mechaniczno-Elektrotechnicznym, Wydziałem Budownictwa oraz Wydziałem Hutniczo-Górniczym. Nie wykluczano również możliwości utworzenia wspólnych, międzyuczelnianych zakładów naukowych. Obie szkoły akademickie obowiązywał okres organizacyjny, który miał trwać do 31 sierpnia 1946 roku.

[19] Por. Pismo kierownika Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych do pełnomocnika Ministra Oświaty, 17 stycznia 1946. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 160–161.

[20] Śląski Instytut Badań Węgla (*Schlesisches Kohlenforschungsinstitut*) powołano jesienią 1918 roku. Początkowo funkcjonował w pomieszczeniach *Technische Hochschule*, a w latach 1922–1944 w laboratoriach własnego ośrodka przy ówczesnej Auenstr. 36/38 (ulica Bujwida). Dziś wejście na teren zajmowany przez Wydział Chemiczny prowadzi od ulicy Gdańskiej, stąd też nazwano go Kampusem Gdańska.

[21] Pismo delegata Ministerstwa Oświaty, 9 czerwca 1945. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 576.

[22] Powołany w lipcu 1945 roku organ doradczy ministra oświaty, którego zadaniem było m.in. opiniowanie zagadnień dotyczących „wyrównywania szkód spowodowanych wojną w zakresie nauki polskiej" oraz ustroju szkół wyższych i programów nauczania.

[23] Wnioski i postulaty pierwszej sesji Rady Naukowej (przy Ministrze Oświaty), 23 sierpnia 1945. AAN, Ministerstwo Oświaty w Warszawie, sygn. 2801, s. 96.

[24] Dekret z dnia 24 sierpnia 1945 roku o przekształceniu Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej na polskie państwowe szkoły akademickie, Dziennik Ustaw (dalej: Dz.U.) z 1945 roku, nr 34, poz. 207. Tytuł dekretu zawierał sformułowanie mówiące o „przekształceniu", nawiązując do faktu oparcia się polskich szkół wyższych na substancji materialnej ich niemieckich poprzedników. W ten sposób stworzono podstawę prawną do przejęcia nieruchomości i urządzeń niemieckich uczelni przez polskie szkoły akademickie bez konieczności regulowania spraw własnościowych osobnymi decyzjami.

Ilustracja 4.
Fragment dziedzińca Politechniki w okolicach Gmachu Chemicznego (dziś skwer Dionizego Smoleńskiego) z konieczności zamieniony w plac budowy, lato 1945

207

DEKRET

z dnia 24 sierpnia 1945 r.

o przekształceniu Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej na polskie państwowe szkoły akademickie.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uniwersytet Wrocławski i Politechnika Wrocławska stają się polskimi państwowymi szkołami akademickimi.

Art. 2. (1) Uniwersytet Wrocławski dzieli się na wydziały:

1. prawno-administracyjny,
2. humanistyczny,
3. matematyczno-przyrodniczy,
4. lekarski z oddziałem farmaceutycznym,
5. medycyny weterynaryjnej,
6. rolnictwa z oddziałem ogrodniczym.

(2) Politechnika Wrocławska dzieli się na wydziały:

1. chemiczny,
2. mechaniczno-elektrotechniczny,
3. budownictwa,
4. hutniczo-górniczy.

Dziennik Ustaw Nr 34 — 277 — **Poz. 207, 208 i 209**

(3) Minister Oświaty określi czas i kolejność uruchomienia poszczególnych wydziałów.

Art. 3. Uniwersytet Wrocławski i Politechnika Wrocławska mają wspólne zakłady naukowe. Stosunek prawny tych instytucyj do Uniwersytetu i Politechniki określi Minister Oświaty.

Art. 4. (1) Pierwszych rektorów i pierwszy skład profesorów Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej mianuje Prezydent Krajowej Rady Narodowej na wniosek Ministra Oświaty.

(2) W okresie organizacyjnym, trwającym do dnia 31 sierpnia 1946 r., rektorowie Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej mają kompetencje senatu akademickiego, dziekanów i rad wydziałowych.

(3) Minister Oświaty może w drodze rozporządzenia ograniczyć kompetencje rektorów określone w ust. (2).

Art. 5. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

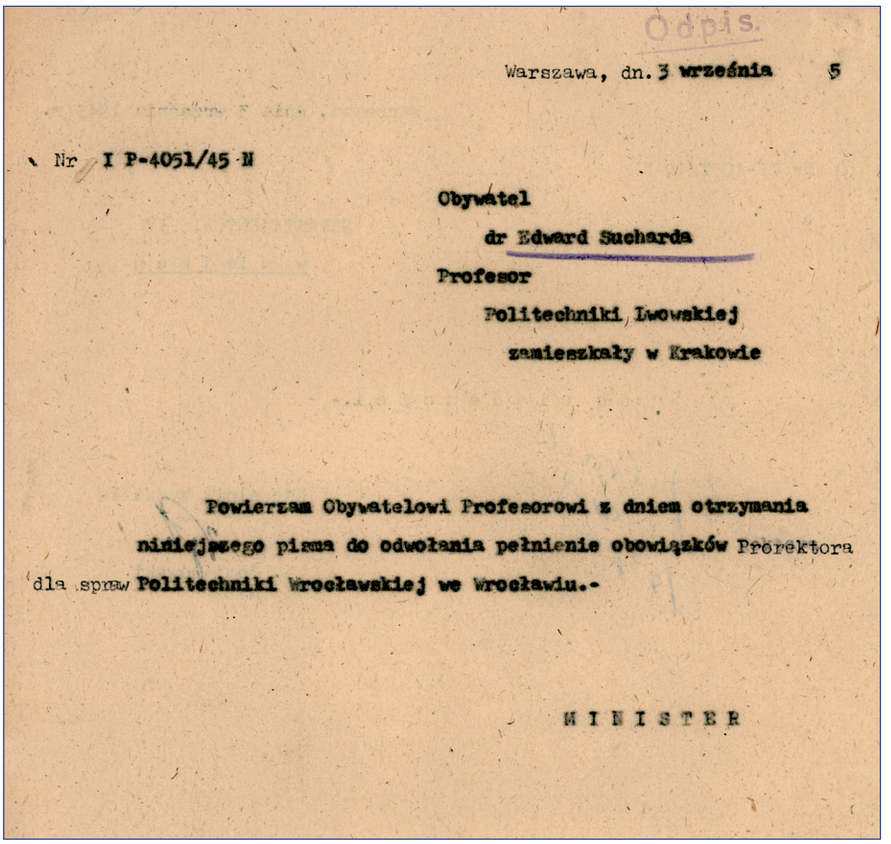
Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Ilustracja 5.
Tekst dekretu z 24 sierpnia 1945 roku, na mocy którego powołano szkoły akademickie we Wrocławiu

W strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1945–1951)

3 września 1945 roku minister oświaty powierzył prof. Stanisławowi Kulczyńskiemu stanowisko p.o. rektora „Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej we Wrocławiu”[25]. Tego samego dnia nominowano prof. Edwarda Suchardę na p.o. „prorektora dla spraw Politechniki Wrocławskiej”[26]. A więc już na początku września 1945 roku władze oświatowe przyjęły do wiadomości założenia organizacyjne powstającego we Wrocławiu ośrodka naukowego, które przewidywały – wbrew intencjom dekretu z 24 sierpnia 1945 roku – powołanie we Wrocławiu szkoły akademickiej w formule jednolitej instytucji. W efekcie w dniu wejścia w życie sierpniowego aktu prawnego – 19 września 1945 roku – zainaugurowała działalność zespolona uczelnia o nazwie Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu, grupująca zakłady naukowe zarówno o charakterze uniwersyteckim, jak i politechnicznym.

Wczesną jesienią 1945 roku było już wiadomo, że właściwie nie można liczyć na wsparcie uczonych, którzy podjęli pracę w innych ośrodkach akademickich. Jednym ze skutecznych, chociaż stanowczo niewystarczających, sposobów likwidacji niedoborów personalnych okazał się przykład osobisty. Przyjęcie propozycji pracy we Wrocławiu przez prof. Edwarda Suchardę, wybitnego reprezentanta nauk chemicznych, z pewnością ułatwiło podjęcie podobnej decyzji innym lwowskim chemikom o uznanym dorobku naukowym[27]. Prof. Suchardzie, który w końcu września 1945 roku wyruszył z rodziną z Krakowa do Wrocławia, towarzyszyła dr inż. Ewa Neyman-Pilatowa[28]. Niebawem pojawili się w stolicy Dolnego Śląska także prof. Włodzimierz Trzebiatowski, prof. Edwin Płażek,

Odpis.

Warszawa, dn. 3 września 5

Nr I P-4051/45 M

Obywatel
dr Edward Sucharda
Profesor
Politechniki Lwowskiej
zamieszkały w Krakowie

Powierzam Obywatelowi Profesorowi z dniem otrzymania niniejszego pisma do odwołania pełnienie obowiązków Prorektora dla spraw Politechniki Wrocławskiej we Wrocławiu.-

MINISTER

Ilustracja 6.
Odpis aktu nominacyjnego prof. Edwarda Suchardy: pierwotne powierzenie obowiązków „rektora Politechniki Wrocławskiej” zastąpiono powołaniem na stanowisko p.o. „prorektora dla spraw Politechniki Wrocławskiej”, 3 września 1945

[25] AAN, Ministerstwo Oświaty w Warszawie, sygn. 2912, s. 33–34.
[26] Ibidem, s. 70–71.
[27] A. Sucharda-Sobczyk, *Pozostał po nim ślad. Wspomnienie o profesorze Edwardzie Suchardzie*, „Gazeta Wyborcza” 1997 (26–27 lipca), nr 173, s. 22: „Ojciec mój cieszył się znacznym autorytetem w środowisku naukowym, co powodowało, że wielu szukających miejsca osiedlenia pracowników Politechniki Lwowskiej wiązało się z Wrocławiem, choć życie było tu nieporównywalnie trudniejsze niż w Gliwicach czy Gdańsku”.
[28] H. Steinhaus, *Wspomnienia i zapiski*, oprac. A. Zgorzelska, Wrocław 2010, s. 317.

Ilustracja 7.
Pierwszy wrocławski pochód pierwszomajowy (dzisiejsza ulica B. Drobnera) z udziałem rektora i prorektorów Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Na początku kolumny (za prowadzącą) od lewej: prof. Edward Sucharda, prof. Stanisław Kulczyński i prof. Stanisław Loria, 1 maja 1946

dr inż. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska oraz dr inż. Franciszek Nowotny[29]. W rezultacie, jak zapamiętał to jeden z pionierów Politechniki Wrocławskiej, w październiku 1945 roku „Wydział Chemiczny od razu stanął mocno na nogi dzięki profesorom i pracownikom naukowym Politechniki Lwowskiej”[30].

Dopiero w połowie października 1945 roku uformował się pierwszy skład kolegium dziekańskiego politechniki[31]. Dziekani powołani przez rektora Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu sprawowali, zgodnie z postanowieniami dekretu z 24 sierpnia 1945 roku, funkcję organizatorów wydziałów. Praktyka zweryfikowała natomiast zapisy wspomnianego aktu prawnego w odniesieniu do wewnętrznej struktury Politechniki Wrocławskiej. O ile bez przeszkód przystąpiono do organizacji wydziałów o charakterze *stricte* technicznym, jak Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny, Wydział Budownictwa i Wydział Hutniczo-Górniczy, to podobnych czynności nie podjęto w stosunku do Wydziału Chemicznego, który był merytorycznie istotny również dla nietechnicznych kierunków zespolonej uczelni. Powstające od pierwszych dni października 1945 roku tzw. podstawowe katedry chemiczne stały się jednostkami nieformalnie powołanego Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii, wspólnego dla politechniki oraz uniwersytetu. Wyodrębniony w nim Oddział Chemii Technicznej równie nieformalnie przekształcono w końcu listopada w związany strukturalnie z politechniką Wydział Chemii Technicznej, na którym zamierzano usytuować katedry technologiczne realizujące program politechnicznego kierunku chemicznego. Organizację tej jednostki powierzono prof. Edwardowi Suchardzie jako p.o. dziekanowi[32].

Rekrutację na poszczególne wydziały wrocławskiej uczelni przeprowadzono między 5 a 12 listopada 1945 roku[33]. Na pierwszy rok kierunku chemicznego Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii zapisało się 86 przyszłych studentów, z tej liczby 72 osoby wybrały specjalizację technologiczną (a więc studia na niebawem uruchomionym Wydziale Chemii Technicznej). Zajęcia dla słuchaczy pierwszych lat studiów z zakresu nauk ścisłych i technicznych Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu były w dużej mierze związane z realizacją programu nauk podstawowych. W związku z tym zasadniczą rolę w ich edukacji odgrywali dydaktycy z Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii – także profesorowie związani z chemicznymi katedrami, które funkcjonowały w jego strukturze. Propozycja programowa dla studentów niewątpliwie opierała się na wzorach opracowanych we Lwowie. Między programem

[29] List Edwarda Suchardy do prof. Aleksandra Kocwy z Uniwersytetu Jagiellońskiego, 6 maja 1946, [za:] *Księga jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej*, red. R. Czoch, Wrocław 1995, s. 16.

[30] Z. Gergowicz, *Politechnika Wrocławska – rok 1945. Reminiscencje i refleksje*, [w:] *Wspomnienia z czterdziestolecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1985*, Wrocław 1985, s. 34.

[31] W życiorysie naukowym prof. Tadeusza Wróbla znajduje się wzmianka, że funkcję dziekana i organizatora Wydziału Budownictwa sprawował od 15 października 1945 roku. Por. Archiwum Politechniki Wrocławskiej (dalej: APWr), Wydział Architektury, sygn. 16/2, s. 253.

[32] *Spis wykładów [Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu] w roku akademickim 1945/46*, Wrocław 1946, s. 4.

[33] Pismo rektora Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu do Ministerstwa Oświaty, 21 listopada 1945. AAN, Ministerstwo Oświaty, sygn. 3053, s. 9.

nauczania wrocławskiej uczelni technicznej na rok akademicki 1945/1946[34] a zaplanowanym dla Politechniki Lwowskiej na lata 1939–1940[35] występują bowiem stosunkowo niewielkie różnice. Rozbieżności – widoczne w liczbie godzin i charakterze zajęć, a w niewielkim stopniu w strukturze merytorycznej – wynikały zapewne z ograniczonych w tym czasie możliwości wrocławskiej uczelni technicznej. Tego rodzaju problemy odnosiły się również do kierunku chemicznego mimo potencjalnie dobrego zaplecza laboratoryjnego i lepszej niż gdzie indziej obsady dydaktycznej. Konsekwentne realizowanie programu nauczania nie było łatwe również ze względu na warunki techniczne. W styczniu 1946 roku informowano: „Ćwiczenia z chemii zostaną uruchomione z chwilą doprowadzenia wody i gazu do budynków Politechniki”[36]. Było normą, że zajęcia odbywały się w nieogrzewanych salach. Dotkliwie zaświadcza o tym notatka napisana 8 stycznia przez prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego: „Niniejszym komunikuję, że temperatura w audytorium chemicznym [dziś sala Wałbrzyska w A-3] utrzymuje się w dalszym ciągu na minus 11 stopni, gdyż kaloryfery zamarzły”[37].

26 lutego 1946 roku dziekan Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii, prof. Hugo Steinhaus, zgłosił do rektoratu Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu wniosek o zatwierdzenie wydziałowego schematu organizacyjnego, który opierał się na funkcjonowaniu ogółem 20 katedr, w tym pięciu chemicznych o charakterze podstawowym[38]. Propozycja prof. Steinhausa dotyczyła również ich kierowniczej obsady. Wniosek przewidywał powołanie:

- Katedry Chemii Ogólnej I (prof. Edwin Płażek),
- Katedry Chemii Ogólnej II (prof. Henryk Kuczyński),
- Katedry Chemii Nieorganicznej (prof. Włodzimierz Trzebiatowski),
- Katedry Chemii Organicznej (prof. Edward Sucharda),
- Katedry Chemii Fizycznej (zaproszony: prof. Antoni Basiński[39]).

Projekt powołania chemicznych katedr technologicznych, jako jednostek organizacyjnych Wydziału Chemii Technicznej Politechniki Wrocławskiej, przedstawił 16 marca 1946 roku prof. Edward Sucharda, który kwestię tę uzgodnił wcześniej z dziekanem Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii[40]. Profesor Sucharda zaproponował utworzenie ośmiu katedr[41], których obsadzenie na początku 1946 roku stwarzało jednak poważny problem. Na Wydziale Chemii Technicznej planowano uruchomienie:

- Katedry Chemicznej Technologii Przemysłu Nieorganicznego (doc. Jan Wierciński[42]),
- Katedry Chemicznej Technologii Przemysłu Organicznego (zastępstwo: prof. Wacław Leśniański[43]),
- Katedry Chemicznej Technologii Przemysłu Rolniczego (prof. Adolf Joszt[44]),
- Katedry Chemicznej Technologii Węgla (vacat),
- Katedry Chemicznej Technologii Nafty i Paliw Płynnych (dr inż. Zdzisław Tomasik),
- Katedry Inżynierii Chemicznej (zastępstwo: inż. Jan Krakowski[45]),
- Katedry Maszynoznawstwa Chemicznego (vacat),
- Katedry Elektrochemii (vacat).

[34] *Spis wykładów 1945/46…*, s. 45–50.

[35] *Program Politechniki Lwowskiej na rok akademicki 1939/40*, Lwów 1939.

[36] Pismo dziekana Wydziału Hutniczo-Górniczego do Rektoratu Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, 3 stycznia 1946. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 386.

[37] APWr, Odbudowa i Rozbudowa Politechniki, sygn. 131/2, s. 2.

[38] Spis zakładów Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii z Oddziałem Chemii Technicznej wraz z nazwiskami kierowników, 26 lutego 1946. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 2.

[39] **Antoni Basiński** (1905–1990), inż. chemik. Absolwent Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie (1928). Doktor nauk technicznych (1932). W 1935 roku uzyskał habilitację. Od 1945 roku profesor, kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym, a następnie (1951) Katedry Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Nie skorzystał z propozycji pracy na Politechnice Wrocławskiej.

[40] Pismo dziekana Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii do rektoratu, 26 lutego 1946. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 14.

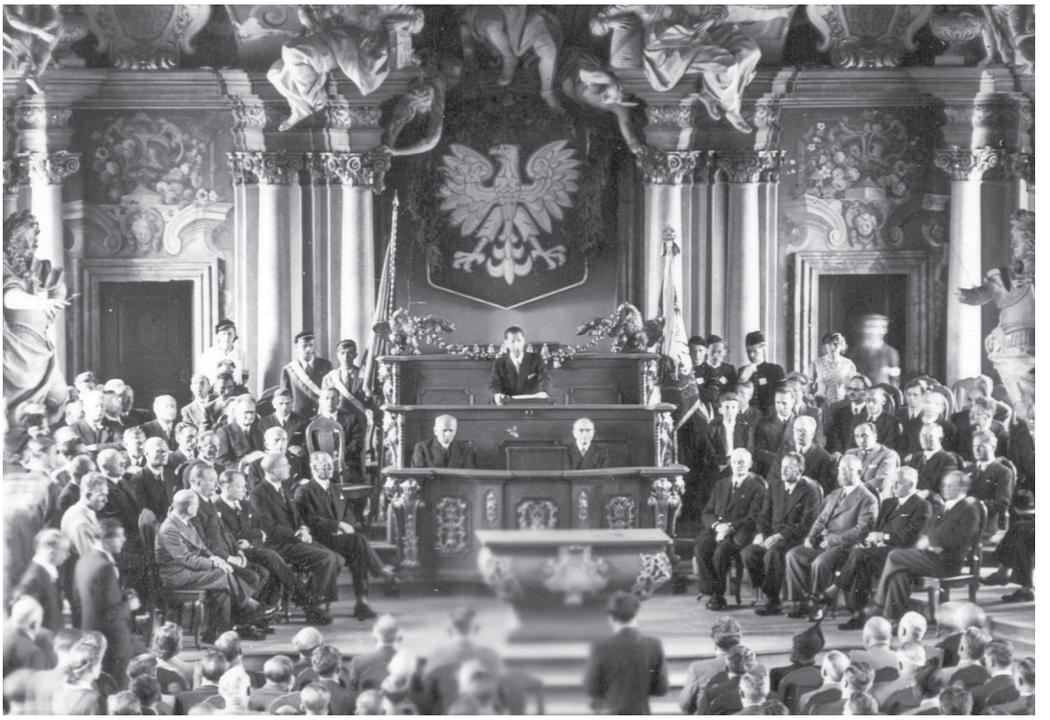
[41] Wykaz katedr Wydziału Chemii Technicznej Politechniki Wrocławskiej, 16 marca 1946. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 279.

[42] **Jan Wierciński**. (1903-?), chemik. Absolwent Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Doktor nauk chemicznych (1929). Starszy asystent na Politechnice Lwowskiej, a następnie w Laboratorium Badawczym Zjednoczonych Zakładów Azotowych w Mościcach. Brak dalszych danych. Nie skorzystał z propozycji pracy na Politechnice Wrocławskiej.

[43] **Wacław Leśniański** (1886–1956), inż. chemik. Absolwent C.K. Szkoły Politechnicznej we Lwowie (1909). Doktor nauk technicznych (1914). W 1923 roku uzyskał habilitację. Od 1923 roku profesor, kierownik Katedry Technologii Chemicznej III (przemysłu organicznego) na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Od 1945 roku kierownik Katedry Technologii Chemicznej Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Nie skorzystał z propozycji pracy na Politechnice Wrocławskiej.

[44] **Adolf Joszt** (1889–1957), inż. chemik. Absolwent C.K. Szkoły Politechnicznej we Lwowie (1912). Doktor nauk technicznych (1913). W 1920 uzyskał habilitację. Od 1923 roku profesor, kierownik Katedry Technologii Rolniczej na Wydziale Rolniczo-Lasowym, a następnie (1927) Katedry Technologii Przemysłu Rolniczego na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Rektor Politechniki Lwowskiej (1936–1938). W latach 1945–1952 kierownik Katedry Technologii Chemicznej Przemysłu Rolnego na Wydziale Chemicznym, a od 1952 roku Katedry Technologii Wody i Ścieków na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Nie podjął wykładów na Politechnice Wrocławskiej.

[45] **Jan Krakowski** (1898–1969), inż. mechanik. Absolwent Politechniki Lwowskiej (1926). Od 1945 roku kierownik Katedry Maszynoznawstwa Chemicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W 1948 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. Od 1959 roku kierownik Katedry Aparatury Przemysłowej na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej. Nie skorzystał z propozycji pracy na Politechnice Wrocławskiej.

Ilustracja 8.
Prezydium uroczystości otwarcia wrocławskich uczelni w Auli Leopoldyńskiej Uniwersytetu. Przemawia rektor Stanisław Kulczyński, poniżej od lewej prorektor Politechniki Edward Sucharda i prorektor Uniwersytetu Stanisław Loria. Po prawej grupa profesorów Politechniki Wrocławskiej, 9 czerwca 1946

Na początku 1946 roku na Uniwersytecie i Politechnice we Wrocławiu na pewno funkcjonowało już sześć katedr chemicznych, w tym pięć podstawowych należących do Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii oraz jedna technologiczna na Wydziale Chemii Technicznej[46]. W październiku 1945 roku zdołano bowiem uruchomić **Katedrę Chemii Organicznej** (prof. Edward Sucharda) i **Katedrę Technologii Nafty i Paliw Płynnych**[47] (zast. prof. Ewa Neyman-Pilatowa, od 1946 roku – zast. prof. Zdzisław Tomasik), a w listopadzie i grudniu **Katedrę Chemii Nieorganicznej** (prof. Włodzimierz Trzebiatowski), **Katedrę Chemii Fizycznej** (opiekun: prof. Włodzimierz Trzebiatowski), **Katedrę Chemii Ogólnej I** (prof. Edwin Płażek), **Katedrę Chemii Ogólnej II** (zast. prof. Henryk Kuczyński).

Formalne powołanie katedr chemicznych Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu nastąpiło (z datą 1 października 1945 roku) na mocy rozporządzenia ministra oświaty z 30 kwietnia 1946 roku, w którym przewidywano uruchomienie ogółem trzynastu jednostek organizacyjnych. I chociaż akt prawny lokalizował je w strukturze uniwersyteckiego Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego[48], to jednak usytuowano je na dwóch „chemicznych" wydziałach *de facto* funkcjonujących na wrocławskiej uczelni. Pięć działających już jednostek – Katedrę Chemii Nieorganicznej, Katedrę Chemii Organicznej, Katedrę Chemii Fizycznej, Katedrę Chemii Ogólnej I oraz Katedrę Chemii Ogólnej II – włączono bezpośrednio do Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii. Katedra Technologii Nafty i Paliw Płynnych została związana strukturalnie z politechnicznym Wydziałem Chemii Technicznej. Przewidywano, że siedem pozostałych katedr wymienionych w omawianym rozporządzeniu – Katedra Technologii Przemysłów Nieorganicznych, Katedra Technologii Przemysłów Organicznych, Katedra Technologii Przemysłów Rolniczych, Katedra Technologii Chemicznej Węgla, Katedra Maszynoznawstwa Chemicznego, Katedra Inżynierii Chemicznej oraz Katedra Elektrochemii – również znajdzie się w strukturze wydziału należącego do politechniki. Nie były one jednak gotowe do podjęcia działalności ani pod względem obsady personalnej, ani organizacyjnie, a zatem władze uczelni otrzymały przyzwolenie na ich uruchomienie niejako awansem. Do końca roku akademickiego 1945/1946 funkcje dydaktyczne wypełniały wyłącznie te katedry, które powstały jesienią 1945 roku.

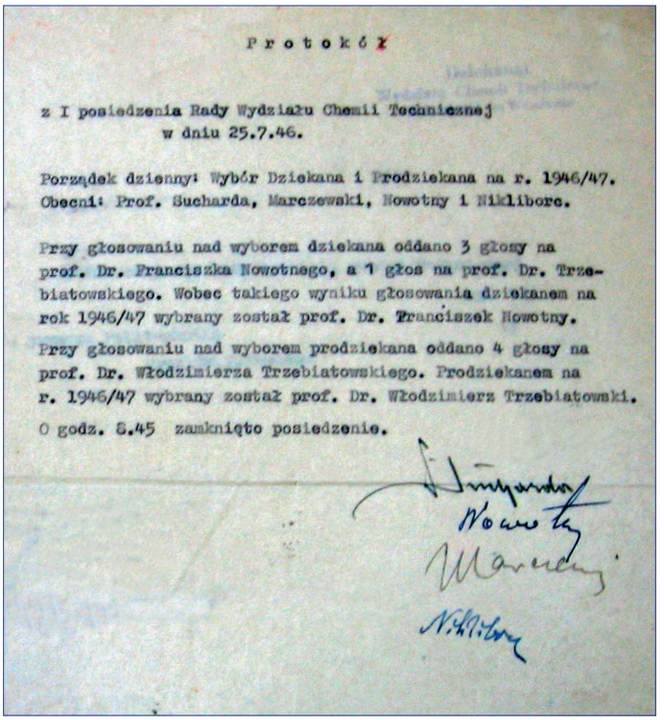
25 lipca 1946 roku odbyło się pierwsze posiedzenie Rady Wydziału Chemii Technicznej[49], na którym dokonano wyboru dziekana i prodziekana na rok akademicki 1946/1947. W zebraniu wzięli udział prof. Edward Sucharda (jako p.o. dzieka-

[46] *Politechnika Wrocławska w okresie dziesięciolecia*..., s. 130–147.

[47] Szybką organizację katedry umożliwiła jej lokalizacja w obiektach dawnego Śląskiego Instytutu Badania Węgla przy ulicy Gdańskiej.

[48] Rozporządzenie Ministra Oświaty z 30 kwietnia 1946 roku w sprawie utworzenia katedr na Uniwersytecie Wrocławskim, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty (dalej: Dz.U. Min. O.) z 1946 roku, nr 5, poz. 133. Akt prawny wszedł w życie 1 lipca 1946 roku. W rzeczywistości uniwersytecki Wydział Matematyczno-Przyrodniczy nie funkcjonował, bo – podobnie jak Wydział Chemiczny uczelni technicznej – nie został powołany.

[49] Protokół pierwszego posiedzenia Rady Wydziału Chemii Technicznej, 25 lipca 1946. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 250.

Protokół

z I posiedzenia Rady Wydziału Chemii Technicznej
w dniu 25.7.46.

Porządek dzienny: Wybór Dziekana i Prodziekana na r. 1946/47.
Obecni: Prof. Sucharda, Marczewski, Nowotny i Nikliborc.

Przy głosowaniu nad wyborem dziekana oddano 3 głosy na prof. Dr. Franciszka Nowotnego, a 1 głos na prof. Dr. Trzebiatowskiego. Wobec takiego wyniku głosowania dziekanem na rok 1946/47 wybrany został prof. Dr. Franciszek Nowotny.

Przy głosowaniu nad wyborem prodziekana oddano 4 głosy na prof. Dr. Włodzimierza Trzebiatowskiego. Prodziekanem na r. 1946/47 wybrany został prof. Dr. Włodzimierz Trzebiatowski.

O godz. 8.45 zamknięto posiedzenie.

Ilustracja 9. Protokół pierwszego posiedzenia Rady Wydziału Chemii Technicznej Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, 25 lipca 1946

na), prof. Edward Marczewski[50], prof. Franciszek Nowotny oraz zast. prof. Jan Nikliborc[51]. Odnotowano nieobecność prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego. Dziekanem na kolejny rok akademicki został prof. Franciszek Nowotny, na prodziekana zaś desygnowano prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego. Dwa tygodnie potem, wobec rezygnacji prof. Trzebiatowskiego, funkcję tę powierzono prof. Edwardowi Marczewskiemu[52].

1 września 1946 roku Politechnika Wrocławska wchodziła w kolejny rok akademicki z trzema funkcjonującymi wydziałami: Wydziałem Mechaniczno-Elektrotechnicznym, Wydziałem Budownictwa oraz Wydziałem Chemii Technicznej[53]. Z opracowanego najpóźniej w grudniu 1946 roku wykazu kadry profesorskiej wynika, że z kierunkiem chemicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu związało się pięciu nauczycieli akademickich z tytułem profesora[54]. Na Wydziale Chemii Technicznej był to profesor nadzwyczajny dr inż. Franciszek Nowotny. Na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii nauki chemiczne reprezentowało trzech profesorów zwyczajnych: dr inż. Edwin Płażek, dr inż. Edward Sucharda, dr inż. Włodzimierz Trzebiatowski oraz profesor nadzwyczajny dr inż. Henryk Kuczyński. Wszyscy wywodzili się z Politechniki Lwowskiej.

W roku akademickim 1946/1947 na Wydziale Chemii Technicznej uruchomiono (na podstawie rozporządzenia z kwietnia 1946 roku) **Katedrę Technologii Przemysłów Nieorganicznych** (zast. prof. Włodzimierz Bobrownicki), **Katedrę Technologii Przemysłów Organicznych** (opiekun: prof. Henryk Kuczyński; od 1949 roku kierownik: zast. prof. Tadeusz Rabek) oraz **Katedrę Technologii Przemysłów Rolniczych** (prof. Franciszek Nowotny). W tym samym czasie odrębnymi aktami prawnymi utworzono **Katedrę Fototechniki**[55] (zast. prof. Witold Romer) oraz **Katedrę Technologii Materiałów Wybuchowych**[56] (zast. prof. Dionizy Smoleński), która została powołana w miejsce zwiniętej Katedry Elektrochemii[57].

W 1947 roku katedry należące do Wydziału Chemii Technicznej znalazły się poza strukturą uczelni technicznej. Rozporządzeniem z 31 sierpnia 1947 roku[58] minister oświaty dokonał bowiem formalnego powołania Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii z Oddziałem Chemii Technicznej, wiążąc tę jednostkę z uniwersytetem. Pięć chemicznych katedr podstawowych (obok matematycznych i fizycznych) włączono bezpośrednio do struktury wydziału, a katedry technologiczne utworzyły jego Oddział Chemii Technicznej. W ten sposób usankcjonowano – z dniem 1 kwietnia 1947 roku – stan z jesieni 1945 roku, pozbawiając jednak Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii dotychczasowego statusu jednostki wspólnej dla uniwersytetu oraz dla politechniki. Dla tej ostatniej rozporządzenie ministra oświaty oznaczało koniec funkcjonowania Wydziału Chemii Technicznej, a w ślad za tym konieczność uznania go

[50] **Edward Marczewski** (1907–1976), matematyk. Studiował na Uniwersytecie Warszawskim (dyplom doktorski 1932). Asystent w Katedrze Matematyki Uniwersytetu Warszawskiego (1932–1939). Docent sowieckiego Uniwersytetu Lwowskiego (1939–1941). W 1945 roku uzyskał habilitację. Członek wrocławskiej Grupy Naukowo-Kulturalnej (maj 1945). Od 1945 roku profesor nadzwyczajny i kierownik Katedry Funkcji Rzeczywistych na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1951) Uniwersytetu Wrocławskiego. Prodziekan Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1947–1950). Rektor Uniwersytetu Wrocławskiego (1953–1957).

[51] **Jan Nikliborc** (1902–1991), fizyk. Studiował na Uniwersytecie Jagiellońskim (1920–1926), a następnie Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie (dyplom 1927). Asystent (1927–1932), adiunkt (1934–1939) na Politechnice Lwowskiej. W 1932 roku doktor filozofii w zakresie fizyki. Docent w sowieckim Lwowskim Instytucie Politechnicznym (1939–1941, 1945–1946). W 1946 roku zastępca profesora na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1948 uzyskał habilitację. Profesor nadzwyczajny (1949). Kierownik Katedry Fizyki Politechniki Wrocławskiej, funkcjonującej w strukturze Wydziału Łączności (1951–1954).

[52] Protokół posiedzenia nr 3/46 Rady Wydziału Chemii Technicznej, 8 sierpnia 1946. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 254–256.

[53] Wydział Hutniczo-Górniczy ze względu na trudności organizacyjne został zwinięty z końcem roku akademickiego 1945/1946.

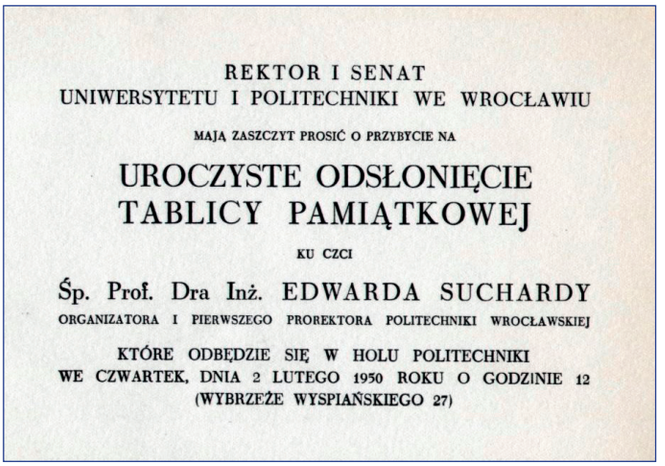
[54] *Wrocławski Kalendarz Akademicki na rok 1947*, Wrocław (b.d.), s. 92–96.

[55] Rozporządzenie Ministra Oświaty z dnia 31 października 1946 roku w sprawie zwinięcia, utworzenia i przemianowania katedr w niektórych szkołach akademickich, Dz.U. Min. O. z 1946 roku, nr 11, poz. 319. Powołana z dniem 1 września 1946 roku.

[56] Rozporządzenie Ministra Oświaty z dnia 29 maja 1947 roku w sprawie zwinięcia, utworzenia i przemianowania katedr w niektórych szkołach akademickich, Dz.U. Min. O. z 1947 roku, nr 6, poz. 129. Formalnie powołana z dniem 1 kwietnia 1947 roku.

[57] Ibidem. Zwinięta z dniem 1 kwietnia 1947 roku.

[58] Rozporządzenie Ministra Oświaty z dnia 31 sierpnia 1947 roku w sprawie podziału Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Uniwersytetu Wrocławskiego, Dz.U. Min. O. z 1947 roku, nr 10, poz. 233. Rozporządzenie weszło w życie 24 października 1947 roku z datą ważności od 1 kwietnia 1947 roku.

REKTOR I SENAT
UNIWERSYTETU I POLITECHNIKI WE WROCŁAWIU
MAJĄ ZASZCZYT PROSIĆ O PRZYBYCIE NA
UROCZYSTE ODSŁONIĘCIE
TABLICY PAMIĄTKOWEJ
KU CZCI
Śp. Prof. Dra Inż. EDWARDA SUCHARDY
ORGANIZATORA I PIERWSZEGO PROREKTORA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ
KTÓRE ODBĘDZIE SIĘ W HOLU POLITECHNIKI
WE CZWARTEK, DNIA 2 LUTEGO 1950 ROKU O GODZINIE 12
(WYBRZEŻE WYSPIAŃSKIEGO 27)

Ilustracja 10. Zaproszenie na uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej upamiętniającej zmarłego w 1947 roku pierwszego prorektora Politechniki, 2 lutego 1950

za uniwersytecki Oddział Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii[59].

Do 1 września 1951 roku – do powołania Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej – zdołano obsadzić wszystkie katedry przewidziane w rozporządzeniu ministra oświaty z 30 kwietnia 1946 roku. Ich formowanie odbywało się jednak – jak wcześniej wskazano – poza strukturami organizacyjnymi uczelni technicznej. W latach 1947–1951 w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii utworzono trzy jednostki. W roku akademickim 1947/1948 uruchomiono **Katedrę Technologii Chemicznej Węgla** (prof. kontr. Błażej Roga) i **Katedrę Inżynierii Chemicznej** (prof. kontr. Zdzisław Ziołkowski). Jesienią 1950 roku podjęła działalność **Katedra Maszynoznawstwa Chemicznego** (zast. prof. Stanisław Żurakowski).

Od końca 1949 roku do połowy 1950 roku pojawiały się środowiskowe propozycje rozwiązań organizacyjnych świadczące o toczących się przygotowaniach do zmiany sposobu funkcjonowania wrocławskich szkół wyższych. W grudniu 1949 roku prof. Edward Marczewski opublikował projekt reorganizacji Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii. Koncepcja zakładała zwinięcie Oddziału Chemii Technicznej i utworzenie na politechnice odrębnego Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii, który objąłby studium chemii technicznej (a więc tylko katedry technologiczne), a w przyszłości również studium matematyki stosowanej i fizyki technicznej[60]. Kilka miesięcy później władze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu przyjęły radykalniejsze rozwiązanie. 18 marca 1950 roku na posiedzeniu połączonych Senatów Uniwersytetu Wrocławskiego oraz Politechniki Wrocławskiej jednogłośnie podjęto uchwałę o powiązaniu katedr matematycznych i fizycznych Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii z budżetem Uniwersytetu. Katedry chemiczne (podstawowe i technologiczne) tego wydziału miały być finansowane przez uczelnię techniczną[61]. W ślad za tymi decyzjami przygotowano projekt dokumentu (w formie rozporządzenia ministra oświaty), który traktował o powołaniu na Politechnice Wrocławskiej Wydziału Chemicznego i jednocześnie o zwinięciu Oddziału Chemii Technicznej, działającego przy Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego[62].

Wiosną 1950 roku władze Politechniki Wrocławskiej liczyły się więc z możliwością rychłej reorganizacji wrocławskiego ośrodka akademickiego, przewidując m.in. włączenie katedr chemicznych do struktury uczelni technicznej[63]. Zapewne echem tych przewidywań był fakt szczegółowego omówienia programu i składu osobowego Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii oraz Oddziału Chemii Technicznej w wydanym w tym czasie informatorze Politechniki Wrocławskiej. Fragment dotyczący Oddziału Chemii Technicznej informował m.in. o specjalizacjach, które prowadzono wówczas w następującym zakresie przedmiotowym[64]:

- chemia i technologia nieorganiczna z kierunkami: chemia wysokich temperatur, metalurgia proszkowa, struktura ciał stałych, technologia nawozów azotowych, ceramika oraz technologia materiałów światłoczułych,
- chemia i technologia organiczna z kierunkami: synteza połączeń niskocząstkowych, tworzywa sztuczne, technologia węgla kamiennego i brunatnego, technologia materiałów wybuchowych oraz technologia przemysłów rolnych.

[59] Protokół posiedzenia Komisji Senackiej Politechniki, 11 października 1947. APWr, Rektorat, sygn. 74/1a, s. 11. W protokole jest mowa o „wcieleniu Wydziału Chemii Technicznej do Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii jako Oddziału Chemii Technicznej". Dyrektora oddziału dokooptowano do składu Komisji Senackiej Politechniki (a następnie Senatu Politechniki Wrocławskiej z chwilą jego powołania w maju 1949 roku), podkreślając w ten sposób ścisłe związki oddziału z uczelnią techniczną.

[60] Projekt organizacji Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej, 9 grudnia 1949. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 51.

[61] AUWr, Protokoły Senatu Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu 1945–1951, sygn. R 0000/1945-51, s. 484.

[62] Projekt rozporządzenia Ministra Oświaty w sprawie zwinięcia Oddziału Chemii Technicznej przy Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego oraz utworzenia Wydziału Chemicznego na Politechnice Wrocławskiej, b.d. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV, s. 87.

[63] Pismo prorektora Smoleńskiego do Ministerstwa Oświaty, 15 kwietnia 1950. APWr, Zakładowa Organizacja Związkowa ZNP przy Politechnice Wrocławskiej, niesygn., s. nlb.

[64] *Politechnika Wrocławska. Skład osobowy i spis wykładów w roku akademickim 1950/51*, Wrocław 1951, s. 37.

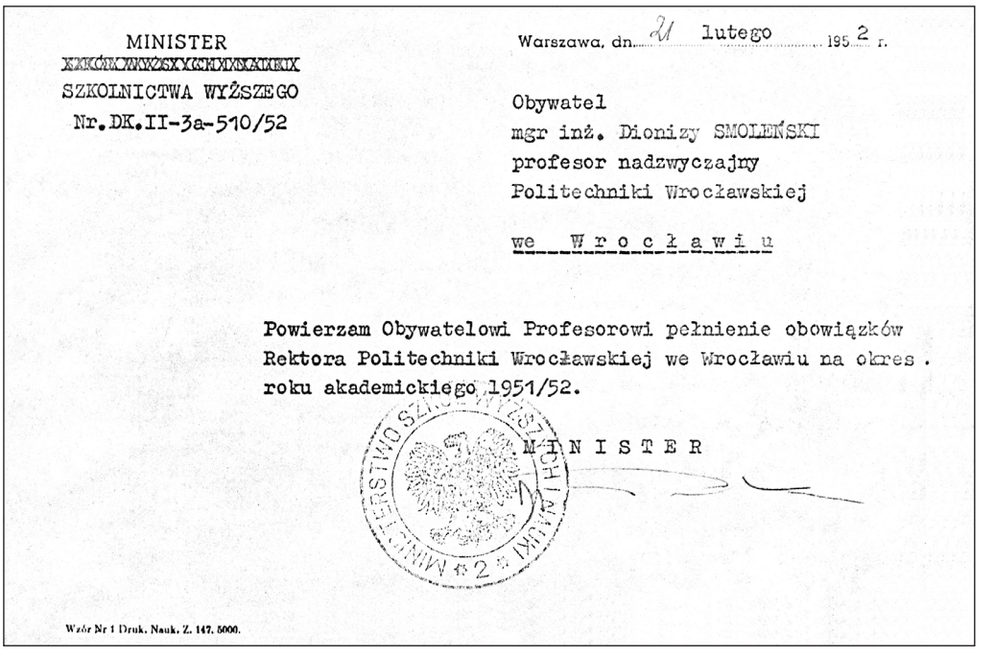
Ilustracja 11. Tableau absolwentów Oddziału Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, 1950. Wśród uwiecznionych osób można rozpoznać wielu późniejszych pracowników naukowych wrocławskiego ośrodka akademickiego

CHEMII TECHNICZNEJ
WE WROCŁAWIU
50 R.
Z. CHABUDZIŃSKI
T. CHOCIANOWICZ
Z. GRYS
L. CHRAPKOWSKI
P. CHROBAK
R. CZERKAWSKI
Z. GRZEGORCZYK
Z. GRZYB
B. JAKIMOWSKI
S. JURKOWIECKI
Q. KAMBO
E. KANTOR
E. KUNDYS
T. LEPIARSKI
H. LEWE
C. LUBASZEWSKI
J. MAJCHROWSKI
J. MALCZEWSKI
K. PADŁO
L. PAJDOWSKI
L. PELC
K. PIĄTKOWSKI
S. PILI
K. SKIBA
L. SOBCZYK
J. SOBESTO
A. SOSNOWSKI
A. SIEWIŃSKI
R. SZWARSKI
J. SZYDŁO
Ł. ŚLIWIŃSKI
M. STAWNIAK
I. TOMASZEWSKA
A. TOŁŁOCZKO
F. ZAZANI
M. ZIĘBA
W. WAŻEWSKA
A. WRÓBLEWSKA

Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej w latach 1951–1968

Nowy rok akademicki 1951/1952 rozpoczynano na wrocławskiej uczelni technicznej ze świadomością nadchodzących zmian organizacyjnych. 12 listopada 1951 roku minister szkół wyższych i nauki przyjął rezygnację prof. Stanisława Kulczyńskiego z funkcji rektora Uniwersytetu Wrocławskiego[65] (1 grudnia powierzono ją prof. Janowi Mydlarskiemu). Prawie trzy miesiące później – 21 lutego 1952 roku – prof. Dionizy Smoleński został mianowany pełniącym obowiązki rektora Politechniki Wrocławskiej „na okres roku akademickiego 1951/1952”[66].

Problematykę usytuowania kierunku chemicznego uregulowano w listopadzie 1951 roku rozporządzeniem[68], na podstawie którego – formalnie z dniem 1 września – przeniesiono z Uniwersytetu Wrocławskiego na Politechnikę Wrocławską wszystkie chemiczne katedry uruchomione w latach 1945–1951. Ich umieszczenie w strukturze politechniki świadczyło o zamyśle nierozbijania silnego i znaczącego ośrodka chemii między funkcjonujące we Wrocławiu szkoły akademickie. Opcja takiej lokalizacji zwyciężyła z pewnością ze względów praktycznych: wszystkie laboratoria i pomieszczenia administracyjne niezbędne do funkcjonowania kierunku znajdowały się wyłącznie w politechnicznych obiektach[69].

MINISTER
SZKOLNICTWA WYŻSZEGO
Nr. DK. II-3a-510/52

Warszawa, dn. 21 lutego 1952 r.

Obywatel
mgr inż. Dionizy SMOLEŃSKI
profesor nadzwyczajny
Politechniki Wrocławskiej

we Wrocławiu

Powierzam Obywatelowi Profesorowi pełnienie obowiązków Rektora Politechniki Wrocławskiej we Wrocławiu na okres . roku akademickiego 1951/52.

MINISTER

Wzór Nr 1 Druk. Nauk. Z. 147. 5000.

Ilustracja 12. Nominacja Dionizego Smoleńskiego na stanowisko p.o. rektora Politechniki Wrocławskiej, 21 lutego 1952

Nominacja ta obowiązywała zatem od 1 września 1951 roku. W tym dniu nastąpił więc kres wspólnoty organizacyjnej uczelni technicznej z uniwersytetem i rozpoczął się samodzielny byt Politechniki Wrocławskiej[67].

[65] Pismo Ministra Szkół Wyższych i Nauki do prof. S. Kulczyńskiego, 12 listopada 1951. AUWr, Akta Osobowe, sygn. RK-120, s. 16d.

[66] Mianowanie Dionizego Smoleńskiego na stanowisko pełniącego obowiązki rektora Politechniki Wrocławskiej, 21 lutego 1952. APWr, Akta Osobowe, sygn. 147/1, t. 1, p. 383/1, s. 1. 19 września 1952 roku D. Smoleński otrzymał nominację rektorską na czas nieokreślony. Por. *Uniwersytet Wrocławski w latach 1945–1955*, red. F. Longchamps, t. 1, Wrocław 1959, s. 51.

[67] W czerwcu 1952 roku prof. Dionizy Smoleński przedstawił genezę restrukturyzacji: „Silny rozwój [wrocławskich] uczelni jaki nieprzerwanie datuje się od chwili ich powstania zadecydował o przyjęciu koncepcji ich całkowitego rozdziału. Nastąpiło to w bieżącym roku akademickim [1951/1952], kiedy poza całkowitym oddzieleniem się administracji Politechniki [IV 1951] od Uniwersytetu skończyła się unia personalna między obu uczelniami z chwilą zakończenia kadencji prof. Kulczyńskiego oraz nastąpił rozdział [wspólnego dotąd] Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii na Wydział Matematyczno-Przyrodniczy przy Uniwersytecie i Wydział Chemiczny przy Politechnice”. Por. Sprawozdanie rektora Politechniki Wrocławskiej na konferencję z Kierownictwem Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, 3 czerwca 1952. APWr, Sekretariat Uczelni, sygn. 74/342, s. 3.

[68] Rozporządzenie Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 9 listopada 1951 roku w sprawie zmian organizacyjnych na Politechnice Wrocławskiej i na Uniwersytecie Wrocławskim, Dz.U. z 1951 roku, nr 61, poz. 416. Akt prawny ustanowił jednocześnie Wydział Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej

[69] Reorganizacja wrocławskiego ośrodka akademickiego w 1951 roku doprowadziła do likwidacji kierunku chemicznego na Uniwersytecie Wrocławskim. Kształcenie studentów uniwersyteckiego Wydziału Matematyczno-Fizycznego i Wydziału Przyrodniczego odbywało się na Politechnice Wrocławskiej. Dopiero w 1954 roku powołano na uniwersytecie Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, który zastąpił Wydział Matematyczno-Fizyczny uruchomiony po przeniesieniu katedr chemicznych na uczelnię techniczną. Nowo utworzona jednostka oparła swoją działalność na powstałej w 1954 roku Katedrze Chemii Nieorganicznej (prof. Bogusława Trzebiatowska) oraz na uruchomionych w kolejnych latach: Katedrze Chemii Organicznej (1955, prof. Henryk Kuczyński) oraz Katedrze Chemii Fizycznej (1956, doc. Lucjan Sobczyk). W 1959 roku uniwersyteckie studia chemiczne ukończyła pierwsza grupa słuchaczy. Laboratoria chemiczne Uniwersytetu Wrocławskiego nadal jednak mieściły się w budynkach należących do politechniki. Dopiero ich przeniesienie – w 1969 roku – do nowo wybudowanego gmachu przy ulicy F. Joliot-Curie pozwoliło na zwolnienie pomieszczeń zajmowanych na Politechnice Wrocławskiej. Por. *Uniwersytet Wrocławski w latach 1945–1970*, red. W. Floryan, t. 1, Wrocław 1970, s. 157.

Ilustracje 13, 14. Ćwiczenia w laboratorium chemicznym w Gmachu „Starej Chemii" przy ul. Smoluchowskiego 23, początek lat pięćdziesiątych XX wieku

We wrześniu 1951 roku w schemacie organizacyjnym Politechniki Wrocławskiej znalazły się, wraz z obsadą naukowo-dydaktyczną, katedry podstawowe od 1945 roku ściśle związane z uniwersyteckim Wydziałem Matematyki, Fizyki i Chemii: **Katedra Chemii Nieorganicznej** (prof. Włodzimierz Trzebiatowski), **Katedra Chemii Organicznej** (od 1948 roku prof. Edwin Płażek), **Katedra Chemii Fizycznej** (od 1948 roku prof. Kazimierz Gumiński), **Katedra Chemii Ogólnej I** (od 1948 roku zast. prof. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska), **Katedra Chemii Ogólnej II** (prof. Henryk Kuczyński). Do nowo powołanego Wydziału Chemicznego włączono również katedry technologiczne stanowiące od 1947 roku Oddział Chemii Technicznej: **Katedrę Technologii Przemysłów Nieorganicznych** (zast. prof. Włodzimierz Bobrownicki), **Katedrę Technologii Przemysłów Organicznych** (prof. kontr. Tadeusz Rabek), **Katedrę Technologii Przemysłów Rolniczych** (od 1949 roku zast. prof. Stanisław Masior), **Katedrę Technologii Nafty i Paliw Płynnych** (prof. Zdzisław Tomasik), **Katedrę Fototechniki** (prof. Witold Romer), **Katedrę Maszynoznawstwa Chemicznego** (zast. prof. Stanisław Żurakowski), **Katedrę Inżynierii Chemicznej** (prof. kontr. Zdzisław Ziołkowski) oraz **Katedrę Technologii Materiałów Wybuchowych** (prof. Dionizy Smoleński).

Wspomnianym wcześniej rozporządzeniem ministra szkół wyższych i nauki powołano także nowe jednostki organizacyjne Wydziału Chemicznego, a mianowicie **Katedrę Chemii i Technologii Węgla Brunatnego** (zast. prof. Jerzy Kowalski) oraz **Katedrę Ceramiki** (zast. prof. Zbigniew Tokarski). Już w 1952 roku minister szkolnictwa wyższego dokonał, naprawiając niedopatrzenie, przeniesienia **Katedry Technologii Chemicznej Węgla**[70] z uniwersytetu na Politechnikę Wrocławską. Jednostka ta, od 1947 roku kierowana przez prof. Błażeja Rogę, znalazła się w strukturze uczelni technicznej – tak jak pozostałe – formalnie z dniem 1 września 1951 roku.

W przedłożonych w czerwcu 1952 roku w Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego perspektywicznych planach rozwoju Politechniki Wrocławskiej znalazł się następujący *passus* dotyczący Wydziału Chemicznego: „Na wydziale specjalnie silnie ciąży dziedzictwo wspólnoty z Uniwersytetem. Przejawia się to i w nastawieniu niektórych profesorów i w dość przypadkowym sprofilowaniu wydziału. […] Plany rozwojowe wydziału w oparciu o warunki terenowe, wyposażenie uczelni, plany gospodarcze kraju i skład osobowy idą w kierunku utrzymania silnej technologii nieorganicznej kwasu siarkowego, nawozów sztucznych i soli potasowych oraz chemii i technologii węgla kamiennego i brunatnego, wreszcie tworzyw sztucznych. […] Dla wzmocnienia kierunku tworzyw sztucznych konieczne jest stworzenie oddzielnej katedry technologii organicznych, która obecnie kierowana jest przez prof. Rabka i odrywa go od zajęcia się wyłącznie tworzywami sztucznymi"[71].

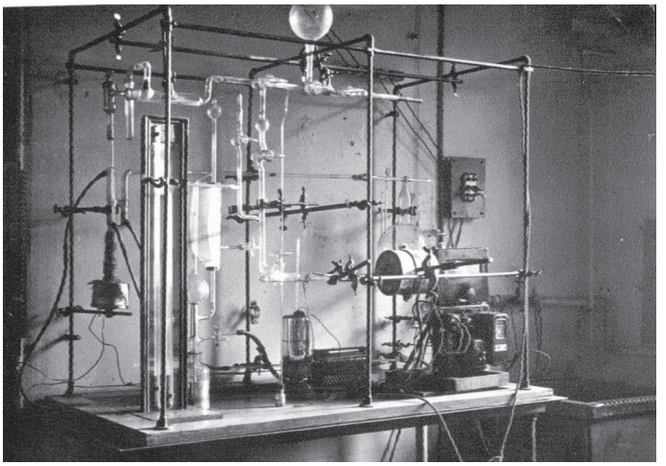
Z początkiem roku akademickiego 1953/1954 Katedra Technologii Przemysłów Rolniczych została przeniesiona na Wydział Chemii Spożywczej Politechniki Łódzkiej[72]. Niedługo potem, na podstawie wydanego w czerwcu 1954 roku zarządzenia ministra szkolnictwa wyższego[73], zreorganizowano kierunek chemiczny Politechniki Wrocławskiej zgodnie z koncepcją zaprezentowaną dwa lata wcześniej w Warszawie.

[70] Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z 2 kwietnia 1952 roku w sprawie zmian organizacyjnych na politechnikach: Śląskiej w Gliwicach i Wrocławskiej oraz Uniwersytecie Wrocławskim, Monitor Polski z 1952 roku, nr 32, poz. 469.

[71] Sprawozdanie Rektora Politechniki Wrocławskiej na konferencję z Kierownictwem Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, 3 czerwca 1952. APWr, Sekretariat Uczelni, sygn. 74/342, s. 22–23.

[72] Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 kwietnia 1954 roku w sprawie zmian organizacyjnych w politechnikach, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej (dalej: Dz.U. MSzW i CKK) z 1954 roku, nr 7, poz. 36.

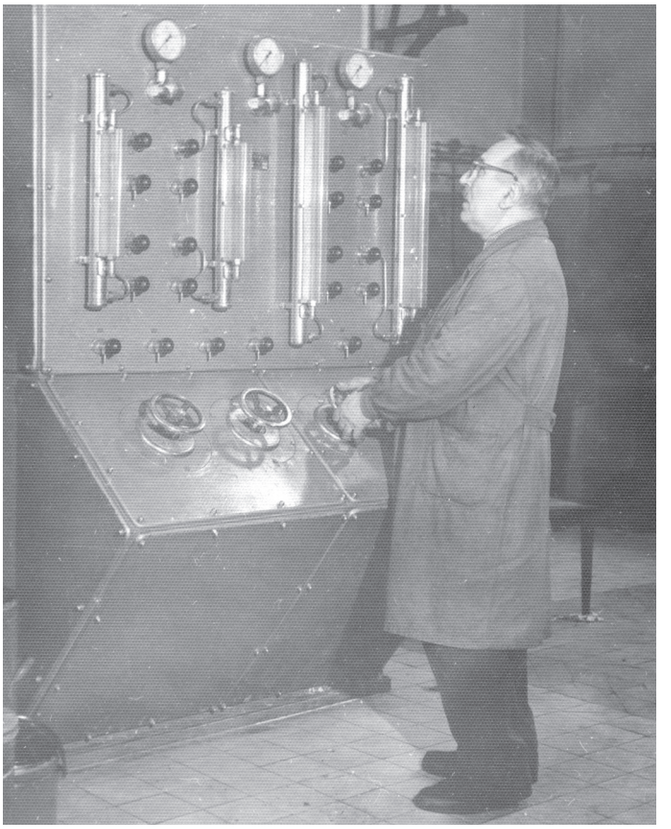
[73] Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 3 czerwca 1954 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnice Wrocławskiej, Dz.U. MSzW i CKK z 1954 roku, nr 9, poz. 51.

Ilustracja 15. Aparatura do azotowania węglików uranu. Katedra Chemii Nieorganicznej, listopad 1953

Formalnie z dniem 1 maja 1954 roku powołano **Katedrę Technologii Tworzyw Sztucznych** (doc. Tadeusz Rabek), a także przemianowano niektóre jednostki organizacyjne Wydziału Chemicznego: Katedrę Technologii Przemysłów Nieorganicznych na **Katedrę Technologii Nieorganicznej** (prof. Włodzimierz Bobrownicki), Katedrę Technologii Przemysłów Organicznych na **Katedrę Technologii Przemysłu Organicznego** (doc. Mieczysław Bukała), Katedrę Chemii Ogólnej I na **Katedrę Chemii Nieorganicznej II**[74] (prof. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska) oraz Katedrę Chemii Ogólnej II na **Katedrę Chemii Organicznej II**[75] (prof. Henryk Kuczyński). Z dniem 1 listopada 1954 roku zwinięto Katedrę Materiałów Wybuchowych[76]. W jej miejsce powołano **Katedrę Związków Azotowych II** (prof. Dionizy Smoleński)[77].

W roku akademickim 1957/1958 w Katedrze Chemii Nieorganicznej II uruchomiono specjalizacyjny kurs magisterski w zakresie chemii i technologii materiałów reaktorowych. Kurs finansowany ze środków państwowych umożliwił uruchomienie jednej z pierwszych w Polsce pracowni radiochemicznych na trzecim poziomie aktywności izotopów promieniotwórczych, a także dalsze kształcenie studentów w zakresie chemii jądrowej[78]. 1 września 1959 roku przy Katedrze Chemii

Ilustracja 16. Skraplarka w Katedrze Chemii Nieorganicznej I (J. Tomasik), początek lat sześćdziesiątych XX wieku

Ilustracja 17. Pokój przygotowawczy Katedry Chemii Nieorganicznej (J. Perczak i K. Szeremeta), początek lat sześćdziesiątych XX wieku

[74] Dotychczasowa Katedra Chemii Nieorganicznej (prof. Włodzimierz Trzebiatowski) stała się odtąd Katedrą Chemii Nieorganicznej I.

[75] Kierowana przez prof. Edwina Płażka Katedra Chemii Organicznej otrzymała nazwę Katedry Chemii Organicznej I.

[76] Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 listopada 1954 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnice Wrocławskiej, Dz.U. MSzW i CKK z 1954 roku, nr 16, poz. 107.

[77] Wydane *ex post* zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 18 stycznia 1955 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnice Wrocławskiej, Dz.U. MSzW i CKK z 1955 roku, nr 2, poz. 11. Katedra Związków Azotowych II została powołana z datą wsteczną – 1 września 1951 roku.

[78] *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław-Warszawa-Kraków 1970, s. 181; Sprawozdanie z działalności Wydziału Chemicznego w okresie 1958–1959, 6 maja 1960. APWr, Rektorat, sygn. 74/2, s. 185.

Tabela 1. Struktura Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej przed przekształceniami (stan na 1 czerwca 1962).
Źródło: *Politechnika Wrocławska. Skład osobowy 1962/63*, red. J. Tarnawski, Wrocław 1962

Katedra	Kierownik	Zakład	Kierownik
Chemii Fizycznej	doc. Krzysztof Pigoń	Chemii Fizycznej	**
Chemii Nieorganicznej I	prof. Włodzimierz Trzebiatowski	Chemii Nieorganicznej I Niskich Temperatur	** doc. Bohdan Staliński
Chemii Nieorganicznej II	prof. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska	Chemii Nieorganicznej II	**
Chemii Organicznej I	prof. Edwin Płażek	Chemii Organicznej I	**
Chemii Organicznej II	prof. Henryk Kuczyński	Chemii Organicznej II	**
Chemii i Technologii Węgla Brunatnego	prof. Jerzy Kowalski (do 1959)	Chemii i Technologii Węgla Brunatnego	**
Fototechniki	prof. Witold Romer	Fototechniki	**
Katedra inżynierii Chemicznej	prof. Zdzisław Ziołkowski	Inżynierii Chemicznej	**
Maszynoznawstwa Chemicznego	doc. Stanisław Żurakowski	Maszynoznawstwa Chemicznego	**
Technologii Chemicznej Węgla	prof. Błażej Roga	Technologii Chemicznej Węgla	**
Technologii Nafty i Paliw Płynnych	prof. Zdzisław Tomasik	Technologii Nafty i Paliw Płynnych	**
Technologii Nieorganicznej	prof. Włodzimierz Bobrownicki, od 1962 doc. Jerzy Schroeder	Elektrochemii Ceramiki Technologii Związków Azotowych Technologii Związków Fosforowych	** ** ** doc. Jerzy Schroeder
Technologii Przemysłu Organicznego	doc. Mieczysław Bukała	Technologii Przemysłu Organicznego	**
Technologii Tworzyw Sztucznych	prof. Tadeusz Rabek	Technologii Tworzyw Sztucznych	**
Technologii Związków Azotowych II	prof. Dionizy Smoleński (do 1961)	Technologii Związków Azotowych II	**
15 katedr		**19 zakładów**	

** Zakłady prowadzone przez kierowników katedr.

Nieorganicznej I[79] utworzono Zakład Niskich Temperatur[80], którego kierownikiem został doc. Bohdan Staliński. W tym samym czasie zwinięto Katedrę Ceramiki (powodem było przeniesienie doc. Zbigniewa Tokarskiego do Akademii Górniczo-Hutniczej), a działający przy niej Zakład Ceramiki włączono do struktury Katedry Technologii Nieorganicznej. Podjęta w 1959 roku przez prof. Jerzego Kowalskiego decyzja o odejściu z Politechniki Wrocławskiej spowodowała, że przez następne dziesięciolecie Katedra Chemii i Technologii Węgla Brunatnego pozostawała pod merytoryczną opieką kierowników Katedry Technologii Chemicznej Węgla. Rok 1959 przyniósł ostatnie już zmiany w organizacji Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w okresie rektoratu prof. Dionizego Smoleńskiego. Dobiegł on końca 31 marca 1960 roku.

Od początku kadencji jego następcy, prof. Zygmunta Szparkowskiego, Senat Politechniki Wrocławskiej poddawał ocenie poszczególne wydziały pod względem szeroko pojętej skuteczności ich funkcjonowania. Analiza wyników tej oceny prowadziła do wniosku o konieczności modernizacji struktury uczelni. Projekt modernizacyjny został przyjęty przez senat w maju 1962 roku[81]. Rok potem, 1 czerwca 1963 roku, na Wydziale Chemicznym powstał **Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich**[82] (dyrektor: prof. Włodzimierz Trzebiatowski). Instytut ten – podobnie jak trzy inne powołane tego samego dnia na Wydziale Mechanicznym – był jednostką organizacyjną związaną z wydziałem wyłącznie pod względem realizacji programów nauczania i spraw dydaktycznych. Nadzór nad działalnością instytutów oraz tworzenie ich zakładów, laboratoriów i pracowni należały do kompetencji rektora.

[79] W latach 1956–1967 w pomieszczeniach użytkowanych przez Katedry Chemii Nieorganicznej Politechniki Wrocławskiej (a od 1963 roku Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich) mieścił się Zakład Fizykochemicznych Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk. W 1966 roku wszedł on w skład Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN. W 1968 roku instytut uzyskał własną siedzibę w dawnym Pałacu Arcybiskupim przy pl. Katedralnym. Por. *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław-Warszawa-Kraków 1970, s. 178.

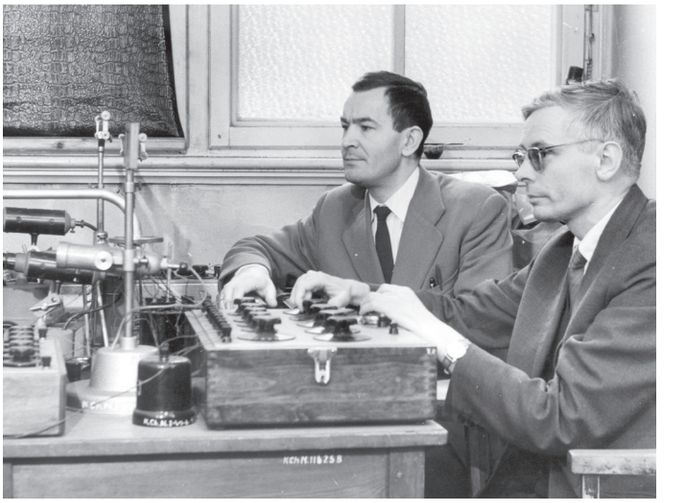
[80] Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z 22 sierpnia 1959 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnikach: Gdańskiej, Poznańskiej, Warszawskiej, Wrocławskiej oraz Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, Dz.U. MSzW i CKK z 1959 roku, nr 9, poz. 26.

[81] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 4 maja 1962. APWr, Rektorat, sygn. 74/3, s. 53.

[82] Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 maja 1963 roku w sprawie utworzenia w Politechnice Wrocławskiej na Wydziale Chemicznym – Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego (dalej: Dz.U. MSzW) z 1963 roku, nr 7, poz. 53.

Ilustracja 18. W pracowni hydrometalurgii Katedry Chemii Nieorganicznej I. Od lewej: W. Mitraszewska, J. Filippi, W. Mulak, F. Łętowski, W. Charewicz, B. Golec, początek lat sześćdziesiątych XX wieku

ilustracja 19. W pracowni magnetochemii Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (Z. Biegański i B. Staliński), połowa lat sześćdziesiątych XX wieku

We wrześniu 1963 roku, na mocy stosownego zarządzenia ministra szkolnictwa wyższego, przeprowadzono niezbędne korekty organizacyjne wynikające z wprowadzenia instytutów do struktury uczelni[83]. Na Wydziale Chemicznym zmiany te dotyczyły katedr, na bazie których utworzono Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich: przemianowano Katedrę Chemii Nieorganicznej I na **Katedrę Chemii Nieorganicznej** (prof. Włodzimierz Trzebiatowski) oraz Katedrę Chemii Nieorganicznej II na **Katedrę Chemii Pierwiastków Rzadkich** (prof. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska). Katedry te – w rzeczywistości wchłonięte do instytutowej struktury jako zakłady – do 1968 roku były uznawane, zapewne ze względu na dydaktykę, za jednostki organizacyjne Wydziału Chemicznego. Na podstawie wspomnianego zarządzenia, również we wrześniu 1963 roku, przeprofilowano (zwolnioną w 1961 roku przez prof. Dionizego Smoleńskiego) Katedrę Technologii Związków Azotowych II, którą przekształcono w **Katedrę Technologii Syntezy Organicznej** (doc. Stanisław Ropuszyński). Jesienią 1965 roku Rada Wydziału Chemicznego odniosła się – jak napisano w protokole jej posiedzenia – do „sugestii Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego połączenia obu Katedr Organicznych" (tj. Katedry Chemii Organicznej I oraz Katedry Chemii Organicznej II) i przyjęła wniosek o powołaniu na ich bazie Instytutu Chemii Organicznej[84]. Idea ta nie została jednak zrealizowana. W 1966 roku Katedrę Maszynoznawstwa Chemicznego przeniesiono na Wydział Mechaniczno-Energetyczny, gdzie 1 marca podjęła

Ilustracja 20. 10 czerwca 1961 roku prof. Dionizy Smoleński (po lewej) odebrał z rąk prof. Witolda Romera dyplom doktora *honoris causa* Politechniki

działalność jako Katedra Aparatury Chemicznej (prof. Stanisław Żurakowski)[85].

W latach 1966–1968 na Wydziale Chemicznym formalnie funkcjonowało 14 katedr (w pełnym zakresie – 12[86]) oraz luźno z nim związany Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich z Zakładem Chemii Nieorganicznej (prof. Włodzimierz Trzebiatowski), Zakładem Chemii Pierwiastków Rzadkich (prof. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska, od 1967 roku doc. Adam Bartecki), Zakładem Chemii Analitycznej (doc. Jadwiga Wojciechowska), Zakładem Niskich Temperatur (prof. Bohdan Staliński), Zakładem Metalurgii Pierwiastków Rzadkich i Hydrometalurgii (doc. Jan Niemiec)

[83] Zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 14 września 1963 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnice Wrocławskiej we Wrocławiu, Dz.U. MSzW z 1963 roku, nr 9, poz. 73.

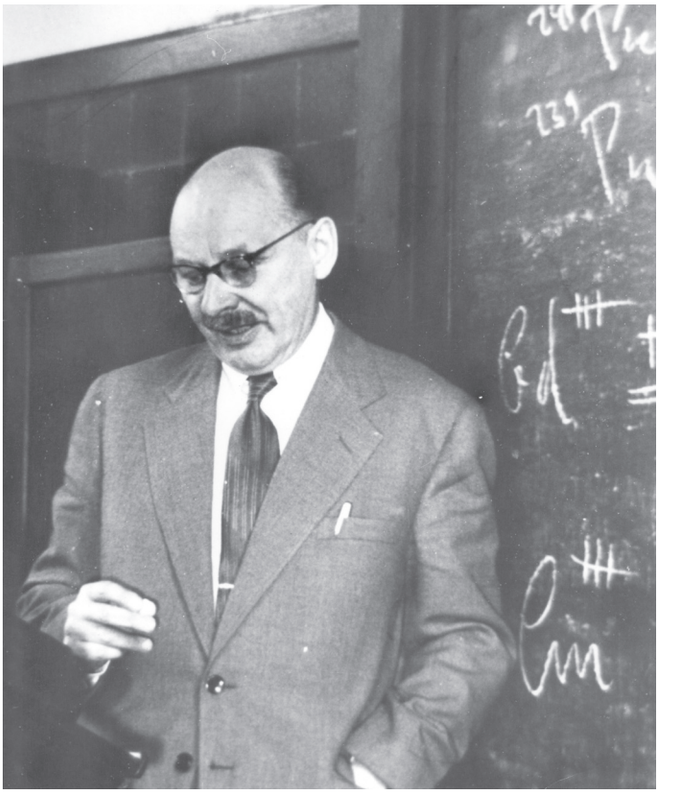
[84] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 3 listopada 1965. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/5, s. 192–193.

[85] *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej...,* s. 344.

[86] Katedra Chemii Nieorganicznej i Katedra Chemii Pierwiastków Rzadkich prowadziły prace badawcze w strukturze Instytutu Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich, działając jako zakłady o tych nazwach.

i nieobsadzonym Zakładem Chemii Jądrowej. W omawianym okresie niewielkim zmianom uległa wewnętrzna struktura jednostek organizacyjnych wydziału. Powołano kilka nowych, jak Zakład Fizyki Chemicznej (w Katedrze Chemii Fizycznej, doc. Józef Rohleder), Zakład Syntezy Związków Pirydynowych (Katedra Chemii Organicznej I, doc. Zofia Skrowaczewska), Zakład Technologii Materiałów Światłoczułych (Katedra Fototechniki, doc. Władysław Markocki), a także Zakład Technologii Przetwórstwa i Stosowania Tworzyw Sztucznych w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych (doc. Włodzimierz Łaskawski)[87]. W marcu 1964 roku rada wydziału zatwierdziła regulamin **Centralnego Laboratorium Wydziału Chemicznego**, którego zadaniem miało być „umożliwienie wszystkim zainteresowanym katedrom korzystania z unikatowej, bardzo kosztownej aparatury”[88]. Jeszcze w maju tego roku kierownikiem uruchomionej placówki został doc. Józef Rohleder[89].

W latach sześćdziesiątych XX wieku kilka katedr Wydziału Chemicznego zyskało nową obsadę kierowniczą. W 1962 roku, po przejściu prof. Włodzimierza Bobrownickiego na emeryturę, Katedrę Technologii Nieorganicznej przejął doc. Jerzy Schroeder. Zgon prof. Edwina Płażka w 1964 roku spowodował, że obowiązki kierownika Katedry Chemii Organicznej I powierzono doc. Zofii Skrowaczewskiej. W Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych następcą zmarłego w 1965 roku prof. Tadeusza Rabka został doc. Włodzimierz Łaskawski. W tym samym roku doc. Stefan Jasieńko zastąpił w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla odchodzącego na emeryturę prof. Błażeja Rogę. Doc. Władysław Markocki objął w 1967 roku kierownictwo Katedry Fototechniki po śmierci prof. Witolda Romera.

Ilustracja 21. Prof. Włodzimierz Trzebiatowski w czasie wykładu (Sala Wałbrzyska), lata sześćdziesiąte XX wieku

Kierunek chemiczny w strukturze instytutowej (1968–1991)

W opublikowanym w lutym 1967 roku opracowaniu pt. *Projekt reformy organizacji Politechniki i systemu zarządzania w Politechnice Wrocławskiej* wśród innych rozważań znalazło się również następujące: „Nie istnieje pojęcie wydziału jako zintegrowanej całości organizacyjnej zarówno w odniesieniu do działalności naukowej, jak i dydaktycznej”[90]. W lipcu 1967 roku minister oświaty i szkolnictwa wyższego wydał znamienne zarządzenie: „W celu zbadania efektywności nowych form kształcenia absolwentów oraz prowadzenia prac naukowo-badawczych w szkołach wyższych upoważnia się rektora Politechniki Wrocławskiej do opracowania tytułem eksperymentu nowej struktury organizacyjnej przewidującej utworzenie instytutów w miejsce dotychczasowej struktury katedralnej. Przy realizacji przedsięwzięcia [przez inne uczelnie[91]] należy

[87] *Informator o zapleczu naukowo-badawczym i naukowo-technicznym przemysłu Dolnego Śląska (m. Wrocławia i woj. wrocławskiego)*, Wrocław 1968.

[88] W 1969 roku placówka przekształcona w **Laboratorium Chemicznej Analizy Instrumentalnej,** działając formalnie w ramach Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej, miała w swojej strukturze takie specjalistyczne jednostki, jak: Pracownia Spektrofotometryczna (dr inż. Anna Sucharda-Sobczyk), Pracownia Chromatografii Cieczowo-Gazowej (mgr Andrzej Nosal), Pracownia Paramagnetycznego Rezonansu Elektronowego (mgr Bolesław Jakubowski), Pracownia Magnetycznego Rezonansu Jądrowego (dr inż. Andrzej Zabża) oraz Pracownia Analizy Elementarnej (dr inż. Roman Tyka). Por. *Politechnika Wrocławska. Informacje. Organizacja nauki i dydaktyki*, nr, 7, Wrocław 1969, s. 71.

[89] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 11 marca i 20 maja 1964. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/5, s. 11 i 27.

[90] *Projekt reformy organizacji i systemu zarządzania w Politechnice Wrocławskiej*, Wrocław 1967, s. 1.

[91] Podobną reformę w innych polskich uczelniach przeprowadzono zasadniczo w latach 1970–1971. Jednak – w odróżnieniu od modelu zastosowanego na Politechnice Wrocławskiej – nowo powoływane instytuty pozostawały w strukturze wydziału, a nie poza nią.

Ilustracja 22. Prof. Włodzimierz Bobrownicki (po prawej) na inauguracji roku akademickiego 1968/1969, 8 października 1968

Ilustracja 23. Inauguracja roku akademickiego 1968/1969. Po lewej dziekan Wydziału Chemicznego doc. Tadeusz Pieniążek, 8 października 1968

kierować się przedstawionym przez Politechnikę Wrocławską projektem reformy organizacji i systemu zarządzania”[92].

22 stycznia 1968 roku Senat Politechniki Wrocławskiej ustalił jednolitą treść statutu instytutów uczelni[93] – „samodzielnych organizacyjnie jednostek działalności naukowej i dydaktycznej”, nad którymi nadzór miał sprawować rektor Politechniki Wrocławskiej jako „bezpośredni przełożony” ich dyrektora. Głównymi zadaniami nowych jednostek organizacyjnych miała być realizacja – na zlecenie właściwych wydziałów – procesu dydaktycznego w zakresie prowadzonych dyscyplin i specjalności, pełnienie funkcji wychowawczych w stosunku do studentów, podejmowanie prac naukowo-badawczych oraz ich upowszechnianie i wdrażanie do praktyki gospodarczej[94]. Struktura wewnętrzna instytutu opierała się na funkcjonowaniu zakładów[95], zespołów problemowych powoływanych na czas realizacji projektów badawczych oraz specjalistycznych pracowni. Jednostką o charakterze komercyjnym był instytutowy zakład doświadczalny prowadzący odpłatnie prace badawcze i usługowe na rzecz gospodarki uspołecznionej.

Miesiąc później (28 lutego) senat zaaprobował statut wydziału Politechniki Wrocławskiej. Wydział pozostawał, zgodnie z dokumentem, „podstawową” jednostką uczelni, powołaną do „organizowania procesu kształcenia magistrów inżynierów i inżynierów oraz doskonalenia ich kwalifikacji w zakresie reprezentowanego kierunku studiów”, a także do sprawowania funkcji wychowawczych i bieżącej kontroli prawidłowości zlecanej instytutom realizacji procesu dydaktycznego. Kierownictwo wydziału powierzono dziekanowi – profesorowi lub docentowi etatowemu wybieranemu na trzyletnią kadencję przez ogół samodzielnych pracowników instytutów kierunkowych[96] i przedstawicieli ich rad naukowo-dydaktycznych. Wydziałowym organem kolegialnym (o charakterze opiniodawczym i doradczym) była w tym czasie rada dydaktyczno-wychowawcza. Istotną rolę odgrywała obligatoryjnie powoływana komisja programowa, w skład której wchodzili samodzielni pracownicy nauki instytutów kierunkowych. Jedyną komórką organizacyjną w strukturze wydziału był sekretariat (zwany dziekanatem) realizujący zadania administracyjne[97].

Na podstawie wydanego 19 lipca 1968 roku zarządzenia ministra oświaty i szkolnictwa wyższego wprowadzono na Politechnice Wrocławskiej – z dniem 1 września – zapowiadaną instytutową strukturę[98]. Powołano wówczas 24 instytuty, a wśród nich chemiczne: **Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla** (prof. Zdzisław Tomasik), **Instytut Chemii**

[92] Zarządzenie Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 3 lipca 1967 roku w sprawie wprowadzenia w Politechnice Wrocławskiej nowych form organizacji nauki i nauczania, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (dalej: Dz.U. MOiSzW) z 1967 roku, nr 6, poz. 34. Zarządzenie obowiązywało od 1 lipca 1967 roku.

[93] *Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń rektora i uchwał senatu*, nr 2, Wrocław 1968, s. 5–13. Por. też T. Porębski, W. Kasprzak, *Kierunki rozwoju i doskonalenia struktury bazy naukowo-technicznej w latach 1971–1975*, Warszawa 1969, s. 4–6.

[94] Zadania nałożone na instytuty spełniały założenia wprowadzanej w szkolnictwie wyższym w końcu lat sześćdziesiątych XX wieku ideologicznej zasady „jedności nauki, dydaktyki i wychowania”. Por. A. Gładysz, *Oświata, kultura i nauka w Polsce lat sześćdziesiątych. Wybrane problemy,* Warszawa 1987, s. 191.

[95] Rektor miał wyłączną kompetencję do tworzenia zakładów i powoływania ich kierowników (na czas określony).

[96] Instytuty kierunkowe (inaczej: wiodące) były jednostkami – zgodnie ze współczesną definicją – „prowadzącymi na wydziale specjalności dydaktyczne lub świadczące na [jego] rzecz przeważającą część swych zajęć dydaktycznych”. Por. *Księga XXV-lecia…*, t. 1, s. 71.

[97] *Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń…,* nr 2, s. 15–22.

[98] *Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń i informacji rektora oraz uchwał senatu*, nr 4, Wrocław 1968, s. 6.

Tabela 2. Katedry Wydziału Chemicznego (i Wydziału Inżynierii Sanitarnej), na bazie których zbudowano instytutową strukturę kierunku chemicznego. Źródło: *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław–Warszawa–Kraków 1970

Katedra (do 1967/1968)	Instytut (od 1968/1969)
Technologii Chemicznej Węgla Technologii Nafty i Paliw Płynnych Technologii Węgla Brunatnego	Chemii i Technologii Nafty i Węgla
Chemii Fizycznej Chemii Organicznej I Chemii Organicznej II Fototechniki	Chemii Organicznej i Fizycznej
Chemii Nieorganicznej Chemii Pierwiastków Rzadkich	Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich
[Wydział Chemiczny:] Inżynierii Chemicznej	Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych
[Wydział Inżynierii Sanitarnej:] Chemii Sanitarnej Ogrzewnictwa i Wentylacji	
Technologii Nieorganicznej	Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych
Technologii Przemysłu Organicznego Technologii Syntezy Organicznej Technologii Tworzyw Sztucznych	Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych

Tabela 3. Literowo-liczbowe oznaczenia jednostek organizacyjnych kierunku chemicznego nadane w roku akademickim 1968/1969. Źródło: Zarządzenie nr 2/4 w sprawie symboli rozpoznawczych niektórych jednostek organizacyjnych szkoły, 1 września 1968, [w:] *Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń i informacji rektora oraz uchwał senatu*, nr 4, Wrocław 1968

Data nadania	Jednostka organizacyjna	Symbol
1 IX 1968	Wydział Chemiczny	W3
	Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla	I 3
	Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej	I 4
	Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich	I 5
	Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych	I 13
	Samodzielny Zakład Technologii Nieorganicznej	Z8
	Samodzielny Zakład Przemysłu Organicznego	Z9
	Samodzielny Zakład Syntezy Organicznej	Z10
	Samodzielny Zakład Tworzyw Sztucznych	Z11
1 I 1969	Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych	I 26
	Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych	I 27

Organicznej i Fizycznej (prof. Henryk Kuczyński), **Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich** (doc. Bogusław Kędzia) oraz utworzony w wyniku fuzji z katedrami Wydziału Inżynierii Sanitarnej – **Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych** (prof. Zdzisław Ziołkowski). Niektóre chemiczne katedry ze względu na stopień zaawansowania procesu reorganizacji tymczasowo przekształcono w uczelniane samodzielne zakłady. W dniu 1 września powstał więc Samodzielny Zakład Technologii Przemysłu Organicznego (prof. Mieczysław Bukała), Samodzielny Zakład Technologii Syntezy Organicznej (doc. Stanisław Ropuszyński), Samodzielny Zakład Technologii Tworzyw Sztucznych (doc. Włodzimierz Łaskawski) oraz Samodzielny Zakład Technologii Nieorganicznej (prof. Jerzy Schroeder)[99]. Na bazie wymienionych zakładów z dniem 1 stycznia 1969 roku uruchomiono dwie nowe jednostki organizacyjne: **Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych** (prof. Jerzy Schroeder) oraz **Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych** (prof. Mieczysław Bukała)[100].

Powstanie uczelnianych instytutów sankcjonowało (w kilku przypadkach *ex ante*)[101] wydane 19 grudnia 1968 roku zarządzenie ministra oświaty i szkolnictwa wyższego[102].

[99] *Dziennik zarządzeń i informacji…*, nr 4, s. 8–17.

[100] Komunikat o utworzeniu nowych instytutów, 2 stycznia 1969, [w:] *Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń i informacji rektora oraz uchwał senatu*, nr 5, Wrocław 1968, s 103–105.

[101] Pięć z 29 powołanych instytutów Politechniki Wrocławskiej zostało uruchomionych z początkiem stycznia 1969 roku. Były to wspomniane dwa instytuty chemiczne oraz Instytut Górnictwa, Instytut Nauk Społecznych i Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii.

[102] Zarządzenie Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 grudnia 1968 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnice Wrocławskiej, Dz.U. MOiSzW z 1968 roku, nr 14, poz. 116.

Ilustracja 24. W czasie obchodów jubileuszu 25-lecia Politechniki Wrocławskiej prof. Błażej Roga (po lewej) otrzymał tytuł doktora *honoris causa* ...

Ilustracja 25. … a prof. Zdzisław Tomasik Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, 13 listopada 1970

Grudniowy akt prawny określił więc nowy – obowiązujący faktycznie od 1 września 1968 roku – schemat organizacyjny Politechniki Wrocławskiej, znosząc jednocześnie katedry i powołując trzy nowe wydziały: Wydział Górniczy, Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny[103] oraz Wydział Podstawowych Problemów Techniki. Zasadniczą strukturę uczelni utworzyło dwadzieścia dziewięć instytutów powstałych w wyniku połączenia katedr o zbliżonym profilu merytorycznym. Jak już wcześniej wskazano dla sześciu takich jednostek podstawę organizacyjną stanowiły katedry Wydziału Chemicznego. Pięć jednostek – Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych oraz Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych – miały dla studiujących chemię charakter kierunkowy. Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, jako powstały na bazie katedr Wydziału Chemicznego i Wydziału Inżynierii Sanitarnej, był wiodący dla obu wymienionych.

Z przedstawionych rozważań wynika, że wydziałowi powierzono organizację procesu dydaktycznego i wychowawczego oraz sprawowanie merytorycznego nadzoru nad właściwą realizacją programu nauczania przez instytuty kierunkowe[104]. Według danych z lipca 1969 roku na Wydziale Chemicznym prowadzono jednolite, pięcioletnie dzienne studia inżynierskie i magisterskie, studia dla pracujących w formule wieczorowej oraz zaocznej (inżynierskie i magisterskie), a także eksternistyczne dla osób mających tytuł inżyniera. Program nauczania obejmował dziesięć dydaktycznych specjalności (por. tabela 4). Przy wydziale funkcjonowało także studium podyplomowe w zakresie inżynierii chemicznej. Pierwszym dziekanem Wydziału Chemicznego, sprawującym urząd w nowej rzeczywistości organizacyjnej, był doc. Tadeusz Pieniążek wspierany przez prodziekana ds. dydaktyki doc. Bohdana Karabona, prodziekana ds. studenckich dr. inż. Kazimierza Boronia oraz prodziekana ds. studiów dla pracujących dr. inż. Bogdana Burczyka.

Od zimowego semestru roku akademickiego 1968/1969 funkcjonujący na Politechnice Wrocławskiej kierunek chemiczny reprezentowało sześć instytutów, które w tym czasie przejęły zadania badawcze i dydaktyczne realizowane dawniej w katedrach Wydziału Chemicznego. Pierwszy rok rozpoczętego 15 marca 1969 roku rektoratu prof. Tadeusza Porębskiego był rokiem otwarcia także dla nowo powołanych jednostek organizacyjnych. W **Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla** realizowano prace badawcze z zakresu chemii i technologii ropy naftowej i gazu oraz chemii i technologii węgla i węglopochodnych. Podobny zakres merytoryczny charakteryzował instytutowe uprawnienia do nadawana stopnia doktora: dotyczyły one specjalności chemia nafty, chemia węgla, technologia chemiczna organiczna, technologia nafty oraz technologia węgla. Latem 1969 roku na stanowisku dyrektora pozostawał prof. Zdzisław Tomasik, a jego zastępcami byli doc. Stefan Jasieńko (ds. dydaktyki) i doc. Jerzy Grzechowiak (ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem). W instytucie zatrudniano 13 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym pięciu samodzielnych pracowników nauki (profesor i czterech docentów)[105]. **Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej** był przygotowany do prowadzenia badań z dziedziny

[103] Od 1972 roku – Wydział Informatyki i Zarządzania.

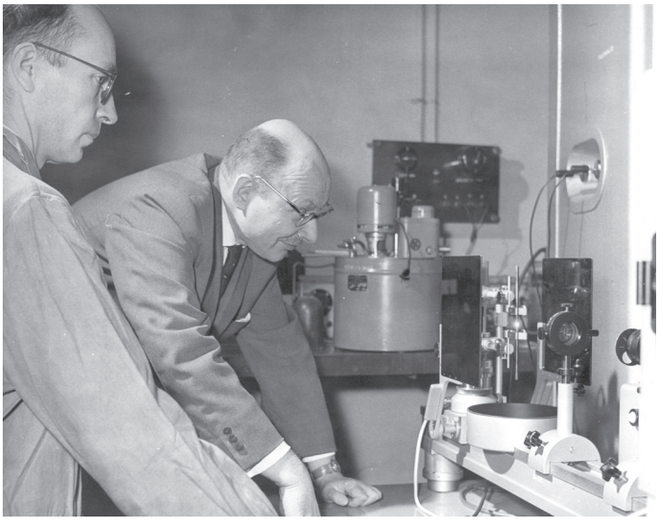
[104] T. Porębski, W. Kasprzak, op. cit., s. 6; *Księga XXV-lecia*…, t. 1, s. 73: „Wydział w nowej strukturze szkoły pozostaje wyłącznie jednostką powołaną do kształcenia w określonym kierunku".

[105] *Politechnika Wrocławska. Informacje. Organizacja nauki i dydaktyki,* nr 7, Wrocław 1969, s. 57–62.

Tabela 4. Wykaz specjalności dydaktycznych realizowanych w roku akademickim 1968/1969 przez chemiczne instytuty Politechniki Wrocławskiej na zlecenie Wydziału Chemicznego. Źródło: *Politechnika Wrocławska. Informacje. Organizacja nauki i dydaktyki*, nr 7, Wrocław 1969, s. 22.

Instytut	Specjalność
Chemii i Technologii Nafty i Węgla	chemiczna technologia ropy i gazu chemiczna technologia węgla
Chemii Organicznej i Fizycznej	fizyko-chemia organiczna technologia materiałów światłoczułych
Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich	chemia i metalurgia pierwiastków rzadkich
Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych	inżynieria chemiczna***
Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych	technologia związków nieorganicznych
Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych	technologia lekkiej syntezy organicznej technologia podstawowej syntezy organicznej technologia polimerów

*** Zakres specjalności przeznaczony dla studentów Wydziału Chemicznego.

Ilustracja 26. Prof. Włodzimierz Trzebiatowski (po prawej) i dr Andrzej Idzikowski w pracowni spektrograficznej Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich

chemii organicznej, chemii fizycznej oraz teorii i technologii procesów fotograficznych. Jednostka miała uprawnienia do nadawania stopnia doktora w specjalności biochemia, chemia fizyczna i chemia organiczna. W 1969 roku kierował nią prof. Henryk Kuczyński wspomagany przez doc. Przemysława Mastalerza (zastępcę dyrektora ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem) i doc. Krzysztofa Pigonia (zastępcę dyrektora ds. dydaktyki). W instytucie zatrudniano ogółem 40 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym trzech profesorów i pięciu docentów[106]. W **Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich** planowano w tym samym czasie badania z zakresu chemii i fizykochemii nieorganicznej oraz metalurgii pierwiastków rzadkich. Instytut miał prawo doktoryzowania w specjalnościach chemia nieorganiczna, krystalografia, radiochemia i chemia radiacyjna. W lipcu 1969 roku kierował nim doc. Bogusław Kędzia wraz zastępcami – doc. Walterem Wojciechowskim (ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem) oraz doc. Adamem Barteckim (ds. dydaktyki). 36 osób zajmowało etaty naukowo-dydaktyczne, w tym jedna – profesora, a pięć – docenta[107].

Latem 1969 roku **Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych** prowadził działalność badawczą w dwóch dyscyplinach: chemii i inżynierii sanitarnej. W tym pierwszym wypadku – nad projektowaniem jednostkowych operacji chemicznych, operacji dynamicznych, przemian fazowych, operacji sorpcyjnych oraz operacji z reakcją chemiczną w aparaturze chemicznej. Jednostka miała uprawnienia do nadawania stopnia doktora w specjalności inżynieria chemiczna. W 1969 roku instytutem kierował prof. Zdzisław Ziołkowski. Stanowiska jego zastępców zajmowali prof. Jan Ferencowicz (I zastępca dyrektora), dr inż. Tomasz Winnicki (ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem) oraz doc. Roman Koch (ds. dydaktyki). Instytut dysponował 53 etatami naukowo-dydaktycznymi. Wśród samodzielnych pracowników naukowo-dydaktycznych było sześciu profesorów i dwóch docentów[108]. **Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych** koncentrował się na badaniach z zakresu podstaw fizykochemicznych procesów technologicznych (dotyczyło to zwłaszcza nawozów mineralnych i przemysłu ceramicznego). Miał uprawnienia do nadawania stopnia doktora w specjalności ceramika oraz technologia chemiczna nieorganiczna. Pierwszym dyrektorem instytutu został w 1969 roku prof. Jerzy Schroeder. Stanowiska jego zastępców powierzono dr. inż. Stanisławowi Stopie (ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem) i doc. Józefowi Kubickiemu (ds. dydaktyki). W lipcu 1969 roku zatrudniano 26 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym jednego profesora i trzech

[106] Ibidem, s. 69–73.

[107] Ibidem, s. 63–68.

[108] Ibidem, s. 111–116.

Tabela 5a. Zmiany wewnętrznej struktury wybranych instytutów kierunku chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1968–1976. Źródło: *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław–Warszawa–Kraków 1970; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 27a, Wrocław 1972; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 39, Wrocław 1974; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 54, Wrocław 1976

Instytut	Zakład	Kierownik	Rok	
			uruchomienie	zwinięcie/ przekształcenie
Chemii i Technologii Nafty i Węgla (I 3)	Chemii i Technologii Węgli Kamiennych i Pirolitycznych	doc. Stefan Jasieńko	1968	***
	Chemii i Technologii Węglopochodnych	doc. Bohdan Karabon	1968	***
	Hydrogenizacyjnej Przeróbki Pozostałości Ropnych i Smół	doc. Marian Rutkowski	1968	***
	Modelowania Procesów Rafineryjnych	dr inż. Bohdan Radomyski	1968	***
	Przeróbki Destylatów Ropnych	doc. Jerzy Grzechowiak	1968	1972
	Chemii i Technologii Węgla Brunatnego	dr inż. Kazimierz Tomków	1968	***
	Procesów Katalitycznych	doc. Jerzy Grzechowiak	1972	***
	Doboru i Eksploatacji Produktów Naftowych	dr inż. Józef Lipman	1972	***
Chemii Organicznej i Fizycznej (I 4)	Chemii Fizycznej	doc. Zdzisław Ruziewicz	1968	1974
	Fizyki Chemicznej	doc. Józef Rohleder	1968	1974
	Chemii Pirydyny	prof. Zofia Skrowaczewska	1968	***
	Mechanizmów Reakcji	doc. Jan Wieczorek	1968	***
	Związków Fosforoorganicznych	doc. Przemysław Mastalerz	1968	***
	Chemii Terpenów	dr inż. Krzysztof Piątkowski	1968	***
	Stereochemii	prof. Henryk Kuczyński	1968	***
	Fototechniki	prof. Władysław Markocki	1968	***
	Fizyki i Chemii Fizycznej	prof. Krzysztof Pigoń	1974	***
	Biochemii	doc. Marian Kochman	1974	***
Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (I 5)	Chemii Nieorganicznej	(od 1969) doc. Walter Wojciechowski	1968	***
	Hydrometalurgii i Chemii Pierwiastków Rzadkich	doc. Adam Bartecki	1968	1974
	Chemii Analitycznej	doc. Jadwiga Wojciechowska	1968	1973
	Fizykochemii Złóż	doc. Juliusz Serkies	1971	1973
	Spektroskopii Molekularnej	doc. Bogusław Kędzia	1972	***
	Termodynamiki Stopionych Soli	doc. Aleksander Bogacz	1972	1974
	Chemii Analitycznej i Fizykochemii Złóż	dr Andrzej Idzikowski	1973	1974
	Fizykochemii Pierwiastków Rzadkich	prof. Adam Bartecki	1974	***
	Hydrometalurgii	dr inż. Franciszek Łętowski	1974	***
	Przeróbki Kopalin	prof. Janusz Laskowski	1974	***
	Pirometalurgii Metali Nieżelaznych	doc. Czesław Mazanek	1975	***
	Fizykochemii Plazmy	doc. Albin Czernichowski	1974	***
	Zastosowań Izotopów	dr inż. Witold Charewicz	1974	***
	Chemii Analitycznej i Geochemii	dr Andrzej Idzikowski	1974	***
	Podstaw Procesów Metalurgicznych	doc. Aleksander Bogacz	1974	***

*** Rozwiązany we wrześniu 1976 roku w związku z reorganizacją wewnętrznych struktur instytutów Politechniki Wrocławskiej.

docentów[109]. Istotą działalności naukowo-badawczej **Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych** była technologia organiczna podstawowa i lekka, chemia i technologia polimerów, technologia tworzyw sztucznych oraz przetwórstwo i stosowanie tworzyw sztucznych. Instytut uzyskał uprawnienia do nadawania stopnia doktora w specjalności chemii polimerów, technologii chemicznej organicznej oraz technologii pokryć ochronnych. Dyrektorem jednostki w 1969 roku był prof. Mieczysław Bukała, doc. Janusz Lindeman zajmował stanowisko jego pierwszego zastępcy, doc. Stanisław Witek – zastępcy dyrektora ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem, a doc. Stanisław Ropuszyński zastępcy dyrektora ds. dydaktyki. Instytut miał ogółem 24 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym jednego profesora i sześciu docentów[110].

15 grudnia 1971 roku weszły w życie zmiany w jednolitym statucie wydziału polegające na ustanowieniu – obok rady dydaktyczno-wychowawczej – również rady wydziału oraz modyfikacji sposobu wyboru dziekana i prodziekanów, których odtąd powoływał rektor za zgodą ministra. Do kompetencji rady wydziału – której skład tworzyli zatrudnieni na uczelni profesorowie i docenci, reprezentanci kierunkowych

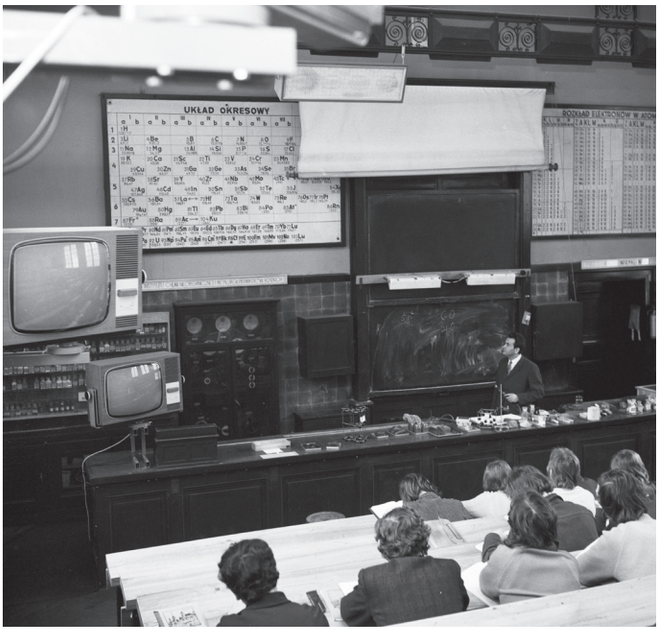
[109] Ibidem, s. 205–208.

[110] Ibidem, s. 209–212.

Tabela 5b. Zmiany wewnętrznej struktury wybranych instytutów kierunku chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1968–1976. Źródło: *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław–Warszawa–Kraków 1970; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 27a, Wrocław 1972; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 39, Wrocław 1974; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 54, Wrocław 1976

Instytut	Zakład	Kierownik	Rok	
			uruchomienie	zwinięcie/ przekształcenie
Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (I 13) [kierunek chemiczny i inżynieria sanitarna]	Aparatury Chemicznej	doc. Roman Koch	1968	1974
	Inżynierii Chemicznej	prof. Zdzisław Ziołkowski doc. Adam Skoczylas	1968	1975
	Pieców Przemysłowych	doc. Józef Krochmal	1968	***
	Urządzeń Cieplnych i Zdrowotnych	prof. Józef Goliński	1968	***
	Aparatury Procesowej	prof. Roman Koch	1974	***
	Modelowania Procesów	doc. Eugeniusz Kuciel	1975	***
	Procesów Jednostkowych	doc. Jan Kubica	1975	***
	Procesów Podstawowych	doc. Adam Skoczylas	1975	***
Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych (I 26)	Ceramiki	doc. Zbigniew Święcki	1968	***
	Elektrochemii	doc. Józef Kubicki	1968	1969
	Technologii Nawozów Mineralnych	doc. Tadeusz Pieniążek	1968	***
	Technologii Związków Nieorganicznych	prof. Jerzy Schroeder	1968	1969
	Technologii Nieorganicznej	prof. Jerzy Schroeder	1969	***
	Elektrochemii Technicznej i Korozji	doc. Józef Kubicki	1969	***
	Procesów Spalania	doc. Mieczysław Seweryniak	1969	***
Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (I 27)	Chemii i Technologii Lekkiej Syntezy Organicznej	prof. Mieczysław Bukała	1968	***
	Chemii i Technologii Podstawowej Syntezy Organicznej	doc. Stanisław Ropuszyński	1968	***
	Technologii Tworzyw Sztucznych	doc. Włodzimierz Łaskawski	1968	1969
	Chemii i Technologii Wymiany Jonowej	doc. Janusz Lindeman (od 1970) dr inż. Witold Trochimczuk	1968	***
	Chemii i Technologii Tworzyw Powłokowych	doc. Ryszard Sikorski	1969	***
	Chemii i Technologii Środków Ochrony Roślin	doc. Stanisław Witek	1969	***
	Technologii, Przetwórstwa i Stosowania Tworzyw Sztucznych	doc. Włodzimierz Łaskawski	1969	***
	Chemii i Technologii Odczynników Flotacyjnych	doc. Bogdan Burczyk	1972	***

*** Rozwiązany we wrześniu 1976 roku w związku z reorganizacją wewnętrznych struktur instytutów Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 27. Nowe wyposażenie reprezentacyjnej sali wykładowej Wydziału Chemicznego zwanej Salą Wałbrzyską, kwiecień 1973

specjalności – należało przede wszystkim przeprowadzanie przewodów habilitacyjnych[111]. Rada dydaktyczno-wychowawcza pozostawała organem opiniodawczym i doradczym w sprawach dydaktyki i wychowania. Według definicji, którą zamieszczono w nowej wersji statutu, wydział nie był już „podstawową" jednostką organizacyjną Politechniki Wrocławskiej[112].

Rozwój wewnętrznej organizacji instytutów kierunku chemicznego (por. tabela 5a i 5b) zahamowało wydane 15 września 1976 roku zarządzenie rektora Politechniki Wrocławskiej[113],

[111] Inaczej niż rady naukowo-dydaktyczne chemicznych instytutów kierunkowych Politechniki Wrocławskiej – z których wszystkie miały zdolność promowania do stopnia doktora w różnych specjalnościach – tylko Rada Wydziału Chemicznego uzyskała uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego, jakie warunkowała liczba samodzielnych pracowników nauki etatowo związanych z kierunkiem.

[112] Zarządzenie Rektora Politechniki Wrocławskiej z dnia 2 stycznia 1971 roku nr 1/20/71 w sprawie jednolitego statutu wydziału, [w:] *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 20, Wrocław 1971, s. 31–42.

[113] Zarządzenie Rektora Politechniki Wrocławskiej nr 4/58/77 z dnia 15 września 1976 roku w sprawie zmian w organizacji wewnętrznej instytutów. APWr, Zarządzenia Rektora, sygn. 74/453, nlb. Zarządzenie weszło w życie 1 października 1976 roku.

Tabela 6. Zespoły dydaktyczne w strukturze instytutów kierunku chemicznego w latach 1976–1983 (uwzględniono pierwszych kierowników zespołów dydaktycznych). Źródło: *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1977; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1979; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1983

Instytut	Zespół Dydaktyczny	Kierownik
Chemii i Technologii Nafty i Węgla	Technologii Chemicznej Ropy i Gazu	doc. Józef Lipman
	Technologii Chemicznej Węgla	doc. Kazimierz Tomków
Chemii Organicznej i Fizycznej	Podstaw Chemii	dr inż. Aleksandra Hendrich
	Chemii Organicznej	doc. Jacek Młochowski
	Fizyki i Chemii Fizycznej	prof. Krzysztof Pigoń
	Fototechniki	dr inż. Stanisław Jabłonka
Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich	Fizykochemii Nieorganicznej	dr inż. Tomasz Palewski
	Metalurgii I Przeróbki Kopalin	doc. Czesław Mazanek
	Podstaw Chemii	dr inż. Piotr Drożdżewski
	Chemii Ogólnej i Analitycznej	doc. Albin Czernichowski
Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych	Aparatury Procesowej	dr inż. Aleksander Augustyn
	Inżynierii Chemicznej	dr inż. Janusz Kuźniar
	Klimatyzacji i Ogrzewnictwa	mgr inż. Alojzy Markwart
	Urządzeń Sanitarnych i Zdrowotnych	dr inż. Janusz Jeżowiecki
Technologii Chemicznej i Nawozów Mineralnych	Chemicznej Technologii Nieorganicznej	prof. Tadeusz Pieniążek
		dr inż. Jerzy Zabrzeski
	Elektrochemii i Korozji	dr inż. Leokadia Wędzicha
Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych	Technologii Organicznej	dr inż. Helmut Matyschok
	Tworzyw Sztucznych	doc. Bożena Kolarz

które wprowadziło radykalne zmiany w ich dotychczasowej strukturze. W październiku 1976 roku nastąpiła likwidacja zakładów. W instytutach pojawiły się zespoły badawcze kreowane do rozwiązywania określonego problemu (a zatem ulegały likwidacji po wykonaniu zadania)[114]. Inaczej rzecz się miała z uruchamianymi w tym samym czasie zespołami dydaktycznymi (powoływanymi do „przygotowania, realizacji i kontroli procesu dydaktycznego w obrębie określonych dyscyplin"), które stanowiły trwały element strukturalny[115]. W tabeli 6 zaprezentowano zespoły dydaktyczne, działające w latach 1976–1983 w sześciu chemicznych instytutach.

Jesienią 1976 roku powstały również seminaria naukowe. Jednostki te, skupiające pracowników sfery badawczej instytutów, miały na celu „inicjowanie, organizowanie i prowadzenie działalności zmierzającej do rozwoju określonej dyscypliny nauki lub metodologii"[116]. Początkową formułę seminariów jako ogólnoinstytutowego forum zastąpiły wkrótce mniej liczne zebrania dyskusyjne z udziałem uczestników zespołów badawczych[117]. W latach 1976–1983 w **Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla** powołano Seminarium Chemii i Fizyki Ropy Naftowej i Gazu (prof. Marian Rutkowski), Seminarium Chemii i Fizyki Węgla (prof. Stefan Jasieńko) oraz Seminarium Katalizy i Sorpcji (prof. Teresa Siemieniewska). W **Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej** uruchomiono w tym czasie sześć takich jednostek: Chemii Organicznej (prof. Zofia Skrowaczewska), Chemii Bioorganicznej (doc. Andrzej Zabża), Biochemii (doc. Marian Kochman), Chemii Fizycznej (doc. Juliusz Sworakowski), Fizyki Chemicznej (doc. Tadeusz Luty) oraz Fizykochemii (prof. Zdzisław Ruziewicz). W **Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich** powstały cztery seminaria: Chemii Koordynacyjnej (prof. Adam Bartecki), Metalurgii Ekstrakcyjnej i Przeróbki Kopalin (prof. Janusz Laskowski), Problemów i Metod Analizy Chemicznej (doc. Krzysztof Skudlarski) oraz Fizykochemii Ciała Stałego (prof. Walter Wojciechowski). W **Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych** – wiodącym dla kierunku Chemia, Inżynieria Sanitarna oraz Aparatura Procesowa (Wydział Mechaniczno-Energetyczny) – utworzono Seminarium Teorii Transportu Ciepła i Masy (dr inż. Andrzej Kołek), Seminarium Modelowania Procesów Jednostkowych i Technologicznych (doc. Eugeniusz Kuciel), Seminarium Metodologii Projektowania Aparatury Procesowej i Systemów

[114] Instrukcja o roli zakładu i funkcjach spełnianych przez jego kierownika [projekt], 14 maja 1976. APWr, Rektorat, sygn. 74/30, s. 14.

[115] Organizacja wewnętrzna instytutu, 15 września 1976. APWr, Rektorat, sygn. 74/30, s. 44–45. Zespoły dydaktyczne instytutów były kierowane przez wyznaczonych przez jego dyrektora pracowników naukowo-dydaktycznych. Zakładano, że liczba takich jednostek „w zasadzie nie powinna przekraczać 3–4".

[116] *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 58, Wrocław 1977, s. 32–39. Por. też tekst obowiązującego od 1 lipca 1977 roku jednolitego statutu instytutów Politechniki Wrocławskiej, [w:] *Politechnika Wrocławska Zarządzenia i wytyczne*, nr 62, Wrocław 1977, s. 7–16. Seminaria naukowe powoływał rektor na wniosek dyrektora instytutu. Por. Organizacja wewnętrzna instytutu, 15 września 1976. APWr, Rektorat, sygn. 74/30, s. 45a.

[117] *Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej. Instytuty kierunkowe, organizacja, działalność dydaktyczna i naukowa*, red. K. Wołkowiński, Wrocław 1988, s. 27.

Tabela 7. Laboratoria funkcjonujące w strukturze instytutów kierunku chemicznego w latach 1976–1983 (uwzględniono pierwszych kierowników wymienionych jednostek). Źródło: *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1977; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1979; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1983

Instytut	Laboratorium	Kierownik
Chemii i Technologii Nafty i Węgla	Wodorowych Procesów Ciśnieniowych	dr inż. Jan Surygała
Chemii Organicznej i Fizycznej	Fizykochemii Organicznej	zespół pracowni***
	Chemicznej Analizy Instrumentalnej	dr inż. Anna Sucharda-Sobczyk
	Biochemii	dr inż. Andrzej Dżugaj
Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich	Fizykochemii Nieorganicznej	dr inż. Władysław Walkowiak
	Badań Izotopowych	dr inż. Witold Charewicz
	Mikroskopii Elektronowej i Spektroskopii Mas	doc. Krzysztof Skudlarski
Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (kierunek chemiczny i inżynieria sanitarna)	Procesów Transportu Ciepła i Mas	dr inż. Krzysztof Makomaski
	Procesów Mechanicznego Rozdziału Faz	dr inż. Gerhard Konieczny
		dr inż. Jerzy Haba
	Wspomaganego Komputerowo Projektowania Aparatów i Systemów Technologicznych dla Potrzeb Chemii	dr inż. Krzysztof Makomaski
	Klimatyzacji i Ogrzewnictwa	mgr inż. Alojzy Markwart
	Przenoszenia Pędu, Ciepła i Masy	dr inż. Danuta Belina-Freundlich
Technologii Chemicznej i Nawozów Mineralnych	Fizykochemii Nawozów Mineralnych	dr inż. Andrzej Kołaczkowski
		dr inż. Henryk Górecki
	Ochrony Materiałów przed Korozją	dr inż. Józef Głuszek
	Fizykochemicznych Badań Nawozów Mineralnych	dr inż. Józef Jarmakowicz
	Fizykochemii Powierzchni i Analiz Gazowych	(?)
Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych	Badania Własności Produktów Organicznych	dr inż. Stanisław Mierzwa
	Badania i Przetwórstwa Tworzyw Sztucznych	dr inż. Jan Malczewski

*** W 1977 roku były to pracownie: Badań Strukturalnych (dr inż. Jerzy Świątkiewicz), Podstawień Izotopowych (dr inż. Ludwik Syper), Chemii Fizycznej (prof. Krzysztof Pigoń), Analizy Instrumentalnej i Biochemii (dr inż. Ryszard Radomski) oraz Chemii Organicznej i Ogólnej (dr inż. Mirosław Soroka).

Klimatyzacyjnych (dr inż. Stanisław Michalak, doc. Stanisław Przydróżny). Trzy omawiane jednostki funkcjonowały w **Instytucie Technologii Chemicznej i Nawozów Mineralnych**: Seminarium Technologii Chemicznej Nieorganicznej (prof. Jerzy Schroeder, prof. Tadeusz Pieniążek), Seminarium Matematycznego Modelowania Procesów Technologicznych (doc. Mieczysław Seweryniak) oraz Seminarium Elektrochemii i Korozji (prof. Józef Kubicki). W **Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych** zorganizowano w latach 1976–1983 dwa seminaria: Syntezy Organicznej (doc. Janusz Pluciński, dr inż. Stanisław Kucharski) oraz Polimerów i Tworzyw Sztucznych (prof. Ryszard Sikorski, doc. Witold Trochimczuk)[118].

Do wykonania projektów badawczych nieodzowne były instytutowe laboratoria – komórki organizacyjne, które – jak definiowała je stosowna instrukcja – „skupiały aparaturę naukową i dydaktyczną niezbędną do realizacji procesu badawczego i dydaktycznego”[119]. W latach 1976–1983 w chemicznych instytutach Politechniki Wrocławskiej funkcjonowało kilkanaście laboratoriów, których prawdopodobny wykaz zaprezentowano w tabeli 7.

Ilustracja 28. Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla – mgr inż. Jan Surygała przy aparaturze do analizy produktów uwodornienia węgla, październik 1974

[118] Por. *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1977; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1979; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1983, passim.

[119] *Zarządzenia i wytyczne*…, nr 58, s. 34.

Ilustracje 29, 30. 10 kwietnia 1976 roku prof. Włodzimierz Trzebiatowski otrzymał tytuł doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej

Niektóre laboratoria, formalnie powiązane z macierzystymi jednostkami, działały w latach 1976–1980 w ramach Centrum Laboratoryjno-Obliczeniowego Politechniki Wrocławskiej[120]. Należały do nich m.in. Laboratorium Chemicznej Analizy Instrumentalnej (dr inż. Anna Sucharda-Sobczyk), Laboratorium Biochemii (dr inż. Andrzej Sawaryn)[121], Laboratorium Badań Izotopowych (dr inż. Witold Charewicz), Laboratorium Mikroskopii Elektronowej i Spektroskopii Mas (doc. Krzysztof Skudlarski)[122], Laboratorium Ochrony Materiałów przed Korozją (dr inż. Józef Głuszek)[123] oraz Laboratorium Badania i Przetwórstwa Tworzyw Sztucznych (dr inż. Jan Malczewski)[124].

Radykalne zmiany przeprowadzone w instytutach nie wpłynęły na zmianę ich relacji z wydziałami, których pozycja w strukturze uczelni zasadniczo nie uległa zmianie. Zgodnie ze statutową definicją wydział był nadal jednostką powołaną „do organizowania, koordynacji i bieżącej kontroli prawidłowości procesu kształcenia i wychowania [studiującej] młodzieży”[125]. Nie mając już od kilku lat statusu „podstawowego” elementu struktury uczelni – nadal jednak spełniał znaczącą rolę. Wynikała ona z posiadanych – tak jak w wypadku Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej – uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego oraz nie mniej istotnej funkcji integracyjnej. Świadkowie przekształceń organizacyjnych z lat siedemdziesiątych XX wieku podkreślają bowiem niezwykle ważny środowiskowo fakt: wydział był ośrodkiem skupiającym nauczycieli akademickich wokół macierzystej dyscypliny. Co więcej, jego działalność dowodziła trwania tradycji akademickiej w okresie, kiedy misję uczelni realizowały instytuty[126].

Niespokojny przełom lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych XX wieku sprzyjał krytyce funkcjonowania obowiązującego modelu strukturalnego. W tym kontekście nie budziła większych zastrzeżeń właściwie tylko działalność instytutowych zespołów dydaktycznych[127] i laboratoriów. Sytuacja ta dawała asumpt do ewentualnego przywrócenia zakładowej struktury instytutów[128], a także do proponowania nowych rozwiązań organizacyjnych. Do tych ostatnich zaliczała się przedstawiona w czerwcu 1981 roku (rektorat prof. Bogusława Kędzi), niezrealizowana koncepcja utworzenia na bazie Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej dwóch tego typu jednostek: Instytutu Chemii Organicznej i Biochemii oraz Instytutu Chemii Fizycznej[129]. Zapowiedzią istotnych przeobrażeń w strukturze Politechniki Wrocławskiej było wydane przez rektora Tadeusza Zipsera w połowie września 1981 roku zarządzenie znoszące instytutowe seminaria naukowe i jednocześnie przygotowujące grunt pod restrukturyzację zespołów badawczych i laboratoriów[130]. Wprowadzony 13 grudnia 1981 roku stan wojenny uniemożliwił reformatorskie działania.

[120] Działające w latach 1969–1980 Centrum Laboratoryjno-Obliczeniowe Politechniki Wrocławskiej grupowało organizacyjnie laboratoria i pracownie świadczące usługi w zakresie metod i technik pomiarowych wymagających skomplikowanej aparatury.

[121] *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1977, s. 21.

[122] *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1979, s. 22.

[123] *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1977, s. 42.

[124] Ibidem, s. 43.

[125] Jednolity statut wydziałów Politechniki Wrocławskiej obowiązujący od 1 lipca 1977 roku, [w:] *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 58, Wrocław 1977, s. 32–39.

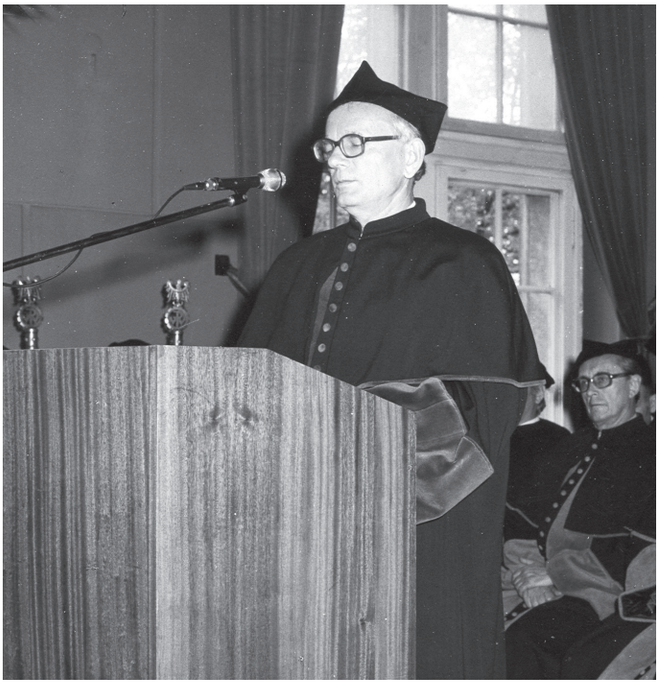
[126] *Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej…,* s. 21: „[reforma instytutowa] przeorała gruntownie wszystko, co wynikało z tradycji akademickiej”.

[127] W 1980 roku na posiedzeniu senatu, które poświęcono ocenie procesu dydaktycznego stwierdzono, że „kadra nauczająca na Wydziale Chemicznym jest jedną z najlepszych w Polsce”. Por. Protokół z posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 16–18 maja 1980. APWr, Rektorat, sygn. 74/47, s. 175.

[128] *Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej…,* s. 24.

[129] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 19 czerwca 1980. APWr, Rektorat, sygn. 74/53, s. 65.

[130] Zarządzenie Rektora Politechniki Wrocławskiej w sprawie tymczasowych zmian w strukturze organizacyjnej instytutów oraz trybu prowadzenia prac nad zmianami organizacyjnymi w uczelni, 16 września 1981. APWr, Zarządzenia Rektora 1981, sygn. 74/458, s. nlb.

Ilustracja 31. 3 października 1983 roku prof. Przemysław Mastalerz wygłosił wykład pt. *Perspektywy biotechnologii,* inaugurując nim rok akademicki 1983/1984

W maju 1982 roku Sejm uchwalił nową ustawę o szkolnictwie wyższym[131], która nałożyła na uczelnie obowiązek opracowania własnego statutu regulującego m.in. kwestie schematu organizacyjnego. W przyjętym w lipcu 1983 roku tekście Statutu Politechniki Wrocławskiej przedstawiono wydziały jako jednostki podstawowe[132] w działalności dydaktyczno-wychowawczej. Instytutom – funkcjonującym, jak wcześniej, poza strukturą wydziałów – nadano status podstawowy w realizacji procesu badawczego i kształceniu kadry naukowej. Organem wykonawczym wydziału pozostawał dziekan, kolegialnym – rada wydziału, w instytucie zaś odpowiednio – dyrektor i rada instytutu[133]. Wewnętrzną organizację tych ostatnich (a więc zespoły dydaktyczne, zespoły badawcze, seminaria naukowe, zakłady oraz laboratoria) kształtował zgodnie z potrzebami dyrektor, opierając się w tym względzie na stosownych uchwałach rady[134]. W końcu lat osiemdziesiątych XX wieku dostosowana do statutowych zapisów, wewnętrzna struktura instytutów kierunku chemicznego przedstawiała się następująco[135]:

Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla

- Zakład
  - Chemicznej Technologii Ropy Naftowej i Gazu (prof. Marian Rutkowski),
  - Katalizy Stosowanej (prof. Jerzy Grzechowiak),
  - Doboru i Eksploatacji Produktów Naftowych (prof. Józef Lipman),
  - Chemii i Technologii Węgla (prof. Stefan Jasieńko),
  - Karbochemii Węgla Brunatnego (prof. Kazimierz Tomków),
  - Analizy i Utylizacji Węgla Brunatnego (doc. Danuta Augustyn),
  - Chemii i Technologii Węglopochodnych (prof. Bohdan Karabon),
  - Upłynniania Węgla (dr inż. Jan Surygała);
- Seminarium
  - Chemii i Technologii Ropy Naftowej (prof. Marian Rutkowski),
  - Kinetyki i Katalizy (dr inż. Jolanta Grzechowiak),
  - Doboru, Eksploatacji i Utylizacji Produktów Naftowych (prof. Józef Lipman),
  - Chemii i Technologii Węgla (prof. Stefan Jasieńko),
  - Karbochemii Węgla Brunatnego (prof. Teresa Siemieniewska),
  - Struktury Kapilarnej Materiałów Węglowych (prof. Teresa Siemieniewska),
  - Metod Badań i Utylizacji Węgla Brunatnego (doc. Danuta Augustyn),
  - Paliw Syntetycznych z Węgla (dr inż. Jan Surygała);
- Laboratorium Ciśnieniowe (dr inż. Wojciech Radwan).

Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej

- Zespół Dydaktyczny
  - Chemii Fizycznej (dr inż. Magdalena Szostak),
  - Fototechniki (dr inż. Stanisław Jabłonka),
  - Biochemii, Chemii Organicznej i Ogólnej (dr inż. Jacek Skarżewski);
- Zakład
  - Biochemii (prof. Marian Kochman),
  - Chemii Bioorganicznej (prof. Przemysław Mastalerz),
  - Chemii Fizycznej (prof. Józef Rohleder),
  - Chemii Kwantowej (prof. Henryk Chojnacki),
  - Chemii Związków Aromatycznych (prof. Władysław Czuba),
  - Chemii Związków Heterocyklicznych (prof. Jacek Młochowski),
  - Chemii Związków Naturalnych (doc. Krzysztof Piątkowski),
  - Fototechniki (doc. Adam Zaleski);

[131] Ustawa z dnia 4 maja 1982 roku o szkolnictwie wyższym, Dz.U. z 1982 roku, nr 14, poz. 113.

[132] Do podstawowych należały również jednostki międzywydziałowe działające na rzecz wydziałów i instytutów oraz Biblioteka Główna.

[133] Por. *Statut Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 1984, passim.

[134] Ramowy regulamin instytutu kierunkowego pozawydziałowego, 1984. APWr, Rektorat, sygn. 74/59, s. 140.

[135] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 6 listopada 1984. APWr, Rektorat, sygn. 74/64, s. 4–5; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1988, passim.

- Laboratorium
  - Analizy Instrumentalnej (dr inż. Ryszard Radomski),
  - Chemii Fizycznej (dr inż. Marek Samoć),
  - Chemii Organicznej Ogólnej i Biochemii (dr inż. Halina Wojtowicz),
  - (Centralne) Biochemii (dr inż. Andrzej Dżugaj),
  - (Centralne) Chemicznej Analizy Instrumentalnej (dr inż. Anna Sucharda-Sobczyk).

Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich[136]

- Zakład
  - Chemii Pierwiastków Rzadkich i Przejściowych (prof. Adam Bartecki),
  - Teorii Struktury Związków Nieorganicznych (prof. Walter Wojciechowski),
  - Chemii Analitycznej i Geochemii (doc. Andrzej Idzikowski),
  - Wysokotemperaturowych Procesów Chemicznych (prof. Krzysztof Skudlarski),
  - Hydrometalurgii (prof. Witold Charewicz);
- Seminarium
  - Pierwiastków Rzadkich i Przejściowych (prof. Adam Bartecki),
  - Teorii Struktury Związków Chemicznych (prof. Walter Wojciechowski),
  - Fizykochemii Cieczy Jonowych (doc. Aleksander Bogacz),
  - Chemii Analitycznej i Geochemii (doc. Andrzej Idzikowski),
  - Hydrometalurgii (prof. Witold Charewicz);
- Laboratorium Badań Izotopowych (prof. Witold Charewicz).

Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych

- Zespół dydaktyczny
  - Aparatury Procesowej (dr inż. Sławomir Misztal),
  - Inżynierii Chemicznej (dr inż. Jan Szust),
  - Urządzeń Sanitarnych i Zdrowotnych (dr inż. Danuta Brydak-Jeżowiecka),
  - Klimatyzacji (dr inż. Aleksander Pełech),
  - Ogrzewnictwa (mgr inż. Alojzy Markwart);
- Seminarium
  - Matematycznego Modelowania Procesów Przenoszenia Masy, Ciepła i Pędu (dr Andrzej Kołek),
  - Matematycznego Modelowania Procesów Mechanicznego Rozdziału Faz (prof. Roman Koch),
  - Metod Komputerowych w Inżynierii Procesowej (doc. Eugeniusz Kuciel),
  - Systemów Klimatyzacyjnych, Ogrzewczych i Sanitarnych (doc. Gerard Besler);
- Laboratorium
  - Klimatyzacji i Ogrzewnictwa (dr inż. Franciszek Ruszel),
  - Przenoszenia Pędu, Ciepła i Masy (dr inż. Wojciech Skrzypiński),
  - Procesów Mechanicznego Rozdziału Faz (dr inż. Aleksander Augustyn).

Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych

- Zespół dydaktyczny
  - Podstaw Technologii (dr inż. Józef Głowiński),
  - Nawozów Mineralnych i Półproduktów do ich Produkcji (doc. Andrzej Kołaczkowski),
  - Elektrochemii i Korozji (doc. Józef Głuszek);
- Zakład
  - Podstaw Technologii Nieorganicznej (doc. Jerzy Zabrzeski),
  - Elektrochemii Technicznej i Korozji (prof. Józef Kubicki);
- Seminarium
  - Technologii Chemicznej Nieorganicznej (doc. Stefan Zieliński),
  - Modelowania Chemicznych Procesów Technologicznych (doc. Mieczysław Seweryniak),
  - Elektrochemii i Korozji (prof. Józef Kubicki);
- Laboratorium Fizykochemii Nawozów Mineralnych (dr inż. Józef Hoffmann).

Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych

- Zespół dydaktyczny
  - Chemii i Technologii Organicznej (prof. Bogdan Burczyk),
  - Chemii i Technologii Polimerów (doc. Danuta Żuchowska).

W grudniu 1988 roku przeprowadzono ocenę niektórych aspektów funkcjonowania Politechniki Wrocławskiej w latach 1968–1988. Jej wyniki skłaniały do refleksji o konieczności poprawienia w najbliższych latach modelu organizacyjnego w takim kierunku, aby – jak to określono – „podstawowymi [jego] elementami były wydziały posiadające pełne uprawnienia akademickie oraz pełnoprawne instytuty zatrudniające co najmniej 12–15 profesorów i docentów”[137]. Uwaga ta, świadcząc o niejednolitej kondycji wydziałów i instytutów wrocławskiej uczelni, zasadniczo nie miała zastosowania do jednostek organizacyjnych kierunku chemicznego.

[136] 12 stycznia 1984 roku patronem instytutu został zmarły w 1982 roku prof. Włodzimierz Trzebiatowski. Por. Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 12 stycznia 1984. APWr, Rektorat, sygn. 74/59, s. 8.

[137] Niektóre aspekty rozwoju Politechniki Wrocławskiej w latach 1968–1988, grudzień 1988. APWr, Rektorat, sygn. 74/74, s. 255.

Wydział Chemiczny w latach 1991–2015

Najbliższą okolicznością sprzyjającą wprowadzaniu zmian był czas przełomu politycznego lat 1989–1990. Opracowywane w tym okresie regulacje prawne umożliwiły przeprowadzenie reform także w szkolnictwie wyższym. Opublikowana we wrześniu 1990 roku nowa resortowa ustawa[138] dawała uczelniom prawo kształtowania własnej struktury, sugerując jednakże w tej kwestii podstawową rolę wydziału. Na wrocławskiej uczelni technicznej zmiany zostały zainicjowane nowym statutem, obowiązującym od 20 czerwca 1991 roku. W treści dokumentu znalazł się zapis o wydziale jako podstawowej jednostce organizacyjnej Politechniki Wrocławskiej. Instytuty stały się elementami struktury wydziału na równi z katedrami i wydziałowymi zakładami[139].

Jeszcze w maju 1991 roku senat uczelni uznał zasadność wyodrębnienia z Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych jednostki o nazwie Instytut Klimatyzacji i Ciepłownictwa[140]. Do przyjęcia rozwiązania w takiej postaci jednak nie doszło, a 1 października 1991 roku powołano – na bazie instytutowych zakładów związanych z kierunkiem sanitarnym – Katedrę Klimatyzacji i Ciepłownictwa, wiążąc ją z Wydziałem Inżynierii Środowiska[141]. Mimo to Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych pozostał jednostką międzywydziałową: prowadzony tu kierunek Inżynieria Procesowa determinował bowiem związki z Wydziałem Mechaniczno-Energetycznym[142].

W 1991 roku na Wydziale Chemicznym – funkcjonującym w nowej formule ze strukturą wewnętrzną, którą tworzyły jednostki ukształtowane w latach osiemdziesiątych[143] – planowano prowadzenie studiów chemicznych w kilku formach organizacyjnych, a mianowicie Studium Technicznego (5 semestrów, dyplom technika dyplomowanego), studiów inżynierskich (8 semestrów, dyplom inżyniera) oraz studiów magisterskich (10 semestrów, dyplom magistra lub magistra inżyniera)[144]. Propozycję wiązano z realizacją programów nauczania kierunku Chemia, Technologia Chemiczna, Inżynieria Chemiczna i Procesowa, a także na projektowanej Biotechnologii i planowanym kierunku Polimery. O potencjale dydaktycznym Wydziału Chemicznego mogła świadczyć lista specjalności zgodna z wiodącą tematyką zespołów dydaktycznych i zespołów badawczych funkcjonujących na wydziale. W październiku 1991 roku wykazano dwadzieścia specjalności, do których należały[145]:

Ilustracja 32. Kampus Główny Politechniki Wrocławskiej z budynkami administrowanymi przez Wydział Chemiczny – Gmachem Hutniczym (B-1) i „Nową Chemią" (A-2) – na pierwszym planie, 1995

- Metalurgia pierwiastków rzadkich i metali nieżelaznych,
- Chemia bionieorganiczna,
- Fizykochemia i technologia ciała stałego,
- Chemia analityczna,
- Chemia techniczna,
- Elektrochemia techniczna i korozja,
- Chemia i technologia nieorganiczna,
- Chemia surfaktantów i układów zdyspergowanych,

[138] Ustawa z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym, Dz.U. z 1990 roku, nr 65, poz. 385.

[139] Por. *Politechnika Wrocławska. Przepisy wewnętrzne. Statut*, Wrocław 1991, passim.

[140] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 2 maja 1991. APWr, Rektorat, sygn. 74/85, s. 140.

[141] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 26 września 1991. APWr, Rektorat, sygn. 74/87, s. 10.

[142] *Księga jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej…*, s. 311 i 327.

[143] Ibidem, s. 264.

[144] Protokół Rady Wydziału Chemicznego, 4 grudnia 1991. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/13, s. 318. Interesującą odmianą studiów magisterskich była propozycja ich łączenia z rocznym stażem (odbywanym w 5 i 6 semestrze) w zagranicznych uczelniach.

[145] Protokół Rady Wydziału Chemicznego, 4 grudnia 1991. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/13, s. 323.

– Technologia organiczna,
– Chemia i technologia polimerów,
– Materiałoznawstwo polimerowe,
– Inżynieria chemiczna,
– Inżynieria chemiczna w ekologii,
– Chemia fizyczna i teoretyczna,
– Chemia i technologia procesów fotograficznych,
– Chemia organiczna,
– Biotechnologia,
– Technologia chemiczna ropy naftowej,
– Chemia i technologia [sic!],
– Inżynieria bioprocesowa.

W lutym 1993 roku Rada Wydziału Chemicznego zaakceptowała projekt powołania nowej jednostki – Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej. Planowano, że powstanie on przez wyodrębnienie części specjalności z Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (I 4)[146]. 18 marca 1993 roku Senat Politechniki Wrocławskiej pozytywnie rozpatrzył wniosek o utworzenie **Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej** (I 30)[147]. Akces do nowej wydziałowej komórki organizacyjnej zgłosiło 33 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym czterech profesorów i dziewięciu pracowników ze stopniem doktora habilitowanego. W chwili utworzenia instytut miał ustawowe kwalifikacje do nadawania stopnia doktora nauk chemicznych w zakresie chemii fizycznej i teoretycznej. Strukturę jednostki utworzyło sześć zakładów naukowych: Zakład Chemii Fizycznej (dr hab. inż. Ludwik Komorowski), Zakład Chemii Kwantowej (prof. Henryk Chojnacki), Zakład Fizyki Chemicznej (prof. Tadeusz Luty), Zakład Fizyki i Chemii Materiałów Molekularnych (prof. Juliusz Sworakowski), Zakład Fizykochemicznych Metod Analizy (dr inż. Ryszard Radomski) oraz Zakład Fototechniki (prof. Adam Zaleski). 22 kwietnia 1993 roku, na kolejnej sesji senatu, zatwierdzono nową nazwę dla przekształconego w wyżej opisany sposób Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej – odtąd **Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii** (I 4, dyrektor dr hab. inż. Paweł Kafarski)[148].

„Podstawowy" status wydziału implikował powrót do odpowiedzialności za całokształt problematyki kierunku chemicznego. W lutym 1995 roku na forum Rady Wydziału Chemicznego wystąpił jego dziekan (dr hab. inż. Mirosław Soroka), uznając restrukturyzację jednostki za nieuniknioną właśnie z wcześniej zasygnalizowanego powodu. Dziekan przedstawił jednocześnie propozycję reformy organizacyjnej. Kilkupunktowe

Ilustracja 33. W roku obchodów sześćdziesięciolecia Politechniki Wrocławskiej odsłonięto w holu Gmachu Głównego tablice upamiętniające dwóch chemików: pierwszego prorektora Politechniki prof. Edwarda Suchardę oraz pierwszego jej rektora – prof. Dionizego Smoleńskiego. Odsłonięcia dokonał również chemik – rektor prof. Tadeusz Luty, 24 marca 2005

jej uzasadnienie zawierało m.in. następujące przemyślenia: „1. likwidacji ulegną – jako jednostki naukowo-dydaktyczne – wszystkie instytuty Wydziału Chemicznego. Mogą one funkcjonować wyłącznie jako jednostki naukowo-badawcze; 2. jednocześnie z likwidacją instytutów zostaną zwinięte wszystkie dotychczasowe jednostki dydaktyczne związane z instytutami, tj. zakłady naukowe, laboratoria, zespoły, laboratoria dydaktyczne oraz administracja i obsługa instytutów; 3. Wydział Chemiczny przejmie w pełni zarządzanie budynkami A-2, A-3, C-6 oraz rejonem F; 4. obsługa dydaktyki będzie podlegać dziekanowi wydziału"[149]. Przeprowadzony w czasie posiedzenia nieformalny sondaż opinii członków rady wydziału na temat propozycji zmian wykazał „nieznaczną przewagę głosów »za« przy sporej grupie niezdecydowanych"[150].

W 1996 roku Rada Wydziału Chemicznego powołała w wydziałowych instytutach zakłady naukowo-dydaktyczne w trybie określonym Statutem Politechniki Wrocławskiej oraz zaaprobowała propozycje ich obsady[151]. Zatwierdzoną na lata 1996–1999 strukturę Wydziału Chemicznego, opartą na funkcjonowaniu siedmiu instytutów, przedstawiono w tabeli 8.

Ustalony w 1996 roku schemat organizacyjny instytutów zasadniczo utrzymał się przez trzy kolejne trzyletnie

[146] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 17 lutego 1993. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/15, s. 30

[147] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 18 marca 1993. APWr, Rektorat, sygn. 74/92, s. 99 i 124–127; Zarządzenie wewnętrzne 8/93 w sprawie utworzenia Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej, 26 kwietnia 1993 roku. APWr, Zarządzenia Rektora 1993, sygn. 74/471, s. 24.

[148] Ibidem; Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 22 kwietnia 1993. APWr, Rektorat, sygn. 74/92, s. 181.

[149] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 22 lutego 1995. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/17, s. 20

[150] Ibidem, s. 19.

[151] Par. 20 pkt.1 Statutu Politechniki Wrocławskiej (wg stanu prawnego na dzień 31 maja 1996): „W instytutach wydziałowych i katedrach mogą być tworzone zakłady naukowo-dydaktyczne i naukowo-techniczne. Powołuje je, przekształca i znosi rada wydziału…". Por. *Politechnika Wrocławska. Przepisy wewnętrzne. Statut*, Wrocław 1996, s. 10; Zakłady i ich kierownicy w: Protokoły posiedzeń Rady Wydziału Chemicznego, 18 września i 23 października 1996. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/18, s. 131–132 i 147–148.

Tabela 8. Struktura Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1996–1999. Źródło: Protokoły posiedzeń Rady Wydziału Chemicznego, 18 września i 23 października 1996. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/18

Instytut	Zakład	Kierownik
Chemii i Technologii Nafty i Węgla (I 3)	Katalizy Stosowanej	prof. Bohdan Radomyski
	Chemii i Technologii Węgla	dr hab. inż. Jacek Machnikowski
	Węgla Brunatnego i Sorbentów Węglowych	prof. Teresa Siemieniewska
	Chemicznej Technologii Ropy Naftowej i Gazu	dr hab. inż. Irena Gaweł
Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii (I 4)	Fotochemii	prof. Adam Zaleski
	Biochemii	prof. Marian Kochman
	Biotechnologii	dr hab. inż. Barbara Lejczak
	Chemii Bioorganicznej	dr hab. inż. Paweł Kafarski
	Chemii Związków Heterocyklicznych	prof. Jacek Młochowski
Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (I 5)	Hydrometalurgii	prof. Witold Charewicz
	Chemii Analitycznej	prof. Wiesław Żyrnicki
	Wysokotemperaturowych Procesów Chemicznych	dr hab. inż. Włodzimierz Szczepaniak
	Teorii Struktury Związków Nieorganicznych	prof. Walter Wojciechowski
Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (I 13)	Procesów Cieplnych	dr hab. inż. Andrzej Kmieć
	Inżynierii Bioprocesowej	prof. Andrzej Noworyta
	Procesów Dyfuzyjnych	prof. Maksymilian Pająk
Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych (I 26)	Procesów i Reaktorów Chemicznych	prof. Mieczysław Seweryniak
	Bezpieczeństwa Technicznego i Ekologicznego	prof. Andrzej Kołaczkowski
	Chemii i Technologii Nieorganicznej	dr inż. Andrzej Biskupski
	Elektrochemii Technicznej i Korozji	prof. Józef Kubicki
	Chemii dla Rolnictwa	prof. Henryk Górecki
	Inżynierii Powierzchni i Katalizy	prof. Jerzy Zabrzeski
Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (I 27)	Fizykochemii Polimerów	dr inż. Witold Trochimczuk
	Technologii Organicznej	prof. Jan Chlebicki
	Chemii i Technologii Polimerów	prof. Ryszard T. Sikorski
	Technologii Przemysłu Organicznego	prof. Stanisław Witek
	Chemii Surfaktantów i Układów Zdyspergowanych	dr hab. inż. Kazimiera A. Wilk
Chemii Fizycznej i Teoretycznej (I 30)	Chemii Fizycznej	dr hab. inż. Ludwik Komorowski
	Chemii Kwantowej	prof. Henryk Chojnacki
	Fizyki Chemicznej	prof. Tadeusz Luty
	Fizyki i Chemii Materiałów Molekularnych	prof. Andrzej Miniewicz
	Fizykochemicznych Metod Analizy	dr inż. Ryszard Radomski

kadencje[152]. W latach 1996–2005 nastąpiły stosunkowo niewielkie korekty[153]. W Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych powstał Zakład Aparatury Chemicznej (prof. Antoni Kozioł) oraz Zakład Zintegrowanych Procesów Separacyjnych (dr hab. inż. Adam Sokołowski). W Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych powołano w tym czasie Zakład Polimerów Specjalnych (dr hab. inż. Marek Bryjak) i Zakład Technologii i Przetwórstwa Polimerów (dr hab. inż. Ryszard Steller), a w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej – Zakład Modelowania Molekularnego (dr hab. inż. W. Andrzej Sokalski). Zakład Chemii i Technologii Węgla został przekształcony w Zakład Węgla i Materiałów Węglowych (dr. hab. inż. Jacek Machnikowski, I 3), Zakład Chemii Surfaktantów i Układów Zdyspergowanych w Zakład Chemii Układów Dyspersyjnych (prof. Kazimiera A. Wilk, I 27), a Zakład Fotochemii w Zakład Fototechniki (dr inż. Piotr Nowak, I 30). Niektóre jednostki uległy zwinięciu, jak w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych – Zakład Fizykochemii Polimerów, Zakład Chemii i Technologii Polimerów oraz Zakład Technologii Przemysłu Organicznego. W Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej zlikwidowano Zakład Fizykochemicznych Metod Analizy.

W 1998 roku międzywydziałowy status straciły dwa chemiczne instytuty. 19 lutego na mocy uchwały Senatu Politechniki Wrocławskiej do struktury Wydziału Chemicznego formalnie został włączony Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej (dotąd merytorycznie związany także z Wydziałem Podstawowych Problemów Techniki)[154]. Miesiąc potem (26 marca)

[152] Por. Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 13 października 1999. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 140/1, s. 158–159; Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 16 października 2002. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 140/4, s. 215–217.

[153] Poniżej zaprezentowane informacje o zmianach wynikają z analizy dostępnych materiałów źródłowych.

[154] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 19 lutego 1998. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 74/110, s. 24. Zarządzenie wewnętrzne Rektora Politechniki Wrocławskiej nr 10/98 z dnia 27 marca 1998 w sprawie zmian organizacyjnych dotyczących instytutów I-10, I-13, I-17, I-21, I-30. APWr, Zarządzenia Rektora 1998, sygn. 74/476, s. 50. Zmiana weszła w życie 1 kwietnia 1998 roku.

Ilustracja 34. W czytelni biblioteki Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej

podobną decyzję podjęto w stosunku do Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. Jego dotychczasowi pracownicy związani z kierunkiem Inżynieria Procesowa zostali zatrudnieni na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym w Zakładzie Aparatury Procesowej[155].

Kondycję sfery badawczej Wydziału Chemicznego na przełomie wieków scharakteryzowano w sprawozdaniu z badań dotyczących rozwoju kadry naukowej i możliwości specjalizacyjnych, które zostało przedstawione w styczniu 2000 roku na forum rady wydziału[156]. W 1999 roku na Wydziale Chemicznym zatrudniano 198 nauczycieli akademickich, w tym 25 tytularnych profesorów, 42 osoby ze stopniem doktora habilitowanego, 118 adiunktów oraz 13 asystentów. Słuchaczom proponowano studia na pięciu kierunkach kształcenia: Biotechnologii, Inżynierii Chemicznej i Procesowej, Inżynierii Materiałowej, a także Chemii oraz Technologii Chemicznej. Trzy pierwsze wymagały – jak zauważono – „wzmocnienia". Na dwóch pozostałych, tradycyjnie najsilniejszych, podjęto badania z pogranicza technologii i chemii środowiska, doprowadzając do powstania nowej specjalności – technologii ochrony środowiska. Wzrosło także zainteresowanie projektami z pogranicza chemii i ekonomii. Zaobserwowane tendencje miały związek – według przeprowadzających badania – z ogólnym postępem wiedzy oraz potrzebami dydaktycznymi. Zjawiska te implikowały konieczność powolnego przekształcania wydziału w takich kierunkach, które „przyniosą najbardziej pożądane zmiany"[157].

Ilustracje 35–38.
Ćwiczenia w wydziałowym laboratorium

[155] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 26 marca 1998. APWr, Rektorat, sygn. 74/111, s. 11. Zarządzenie wewnętrzne Rektora Politechniki Wrocławskiej nr 10/98 z dnia 27 marca 1998 w sprawie zmian organizacyjnych dotyczących instytutów I-10, I-13, I-17, I-21, I-30. APWr, Zarządzenia Rektora 1998, sygn. 74/ 476, s. 50. Zmiana weszła w życie 1 kwietnia 1998 roku.

[156] Sprawozdanie z realizacji tematu *Wspomaganie rozwoju kadry naukowej i przyszłościowych specjalizacji naukowych* (kierownik badań: prof. P. Kafarski), 1999. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 140/2, s. 13–17.

[157] Ibidem, s. 16.

Ilustracja 39.
Uroczyste zakończenie roku akademickiego 2007/2008 na Wydziale Chemicznym, 29 listopada 2008

Powyższa ogólna charakterystyka Wydziału Chemicznego w pewnej mierze korespondowała z opracowaną w 2003 roku koncepcją reformy organizacyjnej Wydziału Chemicznego. „Funkcjonowanie wydziału przez ponad 30 lat w istniejącej obecnie strukturze – napisano w przedstawionej propozycji[158] – nie zdaje już egzaminu. W szczególności daje to o sobie znać w sytuacji gdy wzmocniona została funkcja wydziału jako podstawowej jednostki organizacyjnej uczelni. Obserwujemy nadmierne rozproszenia sił i środków, nieprzejrzystą strukturę, niejasność kompetencji, nazbyt rozbudowaną administrację, atomizację środowiska naukowego, partykularyzmy szczególnie widoczne w sferze dydaktyki. [Przebudowa] ma na celu przekształcenie wydziału w perspektywie kilku lat w nowocześnie zarządzaną i sprawnie funkcjonującą jednostkę naukowo-dydaktyczną". Drogą do osiągnięcia zakładanych efektów miało być przyjęcie jednego z trzech wariantów rozwiązań organizacyjnych:

a) powołanie czterech dużych instytutów ściśle związanych z kierunkami kształcenia, których wewnętrzna struktura (zakłady lub katedry) byłaby związana z priorytetowymi kierunkami badawczymi,

b) zwinięcie instytutów i oparcie struktury wydziału na 12–15 silnych jednostkach organizacyjnych (katedry lub wydziałowe zakłady), które skupiłyby pracowników naukowo-dydaktycznych wokół silnych indywidualności naukowych,

c) wprowadzenie luźnej struktury wydziału jako federacji większych jednostek – instytutów z mniejszymi – katedrami (powoływanymi i rozwiązywanymi stosownie do potrzeb badawczych)[159].

26 lutego 2003 roku Rada Wydziału Chemicznego podjęła (większością głosów) uchwałę otwierającą drogę do restrukturyzacji. „Wobec trudnej sytuacji ekonomicznej oraz w obliczu nowych wyzwań, jakie stoją przed polską nauką w przededniu akcesu do Unii Europejskiej – głosiła uchwała – Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej podejmuje się trudnego zadania głębokiej reformy merytorycznej i organizacyjnej. Celem reformy jest przekształcenie wydziału w bardziej nowoczesną, przyjazną pracownikom i studentom placówkę naukowo-dydaktyczną. […] Podejmując trud reformy pragniemy oprzeć się na największych autorytetach naukowych [wydziału] oraz na sprawdzonych rozwiązaniach krajowych i zagranicznych uczelni"[160]. Powołana w marcu tego roku Komisja ds. Reformy Wydziału Chemicznego[161] zaproponowała przyjęcie koncepcji utworzenia 12–15 wydziałowych jednostek organizacyjnych[162]. W ostatnich miesiącach 2004 roku prace związane z przebudową weszły już w końcową fazę opracowań, a 19 stycznia 2005 roku rada wydziału uchwaliła treść

[158] Uzasadnienie i wstępny projekt sposobu przeprowadzenia zmian organizacji Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, [luty 2003]. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 140/5, s. 55. Autorami koncepcji byli ówcześni członkowie kolegium dziekańskiego.

[159] Ibidem, s. 57.

[160] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 26 lutego 2003. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 140/5, s. 59.

[161] Ibidem, s. 126.

[162] Por. Stanowisko Komisji ds. Reformy Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 28 maja 2003. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 140/5, s. 212–217. Przyjęte rozwiązanie upraszczało strukturę wydziału przez likwidację jednego szczebla decyzyjnego – dyrekcji instytutów.

Ilustracja 40.
Pamiątkowa fotografia absolwentów z 2008 roku. W centrum prorektor prof. Jerzy Walendziewski i dziekan prof. Andrzej Matynia, 29 listopada 2008

wniosku dotyczącego zmian strukturalnych[163]. Skierowana do Senatu Politechniki Wrocławskiej propozycja zakładała utworzenie 12 wydziałowych zakładów (wykorzystujących potencjał pięciu przeznaczonych do likwidacji instytutów[164]) oraz pozostawienie dwóch instytutów. Zaakceptowany 17 lutego 2005 roku na posiedzeniu senatu nowy schemat organizacyjny Wydziału Chemicznego utworzyły z dniem 1 kwietnia tego roku[165]:

- **Zakład Biochemii**
  (W3/Z1, prof. Andrzej Ożyhar),
- **Zakład Chemii Analitycznej**
  (W3/Z2, prof. Wiesław Żyrnicki),
- **Zakład Chemii Bioorganicznej**
  (W3/Z3, prof. Paweł Kafarski),
- **Zakład Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej**
  (W3/Z4, prof. Danuta Michalska-Fąk),
- **Zakład Chemii Organicznej**
  (W3/Z5, prof. Jacek Skarżewski),
- **Zakład Chemii i Technologii Paliw**
  (W3/Z6, prof. Jerzy Walendziewski),
- **Zakład Inżynierii Chemicznej**
  (W3/Z7, prof. Andrzej Kołtuniewicz),
- **Zakład Inżynierii i Technologii Polimerów**
  (W3/Z8, prof. Jacek Pigłowski),
- **Zakład Materiałów Polimerowych i Węglowych**
  (W3/Z9, dr hab. inż. Marek Bryjak),
- **Zakład Metalurgii Chemicznej**
  (W3/Z10, prof. Władysław Walkowiak, od 2010 roku – dr hab. Leszek Rycerz, prof. nadzw.),
- **Zakład Procesów Chemicznych i Biochemicznych**
  (W3/Z11, prof. Andrzej Noworyta),
- **Zakład Technologii Organicznej**
  (W3/Z12, prof. Kazimiera A. Wilk),
- **Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych**[166]
  (W3/I 26, dr. hab. inż. Józef Hoffmann),
- **Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej**
  (W3/I 30, prof. Juliusz Sworakowski).

Opisany wyżej etap restrukturyzacji Wydziału Chemicznego zakończyło uruchomienie (1 stycznia 2006 roku) wydziałowego **Zakładu Chemii Medycznej i Mikrobiologii** (W3/Z13, dr hab. inż. Józef Oleksyszyn). Wniosek o jego powołanie zatwierdzono podjętą 24 listopada 2005 roku uchwałą Senatu

[163] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 19 stycznia 2005. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 182/1, s. 3-5.

[164] Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla (I 3), Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii (I 4), Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (I 5), Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (I 13) oraz Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (I 27).

[165] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 17 lutego 2005. APWr, Rektorat, sygn. 401/8, s. 6–9; Zarządzenie Rektora Politechniki Wrocławskiej nr 8/2005 z dnia 18 marca 2005 roku w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Wydziału Chemicznego. Biuro Organizacyjno-Prawne Politechniki Wrocławskiej, Zarządzenia Rektora, niesygn., s. nlb.; obsada personalna: Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 26 października 2005. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 182/2, s. 402–403.

[166] Rada Wydziału Chemicznego odrzuciła propozycję nazwania tej jednostki Instytutem Podstawowych Problemów Technologicznych.

Ilustracja 41. Uczestnicy projektu edukacyjnego *Młody Chemik Eksperymentuje,* zorganizowanego przez wrocławski oddział Polskiego Towarzystwa Chemicznego i Zakład Metalurgii Chemicznej Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 17 czerwca 2009

Politechniki Wrocławskiej[167]. 30 listopada Rada Wydziału Chemicznego zaaprobowała nową wewnętrzną strukturę wydziałowych instytutów i ich obsadę personalną[168]. W Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych powołano Zakład Chemii dla Rolnictwa (prof. Henryk Górecki), Zakład Inżynierii Powierzchni Katalizy i Korozji (dr. hab. inż. Bogdan Szczygieł) oraz Zakład Procesów i Reaktorów Chemicznych (prof. Józef Głowiński). Zaakceptowano również cztery jednostki w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej, a mianowicie Zakład Chemii Fizycznej (prof. M. Magdalena Szostak), Zakład Fizyki Chemicznej (prof. Tadeusz Luty), Zakład Fizyki i Chemii Materiałów Molekularnych (prof. Andrzej Miniewicz) oraz Zakład Modelowania Molekularnego i Chemii Kwantowej (prof. W. Andrzej Sokalski).

Wsparcie środkami Unii Europejskiej umożliwiło w pierwszych latach XXI wieku wzmocnienie potencjału badawczego Wydziału Chemicznego zwłaszcza pod względem wyposażenia laboratoriów w aparaturę o światowym standardzie. W 2010 roku certyfikat Polskiego Centrum Akredytacji otrzymało **Laboratorium Chemiczne Analiz Wielopierwiastkowych** (prof. Henryk Górecki, następnie prof. Katarzyna Chojnacka), związane w tym czasie z Instytutem Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. Jednostka ta, również w 2015 roku, specjalizowała się w analitycznych oznaczeniach produktów i odpadów wykorzystywanych w produkcji rolniczej oraz w ochronie środowiska, wykonując je m.in. na potrzeby medycyny, weterynarii, zootechniki i medycyny sądowej[169].

W 2015 roku na Wydziale Chemicznym funkcjonowało kilkadziesiąt laboratoriów, które wypełniały zadania dydaktyczne, łącząc je na ogół z działalnością badawczą[170]. Wśród nich były jednostki dostępne także dla instytucji zewnętrznych. Merytorycznie wspierana przez Wydział Chemiczny działalność **Laboratorium Badań Strukturalnych –** będąc efektem porozumienia zespołów badawczych z Politechniki Wrocławskiej, Uniwersytetu Wrocławskiego oraz Uniwersytetu Przyrodniczego – koncentrowała się na przeprowadzaniu pomiarów magnetycznego rezonansu jądrowego w roztworach[171]. Jednostką pomocniczą Wydziału Chemicznego było **Centralne Laboratorium Analizy Instrumentalnej**, a w nim Laboratorium Wysokorozdzielczej Spektrometrii Masowej (dr inż. Gabriela Maciejewska) i Laboratorium Magnetycznego Rezonansu Jądrowego (mgr inż. Paweł Dąbrowski). Placówka stanowiła ośrodek przeprowadzania analiz laboratoryjnych[172].

[167] Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 24 listopada 2005. APWr, Rektorat, sygn. 401/14, s. 9.

[168] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 30 listopada 2005. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 182/2, s. 438. Na listopadowym posiedzeniu zróżnicowano również schemat organizacyjny administracji Wydziału Chemicznego. Powołano jednostki obsługi, do których należały: Sekretariat, Sekcja ekonomiczno-finansowa, Sekcja techniczno-gospodarcza, Sekcja mienia i zamówień publicznych, Sekcja dydaktyki, Sekcja obsługi studentów (dziekanat), Magazyn odczynników, Warsztat oraz Pracownia konserwacji sprzętu i sieci, a także – wydzielone ze sfery badawczej ze względu na sposób finansowania – Centralne Laboratorium oraz Pracownia Badań Strukturalnych NMR.

[169] Por. *Akredytowane laboratoria Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2010, s. 5–7; *Politechnika Wrocławska dla biznesu. Oferta naukowo-technologiczna*, Wrocław 2013, s. 12; por. też Wykaz laboratoriów badawczych akredytowanych w oparciu o normę PN-EN ISO/IEC 17025, strona internetowa: https://www.pca. gov.pl/?page_ akredytowane_podmioty_ab&&r_lb (dostęp 24 czerwca 2015).

[170] O laboratoriach Wydziału Chemicznego por. M. Burak, K. Dackiewicz, J. Pawlikowski, *Budynki i laboratoria Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2014, passim.

[171] *Politechnika Wrocławska dla biznesu*…, s. 13.

[172] Por. strona internetowa www.wch.pwr.edu.pl/372579.dhtml (dostęp 26 czerwca 2015). Do końca 2014 roku w strukturze jednostki funkcjonowało także Laborato-

Ilustracje 42–44.
Niesłabnącą popularnością cieszą się pokazy organizowane przez Wydział Chemiczny w ramach Dolnośląskiego Festiwalu Nauki. Na fotografiach zajęcia organizowane w czasie XII i XIII edycji festiwalu

Zainicjowana w 2003 roku reorganizacja Wydziału Chemicznego została *de facto* zakończona z chwilą likwidacji funkcjonujących jeszcze instytutów, tj. Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych oraz Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej. Nastąpiło to – w sensie prawnym – 1 stycznia 2015 roku. W tym dniu, obok utworzonych w 2005 roku wydziałowych zakładów, w schemacie organizacyjnym Wydziału Chemicznego pojawiły się nowe jednostki powstałe w wyniku zniesienia wspomnianych instytutów[173]:

- **Katedra Inżynierii i Modelowania Materiałów Zaawansowanych** (W3/K1),
- **Zakład Technologii i Procesów Chemicznych** (W3/Z14),
- **Zakład Chemii Fizycznej i Kwantowej** (W3/Z15),
- **Zakład Zaawansowanych Technologii Materiałowych** (W3/Z17),

a także – utworzony z połączenia zwiniętych jednostek: Zakładu Chemii Analitycznej (W3/Z2) oraz Zakładu Metalurgii Chemicznej (W3/Z10) – **Zakład Chemii Analitycznej i Metalurgii Chemicznej** (W3/Z16). Równocześnie zmieniono nazwę Zakładu Procesów Chemicznych i Biochemicznych na **Zakład Inżynierii Bioprocesowej i Biomedycznej** (W3/Z11). Według stanu na dzień 24 czerwca 2015 roku strukturę Wydziału

Ilustracja 45.
Otwarcie nowego laboratorium Wydziału Chemicznego w budynku „Nowej Chemii" (A-2). Przecięcia wstęgi dokonali: rektor Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusz Więckowski (w środku), dziekan prof. Andrzej Matynia (po lewej) i kierownik Zakładu Chemii Organicznej prof. Jacek Skarżewski, 12 października 2011

rium Spektroskopii i Mikroskopii w Podczerwieni, w Świetle Widzialnym i Ultrafioletowym (inż. Elżbieta Mróź).

[173] Zarządzenie wewnętrzne Rektora Politechniki Wrocławskiej nr 115/2014 z dnia 2 grudnia 2014 roku w sprawie zmian organizacyjnych na Wydziale Chemicznym. Biuro Organizacyjno-Prawne Politechniki Wrocławskiej, Zarządzenia Rektora, niesygn., s. nlb.

Ilustracja 46. Nowo otwarte laboratorium, 12 października 2011

Chemicznego tworzyła zatem jedna katedra i piętnaście zakładów:

- Katedra Inżynierii i Modelowania Materiałów Zaawansowanych (W3/K1, prof. Marek Samoć),
- Zakład Biochemii (W3/Z1, prof. Andrzej Ożyhar),
- Zakład Chemii Bioorganicznej (W3/Z3, prof. Paweł Kafarski),
- Zakład Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej (W3/Z4, prof. Danuta Michalska-Fąk),
- Zakład Chemii Organicznej (W3/Z5, prof. Jacek Skarżewski),
- Zakład Chemii i Technologii Paliw (W3/Z6, prof. Janusz Trawczyński),
- Zakład Inżynierii Chemicznej (W3/Z7, prof. Zygmunt Sadowski),
- Zakład Inżynierii i Technologii Polimerów (W3/Z8, prof. Jacek Pigłowski),
- Zakład Materiałów Polimerowych i Węglowych (W3/Z9, prof. Jacek Machnikowski),
- Zakład Inżynierii Bioprocesowej i Biomedycznej (W3/Z11, dr hab. inż. Anna Trusek-Hołownia, prof. nadzw.),
- Zakład Technologii Organicznej i Farmaceutycznej (W3/Z12, prof. Kazimiera A. Wilk),
- Zakład Chemii Medycznej i Mikrobiologii (W3/Z13, prof. Jadwiga Sołoducho),
- Zakład Technologii i Procesów Chemicznych (W3/Z14, dr hab. inż. Piotr Falewicz),
- Zakład Chemii Fizycznej i Kwantowej (W3/Z15, prof. Wojciech Bartkowiak),
- Zakład Chemii Analitycznej i Metalurgii Chemicznej (W3/Z16, dr hab. inż. Paweł Pohl, prof. nadzw.),
- Zakład Zaawansowanych Technologii Materiałowych (W3/Z17, prof. Bogdan Szczygieł).

W 2015 roku, jubileuszowym roku siedemdziesięciolecia Politechniki Wrocławskiej, funkcję dziekana Wydziału Chemicznego pełnił prof. Andrzej Trochimczuk, wspierany przez czterech prodziekanów: dr hab. Piotra Młynarza (ds. ogólnych), prof. Andrzeja Ożyhara (ds. nauki), prof. Piotra Drożdżewskiego (ds. dydaktyki) oraz dr hab. inż. Ewę Żymańczyk-Dudę, prof. nadzw. (ds. studenckich). W czerwcu tego roku wydziałową dydaktyką zajmowało się 231 nauczycieli akademickich, w tym 40 tytularnych profesorów i 40 osób ze stopniem doktora habilitowanego (z tej grupy 14 osób na stanowisku profesora nadzwyczajnego). W roku akademickim 2014/2015 z oferty edukacyjnej Wydziału Chemicznego korzystało ogółem 2921 słuchaczy, studiując w formule dwustopniowej na 5 kierunkach i w 19 specjalnościach.

Ilustracja 47.
Władze Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej kadencji rozpoczętej w 2012 roku. Od lewej: prodziekan ds. Ogólnych dr hab. Piotr Młynarz, prof. nadzw.; prodziekan ds. Nauki prof. dr hab. inż. Andrzej Ożyhar; kierownik studiów doktoranckich prof. dr hab. inż. Andrzej Miniewicz; dziekan prof. dr hab. inż. Andrzej Trochimczuk; prodziekan ds. Studenckich dr hab. inż. Ewa Żymańczyk-Duda, prof. nadzw.; prodziekan ds. Dydaktyki prof. dr hab. inż. Piotr Drożdżewski; pełnomocnik Dziekana ds. Studiów Niestacjonarnych prof. dr hab. Józef Hoffmann.
2 października 2012

Ilustracja 48.
Inauguracja roku akademickiego 2012/2013 na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Wystąpienie dziekana prof. Andrzeja Trochimczuka. Po lewej rektor prof. Tadeusz Więckowski, po prawej prorektor prof. Jerzy Walendziewski

Studia I stopnia (inżynierskie) stacjonarne, kierunki
- Biotechnologia,
- Chemia,
- Inżynieria Chemiczna i Procesowa,
- Inżynieria Materiałowa,
- Technologia Chemiczna.

Studia I stopnia (inżynierskie) niestacjonarne, kierunek
- Technologia Chemiczna.

Studia II stopnia (magisterskie) stacjonarne, kierunki i specjalności
- Biotechnologia
  - Bioinformatics,
  - Biotechnologia farmaceutyczna,
  - Biotechnologia molekularna i biokataliza,
  - Biotechnologia środowiska,
  - Procesy biotechnologiczne;
- Chemia
  - Analityka środowiskowa i żywności,
  - Chemia związków organicznych i polimerów,
  - Medicinal Chemistry,
  - Chemical Metallurgy,
  - Organic and Polymer Chemistry;
- Inżynieria Chemiczna i Procesowa
  - Projektowanie procesów chemicznych,
  - Inżynieria procesów chemicznych,
  - Applied Chemical Engineering;
- Inżynieria Materiałowa
  - Inżynieria i technologia polimerów,
  - Metalurgia chemiczna i korozja metali,
  - Zaawansowane materiały funkcjonalne;
- Technologia Chemiczna
  - Procesy i produkty chemiczne,
  - Zarządzanie procesem technologicznym i jakością produkcji,
  - Technology of Fine Chemicals.

Studia II stopnia (magisterskie) niestacjonarne, kierunek i specjalności
- Technologia Chemiczna
  - Procesy i produkty chemiczne,
  - Zarządzanie procesem technologicznym i jakością produkcji.

Absolwenci kierunku chemicznego mogli kontynuować naukę na studiach III stopnia w ramach Studium Doktoranckiego Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (kierownik: prof. Andrzej Miniewicz). Czteroletni program nauczania obejmował w czerwcu 2015 roku wszystkie kierunki oferowane przez wydział, a z propozycji edukacyjnej korzystało 153 słuchaczy[174].

[174] Informacje dotyczące statystyki i spraw organizacyjnych w 2015 roku uzyskano dzięki uprzejmości pracownic dziekanatu Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 49.
Ślubowanie studentów pierwszego roku Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej

Akademickie funkcje przedstawicieli kierunku chemicznego na wrocławskiej uczelni technicznej (1945–2015)

Datę 3 września 1945 roku nosi mianowanie na pełniącego obowiązki (p.o.) „prorektora dla spraw Politechniki Wrocławskiej we Wrocławiu". Nominację tę otrzymał lwowski chemik prof. Edwarda Sucharda, za którego prorektoratu w strukturze uczelni o nazwie Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu (1945–1947) stworzono podstawy organizacyjne umożliwiające funkcjonowanie wrocławskiej uczelni technicznej. 15 marca 1949 roku prorektorem Politechniki został inny profesor związany z kierunkiem chemicznym – Dionizy Smoleński, któremu Politechnika Wrocławska zawdzięczała rozwój organizacyjny i zakończone w 1951 roku sukcesem zabiegi o wyjście z mariażu z uniwersytetem. Kolejny okres – trwający do 1960 roku – to czas charakteryzującego się dużą dynamiką rektoratu prof. Smoleńskiego. Od grudnia 1980 do sierpnia 1981 roku obowiązki rektora wypełniał prof. Bogusław Kędzia, finalizując kadencję po rezygnacji swojego poprzednika. W pierwszym półroczu 1982 roku urząd rektorski na krótko objął prof. Jerzy Schroeder, sprawując swoje obowiązki w szczególnych okolicznościach pierwszych miesięcy stanu wojennego. W 2002 roku w wyborach rektorskich zwyciężył prof. Tadeusz Luty. Jego, zakończone w 2008 roku, dwie kadencje przypadły na okres wejścia Polski do Unii Europejskiej i czas przebudowy polskiego szkolnictwa wyższego.

Chronologię pełnionych przez reprezentantów Wydziału Chemicznego funkcji akademickich – rektora Politechniki Wrocławskiej, jej prorektorów oraz dziekanów i prodziekanów wydziału – przybliża poniżej zaprezentowane zestawienie.

Politechnika Wrocławska[175]

- Prorektorzy Politechniki w strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu
  - **prof. Edward Sucharda**
    p.o. prorektora (3 IX 1945–26 VII 1947)
  - **prof. Dionizy Smoleński**
    zastępca prorektora (11 IX 1947–14 III 1949)
    prorektor (15 III 1949–31 VIII 1951)
- Rektorzy Politechniki Wrocławskiej
  - **prof. Dionizy Smoleński**
    p.o. rektora Politechniki Wrocławskiej
    (1 IX 1951–30 IX 1952)
    rektor Politechniki Wrocławskiej (1 X 1952–31 III 1960)
  - **prof. Bogusław Kędzia** (1 XII 1980–31 VIII 1981)
  - **prof. Jerzy Schroeder** (6 I 1982–31 VII 1982)
  - **prof. Tadeusz Luty** (1 IX 2002–31 VIII 2008)
- Prorektorzy Politechniki Wrocławskiej
  - prof. Henryk Kuczyński (IX 1955–X 1956), ds. studium wieczorowego
  - prof. Edwin Płażek (IX 1955–VIII 1959), ds. nauki
  - prof. Henryk Kuczyński (IX 1961–XI 1968), ds. nauki
    doc. Jan S. Wieczorek (IX 1970–VIII 1972), ds. współpracy z zagranicą

[175] Por. M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, *Wrocławskie uczelnie techniczne 1910–2010*, red. M. Burak, Wrocław 2010, passim.

Profesor Dionizy Smoleński

Profesor Bogusław Kędzia

Profesor Jerzy Schroeder

Profesor Tadeusz Luty

  - prof. Bogusław Kędzia (IV 1972–VI 1979), od IX 1972 – ds. współpracy z zagranicą
  - prof. Jerzy Grzechowiak (I 1982–VIII 1984), ds. nauki
  - prof. Witold Charewicz (IX 1987–XI 1990), ds. nauki
  - prof. Tadeusz Luty (IX 1987–VIII 1993), ds. nauczania
  - prof. Ludwik Komorowski (IX 1999–VIII 2002), ds. studenckich
  - prof. Jerzy Walendziewski (od IX 2008), ds. organizacji
- Zastępcy rektora
  - doc. Jan S. Wieczorek (IV 1969–V 1970)
  - doc. Witold Charewicz (I 1979–VIII 1981)

Politechniczny kierunek chemiczny Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu[176]

- Wydział Chemii Technicznej (od X 1945 do IV 1947)
  - **prof. Edward Sucharda** (X 1945–VII 1946), p.o. dziekana
  - **prof. Franciszek Nowotny** (VII 1946–IV 1947), dziekan
  - prof. Edward Marczewski, prodziekan
- Oddział Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii (od IV 1947 do II 1952)
  - prof. Witold Romer (IV 1947– IX 1948), dyrektor
  - prof. Henryk Kuczyński (IX 1948–VIII 1951), dyrektor
  - doc. Stanisław Masior (IX 1951–II 1952), dyrektor

Dziekani i prodziekani Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej[177] (formalnie od IX 1951)

- **prof. Kazimierz Gumiński** (II 1952–IX 1952)
  - doc. Stanisław Masior
- **prof. Edwin Płażek** (IX 1952–VIII 1954)
  - zast. prof. Jerzy Schroeder
- **prof. Zdzisław Tomasik** (IX 1954–X 1956)
  - doc. Jerzy Schroeder
- **doc. Jerzy Schroeder** (XI 1956–VIII 1958)
  - doc. Jadwiga Wojciechowska
- **prof. Witold Romer** (IX 1958–VIII 1960)
  - zast. prof. Krzysztof Pigoń (IX 1958–XI 1959)
  - doc. Zofia Skrowaczewska (XI 1959–VIII 1960)
- **prof. Edwin Płażek** (IX 1960–IV 1961)
  - doc. Bohdan Staliński

[176] Chronologię opracowano na podstawie danych pochodzących z akt osobowych, protokołów posiedzeń Rady Wydziału Chemii Technicznej Politechniki Wrocławskiej, Rady Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, Rady Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, a także wydawnictw informacyjnych i jubileuszowych Politechniki Wrocławskiej.

[177] Nazwiska osób pełniących funkcję dziekana zostały wyróżnione grubszą czcionką.

- **prof. Zdzisław Ziołkowski** (IV 1961–VIII 1962)
  - doc. Bohdan Staliński
  - doc. Mieczysław Bukała, ds. studium wieczorowego
- **doc. Jerzy Schroeder** (IX 1962–VIII 1964)
  - doc. Stanisław Ropuszyński (IX 1962–V 1963)
  - dr inż. Józef Rohleder (V 1963–VIII 1964)
  - doc. Mieczysław Bukała, ds. studium wieczorowego
- **doc. Jerzy Schroeder** (IX 1964–VIII 1966)
  - doc. Józef Rohleder (IX 1964–X 1964), ds. nauki
  - doc. Władysław Markocki (X 1964–VIII 1966), ds. nauki
  - doc. Zbigniew Święcki, ds. nauczania
  - prof. Mieczysław Bukała, ds. studium wieczorowego
- **doc. Władysław Markocki** (IX 1966–VIII 1968)
  - doc. Stefan Jasieńko, ds. nauki
  - doc. Jan Niemiec (IX 1966–VI 1968], ds. nauczania
  - doc. Tadeusz Pieniążek (VI 1968–VIII 1968), ds. nauczania
  - prof. Mieczysław Bukała, ds. studium wieczorowego
- **doc. Tadeusz Pieniążek** (IX 1968–VIII 1972)
  - doc. Bohdan Karabon, ds. dydaktyki
  - dr inż. Kazimierz Boroń (IX 1968–VIII 1970), ds. studenckich
  - dr inż. (doc.) Adam Zaleski (IX 1970–VIII 1972), ds. studenckich
  - dr inż. (doc.) Bogdan Burczyk, ds. studiów dla pracujących
- **prof. Władysław Markocki** (IX 1972–VIII 1975)
  - dr inż. Jacek Młochowski, ds. dydaktyki
  - doc. Adam Zaleski, ds. studenckich
  - dr inż. Kazimierz Boroń (IX 1972–I 1973), ds. studiów dla pracujących
  - doc. Przemysław Mastalerz (I 1973–VIII 1975), ds. studiów dla pracujących
- **prof. Władysław Markocki** (IX 1975–VIII 1978)
  - doc. Jacek Młochowski, ds. dydaktyki
  - dr inż. Stanisław Filip, ds. studenckich
  - doc. Mirosław Walkowicz, ds. studiów dla pracujących
- **prof. Władysław Markocki** (IX 1978–VIII 1981)
  - doc. Aleksander Bogacz, ds. dydaktyki
  - dr inż. Stanisław Filip, ds. studenckich
- **prof. Tadeusz Pieniążek** (IX 1981–VIII 1984)
  - doc. Władysław Czuba
  - doc. Andrzej Idzikowski, ds. dydaktyki
  - dr inż. Stanisław Filip, ds. studenckich
- **prof. Tadeusz Pieniążek** (IX 1984–VIII 1987)
  - prof. Władysław Czuba
  - doc. Andrzej Kołaczkowski, ds. dydaktyki
  - doc. Jan Chlebicki, ds. studenckich
- **doc. Jan Chlebicki** (IX 1987–XI 1990)
  - prof. Henryk Chojnacki, ds. dydaktyki
  - doc. Andrzej Kołaczkowski, ds. dydaktyki[178]
  - doc. Andrzej Noworyta (IX 1987–X 1988), ds. studenckich
  - doc. Wiesław Żyrnicki (XI 1988–XI 1990), ds. studenckich
- **dr hab. inż. Mirosław Soroka** (XII 1990–VIII 1993)
  - prof. Maksymilian Pająk, ds. nauki i współpracy z zagranicą
  - dr hab. inż. Władysława Mulak, ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Stanisław Kucharski, ds. tytułów i stopni naukowych
- **dr hab. inż. Mirosław Soroka** (IX 1993–VIII 1996)
  - prof. Maksymilian Pająk, ds. nauki i współpracy z zagranicą
  - dr hab. inż. Władysława Mulak, prof. nadzw., ds. dydaktycznych
  - dr hab. inż. Stanisław Kucharski, prof. nadzw., ds. tytułów i stopni naukowych
- **prof. Henryk Górecki** (IX 1996–VIII 1999)
  - prof. Paweł Kafarski, ds. ogólnych
  - prof. Wiesław Żyrnicki, ds. nauki i rozwoju kadr
  - prof. Andrzej Matynia, ds. dydaktyki
- **prof. Henryk Górecki** (IX 1999–VIII 2002)
  - prof. Paweł Kafarski, ds. ogólnych
  - prof. Wiesław Żyrnicki, ds. nauki i rozwoju kadr
  - prof. Andrzej Matynia, ds. studenckich
- **prof. Paweł Kafarski** (IX 2002–VIII 2005)
  - prof. Mirosław Miller, ds. ogólnych
  - prof. Danuta Żuchowska, ds. nauki i rozwoju kadr
  - dr hab. inż. Bogdan Szczygieł, ds. dydaktyki i studenckich
- **prof. Ludwik Komorowski** (IX 2005–VIII 2008)
  - prof. Andrzej Matynia, ds. ogólnych
  - prof. Jacek Machnikowski, ds. nauki
  - prof. Jacek Skarżewski, ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Piotr Nowak, ds. studenckich
- **prof. Andrzej Matynia** (IX 2008–VIII 2012)
  - prof. Andrzej Trochimczuk, ds. ogólnych
  - prof. Andrzej Ożyhar, ds. nauki
  - prof. Piotr Drożdżewski, ds. dydaktyki
  - prof. Jadwiga Sołoducho, ds. studenckich
- **prof. Andrzej Trochimczuk** (od IX 2012)
  - dr hab. Piotr Młynarz, ds. ogólnych
  - prof. Andrzej Ożyhar, ds. nauki
  - prof. Piotr Drożdżewski, ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Ewa Żymańczyk-Duda, prof. nadzw., ds. studenckich

[178] W sprawozdaniu z działalności Wydziału Chemicznego za lata 1987–1990 wymieni są jednocześnie działający dwaj prodziekani ds. dydaktyki. Por. Sprawozdania z działalności Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej za okres 1.09.1987–30.09.1990, 22 października 1990. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/12, s. 122.

Administratorzy chemicznych instytutów (1963–2014)

Z chwilą powołania w czerwcu 1963 roku pierwszych instytutów Politechniki Wrocławskiej, w tym Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, w schemacie organizacyjnym uczelni pojawiły się nowe, nieznane dotąd stanowiska administracyjne o charakterze nawiązującym do tradycji akademickiej. Wykonawczą funkcję w instytucie pełnił jego dyrektor (profesor lub docent), który – początkowo powoływany na trzyletnią kadencję przez właściwego ministra, a od 1968 roku przez rektora[179] – zarządzał jednostką przy współudziale kolegialnego organu, jakim była rada naukowo-dydaktyczna. W procesie administrowania uczestniczyli również zastępcy dyrektora. W latach siedemdziesiątych XX wieku byli to powoływani przez rektora, zwykle na okres trzech lat, zastępcy ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem, ds. dydaktyki oraz – od 1972 roku – ds. rozwoju kadry naukowej (lub – po 1975 roku – kształcenia kadry naukowej), a także w – latach 1976–1981 – zastępcy ds. studenckich. W niektórych instytutach za rozwój (kształcenie) kadry naukowej odpowiadał pierwszy zastępca. Od 1984 roku dyrektora i jego zastępców (zgodnie z potrzebami) powoływała na trzyletnią kadencję rada instytutu[180]. Podobnym trybem wyłaniano władze omawianej jednostki w latach dziewięćdziesiątych XX wieku, kiedy instytut stał się elementem wewnętrznej struktury wydziału.

Składy osobowe kolegiów zarządzających[181] instytutami chemicznymi zestawiono w poniżej przedstawionym wykazie, opracowanym na podstawie dostępnych materiałów o charakterze informacyjnym[182] i archiwalnym[183].

Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla
(I 3, w latach 1991–2005 W3/I 3)[184]

- **prof. Zdzisław Tomasik** (IX 1968–XII 1970)
  - doc. Jerzy Grzechowiak, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Stefan Jasieńko, ds. dydaktyki
- **doc. Jerzy Grzechowiak** (XII 1970–VIII 1972)
  - doc. Marian Rutkowski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. (prof.) Stefan Jasieńko, ds. dydaktyki
- **doc. (prof.) Jerzy Grzechowiak** (IX 1972–VIII 1975)
  - prof. Stefan Jasieńko (IX 1972–X 1972), ds. dydaktyki
  - prof. Stefan Jasieńko (X 1972–VIII 1975), I zastępca
  - doc. Marian Rutkowski (IX 1972–VIII 1974), ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Bohdan Radomyski (IX 1974–VIII 1975), ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Bohdan Karabon (XI 1973–VIII 1975), ds. rozwoju kadry naukowej
- **prof. Jerzy Grzechowiak** (IX 1975–VIII 1978)
  - prof. Stefan Jasieńko, ds. dydaktyki
  - doc. Bohdan Radomyski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Bohdan Karabon, ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Eugeniusz Myszka (X 1977–VIII 1978), ds. studenckich
- **prof. Jerzy Grzechowiak** (IX 1978–VIII 1981)
  - prof. Stefan Jasieńko, ds. dydaktyki
  - doc. Bohdan Radomyski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Alojzy Rutkowski (IX 1978–IX 1979), ds. kształcenia kadry naukowej
  - prof. Teresa Siemieniewska (IX 1979–VIII 1981), ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Eugeniusz Myszka (IX 1978–III 1981), ds. studenckich
- **prof. Stefan Jasieńko** (IX 1981–IV 1982)
- (p.o.) **doc. Kazimierz Tomków** (V 1982–X 1982)
- (p.o.) **doc. Bohdan Radomyski** (XI 1982–I 1983)
- **prof. Stefan Jasieńko** (II 1983–VIII 1984)
  - doc. Bohdan Radomyski (V 1982–X 1982; II 1983–VIII 1984), zastępca
  - dr inż. Jan Surygała, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem

[179] Uprawnienie do mianowania dyrektorów instytutów scedowała na rektora ustawa z dnia 20 grudnia 1968 roku o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym. Por. *Komentarz do jednolitego statutu instytutów Politechniki Wrocławskiej*, [w:] *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne. Organizacja działalności Instytutu uczelnianego*, nr 10, Wrocław 1969, s. 17.

[180] *Statut Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 1984, s. 20 (art. 26).

[181] Według statutu instytutu z lat siedemdziesiątych XX wieku w skład „roboczego kolegium zarządzającego" wchodził dyrektor i jego zastępcy odpowiadający za sprawy nauki i dydaktyki. Nie dotyczyło to kierowników instytutowej administracji, którym przysługiwał tytuł dyrektora ds. administracyjnych.

[182] *XXX lat Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Księga jubileuszowa*, red. I. Gaweł, J. Trawczyński, Wrocław 1999, s. 27–29; także wydawane przez uczelnię zbiory zarządzeń i wytycznych z lat 1968–1977 oraz książki telefoniczne i informatory Politechniki Wrocławskiej z lat 1969–2013.

[183] Por. m.in. przechowywane w Archiwum Politechniki Wrocławskiej akta osobowe oraz Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1968–2000), sygn. 32/1–21; Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla (2001–2004), sygn. 123/1–8; Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii (1977–2004), sygn. 33/1–28; Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (1989–1996), sygn. 35/1–8; Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (1997–2003), sygn. 122/1–7; Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych (1987–2008), sygn. 301/1–22; Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (1981–2004), sygn. 37/1–24; Protokoły posiedzeń Rady Naukowej Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej (1993–2004), sygn. 38/1–12. Nie zachowała się archiwalna dokumentacja Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich.

[184] Nazwiska dyrektorów instytutów zostały wyróżnione grubszą czcionką.

  - doc. Kazimierz Tomków (IX 1981–X 1982), ds. dydaktyki
  - doc. Józef Lipman (XI 1982–VIII 1984), ds. dydaktyki
- **prof. Stefan Jasieńko** (IX 1984–VIII 1987)
  - doc. Bohdan Radomyski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Józef Lipman, ds. dydaktyki
  - prof. Teresa Siemieniewska, ds. kształcenia kadry naukowej i współpracy z zagranicą
- **doc. (prof.) Bohdan Radomyski** (IX 1987–VIII 1991)[185]
  - prof. Józef Lipman (XI 1987–IV 1988), ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Jan Surygała (IV 1988–VIII 1991), ds. dydaktyki
  - doc. Jadwiga Więckowska, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Danuta Augustyn, ds. kształcenia kadry naukowej i współpracy z zagranicą
- **dr inż. Jacek Machnikowski** (IX 1991–VIII 1993)
  - dr inż. Irena Więcek, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr hab. inż. Jan Surygała, ds. dydaktyki i rozwoju kadry naukowej
- **prof. Jadwiga Więckowska** (IX 1993–VIII 1996)
  - dr inż. Anna Jankowska, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr hab. inż. Jan Surygała, ds. dydaktyki, rozwoju kadry naukowej i współpracy z zagranicą
- **dr hab. inż. Jacek Machnikowski** (IX 1996–VIII 1999)
  - dr hab. inż. Jerzy Walendziewski, ds. badań naukowych, współpracy z przemysłem i kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Grażyna Gryglewicz, ds. dydaktyki i współpracy z zagranicą
- **dr hab. inż. Jerzy Walendziewski** (IX 1999–VIII 2002)
  - dr inż. Marek Kułażyński, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem oraz współpracy z zagranicą
  - dr hab. inż. Jolanta Grzechowiak, prof. nadzw., ds. dydaktyki i i rozwoju kadry
- **dr hab. inż. Jerzy Walendziewski, prof. nadzw.** (IX 2002–III 2005)
  - dr inż. Marek Kułażyński, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem oraz współpracy z zagranicą
  - dr hab. inż. Jolanta Grzechowiak, prof. nadzw., ds. dydaktyki i i rozwoju kadry

Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej

(I 4; w latach 1991–1993 W3/I 4)

[185] W związku z wejściem w życie uchwalonej we wrześniu 1990 roku ustawy o szkolnictwie wyższym nastąpiła konieczność dostosowania struktury organizacyjnej Politechniki Wrocławskiej do standardu przewidywanego przez tę regulację. Z tego też powodu kadencję władz instytutów przedłużono do końca sierpnia 1991 roku.

Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii

(w latach 1993–2005 W3/I 4)

- **prof. Henryk Kuczyński** (IX 1968–VIII 1972)
  - prof. Władysław Markocki, I zastępca
  - doc. Przemysław Mastalerz, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Krzysztof Pigoń, ds. dydaktyki
  - doc. (prof.) Józef Rohleder, ds. Centralnego Laboratorium
- **prof. Krzysztof Pigoń** (IX 1972–VIII 1975)
  - prof. Józef Rohleder, I zastępca
  - dr hab. inż. (doc.) Tadeusz Luty, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - prof. Zofia Skrowaczewska, ds. dydaktyki
  - doc. Roman Tyka, ds. Centralnego Laboratorium
- **prof. Józef Rohleder** (IX 1975–VIII 1978)
  - doc. (prof.) Marian Kochman, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr inż. Krzysztof Lorenz (IX 1975–IX 1976), ds. dydaktyki
  - doc. Adam Zaleski (X 1976–VIII 1978), ds. dydaktyki
  - doc. (prof.) Przemysław Mastalerz, ds. kształcenia kadry naukowej
  - doc. Mirosław Walkowicz (X 1976–VIII 1978), ds. studenckich
- **prof. Józef Rohleder** (IX 1978–VIII 1981)
  - doc. Jacek Młochowski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Adam Zaleski, ds. dydaktyki
  - prof. Przemysław Mastalerz (IX 1978–VII 1980), ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Marek Samoć, ds. studenckich
- **prof. Przemysław Mastalerz** (IX 1981–VIII 1984)
  - prof. Krzysztof Pigoń, zastępca
  - doc. (prof.) Jacek Młochowski, ds. badań naukowych, współpracy z przemysłem i współpracy z zagranicą
  - dr inż. Józef Barycki, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
- **prof. Jacek Młochowski** (IX 1984–XI 1985)[186]
  (p.o.) **doc. Adam Zaleski** (XII 1985–IV 1986)
- **doc. Adam Zaleski** (V 1986–VIII 1987)
  - doc. Bolesław Jakubowski, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej

[186] 26 listopada 1985 roku Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego odwołał prof. Jacka Młochowskiego ze stanowiska dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej. W tym samym dniu odwołano także dziekana Wydziału Elektroniki oraz dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej. Decyzje te miały charakter polityczny. Por. Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 19 grudnia 1985. APWr, Rektorat, sygn. 74/66, s. 285.

  - doc. Adam Zaleski (IX 1984–IV 1986), ds. badań naukowych, współpracy z przemysłem i zagranicą
  - doc. Mirosław Walkowicz (IV 1986–VIII 1987), ds. badań naukowych, współpracy z przemysłem i zagranicą
- **doc. (prof.) Adam Zaleski** (IX 1987–VIII 1991)
  - doc. Andrzej Olszowski, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
  - doc. Mirosław Walkowicz (IX 1987–VIII 1989), ds. badań naukowych, współpracy z przemysłem i zagranicą
  - dr hab. inż. Paweł Kafarski (IX 1989–VIII 1991), ds. badań naukowych, współpracy z przemysłem i zagranicą
  - **dr hab. inż. Paweł Kafarski** (IX 1991–VIII 1993)
  - dr inż. Andrzej Mierzejewski, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
  - dr hab. inż. Ludwik Syper, ds. badań naukowych i współpracy z zagranicą
- **dr hab. inż. Paweł Kafarski** (IX 1993–VIII 1996)
  - dr inż. Piotr Dobryszycki, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
  - dr hab. inż. Ludwik Syper, ds. badań naukowych i współpracy z zagranicą
- **prof. Jacek Młochowski** (IX 1996–VIII 1999)
  - dr hab. inż. Jacek Skarżewski, prof. nadzw., ds. nauki
  - dr inż. Halina Wójtowicz, ds. ogólnych i dydaktyki
- **prof. Jacek Młochowski** (IX 1999–VIII 2002)
  - dr hab. inż. Jacek Skarżewski, prof. nadzw., ds. nauki
  - dr inż. Halina Wójtowicz, ds. ogólnych i dydaktyki
- **dr hab. inż. Jadwiga Sołoducho** (IX 2002–III 2005)
  - dr hab. inż. Andrzej Ożyhar, ds. nauki
  - dr inż. Ewa Żymańczyk-Duda, ds. ogólnych i dydaktyki

Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich

(I 5; w latach 1991–2005 W3/I 5)

- **prof. Włodzimierz Trzebiatowski** (VI 1963–X 1968)
- **doc. Bogusław Kędzia** (XII 1968–VIII 1972)
  - doc. Walter Wojciechowski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Adam Bartecki, ds. dydaktyki
  - dr inż. Witold Charewicz (IV 1971–VIII 1972), ds. programu badań
- **doc. (prof.) Walter Wojciechowski** (IX 1972–VIII 1975)
  - prof. Adam Bartecki, I zastępca
  - dr inż. Witold Charewicz, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Aleksander Bogacz, ds. dydaktyki
- **prof. Walter Wojciechowski** (IX 1975–VIII 1978)
  - doc. Czesław Mazanek, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Aleksander Bogacz, ds. dydaktyki
  - prof. Adam Bartecki (IX 1975–VIII 1978), ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Andrzej Jabłoński (I 1977–VIII 1978), ds. studenckich
- **prof. Walter Wojciechowski** (IX 1978–VIII 1981)
  - doc. Czesław Mazanek, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr inż. Wiesław Żyrnicki, ds. dydaktyki
  - doc. Albin Czernichowski, ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Andrzej Jabłoński (IX 1978–VIII 1981), ds. studenckich
- **doc. Czesław Mazanek** (IX 1981–I 1982)
  - dr inż. Władysław Walkowiak (IX 1981–I 1982), I zastępca
- **prof. Adam Bartecki** (II 1982–VIII 1984)
  - doc. Aleksander Bogacz, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr inż. Tomasz Palewski, ds. dydaktyki
- **prof. Adam Bartecki** (IX 1984–VIII 1987)
  - doc. Aleksander Bogacz, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Krzysztof Skudlarski, ds. dydaktyki
- **doc. (prof.) Aleksander Bogacz** (IX 1987–VIII 1991)
  - dr inż. Władysław Walkowiak, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Andrzej Idzikowski, ds. dydaktyki i wychowania
- **dr hab. inż. Władysław Walkowiak** (IX 1991–VIII 1993)
  - dr inż. Mirosław Miller, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr hab. inż. Piotr Drożdżewski, ds. dydaktyki
- **dr hab. inż. Władysław Walkowiak, prof. nadzw.** (IX 1993–VIII 1996)
  - dr hab. inż. Piotr Drożdżewski, ds. dydaktyki
  - dr inż. Jerzy Kowalczyk, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
- **prof. Walter Wojciechowski** (IX 1996–VIII 1999)
  - dr inż. Jerzy Kowalczyk, ds. badań naukowych
  - dr inż. Bożena Ziółek, ds. dydaktyki
- **prof. Walter Wojciechowski** (IX 1999–VIII 2002)
  - dr hab. inż. Mirosław Miller, ds. badań naukowych
  - dr inż. Bożena Ziółek, ds. dydaktyki
- **dr hab. inż. Wiesław Apostoluk, prof. nadzw.** (IX 2002–III 2005)
  - dr hab. inż. Włodzimierz Szczepaniak, ds. badań naukowych
  - dr inż. Barbara Kołodziej, ds. dydaktyki

Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych
(I 13; w latach 1991–2005 W3/I 13)

- **prof. Zdzisław Ziołkowski** (IX 1968–VIII 1972)
  - prof. Jan Ferencowicz, I zastępca
  - dr inż. Tomasz Winnicki, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Roman Koch, ds. dydaktyki
- **prof. Zdzisław Ziołkowski** (IX 1972–VIII 1974)
- **prof. Roman Koch** (IX 1974–VIII 1975)
  - prof. Józef Goliński, I zastępca
  - prof. Roman Koch, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Jan Kubica, ds. dydaktyki
- **prof. Roman Koch** (IX 1975–VIII 1978)
  - doc. Władysław Tomczak, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Jan Kubica (VIII 1975–I 1976), ds. dydaktyki
  - dr inż. (doc.) Maksymilian Pająk (I 1976–VIII 1978), ds. dydaktyki
  - doc. Eugeniusz Kuciel, ds. rozwoju (kształcenia) kadry naukowej
  - dr inż. Ryszard Kubisa (X 1976–VIII 1978), ds. studenckich
- **prof. Roman Koch** (IX 1978–VIII 1981)
  - doc. Władysław Tomczak, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Maksymilian Pająk, ds. dydaktyki
  - doc. Eugeniusz Kuciel, ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Jan Halupczok, ds. studenckich
- **doc. Adam Skoczylas** (IX 1981–VIII 1984)
  - dr inż. Zdzisław Kawala, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr inż. Jacek Jeżowski (IX 1981–IX 1983), ds. dydaktyki, kształcenia kadry naukowej i współpracy z zagranicą
  - dr inż. Stanisław Kajl (IX 1983–VIII 1984), ds. dydaktyki, kształcenia kadry naukowej i współpracy z zagranicą
- **doc. Adam Skoczylas** (IX 1984–VIII 1987)
  - dr inż. Zdzisław Kawala, ds. badań naukowych i współpracy z gospodarką narodową
  - prof. Józef Goliński, ds. dydaktyki
- **prof. Roman Koch** (IX 1987–VIII 1991)
  - doc. Władysław Tomczak, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. (prof.) Maksymilian Pająk, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
- **prof. Andrzej Noworyta** (IX 1991–VIII 1993)
  - dr hab. inż. Janusz Zaleski (IX 1991–IX 1992), ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
  - dr hab. inż. Antoni Kozioł (IX 1992–VIII 1993, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
- **prof. Andrzej Noworyta** (IX 1993–VIII 1996)
  - dr hab. inż. Antoni Kozioł, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
- **prof. Maksymilian Pająk** (IX 1996–VIII 1999)
  - dr hab. inż. Sławomir Misztal, ds. dydaktyki
  - dr inż. Andrzej Kołek, ds. nauki
- **prof. Maksymilian Pająk** (IX 1999–VIII 2002)
  - dr inż. Andrzej Kołek, zastępca
- **dr hab. inż. Andrzej Kołtuniewicz, prof. nadzw.** (IX 2002–III 2005)
  - dr inż. Lucyna Górska, ds. dydaktycznych
  - dr inż. Jacek Kapłon, ds. ogólnych

Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych
(I 26; w latach 1991–2015 W3/I 26)

- **prof. Jerzy Schroeder** (I 1969–VIII 1972)
  - dr inż. Stanisław Stopa, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Józef Kubicki, ds. dydaktyki
- **prof. Jerzy Schroeder** (IX 1972–VIII 1975)
  - doc. (prof.) Tadeusz Pieniążek, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Józef Kubicki, ds. dydaktyki
  - prof. Zbigniew Święcki (XI 1973–VIII 1975), ds. rozwoju kadry naukowej
- **prof. Jerzy Schroeder** (IX 1975–VIII 1978)
  - prof. Tadeusz Pieniążek, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Józef Kubicki, ds. dydaktyki
  - prof. Zbigniew Święcki (IX 1975–IX 1976), ds. rozwoju kadry naukowej
  - doc. Mieczysław Seweryniak (X 1976–VIII 1978), ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Jerzy Stocki (X 1976–VIII 1978), ds. studenckich
- **prof. Jerzy Schroeder** (IX 1978–VIII 1981)
  - dr inż. Stefan Zieliński, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - prof. Tadeusz Pieniążek, ds. kształcenia kadry naukowej
  - doc. Józef Kubicki (IX 1978–II 1980), ds. dydaktyki
  - dr inż. Jerzy Zabrzeski (II 1980–VIII 1981), ds. dydaktyki
  - dr inż. Józef Głowiński, ds. studenckich
- **prof. Jerzy Schroeder** (IX 1981–I 1982)
  - dr inż. Stefan Zieliński, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr inż. Jerzy Zabrzeski, ds. dydaktyki
- **doc. Henryk Górecki** (VIII 1982–VIII 1984)
  - doc. Stefan Zieliński, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr inż. Jerzy Zabrzeski, ds. dydaktyki

- **doc. Henryk Górecki** (IX 1984–VIII 1987)
  - dr inż. Andrzej Biskupski, ds. dydaktyki
  - dr inż. Jerzy Zabrzeski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
- **prof. Józef Kubicki** (IX 1987–VIII 1991)
  - prof. Tadeusz Pieniążek (IX 1987–I 1991), ds. dydaktyki i spraw studenckich
  - dr hab. inż. Jerzy Zabrzeski, prof. nadzw. (II 1991–VIII 1991), ds. dydaktyki
  - doc. Stefan Zieliński, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
- **dr hab. inż. (prof.) Jerzy Zabrzeski** (IX 1991–VIII 1993)
  - dr hab. inż. Józef Głuszek, ds. współpracy z zagranicą i kształcenia kadry naukowej
  - dr hab. inż. Józef Głowiński, ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Józef Hoffman, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
- **prof. Jerzy Zabrzeski** (IX 1993–VIII 1996)
  - dr hab. inż. Józef Głuszek, prof. nadzw., ds. współpracy z zagranicą i kształcenia kadry naukowej
  - dr hab. inż. Józef Głowiński, ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Józef Hoffman, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
- **dr hab. inż. Józef Głowiński** (IX 1996–VIII 1999)
  - dr inż. Bogdan Szczygieł, ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Stefan Zieliński, prof. nadzw., ds. rozwoju kadry naukowej
- **dr hab. inż. Józef Głowiński, prof. nadzw.** (IX 1999–VIII 2002)
  - dr inż. Bogdan Szczygieł, ds. dydaktyki
  - dr hab. inż. Stefan Zieliński, prof. nadzw., ds. rozwoju kadry naukowej
  - dr inż. Józef Hoffman, ds. ogólnych
- **dr hab. inż. Józef Hoffman** (IX 2002–VIII 2005)
  - prof. Andrzej Matynia, ds. nauki i rozwoju kadry
  - dr inż. Piotr Falewicz, ds. dydaktyki
- **dr hab. inż. Józef Hoffman** (IX 2005–VIII 2008)
  - dr inż. Piotr Falewicz, ds. ogólnych
- **dr hab. inż. Józef Hoffman** (IX 2008–VIII 2012)
  - dr inż. Piotr Falewicz, ds. ogólnych
- **dr hab. inż. Piotr Falewicz** (IX 2012–XII 2014)
  - dr Magdalena Klakočar-Ciepacz, ds. ogólnych

Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych

(I 27, w latach 1991–2005 W3/I 27)

- **prof. Mieczysław Bukała** (I 1969–VII 1972)
  - doc. Janusz Lindeman (I 1969–V 1970), I zastępca
  - doc. Janusz Pluciński (VI 1970–VIII 1972), zastępca
  - doc. Stanisław Witek, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Stanisław Ropuszyński, ds. dydaktyki
- **doc. Stanisław Witek** (IX 1972–VIII 1975)
  - doc. Bogdan Burczyk, I zastępca
  - dr inż. (doc.) Witold Trochimczuk, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Stanisław Ropuszyński, ds. dydaktyki
- **doc. Stanisław Witek** (IX 1975–VIII 1978)
  - doc. Witold Trochimczuk, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Jan Chlebicki, ds. dydaktyki
  - prof. Bogdan Burczyk, ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Henryk Galina (I 1977–VIII 1978), ds. studenckich
- **doc. Stanisław Witek** (IX 1978–VIII 1981)
  - dr inż. Marian Dul, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Jan Chlebicki, ds. dydaktyki
  - prof. Bogdan Burczyk, ds. kształcenia kadry naukowej
  - dr inż. Ryszard Gabryś, ds. studenckich
- **doc. (prof.) Stanisław Witek** (IX 1981–VIII 1984)
  - dr inż. Marian Dul, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr inż. Danuta Żuchowska, ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej
- **doc. Witold Trochimczuk** (IX 1984–VIII 1987)
  - dr inż. Marian Dul, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - doc. Bożena Kolarz, ds. dydaktyki, kształcenia kadry naukowej i współpracy z zagranicą
- **prof. Stanisław Witek** (IX 1987–XII 1990)
- **prof. Bogdan Burczyk** (I 1991–VIII 1991)
  - doc. Stanisław Kucharski, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - prof. Ryszard Sikorski, ds. dydaktyki i wychowania
- **prof. Bogdan Burczyk** (IX 1991–VIII 1993)
  - dr hab. inż. Andrzej Piasecki, ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - prof. Bożena Kolarz, ds. dydaktyki
- **prof. Bogdan Burczyk** (IX 1993–VIII 1996)
  - dr hab. inż. Andrzej Piasecki, prof. nadzw., ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem
  - dr hab. inż. Jacek Pigłowski, prof. nadzw., ds. dydaktyki i rozwoju kadry naukowej
- **dr hab. inż. Danuta Żuchowska, prof. nadzw.** (IX 1996–VIII 1999)
  - dr hab. inż. Ryszard Steller, ds. badań naukowych
  - dr hab. inż. Adam Sokołowski, ds. dydaktyki

- **prof. Danuta Żuchowska** (IX 1999–VIII 2002)
  - dr hab. inż. Ryszard Steller, ds. badań naukowych
  - dr hab. inż. Adam Sokołowski, ds. dydaktyki
- **dr hab. inż. Andrzej Piasecki, prof. nadzw.** (IX 2002–III 2005)
  - dr hab. inż. Andrzej Trochimczuk, ds. badań naukowych
  - dr inż. Wanda Meissner, ds. dydaktyki

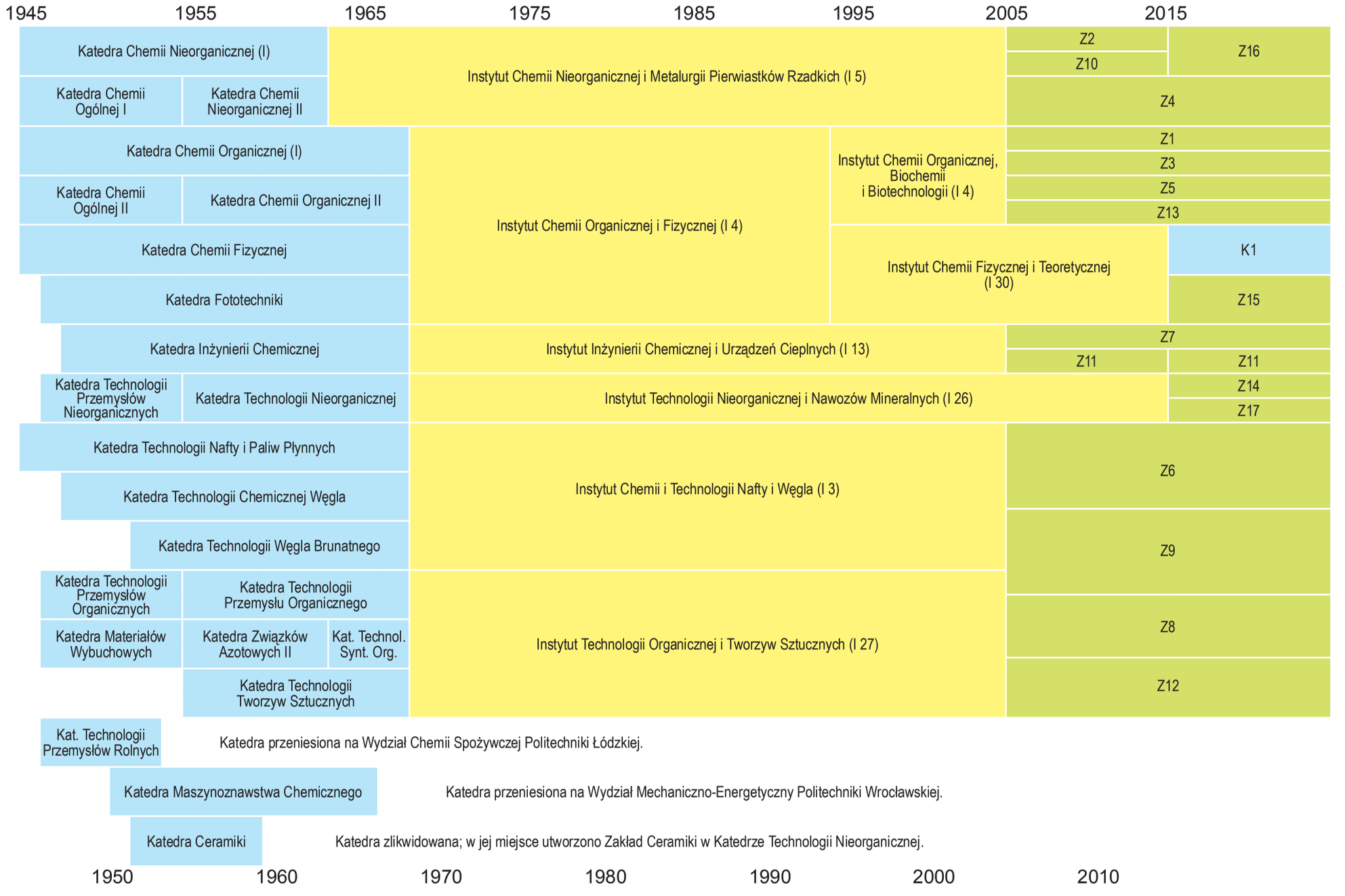
Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej
(w latach 1993–2014 W3/I 30)

- **dr hab. inż. Ludwik Komorowski, prof. nadzw.** (V 1993–VIII 1996)
  - dr hab. inż. W. Andrzej Sokalski, zastępca
- **dr hab. inż. Ludwik Komorowski, prof. nadzw.** (IX 1996–VIII 1999)
  - dr hab. inż. W. Andrzej Sokalski, prof. nadzw., zastępca
- **prof. Henryk Chojnacki** (IX 1999–VIII 2002)
  - prof. Andrzej Miniewicz, ds. naukowych
  - dr inż. Piotr Nowak, ds. dydaktyki
- **prof. Henryk Chojnacki** (IX 2002–VIII 2005)
  - dr Antoni Chyla, ds. ogólnych
  - dr inż. Piotr Nowak, ds. dydaktyki
- **prof. Juliusz Sworakowski** (IX 2005–VIII 2008)
  - dr hab. Antoni Chyla, ds. ogólnych
  - dr Krzysztof Rohleder, ds. dydaktyki
- **prof. Marek Samoć** (IX 2008–VIII 2012)
  - dr hab. Antoni Chyla, ds. ogólnych
  - dr Krzysztof Rohleder, ds. dydaktyki
- **prof. Marek Samoć** (IX 2012–XII 2014)
  - prof. Wojciech Bartkowiak, ds. ogólnych
  - dr Krzysztof Rohleder, ds. dydaktyki

Siedemdziesiąt lat rozwoju, ale także powikłanych dziejów Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej dowodzi jego możliwości przystosowywania się do różnych okoliczności organizacyjnych. Siłą wydziału są bowiem jego pracownicy, studenci i absolwenci. Nie straciła więc na aktualności refleksja prof. Jolanty Grzechowiak opublikowana przed dwudziestu laty w jubileuszowej księdze Politechniki Wrocławskiej: „Trudno przewidzieć przyszłość w czasach szybkich zmian cywilizacyjnych, nieprawdopodobnego rozwoju nauki, a przede wszystkim technologii. Gwarancją utrzymania ugruntowanej pozycji Wydziału Chemicznego jest jego kadra dydaktyczna i naukowa oraz sposób studiowania na Wydziale, którego atrakcyjność postrzegają nie tylko nasi studenci”[187].

[187] J. Grzechowiak, *Wydział Chemiczny*, [w:] *Księga jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej*…, s. 275.

Zmiany strukturalne na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej w latach 1945–2015

Struktura Wydziału Chemicznego w 2015 roku

K1 Katedra Inżynierii i Modelowania Materiałów Zaawansowanych
(prof. Marek Samoć)

Z1 Zakład Biochemii
(prof. Andrzej Ożyhar)

Z3 Zakład Chemii Bioorganicznej
(prof. Paweł Kafarski)

Z4 Zakład Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej
(prof. Danuta Michalska-Fąk)

Z5 Zakład Chemii Organicznej
(prof. Jacek Skarżewski)

Z6 Zakład Chemii i Technologii Paliw
(prof. Janusz Trawczyński)

Z7 Zakład Inżynierii Chemicznej
(prof. Zygmunt Sadowski)

Z8 Zakład Inżynierii i Technologii Polimerów
(prof. Jacek Pigłowski)

Z9 Zakład Materiałów Polimerowych i Węglowych
(prof. Jacek Machnikowski)

Z11 Zakład Inżynierii Bioprocesowej i Biomedycznej
(dr hab. inż. Anna Trusek-Hołownia, prof. nadzw.)

Z12 Zakład Technologii Organicznej i Farmaceutycznej
(prof. Kazimiera Wilk)

Z13 Zakład Chemii Medycznej i Mikrobiologii
(prof. Jadwiga Sołoducho)

Z14 Zakład Technologii i Procesów Chemicznych
(dr hab. inż. Piotr Falewicz)

Z15 Zakład Chemii Fizycznej i Kwantowej
(prof. Wojciech Bartkowiak)

Z16 Zakład Chemii Analitycznej i Metalurgii Chemicznej
(dr hab. inż. Paweł Pohl, prof. nadzw.)

Z17 Zakład Zaawansowanych Technologii Materiałowych
(prof. Bogdan Szczygieł)

Do 2015 roku funkcjonowały

Z2 Zakład Chemii Analitycznej
(dr hab. inż. Paweł Pohl, prof. nadzw.)

Z10 Zakład Metalurgii Chemicznej
(dr hab. Leszek Rycerz, prof. nadzw.)

I 26 Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych
(dr hab. inż. Piotr Falewicz)

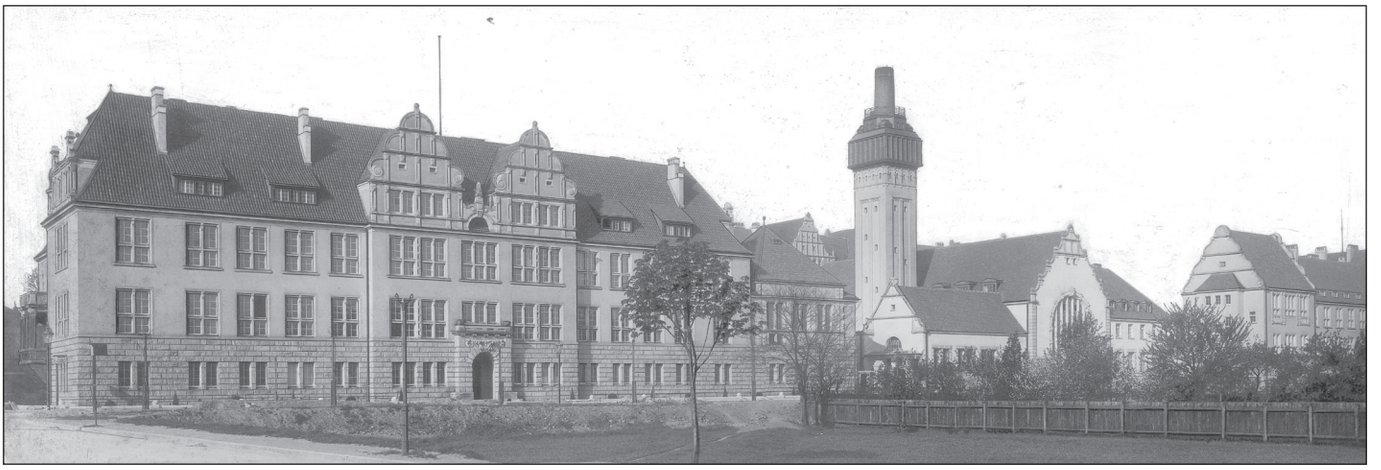
I 30 Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej
(prof. Marek Samoć)

Opracował Jacek Wojaczyński

Uwaga: W tabeli uwzględniono faktycznie utworzone jednostki oraz rzeczywisty rok ich uruchomienia. Szczegółowe informacje dotyczące rozwoju strukturalnego w rozdziale *Kierunek chemiczny na Politechnice Wrocławskiej w latach 1945–2015*.

Budynki Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej

KRZYSZTOF DACKIEWICZ

Ilustracja 50. Budynki *Technische Hochschule* od strony dzisiejszej ulicy Smoluchowskiego. Po lewej – fasada gmachu Instytutu Chemicznego, 1910

Budynki użytkowane przez Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej znajdują się na obszarze dwóch kampusów: Kampusu Głównego[188] i Kampusu Gdańska[189]. Budowle te pochodzą z różnych okresów historii wrocławskiej uczelni technicznej. Konkretne przeznaczenie zabudowań wynikało z określonych potrzeb naukowo-dydaktycznych, zakresu planowanych badań, struktury organizacyjnej uczelni i jej możliwości finansowych.

W ostatnim okresie funkcjonowania niemieckiej Wyższej Szkoły Technicznej instytuty kierunku chemii dysponowały trzema budynkami. Głównym z nich był gmach Instytutu Chemicznego[190], dzisiejszy obiekt A-3. Dwie pozostałe budowle – siedziba Laboratorium Niskich Temperatur (obecny A-9) oraz nieistniejący budynek Instytutu Technologii Chemicznej Włókien Sztucznych[191] – były skromnymi obiektami towarzyszącymi. Po drugiej wojnie światowej jednym z wielu zadań organizacyjnych formującej się, polskiej już, wrocławskiej uczelni technicznej było stworzenie bazy materialnej dla powstających katedr chemicznych. Naturalnym i logicznym punktem wyjścia był wspomniany gmach centralny, tzw. Stara Chemia (A-3). Budynek ten, oddany do użytku w 1910 roku, wzniesiono według koncepcji Georga Thüra i Ludwiga Burgemeistra[192], podobnie jak pozostałe obiekty Technische Hochschule ukończone w latach 1910–1911. Budowla, usytuowana w Kampusie Głównym, przy ulicy Smoluchowskiego 23 (dawnej *Borsigstraße*), jest więc jednym z elementów najstarszej zabudowy uczelni. Nawiązuje stylem, jak cały kompleks gmachów, do niemieckiego i włoskiego renesansu, wzbogaconego elementami charakterystycznymi dla śląskiej architektury pierwszej połowy XVI wieku. 7 lipca 1945 roku oddział armii sowieckiej, stacjonujący dotąd w budynku, opuścił obiekt i przekazał go stronie polskiej wraz ze znajdującym się tam wyposażeniem laboratoryjnym. Budowla, która stała się siedzibą Wydziału Chemicznego, była pierwszym zabezpieczanym po działaniach wojennych obiektem Politechniki Wrocławskiej[193].

Zachowany do dziś w niezmienionej formie gmach „Starej Chemii", o kubaturze[194] 28 838 m^3, jest obiektem z trzema kondygnacjami nadziemnymi i poddaszem. Został zbudowany na planie rozczłonkowanego wielokąta z korpusem głównym, który ustawiono wzdłuż dzisiejszej ulicy Smoluchowskiego oraz – położonymi prostopadle w stosunku do niego – dwoma skrzydłami bocznymi. Skrzydło wschodnie usytuowano wzdłuż obecnej ulicy Łukasiewicza (dawnej *Heidenhainstraße*). Skrzydło zachodnie zaplanowano w formie ryzalitu wysuniętego w głąb uczelnianego dziedzińca. Długość fasady wynosi 71 metrów. Nad głównym wejściem umieszczono dekorację rzeźbiarską, symbolicznie nawiązującą do chemii jako nauki. Autorem kompozycji był Richard Schipke.

[188] Kompleks budynków Politechniki ograniczony ulicami Smoluchowskiego, Norwida, Łukasiewicza i Wybrzeżem Wyspiańskiego oraz w obrębie ulicy Janiszewskiego i placu Grunwaldzkiego (administracyjne rejony A, B. C, D, H oraz pierwszy rejon T).

[189] Zespół obiektów ograniczony ulicami Gdańską, Sopocką, Bujwida i Czerwonego Krzyża (administracyjne rejony F i G). Obecne nazwy kampusów wprowadzono zarządzeniem rektora Politechniki Wrocławskiej z dnia 4 maja 2015 roku.

[190] Nazwa budynku była umowna. W rzeczywistości był przeznaczony dla trzech samodzielnych instytutów: Chemii Nieorganicznej, Chemii Organicznej i Chemii Fizycznej.

[191] W 1942 roku u zbiegu ulic Smoluchowskiego i Łukasiewicza (w miejscu obecnego gmachu B-4) wzniesiono siedzibę nowo utworzonego Instytutu Technologii Chemicznej Włókien Sztucznych. Parterowy, drewniany budynek, będący ostatnią inwestycją budowlaną niemieckiej *Technische Hochschule*, został całkowicie zniszczony w czasie walk o Wrocław wiosną 1945 roku. Por. M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, *Wrocławskie uczelnie techniczne 1910–2010*, red. M. Burak, Wrocław 2010, s. 127–128.

[192] Współpracowali z nimi Hermann Fromm i Konrad Nonn.

[193] B. Brandt-Golecka, M. Burak, G. Januszewska, *Politechnika Wrocławska 1945–1951. Wybór źródeł*, Wrocław 2005, s. 25–27; M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, op. cit., s. 183.

[194] Liczby dotyczące kubatury omawianych budynków: por. Wykaz budynków i budowli Politechniki Wrocławskiej, 31 grudnia 2014. Archiwum Terenów i Budowli Politechniki Wrocławskiej (dalej: ATiB PWr), niesygn.

Ilustracja 51. Budynek A-3, tzw. Stara Chemia, 2015

Ilustracja 52. Budynek A-3 od strony dziedzińca uczelni, 2015

Ilustracja 53. Dekoracja rzeźbiarska nad wejściem do budynku A-3, 2008

Ilustracja 54. Reprezentacyjna sala wykładowa w budynku A-3 (Sala Wałbrzyska), 2011.

Najbardziej reprezentacyjnym pomieszczeniem gmachu jest, zlokalizowana w aneksie jego głównego korpusu, duża sala wykładowa (nr 220) zwana Salą Wałbrzyską[195], w której wystroju na uwagę zasługuje ozdobny drewniany sufit. Interesujące są także trzy przestronne pracownie studenckie z częściowo zachowanym dawnym umeblowaniem i wyposażeniem laboratoryjnym, jak również architektoniczne opracowanie korytarzy i głównej klatki schodowej. Na pierwszym piętrze znajduje się tablica pamiątkowa poświęcona prof. Edwardowi Suchardzie. Sala nr 216 nosi imię doc. Jana Niemca. W latach 2007–2008 starannie odnowiono elewacje budynku.

Około 1936 roku udało się zrealizować dla Instytutu Chemii Fizycznej, według projektu Gottfrieda Müllera, budynek Laboratorium Niskich Temperatur (dziś A-9). Jednokondygnacyjny, wzniesiony z cegły niewielki obiekt (15 x 9 metrów) zlokalizowano na dziedzińcu głównego gmachu instytutów chemicznych (obecnego A-3). Budowle są wzajemnie powiązane funkcjonalnie. W 2005 roku zgodnie z projektem Gerarda Października przeprowadzono rozbudowę i modernizację budynku A-9, który został dostosowany do potrzeb Laboratorium Badań Strukturalnych Wydziału Chemicznego. Zmodyfikowano dotychczasowy ciąg komunikacyjny (przeniesiono wejście), a także zmieniono formę i układ okien. W części południowej, zgodnie z aktualnymi potrzebami, podwyższono zadaszenie. Obecnie jedyną pozostałością pierwotnej konstrukcji jest wieża wentylacyjna, chociaż nie pełni już dawnej funkcji. Po przebudowie kubatura obiektu wynosi 910 m^3. W dniu 28 listopada 2005 roku w budynku odbyło się uroczyste otwarcie pracowni badań magnetycznego rezonansu jądrowego (NMR)[196].

W połowie lat trzydziestych XX wieku Gottfried Müller przedstawił śmiałą koncepcję zabudowy parceli położonej wzdłuż biegu dzisiejszej ulicy Łukasiewicza i obecnego Wybrzeża Wyspiańskiego (dawnego *Uferzeile*), planując wzniesienie w tym miejscu budowli przeznaczonej dla dynamicznie rozwijających się katedr chemicznych. W 1938 roku propozycja została ostatecznie sprecyzowana. Na wspomnianej działce

[195] Pełna nazwa: Sala Wykładowa imienia Robotników Huty Szkła w Wałbrzychu. Nadano ją decyzją Senatu Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu z 18 marca 1946 roku jako podziękowanie za nieodpłatne przekazanie uczelni dwóch wagonów szkła okiennego. Por. *Księga Jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1995*, red. R. Czoch, Wrocław 1995, s. 136.

[196] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 30 listopada 2005. Archiwum Politechniki Wrocławskiej (dalej: APWr), Wydział Chemiczny, sygn. 182/2, s. 439.

zaplanowano budowę czterokondygnacyjnego obiektu, który miał zamknąć od południa i wschodu wewnętrzny dziedziniec wrocławskiej uczelni, tworząc jednocześnie zabudowę łączącą Gmach Główny z położoną przy ulicy Smoluchowskiego siedzibą Instytutu Chemicznego. Zewnętrzny wygląd budynku został dostosowany do charakteru fasady Gmachu Głównego, tworząc jej kontynuację w kierunku wschodnim. Zakładano, że budowa potrwa od dwóch do trzech lat. Do sierpnia 1939 roku wzniesiono fragment najniższej kondygnacji od strony dzisiejszego Wybrzeża Wyspiańskiego, a u zbiegu tej ulicy z obecną ulicą Łukasiewicza – wysoki parter. Wkrótce jednak inwestycję przerwano ze względu na brak funduszy spowodowany rozpoczętymi przez Niemcy, we wrześniu 1939 roku, działaniami wojennymi.

W 1948 roku uwagę władz polskiej Politechniki Wrocławskiej zwrócił wspomniany, niedokończony budynek przeznaczony dla niemieckich instytutów chemicznych. Decyzja o realizacji w tym miejscu nowego obiektu dla katedr chemicznych zapadła jeszcze jesienią tego roku. Seniorem budowy został chemik, niegdyś adiunkt Politechniki Lwowskiej, prof. Henryk Kuczyński. Wykonane wkrótce przez prof. Tadeusza Broniewskiego projekty nowego Gmachu Chemicznego (tzw. Nowej Chemii) wykorzystywały elementy koncepcji Gottfrieda Müllera z lat 1935–1938. Relacje te ukazuje projekt sporządzony przez niemieckiego architekta w 1938 roku, na którym znajdują się uzupełnienia i adnotacje w języku polskim, dokonane przez twórcę powojennej budowy „Nowej Chemii". Historyczna ścisłość wymaga więc, aby uznać współautorstwo Gottfrieda Müllera i Tadeusza Broniewskiego w realizacji tego budynku. Ze względu na bardzo mocną konstrukcję fundamentów oraz ścian piwnic i przyziemia, a także przewidywane duże koszty ewentualnej przebudowy, zachowano ocalałe fragmenty budowli zrealizowanej wcześniej według niemieckich projektów[197]. Występował tutaj (podobnie jak w wypadku rozbudowy Gmachu Głównego w latach 1925–1928) problem różnicy poziomu gruntu między fragmentem południowym i północnym projektowanego budynku. Kwestię tę rozwiązano tak jak w latach dwudziestych XX wieku: kondygnacja, która od strony Wybrzeża Wyspiańskiego jest suterenę, stanowi przyziemie od strony dziedzińca.

Potrzeby finansowe i obawy związane z rozpoczętą pod koniec 1948 roku realizacją tego dużego przedsięwzięcia są zawarte w memoriale w sprawie budowy „Nowej Chemii", który sporządził prof. Henryk Kuczyński najpóźniej w marcu 1949 roku[198]. Z treści dokumentu można dowiedzieć się, że od chwili

Ilustracja 55. Budynek Laboratorium Niskich Temperatur (A-9), lata siedemdziesiąte XX w.

Ilustracja 56. Budynek Laboratorium Badań Strukturalnych (A-9), 2015

uruchomienia Politechniki Wrocławskiej jej władze kierowały do Ministerstwa Oświaty „postulat przyznania funduszów na wykonanie rozpoczętego przez Niemców nowego gmachu chemii jako pierwszą i najważniejszą swoją potrzebę"[199]. W rezultacie w 1948 roku Rada Ministrów przyznała kwotę 70 milionów złotych na rozpoczęcie inwestycji. Suma ta miała pokryć doprowadzenie budowy do stanu surowego. Dokończenie przedsięwzięcia, zgodnie z obliczeniami Wrocławskiej Dyrekcji Odbudowy, miało pochłonąć jeszcze niespełna 207 milionów złotych. W tej kwocie zaplanowano również środki finansowe (ponad 9,5 miliona złotych) na adaptację starszego Gmachu Chemicznego przy ulicy Smoluchowskiego („Stara Chemia", A-3) w związku z nowym rozmieszczeniem katedr[200].

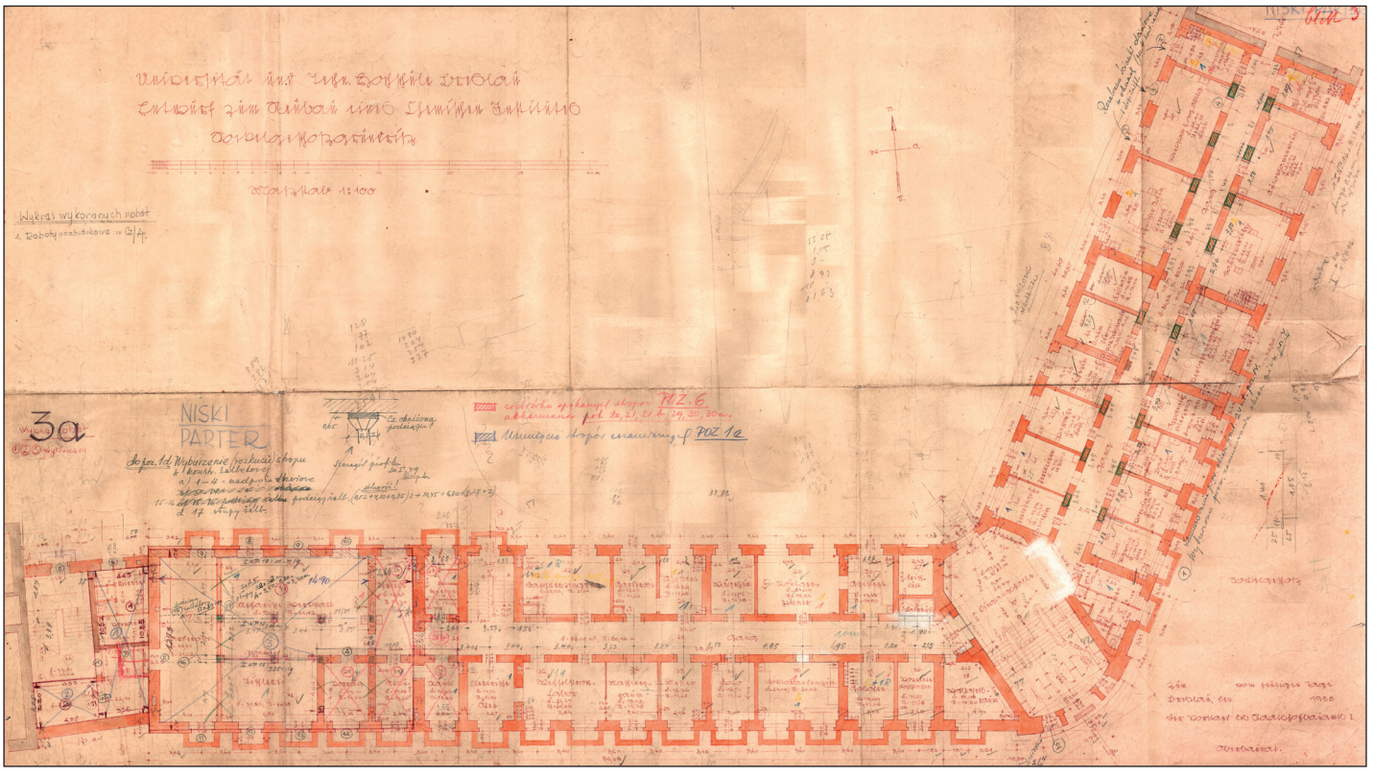
Prace trwały niespełna trzy lata. Zbudowano w tym czasie trzykondygnacyjny obiekt łączący Gmach Główny z budynkiem „Starej Chemii", z charakterystyczną zaokrągloną strefą wejścia na skrzyżowaniu Wybrzeża Wyspiańskiego i ulicy Łukasiewicza. Budynek „Nowej Chemii" (A-2, ulica Łukasiewicza 2) oddano wiosną 1951 roku. Była to pierwsza trwała budowla

[197] M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, op. cit., s. 242; Por. też *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, t. 1, Wrocław 1970, s. 27–28.

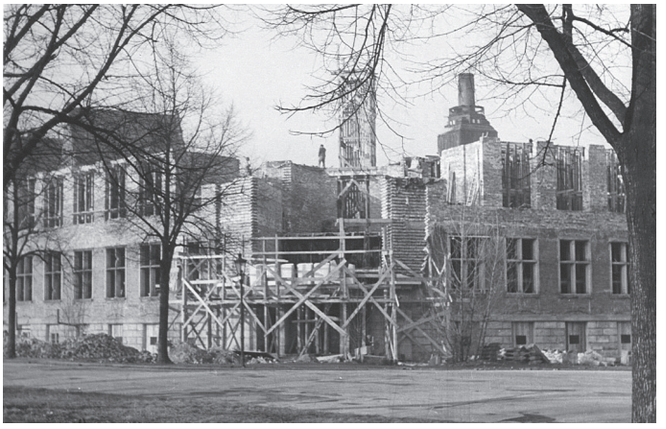
[198] Treść memoriału por. B. Brandt-Golecka, M. Burak, G. Januszewska, op. cit., s. 170–172.

[199] Ibidem, s. 171.

[200] Ibidem, s. 171.

Ilustracja 57. Rzut parteru nowego budynku Instytutu Chemicznego wykonany przez Gottfrieda Müllera (1938) z adnotacjami Tadeusza Broniewskiego (1949)

Ilustracja 58. Budowa gmachu dla katedr chemicznych u zbiegu Wybrzeża Wyspiańskiego i ulicy Łukasiewicza, 1949

Ilustracja 59. Plac budowy gmachu „Nowej Chemii" (w głębi widoczny budynek „Starej Chemii"), 1949

wzniesiona po wojnie dla wrocławskiego szkolnictwa wyższego. Została ona zagospodarowana w latach 1951–1952 zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem przez siedem katedr Wydziału Chemicznego, powołanego na Politechnice Wrocławskiej w 1951 roku. Spośród wszystkich pomieszczeń największą przestrzeń zajęły laboratoria i pracownie, nieco mniejszą – pomieszczenia pracowników naukowych oraz warsztaty. Część poddasza przeznaczono dla jedynej w Polsce Katedry Fototechniki. Na drugim piętrze obiektu zrealizowano salę wykładową na 235 miejsc. Sala ta (nr 310) nosi obecnie imię prof. Edwina Płażka, który w latach 1952–1964 wykładał tu chemię organiczną. Kubatura budynku wynosi 34 656 m^3, a całkowita długość fasady (łącznie ze strefą wejścia) liczy blisko 116 metrów. W dniu 1 października 2002 roku na fasadzie odsłonięto tablicę poświęconą Friedrichowi Bergiusowi[201]. W latach 2007–2008 odnowiono elewację dziedzińcową.

Roboty wykończeniowe przy budowie gmachu Instytutu Hutniczego[202] (ulica Smoluchowskiego 25) zakończono we wrześniu 1911 roku. Oddana do użytku obszerna budowla

[201] Friedrich Bergius (1884–1949) – pochodzący z Wrocławia wybitny niemiecki chemik-technolog, laureat Nagrody Nobla w 1931 roku (wg: http://pl.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Bergius).

[202] Podobnie jak w przypadku budynku Instytutu Chemicznego – nazwa nie odzwierciedlała faktycznego przeznaczenia obiektu, który pomieścił dwa instytuty hutnicze: Hutnictwa Żelaza i Hutnictwa Metali Nieżelaznych.

Ilustracja 60.
Budynek A-2, tzw. Nowa Chemia, 2015

o kubaturze 43 991 m^3 (dziś B-1)[203] przez wiele lat nie była powiązana z kierunkiem chemii, mieszcząc, zgodnie z planowanym przeznaczeniem, katedry hutnicze. Wejście główne – znajdujące się w fasadzie budynku o łącznej długości 42 metrów – zwieńczono kartuszem z godłem górników: skrzyżowanymi perlikiem i żelazkiem. Obecność tego znaku dowodzi, że już na początku drugiej dekady XX wieku przewidywano utworzenie katedr kierunku górniczego. Interesująca jest zdobiona dekoracją rzeźbiarską elewacja budynku od strony Wybrzeża Wyspiańskiego, a także – mierząca z górą siedemdziesiąt metrów – zwrócona do ulicy Łukasiewicza ściana zachodnia z pięcioma realistycznie rzeźbionymi głowami hutników. Wewnątrz budowli zwraca uwagę architektoniczne i konstrukcyjne opracowanie klatek schodowych.

W latach 1945–1946 gmach był siedzibą Wydziału Hutniczo-Górniczego Politechniki Wrocławskiej. Po likwidacji wydziału w 1947 roku część pomieszczeń przypadła katedrom chemicznym działającym wówczas w strukturze uniwersyteckiego Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii[204]. Obiekt, jako międzywydziałowy budynek dydaktyczno-laboratoryjny, mieścił po 1968 roku m.in. Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, a także (do końca 2014 roku) Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych[205]. Patronem funkcjonującej tu sali wykładowej nr 514 jest prof. Włodzimierz Bobrownicki. W latach 2011–2012 przeprowadzono kompleksową renowację gmachu, połączoną z przebudową wnętrz. Budowla, przeznaczona dla Wydziału Chemicznego, Wydziału Mechanicznego oraz Wydziału Informatyki i Zarządzania, została dostosowana do współczesnych standardów infrastruktury dydaktycznej.

Ilustracja 61. Budynek B-1 (dawny Gmach Hutniczy), 2015

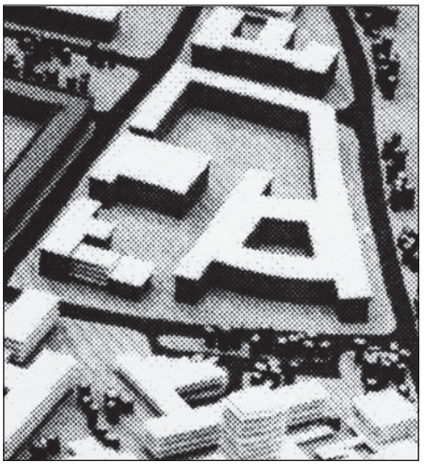
Na terenie położonym po zachodniej stronie ulicy Norwida, gdzie obecnie wznosi się należący do Wydziału Chemicznego gmach C-6, znajdowało się wcześniej kilka niewielkich obiektów mieszkalnych i gospodarczych otoczonych drzewami i ogrodami. Południową część tego obszaru zajmował odcinek istniejącej do 1970 roku ulicy Ludwisarskiej z działającą tu jeszcze po wojnie znaną dziewiętnastowieczną ludwisarnią oraz tereny sportowe Studium Wychowania Fizycznego Politechniki Wrocławskiej z końca lat pięćdziesiątych XX wieku.

Początki idei budowy dzisiejszego gmachu C-6 znacznie wyprzedzały możliwość jej realizacji. 17 maja 1961 roku odbyło się XIV nadzwyczajne posiedzenie Rady Wydziału Chemicznego w dużym stopniu poświęcone perspektywom jego rozwoju, w tym także inwestycjom budowlanym. Poruszono sprawę przyspieszenia terminu budowy nowego pawilonu dla Katedr Technologii Tworzyw Sztucznych i Nafty, jak

[203] Wykaz obiektów administrowanych przez Politechnikę Wrocławską, 2012. Dział Administracyjno-Gospodarczy Politechniki Wrocławskiej, niesygn. Obecnie łączna kubatura gmachu wynosi 47 886 m^3 (por. Wykaz budynków i budowli Politechniki Wrocławskiej, 31.12.2014. ATiB PWr, niesygn.).

[204] Por. M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, op. cit., s. 205.

[205] Wykaz obiektów przeznaczonych na cele dydaktyczno-naukowe. Stan na dzień 15 kwietnia 1969 roku. APWr, Akta Senatu, sygn. 74/8, s. 24–26.

Ilustracja 62. Fragment makiety przedstawiającej plan zagospodarowania przestrzennego rejonu placu Grunwaldzkiego. Widok od zachodu ukazuje najstarszy kampus Politechniki wraz z uwzględnionym nowym budynkiem dla Wydziału Chemicznego (obecnie C-6) przy ulicy Norwida (dolna część ujęcia). Projekt: Marian Barski, Krystyna Barska, 1964

Ilustracja 63. Budowa gmachu dydaktyczno-laboratoryjnego (C-6), 1972

również – po raz pierwszy – zagadnienie projektu budowy gmachu Inżynierii i Technologii Chemicznej (bez sprecyzowanej lokalizacji)[206]. Ważne miejsce w dyskusji zajęła kwestia sposobu pozyskania środków finansowych niezbędnych do realizacji tych przedsięwzięć. Jak wówczas zauważył doc. Jerzy Schroeder, „w ubieganiu się o przyznanie odpowiednich kredytów należałoby jako argument wyciągnąć ten aspekt, że Wrocław powinien być ośrodkiem naukowym promieniującym na Ziemiach Odzyskanych”[207].

Trzy lata później wydawało się, że starania władz wydziału przyniosły konkretny rezultat. W grudniu 1964 roku ówczesny dziekan doc. Jerzy Schroeder zapewniał, że „Ministerstwo Przemysłu Chemicznego zleciło opracowanie dokumentacji budowy budynku Technologii Inżynierii Chemicznej w dwóch wersjach „Prochemowi” (Biuro Projektów Budowy Przemysłu Chemicznego). Został [też] wyznaczony tzw. Senior budowy mgr inż. Kazimierz Boroń. Biuro Projektowe wykona tę pracę pod warunkiem, że do dnia 30. III. br. [sic!] otrzyma zatwierdzoną przez władze miejskie lokalizację oraz przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego zatwierdzenie założeń projektowych”[208]. Budowla stanowiła jeden z elementów koncepcji urbanistycznej Mariana i Krystyny Barskich z 1964 roku, dotyczącej rozbudowy Politechniki na obszarze pomiędzy placem Grunwaldzkim a ulicą Norwida[209].

Urzędowe formalności przedłużały się przypuszczalnie zarówno przez opieszałość ministerialnych decydentów, jak i z przyczyn finansowych. W protokole posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego z 9 grudnia 1966 roku odnotowano: „Dziekan [Władysław Markocki] poruszył sprawę budowy budynku dla Wydziału Chemicznego za 40 mln zł. Sprawa ta została omówiona zarówno w Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego jak i w Ministerstwie Przemysłu Chemicznego i przewiduje się w stosunkowo krótkim czasie podpisanie umowy pomiędzy wymienionymi Ministerstwami w sprawie dotacji przez Ministerstwo Przemysłu Chemicznego 40 mln zł na budowę gmachu dla Inżynierii i Technologii Chemicznej”[210]. Kluczowa decyzja Ministerstwa Przemysłu Chemicznego o sfinansowaniu inwestycji zapadła wiosną 1967 roku. Na kolejnym, kwietniowym posiedzeniu Rady Wydziału prof. Markocki poinformował o uzyskanej lokalizacji budynku oraz o mianowaniu prof. Zdzisława Ziołkowskiego seniorem budowy[211]. W listopadzie 1967 roku prof. Ziołkowski przedstawił aktualny stan przygotowania dokumentacji dla rozbudowy Wydziału Chemicznego. Do Biura Projektów „Proerg” przekazano oficjalne zamówienie na wykonanie dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla obiektów chemicznych. Równocześnie zostały zamówione projekty koncepcyjno-urbanistyczne w Biurze Projektowym

[206] Protokół nadzwyczajnego posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 17 maja 1961. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/3, s. 119–120.

[207] Ibidem, s. 119.

[208] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 9 grudnia 1964. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/5, s. 103.

[209] Makieta ukazująca plan zagospodarowania przestrzennego rejonu placu Grunwaldzkiego. Projekt: Marian Barski, Krystyna Barska, 1964. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – C-D/1, poz. 1.

[210] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 9 grudnia 1966. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/6, s. 149.

[211] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 12 kwietnia 1967. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/7, s. 57. Na posiedzeniu poruszano też sprawę realizacji budynków dla Katedry Technologii Nafty i Tworzyw Sztucznych oraz Hydrometalurgii. Nie wspomniano jednak o propozycjach ich lokalizacji.

Ilustracja 64. Gmach dydaktyczno-laboratoryjny C-6 – widok na obie części budowli, około 1975

Ilustracja 65. Budynek C-6 od strony wejścia głównego, 2015

„Prochem" w Warszawie oraz w Zakładzie Badawczo-Projektowym Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej[212].

Sytuację lokalizacyjną jednostek utworzonych w semestrze zimowym roku akademickiego 1968/1969 opisuje, datowany na 15 kwietnia 1969 roku, wykaz obiektów przeznaczonych na cele dydaktyczno-naukowe[213]. Powstałe pół roku wcześniej instytuty chemiczne były rozmieszczone w następujących budynkach:

- „Stara Chemia" (A-3) – Instytut Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej;
- „Nowa Chemia" (A-2) – Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych;
- „Gmach Hutniczy" (B-1) – Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych;
- „Stary Elektryczny" (A-5) – Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych;
- zespół obiektów przy ulicy Odona Bujwida[214] – Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych.

Projekt wykonawczy gmachu, o którego budowie przez niemal dekadę dyskutowano na posiedzeniach Rady Wydziału Chemicznego, sporządził ostatecznie warszawski architekt Henryk Marconi z datą 23 kwietnia 1970 roku[215]. W 1971 roku przygotowano obszar pod prace budowlane, likwidując m.in. tereny sportowe uczelni. W latach 1971–1973 w miejscu tym zrealizowano budynek dydaktyczno-laboratoryjny (C-6, ulica Norwida 4/6). Częściowo spełniając wcześniejsze założenia, wzniesiono go głównie z myślą o powołanym w 1968 roku i związanym z kierunkiem chemicznym Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, tymczasowo umieszczonym w budynku B-1[216]. Oddany w 1973 roku nowy gmach, stanowiąc niezwykle ważną inwestycję na rzecz kierunku chemicznego Politechniki Wrocławskiej[217], znacznie zwiększył jego przestrzeń naukowo-dydaktyczną. 22 listopada 1995 roku patronem budynku został prof. Zdzisław Ziołkowski[218].

Obiekt o kubaturze 37 840 m^3, zaprojektowany na rzucie rozczłonkowanego wielokąta, składa się z dwóch części: jednopiętrowej, usytuowanej bliżej ulicy Norwida oraz trzypiętrowej w głębi parceli. Część niższa mieści dziekanat Wydziału, dwie sale wykładowe, halę technologiczną oraz pomieszczenia administracyjne. Część wyższą, trzytraktową z korytarzem pośrodku, przeznaczono głównie na laboratoria i pracownie badawcze. Urządzono tam ponadto sale seminaryjne i audytoryjne, pokoje pracownicze i pomieszczenia warsztatowe. W 2011 roku gruntownie odnowiono elewacje budynku.

Również w 1973 roku oddano do użytku chemicznych instytutów obiekt o kubaturze 2243 m^3, zaprojektowany dwa lata wcześniej przez Erharda Klozę i przeznaczony na magazyn materiałów chemicznych i sprzętu laboratoryjnego (H-5, Wybrzeże Wyspiańskiego 41)[219].

[212] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 15 listopada 1967. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/7, s. 196. Zwrócenie się do politechnicznego Zakładu Badawczo-Projektowego prof. Ziołkowski argumentował koniecznością „uwzględnienia wymogów urbanistyki miejskiej i dostosowania rozwiązań do ogólnego zagospodarowania terenów Politechniki, które w tej chwili jest w opracowaniu w tym Zakładzie".

[213] Wykaz obiektów przeznaczonych na cele dydaktyczno-naukowe. Stan na dzień 15 kwietnia 1969 roku. APWr, Akta Senatu, sygn. 74/8, s. 24–26.

[214] Obecny rejon F w obrębie Kampusu Gdańska.

[215] Budynek Wydziału Chemicznego przy ul. C.K. Norwida 4/6 – dokumentacja projektu. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – C6/1, poz. 1.

[216] M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, op. cit., s. 331. Zob. też *Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych* [informator 1973], s. 4.

[217] Obecnie w gmachu znajdują się również jednostki organizacyjne Wydziału Mechaniczno-Energetycznego oraz Wydziału Informatyki i Zarządzania.

[218] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 22 listopada 1995. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/17, s. 165.

[219] Budynek magazynowy – opis techniczny, 1971. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – H5/1, poz. 4, nlb.

Ilustracja 66. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny H-6, 2015

Ilustracja 67. Budynek F-6 (do 2005 roku obiekt laboratoryjno-dydaktyczny Wydziału Chemicznego), 2015

Ilustracja 68. Ozdobna krata nad drzwiami budynku F-6, 2009

Na sąsiedniej parceli zrealizowano w 1978 roku budynek według projektu Jana Poderskiego (H-6, Wybrzeże Wyspiańskiego 42), przewidywany początkowo na halę technologiczną[220]. Dwukondygnacyjna budowla o kubaturze 7519 m^3 ostatecznie pomieściła laboratoria, salę wykładową i pracownie, które przeznaczono dla Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych oraz (zniesionego w 2005 roku) Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. Dokonana w latach 2010–2011 przebudowa elewacji, połączona z termomodernizacją, zmieniła zewnętrzny wygląd obiektu.

Plany rozbudowy uczelni uwzględniają wzniesienie siedziby kompleksu dydaktycznego Centrum Zaawansowanych Technologii Nano-Bio-Info (nBIT). Sześciopiętrowy gmach przy ulicy Smoluchowskiego 29 (z lokalizacją w miejscu dawnej stołówki – B-10), został zaprojektowany w 2012 roku przez Sylwię Kołowiecką (Biuro Projektowo-Inżynierskie REDAN w Szczecinie) z przeznaczeniem dla Wydziału Chemicznego, Wydziału Mechanicznego oraz Wydziału Informatyki i Zarządzania[221].

Obecny Kampus Gdańska jest chronologicznie drugim (po Kampusie Głównym) obszarem usytuowania zabudowań zarówno Politechniki Wrocławskiej jako całości, jak i samego Wydziału Chemicznego. Protokołem datowanym na 10 sierpnia 1945 roku uczelnia przejęła kilka znajdujących się na tym terenie, dobrze zachowanych, obiektów po niemieckim Śląskim Instytucie Badań Węgla (*Schlesisches Kohlenforschungsinstitut*)[222]. Były to pierwsze budowle o przeznaczeniu laboratoryjnym i dydaktycznym, pozyskane z myślą o Politechnice poza granicami Kampusu Głównego.

Na terenie ośrodka przy ulicy Gdańskiej znajdowało się ogółem siedem obiektów, w tym najokazalszy dwukondygnacyjny budynek główny – wzniesiona na przełomie XIX i XX wieku i zmodernizowana na początku lat dwudziestych XX wieku dawna willa reprezentacyjno-laboratoryjna Instytutu Badań Węgla (dziś budowla F-6 o kubaturze 1783 m^3). Zachowana ozdobna żelazna krata z 1922 roku, umieszczona nad drzwiami wejściowymi, przedstawia postać różdżkarza poszukującego złóż geologicznych. Kompozycja ta, nawiązująca do charakteru prac Instytutu, pochodzi z warsztatu Jaroslava Vonki. Tej samej proweniencji są kraty balustrady balkonu od strony ulicy Bujwida[223]. W latach 1969–2005 w budynku funkcjonowały laboratoria Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. W lipcu 2007 roku obiekt został przekazany Archiwum Politechniki Wrocławskiej. Pomimo że budowla nie jest już użytkowana

[220] Hala technologiczna I-26 i I-27 – projekt, 1974. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – H6/1–2, nlb.

[221] Por. F. Moskal, *Budowa Centrum Zaawansowanych Technologii Nano-Bio-Info (nBIT) Politechnika Wrocławska. Projekt wykonawczy*. Szczecin 2012, passim.

[222] Pismo do Pełnomocnika Ministra Oświaty we Wrocławiu z wykazem budynków Instytutu Badania Węgla, 17 stycznia 1946. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego (dalej: AUWr), Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52, XXV, s. 159–161. Instytut Badań Węgla pozyskał omawiany teren w 1922 roku.

[223] W 1977 roku powstał projekt modernizacji budynku, której efektem byłaby prawdopodobnie likwidacja znakomitych dzieł kowalstwa artystycznego. Projektu na szczęście nie zrealizowano. Por. Opis techniczny projektu przebudowy z nadbudową budynku F-6 Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1977. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F6/1, poz. 4.

Ilustracja 69. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-1, 2015

Ilustracja 70. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-2, 2015

przez Wydział Chemiczny, jej lokalizacja i historia sprawiają, że zasługuje na odnotowanie.

W 1945 roku do omawianego zespołu należał parterowy dom dozorcy mieszczący również laboratorium chemiczne (przyszły budynek F-5) oraz dwie budowle (później scalone administracyjnie w jeden obiekt F-4), w których znajdował się warsztat mechaniczny, laboratoria specjalne (m.in. laboratorium fotograficzne z ciemnią optyczną) a także magazyn przyrządów i substancji chemicznych. Funkcję pomocniczych obiektów gospodarczych pełniły: skład chemikaliów żrących, garaż z blachy falistej oraz murowana szopa mieszcząca magazyn żelaza i materiałów ciężkich[224]. Na początku 1946 roku zabudowaniami dysponowała Katedra Technologii Nafty i Paliw Płynnych oraz niektóre pracownie Katedry Technologii Przemysłów Organicznych[225]. Na terenie posesji, zajmującej łącznie około 3 ha, znajdowały się także działki ogrodnicze, uprawiane przez pracowników uczelni[226].

Od 1959 roku planowano wzniesienie kolejnego, a pierwszego powojennego budynku w tym kompleksie – jednokondygnacyjnej hali technologicznej o powierzchni około 1200 m^2, przeznaczonej dla Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych oraz Katedry Technologii Tworzyw Sztucznych[227]. W lutym 1962 roku koncepcja rozbudowy Katedry uzyskała pozytywną opinię Wydziału Budownictwa, Urbanistyki i Architektury Prezydium Rady Narodowej Miasta Wrocławia[228]. Jednak konkretne kroki w celu rozwoju ośrodka podjęto dopiero po kilku latach.

Ilustracja 71. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-3, 2015

Obszar dzisiejszego Kampusu Gdańska został formalnie przekazany Politechnice w użytkowanie na czas nieograniczony dopiero w 1968 roku[229], kiedy trwała już realizacja głównej zabudowy ośrodka. W latach 1966–1971 przy ulicy Gdańskiej 7/9 wzniesiono kilka obiektów początkowo przeznaczonych dla Katedry Technologii Tworzyw Sztucznych (po 1968 roku – Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla). Koncepcja Wiktora Jackiewicza z 1964 roku przewidywała budowę, według jednego schematu wstępnego, zespołu trzech budynków laboratoryjno-dydaktycznych[230]. Były to ukończone w 1969 roku dwukondygnacyjne obiekty F-1 i F-3 oraz F-2,

[224] AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52, XXV, s. 160–161.

[225] Por. M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, op. cit., s. 185.

[226] M. Rutkowski, *Z ziemi świętokrzyskiej na ziemie odzyskane. Wspomnienia*, Wrocław 2014, s. 185–186.

[227] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 11 listopada 1959. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 18/2, s. 161.

[228] Pismo Wydziału Architektury i Nadzoru Budowlanego Prezydium Rady Narodowej m. Wrocławia do Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych Politechniki Wrocławskiej, 21 lutego 1962. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F1-F3, p. 3, s. 77.

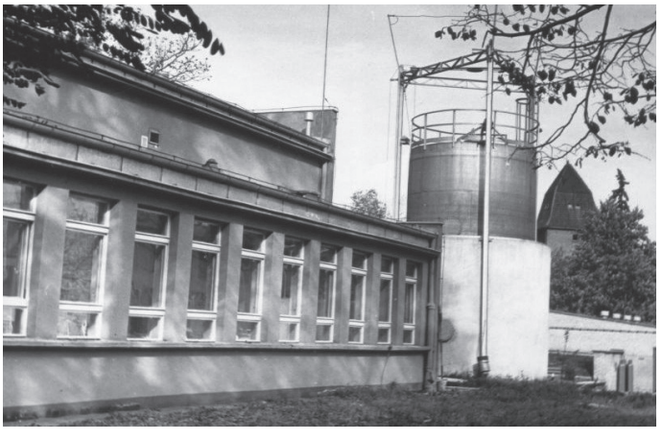
[229] W związku z rozbudową Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych Politechnika uzyskała z dniem 30 października 1965 roku lokalizację szczegółową wydaną przez Wydział Budownictwa Urbanistyki i Architektury Prezydium Rady Narodowej m. Wrocławia, w której oznaczono dokładnie granice terenu przewidzianego w tym rejonie na potrzeby uczelni. Por. Decyzja o przekazaniu Politechnice Wrocławskiej terenu przy ul. Bujwida 36, Sopockiej i Gdańskiej, 18 czerwca 1968. ATiB PWr, nr sprawy 220, tom 19 (rejon F-G), dz. nr 43, s. 2; por. także M. Burak, K. Dackiewicz, J. M. Pawlikowski, *Budynki i laboratoria Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2014, s. 41.

[230] S. Knysz, *Opis techniczny do projektu techniczno-roboczego Katedry Tworzyw Sztucznych we Wrocławiu*, Wrocław 1965. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F1-F3/1, poz. 4., s. 1–3. Por. też *Stare i nowe*, „Sigma. Magazyn Problemowo-Informacyjny Politechniki Wrocławskiej", 04.1969, nr 10, s. 16–17.

Ilustracja 72. Budynek laboratoryjno-warsztatowy F-8, 2015

mający jedną kondygnację. Ustawiono je na rzucie litery „C" równolegle do ulicy Gdańskiej (F-1 o kubaturze 5084 m^3), ulicy Sopockiej (F-2 – 3084 m^3) i ulicy Bujwida (F-3 – 6521 m^3). Nieco wcześniej powstały parterowe budynki gospodarcze: oddany do użytku w 1967 roku magazyn materiałów łatwopalnych (obecnie obiekt laboratoryjno-warsztatowy – F-8, kubatura 1028 m^3)[231] oraz zaadaptowany w 1968 roku, pochodzący sprzed 1945 roku, obiekt magazynowy (F-10) wraz z wiatą magazynową (F-11). W 1968 roku powstał też niewielki budynek stacji transformatorowej (F-7, kubatura 109 m^2). W 1971 roku na terenie ośrodka pojawił się, zaprojektowany przez Tadeusza Bulkiewicza, użytkowany do dzisiaj obiekt portierni (F-50, kubatura 68 m^2), a także pawilon biurowy (F-12)[232], zwrócony fasadą do ulicy Czerwonego Krzyża. Ponadto w 1974 roku zakończono realizację parterowego budynku laboratoryjnego według projektu Antoniego Pinczera (F-9, kubatura 660 m^3). Budowla, usytuowana u zbiegu ulic Gdańskiej i Czerwonego Krzyża, była początkowo przeznaczona na pawilon boksów wysokociśnieniowych[233].

Ilustracja 73. Budynek laboratoryjny F-9; po prawej rozebrany w 2003 roku zbiornik wodoru niskiego ciśnienia, 1974

W kwietniu 2001 roku zakończono, trwającą wiele lat, sukcesywnie realizowaną modernizację budynku F-4. Pierwsze prace adaptacyjne na użytek Instytutu Chemii i Technologii Węgla i Nafty zostały przeprowadzone jeszcze w końcu lat sześćdziesiątych XX wieku[234]. Rozbudowę w głównych zarysach wykonano w połowie lat osiemdziesiątych, po czym prace przerwano. Wznowiono je w 1993 roku. Przebudowany obiekt laboratoryjno-dydaktyczny, należący do Wydziału Chemicznego i Archiwum Politechniki Wrocławskiej, ma obecnie dwie kondygnacje nadziemne w części zachodniej i trzy w części wschodniej. Projekt Tadeusza M. Krawczyka nadał budynkowi większą objętość i nowoczesną formę[235].

W pochodzącym z początku lat dwudziestych XX wieku budynku F-5, przylegającym do F-4, mieścił się Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. W sierpniu 1994 roku, ze względu na zły stan techniczny i nieopłacalność remontu, zdecydowano o rozbiórce obiektu[236].

W związku z planem budowy siedziby Archiwum Politechniki Wrocławskiej – jesienią 2012 roku rozebrano budynki F-10, F-11 i F-12.

W przyszłości trzecim rejonem lokalizacji zabudowań użytkowanych przez Wydział Chemiczny zostanie prawdopodobnie Kampus na Grobli. Planuje się tam budowę gmachów przeznaczonych m.in. dla kierunków chemicznych.

[231] W 1974 roku obiekt dostosowano do funkcji składu gazów technicznych. Por. Opis techniczny składu gazów technicznych, 1974. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F8/2, poz. 1, nlb. W 1978 roku przeprowadzono częściową adaptację budynku na wytwórnię i rozdzielnię wodoru. Por. Opis części architektonicznej projektu technicznego adaptacji budynku F-8 Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej na wytwórnię i rozdzielnię wodoru, 1978 (autor projektu: Jan Poderski). ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F8/1, poz. 2, s. 1–2, rys. 1–8.

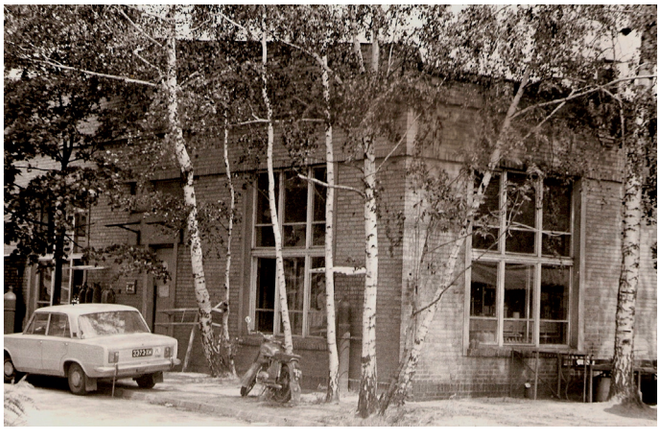
[232] Pawilon F-12, przeznaczony na siedzibę Zarządu Inwestycji Szkół Wyższych, nie był użytkowany przez Wydział Chemiczny.

[233] Por. M. Burak, K. Dackiewicz, J. M. Pawlikowski, op. cit., s. 42. Jak zapisano w opisie technicznym obiektu „z uwagi na charakter prac doświadczalnych zagrożonych w czasie awarii urządzeń wybuchem, budynek mimo posiadania pełnych ścian, usytuowany został od strony sąsiada w odpowiedniej odległości". Por. Opis techniczny do projektu technicznego architektonicznego budynku pawilonu boksów wysokociśnieniowych Instytutu Nafty i Paliw Płynnych Politechniki Wrocławskiej, 1972. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F9/1, poz. 6, s. 1–3.

[234] *Stare i nowe*…, s. 16–17.

[235] W 1975 roku jego kubatura wynosiła 4224 m^3, powierzchnia zabudowy 736 m^2 a powierzchnia użytkowa 896 m^2. Por. Opis techniczny do inwentaryzacji budynku F-4 (hala techniczna) Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla, 1975. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F4/1, poz. 1, s. 3). Aktualnie wartości te wynoszą odpowiednio 7520 m^3, 837 m^2 i 1006 m^2. Por. Wykaz budynków i budowli Politechniki Wrocławskiej, 31 grudnia 2014. ATiB PWr, niesygn.

[236] Inwentaryzacja architektoniczna i kosztorys robót rozbiórkowych budynku F-5, 1994. ATiB PWr, sygn. ACT/AR – F5/1, poz. 10, s. 3.

ilustracja 74. Budynek F-4 (hala technologiczna), lata siedemdziesiąte XX wieku

Ilustracja 75. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-4, 2015

Ilustracja 76. Budynek Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (F-5) zburzony w 1994 roku, lata siedemdziesiąte XX wieku

Ilustracja 77. Makieta niezrealizowanego budynku dla Zakładu Hydrometalurgii i Chemii Pierwiastków Rzadkich. Projekt: Stanisław Knysz, 1967

Nie wszystkie koncepcje architektoniczne oraz konkretne projekty budowlane, tworzone z myślą o jednostkach organizacyjnych kierunku chemicznego Politechniki Wrocławskiej, doczekały się realizacji. Istnieją przekazy archiwalne przedstawiające w formie ilustracyjnej lub opisowej kilka interesujących wizji, które nie znalazły zastosowania najczęściej z przyczyn ekonomicznych. W końcu 1954 roku rektor Dionizy Smoleński i architekt Jerzy Freudenreich opracowali *Założenia rozbudowy Politechniki we Wrocławiu*[237]. Przewidywano w nich m.in. budowę przy placu Grunwaldzkim siedziby chemicznych katedr technologicznych[238] o kubaturze 41 048 m^3. Ilustracyjnym dopełnieniem tej koncepcji jest szkic autorstwa Tadeusza Brzozy, datowany na 12 kwietnia 1954 roku[239].

Tematem innego projektu, opracowanego w 1958 roku przez Andrzeja Mariańskiego, była siedziba Laboratorium Radiochemii. Lokalizację obiektu proponowano na dziedzińcu głównym, w bezpośrednim sąsiedztwie gmachu „Starej Chemii”[240].

Datowany na 15 grudnia 1961 roku projekt rozbudowy Politechniki Wrocławskiej, autorstwa Tadeusza Brzozy, zakładał m.in. budowę siedziby Zakładu Badań Strukturalnych Instytutu Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk, zlokalizowanej u zbiegu ulic Smoluchowskiego i Norwida. Późniejszy, z 30 grudnia 1962 roku, tegoż autora perspektywiczny plan rozbudowy przewidywał wzniesienie budynku Wydziału Chemii Technicznej o kubaturze 35 000 m^3. Miejsce dla tego obiektu wyznaczono między gmachem Wydziału Inżynierii Sanitarnej (D-2) a Wybrzeżem Wyspiańskiego[241].

Od 1963 roku władze uczelni planowały budowę osobnej siedziby dla powstałego wtedy Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W 1967 roku architekt Stanisław Knysz zaprojektował budynek dla Zakładu Hydro-

[237] D. Smoleński, J. Freudenreich, *Założenia rozbudowy Politechniki we Wrocławiu*, Wrocław 1954. ATiB PWr, sygn. ACT/AR-0, p. 1.
[238] Ibidem, s. 14.
[239] Ibidem, nlb.
[240] K. Dackiewicz, *Laboratorium Radiochemii – budynek, którego nie ma*. „Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej” 2011, nr 245, s. 64–66.
[241] M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, op. cit., s. 292–293, 295; także K. Dackiewicz, *Niezrealizowane budynki i plany rozbudowy Politechniki Wrocławskiej, cz. I: lata 1949–1970*, „Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej” 2012, nr 255, s. 57.

Ilustracja 78. Plan zagospodarowania okolic placu Grunwaldzkiego, ukazujący oprócz istniejących budynków uczelni (m.in. gmach C-6 – na rysunku nr 9, 10) również obiekty planowane: dla Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (nr 3), Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (nr 4) oraz Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (nr 14, 15). Projekt: Marian Barski, 1977

metalurgii i Chemii Pierwiastków Rzadkich. Obiekt, o proponowanej kubaturze około 10 000 m^3, usytuowany u zbiegu ulic Norwida i Ludwisarskiej, miał składać się z dwóch fragmentów – czteropiętrowego i jednopiętrowego[242].

W 1969 roku powstały dwie koncepcje architektoniczno-urbanistyczne rozbudowy Politechniki. Autorami pierwszej z nich byli Gerard Alexewicz i Erhard Kloza, drugą opracowali Marian i Krystyna Barscy. Przewidywano m.in. inwestycje dla Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich oraz Instytutu Inżynierii Chemicznej[243]. Z sierpnia 1974 roku pochodzi koncepcja Tadeusza Bulkiewicza, dotycząca obiektów laboratoryjnych i administracyjnych dla Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (oraz Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska). Budowę planowano przy ulicy Długiej 61–65[244]. Jest to jedyny pomysł lokalizacji budynków dla jednostki organizacyjnej Wydziału Chemicznego poza obecnym Kampusem Głównym i Kampusem Gdańska.

Odważnym planom rozbudowy uczelni sprzyjała atmosfera polityczno-społeczna, kreowana w oficjalnej propagandzie lat siedemdziesiątych XX wieku. Odgórnie tworzony klimat dynamicznego rozwoju kraju pobudzał rozmach architektonicznych zamierzeń. W 1977 roku powstał całościowy plan zagospodarowania południowej strony placu Grunwaldzkiego, wykonany przez Mariana Barskiego. Elementem planu była kolejna wizja rozbudowy Politechniki Wrocławskiej.

[242] Rozbudowa Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 1965. ATiB PWr, sygn. ACT/AR-0, p. 19, nlb. Zachowana fotografia makiety przedstawia obiekt nieco przypominający późniejszy gmach C-6. Por. Muzeum Architektury we Wrocławiu – oddział Archiwum Budowlane Miasta Wrocławia, MAt-P, T 1236, dok. 938, s. 1.

[243] M. Burak, K. Dackiewicz, P. Pregiel, op. cit., s. 336; K. Dackiewicz, op. cit., s. 58. Koncepcja Mariana i Krystyny Barskich stanowiła podstawę opracowanego w 1970 roku planu przestrzennej adaptacji obszaru między placem Grunwaldzkim, ulicą Janiszewskiego, ulicą Norwida i Wybrzeżem Wyspiańskiego, ze szczególnym uwzględnieniem rozbudowy Politechniki Wrocławskiej.

[244] K. Dackiewicz, *Niezrealizowane budynki…, cz. II: lata 1972–1979*, „Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej" 2012, nr 256, s. 85.

Wśród obiektów przewidywanych do realizacji były także budowle przeznaczone dla Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej oraz Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (ta ostatnia o kubaturze 32 493 m^3). Koncepcja zakładała m.in. wyburzenie starej zabudowy zlokalizowanej między ulicą Hoene-Wrońskiego a Wybrzeżem Wyspiańskiego[245].

W 2007 roku sformułowano ideę utworzenia na Wydziale Chemicznym nowej jednostki organizacyjnej o nazwie Centrum Technologii Chemicznej. 19 grudnia 2007 roku na posiedzeniu Rady Wydziału Chemicznego dziekan Ludwik Komorowski poinformował obecnych, że „istnieje realna szansa podjęcia inwestycji na Wydziale Chemicznym. [...] powstała koncepcja, aby to było Centrum Technologii Chemicznej w rejonie budynków F (4500 m^2), który łącznie z obecnymi budynkami F-1–F-3 stanowiłby bazę dla wszystkich zakładów z obszaru technologii chemicznej”[246]. 25 czerwca 2008 roku na posiedzeniu Rady Wydziału została przedstawiona koncepcja architektoniczna Centrum Technologii, opracowana przez komisje i pracowników Wydziału oraz wykonawców – architektów z pracowni CH+ARCHITEKCI Wojciech Chrzanowski[247]. Bryła dwu- lub trzypiętrowej budowli, z fasadą od ulicy Gdańskiej, miała wypełnić odcinek między ulicami Sopocką i Czerwonego Krzyża. Łączną kubaturę określano na 56 563 m^3. Program funkcjonalny przewidywał wykorzystanie obiektu przez Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, Zakład Chemii i Technologii Paliw, Zakład Inżynierii i Technologii Polimerów, Zakład Materiałów Polimerowych i Węglowych oraz Zakład Technologii Organicznej[248]. Koncepcja Regionalnego Centrum Zaawansowanych Technologii Chemicznych pozostała na etapie projektu.

W czerwcu 2015 roku jednostki organizacyjne Wydziału Chemicznego użytkowały łącznie piętnaście obiektów, w tym siedem w Kampusie Głównym i osiem w Kampusie Gdańska. Ich umiejscowienie przedstawiono w tabeli 9[249].

Ilustracja 79. Wizualizacja przestrzenna gmachu Centrum Technologii Chemicznej (widok od strony ulicy Nowowiejskiej). Projekt: CH+Architekci Wojciech Chrzanowski, 2008

[245] M. Barski, *Opis techniczny planu zagospodarowania terenu inwestycji Politechniki Wrocławskiej – rejon „A” pl. Grunwaldzkiego*, 1977. ATiB PWr, sygn. ACT/AR-3, p. 21, s. 2.

[246] Protokół posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 19 grudnia 2007. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 226/3, s. 190.

[247] Program posiedzenia Rady Wydziału Chemicznego, 25 czerwca 2008. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 273/2, s. 77, 87–95.

[248] Ibidem, s. 88–89, 93–94.

[249] Autor dziękuje panu dr. inż. Ryszardowi Gabrysiowi za pomoc w sporządzeniu niniejszego wykazu.

Tabela 9. Budynki użytkowane przez jednostki organizacyjne Wydziału Chemicznego

Budynek	Adres	Jednostki Wydziału Chemicznego
A-2	ul. Łukasiewicza 2	Katedra Inżynierii i Modelowania Materiałów Zaawansowanych Zakład Chemii Bioorganicznej Zakład Chemii Organicznej Zakład Technologii Organicznej i Farmaceutycznej Zakład Chemii Medycznej i Mikrobiologii Zakład Chemii Fizycznej i Kwantowej Centralne Laboratorium Wydziału Chemicznego
A-3	ul. Smoluchowskiego 23	Oddział Centrum Wiedzy i Informacji Naukowo-Technicznej Katedra Inżynierii i Modelowania Materiałów Zaawansowanych Zakład Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej Zakład Chemii Fizycznej i Kwantowej Zakład Chemii Analitycznej i Metalurgii Chemicznej
A-9	ul. Norwida 1/3	Pracownia Badań Strukturalnych NMR
B-1	ul. Smoluchowskiego 25	Zakład Inżynierii i Technologii Polimerów Zakład Technologii i Procesów Chemicznych Zakład Zaawansowanych Technologii Materiałowych
C-6	ul. Norwida 4/6	Dziekanat Sekretariat Administracja Służby techniczne Zakład Inżynierii Chemicznej Zakład Inżynierii Bioprocesowej i Biomedycznej
H-5	wyb. Wyspiańskiego 41	magazyn odczynników
H-6	wyb. Wyspiańskiego 42	Zakład Inżynierii i Technologii Polimerów Zakład Materiałów Polimerowych i Węglowych Zakład Technologii i Procesów Chemicznych
F-1	ul. Gdańska 7/9	Zakład Chemii i Technologii Paliw
F-2	ul. Gdańska 7/9	Zakład Chemii i Technologii Paliw
F-3	ul. Gdańska 7/9	Zakład Materiałów Polimerowych i Węglowych Zakład Technologii i Procesów Chemicznych Zakład Zaawansowanych Technologii Materiałowych
F-4	ul. Gdańska 7/9	Zakład Biochemii
F-7	ul. Gdańska 7/9	stacja transformatorowa dla rejonu F
F-8	ul. Gdańska 7/9	obiekt laboratoryjno-warsztatowy
F-9	ul. Gdańska 7/9	Zakład Chemii i Technologii Paliw
F-50	ul. Gdańska 7/9	portiernia rejonu F

Wspomnienia, refleksje, anegdoty

Bogdan Burczyk

Geneza specjalności dydaktycznej *Chemia surfaktantów i układów zdyspergowanych*

Droga prowadząca do powstania specjalności *Chemia surfaktantów i układów zdyspergowanych* była dosyć długa i kręta. Kiedy odkryto rudy miedzi w okręgu Legnicko-Głogowskim, a następnie przystąpiono do ich eksploatacji, wyłoniło się zapotrzebowanie na tzw. odczynniki pianotwórcze do flotacji tej rudy. Używa się w tym celu głównie małocząsteczkowych alkoholi o słabej rozpuszczalności w wodzie, których roztwory, napowietrzane, tworzą nietrwałe, „mokre" piany przydatne w procesie flotacji pianowej kopalin. Stosowany zazwyczaj w tym charakterze tzw. olej sosnowy, czyli mieszanina alkoholi monoterpenowych, a wśród nich α-terpineolu[250], okazał się w kraju dostępny w zbyt małej ilości. Zespół prof. dr inż. Mieczysława Bukały w Katedrze Technologii Przemysłu Organicznego podjął się badań nad syntezą alkoholi terpenowych z węglowodorów monoterpenowych: głównie w reakcji hydratacji α-pinenu[251], reakcji Prinsa karenu-3 z formaldehydem[252], a także eterów alkiloterpenowych w reakcji α-pinenu z alkoholami alifatycznymi[253]. Aby zwiększyć rozpuszczalność alkoholi terpenowych w wodzie, poddawano α-terpineol, α-fenchol i borneol reakcji z oksiranem[254]. Okazało się, że wodne roztwory oksyetylenowanych alkoholi terpenowych tworzą roztwory micelarne, tj. roztwory, w których po przekroczeniu określonego stężenia, tzw. stężenia micelarnego, powstają micele i układy mikroheterogeniczne o właściwościach roztworów koloidalnych; wykazują one wiele użytecznych właściwości: czyszczących, piorących, pieniących, emulgujących, solubilizujących i innych. Takie związki określa się terminem ***surfaktanty***: zawierają one w swych cząsteczkach dwa przeciwstawne sobie fragmenty: hydrofobowy i hydrofilowy.

W Zakładzie Technologii Organicznej Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych podjęto szeroko zakrojone badania nad syntezą i właściwościami powierzchniowymi nowych struktur surfaktantów. Włączono się w nurt prac nad surfaktantami o budowie, umożliwiającej ich chemiczny rozkład na oddzielne fragmenty: hydrofobowy i hydrofilowy, co znacznie ułatwia ich biodegradację w środowisku naturalnym; określano je nazwą „rozszczepialne surfaktanty" (ang. *cleavable surfactants*). Takimi surfaktantami są znane od wielu lat estry kwasów tłuszczowych i polioli: gliceryny, poliglicerynu, pochodnych cukrowych, np. sorbitolu[255]. Dokonaliśmy syntez surfaktantów, zawierających w cząsteczce podatne na hydrolizę ugrupowanie acetalowe. Badano acetale liniowe – pochodne aldehydów alifatycznych i monoeterów alkilowych oligoetylenoglikoli[256] oraz pochodne acetali cyklicznych: 1,3-dioksolanu i 1,3-dioksanu. Opracowano metody syntezy 2-alkilo-4-hydroksymetylo-1,3-dioksolanów[257] oraz *cis*- i *trans*- 2-alkilo-5-hydroksy-1,3-dioksanów[258]. Związki te, zawierające wolną grupę hydroksylową, posłużyły do syntez: niejonowych[259], anionowych[260] i kationowych[261] surfaktantów. Zaproponowano dla „rozszczepialnych" surfaktantów termin: „chemodegradowalne surfaktanty" – znalazł się on w obiegu światowej literatury przedmiotu[262].

Wiele uwagi skupiono na syntezie i ocenie właściwości powierzchniowych kopolimerów blokowych: oligopropylenowo-oligoetylenowych; ten pierwszy ma charakter hydrofobowy[263], ten drugi – hydrofilowy. Wychodząc z różnych

[250] M. Bukała, B. Burczyk, J. Chlebicki, Badania składu krajowych olejów sosnowych, *Rudy i Metale Nieżelazne*, **1967**, *12*, 171–173.

[251] M. Bukała, B. Burczyk, J. Chlebicki, S. Kucharski, J. Rulińska, Otrzymywanie związków terpenowych o właściwościach flotacyjnych. I. Badania nad wpływem parametrów na wydajność produktów hydratacji α-pinenu, *Chemia Stosowana* **1966**, *10*, 171–197.

[252] J. Chlebicki, B. Burczyk, Nowe produkty reakcji Prinsa karenu-3 z aldehydem mrówkowym, *Roczniki Chemii*, **1971**, *45*, 1225–1231; J. Chlebicki, B. Burczyk, Badania nad otrzymywaniem alkoholi w reakcji 3-karenu z formaldehydem, *Chemia Stosowana*, **1971**, *15*, 357–368.

[253] B. Burczyk, Własności powierzchniowo czynne eterów alkiloterpenowych, *Przemysł Chemiczny*, **1969**, *48*, 604–607; B. Burczyk, Badania nad otrzymywaniem i własnościami eterów terpenowych, *Chemia Stosowana*, **1970**, *14*, 91–125.

[254] S. Kucharski, B. Burczyk, Nonionic surfactants. I. Addition of ethylene oxide to terpene alcohols *Tenside Detergents*, **1970**, *7*, 318–322; S. Kucharski, B. Burczyk, Nonionic surfactants. II. Surface properties of the terpene ethers of polyethylene glycol, *Tenside Detergents*, **1971**, *8*, 69–72.

[255] S. Ropuszyński, E. Szczęsna, The effect of catalysts on the synthesis of fatty acid esters of anhydrosorbitols (Spans), *Tenside, Surfactants, Detergents*, **1985**, *22*, 190–192; S. Ropuszyński, E. Szczęsna, Dehydration of D-sorbitol in the presence of sodium phosphates, *Tenside, Surfactants, Detergents*, **1990**, *27*, 350–351.

[256] B. Burczyk, A. Sokołowski, Relations between chemical structure and surface activity. I. Synthesis and properties of aqueous solutions of acetals formed from aliphatic aldehydes and monoalkyl ethers of ethylene glycols, *Tenside Detergents*, **1978**, *15*, 68–71.

[257] B. Burczyk, L. Węcław, Chemical structure and surface activity. Part II: Synthesis and surface properties of 2-alkyl-4-hydroxymethyl-1,3-dioxolanes at the oil-water interface, *Tenside Detergents*, **1980**, *17*, 21–24; A. Piasecki, B. Burczyk, Acetals and ethers. Part VI. Synthesis of selected cis- and trans-2-alkyl-4-(hydroxymethyl)-1,3-dioxolanes and cis- and trans-2-alkyl-5-hydroxy-1,3-dioxanes, *Polish Journal of Chemistry*, **1980**, *54*, 367–372.

[258] A. Piasecki, B. Burczyk, A. Sokołowski, U. Kotlewska, Acetals and ethers. Part XXII. An efficient method for the preparation of pure long-chain *cis*- and *trans*-2-*n*--alkyl-5-hydroxy-1,2-dioxanes, *Synthetic Communications*, **1996**, *26*, 4145–4151.

[259] B. Burczyk, L. Węcław, Chemical structure and surface activity. Part III. Synthesis and surface activity of ethoxylated 2-alkyl-4-hydroxymethyl-1,3-dioxolanes, *Tenside Detergrents*, **1981**, *18*, 19–22.

[260] A. Sokołowski, A. Piasecki, B. Burczyk, Chemical structure and surface activity. XXV. Synthesis and surface properties of chemodegradable anionic surfactants: sodium salts of sulfated 2-n-alkyl-5-hydroxymethyl-5-methyl-1,3-dioxanes, *Journal of the American Oil Chemists' Society*, **1992**, *69*, 633– 638; A. Piasecki, B. Burczyk, P. Ruchała, Chemical structure and surface activity. XXXIV. Synthesis and surface properties of chemodegradable anionic surfactants: sodium carboxylates of *cis*-1,3-dioxane derivatives, *Journal of Surfactants and Detergents*, **1998**, *1*, 29–35.

[261] K. A. Wilk, A. Bieniecki, B. Burczyk, A. Sokołowski, Synthesis and hydrolysis of chemodegradable cationic surfactants containing the 1,3-dioxolane moiety, *Journal of the American Oil Chemists' Society*, **1994**, *71*, 81–85.

[262] B. Burczyk, Biodegradable and chemically degradable non-ionic surfactants, [w:] *Encyclopedia of Surface and Colloid Science*, M. Dekker, Inc., New York **2002**, s. 224–252.

[263] Por. prace J. Chlebickiego.

inicjatorów oligomeryzacji i różnych długości łańcuchów oligomerowych, otrzymywano kopolimery o pożądanych właściwościach[264].

Odrębne badania poświęcono przebiegowi wybranych reakcji w warunkach katalizy micelarnej – problematyki tej dotyczyły prace K. A. Wilk[265].

Tak powstała ***Szkoła naukowa chemii związków powierzchniowo czynnych i układów zdyspergowanych***, a jej owocem było wprowadzenie w roku akademickim 1991/1992 omawianej specjalności dydaktycznej.

Opisane badania są między innymi kontynuowane w Zakładzie Technologii Organicznej i Farmaceutycznej, kierowanym przez Panią prof. dr hab. inż. Kazimierę Annę Wilk.

Wrocław, kwiecień 2015

[264] Por. prace S. Kucharskiego, J. Plucińskiego oraz A. Sokołowskiego i in., np. A. Sokołowski, B. Burczyk, H.R. Holzbauer, M. Herbst, Chemical structure and surface activity. Part XXIV. Adsorption of *n*-octyloligooxypropylene-oligooxyethylene block copolymers at the aqueous solution-air interface, *Colloids and Surfaces*, **1991**, *57*, 307–317; A. Sokolowski, A. Piasecki, B. Burczyk, Chemical structure and surface activity. Part XXVII: synthesis and antifoaming properties of chemodegradable nonionic surfactants: 2,5,5-trisubstituted 1,3-dioxane-EOn-POm block copolymers, *Tenside, Surfactants, Detergents*, **1993**, *30*, 417–421.

[265] K. A. Wilk, Salt effects on basic dehydrobromination reactions in nonfunctional micelles, *Journal of Physical Chemistry*, **1989**, *93*, 7432–7435; K. A. Wilk, B. Burczyk, Micellar effects upon the reaction of hydroxide ion with 2-phenylethyl derivatives, *Journal of Physical Chemistry*, **1989**, *93*, 8219–8223.

Maria Cieślak-Golonka

O naszej Bibliotece garść wspomnień

„Zawsze wyobrażałem sobie raj jako bibliotekę, nigdy jako ogród" – te słowa wybitnego pisarza argentyńskiego Jorge Luisa Borgesa przypominają mi chwile spędzone w pomieszczeniu usytuowanym na drugim piętrze budynku Starej Chemii przy ulicy Smoluchowskiego 23. Wewnątrzbiblioteczne połączenie drugiego piętra z pomieszczeniem na pierwszym piętrze, do którego schodziło się tajemniczymi, wąskimi schodkami, świadczyło o tym, że miejsce na książki i czasopisma było już przewidziane w projekcie budynku. Wejście do Czytelni, znajdujące się w tym samym miejscu do dziś, prowadziło do głównej sali, której przestrzeń wypełniały umieszczone wzdłuż ścian półki z książkami i czasopismami. W jej centralnej części stały, tak jak i dzisiaj, stoły ustawione w długich szeregach. Ten najbardziej zewnętrzny uginał się pod ciężarem opasłych tomów najnowszych numerów „Chemical Abstracts". Widzę pochyloną nad jednym z nich sylwetkę profesora Zdzisława Ruziewicza, którego często spotykałam w Bibliotece.

W czytelni głównej, obok okna usytuowanego *vis à vis* drzwi wejściowych stał specjalny drewniany stelaż na nowości. Nie można było przejść obojętnie obok, nie zerkając choćby na to, co leżało na jego półkach. Czasami wpadało się jedynie po to, żeby przejrzeć najnowsze numery czasopism. Niektórzy z nas mieli specjalne dni w tygodniu poświęcone jedynie obecności w czytelni.

Najciekawsze było jednak to, co znajdowało się na pierwszym piętrze, do którego docierało się wspomnianymi wąskimi schodami, wcześniej, jeszcze przed zejściem w dół, włączając światło, które rozpraszało panujący półmrok. To tam rozpościerał się zaczarowany świat ciasno ustawionych regałów z równo poukładanymi czasopismami i jednym niewielkim stolikiem pod oknem, żeby można było sobie „przycupnąć" z wyjętym z półki tomem. Najczęściej właśnie tam doświadczałam tego, co przychodzi mi na pamięć, gdy myślę „Biblioteka".

Mijały lata, przybywało książek i czasopism. Biblioteka rozciągnęła się wzdłuż drugiego piętra, a schodkowe połączenie z pierwszym piętrem zostało zlikwidowane.

W okresie powojennym bardzo zazdrościli nam naszej biblioteki uczeni z Warszawy i innych miast Polski. To u nas szczęśliwie uratowały się zbiory przedwojenne i to tu można było znaleźć pierwsze egzemplarze *Annalen der Pharmacie* (1832), *Zeitschrift für Praktische Chemie* (1834), *Journal of the Chemical Society* (1863) czy *Journal of the American Chemical Society* (1879). Potem było, niestety, tylko gorzej. Największe straty poniosła nasza Biblioteka w latach 90. XX wieku, gdy z powodów ograniczeń finansowych co roku trzeba było wykreślić z prenumeraty kilkadziesiąt tytułów. Ten swoisty pogrzeb odbywał się w napiętej atmosferze, gdyż, przyznaję, członkom Rady Bibliotecznej nie było łatwo podjąć decyzję, co zostawić, a co usunąć z listy. Reprezentowali przecież różne specjalności i każdy myślał przede wszystkim o uratowaniu swojej tematyki. A jednak żal było każdego skreślonego tytułu.

Ale cofnijmy się jeszcze o kilkadziesiąt lat. Pamiętam dawne czasy: rok 1971, może 1972. W naszej bibliotece pracowała w tych czasach Małgorzata Idzikowska, miła pani (zresztą tak się składa, że przez te lata przypominam sobie tylko uprzejme, inteligentne, niepozbawione ciepłego poczucia humoru osoby. Czy to przypadek?). „A czego dziecko tak szuka z uporem godnym lepszej sprawy?" – usłyszałam pytanie wypowiedziane z charakterystyczną nutką złośliwości. „Proszę Pani, gdzie stoją *Acta Chimica Scandinavica*? Słyszę odpowiedź: "Ach ta młodzież. Trzeba było tak od razu. Proszę za mną."

To prawda, biblioteka to także przestrzeń, która formuje i łączy tradycję z dniem jutrzejszym. Jest to nie tylko miejsce inspiracji, ale też i odkryć, nie zawsze jedynie poważnych i wielkich. Oto przykład. W 1998 roku przeglądając jeden z numerów *Inorganic Chemistry* znalazłam pracę amerykańskich autorów dotyczącą syntezy nowych alkoksylanowych kompleksów wanadu (V). Jako substratu użyto [VO_2acac] (acac – ligand acetyloacetonianowy), związku, który otrzymali po raz pierwszy pracownicy naszego Wydziału, prof. Adam Bartecki wraz z dr. Janem Kamińskim. Opis syntezy swojego związku zamieścili w *Rocznikach Chemii* w formie listu. Ich praca rozpoczynała się nagłówkiem LIST DO REDAKCJI, a kończyła nazwiskami autorów. Jakież było moje zdziwienie, gdy amerykańscy autorzy informację o tym związku zacytowali następująco: [60] Redakcji, L.D., Rocz.Chem. 1973, 47.

Ach, te polskie imiona i nazwiska!

Dziś nasza biblioteka ciągle jest w tym samym miejscu, co kiedyś: ta sama, ale przecież nie taka sama. Widać to nawet przed wejściem do budynku, gdzie czerwona tabliczka informuje, że znajduje się tu „Oddział Centrum Wiedzy i Informacji Naukowo-Technicznej przy Wydziale Chemicznym". A jednak trochę żal tamtego raju…

Wrocław, kwiecień 2015

Andrzej Idzikowski

Wspomnienia [fragmenty*]

Urodziłem się w Polsce Niepodległej, do szkoły powszechnej i gimnazjum chodziłem we Lwowie. W latach 1942–1944 udało mi się tamże ukończyć technikum chemiczne, a fakt ten, jak to się później okaże, nie pozostał bez wpływu na moją decyzję obrania Wrocławia na „miejsce bardzo długiego postoju". W tymże bowiem technikum wychowawcą mojej klasy był prof. Włodzimierz Trzebiatowski, który we wrześniu 1944 roku zaproponował mi etat demonstratora w Katedrze Chemii Nieorganicznej Lwowskiego Uniwersytetu, a którą to Katedrę właśnie ponownie był objął. [...]

Decyzję rozpoczęcia wyższych studiów podjąłem już dawno. Pozostaje zadecydować, dokąd się udać na studia. Powrót do rodzinnego Lwowa nie jest już możliwy. [...] Rok akademicki w Krakowie i Gliwicach dawno już się rozpoczął. W Gliwicach dowiaduję się, że właśnie profesor Trzebiatowski organizuje wraz z innymi studia chemiczne we Wrocławiu. Szybka decyzja: pakuję plecak – *omnia mea mecum porto* i 15 listopada jestem we Wrocławiu. […] Usiłuję znaleźć dziekanat Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii. Mimo uprzejmych informacji zapytywanych osób, dziekanatu nie udaje mi się znaleźć. Docieram aż do rektoratu i tu ktoś sobie nagle przypomina, że dziekanat został przeniesiony poprzedniego dnia do Głównego Gmachu Politechniki. Odnajduję go. Wchodzę do gabinetu: przy biurku dziekan, prof. Hugo Steinhaus. I tu rozegrała się scena, która trafiła do wrocławskich anegdot. Zgłaszam prośbę o przyjęcie mnie na studia. Pada pytanie: *Jak pan się nazywa?* Odpowiadam „po wojskowemu", wymieniając nazwisko i imię. Nie wiedziałem, że naruszam przez to zasady języka polskiego, na co Profesor jest szczególnie wrażliwy. Nic więc dziwnego, że zaskakuje mnie kolejne pytanie: *Pan jest Węgrem?* Widząc moją zdumioną minę Profesor dodaje: *Tylko w tym języku obowiązuje wymienianie nazwiska na pierwszym miejscu, natomiast w języku polskim należy imię wymienić przed nazwiskiem*. Na studia zostałem jednak przyjęty i zarejestrowany pod numerem 112. […]

Nas chemików uniwersyteckich na początku było chyba tylko siedmioro (Józef Zbigniew Damrn. Jadwiga Kozłowska -Nagórniewicz, Anna Łukaszewicz-Izbicka, Zofia Ozdowska, Andrzej Prądzyński, Bronisław Wołoszyn i piszący te słowa), na drugim roku przybyli: Janusz Pluciński, Zdzisław Ruziewicz, Janusz Terpiłowski; pełną dziesiątką dotarliśmy do dyplomu. Było jeszcze kilka osób, które albo szybko zrezygnowały ze studiów, albo przeniosły się na inne kierunki, tak że w pamięci pozostał zamglony zarys ich postaci, a nazwiska nie zdołały się utrwalić. Program nauczania był tak skonstruowany, że wielu profesorów prowadziło wspólne wykłady dla rożnych kierunków studiów. I tak, wykład fizyki dla wszystkich pierwszych lat Politechniki i Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii prowadził, jako pierwszy wykładowca, profesor Niewodniczański, wykładu matematyki profesora Marczewskiego słuchaliśmy wspólnie z Wydziałem Przyrodniczym, a chemię nieorganiczną i analityczną wykładał dla nas i dla słuchaczy chemii technicznej profesor W. Trzebiatowski.

Warunki materialno-bytowe, w których znaleźli się studenci na początku swych studiów we Wrocławiu, były bardzo trudne. Dla porównania zauważmy, że na przykład na Politechnice Gliwickiej subsydiowanej wtedy w całości przez przemysł, słuchacze mieli zapewnione bezpłatne domy akademickie i stołówki, a chyba otrzymywali również stypendia. Najgorsza była zima 1945/46 r. Na początku nie było szyb, ale robotnicy Huty Szkła w Wałbrzychu dodatkowym wysiłkiem wyprodukowali niezbędne szkło. Upamiętnia to wydarzenie sala wykładowa w Starym Gmachu Chemii (A-3) zwana potocznie „Wałbrzyską", a nosząca pełną nazwę: *Sala Wykładowa imienia Robotników Huty Szkła w Wałbrzychu*. Bomba, której eksplozja wybiła wszystkie szyby, miała zniszczyć kotłownię. Szczęśliwym trafem tylko ją uszkodziła, ale centralne ogrzewanie i tak nie bardzo działało. Na przykład duża wykładowa sala fizyki była ogrzewana jedną małą „kozą", ustawioną między katedrą a pierwszym rzędem ławek, oraz oddechami wykładowcy, demonstratorów i blisko dwustu słuchaczy. Początkowo nie było również gazu – toteż pierwsze ćwiczenia laboratoryjne wykonywaliśmy przy pomocy spirytusowych lampek. Z drugiej jednak strony ówczesne warunki studiów chemicznych we Wrocławiu nazwać można luksusowymi. Każdy student otrzymywał na przeciąg całego semestru szafkę i miejsce w laboratorium do swej wyłącznej dyspozycji. Otrzymywał też pełny komplet wyposażenia laboratoryjnego, gdyż ocalały szczęśliwie ogromne zapasy szkła, sprzętu oraz odczynników chemicznych. Gdy więc tylko podłączono gaz (z prądem Politechnika nie miała kłopotu, mając własną elektrownię – co prawda tylko na prąd stały), rozpoczęły się intensywne prace laboratoryjne. Każdą chwilę wolną od wykładów spędzaliśmy w laboratoriach, wielokrotnie przekraczając limit obowiązujących zajęć. Praktycznie na Uczelni spędzaliśmy do 60 godzin tygodniowo. Niezwykle życzliwie odnosił się do nas bardzo zresztą nieliczny personel dydaktyczny, od profesora do laborantów. Kierownikiem Katedry Chemii Nieorganicznej (w której to Katedrze studenci-chemicy I i II roku studiów spędzali większość czasu) był prof. Włodzimierz Trzebiatowski, adiunktem dr Wiktor Gorzelany, starszym asystentem

* Tekst zawierający całość wspomnień prof. Andrzeja Idzikowskiego por. A. Idzikowski, *Wspomnienia*, [w:] *Politechnika Wrocławska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wrocław 1990, s. 58–77.

dr Jadwiga Wojciechowska – niezrównany analityk, młodszymi pracownikami mgr Alfred Śliwa i nieco później przybyli mgr Władysław Baran, Jadwiga Kornecka, mgr Zofia Przybylska, mgr Aleksy Kamieński.

Kształcenie chemików było wówczas oparte na dużej ilości zajęć laboratoryjnych – dziś zasada ta uległa głębokiemu wypaczeniu. Tematy wydawanych studentom zadań wymagały niekiedy 2–3-krotnie dłuższego czasu, niż przewidywał to plan zajęć. Czas ten był zresztą bardzo uzależniony od indywidualnych zdolności eksperymentalnych studenta. Trzeba jednak jeszcze raz tu podkreślić, że czasu tego nie żałowali ani studenci, ani pracownicy, którzy poza planowanymi zajęciami byli zawsze do dyspozycji studentów i – co dziś również należy do rzadkości – studenci z tych możliwości masowo korzystali.

Wykonywanie prac laboratoryjnych, tak preparatywnych, jak i analitycznych, wymagało posługiwania się od pierwszego roku fachową literaturą – ta była dostępna, ale prawie wyłącznie w języku niemieckim. Poniemiecka biblioteka instytutów chemicznych Politechniki była doskonale zaopatrzona, a i na sławnym „szaberplacu" można było kupić za półdarmo doskonałe niemieckie podręczniki. Należało jednak koniecznie dostarczyć studentom polskie książki. Wraz z kolegą Józefem Zbigniewem Dammem podjęliśmy się (honorowo) przetłumaczyć z języka niemieckiego najnowszy wówczas podręcznik do ćwiczeń *Tabellen zur Qualitäten Analyse* W. D. Treadwella. To tłumaczenie zostało wydane już na początku roku 1946 przez Sekcję Wydawniczą Bratniej Pomocy, jako jeden z pierwszych skryptów wydanych we Wrocławiu, a na pewno jako pierwszy skrypt na naszym Wydziale. W następnej kolejności – ale tylko jako maszynopis – były rozpowszechniane wykłady prof. Trzebiatowskiego z chemii analitycznej. Nasze pierwsze roczniki były dość osłuchane z językiem niemieckim, ale kolejne coraz młodsze, a także repatrianci wracający z głębi ZSRR znali ten język coraz słabiej. Toteż drugi kolejny rocznik zorganizował bardzo systematyczne notowanie wykładów prof. Trzebiatowskiego pod wodzą, o ile się nie mylę, Zofii Adamek i Tadeusza Talika. Te notatki były następnie wydawane w kilkunastu kolejnych zeszytach, stanowiących podstawowy podręcznik chemii nieorganicznej. Ten pierwotny skrypt autoryzowany, a następnie poszerzany przez prof. Trzebiatowskiego i przy udziale doc. J. Niemca był kilkakrotnie wznawiany, przekształcił się w jeden z najlepszych podręczników chemii nieorganicznej, który doczekał się wielu wydań w Polsce i tłumaczeń na obce języki.

Z każdym rokiem przybywało studentów. Prócz nowo wstępujących na każdy kolejny pierwszy rok, napływali również koledzy na lata wyższe, przenosząc się do Wrocławia z innych uczelni zwabieni bądź to sławą prof. Trzebiatowskiego, bądź to specjalizacjami rozwijanymi na naszym Wydziale. Powstawały nowe katedry, ale brakowało zwłaszcza młodszej kadry dydaktycznej, toteż niektórzy koledzy już z drugiego roku studiów, a także z roku trzeciego, zostali powołani do prowadzenia zajęć dydaktycznych jako zastępcy asystentów – początkowo najczęściej w wymiarze 1/2 etatu. Na naszym już wtedy III roku wytwarza się jedyna w swoim rodzaju sytuacja, w której na przykład kol. Z. Ruziewicz, zastępca asystenta w Katedrze Chemii Fizycznej, wykonywał zaliczenia z technologii nieorganicznej u kol. M. Kwiatkowskiego, a ten ostatni u Z. Ruziewicza ćwiczenia z chemii fizycznej.

W lutym 1948 r. prof. Trzebiatowski zaangażował mnie do prowadzenia zajęć laboratoryjnych z pierwszym rokiem chemików. Początkowo jestem płatny godzinowo z jakichś funduszy pozostających do dyspozycji Profesora, a od 8 sierpnia zostaję juz formalnie zaangażowany w Katedrze Chemii Nieorganicznej.

W roku 1946 założyliśmy Koło Chemików Studentów Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Pierwszym prezesem został Stanisław Maciaszek; do zarządu weszli: Jan Niemiec, Marian Kwiatkowski, Janusz Terpiłowski, Stefan Jasieńko, a mnie przypadła funkcja skarbnika. Następnie do Zarządu dokooptowano młodych kolegów: Alinę Tańską, Zenona Chabudzińskiego, Lucjana Sobczyka i Tadeusza Talika. [...] Koło chemików zajęło się energicznie sprawą wydawania skryptów, organizacją pomocy materialnej i życia towarzyskiego. Z inicjatywy powołanego na zjeździe [w dniu] 27 października 1946 roku Komitetu Studenckich Kół Chemicznych powstało pismo „Wiadomości Chemiczne", które pierwotnie było organem tych kół. Pismo to istnieje do dziś, jako ważny i szanowany organ Polskiego Towarzystwa Chemicznego. [...]

Każdy kolejny rok studiów był zdominowany przez jeden z podstawowych przedmiotów chemicznych, któremu musiało się poświęcić maksimum czasu i wysiłku. Na I i II roku dominowały chemia nieorganiczna i analityczna, prowadzone przez prof. W. Trzebiatowskiego. Na II i III roku chemia organiczna początkowo wykładana przez prof. E. Suchardę, a po Jego przedwczesnej śmierci przejściowo przez dr Z. Skrowaczewską, a następnie przez prof. E. Płażka. Na III i IV roku dominowała chemia fizyczna wykładana początkowo przez profesora Trzebiatowskiego, a od końca 1948 r. przez prof. K. Gumińskiego, na IV roku (plus pewien poślizg) praca magisterska. […]

Nie wszystko jednak przebiegało tak prawidłowo. Na początkowo ogromny entuzjazm do pracy coraz silniejszym cieniem padał wzmagający się terror policyjny, eufemistycznie określany okresem błędów i wypaczeń stalinizmu. Coraz częściej znikali z naszego grona koleżanki i koledzy, początkowo zresztą zazwyczaj na kilkanaście dni lub kilka tygodni. Utarł się zwyczaj, że zamknięty kolega nie golił się zapuszczając brodę i wąsy. Jeśli więc spotykało się zarośniętą gębę, to znak, że kolegę właśnie wypuszczono z „kicia". Po 1948 roku terror

ubowski nasilił się, koleżanki i koledzy zaczęli znikać na długie lata. Najcięższym przestępstwem w oczach ówczesnych władz były powiązania z AK, a przecież w ramach tejże organizacji ogromna większość aktywnej części polskiego społeczeństwa toczyła zacięty bój z okupantem. Na uczelni nie należały do rzadkości próby usuwania bardzo wymagających asystentów czy nawet profesorów przez ZMP. […]

W moich wspomnieniach niepoślednią rolę odgrywa okres lat 1947–1949, kiedy pracowałem jako nauczyciel kontraktowy w I Ogólnokształcącym Liceum Wieczorowym dla Dorosłych we Wrocławiu, mieszczącym się przy ulicy Poniatowskiego. [...] Karierę nauczycielską zakończyłem, obejmując cały etat na Uczelni i zabierając się równocześnie, podobnie jak i moi koledzy, do pracy dyplomowej. Tematy prac dyplomowych, podobnie jak i następnie doktorskich, formułowane przez profesora Trzebiatowskiego, odpowiadały poziomem zagadnieniom poruszanym w ówczesnej bieżącej światowej literaturze naukowej, którą Profesor pilnie śledził – nawyk ten musieliśmy wszyscy szybko przejąć. Natomiast aparatura niezbędna do eksperymentów, jak i sprzęt pomiarowo-kontrolny, pozostawione przez Niemców, były co najmniej o jedną epokę przestarzale. Toteż z prawdziwie pionierskim wysiłkiem każdy z nas musiał sobie stworzyć warsztat pracy badawczej. Prawdziwym szczęściem w tej sytuacji było posiadanie przez Katedrę dobrze wyposażonego warsztatu mechanicznego i dwóch precyzyjnych mechaników: pana Jakuba Tomasika i wykształconego przez niego – pana Józefa Leśniaka. Z rąk tych dwóch ludzi wychodziły elementy niezbędnych urządzeń, jak i zupełnie nowe przyrządy, których jakość była nie gorsza niż na przykład urządzenia Zeissa. Miarą postępu w nauce może być fakt, że pomiary, które w 1950 roku zajęły mi 6 miesięcy ciężkiej pracy, wykona dzisiaj każda laborantka na zautomatyzowanej aparaturze w ciągu godziny. Trudy prac pionierskich nie poszły – przynajmniej w dziedzinie nauki – na marne. Ale idący przetartym już szlakiem, nasi młodzi koledzy na ogół szybciej zdobywali stopnie i tytuły naukowe. […]

Marian Kochman

Jak zawędrowałem na Politechnikę Wrocławską

Wszystko zaczęło się… w toalecie. Tak, naprawdę! Trzeba wiedzieć, że w latach siedemdziesiątych XX wieku na Politechnice dr Karol Pelc prowadził zespół zajmujący się prognozowaniem rozwoju nauki, o rozwój nauki na Uczelni dbał prorektor prof. Wacław Kasprzak, o dydaktykę prof. Bogusław Kędzia, a „resztę" załatwiał wszechmocny prof. Tadeusz Porębski, później członek Biura Politycznego KC PZPR. Wszyscy doskonale umocowani w sferach partyjnych. Wyszło im, że na uczelni technicznej trzeba zainicjować kierunek ściśle bio… Tak więc wymyślili, że Politechnika najmie biochemika. Przyszedł więc do mnie, w tej sprawie, śp. prof. Przemysław Mastalerz.

Byłem wtedy młodym, bezpartyjnym docentem prowadzącym Zakład Biofizyki na Akademii Medycznej we Wrocławiu. Miałem za sobą dyplom magistra chemii z Uniwersytetu Jagiellońskiego, doktorat oraz habilitację z zakresu biochemii uzyskane na Akademii Medycznej pod patronatem prof. T. Baranowskiego oraz owocny dwuletni staż w laboratorium prof. W.J. Ruttera w University of Washington, Seattle (USA). Z prof. P. Mastalerzem znaliśmy się wcześniej, gdyż będąc doktorami opublikowaliśmy kilka prac razem, w tym jedną, która dowiodła, że związki fosfonowe o stosunkowo trwałym wiązaniu P-C są metabolizowane przez drobnoustroje. Badania te cytowano później jako pionierskie. W tamtych czasach, przed rokiem 1966 i moim wyjazdem na stypendium NIH w USA, utworzyliśmy tercet naukowy: dr P. Mastalerz z Politechniki, dr med. Anna Inglot z Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk i ja z Akademii Medycznej. Sławek Mastalerz syntezował nowe związki, ja wykonywałem proste analizy biochemiczne, przygotowywałem roztwory i izolowałem RNA. Hania Inglot, z wykształcenia lekarz medycyny, zajmowała się wirusologią. Testowała ona otrzymane związki na komórkach zarodków kurzych zainfekowanych wirusem *Encephalomyocarditis* lub jego kwasem nukleinowym. EMC jest to wirus o genomie zbudowanym z jednoniciowego RNA, wywołujący m.in. objawy zapalenia mięśnia sercowego. Dzięki niezwykłemu entuzjazmowi i pracowitości Hani opublikowaliśmy kilka dalszych prac, w tym dwie w Nature - czasopiśmie, które zyskało wcześniej światową renomę, publikując m.in. w roku 1953 artykuł J. Watsona i F. Cricka o przestrzennej budowie kwasów nukleinowych.

Mającemu więc takie doświadczenia zawodowe, a może i dzięki rekomendacji prof. P. Mastalerza, o co nigdy nie spytałem, Politechnika zaproponowała kierownictwo Zakładu Biochemii oraz górę dolarów na wyposażenie – bylebym przeszedł. Co ciekawe, pierwszym pracownikiem Zakładu nie zostałem ja, lecz mgr inż. Andrzej Kasprzak[266] – wychowanek Politechniki, fizykochemik z wykształcenia, którego „zatrudniłem", zanim formalności mego przeniesienia zostały załatwione. Zgodnie z ówczesnym prawem, na przeniesienie służbowe musiały wyrazić zgodę aż dwa resorty i partia – to trwało.

Jako syn naszego narodu wiedziałem doskonale, że nie wszystko będzie tak, jak mi obiecywano. Nie spodziewałem się jednak, że zostanę wrzucony do społeczności, która (jako Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej) nie tylko nie była szczególnie zainteresowana nową jednostką organizacyjną, ale w dodatku nie dysponowała pieniędzmi na utworzenie nowego Zakładu i odpowiednimi warunkami lokalowymi. Wiele pomógł mi śp. prof. Krzysztof Pigoń, jako dyrektor Instytutu, a wsparcia duchowego dostarczał prof. P. Mastalerz, wspaniały kolega i doskonały chemik organik. W dniu, w którym przyszedłem do pracy, zaproponowano mi „na razie" miejsce po toalecie. Zaskoczony, bo lokalu jako czegoś oczywistego nie negocjowałem z władzami Politechniki i postawiony przed faktem dokonanym, zgodziłem się. W suterenie, w pomieszczeniu około 10 m^2, nieomal od ręki zamurowano oczko i utworzono gabinet, który jeszcze przez pewien czas zachował betonową podłogę. Nie było natomiast dla mnie zaskoczeniem, że z obiecanych kwot otrzymałem w twardej walucie na instrumenty niecałe 40%, co i tak na owe czasy było bardzo wiele. Takie więc były początki Zakładu Biochemii. Były one też trudne dla przyszłych 18 z 19 doktorów, jakich wypromowałem. Na przykład przez pewien czas, zanim powstała u nas pracownia izotopowa, wozili wbrew prawu i zasadom BHP związki znakowane radioizotopami po całym mieście, w celu dokonania pomiarów. Jak widać, tamte czasy nie były łatwe dla tych wszystkich, którzy chcieli się załapać do pociągu z napisem NAUKA. Nie są one też łatwe teraz, gdy na naukę przeznacza się dziesiętne części PKB. Oczywiście nie żałuję decyzji zmiany miejsca pracy, miałem bowiem naprawdę doskonałych pracowników oraz studentów. Zrobili karierę naukową nie tylko w kraju, ale też za granicą. Co więcej, spotkałem na Politechnice ludzi ciekawych, uczciwych i pracowitych. Koledzy „chemicy" zainteresowali się naukami biologicznymi. Są autorami świetnych prac na styku biologii, chemii teoretycznej, organicznej i nieorganicznej, a także technologii chemicznej. Zakład Biochemii zyskał natomiast w osobie prof. dr hab. Andrzeja Ożyhara nowego kierownika, o wielkiej pasji badawczej i oryginalnym dorobku naukowym z zakresu biologii molekularnej.

Wrocław, czerwiec 2015

[266] Obecnie prof. dr hab., pracownik Instytutu Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego Polskiej Akademii Nauk.

Ludwik Komorowski

Ostatni instytut

Z początkiem lat dziewięćdziesiątych XX wieku, po dwuletnim pobycie za morzem, powróciłem do fizykochemicznej rodziny w Politechnice. Od kiedy mogłem pamiętać, była ona częścią Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej. W nowe czasy instytut ten wkraczał z przytupem: jeden jego przedstawiciel zasiadał we władzach uczelni (prorektor prof. Tadeusz Luty, późniejszy rektor), drugi został dziekanem Wydziału Chemicznego (dr hab. Mirosław Soroka); obaj znani ze skłonności do poszukiwania niestandardowych rozwiązań problemów. Instytutem kierował młody dr hab. Paweł Kafarski, wypróbowany druh wielu fizykochemicznych rówieśników.

Fizykochemicy tworzyli 3 zakłady: nowy dynamiczny Zakład Chemii Kwantowej (prof. Henryk Chojnacki) oraz powstałe z pierwotnej Katedry Chemii Fizycznej zakłady Fizyki Chemicznej (prof. Tadeusz Luty) oraz Chemii Fizycznej; kierowanie tym ostatnim, gromadzącym ponad połowę nauczycieli chemii fizycznej, fizyki i pokrewnych przedmiotów spadło na mnie. Spoiwem zakładów było wspólne nauczanie w dwóch sztandarowych przedmiotach (chemia fizyczna i fizyka) oraz w dwóch dużych laboratoriach (chemia fizyczna i analiza instrumentalna). Mimo rosnącej rozpiętości tematyki badawczej (od fizyki ciała stałego, przez spektroskopię do chemii teoretycznej i kwantowej), fizykochemicy utrzymywali szczególną łączność: organizowano stałe seminarium „zjednoczonych zakładów", razem świętowano doktoraty i habilitacje, wspólnie koordynowano obsadę zajęć dydaktycznych oraz zatrudnienia młodych doktorów. Bieżące kontakty sprzyjały organizowaniu pracy badawczej ponad podziałami.

Grupa reprezentowała znaczny potencjał kadry i naukowego warsztatu: trzech profesorów tytularnych (H. Chojnacki, T. Luty, Juliusz Sworakowski), dziesięciu doktorów habilitowanych w latach 1980–1991 (Bolesław Jakubowski, Andrzej Olszowski, M. Magdalena Szostak, Marek Samoć, Zbigniew Zboiński, Ludwik Komorowski, W. Andrzej Sokalski, Józef Lipiński, Bogdan Kuchta, Andrzej Miniewicz). Liczba zatrudnianych ogółem nauczycieli utrzymywała się na stałym poziomie do 24 osób; związanych z grupą na stałe było ok. 10 osób obsługi technicznej w warsztacie i laboratoriach. Publikowano rocznie ok. 40 znaczących prac (większość w czasopismach zagranicznych), organizowano własną międzynarodową konferencję (ERPOS – *Electrical and Related Properties of Organic Solids*), utrzymywano bieżący kontakt z ośrodkami krajowymi przez naprzemienne spotkania (Ogólnopolska Konferencja *Kryształy Molekularne*).

Dla zjednoczonego i ambitnego zespołu ramy instytutowe stawały się przyciasne. Myśl założycielska wspólnego instytutu (istniejącego od 1968 roku) okazała się iluzją; jego ojcowie liczyli na efekt synergii w badaniach materiałowych, przez skojarzenie potencjału chemii organicznej z możliwościami pomiarowymi i obliczeniowymi fizykochemików. Tymczasem naukowe ścieżki dwóch środowisk nie przecinały się, prace wspólne były nieliczne. Zanik zainteresowania pracami sąsiadów był widoczny przy obronach prac doktorskich przed wspólną Radą Instytutu. Pojawiały się oznaki konkurencji; pod rządami nowej ustawy (1990) urosła rola dziekana, a droga do władz wydziału prowadziła przez instytut, w którym fizykochemicy stanowili zaledwie trzecią część zatrudnionych.

Rozmowy o możliwych rozwiązaniach trwały z górą rok. Na spotkaniu wigilijnym fizykochemików w roku 1992 przeprowadzono tajny plebiscyt wśród wszystkich pracowników zakładów fizykochemicznych: Własny instytut? Głosy „nie" policzono na palcach jednej ręki. Rozpoczęto wykuwanie samodzielnej przyszłości.

Do współpracy zaproszono zaprzyjaźniony Zakład Fototechniki (prof. Adam Zaleski, trzech doktorów i trzy osoby obsługi), a w grupie fizykochemicznej wydzielono dodatkowe zakłady, obok już istniejących: Zakład Fizyki i Chemii Materiałów Molekularnych (prof. J. Sworakowski) oraz Zakład Analizy Instrumentalnej (dr Ryszard Radomski). Wszyscy profesorowie i doktorzy habilitowani podpisali akces do nowej jednostki, dla której wynegocjowano nazwę Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej. Został powołany do życia z dniem 1 kwietnia 1993, a po uczelnianych wyborach, 5 listopada 1993 roku odbyło się inauguracyjne posiedzenie rady nowej jednostki.

Pierwsze lata nowego instytutu upłynęły pod znakiem historycznych bilansów. Skrupulatnie przechowane informacje umożliwiły opisanie dokonań grupy fizykochemicznej w jej wczesnym okresie od roku 1945. Wydane drukiem *Archiwum Chemii Fizycznej*[267] zawierało szczegółową kronikę wydarzeń, ludzi i osiągnięć środowiska, tworzących wrocławską szkołę fizykochemii na Politechnice oraz Uniwersytecie we Wrocławiu. Wydarzeniem kulminacyjnym pierwszego okresu nowego instytutu był wspólny jubileusz „3 x 70 lat" naszych ojców założycieli (Krzysztof Pigoń, Zdzisław Ruziewicz i Józef W. Rohleder), któremu towarzyszyła sesja naukowa *Postępy Fizykochemii* (1995); gościnnie wystąpili w niej z wykładami przyjaciele zespołu o szeroko znanych nazwiskach, profesorowie: Bogdan Baranowski i Zbigniew R. Grabowski (Warszawa), Adam Bielański i Jan Janik (Kraków), Marian Kryszewski (Łódź) i Lucjan Sobczyk (Wrocław). Zintegrowani w instytucie

[267] A. Lewanowicz, *Archiwum Chemii Fizycznej. Bibliografia specjalna 1945–1995*, Biuletyn Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej–, nr 1, Wrocław **1995**.

fototechnicy również zadbali o zdokumentowanie swojej tradycji (*Archiwum Fototechniki*[268]).

Samodzielność okazała się ważnym atutem instytutu, znaczące efekty naukowe przy niewielkiej liczebności zatrudnionych (do 30 nauczycieli i ok. 14 osób obsługi) zapewniały fundusze na badania naukowe; znaczną ich część przeznaczano na realizację marzeń - zakup aparatury oraz na udział w licznych zagranicznych konferencjach. Doktoraty, teraz prezentowane we własnym gronie, stanowiły okazję do demonstrowania coraz bardziej różnorodnej tematyki badawczej, a instytutowe seminarium stało się ważnym narzędziem łączności między zespołami.

Grono zatrudnionych w instytucie nauczycieli podlegało dynamicznym zmianom. Możliwość wyjazdów oraz kontakty z laboratoriami zagranicznymi sprawiły, że niektórzy późniejsi profesorowie opuszczali instytut na długo, zachowując z nim robocze kontakty (M. Samoć, B. Kuchta). Habilitacje przedstawiali kolejno doktorzy, którzy instytut stworzyli (Szczepan Roszak, Grażyna Wójcik, Krystyna Palewska, Piotr Nowak, Antoni Chyla, Aleksandra Lewanowicz). Pojawiali się nowi doktorzy, którzy po habilitacjach w instytucie już pozostaną (Krzysztof Strasburger, Stanisław Bartkiewicz, Wojciech Bartkowiak), kolejna generacja w przyszłości habilitowanych następców właśnie kończyła studia (Robert Góra, Jarosław Myśliwiec). Fizykochemiczna grupa nie utraciła swej otwartości: dołączyli do niej powracający z zagranicy badacze wykształceni w innych polskich ośrodkach (Tadeusz Andruniów – Uniwersytet Jagielloński, Ilona Turowska-Tyrk – Uniwersytet Warszawski); wkrótce tutaj uzyskają habilitacje.

Przedstawiciele instytutu uczestniczyli aktywnie w formowaniu nowych kierunków kształcenia: inżynierii materiałowej, biotechnologii, a także informatyki jako użytkowego narzędzia. Chemia fizyczna i fizyka pozostawały trzonem nauczania, lecz ambicje młodych pracowników sięgały dalej. Prowadząc badania w rozgałęziających się obszarach przedstawiciele grupy zyskiwali doświadczenia, które potrafili przekazywać swoim uczniom – studentom i doktorantom. Nauczano chemii kwantowej, chemii teoretycznej, spektroskopii, krystalografii, podstaw informatyki, bioinformatyki, nanotechnologii. Symbolicznym znakiem szerokich kompetencji grupy oraz jej interdyscyplinarnych kontaktów stał się zbiorowy podręcznik *Chemia fizyczna*, czterotomowe dzieło pracowników instytutu, zbudowane na fundamencie pierwotnej książki profesorów Pigonia i Ruziewicza[269]. Reprezentuje ono pełny współczesny obraz wiedzy fizykochemicznej, o której zasięgu świadczy udział licznych specjalistów Wydziału Chemicznego pracujących w innych obszarach chemii, a także zaproszonych ekspertów spoza wydziału.

Dla dalszych dziejów młodego instytutu znaczące okazały się dwa wydarzenia z roku 2005. Pierwszym była zmiana struktury organizacyjnej Wydziału Chemicznego: odtąd nie instytut, lecz wydział stanie się lokalnym centrum zarządzania. Przedstawiciele instytutu rozproszą się w wyspecjalizowanych komisjach rady wydziału, istotne sprawy będą załatwiali u dziekana, a rada instytutu pozostanie zaledwie forum dyskusji, bez mocy sprawczej. Doktoraty nadaje teraz Rada Wydziału, wydział także zatrudnia kolejnych nauczycieli oraz przejmuje kontrolę nad personelem technicznym. Prezentowanie swoich kompetencji na seminarium instytutowym przestało być ważnym elementem kształtowania przyszłości doktorantów i asystentów; coraz rzadziej organizowane seminarium służy teraz przede wszystkim prezentacjom gości wizytujących instytut.

Druga znacząca zmiana to wprowadzenie studiów dwustopniowych. Ładunek szerokiej wiedzy podstawowej zmalał znacząco (chemia fizyczna i fizyka, stopień I), powiększył się natomiast zakres wiedzy specjalizowanej na wyższych latach. Studia II stopnia zostały skanalizowane w specjalizacjach, związanych z pięcioma kierunkami odrębnie zarządzanymi przez wydziałowe komisje. Pracownicy instytutu biorą w nich udział indywidualnie, ich kontakt wzajemny na polu dydaktyki zanika. Obsada zajęć dydaktycznych, ważny dotąd element instytutowej tożsamości, jest teraz w kompetencji wydziału. Wspólne działania dydaktyczne grupy zostały zredukowane do obsługi zajęć laboratoryjnych.

Aktywność instytutu zdominowała praca badawcza, której kierunki podlegały dynamicznej ewolucji. Trendy nauki światowej stymulowały nowe zainteresowania młodych badaczy i ich uczniów; tradycyjne kierunki badań gasły wraz z odchodzeniem starszych w stan spoczynku. Magnesem dla adeptów chemii i coraz liczniejszych absolwentów biotechnologii trafiających do nowych Zakładów Chemii Kwantowej i Modelowania Molekularnego (prof. W. A. Sokalski) oraz Zakładu Chemii Teoretycznej (prof. W. Bartkowiak) stała się chemia obliczeniowa, za przyczyną postępu techniki obliczeniowej oraz upowszechnienia w chemii programów kwantowo-chemicznych. Narodziny nanotechnologii przyniosły natomiast nową energię badaniom eksperymentalnym w zakresie inżynierii materiałowej, wiodącej tematyce Zakładu Chemii i Fizyki Materiałów Molekularnych (prof. A. Miniewicz). W roku 2008 powrócił do zakładu prof. M. Samoć, wnosząc do wrocławskiej

[268] *Archiwum Fototechniki. Bibliografia specjalna 1947–1997*, red. P. Nowak, Wrocław 1998.

[269] K. Pigoń, Z. Ruziewicz, *Chemia fizyczna. Podstawy fenomenologiczne*, red. L. Komorowski, J. Lipiński, t. 1, Warszawa 2007; K. Pigoń, Z. Ruziewicz, *Chemia fizyczna. Fizykochemia molekularna*, red. L. Komorowski, J. Lipiński, t. 2, Warszawa 2005; J. Demichowicz-Pigoniowa,, A. Olszowski, *Chemia fizyczna. Obliczenia fizykochemiczne*, red. A. Olszowski, L. Komorowski, t. 3, Warszawa 2010; L. Komorowski, A. Olszowski, *Chemia fizyczna. Laboratorium fizykochemiczne*, t. 4, Warszawa 2013.

fizykochemii świeży ładunek doświadczeń z wielu ośrodków światowych. Wsparty przez Fundację Nauki Polskiej, w krótkim czasie zorganizował nową dynamiczną grupę badawczą, przyciągającą absolwentów i młodych doktorów (jest i habilitacja Marcina Nyka).

W dwudziestym roku od swoich narodzin instytut zatrudniał 40 nauczycieli, w tym ośmiu profesorów tytularnych i ośmiu doktorów habilitowanych. Jego aktywność naukowa przynosiła imponujące efekty: publikowano rocznie ok. 80 prac, publikacje uzyskiwały rocznie ponad 1200 cytowań. Działalność jednostki zamknęła uczelniana reorganizacja, znosząca statut instytutów jako wydziałowych jednostek (31 grudnia 2014 roku). Fizykochemicy utworzyli teraz dwie jednostki: Katedrę Inżynierii i Modelowania Materiałów Molekularnych (prof. M. Samoć) oraz Zakład Chemii Fizycznej i Kwantowej (prof. W. Bartkowiak). Choć bez dawnej atmosfery przyjacielskiej zażyłości, ich pracownicy kontynuują tradycyjną współpracę i w projektach badawczych, i w zadaniach dydaktycznych. Więzi akademickiej wspólnoty po raz kolejny okazują się silniejsze niż organizacyjne schematy.

Wrocław, maj 2015

Jacek Machnikowski

Jak zmieniał się „węgiel”

Każdy jubileusz jest między innymi okazją do wspomnień i refleksji. W swoim tekście chciałbym podzielić się kilkoma refleksjami na temat korzeni, zmiennych losów i perspektyw jednej z najstarszych specjalności dydaktycznych i badawczych Wydziału Chemicznego. Chodzi oczywiście o coś, co funkcjonuje na Wydziale pod określeniem „węgiel”. Podczas blisko 50-letniej, wliczając studia na specjalności, obecności w środowisku „węglarzy” miałem możliwość bezpośredniego uczestniczenia w znacznej części tej historii.

Początki *węgla* wiążą się ściśle z osobą prof. dr inż. Błażeja Rogi (1895–1977), wybitnego fizykochemika i technologa z zakresu węgli kopalnych i ich przetwórstwa, współpracownika prof. W. Świętosławskiego w Chemicznym Instytucie Badawczym, dyrektora śląskich koksowni i gazowni warszawskiej, człowieka zasłużonego dla polskiego przemysłu. Miarą zasług prof. B. Rogi dla Politechniki Wrocławskiej jest nadany Mu w roku 1970 stopień doktora *honoris causa*; miarą pozycji, jaką zajmował w polskiej nauce, jest godność członka rzeczywistego PAN. Profesor pojawił się we Wrocławiu w roku 1946 z misją stworzenia na Politechnice zespołu kształcącego specjalistów w zakresie przetwórstwa węgli kopalnych. Takie były pilne potrzeby ówczesnej gospodarki. W dniu 15 września 1947 roku powołana została do życia Katedra Technologii Chemicznej Węgla. Asystentami w Katedrze byli m.in. Jerzy Szuba, późniejszy profesor i Rektor Politechniki Śląskiej w Gliwicach oraz Stefan Rosiński, profesor i wieloletni dyrektor Instytutu Chemicznej Przeróbki Węgla w Zabrzu. Wśród pierwszych absolwentów specjalności z roku 1950 znaleźć można nazwiska zasłużonych profesorów naszego Wydziału: Adama Barteckiego, Stefana Jasieńki i Bohdana Karabona.

Prof. Błażej Roga był barwną postacią. Bezpośredni i dowcipny, był bardzo lubiany przez studentów. Zetknąłem się z Nim jako student, gdy był już na emeryturze i stosunkowo rzadko się pojawiał. Starsi koledzy wspominali, jak po powrocie z częstych zagranicznych wojaży, podczas przedłużających się przerw w wykładzie, opowiadał o „wielkim świecie”, pokazywał kolorowe foldery oraz częstował zagranicznymi papierosami i słodyczami. Szeroko i długo wspominany i komentowany był hucznie obchodzony w styczniu 1970 roku jubileusz 75 urodzin Profesora. Jeszcze na Smoluchowskiego, na II piętrze obecnego budynku B-1, ale formalnie już w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Ślady zapiekanych kanapek na długo pozostały w suszarkach laboratoryjnych.

Osobowość i światowa renoma prof. Rogi, a także miła i przyjazna studentom atmosfera przyciągały dobrych i ambitnych studentów. W kolejnych latach prace magisterskie wykonywała w Jego katedrze spora grupa późniejszych profesorów Wydziału: Bogdan Burczyk, Teresa Siemieniewska, Adam Skoczylas, Jacek Młochowski, Jadwiga Więckowska, Bożena Bujnowska i Irena Gaweł. Mało kto już pamięta, że na Wydziale istniała także Katedra Chemii i Technologii Węgla Brunatnego, zorganizowana w 1950 roku przez prof. Jerzego Kowalskiego i rok później powołana.

Działalność dydaktyczna i naukowa Katedry prof. Rogi obejmowała zagadnienia przetwórstwa węgla kamiennego oraz produktów węglopochodnych. Tej tematyki dotyczyły rozprawy doktorskie i habilitacyjne profesorów Stefana Jasieńki i Bohdana Karabona. Monografia habilitacyjna prof. S. Jasieńki, opublikowana w Zeszytach Naukowych Wydziału[270], była jedną z pierwszych na świecie prób wykorzystania badań strukturalnych, mikroskopii optycznej i rentgenografii, w badaniach węgli kamiennych i koksów. Te metody badawcze stały się na lata wizytówką Jego zespołu. Drugim znakiem rozpoznawczym ośrodka wrocławskiego stały się badania powierzchni materiałów porowatych metodą sorpcji gazów, rozwijane przez prof. Teresę Siemieniewską. Po przejściu prof. B. Rogi na emeryturę funkcję kierownika Katedry objął Jego uczeń i bliski współpracownik prof. Stefan Jasieńko (1921–2009). W roku 1966 Profesor odbył staż naukowy w Northern Coke Research Laboratories na Uniwersytecie w Newcastle upon Tyne, którego efektem było zainteresowanie „innym węglem”, tym, który obecnie nazywamy materiałem węglowym (*carbon material*). Profesora zafascynował węgiel pirolityczny osadzany na podłożu w procesie rozkładu gazowych węglowodorów. Z tego zrodził się temat mojej pracy magisterskiej, chyba pierwszej w Katedrze niemającej związku z węglem kopalnym, a później pracy doktorskiej.

W wyniku reorganizacji struktury Uczelni w roku 1968 z katedr „węglowych” utworzono w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla (I 3) trzy zakłady, których działalność badawcza dotyczyła węgla kamiennego i materiałów węglowych (prof. Stefan Jasieńko), węglopochodnych (prof. Bohdan Karabon) oraz węgla brunatnego i sorbentów węglowych (prof. Kazimierz Tomków). Instytut, w tym także zakłady „węglowe”, przeżywał w okresie 37 lat działalności lepsze i gorsze okresy. Do tych pierwszych zaliczyć można niewątpliwie lata siedemdziesiąte XX wieku. Kadrę naukową zasilali absolwenci kolejnych roczników studiów doktoranckich, zatrudniani do realizacji licznych prac zlecanych przez przemysł. W latach osiemdziesiątych, zanikające finansowanie

[270] S. Jasieńko, Badania fizykochemiczne własności oraz struktury węgli koksujących i otrzymanych z nich koksów, *Zeszyty Naukowe Politechniki Wrocławskiej, Chemia*, **1965**, *11*, 3–200.

z przemysłu zostało częściowo zastąpione udziałem w tzw. programach rządowych dotyczących struktury, właściwości i przetwórstwa węgli z polskich zagłębi. Pogarszająca się sytuacja finansowa, poczucie braku stabilności i perspektyw oraz ograniczony dostęp do nowoczesnej aparatury nie sprzyjały rozwojowi naukowemu. Z licznej grupy adiunktów, prowadzących badania w dziedzinie technologii węgla, jedynie Bożena Bujnowska uzyskała w tym okresie (1986) stopień doktora habilitowanego.

W zakładzie prof. S. Jasieńki w latach siedemdziesiątych XX w. wielu z nas, wówczas młodych doktorów, miało możliwość odbycia stażu naukowego na Uniwersytecie w Newcastle w laboratorium prof. Harry'ego Marsha, wybitnego specjalisty z zakresu *coal and carbon science*. Wiedza i umiejętności zdobyte w tym przodującym wówczas na świecie laboratorium oraz nowe idee badawcze przenoszone były na grunt polski. Tematyka prac doktorskich i zleceń obejmowała tradycyjnie węgle kamienne, ale też materiały węglowe. Prowadzono m.in. badania składników petrograficznych i ekstraktów z węgli kamiennych oraz związków siarki w węglu i koksie, oczywiście zgodnie z ideą Profesora „w skali uwęglenia". Drugi tradycyjny obszar to komponowanie mieszanek wsadowych dla koksownictwa. Nowym aspektem w tych pracach było stosowanie dodatków substancji bitumicznych. W badaniach materiałów węglowych ogromną rolę odegrała wieloletnia ścisła współpraca z Zakładami Elektrod Węglowych (obecnie SGL Carbon Polska) w Raciborzu. Zakłady zapewniały nie tylko finansowanie prac, lecz także inspirowały podejmowanie ważnych i aktualnych dla ich funkcjonowania tematów. Badania dotyczyły karbonizacji różnych surowców organicznych, w tym potencjalnych surowców dla przemysłu elektrodowego, grafityzacji termicznej i katalitycznej węgli pirolitycznych. Należy żałować, że wyniki prac w niewielkim tylko stopniu przełożyły się na publikacje w renomowanych czasopismach, pozostały głównie w raportach, ewentualnie materiałach konferencyjnych.

I 3 był specyficznym, jak na szkoły wyższe, instytutem ze zdecydowaną dominacją pracowników, których wynagrodzenia były finansowane ze zleceń zewnętrznych. Pod koniec lat osiemdziesiątych XX wieku reprezentował ciągle ogromny potencjał badawczy. Przykładowo, w tematyce „węglowej" pracowało ok. 25 pracowników ze stopniem doktora lub tytułem naukowym, z czego tylko 25% stanowili pracownicy naukowo-dydaktyczni. Przy takiej strukturze zatrudnienia zderzenie z gospodarką rynkową musiało okazać się bardzo bolesne. Zdobycie finansowania z restrukturyzowanego przemysłu było niezwykle trudne. Na problemy finansowe nałożył się brak studentów (w latach 1991–1995 nie uruchomiono w Instytucie żadnej specjalności) oraz przejście na emeryturę liderów zespołów, profesorów Jasieńki i Tomkowa (w 1991 roku). Realna była groźba likwidacji Instytutu niemającego podstaw egzystencji z trudnymi do przewidzenia konsekwencjami dla pracowników. Z obecnej perspektywy trudno nie przyznać racji zwolennikom takiego rozwiązania. Pełniąc w krótkiej kadencji 1991–1993 funkcję dyrektora I 3 w pełni zdawałem sobie sprawę z powagi sytuacji. Dzięki życzliwości władz Uczelni szczęśliwie udało się uniknąć najgorszego, przetrwać i zachować trzon kadry naukowej. Nie byłoby to możliwe bez zaangażowania i ogromnej aktywności koleżanek oraz kolegów w staraniach o środki na badania. W latach dziewięćdziesiątych instytut należał do liderów pod względem liczby uzyskanych grantów KBN. Trudno było jednak o jakikolwiek rozwój w sytuacji, gdy przez kilka lat ponad 95% wszystkich środków, jakimi dysponowały zakłady i liderzy projektów lub zleceń, kierowano na fundusz płac.

Tematyka węglowa przetrwała okres transformacji w dwóch zakładach, których działalność badawcza dotyczyła chemii i technologii węgla i materiałów węglowych (prof. B. Bujnowska) oraz sorbentów węglowych (prof. T. Siemieniewska). Po śmierci prof. B. Bujnowskiej w 1995 roku objąłem funkcję kierownika zakładu liczącego wówczas dziewięciu adiunktów zatrudnionych na podstawie mianowania, z których tylko dwóch było pracownikami naukowo-dydaktycznymi. Kiedy w roku 2005 Instytut został rozwiązany, drogi zakładów się rozeszły. Z większością koleżanek i kolegów wybraliśmy kontynuację działalności w Zakładzie Materiałów Polimerowych i Węglowych.

Z perspektywy dwudziestu lat liderowania zespołowi widzę, jak długą i niełatwą drogę przeszliśmy, by osiągnąć stan normalności. Spośród wielu czynników, które miały na to wpływ, trzy uważam za najważniejsze: rozwiązanie problemu mianowanych pracowników naukowych, uatrakcyjnienie tematyki badawczej oraz otwartość na współpracę z ośrodkami badawczymi w kraju i za granicą. Zainicjowana przez dziekana Mirosława Sorokę restrukturyzacja dydaktyki Wydziału spowodowała zwiększony napływ studentów. Stworzyło to warunki do uruchomienia nowej specjalności – Paliwa i energia a środowisko – i stopniowego przeniesienia, już za kadencji prof. Henryka Góreckiego na stanowisku dziekana, adiunktów naukowych na etaty naukowo-dydaktyczne. Aktualnie też zatrudniamy asystentów i adiunktów na etatach naukowych, jednak tylko do realizacji określonych projektów (*post-doc*).

Przełom wieków to praktycznie pożegnanie z węglem kamiennym w badaniach. Ten obszar pozostaje jednak do dziś ważną częścią naszej oferty dydaktycznej. W badaniach coraz więcej uwagi poświęcamy porowatym materiałom węglowym. Nasza filozofia zakłada kompleksowe podejście do zagadnienia, od syntezy materiału, poprzez określenie właściwości fizykochemicznych po ocenę właściwości użytkowych dla określonych zastosowań. Pod koniec lat dziewięćdziesiątych

ubiegłego stulecia takim nowym dla nas obszarem zastosowań były elektrochemiczne źródła prądu. Początki były trudne i nie do przecenienia była bliska współpraca z zespołami prof. Elżbiety Frąckowiak z Politechniki Poznańskiej i prof. François Béguina z Uniwersytetu w Orleanie, od których się uczyliśmy. Od blisko dziesięciu lat samodzielnie możemy wykonywać badania, dysponując obecnie dobrze wyposażonym własnym laboratorium. Z czasem wyłonił się z tego podstawowy obecnie obszar badawczy zespołu – materiały węglowe dla systemów magazynowania energii. Oprócz ogniw litowo-jonowych i kondensatorów elektrochemicznych zajmujemy się również węglowymi adsorbentami metanu i wodoru. Prowadzone są badania nad usuwaniem specyficznych mikrozanieczyszczeń z wody i separacją ditlenku węgla z gazów procesowych, oczywiście z wykorzystaniem odpowiednich węgli aktywnych. Do tradycyjnej technologii węgla kamiennego nawiązują badania termochemicznego przetwórstwa biomasy w kierunku wartościowych ciekłych produktów (dr hab. inż. Piotr Rutkowski). Nasze korzenie dają nam dobrą znajomość surowców i procesów ich przetwórstwa dla wytwarzania konwencjonalnych materiałów węglowych. Od kilku lat prof. Grażyna Gryglewicz rozwija z dużym powodzeniem badania nanomateriałów węglowych – nanowłókien, a ostatnio materiałów grafenowych. Ich przeznaczenie to głównie elektrochemiczne źródła prądu, lecz także nośniki katalizatorów.

Wspominałem już o wspólnych z Politechniką Poznańską i Uniwersytetem w Orleanie badaniach w dziedzinie elektrochemii. Jeszcze dłuższą historię mają kontakty z Instituto Nacional del Carbon w Oviedo. Efektem współpracy, zapoczątkowanej w 1991 roku podczas międzynarodowej konferencji dedykowanej prof. S. Jasieńce z okazji jubileuszu 70-lecia urodzin, są m.in. wspólnie realizowane projekty badawcze (aktualnie już czwarty) w ramach programu UE Research Fund for Coal and Steel. Od lat współpracujemy z Instytutem Chemicznej Przeróbki Węgla w Zabrzu podczas realizacji dużych projektów zamawianych i strategicznych. Nie można pominąć też wieloletniej współpracy z Uniwersytetem w Diepenbeek (prof. Jan Yperman), początkowo w zakresie związków siarki w węglu, a ostatnio adsorpcji specyficznych zanieczyszczeń z wody.

Kiedy jesienią 1966 roku rozpoczynałem studia na specjalności Chemiczna technologia węgla, z pewnością nie spodziewałem się, że umożliwi mi to tyle lat interesujących poszukiwań naukowych w dziedzinie o dużym znaczeniu praktycznym. Jestem przekonany, że moi młodzi współpracownicy mogą śmiało wiązać przyszłość z obecnie rozwijaną tematyką badawczą. Na czym opieram to przekonanie? Ostatnie odkrycia, docenione dwoma Nagrodami Nobla, wskazują, że węgiel ciągle kryje w sobie wiele niespodzianek. Można się spodziewać, że unikatowe i zmienne w zależności od struktury, tekstury i morfologii właściwości zaawansowanych materiałów węglowych będą atrakcyjne dla wielu nowych zastosowań. Po drugie, zagadnienia źródeł energii, jej konwersji i magazynowania, w powiązaniu z problemami ochrony środowiska, pozostają istotnym i dalekim od rozwiązania problemem. Na pewno jest to ważny przyszłościowo kierunek działalności dydaktycznej i badawczej. Dobrze, że na naszym Wydziale już teraz ta tematyka jest szeroko i na dobrym poziomie reprezentowana.

Wrocław, maj 2015

Andrzej Noworyta

Wrocławska inżynieria chemiczna – kuźnia kadry naukowej… na eksport

Inżynieria chemiczna jest jednym z najstarszych kierunków na Wydziale Chemicznym. Powstała w roku 1947, a jej twórcą był prof. Zdzisław Ziołkowski. Jak wiadomo, jest ona najbardziej praktyczną gałęzią chemii, prowadzącą do konkretnych zastosowań w przemyśle. A w tamtym okresie budowany właściwie od nowa przemysł chemiczny takiej wiedzy i takich specjalistów potrzebował. To właśnie bardzo silna więź z przemysłem, rozumienie jego problemów i skuteczne ich rozwiązywanie były motorem dynamicznego rozwoju wrocławskiej inżynierii chemicznej.

Problemy stawiane przed inżynierią chemiczną spowodowały, że stała się jedną z pierwszych wyraźnie interdyscyplinarnych specjalności naukowych. Dla osiągnięcia swych celów łączy bowiem wiedzę z chemii, matematyki, mechaniki, a aktualnie także nauk biologicznych. Może to właśnie jest przyczyną, że zyskała sobie opinię dyscypliny trudnej. Studenci inżynierii chemicznej nie byli stałymi bywalcami klubów i imprez studenckich (gdy takowe jeszcze były) – oni liczyli i rysowali projekty, których bardzo wiele trzeba było wykonać, aby uzyskać zaliczenia u wymagających profesorów. Ale to się chyba opłacało, bo rola i znaczenie inżynierii chemicznej wyraźnie rosły. Nasi absolwenci mieli od zawsze najlepsze oferty pracy, a inżynieria chemiczna, jak i cały Wydział Chemiczny miały w przemyśle bardzo dobrą opinię… chyba najlepszą w kraju.

Apogeum rozwoju wrocławskiej inżynierii chemicznej przypadło na lata siedemdziesiąte ubiegłego wieku. Zbudowano dla niej i oddano do użytku w roku 1974 budynek C-6 przy ulicy Norwida. Ówczesny Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych zatrudniał ponad 180 pracowników, prowadził kształcenie, w tym także specjalności, na trzech wydziałach: Chemicznym, Mechaniczno-Energetycznym oraz Podstawowych Problemów Techniki. Był instytutem międzywydziałowym, świetnie wyposażonym w oryginalną aparaturę badawczą, o silniejszej kadrze i zasobniejszych środkach na badania niż niektóre wydziały naszej uczelni. Rozwijała się nauka, realizowano wiele ciekawych i oryginalnych prac dla przemysłu – co dawało świetne podstawy do kształcenia młodej kadry. Wrocławska inżynieria specjalizowała się w destylacji, ekstrakcji, procesach rozdziału faz. Tu też zrodziły się pionierskie prace z separacji membranowej.

Burzliwy w naszym kraju początek lat osiemdziesiątych XX wieku zachwiał wrocławską inżynierią chemiczną. Ponad dwudziestu młodych adiunktów, wyspecjalizowanych w najnowszych obszarach inżynierii chemicznej, wyemigrowało z kraju, głównie do Stanów Zjednoczonych, Kanady, Niemiec i Wielkiej Brytanii. W krajach tych koledzy ci w krótkim czasie zdobyli bardzo wysokie, niekiedy prominentne pozycje zawodowe, zostali rektorami i dziekanami na amerykańskich uczelniach, kierownikami działów badawczych w wielkich koncernach amerykańskich i niemieckich oraz menadżerami wielu firm chemicznych. Świadczy to bez wątpienia o ich bardzo dobrym wykształceniu, które zdobyli w naszej uczelni. Jest to z pewnością powód do dumy… czasami trochę i zazdrości, ale tak wielki odpływ młodej kadry nie mógł nie pozostawić śladu. Do tego dodatkowo niekorzystnie na pozycję inżynierii chemicznej wpłynęły zmiany strukturalne na naszej uczelni. Zlikwidowano instytuty międzywydziałowe, co doprowadziło do administracyjnego podziału kadry na poszczególne wydziały, a tym samym dalszego uszczuplenia potencjału inżynierii chemicznej. Opinia, którą cieszyliśmy się w kraju, spowodowała, że wielu pracowników dostało interesujące propozycje pracy w innych ośrodkach akademickich. I nastąpiła kolejna, tym razem krajowa, emigracja grupy pracowników samodzielnych, która stworzyła od podstaw ośrodek inżynierii chemicznej na Politechnice Rzeszowskiej. Ośrodek ten dynamicznie się rozwinął i dziś jest jednym z najaktywniejszych w kraju. Serdecznie gratulujemy kolegom, szkoda tylko, że ten sukces nie może być przypisany Wrocławiowi. Należy jednak podkreślić, że wszyscy nasi wychowankowie: i ci pracujący za granicą, i ci zatrudnieni w innych krajowych ośrodkach naukowych utrzymują silną więź ze swoją Alma Mater, akcentując wielokrotnie, że wywodzą się z wrocławskiej szkoły inżynierii chemicznej.

Wykształciliśmy kadrę dla wielu zagranicznych i krajowych ośrodków – i jest to zapewne chwalebne – ale nie zadbaliśmy należycie o własne potrzeby w tym zakresie. Dziś nasza kadra jest wyraźnie skromniejsza, a obszar aktywności naukowej i wpływ na profil naukowy Wydziału Chemicznego – znacznie mniejszy. To chyba niedobrze, bo na uczelni o profilu technicznym, uczelni z takimi tradycjami, przy całym szacunku dla innych dyscyplin naukowych, inżynieria chemiczna powinna należeć do czołowych. Głęboko jednak wierzę, że jest szansa, aby wrócić do dawnej pozycji. Wspomniana interdyscyplinarność inżynierii chemicznej stwarza bowiem możliwości aktywności naukowej dla wielu młodych adeptów nauki z pokrewnych dyscyplin, których nie zadowala jedynie pisanie publikacji, chcieliby bowiem zmaterializować swoje pomysły i idee badawcze. Zauważa się już tego pierwsze symptomy, silna integracja z biotechnologią doprowadziła do powstania inżynierii bioprocesowej, a zwłaszcza procesów bioreaktorowych i procesów separacji bioproduktów. Integracja z szeroko rozumianymi naukami medycznymi otwiera ciekawe perspektywy przed inżynierią biomedyczną, natomiast współpraca z naukami chemicznymi umożliwia projektowanie procesów w skali molekularnej. Chyba warto pójść tą drogą.

Wrocław, czerwiec 2015

Tadeusz Pieniążek

Wspomnienie [fragmenty*]

W lutym 1945 roku, po wyzwoleniu Krakowa, zapisałem się na Wydział Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, chociaż nie było to moim marzeniem, ale zrobiłem to za namową Matki, bowiem zmarły w 1937 roku mój Ojciec był w Przeworsku adwokatem. Muszę się przyznać, że po immatrykulacji nie byłem na żadnym wykładzie. W okresie marzec-czerwiec przeszedłem kurs zawodowy w dyrekcji PKP w Rzeszowie i zostałem mianowany adiunktem (wcześniej niż na Politechnice Wrocławskiej) z jednoczesnym przeniesieniem do Rzeszowa w charakterze okręgowego dyspozytora wagonów towarowych. W tym czasie zacząłem też myśleć o studiach technicznych i to przede wszystkim o chemii. […]

[W końcu września postanowiłem udać się do Wrocławia], by na miejscu przekonać się o możliwościach studiowania na Politechnice, która miała być w niedługim czasie otworzona. Zgłosiłem się w dziekanacie Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii, a właściwie w sekretariacie Oddziału Chemii Technicznej, ale niestety nie było już wolnych miejsc i wobec tego zmuszony zostałem do zapisania się na Wydział Hutniczy[271], prowadzony w tym czasie przez dziekana prof. Zwierzyckiego, wybitnego geologa. Doszedłem bowiem do przekonania, że program studiów jest zbliżony, zwłaszcza na pierwszym roku, do zajęć odbywających się na studiach chemicznych i wobec tego może na drugi rok będę mógł przenieść się na chemię.

Zajęcia na wydziale rozpoczęły się w drugiej połowie listopada i były prowadzone razem z Oddziałem Chemii Technicznej. Różnica w programie polegała tylko na tym, że mieliśmy dodatkowy przedmiot – encyklopedie hutnictwa, prowadzony przez prof. Dworzaka, oraz chemię analityczną (w mniejszym wymiarze niż dla studentów chemii) prowadzoną przez dra Szypowskiego. Ponowne podjęcie nauki po sześcioletniej przerwie przysparzało mi stosunkowo dużo kłopotów. Pewne podstawy trzeba było przyswajać sobie od nowa, pewne pogłębiać. Trzeba było też zacząć samodzielne życie, bez oparcia rodziny i wreszcie trzeba było w jakiś sposób zarabiać, by można było się utrzymać. […] Wróciłem więc do dawnego przedwojennego sposobu zarabiania, to znaczy do lekcji. Zacząłem udzielać korepetycji kilku uczniom z zakresu szkoły średniej, a zwłaszcza z łaciny i matematyki, co praktycznie umożliwiało mi spokojne bytowanie aż do roku 1948, w którym to zacząłem pracować na Politechnice w Katedrze Wielkiego Przemysłu Nieorganicznego[272] w charakterze zastępcy asystenta.

Trzeba podkreślić, że w pierwszym powojennym okresie dużą pomoc uzyskiwaliśmy dzięki paczkom UNRRA, które zawierały przede wszystkim produkty żywnościowe, a oprócz tego otrzymywaliśmy dodatkowe przydziały (obowiązywały kartki żywnościowe) od związku studentów, tak zwanej Bratniej Pomocy. Również organizacje polityczne (a było ich w tym czasie wiele) starały się o to, by rozdzielać między swoich sympatyków czy członków bezpłatne talony na obiady. […]

Oprócz nauki i zaspokajania pierwszych potrzeb, a więc tej zasadniczej bazy życia, nie brakowało w tym czasie różnego rodzaju rozrywek […]. Ale w tym pierwszym okresie po wojnie nie żyliśmy samą nauką i przyjemnościami. Trzeba było w pierwszym rzędzie uporządkować teren Politechniki, przygotować sale wykładowe, laboratoria i sale ćwiczeń. To wszystko robiliśmy między i po zajęciach. Politechnika wraz z jej otoczeniem stawała się coraz piękniejsza, a zarazem była naszym ukochanym domem. Tyle już na ten temat napisano, że nie wypada się chwalić i nie ma sensu pisać o tym szerzej.

Po ukończeniu pierwszego roku studiów na Wydziale Hutniczym okazało się, że Uczelnia likwiduje ten wydział, a studenci mogą przenosić się na inne wydziały Politechniki lub na Akademię Górniczą w Krakowie. Koło Hutników z przewodniczącym kolegą Kazimierzem Banysiem uzyskało dla nas pewne kwoty, coś jakby odszkodowanie, przy czym przenoszący się do Krakowa otrzymali wyższe sumy od pozostających na miejscu. Rozsypało się więc już jako tako zżyte bractwo po różnych wydziałach (chyba tylko około piętnastu przeniosło się do Krakowa), zasilając przede wszystkim Chemię i Budownictwo. Ja z grupą kolegów przeniosłem się na Wydział Chemiczny i przez cały rok akademicki 1946/47 nadrabialiśmy różnice programowe – polegało to przede wszystkim na odrobieniu dodatkowych laboratoriów. Zmusiło nas to do prawie całodziennego przebywania na Uczelni. […] Studiując na Wydziale Chemicznym miałem zajęcia dydaktyczne prowadzone przez wybitnych pedagogów, wychowawców i uczonych. Należy tu przede wszystkim przypomnieć takich Profesorów – dzisiaj już niestety nieobecnych wśród nas – jak Włodzimierz Trzebiatowski, Edward Sucharda, Edwin Płażek, Kazimierz Gumiński, Witold Romer, Zdzisław Tomasik, Włodzimierz Bobrownicki, Zdzisław Ziołkowski, Błażej Roga i inni. Byli to ludzie, którzy wywierali na nas wielki wpływ. Kiedy o nich myślę, to muszę przyznać, że wiele im zawdzięczam. Jak już uprzednio wspomniałem, we wrześniu 1948 roku

* Całość wspomnieniowego artykułu prof. Tadeusza Pieniążka por. T. Pieniążek, Wspomnienie, [w:] *Politechnika Wrocławska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wrocław 1990, s. 134–142.

[271] Właściwie Wydział Hutniczo-Górniczy.

[272] Chodzi o ówczesną Katedrę Technologii Przemysłów Nieorganicznych.

zostałem zatrudniony na Politechnice Włocławskiej i od tego czasu, mając stałą gażę, pozostałem jej wierny.

Kierownikiem Katedry Wielkiego Przemysłu Nieorganicznego został mianowany prof. dr Włodzimierz Bobrownicki, przedwojenny asystent prof. Ignacego Mościckiego, a następnie kierownik Laboratorium Badawczego przy Zakładach Azotowych w Chorzowie. W czasie okupacji przebywał w Warszawie, brał udział w tak zwanym wywiadzie technicznym Armii Krajowej, a oficjalnie prowadził fabryczkę napojów gazowanych. Po wojnie, jako jeden z nielicznych pozostałych przy życiu wybitnych specjalistów, został powołany na stanowisko dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Nieorganicznego z siedzibą w Gliwicach, gdzie jednocześnie zamieszkał. W roku 1946 uzyskuje tytuł naukowy profesora zwyczajnego (później zostaje jednym z pierwszych członków Polskiej Akademii Nauk) i w tym czasie przechodzi do pracy na Politechnice Wrocławskiej, obejmując kierownictwo ww. Katedry.

Do roku 1948 ekipa pracowników Zakładów Azotowych w Chorzowie wyremontowała IV piętro dzisiejszego budynku B1 (Gmach Hutniczy) przy ulicy Smoluchowskiego 25. Piętro to zostało w czasie działań wojennych poważnie uszkodzone wraz z częściowym zniszczeniem więźby dachowej, chociaż samo wyposażenie, łącznie z laboratoriami pozostało nienaruszone. Zatrudniając się w tej Katedrze miałem możność jednoczesnego specjalizowania się w zakresie technologii chemicznej nieorganicznej, a także brania udziału we wszystkich pracach organizacyjnych, związanych z uruchomieniem zajęć dydaktycznych. Tak na marginesie dodam, że przy porządkowaniu magazynów odczynników chemicznych uległem oparzeniu iperytem (nie byłem jeszcze zaawansowanym chemikiem), gdyż opakowania nie miały nalepek z nazwami związków, i przez dłuższy czas musiałem leczyć zniszczoną skórę na rękach. Profesor Włodzimierz Bobrownicki był człowiekiem o prawie anielskim usposobieniu, a jednocześnie przy tym nauczycielem akademickim o wybitnych zdolnościach zarówno dydaktycznych, jak i wychowawczych, co w pewnym sensie dla „zdemoralizowanego" przez wojnę młodego człowieka stanowiło możliwość poznania zarówno etyki zawodu, jak i współżycia z ludźmi. Za to też dzisiaj jestem Mu bardzo wdzięczny.

W roku 1949 uzyskałem absolutorium na Wydziale, ale miałem jeszcze do zdawania dziewięć egzaminów nierygorowych. W tym czasie rozpoczęła się rywalizacja między absolwentami chemii uniwersyteckiej i technicznej. Chodziło o to, kto pierwszy uzupełni zaległości i zgłosi się jako pierwszy do egzaminu dyplomowego. Ja i dzisiejszy profesor Akademii Medycznej Janusz Terpiłowski byliśmy najbardziej zaawansowani, a więc wystartowaliśmy do dyplomu przy silnym dopingu naszych kolegów. Prawie codziennie musieliśmy składać przed nimi sprawozdania, a czas szybko mijał. […]

W maju 1950 roku zgłosiliśmy się z kolegą Terpiłowskim prawie równocześnie do egzaminu dyplomowego. Ówczesny przewodniczący Komisji Egzaminów Dyplomowych prof. Włodzimierz Trzebiatowski ustalił termin na 6 i 7 lipca (tak odległy, by mogło zgłosić się jeszcze przynajmniej kilku kolegów). Egzaminy dyplomowe odbywały się wtedy przed całą Radą Wydziału i w obecności wszystkich chętnych „widzów". Zdawało nas dwunastu z Oddziału Chemii Technicznej: 6 lipca dziesięciu kolegów-organików, a 7 lipca dwóch – nieorganików. Wszyscy zdali, chociaż nie było to takie proste, bo praktycznie każdy z członków Rady zadawał pytania. Wracając jeszcze do rywalizacji. Mimo dobrej znajomości charakteru prof. Trzebiatowskiego i Jego czasem dość zaskakujących pociągnięć, zarówno ja, jak i kolega Terpiłowski, otrzymaliśmy dyplomy z numerem pierwszym. Dlaczego akuratnie tak się stało? Otóż od października 1950 roku miał nastąpić podział wspólnej Uczelni na osobno działającą Politechnikę i osobno działający Uniwersytet, z jednoczesnym wydzieleniem i innych uczelni. Biorąc to pod uwagę prof. Trzebiatowski zapoczątkował numerację dyplomów na Wydziale Chemicznym Politechniki i na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu. Obaj konkurenci, jak i całe grono kibiców zostali w ten sposób całkowicie usatysfakcjonowani. W tym czasie byłem juz żonaty i miałem syna (urodzony 22 kwietnia 1950 roku). Po mianowaniu mnie z dniem 1 września 1950 roku starszym asystentem wkroczyłem na drogę kariery naukowej.

Marian Rutkowski

Jak było

Jednym z czołowych twórców Wydziału Chemicznego w Uniwersytecie i Politechnice we Wrocławiu był znany specjalista z dziedziny paliw płynnych, profesor Zdzisław Tomasik, o którym niewiele pisano. Ten utalentowany naukowiec, absolwent, a następnie asystent Politechniki Lwowskiej, w latach 1926–1927 stypendysta Sorbony, wieloletni kierownik działu badawczego Państwowej Fabryki Olejów Mineralnych w Drohobyczu, były pierwszy powojenny dyrektor Rafinerii Czechowice, został powołany na kierownika Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych Politechniki Wrocławskiej w roku 1946, w czasie, kiedy budował już w Zakładach Chemicznych w Oświęcimiu jedyną w Polsce instalację benzyny syntetycznej. Warto w tym miejscu wspomnieć, że w owym czasie prognozowane zasoby ropy naftowej na świecie oceniano jedynie na kilkanaście lat. Stąd też uzyskiwanie paliw ciekłych upatrywano wyłącznie na drodze syntezy z gazu ziemnego i węgla.

Objęta przez Profesora katedra, poza niekompletnym umeblowaniem, nie miała żadnych urządzeń z zakresu swej specjalizacji. Najbardziej dotkliwie dał się odczuć całkowity brak wyposażenia, nie tylko do badań naukowych, lecz również do podstawowych ćwiczeń ze studentami. Jednakże dzięki skromnej pomocy ze strony przemysłu w postaci stołów laboratoryjnych i jednego dygestorium oraz po uzyskaniu najniezbędniejszych aparatów i przyrządów zakupionych za całoroczną pensję profesora Tomasika, zorganizowano pracownię analizy technicznej dla wszystkich studentów Oddziału Chemii Technicznej.

W roku 1950 Ministerstwo Obrony Narodowej zmobilizowało kilku zaawansowanych już studentów i asystentów tej specjalizacji i wcieliło ich w nowo powstający w wojsku ośrodek Paliw i Smarów w Warszawie, pozostawiając „osieroconą" katedrę.

Profesor Tomasik rąk nie załamywał. W nowym, czteroosobowym zespole rozpoczął twórczą pracę nad stworzeniem na Politechnice Wrocławskiej poważnego ośrodka badawczego, koncentrującego się na nowoczesnych metodach wytwarzania paliw syntetycznych oraz przeróbki ropy naftowej i ciężkich cieczy węglopochodnych. W wyniku niesłychanego ogromu włożonej pracy, wyrzeczeń osobistych i wierności idei, ambitne plany profesora się ziściły. Dzięki jego pracom koncepcyjnym dla przemysłu chemicznego, dotyczącym rozwiązania problemu deficytu paliw płynnych w Polsce, powołano Pracownię Zakładu Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk pod kierunkiem Profesora, a Ministerstwo Przemysłu Chemicznego udzieliło wyraźnej pomocy. Ośrodek intensywnie się rozwijał. Krzepła również nasza pracownia Polskiej Akademii Nauk. Liczba zatrudnionych pracowników sukcesywnie zwiększała się. Intensywnie rozwijała się pracownia wysokich ciśnień. We własnym warsztacie budowano specjalistyczną aparaturę ciśnieniową ze stali odpornej na korozję wodorową. W ciągu kilku lat w katedrze pracowało już dziesięć aparatur laboratoryjnych do uszlachetniania produktów naftowych i węglowych oraz uwodornienia ciężkich bitumów. Był to pierwszy utworzony w Polsce ośrodek badawczy, wyposażony w unikalną, w większości własnej konstrukcji, aparaturę wysokociśnieniową. O niespożytych siłach i olbrzymiej pracowitości Profesora świadczyć może fakt, że w latach 1951–1958 opracował 11 podręczników i skryptów, dziesiątki artykułów i kilkanaście patentów. Uczestniczył też w wielu zjazdach i konferencjach krajowych i zagranicznych.

Technologia paliw płynnych była pasją jego życia, której poświęcił swą działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną; pozostał jej wierny. Jego głęboka wiedza i olbrzymie doświadczenie sprawiły, że był powoływany przez najwyższe instancje państwowe do pełnienia licznych i bardzo odpowiedzialnych funkcji na szczeblu centralnym i w wielu instytucjach naukowych. Liczono się z jego zdaniem.

Osiągnięcia naukowe zespołu, którym przez wiele lat kierował, stworzyły wrocławską szkołę naukową chemii i technologii paliw płynnych. Ośrodek ten nawiązał współpracę z przedstawicielami innych dyscyplin nauki w kraju i zagranicą, z instytucjami naukowymi i zakładami przemysłowymi. Wyszły stąd nowe koncepcje z zakresu nowych technologii oraz badania katalizatorów. Ośrodek ten był wielkim dziełem Profesora. Wychował kadrę młodych naukowców, którzy z wielkim zapałem i sukcesami wdrażali rozpoczęte dzieła Profesora, stanowiące trwałą podstawę dalszego rozwoju tej dziedziny wiedzy. Scalił Katedrę Technologii Nafty i Paliw Płynnych z katedrami węgla kamiennego i brunatnego w jeden instytut, którego przez pierwsze trzy lata był dyrektorem. Pełnił również funkcję dziekana Wydziału Chemicznego.

Profesor Zdzisław Tomasik był zawsze dżentelmenem pełnym uroku osobistego, a jednocześnie godności i powagi. Poza tym był skromnym i łagodnym człowiekiem o pogodnym usposobieniu i wielkim harcie ducha, obdarzonym poczuciem humoru. Zmarł nieoczekiwanie 18 grudnia 1970 roku przeżywszy 70 lat.

Wrocław, maj 2015

Zdzisław Ruziewicz

Urywki wspomnień 1946–1948 [fragmenty*]

Pod koniec letniego trymestru 1946 roku spotkałem na ulicy Długiej [w Krakowie] profesora Trzebiatowskiego, który znał mnie z okresu studiów lwowskich i u którego zdałem wówczas egzamin z chemii nieorganicznej. Profesor objął już w 1945 roku katedrę we Wrocławiu. Krótką rozmowę zakończył słowami: „No to niechże Pan przyjeżdża do Wrocławia, coś dla Pana znajdziemy". Tak więc w lipcu 1946 roku zameldowałem się u Profesora, w Gmachu Chemii przy ulicy Smoluchowskiego.

Profesor Trzebiatowski zaofiarował mi etat demonstratora w nieczynnym jeszcze Zakładzie Chemii Fizycznej[273], którym opiekował się tymczasowo jako p.o. kierownika. Był to na razie (i jeszcze przez następne dwa lata) jedyny obsadzony etat w tym Zakładzie. Znalazłem się w ten sposób na liście „pomocniczych sił naukowych", jak brzmiał wówczas używany oficjalnie termin. W ciągu dwóch następnych dni stałem się także posiadaczem tymczasowego zaświadczenia, że jestem studentem Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. [...]

Każdemu nowemu współpracownikowi wręczał profesor Trzebiatowski klucz do bramy prowadzącej z ulicy Smoluchowskiego do budynku chemicznego (brama była stale zamknięta, a budynek nie miał portiera) i klucz do biblioteki wydziałowej znajdującej się w nim na drugim piętrze. Umożliwiając o każdej porze dostęp do gmachu i biblioteki, były one dla mnie prawdziwymi Kluczami Królestwa. Po kilku latach, gdy liczba pracowników znacznie się powiększyła, a Uczelnię opasywał coraz ciaśniejszy gorset różnych przepisów porządkowych, poodbierano je oczywiście. Wryły mi się jednak w pamięć szczególnie mocno; chyba nigdy już potem, będąc nawet profesorem i członkiem Senatu Politechniki, nie czułem się w takim stopniu jej współgospodarzem jak wówczas, kiedy mając dwadzieścia parę lat wyjmowałem z najgłębszej kieszeni owe dwa klucze.

Znalazłem się na początku w gronie współpracowników Zakładu Chemii Nieorganicznej, wówczas jeszcze bardzo nielicznym, sympatycznym i zżytym ze sobą. Seniorami byli w nim dr Jadwiga Wojciechowska, chyba najbieglejsza chemiczka-analityczka, jaką kiedykolwiek poznałem, i adiunkt dr Wiktor Gorzelany, były starszy asystent Zakładu Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Jana Kazimierza, zawsze elegancki, o nieco sarkastycznym humorze. Asystentów Władysława Barana i Alfreda Śliwę znałem jeszcze ze Lwowa; pełni werwy, zajęci byli swymi pracami magisterskimi, które wojna opóźniła o sześć lat. Tuż po mnie zostali przyjęci na asystentury mgr Zofia Przybylska i niezmiennie spokojny w każdych okolicznościach Aleksy Kamieński. Najmłodszym (prócz mnie) członkiem zespołu była Jadwiga Kornecka, której przypadł niełatwy obowiązek przygotowywania i wykonywania demonstracji do wykładów chemii nieorganicznej. Kosztowało to ją sporo wysiłku i napięć. Sławny był przypadek, kiedy stłukła wręczoną jej przez Trzebiatowskiego przed wykładem ampułkę z ciężką wodą, niewątpliwie jedyną wtedy we Wrocławiu. Profesor miał tylko spojrzeć na nieszczęsną demonstratorkę, po czym odwrócił się i odszedł. Jadzia chodziła z płaczem przez dwa dni opowiadając każdemu, że wolałaby, aby zbeształ ją w najgorszy sposób, niż tak na nią popatrzył.

Zespół ten uzupełniali dwaj starszawi już laboranci – Józef Greń, po trochu także mechanik, i Jan Perczak. W warsztacie mechanicznym, o którego funkcjonowanie i rozwój Trzebiatowski szczególnie dbał, działał początkowo niemiecki mechanik precyzyjny Geselle, a po jego rychłym wyjeździe – wybitny fachowiec, Jakub Tomasik, poprzednio mechanik Zakładu Fizyki Eksperymentalnej Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie.

W Zakładzie trwały intensywne prace organizacyjne; naprawiano, konstruowano i uruchamiano stopniowo aparaturę naukową, kończono porządkowanie remanentów poniemieckich. Mnie przypadło najpierw w udziale inwentaryzowanie bogatych zapasów jenajskiego szkła laboratoryjnego, które uchowało się w piwnicach przed zniszczeniem. Profesor, doglądający osobiście wszystkiego, nie omieszkiwał sprawdzać wyrywkowo, czy aby nie pomyliłem się zapisując na przykład liczbę litrowych kolb miarowych. Na pewno nigdzie w Polsce studenci (ani też pracownicy) nie dysponowali w owym czasie sprzętem szklanym takiej jakości, jak we Wrocławiu. Niestety szkło, jak wiadomo, tłucze się i po paru latach ze skarbów tych ocalały tylko resztki ukrywane zazdrośnie w szafach przez szczęśliwych posiadaczy.

Po rozpoczęciu roku akademickiego 1946/1947 zajęć przybyło – pracownicy Zakładu prowadzili pracownię chemii analitycznej dla II roku i dla nowo przyjętych studentów I roku chemii. Pomagałem i ja przy tych ćwiczeniach, na których siał największy strach najbardziej lubiany przez studentów Władek Baran.

Trzebiatowski przestrzegał dość rygorystycznie zasady, iż pensum asystenckie określone w umowach o pracę (podówczas 30 godzin tygodniowo) winno być wykorzystane na zajęcia dydaktyczne i organizacyjne. Na własną pracę czy lekturę

* Cały wspomnieniowy artykuł prof. Zdzisława Ruziewicza por. Z. Ruziewicz, *Urywki wspomnień 1946–1948,* [w:] *Politechnika Wrocławska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wrocław 1990, s. 143–155.

[273] Właściwie: Katedrze Chemii Fizycznej.

naukową (a w moim przypadku na studia) pozostawały godziny poza owym pensum, toteż przebywaliśmy w Zakładzie – podobnie zresztą jak Profesor – najczęściej cały dzień, do późnego nieraz wieczora. Konieczność taka była wówczas niemal dla wszystkich oczywista. Spędzanie godzin popołudniowych i wieczornych w laboratoriach przez większość dni tygodnia stało się zresztą we wszystkich zakładach chemicznych nawykiem i tradycją. Oświetlone długo po zapadnięciu zmroku okna starego gmachu przy ulicy Smoluchowskiego i sąsiadującego z nim od 1951 roku budynku Nowej Chemii były widokiem codziennym aż po lata siedemdziesiąte, kiedy zaczęły stopniowo gasnąć wraz z innymi tradycjami Uczelni. […]

Z początkiem roku akademickiego 1947/1948 spytał mnie Trzebiatowski, czy chciałbym pracować w przyszłości w dziedzinie chemii nieorganicznej, czy też poświęcić się chemii fizycznej. Miałem już wówczas za sobą parę egzaminów i dość skrystalizowane zainteresowania, choć systematycznego kursu chemii fizycznej jeszcze nie przechodziłem; bez wahania wybrałem drugą możliwość. Dowiedziałem się wówczas, że moim najbliższym zadaniem będzie uruchomienie fizykochemicznej pracowni studenckiej tak, aby studenci trzeciego roku chemii mogli odrobić w letnim semestrze podstawowe ćwiczenia laboratoryjne. Katedra Chemii Fizycznej wciąż jeszcze była nieobsadzona, jednakże Trzebiatowski prowadził w zastępstwie, od letniego semestru 1946/1947, trójsemestralny wykład tego przedmiotu.

We wrześniu 1948 roku czytałem coś przy biurku, gdy wszedł Trzebiatowski, któremu towarzyszył mężczyzna w sile wieku, o nieco wojskowej sylwetce, z przystrzyżonym wąsem na wyraziście rzeźbionej twarzy. [...] Był to dr Kazimierz Gumiński, docent Uniwersytetu Jagiellońskiego. Spod krzaczastych brwi padało życzliwe, ale bardzo przenikliwe spojrzenie, gdy Trzebiatowski przedstawił mnie jako jedynego na razie pracownika naukowego Zakładu, nowo mianowanemu kierownikowi Katedry Chemii Fizycznej. Nie przeczuwałem nawet, jak bardzo fortunna okaże się ta nominacja i dla katedry i dla mnie. Wiedziałem w każdym razie, że skończył się pewien okres mojej pracy na Uczelni, okres przypadający jeszcze na czasy pionierskie.

Jerzy Schroeder

Fragmenty wspomnień*

Na przedwiośniu 1947 roku zostałem wezwany do generalnego dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Nawozów Sztucznych i Gazów Przemysłowych w Gliwicach inż. Włodzimierza Bobrownickiego. Powiadomił mnie o tym dyrektor naszych zakładów[274], inż. Antoni Radliński. Ani on, ani tym bardziej ja nie wiedzieliśmy o co chodzi, a osobiście dyr. Bobrownickiego wówczas nie znalem. Bardzo zaintrygowany tym wezwaniem pojechałem samochodem służbowym do Gliwic. Okazało się, że dyr. Bobrownicki, nie rezygnując z pracy w przemyśle, objął, jeszcze w listopadzie 1946 roku, Katedrę Technologii Nieorganicznej Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a mówiąc ściślej – podjął się jej zorganizowania od podstaw i to w zdewastowanych pomieszczeniach. Mnie natomiast zaproponował pracę we Wrocławiu w charakterze adiunkta. Podziękowawszy, z miejsca odmówiłem, ale na nalegania dyr. Bobrownickiego zgodziłem się, że pojadę z nim, aby zobaczyć, jak to wszystko wygląda i co tam trzeba zrobić. W kilka dni później pojechaliśmy.

Nie było to moje pierwsze zetknięcie z Wrocławiem. Przed kilkoma miesiącami spędziłem tu około tygodnia, delegowany służbowo do pomocy przy uruchamianiu fabryki superfosfatu na Swojcu, ale z tego pobytu prawie nic nie pamiętam. Utkwił mi tylko w pamięci widok nabrzeży kanału odrzańskiego koło fabryki, ze stosami bezładnie zwalonych maszyn, urządzeń fabrycznych, silników elektrycznych, transformatorów i Bóg wie, czego tam jeszcze. Pamiętam natomiast, jakie wrażenie zrobił na mnie sam wjazd do Wrocławia samochodem dyr. Bobrownickiego i ten kilkugodzinny pobyt – to przygnębiające wrażenie, jakie robiły ruiny, wypalone domy i potworne ilości śmieci, które wiatr roznosił. Gmachy Politechniki oraz domy najbliższych ulic wydawały się niemal nietknięte. Zajechaliśmy wprost pod tak zwany budynek hutniczy, na którego IV piętrze miała powstać Katedra Technologii Nieorganicznej. Budynek, prócz części pomieszczeń parterowych, był niezagospodarowany. Na tym IV piętrze było kilka dziur w sufitach i ścianach po pociskach artyleryjskich, ale największe zniszczenia były spowodowane tym, że budynek ten najdłużej stał bez dachu, a opady atmosferyczne i mrozy pierwszej zimy powojennej dokonały spustoszeń w instalacji wodnej i ogrzewczej. W wielu miejscach była zniszczona i porozrywana instalacja elektryczna, wszędzie dużo gruzu i niepotrzebnych szpargałów, a do użytku tylko stoły laboratoryjne i digestoria, o dziwo z całymi szybami. Na I piętrze była duża biblioteka dawnego wydziału hutniczego z działem chemicznym z kompletami czasopism, a w podwórzu nieuszkodzona hala technologiczna ze znaczną ilością urządzeń do badań nad wzbogacaniem rud, ale bez silników elektrycznych i pasów transmisyjnych.

Jadąc do Wrocławia wiedziałem, że na Politechnice czynne są już drugi rok trzy wydziały, między innymi Oddział Chemii Technicznej wspólnego z Uniwersytetem Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii oraz że Katedra Technologii Nieorganicznej powinna zacząć zajęcia ze studentami 1 października. Po tym, co zobaczyłem, wydawało się to absolutnie niemożliwe.

Po obejrzeniu tego wszystkiego i zrobieniu notatek nie wystarczyło już czasu na odwiedziny i rozmowy, bo trzeba było spieszyć w drogę powrotną. Wracając do Chorzowa, raz jeszcze powiedziałem dyr. Bobrownickiemu, że do Wrocławia się nie przeniosę. Nie uśmiechało mi się zaczynać jeszcze raz wszystkiego od nowa. W Zakładach Azotowych w Chorzowie najgorsze początki miałem za sobą. Powierzono mi samodzielne stanowisko w jednym z oddziałów produkcyjnych, stwarzając równocześnie warunki do prowadzenia prac badawczych. Stosunkowo niedawno otrzymałem bardzo przyzwoite, obszerne mieszkanie, miałem więc znowu dom i zaczęliśmy się z żoną przyzwyczajać do zadymionego Górnego Śląska. Mówiąc, że do Wrocławia nie przeniosę się, byłem przekonany, że jest to decyzja ostateczna. Stało się jednak inaczej.

W niedługi czas po tym wypadzie do Wrocławia, znowu rozmawiałem z prof. Bobrownickim i dowiedziałem się, że Centralny Zarząd Przemysłu Chemicznego wyasygnował kwotę 200 tysięcy złotych i, co ważniejsze, zadeklarował pomoc w materiałach i robociźnie dla odbudowy Katedry Technologii Nieorganicznej, a ja zgodziłem się na oddelegowanie służbowe do Wrocławia jako kierownik ekipy pracowników Zakładów Azotowych, która miała te roboty wykonać. Przywieźliśmy dwa samochody ciężarowe materiałów i narzędzi, dodano mi do pomocy kilku robotników, a w tym dwóch czy trzech murarzy z fabryki superfosfatu, i w krótkim czasie zostały naprawione instalacje wodna, gazowa i ogrzewcza w całym budynku, a w lokalach katedralnych wykonano również wszystkie roboty murarskie, stolarskie, malarskie i lakiernicze. […]

Zaraz po podjęciu tych prac na Politechnice uświadomiłem sobie, że do Zakładów Azotowych w Chorzowie niestety nie będę mógł powrócić i wcale nie dlatego, że ktokolwiek się temu przeciwstawi. Po prostu prof. Bobrownicki był nadal dyrektorem zjednoczenia w Gliwicach i nie zanosiło się na to, że

* Cały tekst wspomnieniowego artykułu prof. Jerzego Schroedera por. J. Schroeder, *Fragmenty wspomnień,* [w:] *Wspomnienia z czterdziestolecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1985*, Wrocław 1985, s. 11–31.

[274] Czyli ówczesnych Zakładów Przemysłu Azotowego w Chorzowie.

prędko ktoś będzie go mógł zastąpić. Ponadto był w stałych rozjazdach jako członek Komisji Rewindykacyjnej, upoważnionej przez władze wszystkich stref okupacyjnych byłej III Rzeszy Niemieckiej do poszukiwań maszyn i urządzeń polskiego przemysłu chemicznego wywiezionych pod koniec wojny w głąb Niemiec. A tu we Wrocławiu ktoś musiał zająć się nie tylko remontem pomieszczeń katedralnych, ale urządzaniem laboratoriów, skompletowaniem biblioteki, przygotowaniem ćwiczeń itd. Ponadto niemałą rolę w tym postanowieniu pozostania we Wrocławiu odegrało ciepłe przyjęcie i osobisty wpływ prof. dr. Edwarda Suchardy, mojego profesora z okresu studiów we Lwowie, który był wówczas prorektorem Politechniki Wrocławskiej oraz prof. dr. Stanisława Kulczyńskiego, rektora Uniwersytetu i Politechniki. Spotkałem też wielu przyjaciół, kolegów i znajomych z czasów studiów oraz pracy na Politechnice Lwowskiej. Znalazłem się więc między swoimi, życzliwymi mi ludźmi, co łagodziło uciążliwość rozpoczynania pracy w zniszczonym mieście. [...]

W urządzaniu laboratoriów, biblioteki, przygotowywaniu i uruchamianiu ćwiczeń brali udział jako asystenci mgr Bronisław Baczyński i mgr W. Wolfram oraz wyróżniający się studenci, zaangażowani jako zastępcy asystentów, Tadeusz Pieniążek, obecny dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, Stanisław Stopa, przedwcześnie zmarły, Marian Kwiatkowski, obecny pracownik naukowy Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie, Kazimierz Kaniok, późniejszy długoletni pracownik kopalni soli w Kłodawie oraz mechanik Paweł Gajda. Jako bibliotekarka i sekretarka w jednej osobie brała udział w tych pracach studentka Wydziału Weterynarii Zofia Hoffmann.

1 października 1947 roku katedra była gotowa do przyjęcia studentów i zaczęły się normalne zajęcia dydaktyczne, a następnie badawcze. Studia, początkowo prowadzone mniej więcej według lwowskich programów przedwojennych, nie były i nie mogły być tak sformalizowane – jak obecnie. Wielu studentów musiało jednocześnie pracować i studiować. Wielu z nich jeszcze nie odnalazło swych rodzin i nie wszyscy je odszukali. Jedni wrócili z obozów jenieckich czy z przymusowej pracy z Niemiec, inni z różnych formacji wojskowych i oddziałów partyzanckich, większość musiała w czasie wojny pracować zarobkowo na swoje, a często i swoich bliskich, utrzymanie. Jeżeli nawet byli młodzi, to tylko wiekiem, ale doświadczeniami okresu wojennego równi swoim nauczycielom. Wytwarzało to niepowtarzalny klimat społeczności akademickiej tamtych lat.

Mówiąc o urządzaniu pomieszczeń katedralnych i pracy zespołu asystenckiego nie wspomniałem o tym, że dosłownie wszystko jechało na naszych plecach na to IV piętro, bo windy nie można było uruchomić ze względu na brak odpowiedniego silnika. Warunki pracy asystentów były znacznie cięższe niż obecnie. Prócz normalnej pracy dydaktycznej i badawczej, dużym obciążeniem były różnego rodzaju zajęcia administracyjne związane z zakupem aparatów i urządzeń, szkła laboratoryjnego, odczynników chemicznych itd. W latach późniejszych pewną ulgę przyniosło zaangażowanie kilku techników, ale radykalna poprawa pod tym względem nastąpiła dopiero po 1968 roku, po zmianach strukturalnych Politechniki, połączonych z równoczesnym przyznaniem instytutom etatów administracyjnych. [...]

Tak zaczęły się lata pracy dydaktycznej i badawczej, u nas zawsze związanej z perspektywicznymi zagadnieniami chemicznego przemysłu nieorganicznego, a zwłaszcza przemysłu nawozów sztucznych. Co jakiś czas, nieraz z kilkuletnimi przerwami, wyjeżdżaliśmy do fabryk w celu dokonania prób w większej skali, a więc półtechnicznej czy też przemysłowej, dla skonfrontowania wyników naszych badań laboratoryjnych z realiami fabrycznymi, toteż w pierwszych latach stosunkowo słabo angażowałem się w życie wydziału. Byłem wprawdzie jakiś czas delegatem asystentów i adiunktów do Rady Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki. Zetknąłem się wówczas z przedstawicielami legendarnej lwowskiej szkoły matematycznej, profesorami Steinhausem, Ślebodzińskim, Marczewskim i Knasterem, astronomem prof. Rybką i innymi, ale przysłuchując się z wielkim zainteresowaniem obradom i podziwiając błyskotliwy dowcip prof. Steinhausa, patrzyłem na to wszystko jakby z zewnątrz. Naprawdę ważne były dla mnie prace katedralne. [...]

W 1952 roku, nad ranem 1 września, po powrocie z letniego urlopu, zostałem wezwany na godzinę 7.00 do rektora prof. Dionizego Smoleńskiego i dowiedziałem się, że za 2 godziny obejmuję przewodnictwo komisji egzaminów wstępnych na I rok studiów na Wydziale Chemicznym, bo dziekan, prof. Gumiński, wyjechał w góry i jest nieuchwytny, a prodziekan Masior, który miał być przewodniczącym, został w nocy zabrany karetką pogotowia i poddany operacji. W ten sposób zostałem mianowany prodziekanem i wkrótce otrzymałem nominację na zastępcę profesora. Do normalnych moich zajęć katedralnych doszły wszystkie sprawy studenckie w dziekanacie, a finansowo na tym awansie straciłem, bo jako adiunktowi za dość dużą liczbę godzin wykładowych płacono mi dodatkowo, a po nominacji musiałem to wszystko odrabiać w ramach pensum profesorskiego.

Prodziekanem byłem przez dwie kadencje, wówczas dwuletnie. Był to bardzo trudny okres tak zwanego „kultu jednostki", trudny dla nas, ale myślę, że jeszcze trudniejszy dla młodzieży. To drobiazgowe sprawdzanie obecności na wszystkich zajęciach przez starostów grup, te publiczne spowiedzi, godziny wychowawcze – wszystko to już się bardzo zatarło w pamięci, ale jeżeli przeżyliśmy ten czas bez szczególnych wstrząsów, to Politechnika zawdzięcza to przede wszystkim

ówczesnemu Rektorowi Smoleńskiemu, jego rozsądkowi, odwadze i dowcipowi. Zawsze wiedział z kim, gdzie i jak rozmawiać, a w razie potrzeby językiem ciął jak brzytwą. Mój zakres działania był oczywiście znacznie węższy, ale widocznie oceniano mnie pozytywnie, skoro w zupełnie zmienionych warunkach, po październiku 1956 roku, zostałem pierwszym dziekanem Wydziału Chemicznego Politechniki z wyboru, a nie z nominacji.

W skład ówczesnej rady wydziału wchodzili wybitni chemicy, silne indywidualności, profesorowie Edwin Płażek, Włodzimierz Trzebiatowski, Kazimierz Gumiński, Włodzimierz Bobrownicki, Błażej Roga, Zdzisław Tomasik, Tadeusz Rabek, Witold Romer. Profesor Edward Sucharda zmarł niestety już w 1947 roku. Ich przedwojenny dorobek naukowy, duże doświadczenie w prowadzeniu prac badawczych, osobisty autorytet, długoletnia praca twórcza w przemyśle wielu z nich i duży wkład w rozbudowę polskiego przemysłu chemicznego oraz znajomość nie tylko tych pisanych, ale przede wszystkim niepisanych, praw normujących życie wyższej uczelni zadecydowały o ukształtowaniu się nie tylko Wydziału Chemicznego Politechniki, ale i całego środowiska chemicznego Wrocławia. W tym kryje się tajemnica jego dynamicznego wzrostu trwającego do dnia dzisiejszego […].

Nagromadzenie tak silnych indywidualności w jednej radzie wydziałowej, przy wyłaniających się czasem sprzecznościach interesów między poszczególnymi katedrami lub jedną z nich a całą resztą, wzbudzało emocje, a nawet ostre wymiany poglądów, ale w sprawach bardzo istotnych dla całości wydziału dyskusja najczęściej kończyła się jednomyślnością lub przynajmniej decyzją zapadającą w głosowaniu olbrzymią większością głosów. Jak sobie radziłem jako dziekan, a najmłodszy wiekiem w tym gronie? Odpowiedzi na to pytanie pewnie byłyby różne. Faktem jest jednak, że po pewnej przerwie jeszcze dwukrotnie byłem wybierany dziekanem, a pod koniec trzeciej kadencji w 1966 roku „komisja matka" usiłowała mnie namówić na dalsze postawienie mojej kandydatury na dziekana. Po rozmowach z przyjaciółmi stanowczo odmówiłem […].

Znowu mogłem skoncentrować się wyłącznie na sprawach katedry, której kierownictwo powierzono mi w 1962 roku, po przejściu na emeryturę prof. Bobrownickiego. Były to lata intensywnej rozbudowy przemysłu chemicznego. Trzeba było zmienić tematykę badawczą naszej katedry, zgodnie z ówczesnymi trendami światowymi i potrzebami naszego przemysłu. Stąd wynikła konieczność pewnej rozbudowy potencjału katedralnego, w czym dopomógł przemysł, tak że gdy doszło do zmian strukturalnych Politechniki w 1968 roku udało się przekształcić katedrę w Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, bez konieczności przyłączania do nas kogokolwiek. Mianowano mnie dyrektorem tego instytutu i tak już zostało aż do końca.

W grudniu 1981 roku, po ogłoszeniu stanu wojennego, zwrócono się do mnie z propozycją objęcia funkcji rektora Politechniki Wrocławskiej, mimo że dobrze wiedziano o tym, że nie należę do grona osób zawsze przyklaskujących odgórnym zarządzeniom. Tłumaczono mi, że właśnie ja mogę wpłynąć uspokajająco na wzburzone umysły studentów i pracowników. Wahałem się przez kilka dni, ale ostatecznie zgodziłem, mimo wówczas już prawie 70 lat. Zgodziłem się, stawiając za główny warunek stworzenia dla Politechniki Wrocławskiej tak zwanego czasu ochronnego. Chodziło o to, że w naszej Uczelni było zatrudnionych około 1000 osób na etatach naukowo-badawczych, naukowo-technicznych i administracyjnych płatnych bezpośrednio czy pośrednio z funduszów wypracowanych ze zleceń. Ten czas ochronny to zapewnienie, że nie będę zmuszony do wypowiadania pracy tym wszystkim ludziom i że ministerstwo będzie pokrywać koszty tych etatów do czasu ponownego nawiązania współpracy Politechniki ze swymi dotychczasowymi czy nowymi kontrahentami. Tymczasowy zarząd ministerstwa do tego się zobowiązał, a później nowy minister zobowiązanie to podtrzymał. Ja ze swej strony podjąłem się tego chyba najtrudniejszego i najniewdzięczniejszego zadania w życiu i jako rektor wykonałem je bez wstrząsów i strat. Na emeryturę odszedłem w 1982 roku z uczuciem szalonej ulgi.

W. Andrzej Sokalski

Migawki z komputerowej historii Wydziału Chemicznego

Pionierem zastosowania maszyn cyfrowych we wrocławskiej chemii był prof. Henryk Chojnacki, którego pierwsze prace na temat symulacji widm elektronowych agregatów imidazolu ukazały się w 1968 roku. Zostały one wykonane przy pomocy samodzielnie opracowanego przez Profesora oprogramowania na angielskiej maszynie Elliott803b zainstalowanej w pomieszczeniach Uniwersytetu Wrocławskiego na pl. Nankiera. Od 1972 roku obliczenia prowadzone były w Centrum Obliczeniowym Politechniki Wrocławskiej usytuowanym w budynku D-2 i wyposażonym w produkowane we wrocławskim ELWRO komputery ODRA 1204, 1305 oraz RIAD 32. W 1986 roku pojawiły się na naszym wydziale pierwsze komputery osobiste IBM PC. Aktualnie obliczenia wrocławskich chemików angażują ponad 90% mocy obliczeniowej Wrocławskiego Centrum Sieciowo-Superkomputerowego (WCSS) i polegają głównie na rozwiązywaniu równania Schrödingera. Warto wiedzieć, że Erwin Schrödinger, urodzony w Wiedniu laureat nagrody Nobla, krótko w 1921 roku pracował we Wrocławiu, zamieszkując przy dzisiejszej ul. Saperów. WCSS powstało w 1995 roku dzięki wnioskowi zredagowanemu przez chemików z Politechniki Wrocławskiej oraz Uniwersytetu Wrocławskiego, do którego załączono ponad 200 publikacji wykonanych przez wrocławian, głównie w zagranicznych centrach superkomputerowych. W sumie ponad 600 publikacji profesora Chojnackiego oraz kolejnych pokoleń jego uczniów z zakresu chemii kwantowej i obliczeniowej było cytowanych ponad 6000 razy. Wśród nich znajduje się najczęściej cytowana (już 968 razy!) w 70-letniej historii Politechniki Wrocławskiej praca dr inż. Karola M. Langnera „cclib: A library for package-independent computational chemistry algorithms", opublikowana w *Journal of Computational Chemistry*[275]. Organizowane na naszym wydziale sympozja „Komputery w Chemii" (1994, 1996, 1999) oraz „Modeling & Design of Molecular Materials" (2004, 2006, 2008, 2010, 2012, 2014) uzyskały status głównej cyklicznej serii konferencji w dziedzinie chemii obliczeniowej i modelowania molekularnego w Polsce. Uczestniczyło w nich dotąd 672 naukowców z ponad 30 krajów z całego świata.

Prawdopodobnie mało kto wie, że Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej był obok Instytutu Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego pierwszą w Polsce instytucją akademicką dysponującą pocztą komputerową. W roku 1990, korzystając z jednego z pierwszych komputerów osobistych zainstalowanych w Instytucie Chemii Fizycznej i Organicznej (I 4) oraz modemu przywiezionego z USA przez prof. Marka Samocia, zostały wysłane z pokoju 405 w budynku A-3 pierwsze e-maile za pośrednictwem skrzynki UNIPOL1@NEUVM1 w Danii. W tym samym czasie sukcesem wrocławskich elektroników było połączenie komputerów IBM AT ulokowanych w dwóch różnych pokojach w budynku E-1 przy ul. Prusa. Dzięki listowi do EARN zredagowanemu przez prof. M. Samocia oraz dr. Józefa Janyszka jesienią 1990 roku Politechnika Wrocławska została na stałe podłączona do sieci BITNET jako druga uczelnia w kraju (węzeł PLPWRTU11). Dzięki dr. inż. Krzysztofowi Strasburgerowi w budynku A-3 została uruchomiona pierwsza na Politechnice Wrocławskiej studencka pracownia komputerowa pracująca w systemie linux z pierwszym w kraju kompletem oprogramowania obsługującego krystalograficzną bazę danych CSD, a także została skompilowana po konwersji programem f2c pierwsza wersja programu Gaussian94 działająca na komputerach osobistych (długo zanim firma Gaussian Inc. udostępniła wersję Gaussian-Windows). W ramach pracy dyplomowej w 1998 roku Tomasz Cierpicki (obecnie profesor University of Michigan), stosując technikę dwuwymiarowego NMR i korzystając z dostępnego oprogramowania, samodzielnie rozwiązał strukturę inhibitora polipeptydowego składającego się z 56 aminokwasów. Była to jedna z pierwszych prac tego typu w skali krajowej. Z kolei w roku 2000 doktorantka mgr Jolanta Grembecka (obecnie profesor University of Michigan) zdobyła pierwszą nagrodę w konkursie czołowej firmy produkującej oprogramowanie do modelowania molekularnego Molecular Simulations Inc. (obecnie BIOVIA) za zaprojektowane komputerowo aktywne inhibitory amoniakoliazy fenyloalaninowej. Ostatnio prof. Cierpicki i prof. Grembecka odkryli lek przeciw nieuleczalnej dotąd białaczce dziecięcej.

W roku 1997 wprowadzono do programu studiów na Wydziale Chemicznym wykład i laboratorium z informatyki oraz otwarto pierwszą w kraju specjalność Informatyka chemiczna, która w 2009 roku została przekształcona w pierwszą na uczelni technicznej w Polsce anglojęzyczną specjalność Bioinformatics. Część absolwentów tych elitarnych studiów pracuje obecnie w firmach Fujitsu Poland, Nietsch Instruments w Krakowie, Celther-Poland w Cieszanowie, Techland, Micro Solutions oraz Startfund we Wrocławiu. Prawie połowa spośród tych, którzy ukończyli tę specjalność, jest w trakcie studiów doktoranckich lub obroniła doktoraty i pracuje w instytucjach akademickich, takich jak Korea University w Seulu, University of California w Los Angeles (USA), Jackson State University (USA), University of Edinbourgh (Wielka Brytania), Institut de Biologie Structurale w Grenoble (Francja), Westfälische Wilchelms-Universität Münster (Niemcy), Universität Basel (Szwajcaria), Wageningen University oraz University

[275] N. M. O'Boyle, A. L. Tenderholt, K. M. Langner, cclib: A library for package-independent computational chemistry algorithms, *Journal of Computational Chemistry*, **2008**, *29*, 839–845.

of Groningen (Holandia), University of Helsinki (Finlandia), Czeska Akademia Nauk w Brnie (Republika Czeska), Interdyscyplinarne Centrum Modelowania Matematycznego w Warszawie, Instytut Biologii Molekularnej i Komórkowej w Warszawie, Instytut Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu czy Wrocławskie Centrum Sieciowo-Superkomputerowe.

Wrocław, czerwiec 2015

Juliusz Sworakowski

Katedra Chemii Fizycznej 1945–1968

Zostałem poproszony do podjęcia się zadania niemożliwego do wykonania: zamknięcia siedemdziesięcioletnich dziejów chemii fizycznej na Politechnice Wrocławskiej w tekście nieprzekraczającym 70 wierszy. Po namyśle zdecydowałem, że ograniczę się do dziejów Katedry Chemii Fizycznej, czyli do lat 1945–1968, te bowiem lata zadecydowały o profilu naukowym, a nade wszystko o stylu pracy zespołów wyrosłych z tradycji Katedry. Opis pierwszych lat będzie oparty na wspomnieniach pionierów: Zdzisława Ruziewicza, Krzysztofa Pigonia i Józefa Rohledera[276], oraz na informacjach zaczerpniętych z *Archiwum chemii fizycznej* wydanym na 50-lecie nauki polskiej we Wrocławiu[277].

Katedra Chemii Fizycznej została utworzona w 1945 roku jako jedna z trzynastu chemicznych katedr Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Jej organizatorem, pełniącym także obowiązki kierownika, był prof. Włodzimierz Trzebiatowski, będący zarazem kierownikiem Katedry Chemii Nieorganicznej. Pierwszym pracownikiem, zatrudnionym w roku następnym, był Zdzisław Ruziewicz, wówczas jeszcze student. Stan taki utrzymał się do roku 1948, kiedy kierownikiem Katedry został przybyły z Krakowa dr Kazimierz Gumiński, dotąd pracownik naukowy Uniwersytetu Jagiellońskiego. Wkrótce stan liczbowy Katedry powiększył się o mgr. Krzysztofa Pigonia (1948), mgr. Wacława Hendricha (1948), Józefa W. Rohledera (1949), Lucjana Sobczyka (1949), Teresę Chocianowicz (1949), Jadwigę Demichowicz (1950), Bogdana Baranowskiego (1950) i Władysława Romanowskiego (1950).

Profesor Gumiński powrócił do Krakowa w 1954 roku, aby objąć stanowisko kierownika Katedry Chemii Teoretycznej, odeszli również z Katedry T. Chocianowicz, B. Baranowski i W. Romanowski. Pozostali, ustabilizowani na stanowiskach adiunktów, zdobywali doktoraty (Lucjan Sobczyk 1954, Krzysztof Pigoń 1956, Józef W. Rohleder 1958, Wacław Hendrich 1960, Zdzisław Ruziewicz 1960, Jadwiga Demichowicz-Pigoniowa 1960), tworząc trzon Katedry. Kilka lat później nastąpiły dalsze zmiany: W. Hendrich przeniósł się do Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk, a L. Sobczyk objął kierownictwo Katedry Chemii Fizycznej Uniwersytetu Wrocławskiego.

W swych wspomnieniach[278] pionierzy zgodnie podkreślają wpływ, jaki sześcioletni okres pobytu prof. Gumińskiego we Wrocławiu wywarł na styl funkcjonowania Katedry Chemii Fizycznej po jego odejściu. Z własnego doświadczenia wiem, jak bardzo koleżeńskie stosunki między pracownikami Katedry różniły się od znacznie bardziej sformalizowanych relacji w innych jednostkach Wydziału Chemicznego i Uczelni.

Początek moich bezpośrednich kontaktów z Katedrą przypada na rok akademicki 1961/62, kiedy, jako student trzeciego roku, słuchałem wykładów dr. Krzysztofa Pigonia, wówczas zastępcy profesora[279] i kierownika Katedry Chemii Fizycznej. Po dwóch semestrach pobierania nauk z chemii fizycznej i pomyślnie zdanych egzaminach, wyrzuciłem moje notatki z wykładów i ćwiczeń, oświadczając, że skończyłem z tym przedmiotem raz na zawsze. Uśmiecham się teraz na myśl o tym, jak bardzo się myliłem: zaledwie dwa lata później, 1 grudnia 1964 roku (a więc przed półwieczem!), zostałem asystentem na Wydziale Chemicznym – właśnie w Katedrze Chemii Fizycznej!

Katedra nie była liczna: kiedy zostałem przyjęty do pracy, liczyła (używając dzisiejszej terminologii) ośmiu pracowników naukowo-dydaktycznych i kilka osób obsługi technicznej. Wśród tej ósemki było czworo rówieśników (urodzonych około roku 1925), pozostałość „spółdzielni adiunktów", przyjętych do pracy w pierwszych powojennych latach przez prof. Kazimierza Gumińskiego: doc. Krzysztof Pigoń (habilitował się w roku 1962), doc. Józef Władysław Rohleder (habilitacja w roku 1963), dr Zdzisław Ruziewicz (habilitował się w roku 1967[280]) i dr Jadwiga Pigoniowa. Grupę uzupełniali: mgr Henryk Chojnacki (doktorat w roku 1964), mgr Andrzej Olszowski (doktorat w 1966 roku), mgr Magdalena Szostak (doktorat w 1970 roku), mgr Krzysztof Lorenz (doktorat w 1971 roku) i dyplomant Tadeusz Luty (dołączył do grona pracowników Katedry w połowie 1965 roku, doktorat w 1968 roku). Później grupa powiększała się corocznie o jedną lub dwie osoby; wymienię jedynie mgr. Zbigniewa Zboińskiego (przyszedł z Politechniki Śląskiej), mgr. Bolesława Jakubowskiego (przeniósł się z Katedry Fizyki) i mgr Hannę Głuchowską (Basarę). Znaczniejszy wzrost liczebny nastąpił dopiero po roku 1968..., ale to już zupełnie inna historia.

[276] Z. Ruziewicz, *Urywki wspomnień*, [w:] *Politechnika Wrocławska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wrocław 1990, s. 143–155; K. Pigoń i Z. Ruziewicz, Pierwsze lata Katedry Chemii Fizycznej Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, *Wiadomości Chemiczne,* **1992**, nr 46, s. 7–20 (przedruk w: Z. Ruziewicz, *Ludzie i dzieła*. *Studia nad historią chemii na ziemiach polskich*, Wrocław 1998, s. 165–186); J. Rohleder, *Moje życie z Różą*, Wrocław 2004.

[277] A. Lewanowicz, *Archiwum Chemii Fizycznej. Bibliografia specjalna 1945–1995*, Biuletyn Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej nr 1, Wrocław 1995.

[278] Por. K. Pigoń i Z. Ruziewicz, op. cit.; J. Rohleder, op. cit.

[279] W roku akademickim 1961/1962 dr Krzysztof Pigoń był starszym wykładowcą (po zniesieniu we wrześniu 1961 tytułu zastępcy profesora). W 1962 roku uzyskał stopień docenta i stanowisko docenta etatowego.

[280] Uzyskał stopień docenta.

Zainteresowania naukowe liderów zespołu koncentrowały się na dziedzinie, którą obecnie nazwalibyśmy fizyką i chemią materiałów organicznych, a która stanowi podstawę burzliwie się dziś rozwijających: fotoniki i elektroniki organicznej. Badania naukowe w tym obszarze uważane były wówczas za nikomu niepotrzebne dziwactwo, bardzo dalekie od praktycznych zastosowań (naukoznawcy-futurolodzy srodze się pomylili, jak to mają w zwyczaju). K. Pigoń interesował się elektrycznymi właściwościami kryształów organicznych, J.W. Rohleder – optyką takich kryształów, Z. Ruziewicz zaś badał luminescencję cząsteczek organicznych w rozcieńczonych roztworach zamrożonych do temperatury ciekłego azotu. J. Pigoniowa zajmowała się pomiarami termodyfuzji w roztworach – tematyką odległą od obszaru badań pozostałych liderów. Z młodszych pracowników, A. Olszowski był współpracownikiem Z. Ruziewicza, M. Szostak i T. Luty – J.W. Rohledera, H. Chojnacki zaś i K. Lorenz – K. Pigonia. Ja zostałem dołączony do tego ostatniego zespołu. Spośród tych, którzy przyszli po mnie, Z. Zboiński został włączony do zespołu K. Pigonia, B. Jakubowski – J.W. Rohledera, a H. Głuchowska – Z. Ruziewicza. Niedługo później zespół został powiększony o mgr Jacka Świątkiewicza, który przeniósł się z Katedry Fototechniki i dołączył do grupy K. Pigonia.

Grupę uzupełniały osoby na stanowiskach technicznych, również wbudowane w życie zespołu: kiedy przyszedłem, pracowała już mgr Katarzyna Rzeczkowska, a niedługo później zostały przyjęte dwie młodsze absolwentki Technikum Chemicznego: Halina Lipińska (Zawadzka) i Elżbieta Grodzka (Rogowiec). Sekretarką Katedry była Irena Skibińska – osoba o rozlicznych zainteresowaniach, wśród których jednak obsługa sekretariatu nie była priorytetem. Katedra miała również warsztat mechaniczny, kierowany przez Zygmunta Kończaka, którego talentom zawdzięczaliśmy wiele udanych konstrukcji aparaturowych.

Kres samodzielności Katedry Chemii Fizycznej przyniósł rok 1968: skutkiem burzliwych wydarzeń owego roku i następującej po nich pacyfikacji uczelni wyższych były m.in. głębokie zmiany w strukturze uczelni wyższych w Polsce i zmiany w sposobie zarządzania instytucjami naukowymi. Na Politechnice Wrocławskiej poszły one najdalej, objawiając się m.in. likwidacją katedr i zastąpieniem ich przez większe jednostki – instytuty – które miały prowadzić badania naukowe. Rola wydziałów została ograniczona do organizacji dydaktyki. Katedra Chemii Fizycznej weszła w skład Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej; oprócz nas znalazły się tam jeszcze dwie katedry chemii organicznej oraz Katedra Fototechniki. Historia Katedry dobiegła końca w dniu 1 września 1968 roku...

Wrocław, maj 2015

Bogdan Szczygieł

Był sobie I 26

Chwilę przed rozpoczęciem moich studiów na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej zmieniła się struktura organizacyjna obowiązująca na wydziałach. Od 1 września 1968 roku na miejscu katedr powstały instytuty. Jednym z nich był Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. Z Instytutem, I 26, związany byłem zawsze. Tu się urodziłem jako student w grupie przypisanej do technologii nieorganicznej, studiowałem jako doktorant, a później przechodziłem kolejne stopnie kariery zawodowej jako pracownik naukowo-dydaktyczny. I tak do końca 2014 roku. Czterdzieści cztery lata. Blisko końca mojej pracy zawodowej, w ostatnim dniu 2014 roku, Instytut został rozwiązany. Na Wydziale znowu powstały katedry i zakłady.

Byłem i pozostanę dzieckiem Instytutu. Dzieckiem I 26. Jednym z wielu.

Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych zawsze był silną jednostką, mocno związaną z przemysłem. Pracowało w nim wielu poważnych naukowców. Najwybitniejszym był prof. Włodzimierz Bobrownicki – współpracownik Ignacego Mościckiego, organizator odbudowy polskiego przemysłu chemicznego, członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Profesora Bobrownickiego wymieniam na pierwszym miejscu, mimo że oficjalnie nigdy nie był pracownikiem Instytutu. Kierował natomiast poprzedniczką instytutu, czyli Katedrą Technologii Nieorganicznej. Na emeryturę przeszedł w 1962 roku, lecz pozostał z nami do 1980 roku w pomieszczeniach instytutu, jako kierownik Zakładu Fizykochemicznych Podstaw Technologii w Instytucie Chemii Fizycznej PAN.

Instytut organizował prof. Jerzy Schroeder. Był jego pierwszym dyrektorem. Profesor Schroeder cieszył się ogromnym autorytetem wśród współpracowników i studentów. Ogromna wiedza teoretyczna połączona z praktyczną znajomością problemów przemysłu czyniły z Profesora znakomitego nauczyciela i naukowca. Doskonałego technologa. Być uczniem profesora Schroedera – to do dziś nobilituje i zobowiązuje.

Jako student, doktorant i pracownik naukowy zetknąłem się na Wydziale z wieloma innymi wybitnymi naukowcami. Z racji studiowania technologii nieorganicznej i pracy w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych byli to w znacznej części profesorowie I 26: Tadeusz Pieniążek, Zbigniew Święcki, Mieczysław Seweryniak, Józef Kubicki, Stefan Zieliński, Jerzy Zabrzeski, Andrzej Kołaczkowski, Józef Głuszek. To moi mistrzowie. Nieco później dołączyli do nich profesorowie: Józef Głowiński, Henryk Górecki, Andrzej Matynia. Wielu z nich pełniło odpowiedzialne funkcje akademickie. Profesor J. Schroeder był rektorem Politechniki Wrocławskiej i dziekanem Wydziału Chemicznego. Dziekanami byli również: prof. T. Pieniążek, prof. H. Górecki i prof. A. Matynia.

Przez dziesiątki lat Instytut był jak rodzina. Kierowanie Instytutem po profesorze J. Schroederze przejmowali kolejno profesorowie: H. Górecki, J. Kubicki, J. Zabrzeski, J. Głowiński, a w ostatnim czasie Józef Hoffmann i Piotr Falewicz. Znaliśmy się, spotykali, dyskutowali i lubili. W pamięci pozostały imprezy instytutowe z degustacją przygotowanych przez nasze panie ciast; panowie robili nalewki. Wybory najpiękniejszego mężczyzny instytutu, tańce, licytacje. Emocjonujące mecze piłki nożnej reprezentacji I 26. Ścieraliśmy się ze studentami i z pracownikami innych instytutów. Naszym liderem, siłą napędową, kapitanem, dobrą duszą, najlepszym piłkarzem I 26 wszechczasów był dr Andrzej Biskupski. Byliśmy też koszykarzami, choć znacznie krócej i mniej intensywnie. Poza tym w Instytucie byli doskonali tenisiści i pływacy.

Czasami były sprzeczki lub krótkie kłótnie. Krótkie. Ale generalnie czuć było rozwój. Pomysły, często odważne jak na lata siedemdziesiąte czy osiemdziesiąte ubiegłego stulecia. Praca – i mało papierów do wypełniania. Konferencje. Ich organizacja stała się tradycją. Niektóre przetrwały do dzisiaj. Ale najtrudniej zapomnieć „Cybernetyzację chemicznych procesów technologicznych" (1973–1980). Zawsze mnóstwo uczestników, zapewniona dobra dyskusja naukowa, atmosfera nie do podrobienia i wieczorami intensywna zabawa. I oczekiwanie na następne spotkanie.

W Instytucie pracowało, w różnych okresach jego istnienia, w sumie około 200 osób. Mimo że wymienienie tylko niektórych z nazwiska, to działanie bardzo ryzykowne, to jednak w odniesieniu do kilku osób jestem gotów to ryzyko podjąć: Paweł Gajda, Stanisław Stopa, Mieczysław Kubiak. Paweł Gajda pracował jako mechanik. Mistrz nad mistrze, mimo że kilkadziesiąt lat temu konkurencja wśród złotych rączek była duża. Dr inż. Stanisław Stopa odszedł od nas dawno i szybko. Młodsi nie mogą go pamiętać, starsi do dzisiaj mają w pamięci jego obraz. Pionier – jest na liście pierwszych absolwentów chemii technicznej, obok profesorów: Adama Barteckiego, Stefana Jasieńki, Bohdana Karabona, Tadeusza Pieniążka i Zbigniewa Święckiego. Płk Mieczysław Kubiak przyszedł do nas jako emerytowany oficer. Był dyrektorem administracyjnym. I potrafił zarządzać zasobami i infrastrukturą Instytutu jak na owe czasy perfekcyjnie. Pamiętam salwę honorową nad Jego grobem.

Pracę zacząłem w laboratorium 510 w budynku B-1 (Gmachu Hutniczym). Na początku było ciasno. Było sympatycznie i przyjaźnie. W 510 stały stoły laboratoryjne i sześć biurek.

Najpierw biurko najbliżej drzwi. Z czasem awansowałem do tego przy oknie. Pojawiały się nowe pomieszczenia, stawało się luźniej. Również w naszych kontaktach. Zsyłka na kilka lat na Bartoszowice, delegacja do H-6 i powrót do Hutniczego. Coraz mniej pracowników, a miejsca więcej.

Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych został rozwiązany z końcem 2014 roku. Oficjalnie, bo właściwie przestał istnieć kilka lat wcześniej. Na emeryturę odeszli starsi profesorowie, niektórzy wybrali się w ostatnią drogę w swoim życiu, a my, pozostali, prawie przestaliśmy się poznawać, lubić. Nie spotykamy się już poza obowiązkowymi zebraniami. Mijamy na korytarzach jak nieznajomi.

Zostałem sierotą po I 26. Ale pamięcią wracam do tamtych dawnych lat. Wspaniałych. I wiem, że takie już nie wrócą. I nie tylko dlatego, że wówczas byłem młody, a teraz wręcz przeciwnie. Że porobiły się zmarszczki, zbielały włosy. Zmieniły się czasy, zmieniłem ja, moi koledzy, moi dawni koledzy. A młodzi z dawnego I 26 od lat żyli życiem pozainstytutowym, i o I 26 dawno już zapomnieli. A może nigdy o Instytucie nie wiedzieli.

Wrocław, maj 2015

Władysław Walkowiak

Moje pół wieku w Politechnice Wrocławskiej

Na Politechnice Wrocławskiej spędziłem w sumie dokładnie 50 lat – w dniu 1 października 1961 roku rozpocząłem studia na Wydziale Chemicznym, a 30 września 2011 roku przeszedłem na emeryturę po przepracowaniu 44 lat na stanowiskach od asystenta-stażysty do profesora zwyczajnego.

Co spowodowało, że wybrałem studia chemiczne? Otóż pochodzę z małego miasteczka w Wielkopolsce, gdzie była cukrownia, a więc zetknąłem się już w młodości ze spożywczym przemysłem chemicznym. Byłem o 1–2 lat starszy od moich kolegów, którzy razem ze mną podjęli studia, i dlatego na tyle dojrzały, że podszedłem do studiowania bardzo poważnie. Już na trzecim roku uznałem, że będę starał się pracować po studiach na uczelni, specjalizując się w zakresie hydrometalurgii. Była to nowa, a zarazem nowoczesna specjalność Wydziału Chemicznego, którą uruchomiono z inicjatywy profesora Włodzimierza Trzebiatowskiego w jedynym wówczas instytucie na Politechnice Wrocławskiej, tj. Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich.

Studiowało się wówczas na Wydziale jednym programem, bez podziału na kierunki. Ostatnie trzy semestry studiów przeznaczone były na specjalność, w tym 30 godzin na pracę dyplomową. W trakcie studiów mieliśmy bardzo dużo godzin laboratoriów i ćwiczeń audytoryjnych. I tak w zakresie chemii nieorganicznej (obejmującej też chemię ogólną) było 10 godzin wykładów, 12 godzin laboratorium, 3 godziny ćwiczeń rachunkowych i 1 godzina repetytorium (obecnie na kierunku Chemia z tych przedmiotów jest w sumie 14 godzin). Pamiętam, że z chemii analitycznej nie mogliśmy wyrobić się w czasie, więc prosiliśmy asystentów o wydłużenie nam laboratorium z 6 do 8 godzin, tj. do godz. 22^{00}. Wielokrotnie repetytoria z podstaw chemii wydłużały się ponad ustalone godziny, a prowadzący je asystenci, jak mgr Władysław Baran czy dr Andrzej Jabłoński z wielkim zaangażowaniem pracowali z nami. Mieliśmy liczne praktyki w trakcie studiów. W pierwszym semestrze była tzw. praktyka robotnicza – przez kilka dni w tygodniu jeździliśmy do Zakładów Chemicznych „Rokita" w Brzegu Dolnym. Po trzecim i piątym roku miałem praktykę we Wrocławskich Zakładach Włókien Sztucznych (6 tygodni) i KGHM Polska Miedź w Lubinie (4 tygodnie). Również w swoim życiu zawodowym miałem szczęście do praktyk – po habilitacji w roku 1986 odbyłem trzymiesięczną praktykę w Zakładach Przemysłu Nieorganicznego w Złotnikach.

Do pracy na Politechnice Wrocławskiej w 1967 roku przyjmował mnie niekwestionowany autorytet naukowy, prof. Włodzimierz Trzebiatowski. Po obronieniu pracy dyplomowej Profesor wezwał mnie do swego gabinetu i poinformował, że będę pracował na stanowisku stażysty-asystenta w Zakładzie Hydrometalurgii Instytutu. Był to dla mnie niewątpliwy zaszczyt.

Do dziś pamiętam dzień obrony swojej pracy doktorskiej (31 maja 1973 roku). Promotor mojej pracy, prof. Adam Bartecki, poprosił mnie, abym o godz. 6. rano odebrał z dworca PKP recenzenta, prof. Andrzeja Waksmundzkiego z Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. O godz. 10^{00} był mój egzamin doktorski, a trzy godziny później publiczna obrona. Po obiedzie prof. Waksmundzki poprosił mnie, abym pomógł mu zrobić zakupy w sklepie wędkarskim.

W trakcie pracy na Politechnice Wrocławskiej byłem zatrudniony na drugich etatach w innych szkołach wyższych – w latach 1993–1999 na Politechnice Częstochowskiej i w latach 2002–2014 w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Legnicy. Na Wydziale Metalurgii Politechniki Częstochowskiej poza wykładami wypromowałem czterech doktorantów, z których trzech jest już po habilitacji. Moje powroty do macierzystej Uczelni były zawsze pełne radości i dumy, że pracuję w Politechnice Wrocławskiej.

Swoje kwalifikacje naukowe i dydaktyczne podnosiłem za granicą, przebywając na stażach naukowych i jako *visiting professor* na University of Kentucky w Lexington (1975) i Texas Tech University w Lubbock (1983–1984, 1989 i 1997). Z tych wyjazdów też wracałem na Politechnikę Wrocławską z wielką radością, ale już z mniejszą dumą. Pamiętam jak wielką aferą w Lubbock było złapanie jednego ze studentów na ściąganiu. Wrażenie na mnie robiły wizyty w bibliotece uniwersyteckiej, gdzie w czasie sesji egzaminacyjnej spotykałem dziesiątki studentów w nocy (biblioteka była otwarta od godz. 7 do 3 rano).

Moją pasją zawsze była i jest dydaktyka, którą realizuję także po przejściu na emeryturę, prowadząc nadal wykłady na Wydziale Chemicznym z chemii środowiska i na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym (specjalność Energetyka Jądrowa) na temat radioizotopów i ochrony radiologicznej. Moja dewiza była i jest taka: ucząc kogoś, zdobywam i poszerzam swoją wiedzę. Sumarycznie w Politechnice Wrocławskiej przeprowadziłem ponad 3500 godzin wykładów. Były to głównie wykłady z chemii ogólnej i nieorganicznej, a ostatnio z chemii środowiska. Pytania, jakie przygotowywałem dla studentów były typu otwartego, o takiej treści, aby studenci nie mieli okazji do ściągania. Ale nie było to łatwe i w ostatnich kilku latach zacząłem stosować egzaminy typu *open book* (możesz ściągać skąd chcesz, w tym z Internetu). Oczywiście tematy układałem inaczej niż poprzednio, poświęcając temu znacznie więcej czasu. Okazało się, że wyniki egzaminów nie były lepsze niż w systemie poprzednim, a morał z tego wynika taki,

że ściągać też trzeba umieć, a wymagany materiał rozumieć. Za najlepszą formę sprawdzania wiedzy uważam jednak egzamin ustny (poprzedzony egzaminem pisemnym), który obecnie jednak praktycznie zaniknął. Starałem się mieć kontakt ze studentem i np. wpisów do indeksów dokonywałem zawsze w obecności zainteresowanego.

Miałem szczęście spotkać w trakcie studiów, a potem w pracy w Politechnice Wrocławskiej wielu znakomitych profesorów, którym zawdzięczam swoje umiejętności naukowo-dydaktyczne. Byli to m.in. prof. prof. Halina Pidek-Łopuszańska (matematyka), Józef Rohleder (fizyka), Krzysztof Pigoń (chemia fizyczna) i Aleksander Bogacz (chemia nieorganiczna). Z kolei profesorowie amerykańscy, Robert B. Grieves i Richard A. Bartsch, nauczyli mnie pisania publikacji w języku angielskim.

Wszystko, co osiągnąłem w swoim życiu zawodowym, zawdzięczam swojej Alma Mater, Politechnice Wrocławskiej, w tym zwłaszcza Wydziałowi Chemicznemu. Składam serdeczne podziękowania Rektorom Politechniki Wrocławskiej, Dziekanom Wydziału Chemicznego oraz licznej kadrze naukowo-dydaktycznej i technicznej, z którą zetknąłem się w trakcie studiów i pracy zawodowej w Politechnice Wrocławskiej. Vivat Academia! Vivant Professores!

Wrocław, czerwiec 2015

Paweł Kafarski

Garść anegdot o profesorach i asystentach

Profesor Włodzimierz Trzebiatowski

Asystent otwierał mu wejście do Sali Wałbrzyskiej i Profesor wchodził w połowie pierwszego zdania. Wychodził w podobny sposób kończąc zdanie poza salą. Po pewnym czasie zorientowaliśmy się, że wychodząc, leciutko się kłaniał.

Profesorowi asystowały dwie osoby – jedna rzucała przezrocza z potwornie wielkiego rzutnika ustawionego w połowie Sali Wałbrzyskiej (wtedy – 1966 rok – było to bardzo nowoczesne rozwiązanie), a druga wykonywała zaplanowane demonstracje – na przykład wkładała różę do ciekłego azotu i po wyjęciu kruszyła ją młotkiem. Gdy asystentowi-demonstratowi coś nie wychodziło, Profesor nerwowo wyrywał mu wszystko z rąk i sam kończył eksperyment.

Po pierwszym kolokwium z chemii nieorganicznej zostaliśmy zebrani w Sali Wałbrzyskiej i pan mgr Baran (imienia nie pamiętam, superasystent Profesora) ogłosił, że profesor Trzebiatowski osobiście skomentuje wyniki. Otworzyły się drzwi, wszedł Profesor, popatrzył na salę spod okularów i powiedział „tfu!!!". Po czym spokojnie wyszedł.

Profesor Wojciech Suski

W roku 1967 był jeszcze asystentem i prowadził z moją grupą laboratorium z nieorganicznej analizy jakościowej. Jedno z ćwiczeń polegało na analizie składu stopu metali. Miałem z tym problem, więc postanowiłem się skonsultować z naszym asystentem. Magistra W. Suskiego znalazłem w sali laboratoryjnej, gdzie w białych fartuchach kręcili się wszyscy nasi asystenci. Wyszedł do mnie pan mgr Baran i powiedział, że prosi, abym w tej chwili nie przeszkadzał, bo asystenci dostali stopy metali do analizowania i „pan magister ma problem z cynkiem".

Tak oto dowiedziałem się, że prof. Trzebiatowski osobiście wydawał asystentom analizy stopów metali i że był to swoisty trening (na zaliczenie!). Ale też asystenci potrafili dzięki temu nam doradzić, jak wykonać te nieproste analizy.

Profesor Krzysztof Pigoń

Profesor był bardzo zasadniczym człowiekiem. Na ostatnim roku studiów mieliśmy z nim wykład z termodynamiki statystycznej. Grupa wykładowa była niewielka (10–12 osób). Pewnego dnia spóźniłem się na zajęcia 5 minut – wykład już trwał. Sęk w tym, że Profesor wykładał do pustej sali – byłem jedynym i do tego spóźnionym słuchaczem.

13 grudnia 1981 roku to ważna data w historii naszego kraju. W dzień wprowadzenia stanu wojennego szybko pojechałem na Politechnikę i zostałem poproszony o pokierowanie strajkiem okupacyjnym w budynku A-2. Pierwszą osobą, która się pojawiła, był prof. Krzysztof Pigoń. W odróżnieniu ode mnie był przygotowany na strajk – w wielkim plecaku przyniósł śpiwór i nieco jedzenia.

Profesor Przemysław Mastalerz

Mój Mistrz i Nauczyciel był osobą spokojną i refleksyjną. W stanie wojennym zostałem zaproszony do odbycia stażu w laboratorium prof. Louisa D. Quinna na Duke University w Północnej Karolinie. Oczywiście nie dostałem paszportu. Szef (tak nazywaliśmy Profesora) postanowił napisać oficjalne odwołanie (był wtedy dyrektorem Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej). Co postanowił, to uczynił i dostał od władz Uczelni negatywną odpowiedź z uzasadnieniem, że „dr Kafarski zagraża podstawom ustroju socjalistycznego". Szef odpisał mniej więcej tak: „Jeśli ktoś taki jak Kafarski zagraża podstawom ustroju socjalistycznego, to ten ustrój długo się nie utrzyma" – i wykrakał!

Profesor Barbara Lejczak

Prof. Barbara Lejczak była nazywana przez studentów „Kobrą" – coś w tym było, bo miała niewyparzony język.

Na jednym z wykładów biologii pokazywała dość skomplikowane wzory substancji naturalnych. Jeden ze studentów spytał: „Pani Profesor, czy my mamy te wzory znać na pamięć?", na co odpowiedziała: „Nie, wystarczy umieć wyprowadzić!".

Na jednej z konferencji organizator miał wielką muszkę w grochy i wyglądał dość egzotycznie. Baśka się nim wyraźnie zainteresowała i wyraziła to zainteresowanie przy innym organizatorze. Ten w czasie bankietu przyprowadził kolegę, który spytał: „Chciała mnie Pani poznać?". Na to Prof. Lejczak odpowiedziała: „Nie, obejrzeć!".

Doktor Zbigniew Golubski

Byłem młodym asystentem (tacy są najgorsi, bo bardzo zasadniczy, a ja nie byłem bynajmniej wyjątkiem) i prowadziłem laboratorium z chemii dla studentów ochrony środowiska. Naszym szefem był dr Z. Golubski – była to bardzo sympatyczna ekipa prowadzących. Jako początkujący miałem zwyczaj radzenia się Doktora w sprawach trudnych – jedną z nich była ocena jednej ze studentek, gdyż wychodziło mi pomiędzy niedostatecznym i dostatecznym. Zapytałem doktora, co zrobić, a on na to zapytał, jak się studentka nazywa. „Karp" – powiedziałem. „To oczywiste, że dostateczny!" – odpowiedział dr Golubski (zapalony wędkarz).

Doktor Magdalena Wojciechowska

Magda była asystentem prof. Zofii Skrowaczewskiej i towarzyszyła jej na wykładach z chemii organicznej ścierając tablicę. Prowadziła też zajęcia laboratoryjne z chemii organicznej. Każde ćwiczenie poprzedzone było krótkim kolokwium. Jednym ze studentów był Arab. Na pierwszym kolokwium przyszedł do Magdy i stwierdził, że ma braki w słownictwie chemicznym po polsku. Magda przetłumaczyła mu pytania na angielski – po chwili przyszedł i powiedział, że angielski też mu sprawia problem. „To w jakim języku pan się uczył chemii?" – zapytała. „Po francusku" – odpowiedział, po czym dostał tłumaczenie pytań na francuski. To też nie przyniosło sukcesu, ale od tego laboratorium zawsze był przygotowany do zajęć.

Wrocław, maj 2015

Jerzy Walendziewski

Anegdota o profesorze Romanie Kochu

W 2003 lub 2004 roku zatelefonował do mnie Profesor Roman Koch z prośbą o pomoc w wyszukaniu recenzenta publikacji przesłanej do druku w kwartalniku *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*. Wtedy już ponadosiemdziesięcioletni pełnił w tym periodyku funkcję redaktora. Podałem Mu kilka nazwisk, a Profesor (jak powiedział – w podzięce) opowiedział mi następującą historię:

„Jako emeryt prowadziłem wciąż wykłady z Inżynierii Chemicznej. Na egzaminie trafił mi się student, który niby coś wiedział, ale za mało na zaliczenie. Miałem właśnie go odesłać z dwójką, on jednak w pewnym momencie rezolutnie powiedział, że jego mama u mnie kiedyś studiowała. Nazwisko niby mi znane, choć nie kojarzyłem go z żadną konkretną osobą. Ale już po znajomości dałem mu dodatkowe pytania i wydało mi się, że jakąś wiedzę to on jednak ma i zasługuje na 3. Ocenę taką wpisałem do indeksu. Student zajrzał do indeksu, podziękował i z uśmiechem stwierdził, że może by tak spróbował zdać na 4. Zaskoczony spojrzałem pytająco, a on na to:

– No bo wie pan, panie profesorze, mój dziadek także słuchał pańskich wykładów...

Student poszedł, a ja pomyślałem, że bez względu na to, czy mówił prawdę, czy zmyślał, pora skończyć nauczanie: prowadzenie wykładów dla trzech pokoleń – to chyba wystarczy”.

Wrocław, maj 2015

Krzysztof Wojaczyński *

Gra w zlecone

Panna Fela gra w zlecone.
Ach, jak ona cudnie gra.
Wkrótce wszystko rozdzielone!
Niech nam ona wiecznie trwa.

Pomagają dysponenci,
Co nauki dzierżą ster:
Temu mało, bo niegrzeczny,
Temu dodać parę zer.

Wszakże Franio ma samochód,
Gienia jakieś drobne dziatki,
Stasio drogą ma metresę,
Trza nastarczyć na wydatki.

Pani Hela ma pieseczka,
Co przepada za kawiorem,
A pan Zbysio się rozgląda
Ze szlacheckim jakimś dworem.

Gdy już sumy rozdzielone,
Drobne jeszcze rachuneczki:
Podzielimy owe kwoty
Przez godzinne my staweczki.

Stąd wyniknie szereg godzin,
Cośmy przerobili w trudzie:
Temu dwieście, temu tysiąc.
Różnie pracowici ludzie.

Najtrudniejsze jest na końcu:
Co to myśmy wykonali?
Czy „badania” czy też „studia”
Lub „odkrycia” (Nobel w dali!).

I się sami zadziwimy,
Jaki postęp jest nauki!
A to dzielna panna Fela
Dokonała takiej sztuki.

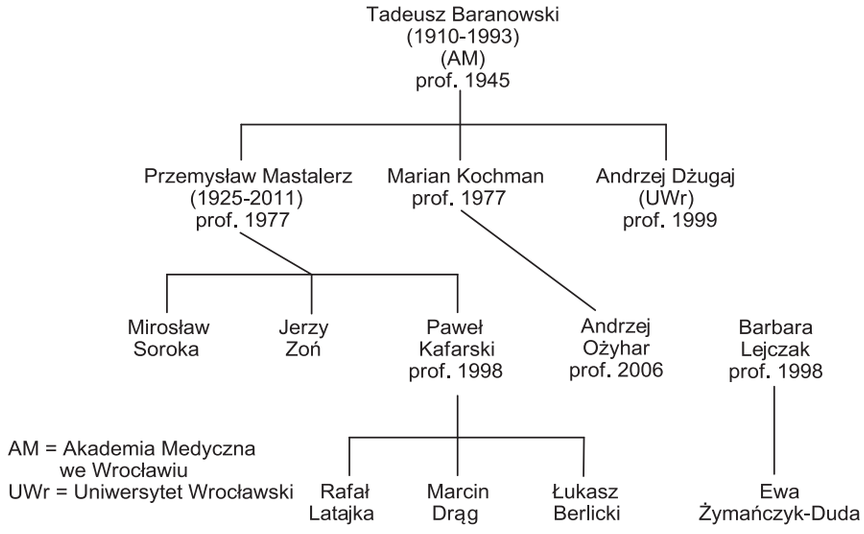
Wrocław, maj 1980

* Krzysztof Wojaczyński (1935–1999), dr inż., absolwent Politechniki Łódzkiej, adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, pracownik informacji naukowej i biblioteki w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej.

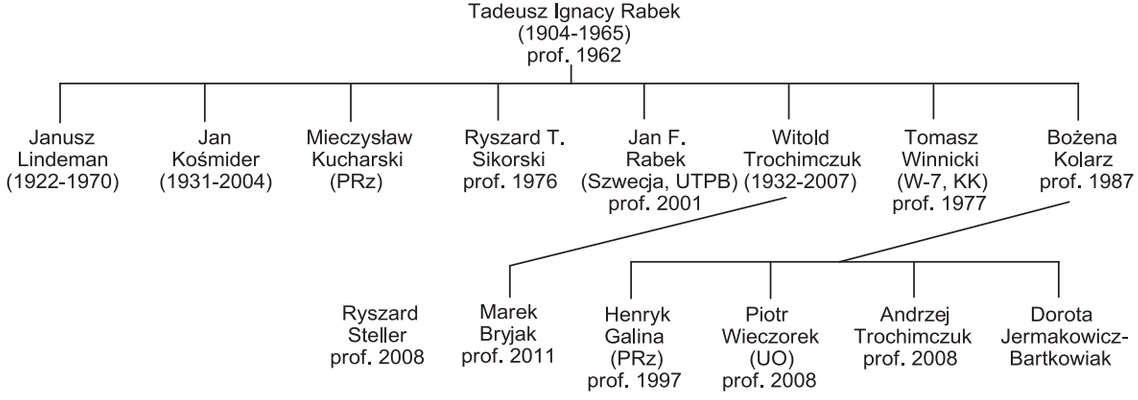
Szkoły naukowe Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej

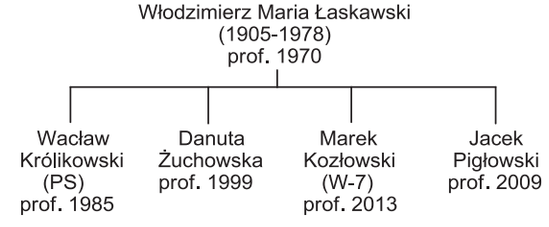
ELŻBIETA WOJACZYŃSKA, JACEK WOJACZYŃSKI

SZKOŁA BIOCHEMII

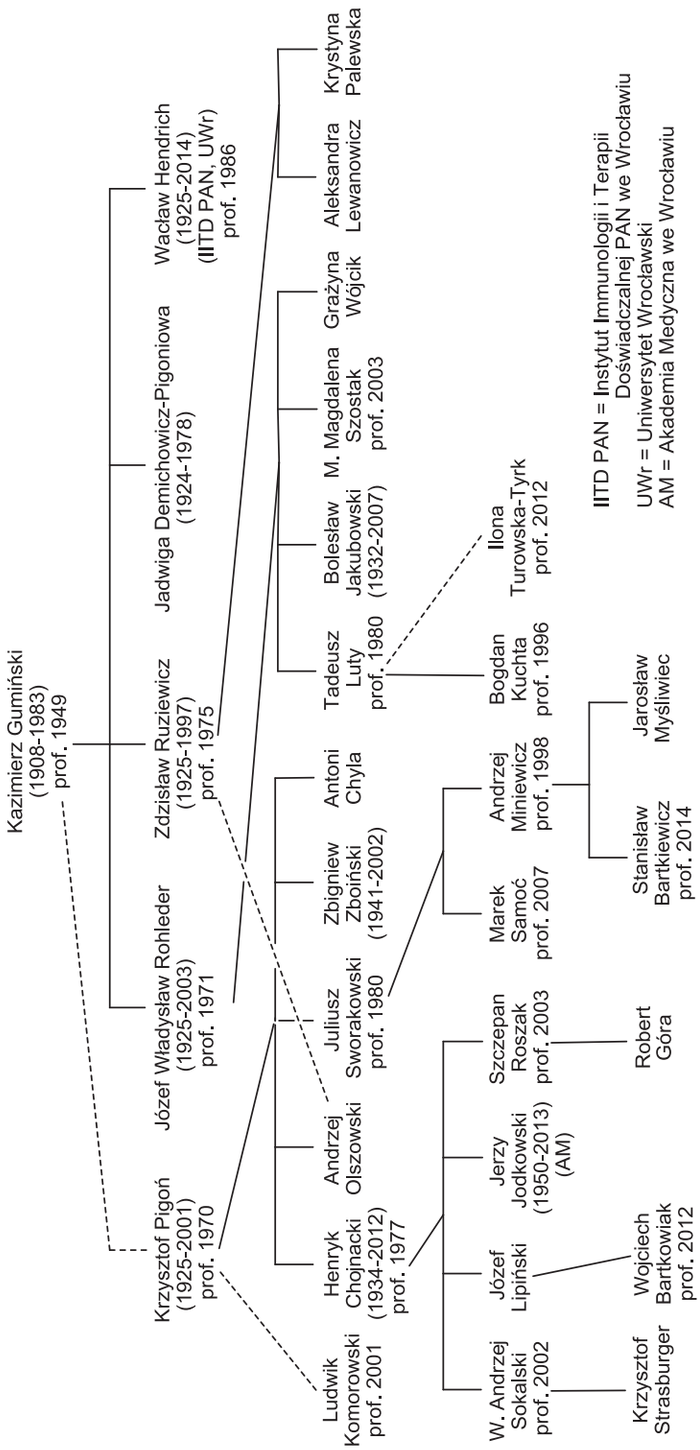
SZKOŁA CHEMII I FIZYKOCHEMII POLIMERÓW

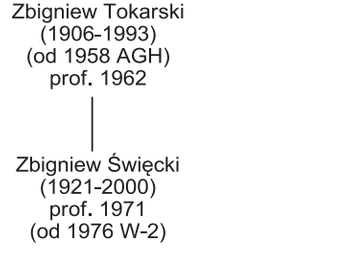

PRz = Politechnika Rzeszowska
UPTB = Uniwersytet Przyrodniczo-Techniczny w Bydgoszczy
KK = Kolegium Karkonoskie w Jeleniej Górze
UO = Uniwersytet Opolski
PS = Politechnika Szczecińska
W-7 = Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej

SZKOŁA CHEMII FIZYCZNEJ I TEORETYCZNEJ

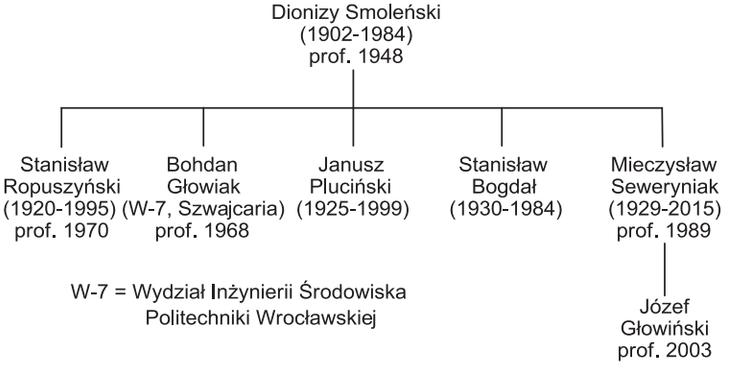

SZKOŁA CERAMIKI

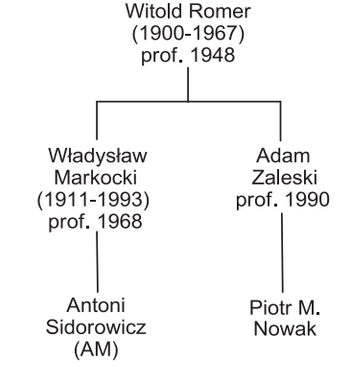
AGH = Akademia Górniczo-Hutnicza
w Krakowie
W-2 = Wydział Budownictwa Lądowego
i Wodnego Politechniki Wrocławskiej

SZKOŁA CHEMII I TECHNOLOGII MATERIAŁÓW WYSOKOENERGETYCZNYCH

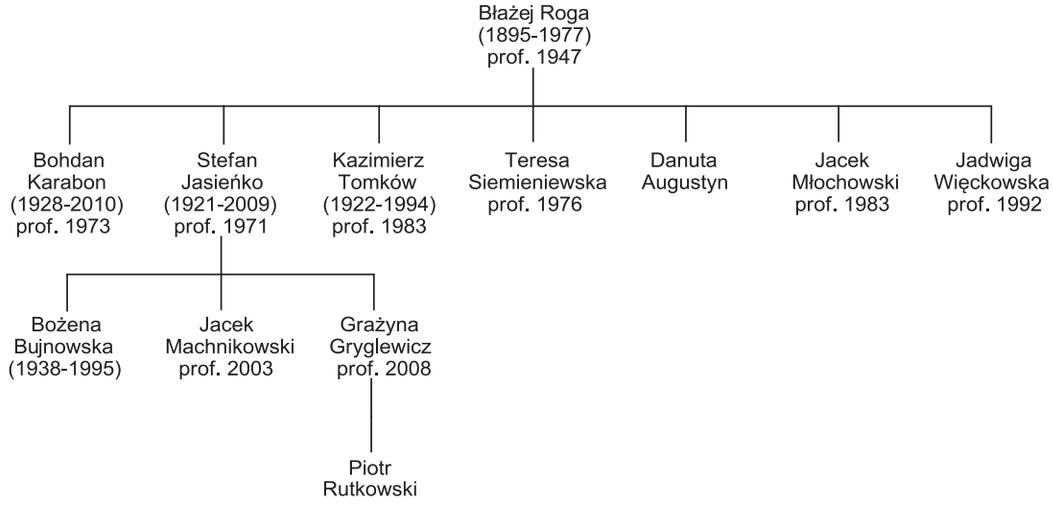
W-7 = Wydział Inżynierii Środowiska
Politechniki Wrocławskiej

SZKOŁA CHEMII I TECHNOLOGII MATERIAŁÓW ŚWIATŁOCZUŁYCH

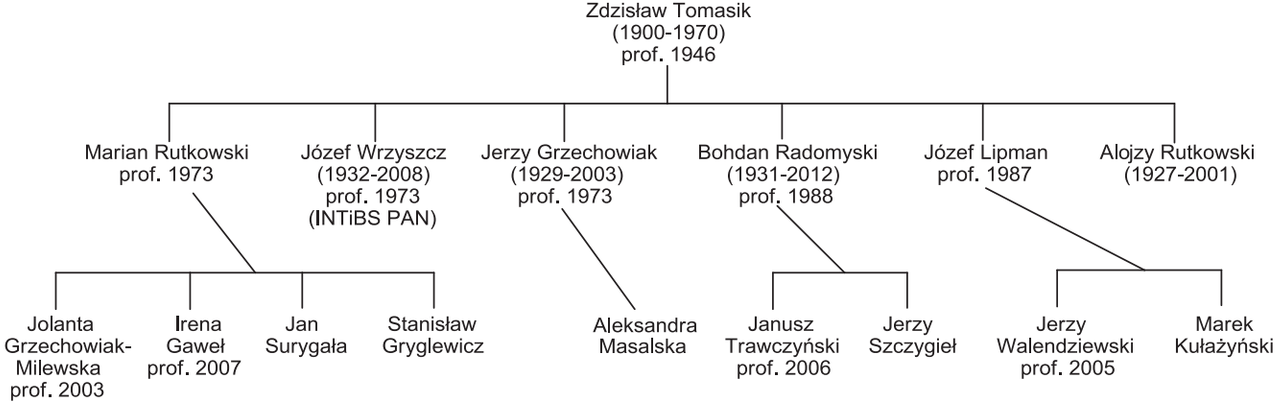

AM = Akademia Medyczna we Wrocławiu

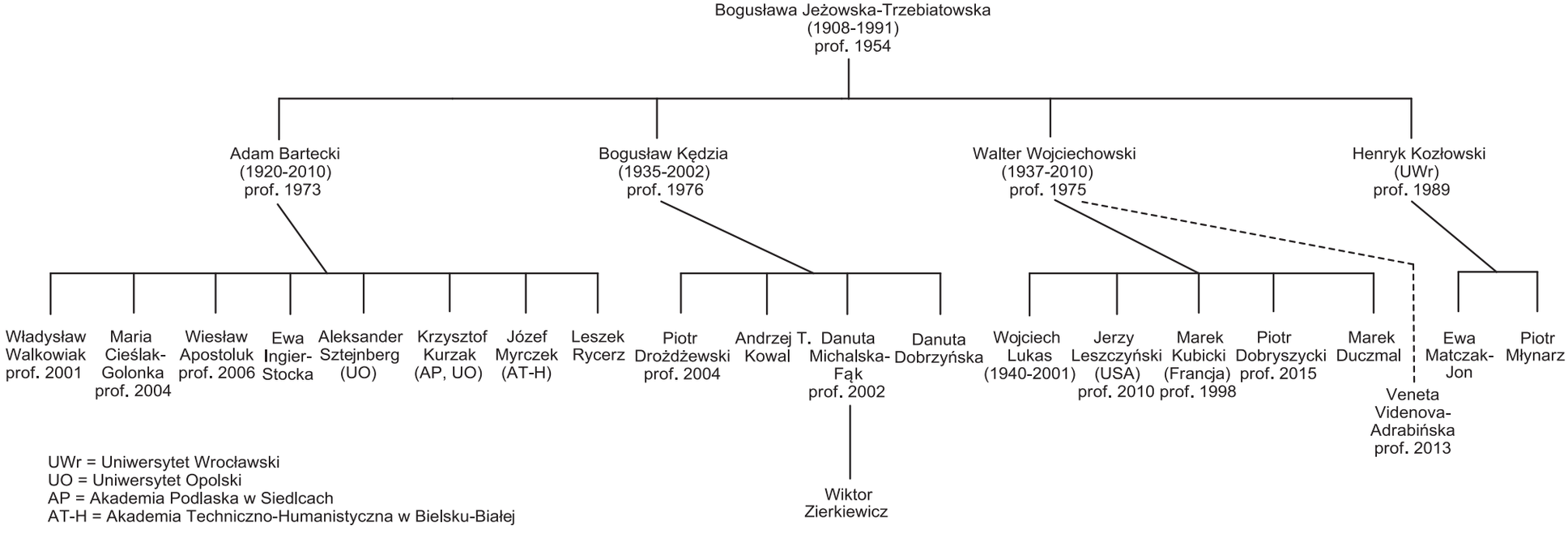
SZKOŁA CHEMII I TECHNOLOGII WĘGLA

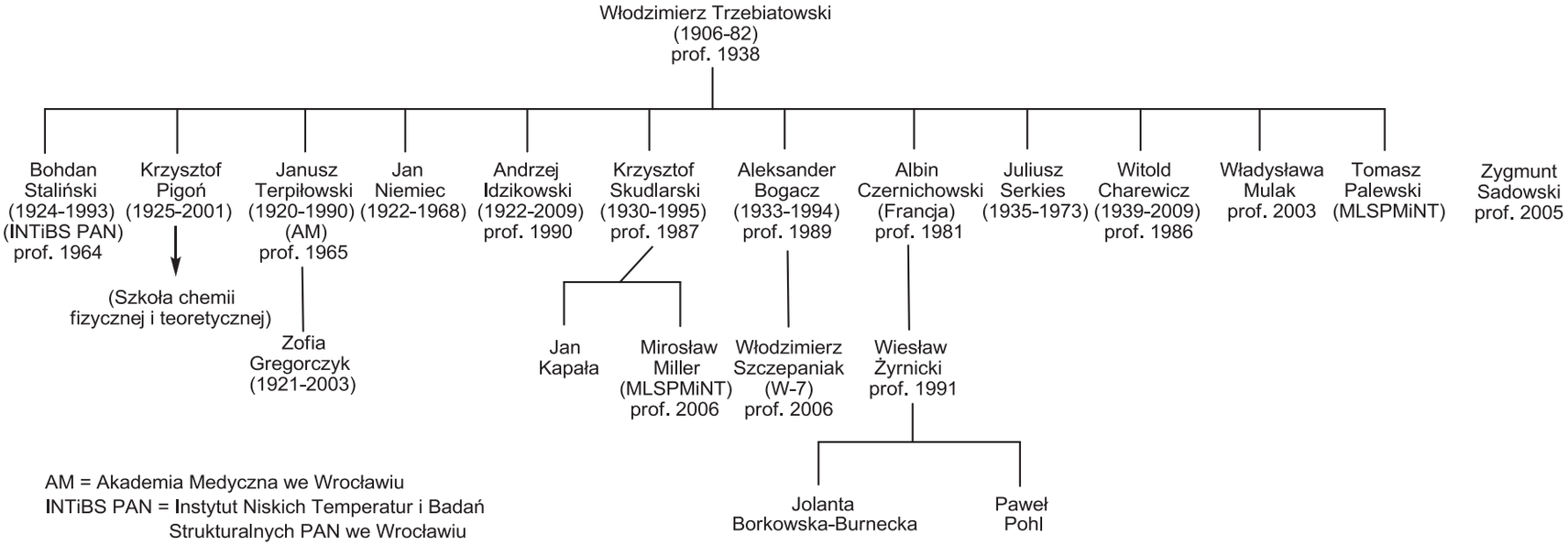
SZKOŁA TECHNOLOGII NAFTY I PALIW PŁYNNYCH

SZKOŁA CHEMII KOORDYNACYJNEJ

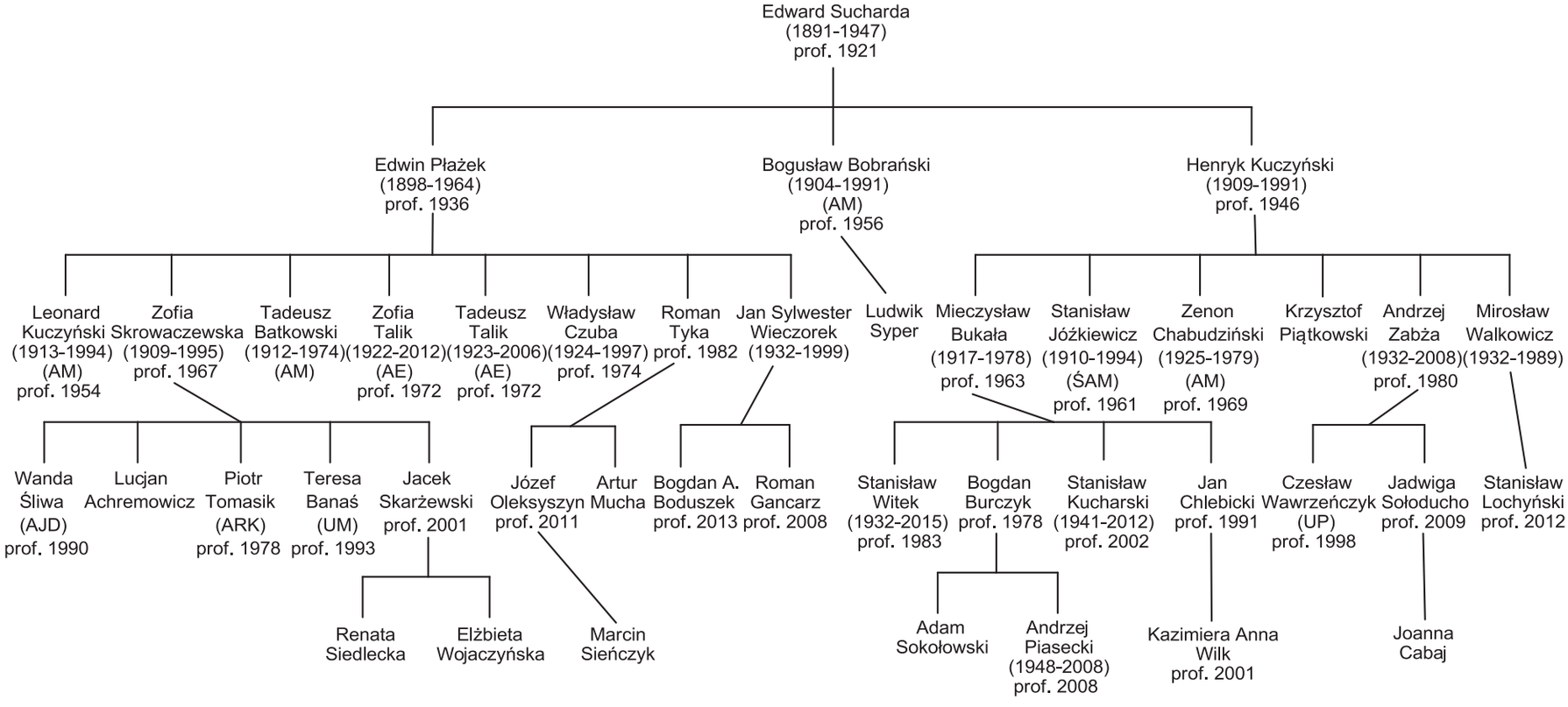

SZKOŁA CHEMII NIEORGANICZNEJ

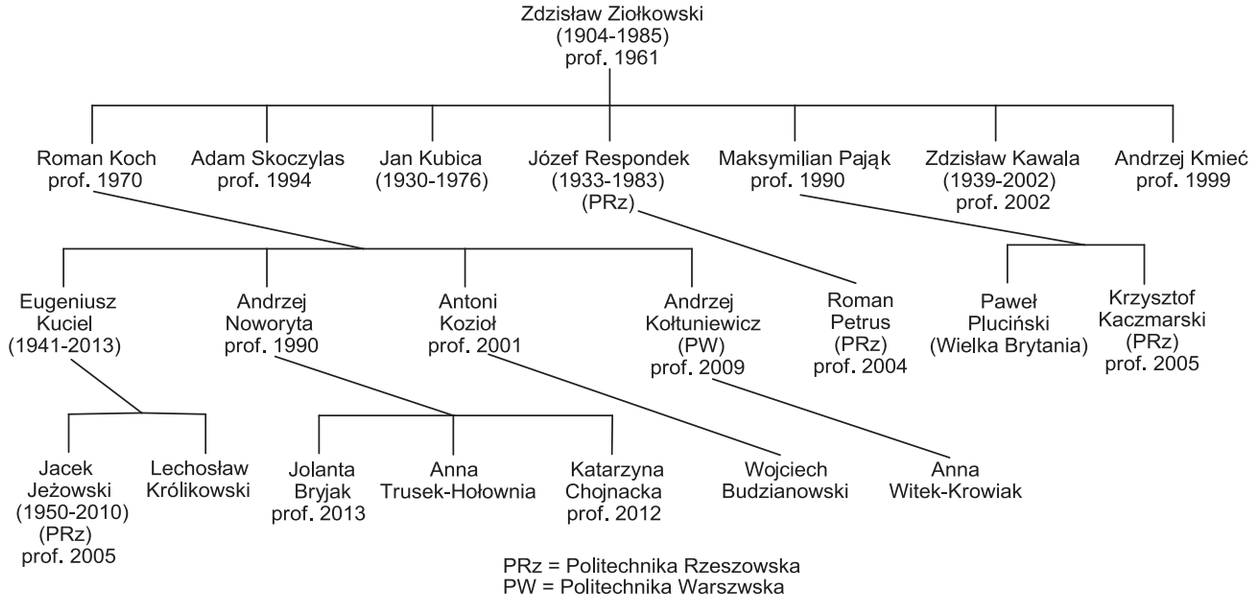
AM = Akademia Medyczna we Wrocławiu
INTiBS PAN = Instytut Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu
MLSPMiNT = Międzynarodowe Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych i Niskich Temperatur we Wrocławiu
W-7 = Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej

SZKOŁA CHEMII ORGANICZNEJ

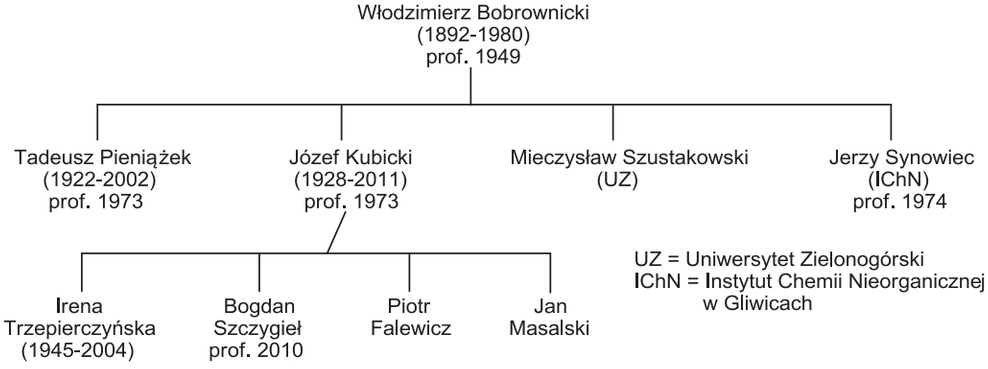
AM, UM = Akademia Medyczna/Uniwersytet Medyczny we Wrocławiu
UP = Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu
AE = Akademia Ekonomiczna we Wrocławiu
ŚAM = Śląska Akademia Medyczna w Zabrzu
AJD = Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie
ARK = Akademia Rolnicza w Krakowie

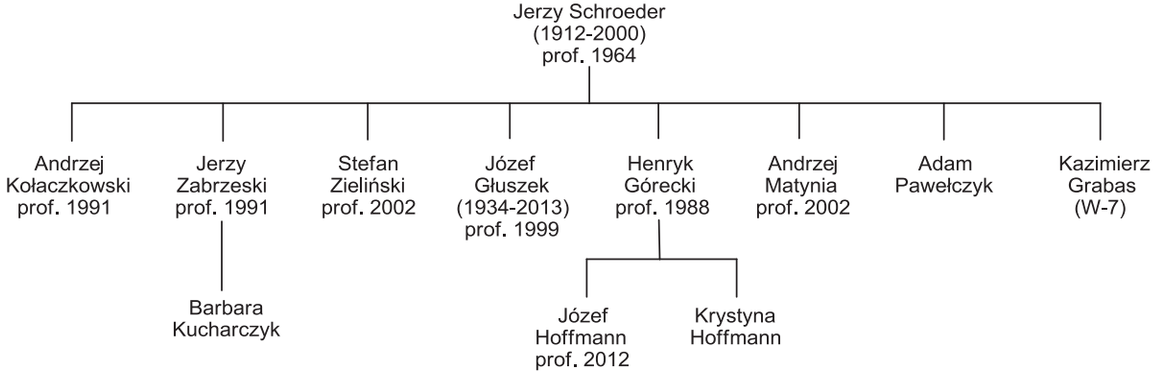
SZKOŁA INŻYNIERII CHEMICZNEJ

PRz = Politechnika Rzeszowska
PW = Politechnika Warszwska

SZKOŁA TECHNOLOGII NIEORGANICZNEJ I NAWOZÓW MINERALNYCH

W-7 = Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej

Biogramy pracowników nauki związanych z Wydziałem Chemicznym Politechniki Wrocławskiej w latach 1945–2015

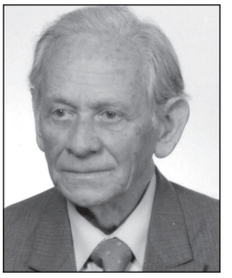
Profesorowie, docenci i doktorzy habilitowani zmarli w latach 1945–2015

Tadeusz Baranowski

Urodzony 13 września 1910 roku we Lwowie. Absolwent Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie (1934). Asystent w Zakładzie Chemii Lekarskiej tej uczelni. Starszy asystent na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie (1935–1937). W 1936 roku uzyskał stopień doktora nauk medycznych (promotor prof. Jakub Parnas). W 1937 roku adiunkt, a następnie – po uzyskaniu habilitacji (1939) – docent w Zakładzie Chemii Lekarskiej Uniwersytetu Jana Kazimierza. Profesor w Państwowym Instytucie Medycyny we Lwowie (1940–1941). W 1945 roku profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Dyrektor Oddziału Farmaceutycznego Wydziału Lekarskiego (1946–1948). W latach 1948–1949 dziekan Wydziału Lekarskiego. Od 1950 roku kierownik Katedry Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1955 roku profesor zwyczajny. Kierownik Zakładu Biochemii w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu (1955–1970). Dyrektor Instytutu Biochemii i Biofizyki (1970–1979), a następnie Instytutu Biochemii i Fizjologii (1979–1981) na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. Od 1970 roku kierownik Zakładu Biochemii w tych instytutach. W latach 1965–1968 rektor Akademii Medycznej we Wrocławiu. Członek korespondent Polskiej Akademii Nauk (1954), członek rzeczywisty (1969). Przewodniczący Komitetu Biochemii i Biofizyki PAN (1969–1975). Sekretarz Oddziału Wrocławskiego PAN (1970–1974). Członek Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej (1965–1980). Członek założyciel i członek honorowy Polskiego Towarzystwa Biochemicznego. Zmarł 24 marca 1993 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Pawłowice przy ulicy Złocieniowej.

Profesor Tadeusz Baranowski był specjalistą w dziedzinie chemii enzymów. Autor 123 prac doświadczalnych, 39 monografii i 2 podręczników. Wypromował 20 doktorów. Od listopada 2014 roku imię Tadeusza Baranowskiego nosi rondo we wrocławskiej dzielnicy Klecina.

Adam Bartecki

Urodzony 17 marca 1920 roku w Stanisławowie. Studia rozpoczął w 1940 roku na Wydziale Chemicznym Lwowskiego Instytutu Politechnicznego. W latach 1942–1944 robotnik kolejowy w Stanisławowie, a następnie (1942–1944) laborant aptekarski w Złotnikach koło Podhajec. Kierownik apteki szpitalnej w Podhajcach (1944–1945). Laborant aptekarski w Mirsku na Dolnym Śląsku (1945–1946). Od 1946 roku studiował na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1948), asystent (1950) oraz starszy asystent (1951) w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1951 roku starszy asystent w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku początkowo starszy asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Wrocławskiego, a następnie (w tym samym roku) w Katedrze Chemii Nieorganicznej II Politechniki Wrocławskiej. W 1960 roku doktor nauk technicznych. W 1965 roku uzyskał stopień naukowy docenta. Profesor nadzwyczajny nauk chemicznych (1973), a od 1979 roku profesor zwyczajny. Od 1967 roku kierownik Zakładu Chemii Pierwiastków Rzadkich (od 1974 roku – Zakładu Fizykochemii Pierwiastków Rzadkich) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora (1968–1978), a w latach 1982–1987 dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Zmarł 30 sierpnia 2010 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Adam Bartecki był specjalistą w dziedzinie chemii nieorganicznej i koordynacyjnej oraz spektroskopii. Autor licznych publikacji, w tym książek z zakresu chemii i spektroskopii metali przejściowych. Wypromował 18 doktorów.

Tadeusz Batkowski

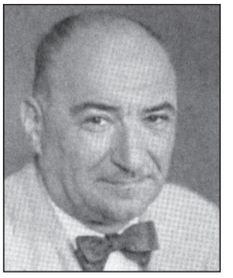
Urodzony 11 października 1912 roku w Łęczycy. W 1930 roku student Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, a następnie (od 1931 roku) Wydziału Chemicznego Politechniki Lwowskiej (w 1938 roku dyplom inżyniera chemika). W latach 1938–1939 asystent w Katedrze Technologii Nafty na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Od 1942 roku zatrudniony w wytwórniach chemiczno-farmaceutycznych w Warszawie. W latach 1944–1945 dekarz na przymusowych robotach w Zeuthen (Brandenburgia). W sierpniu 1945 roku pracownik Delegatury Ministerstwa Oświaty we Wrocławiu, odpowiedzialny za przejęcie i zabezpieczenie majątku dawnego Instytutu Badań Węgla przy obecnej ulicy Gdańskiej. Od 1946 roku asystent i adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W roku akademickim 1951/1952 wykładowca chemii ogólnej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. Adiunkt (1952), a następnie (1955) zastępca profesora i kierownik Katedry Chemii Ogólnej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1960 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie pracy, której promotorem był prof. Edwin Płażek. Od 1961 roku starszy wykładowca w Katedrze Chemii Ogólnej na Wydziale Lekarskim. W 1969 roku na stanowisku docenta, kierownik Zakładu Chemii Ogólnej w Instytucie Biochemii i Biofizyki na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W latach 1970–1973 zastępca dyrektora tego instytutu. Zmarł we Wrocławiu 12 października 1974 roku.

Józef Berak

Urodzony 23 listopada 1913 roku w Podlesiu (obecnie część Buska-Zdroju). Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1938 roku dyplom inżyniera chemika). Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 roku. W czasie drugiej wojny światowej w niemieckich obozach jenieckich. W latach 1946–1948 studiował na Uniwersytecie w Getyndze (w 1948 roku dyplom doktorski). Pracownik naukowy Uniwersytetu w Getyndze (1948–1949). Kontraktowy starszy asystent (1949) i adiunkt (1950) w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1951 roku adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej (od 1954 roku Katedrze Chemii Nieorganicznej I) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. Kierownik Studium Wieczorowego na Wydziale Chemicznym (1955). Od 1958 roku kierownik Katedry Chemii na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu Spożywczego Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu. Dziekan tego wydziału w latach 1962–1966. W 1969 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1979 roku – profesora zwyczajnego. Zmarł 5 września 1998 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Profesor Józef Berak był specjalistą w dziedzinie chemii związków fosforowych. Autor 77 publikacji i 1 skryptu. Wypromował 12 doktorów.

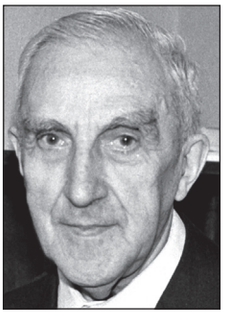

Bogusław Bobrański

Urodzony 10 maja 1904 roku w Nowym Sączu. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Lwowskiej (w 1926 roku dyplom inżyniera chemika). Od 1925 roku asystent prof. Edwarda Suchardy w Katedrze Chemii Organicznej Politechniki Lwowskiej. W 1929 roku uzyskał stopień doktora. W 1932 roku zakończył przewód habilitacyjny. Od 1932 roku docent, kierownik Zakładu Chemii Organicznej i Farmaceutycznej w Oddziale Farmaceutycznym Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. W latach 1940–1941 oraz 1944–1946 profesor w Państwowym Instytucie Medycznym we Lwowie. Od 1946 roku profesor nadzwyczajny w Oddziale Farmaceutycznym Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, kierownik Katedry Chemii Farmaceutycznej (1946–1949). Dyrektor Oddziału Farmaceutycznego Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1948–1949). Od stycznia do sierpnia 1950 roku dziekan Wydziału Farmaceutycznego Akademii Medycznej we Wrocławiu. Od 1950 roku kierownik Katedry Chemii Farmaceutycznej na Wydziale Farmaceutycznym. Pełnił obowiązki kierownika Katedry Chemii Organicznej na Wydziale Farmaceutycznym w latach 1954–1961. Organizator i kierownik (1955–1972) Zakładu Syntezy Środków Leczniczych w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. Od 1956 roku profesor zwyczajny. W latach 1957–1962 rektor Akademii Medycznej we Wrocławiu. Członek korespondent Polskiej Akademii Nauk (1960), członek rzeczywisty w 1970 roku. Kierownik Zakładu Chemii Farmaceutycznej w Instytucie Chemii i Technologii Środków Leczniczych na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu (1970–1974). Doktor *honoris causa* Akademii Medycznej we Wrocławiu (1978). Zmarł 28 czerwca 1991 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Bogusław Bobrański był specjalistą w dziedzinie syntezy nowych pochodnych układów heterocyklicznych o przewidywanej aktywności biologicznej. Owocem tych badań było odkrycie leku z grupy barbituranów – proksybaralu.

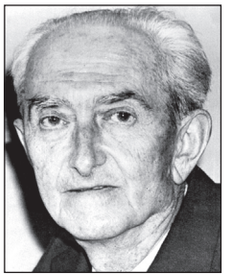
Autor ponad 150 oryginalnych publikacji, 3 książek i 30 patentów. Wypromował 16 doktorów.

Włodzimierz Bobrownicki

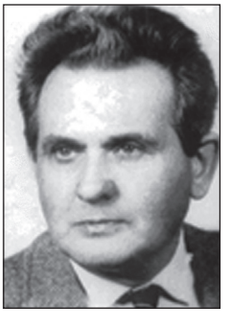
Urodzony 16 września 1892 roku we Lwowie. Studiował na Wydziale Chemicznym *Königliche Bayerische Technische Hochschule* w Monachium (w 1916 roku dyplom inżynierski). W czasie pierwszej wojny światowej żołnierz Armii Polskiej we Francji (1917–1918). W latach 1921–1922 starszy asystent w Katedrze Technologii Chemicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej oraz inżynier w Instytucie Badań Naukowych i Technicznych „Metan". Asystent prof. Ignacego Mościckiego (1922–1926), a następnie kierownik i szef wydziału w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Chorzowie. Od 1934 roku kierownik Centralnego Laboratorium Zjednoczonych Fabryk Związków Azotowych w Mościcach. W czasie drugiej wojny światowej żołnierz Armii Krajowej. W latach 1945–1948 dyrektor Zakładów Azotowych w Chorzowie, a następnie dyrektor Zjednoczenia Przemysłu Nawozów Sztucznych i Gazów Technicznych w Gliwicach. W 1946 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Technologii Przemysłów Nieorganicznych na Wydziale Chemii Technicznej (od 1947 roku – w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii) Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1949 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Od 1951 roku kierownik Katedry Technologii Przemysłów Nieorganicznych (od 1954 roku – Katedry Technologii Nieorganicznej) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku członek korespondent, a od 1956 roku członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. W 1957 roku profesor zwyczajny. W latach 1962–1975 kierownik Zakładu Fizykochemicznych Podstaw Technologii w Instytucie Chemii Fizycznej PAN. Rzeczoznawca Głównej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (1953). Redaktor naczelny kwartalnika *Chemia Stosowana* (1961–1978). Zmarł 14 grudnia 1980 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Włodzimierz Bobrownicki był specjalistą w dziedzinie nawozów sztucznych, twórcą szkoły naukowej technologii nieorganicznej. Autor 70 publikacji oraz 7 patentów. Wypromował 10 doktorów.

Zygmunt Bodnar

Urodzony 25 lutego 1907 roku w Janoszówce (województwo wołyńskie). W latach 1926–1932 studiował w Grupie Fizyki i Chemii na Wydziale Ogólnym Politechniki Lwowskiej (w 1932 roku dyplom magisterski). Młodszy asystent (1932), asystent i starszy asystent (1935) w Katedrze Fizyki Politechniki Lwowskiej. Asystent w Laboratorium Maszyn Politechniki Lwowskiej (1933–1935). W latach 1939–1941 asystent w Lwowskim Instytucie Politechnicznym, a także kierownik działu w Fabryce Przyrządów Optycznych Armii Czerwonej we Lwowie. Od 1941 roku kierownik działu, a następnie (1944–1946) kierownik techniczny w Fabryce Przyrządów Mierniczych we Lwowie. W 1946 roku adiunkt w Katedrze Fizyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Kierownik Biura Studiów i główny optyk w Jeleniogórskiej Wytwórni Optycznej (1946–1957). W latach 1949–1950 wykładowca w Katedrze Fizyki na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku zastępca profesora w Katedrze Fototechniki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1953 roku kierownik Zakładu Optyki Precyzyjnej w Katedrze Fizyki Politechniki Wrocławskiej, a następnie kierownik tej katedry (1953–1968). W 1956 roku uzyskał tytuł naukowy docenta, a w 1962 roku – stopień doktora nauk technicznych. W 1964 roku profesor nadzwyczajny, a od 1972 roku profesor zwyczajny nauk fizycznych. W latach 1968–1973 dyrektor Instytutu Fizyki Technicznej Politechniki Wrocławskiej oraz kierownik Zakładu Optyki Stosowanej w tym instytucie (1968–1976). Zmarł 18 kwietnia 1993 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

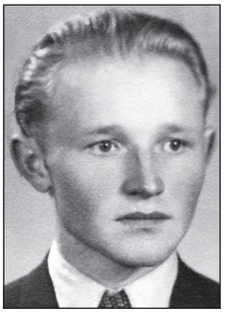

Aleksander Bogacz

Urodzony 28 września 1933 roku w Kętach (powiat oświęcimski). W latach 1952–1957 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W 1955 roku asystent w Katedrze Chemii Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu. Asystent (1956), starszy asystent (1960) w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1964 roku doktor nauk technicznych. W 1968 roku na stanowisku docenta w Katedrze Chemii Nieorganicznej I, a następnie (w tym samym roku) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W latach 1970–1972 kierownik Studium Doktoranckiego w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków

Rzadkich. Od 1972 roku kierownik Zakładu Termodynamiki Stopionych Soli w tym instytucie. Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1978–1981). Zastępca dyrektora (1972–1978 i 1983–1987) oraz dyrektor (1987–1991) Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W 1989 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (od 1993 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W latach 1984–1987 i 1991–1994 kierownik Zakładu Wysokotemperaturowych Procesów Chemicznych w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Zmarł 15 lutego 1994 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Aleksander Bogacz rozwijał badania właściwości fizykochemicznych cieczy jonowych w wysokich temperaturach (stopione sole, w tym związki lantanowców oraz ciekłe żużle). Autor 87 publikacji naukowych, 6 podręczników i 14 patentów. Wypromował 6 doktorów.

Stanisław Bogdał

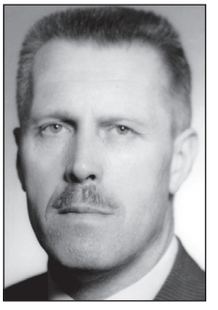
Urodzony 2 maja 1930 roku w Lalikach (powiat żywiecki). Początkowo (1949) studiował w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1951) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1954 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent (1954), starszy asystent (1958) i adiunkt (1962) w Katedrze Technologii Związków Azotowych II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor nauk technicznych (1962). W 1963 roku adiunkt w Katedrze Technologii Syntezy Organicznej, a następnie (1967) w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym. Od 1968 roku w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1976 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych. Od 1977 roku na stanowisku docenta w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej. Od 1982 roku docent w Instytucie Chemii i Technologii Organicznej Politechniki Krakowskiej. Zmarł 10 września 1984 roku. Pochowany na cmentarzu parafialnym w Rajczy koło Żywca.

Bożena Bujnowska

Urodzona 27 września 1938 roku w Wilnie. Studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1961 roku dyplom magistra inżyniera chemii). W latach 1964–1968 odbyła na Politechnice Wrocławskiej studia doktoranckie w zakresie technologii węgla i paliw płynnych, uzyskując w 1969 roku stopień doktora nauk chemicznych. Starszy asystent (1970), a następnie adiunkt w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. W 1986 roku otrzymała stopień doktora habilitowanego. Od 1988 roku na stanowisku docenta, a od 1992 roku – profesora nadzwyczajnego. Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Węgla w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1991–1995). Sekretarz Sekcji Chemii Węgla Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1976–1995). Zmarła 29 sierpnia 1995 roku. Pochowana we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Bożena Bujnowska zajmowała się problematyką flotacji węgli i składników petrograficznych oraz strukturą koksów formowanych. Autorka 57 publikacji, 1 monografii i 2 skryptów. Wypromowała 1 doktora.

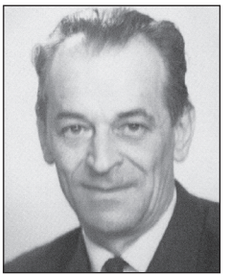

Mieczysław Bukała

Urodzony 7 sierpnia 1917 roku we Lwowie. Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (1939), w Industrialnym Instytucie w Taszkiencie oraz na Politechnice Śląskiej w Gliwicach, gdzie w 1947 roku uzyskał dyplom inżyniera chemika. W 1948 roku starszy asystent w Katedrze Chemii Ogólnej II na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1949 roku doktor nauk technicznych. Od 1951 roku adiunkt w Katedrze Chemii Ogólnej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1953 roku zastępca profesora w Katedrze Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym. W 1954 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. W latach 1954–1968 kierownik Katedry Technologii Przemysłu Organicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prodziekan Wydziału Chemicznego (1960–1968). Od 1963 roku profesor nadzwyczajny. Dyrektor Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej (1969–1972). Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Lekkiej Syntezy Organicznej w tym instytucie (1969–1976). Zmarł 11 września 1982 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Mieczysław Bukała prowadził badania w dziedzinie chemii i technologii związków terpenowych oraz środków

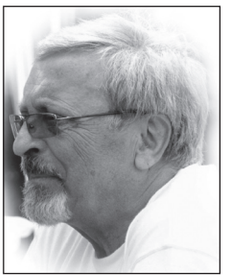
pomocniczych do tworzyw sztucznych. Autor i współautor 243 opracowań: publikacji naukowych, patentów i raportów. Wypromował 7 doktorów.

Zenon Chabudziński

Urodzony 14 maja 1925 roku w Potoku Wielkim (powiat Janów Podlaski). Od 1946 roku studiował na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947–1950) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W 1949 roku asystent w Katedrze Chemii Ogólnej II na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Starszy asystent (1951) w Katedrze Chemii Ogólnej II, a następnie (1954) Katedrze Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1955 roku na stanowisku adiunkta. W 1958 roku kandydat nauk chemicznych. W 1962 roku uzyskał stopień naukowy docenta. Od 1963 roku kierownik Katedry Chemii Organicznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. W latach 1970–1979 kierownik Zakładu Chemii Organicznej w Instytucie Chemii i Technologii Środków Leczniczych na Wydziale Farmaceutycznym. Prodziekan (1964–1968) i dziekan (1968–1972) Wydziału Farmaceutycznego. W 1969 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1976 roku – profesora zwyczajnego. Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1949), w latach 1963–1965 i 1967–1971 wiceprzewodniczący Wrocławskiego Oddziału PTCh. Członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego (1969). Członek Komitetu Redakcyjnego *Wiadomości Chemicznych*. Zmarł 29 maja 1979 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

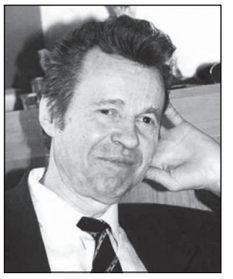
Profesor Zenon Chabudziński prowadził badania związków naturalnych, głównie monoterpenów. Był specjalistą w zakresie stereochemii pochodnych cykloheksanu. Autor i współautor ponad 70 prac naukowych, 2 podręczników i 1 patentu. Wypromował 6 doktorów.

Witold Charewicz

Urodzony 16 maja 1939 roku w Równem. W latach 1957–1963 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1963 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Od 1963 roku asystent i starszy asystent w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1969 doktor nauk technicznych. W latach 1971–1975 zastępca dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Kierownik Zakładu Zastosowań Izotopów (1974–1976) oraz (od 1976 roku) Laboratorium Badań Izotopowych w tym instytucie. W 1976 roku, po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, na stanowisku docenta. Dyrektor Pionu ds. Rozwoju Kadry Naukowej (1975–1977), zastępca rektora Politechniki Wrocławskiej (1979–1981). Od 1984 roku kierownik Zakładu Hydrometalurgii w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W 1986 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (od 1993 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W latach 1987–1990 prorektor Politechniki Wrocławskiej. Członek Rady Naukowej Instytutu Metalurgii i Inżynierii Materiałowej Polskiej Akademii Nauk w Krakowie (1993–1995), a także Komisji Ekspertów Ministerstwa Edukacji Narodowej (1992–1994) oraz rady redakcyjnej czasopisma *Ars Separatoria Acta*. Członek Rady Naukowej Instytutu Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN w Krakowie (1993) oraz Rady Naukowej Instytutu Chemii i Techniki Jądrowej w Warszawie. Zmarł 21 września 2009 roku. Pochowany w Gdańsku-Wrzeszczu na Cmentarzu Centralnym „Srebrzysko".

Profesor Witold Charewicz był specjalistą w zakresie hydrometalurgii i radiochemii. Autor około 130 publikacji, kilkunastu patentów, współautor 3 monografii i edytor 2 książek. Wypromował 5 doktorów.

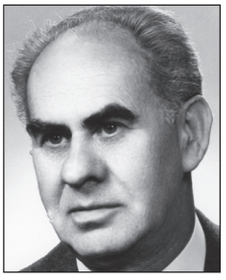

Henryk Chojnacki

Urodzony 7 marca 1934 roku w Komorowie (powiat buski). W latach 1951–1955 studiował na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (w 1955 roku dyplom magistra chemii). Asystent (1955), starszy asystent (1958), adiunkt (1964) w Katedrze Chemii Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1964 roku doktor nauk technicznych. Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1969 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych z zakresu chemii fizycznej. Od 1970 roku na stanowisku docenta. Kierownik Studium Doktoranckiego w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej (1972–1975). W 1977 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1987 roku – profesora zwyczajnego nauk chemicznych. Kierownik Zakładu Chemii Kwantowej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej (1984–1993). W latach 1987–1990 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Od 1993 roku kierownik Zakładu Chemii Kwantowej w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dyrektor Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej (1999–2002). Prezes Wrocławskiego

Oddziału Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1986–1989), przewodniczący jego Sekcji Chemii Kwantowej (1989–1999). Członek Komisji Struktury i Faz Skondensowanych Wrocławskiego Oddziału Polskiej Akademii Nauk (1986–1989), członek Sekcji Chemii Komitetu Badań Naukowych (1987–1989), od 1992 roku członek *Management Committee COST* (*European Cooperation in Science and Technology*) w Brukseli. Zmarł 19 czerwca 2012 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Henryk Chojnacki specjalizował się m.in. w zastosowaniach chemii kwantowej w spektroskopii molekularnej, w określaniu aktywności leków przeciwnowotworowych, a także badaniach struktury wiązania wodorowego oraz struktury i właściwości układów molekularnych zawierających antycząstki. Autor ponad 150 publikacji, w tym 3 skryptów oraz 5 rozdziałów w opracowaniach monograficznych. Wypromował 9 doktorów.

Władysław Czuba

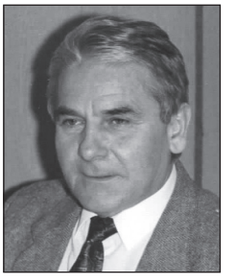
Urodzony 10 czerwca 1924 roku w Andrychowie. W czasie drugiej wojny światowej robotnik przymusowy w fabrykach koncernu *I.G. Farbenindustrie*. Studiował w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1949–1951), a od 1951 roku na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1954 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W latach 1952–1959 roku zastępca asystenta, asystent i starszy asystent w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym. W 1959 roku doktor nauk chemicznych. Adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu (1959–1967). W 1964 roku uzyskał stopień naukowy docenta. Od 1967 roku na stanowisku docenta etatowego w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemii Politechniki Krakowskiej. Dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Organicznej Politechniki Krakowskiej (1967–1978). Wykładowca w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Chemicznych w Krakowie (1968–1978). W 1974 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1983 roku – profesora zwyczajnego nauk technicznych. Od 1978 roku na Politechnice Wrocławskiej. Prodziekan Wydziału Chemicznego (1981–1987). W latach 1984–1994 kierownik Zakładu Chemii Związków Aromatycznych w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej (od 1993 roku – Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym). Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego oraz Królewskiego Holenderskiego Towarzystwa Chemicznego. Zmarł 31 stycznia 1997 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida. Profesor Władysław Czuba prowadził badania z zakresu chemii związków heterocyklicznych, zajmując się również spektroskopią molekularną, zwłaszcza spektrometrią mas. Autor ponad 120 publikacji, współautor 2 podręczników, kilkunastu patentów i wdrożeń. Wypromował 10 doktorów.

Jadwiga Demichowicz-Pigoniowa

Urodzona 29 lutego 1924 roku w Dederkałach Wielkich (województwo wołyńskie). W latach 1946–1950 studiowała na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1950 roku uzyskała dyplom magistra inżyniera chemika. Zastępca asystenta (1950), asystent (1952), a następnie – od 1953 roku – starszy asystent w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1954 roku adiunkt. W 1960 roku doktor nauk technicznych. Od 1967 roku starszy wykładowca w Katedrze Chemii Fizycznej. W 1973 roku na stanowisku docenta w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Zmarła 27 września 1978 roku. Pochowana na Cmentarzu Salwatorskim w Krakowie.

Docent Jadwiga Demichowicz-Pigoniowa prowadziła badania z zakresu termodyfuzji. Autorka kilkunastu publikacji oraz kilku wydań podręcznika *Obliczenia fizykochemiczne*.

Józef Głuszek

Urodzony 9 lipca 1934 roku w Pecquencourt (Francja). W latach 1952–1957 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Mistrz zmianowy w Fabryce Farb i Lakierów we Wrocławiu (1957–1958). W 1958 roku asystent w Instytucie Syntezy Chemicznej w Chorzowie. Kierownik produkcji w Zakładach Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych w Środzie Śląskiej (1958–1959), starszy projektant w Biurze Projektów Materiałów Budowlanych we Wrocławiu (1959–1962). W latach 1962–1967 główny technolog ds. wzbogacania rud fosforytowych w *Compagnie des Phosphates de GAFSA* w Tunezji. Od 1968 roku na Politechnice Wrocławskiej: doktorant, starszy asystent (1970), adiunkt (1971) w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. W 1971 roku doktor nauk technicznych. Kierownik Laboratorium Ochrony Materiałów przed Korozją (1976). Zastępca dyrektora Pionu Współpracy z Zagranicą Politechniki Wrocławskiej (1978–1981). W latach

1982–1985 wykładał w Algierii na Uniwersytecie w Oranie oraz w tamtejszym Instytucie Mechaniczno-Budowlanym. W 1984 roku doktor habilitowany nauk chemicznych, od 1986 roku na stanowisku docenta. W latach 1991–1996 zastępca dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. W 1999 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych. Kierownik Laboratorium Inżynierii Materiałowej (1999–2002) oraz Zakładu Inżynierii Powierzchni i Katalizy (2002–2004) w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. Dziekan Wydziału Inżynierii Dentystycznej w Wyższej Szkole Inżynierii Dentystycznej w Ustroniu (2006–2011). Członek Komisji Inżynierii Materiałowej Polskiej Akademii Nauk (1990), Polskiego Towarzystwa Materiałoznawczego oraz Polskiego Towarzystwa Inżynierii Stomatologicznej. Zmarł 21 października 2013 roku. Pochowany we Wrocławiu na cmentarzu parafii św. Maurycego przy ulicy Działkowej.

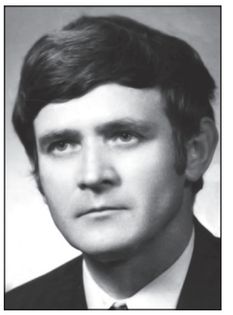
Profesor Józef Głuszek był specjalistą w dziedzinie ceramicznych powłok ochronnych, elektrochemii technicznej i korozji oraz katalizy. Autor 123 publikacji naukowych, patentów i referatów. Wypromował 4 doktorów.

Zofia Gregorczyk

Urodzona 22 stycznia 1921 roku w Jeleniowie (powiat kielecki). W latach 1946–1950 studiowała na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1952 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent, starszy asystent i adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu (1950–1961). W 1961 roku doktor nauk chemicznych, adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1973 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego i stanowisko docenta w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Od 1990 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Zmarła 6 października 2003 roku. Pochowana w Warszawie na Cmentarzu Komunalnym Północnym.

Profesor Zofia Gregorczyk prowadziła badania z zakresu elektrochemii i termodynamiki ciekłych metali i stopionych soli. Opublikowała 25 prac naukowych, 1 monografię i skrypt. Wypromowała 2 doktorów.

Jerzy Grzechowiak

Urodzony 8 marca 1929 roku w Warszawie. W czasie drugiej wojny światowej na robotach przymusowych w Niemczech. W latach 1951–1956 studiował na Wydziale Syntezy Chemicznej w Instytucie Chemiczno-Technicznym Uniwersytetu im. Łomonosowa w Moskwie. Asystent (1957), starszy asystent (1959), a od 1962 roku adiunkt w Zakładzie Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W latach 1957–1959 roku (równolegle) asystent w Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1962 roku doktor nauk technicznych. W 1967 roku uzyskał stopień naukowy docenta. W 1967 roku samodzielny pracownik naukowo-badawczy Polskiej Akademii Nauk przydzielony do pracy w Instytucie Chemii Organicznej PAN we Wrocławiu. Od 1967 roku na Politechnice Wrocławskiej, docent etatowy w Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym. Od 1968 roku na stanowisku docenta w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. W 1973 roku profesor nadzwyczajny, a od 1979 roku profesor zwyczajny nauk technicznych. Kierownik Zakładu Przeróbki Destylatów Ropnych (1968–1976) oraz – w latach 1984–1990 – Zakładu Katalizy Stosowanej w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Zastępca dyrektora (1968–1970), a następnie (1970–1981) dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1982–1984). Członek prezydium Międzynarodowej Komisji Oceny Badań Podstawowych w dziedzinie nauk technologicznych, Polskiego Naukowego Komitetu Światowych Kongresów Naftowych, Komisji Koordynacji Współpracy Akademii Nauk Krajów Socjalistycznych, Rady Naukowej przy Ministrze Przemysłu Chemicznego oraz przewodniczący Rady Naukowej Instytutu Technologii Nafty w Krakowie. Zmarł 19 lipca 2003 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Psie Pole przy ulicy Kiełczowskiej.

Profesor Jerzy Grzechowiak prowadził badania z zakresu katalitycznego hydroodsiarczania, hydrorafinacji i hydroizomeryzacji frakcji węglowodorowych pochodzenia naftowego i węglowego. Autor 119 publikacji, 2 monografii, 2 skryptów, 27 patentów oraz licznych opracowań i ekspertyz dla przemysłu. Wypromował 9 doktorów.

Kazimierz Gumiński

Urodzony 4 marca 1908 roku w Zalesiu. W latach 1927–1929 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, a następnie 1929–1931 na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (w 1931 roku dyplom magisterski). W 1937 roku doktor nauk fizycznych (praca doktorska wykonana na Uniwersytecie Warszawskim pod kierunkiem prof. Mieczysława Centnerszwera i prof. Stefana Pieńkowskiego). Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 roku. W latach 1939–1945 buchalter rolny i robotnik leśny na Podhalu. Od 1945 roku asystent w Zakładzie Chemii Fizycznej Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, gdzie uzyskał habilitację (1948). Równocześnie nauczyciel na kursach licealnych i wykładowca na Akademii Górniczej w Krakowie (1945–1947). W 1948 roku zastępca profesora, a od 1949 roku profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (od 1951 roku – na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej). W 1952 roku dziekan Wydziału Chemicznego. Przeniesiony w 1952 roku na Uniwersytet Jagielloński zachował kierownictwo katedry na Politechnice Wrocławskiej do końca roku akademickiego 1952/1953. Organizator i kierownik (1952–1965) Katedry Chemii Teoretycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1962 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Zmarł 26 września 1983 roku. Pochowany na Cmentarzu Salwatorskim w Krakowie.

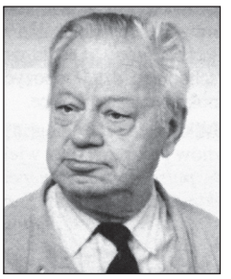
Profesor Kazimierz Gumiński specjalizował się w dziedzinie termodynamiki. Był inicjatorem badań nad przewodnictwem związków organicznych, luminescencją i efektem fotoelektrycznym. Autor licznych publikacji, w tym 4 podręczników akademickich z zakresu chemii fizycznej. Wypromował 12 doktorów (w tym 4 na Politechnice Wrocławskiej).

Józef Hawliczek

Urodzony 11 sierpnia 1899 roku w Rzeszowie. W latach 1917–1923 studiował na Wydziale Chemicznym Szkoły Politechnicznej we Lwowie (od 1921 roku – Politechniki Lwowskiej). W 1923 roku uzyskał dyplom inżyniera chemika. W 1923 roku chemik w fabryce „Azot" S.A. w Jaworznie. Od 1924 roku laborant w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Chorzowie. W 1926 roku doktor nauk technicznych. Kierownik laboratorium w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Chorzowie (1929), a następnie (1935) kierownik Laboratoriów Badawczych Zjednoczonych Fabryk Związków Azotowych w Mościcach. W latach 1945–1949 pracownik gliwickiego oddziału Zjednoczenia Przemysłu Chemicznego Zagłębia Węglowego w Katowicach (w ostatnim okresie dyrektor techniczny tego przedsiębiorstwa). W 1949 roku generalny projektant w Biurze Studiów i Projektów Przemysłu Chemicznego w Gliwicach. Kontraktowy samodzielny pracownik nauki (1953), zastępca profesora (1954) w Katedrze Technologii Przemysłu Nieorganicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1955 roku otrzymał tytuł naukowy docenta. Od 1956 roku kierownik, a następnie dyrektor resortowego Instytutu Chemii Nieorganicznej w Gliwicach. Od 1964 roku profesor nadzwyczajny. Zmarł 13 października 1972 roku. Pochowany na cmentarzu parafii Opatrzności Bożej w Bielsku-Białej.

Profesor Józef Hawliczek zajmował się technologią związków azotowych i związków fosforowych. W okresie pracy na Politechnice Wrocławskiej był autorem 4 artykułów i 2 rozdziałów w zbiorowych opracowaniach o charakterze monograficznym.

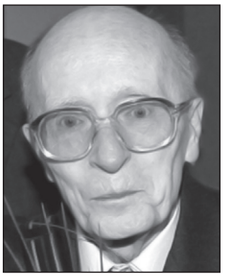

Wacław Hendrich

Urodzony 7 maja 1925 roku w Poznaniu. Studiował chemię na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (1945–1946) oraz na Uniwersytecie Poznańskim (w 1948 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). Młodszy asystent w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1946–1947), a następnie (1948) w Zakładzie Chemii Organicznej na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego. Od 1948 roku starszy asystent w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Starszy asystent (1951) i adiunkt (1952–1960) w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1960 roku doktor nauk technicznych. Od 1960 roku adiunkt w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1972 roku, po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego (1970), na stanowisku docenta w Instytucie Botaniki i Biochemii (od 1973 roku – Instytucie Biochemii) Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1986 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (od 1993 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W latach 1973–1981 zastępca dyrektora, a następnie (1987–1991) dyrektor Instytutu Biochemii. Kierownik Zakładu Biofizyki w tym instytucie (1973–1995). Prodziekan Wydziału Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego (1981–1987). Przewodniczący Polskiej Grupy Fotobiologii (1979–1989), sekretarz Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Biofizycznego (1979–1983),

członek Komitetu Biochemii i Biofizyki PAN (1981–1984). Zmarł 19 września 2014 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Maurycego przy ulicy Działkowej.

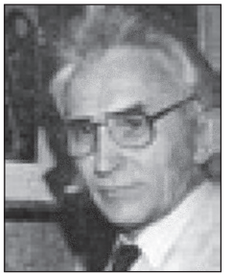
Profesor Wacław Hendrich specjalizował się w dziedzinie biofizyki, prowadził również badania fizykochemiczne nad strukturą aparatu fotosyntetycznego. Autor 40 publikacji, współautor 2 książek. Wypromował 7 doktorów.

Andrzej Idzikowski

Urodzony 9 października 1922 roku w Przemyślu. Żołnierz 10 Dywizji Piechoty II Armii Wojska Polskiego (1944–1945). W latach 1945–1951 studiował na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). Członek Straży Akademickiej (1945) i Bratniej Pomocy Studentów Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1945–1950). W 1948 roku młodszy asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku starszy asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1955 roku adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej I. W 1960 roku doktor nauk chemicznych. Od 1963 roku adiunkt w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Chemii Analitycznej i Geochemii (1973–1976 i 1984–1991) w tym instytucie. W 1976 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1978 roku na stanowisku docenta, a następnie (1990) – profesora nadzwyczajnego. W latach 1981–1984 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (1987–1991). Członek Komitetu Nauk Mineralogicznych Polskiej Akademii Nauk, a także Komisji Analizy Surowców i Produktów Mineralnych oraz Komisji Analizy Metali Komitetu Chemii Analitycznej PAN. Zmarł 2 stycznia 2009 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Andrzej Idzikowski zajmował się geochemią pierwiastków rozproszonych i śladowych oraz chemią analityczną ze szczególnym uwzględnieniem metod spektralnej analizy emisyjnej. Autor 35 publikacji naukowych, 1 książki i 1 skryptu. Wypromował 1 doktora.

Bolesław Jakubowski

Urodzony 22 maja 1932 roku w Czartowcu (województwo lwowskie). W latach 1952–1956 studiował na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Asystent (1956), a od 1959 roku starszy asystent w Katedrze Fizyki Politechniki Wrocławskiej. W 1962 roku inżynier we wrocławskim oddziale Instytutu Telekomunikacji. W latach 1965–1969 zatrudniony w Pracowni Paramagnetycznego Rezonansu Elektronowego w Centralnym Laboratorium Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. W 1969 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był doc. Józef Rohleder. Od 1969 roku adiunkt w Zakładzie Fizyki Chemicznej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1980 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1982 roku na stanowisku docenta, a od 1993 roku – profesora nadzwyczajnego. W latach 1984–1987 zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej. Zmarł 21 maja 2007 roku. Pochowany na cmentarzu parafialnym w Świdnicy.

Profesor Bolesław Jakubowski specjalizował się w fizykochemii kryształów molekularnych. Autor i współautor kilkunastu artykułów naukowych, 1 podręcznika. Wypromował 1 doktora.

Stefan Jasieńko

Urodzony 8 lutego 1921 roku w Łosiaczu na Podolu. W 1944 roku nauczyciel w szkole średniej w Łosiaczu. Podchorąży w Centralnej Szkole Podchorążych w Riazaniu (1944), a następnie (1945) dowódca plutonu w Szkole Oficerskiej Saperów w Przemyślu. Studiował na Wydziale Hutniczo-Górniczym (1945–1946), Wydziale Chemii Technicznej (1946–1947) oraz w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Kontraktowy zastępca asystenta (1949), młodszy asystent (1950) w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii. Od 1951 roku starszy asystent w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1958 doktor nauk chemicznych. W 1965 roku uzyskał stopień naukowy docenta. W latach 1965–1968 kierownik Katedry Technologii Chemicznej Węgla oraz p.o. kierownika Katedry Chemii i Technologii Węgla Brunatnego. Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1966–1968). Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Węgli Kamiennych i Pirolitycznych w Instytucie Chemii i Technologii

Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej (1968–1976). W 1971 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1977 roku – profesora zwyczajnego. Zastępca dyrektora (1968–1981), a w latach 1981–1987 dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Węgla w tym instytucie (1984–1991). Przewodniczący Komitetu Karbochemii Polskiej Akademii Nauk (1982–1990), przewodniczący sekcji Chemii i Technologii Węgla Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1976–1995). Ekspert *United Nations Industrial Development Organization* ds. organizacji węglowych laboratoriów badawczych w Turcji oraz Nigerii. Członek rad redakcyjnych periodyków *Fuel*, *Fuel Processing Technology* oraz *Carbon*. Zmarł 5 lutego 2009 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Stefan Jasieńko był specjalistą w dziedzinie węgli koksujących i procesu koksowania. Twórca kierunku naukowego Fizykochemia Węgla i Materiałów Węglowych. Autor około 260 publikacji, współautor 4 monografii. Wypromował 21 doktorów.

Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska

Urodzona 19 listopada 1908 roku w Stanisławowie. W latach 1926–1932 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1932 roku dyplom inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1929), młodszy asystent (1930), starszy asystent (1932) w kierowanej przez prof. Wiktora Jakóba Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. W 1935 roku doktor nauk technicznych. W latach 1940–1941 wolontariusz w Zakładzie Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Uniwersytetu Lwowskiego. Kierownik fabryki alkoholi i mydeł „Galikol" we Lwowie (1942–1945). Żołnierz Armii Krajowej Okręgu Lwów. W 1946 roku adiunkt w Katedrze Technologii Chemicznej Przemysłu Nieorganicznego na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1948 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Chemii Ogólnej I Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1949 roku uzyskała habilitację, w 1954 roku tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1961 roku – profesora zwyczajnego. W 1951 roku kierownik Katedry Chemii Ogólnej I, od 1954 roku – Katedry Chemii Nieorganicznej II, a następnie (1963–1967) Katedry Chemii Pierwiastków Rzadkich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1954 roku kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego, a od 1969 roku – Zakładu Chemii Nieorganicznej w Instytucie Chemii na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. W latach 1958–1962 dziekan Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii. Dyrektor Instytutu Chemii (1969–1979) na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Członek korespondent Polskiej Akademii Nauk (1967), a od 1972 roku – członek rzeczywisty. Członek Międzynarodowej Unii Chemicznej (1963–1966). W 1970 roku organizatorka 13. Międzynarodowej Konferencji Chemii Koordynacyjnej (pierwszej zorganizowanej przez kraje Europy Środkowej), która przyczyniła się do międzynarodowego uznania polskiego dorobku w tej dziedzinie. W latach 1978–1991 przewodnicząca Oddziału Wrocławskiego PAN. Doktor *honoris causa* Wyższej Szkoły Technicznej w Bratysławie (1971), Politechniki Wrocławskiej (1978), Uniwersytetu Moskiewskiego im. M.W. Łomonosowa (1979) oraz Uniwersytetu Wrocławskiego (1980). Zmarła 16 grudnia 1991 roku. Pochowana we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska prowadziła badania w zakresie chemii koordynacyjnej i szeroko rozumianej chemii strukturalnej. Twórczyni Wrocławskiej Szkoły Chemii Koordynacyjnej. Autorka 560 oryginalnych prac naukowych, 40 monografii i książek. Wypromowała 71 doktorów.

Jacek Jeżowski

Urodzony w 28 lutego 1950 roku w Krakowie. W latach 1967–1972 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1972 roku dyplom magistra inżyniera chemii). W latach 1972–1976 słuchacz Studium Doktoranckiego w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. W 1976 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie pracy, której promotorem był doc. Eugeniusz Kuciel. Od 1976 roku adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. Zastępca dyrektora tego instytutu (1981–1983). W 1991 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych. Od 1991 roku w Katedrze Inżynierii Chemicznej i Procesowej na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej. W 2005 roku otrzymał tytuł profesora nauk technicznych. Zmarł 27 lipca 2010 roku. Pochowany na Cmentarzu Komunalnym Wilkowyja w Rzeszowie.

Profesor Jacek Jeżowski był specjalistą w dziedzinie inżynierii systemów technologii chemicznej oraz wymiany ciepła.

Jerzy Tomasz Jodkowski

Urodzony 21 maja 1950 roku we Wrocławiu. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1973). W latach 1973–1977 doktorant w Zakładzie Chemii Kwantowej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1978 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był prof. Henryk Chojnacki. Od 1978 roku adiunkt w Zakładzie Chemii Fizycznej Instytutu Chemii i Technologii Środków Leczniczych (od 1979 roku – Instytutu Leku) na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 2004 roku doktor habilitowany, kierownik Katedry Chemii Fizycznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu (od 2012 roku – Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu). Od 2009 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Zmarł 21 stycznia 2013 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Psie Pole przy ulicy Kiełczowskiej.

Profesor Jerzy Tomasz Jodkowski był specjalistą w dziedzinie teorii szybkości reakcji chemicznych. Opublikował 47 oryginalnych prac, był autorem 8 rozdziałów w opracowaniach monograficznych z dziedziny chemii fizycznej.

Stanisław Jóźkiewicz

Urodzony 8 grudnia 1910 roku we Lwowie. W latach 1928–1935 studiował na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Lwowskiego. Zastępca asystenta w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (1935–1936), a następnie (1936–1937) zastępca asystenta w Zakładzie Chemicznym I na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. W 1937 roku magister filozofii w zakresie chemii. Adiunkt w lwowskim Oddziale Wodnym Państwowego Zakładu Higieny (1937–1939). Kierownik Laboratorium Bakteriologicznego przy Wojskowym Instytucie Ochrony Matki i Dziecka we Lwowie (1940–1941), starszy asystent w Pracowni Analitycznej Instytutu Badań nad Tyfusem Plamistym we Lwowie (1941–1944). W 1945 roku adiunkt w Filii Państwowego Zakładu Higieny we Wrocławiu. Adiunkt w Katedrze Limnologii na Wydziale Nauk Przyrodniczych (1945–1946), a następnie (1946–1951) w Katedrze Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu i Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1951 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był prof. Henryk Kuczyński (Katedra Chemii Ogólnej II Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu). Od 1951 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Chemii Fizjologicznej Śląskiej Akademii Medycznej w Zabrzu-Rokitnicy. W 1955 roku uzyskał tytuł naukowy docenta, a następnie profesora nadzwyczajnego (1961) i zwyczajnego (1970). W latach 1962–1965 prorektor Śląskiej Akademii Medycznej. Od 1973 roku w Zakładzie Chemii Klinicznej na Wydziale Farmaceutycznym Śląskiej Akademii Medycznej. Członek Zespołu Problemowego Komisji Nauk Fizjologicznych Polskiej Akademii Nauk (1963–1972). Prezes Oddziału Śląskiego Polskiego Towarzystwa Fizjologicznego (1956–1959), prezes Oddziału Śląskiego Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (1964–1966). Doktor *honoris causa* Śląskiej Akademii Medycznej (1982). Zmarł 19 grudnia 1994 roku. Pochowany w Katowicach na cmentarzu przy ulicy Henryka Sienkiewicza.

Profesor Stanisław Jóźkiewicz prowadził badania z zakresu biochemii klinicznej i toksykologii przemysłowej, a w szczególności wpływu bodźców stresowych na metabolizm organizmów żywych. Autor 116 publikacji naukowych, w tym 5 skryptów dydaktycznych. Był promotorem 20 przewodów doktorskich.

Bohdan Karabon

Urodzony 24 stycznia 1928 roku w Brześciu nad Bugiem. W latach 1945–1950 studiował początkowo na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (od 1947 roku) w Oddziale Chemii Technicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Starszy asystent w Laboratorium Państwowej Fabryki Farb i Lakierów we Wrocławiu (1949–1950), asystent ruchu w Zakładach Koksochemicznych „Bolesław Chrobry" w Wałbrzychu (1951). Od 1951 roku aspirant w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla Politechniki Wrocławskiej. Starszy asystent (1954) i adiunkt (1958) w tej katedrze. W 1958 roku uzyskał stopień kandydata nauk technicznych. Od 1958 roku asystent w Pionie Chemii Węgla w Głównym Instytucie Górnictwa we Wrocławiu. Po uzyskaniu stopnia naukowego docenta (1968) docent etatowy, kierownik Zakładu Chemii i Technologii Węglopochodnych w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej (1968–1976, 1984–1991). W latach 1968–1972 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. W latach 1973–1978 zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. W 1973 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1989 roku – profesora zwyczajnego. Członek Komitetu Karbochemii Polskiej Akademii Nauk (1978–1982, 1987–1990). Zmarł 15 listopada 2010 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Bohdan Karabon prowadził badania w zakresie selektywnej ekstrakcji węgli brunatnych oraz wytwarzania i rafinacji wosków i żywic. Autor 63 publikacji i 5 książek. Wypromował 6 doktorów.

Zdzisław Kawala

Urodzony 28 maja 1939 roku w Myślachowicach (pow. chrzanowski). W latach 1957–1962 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Asystent stażysta (1962), asystent (1963), a od 1965 roku starszy asystent w Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1968 roku starszy asystent i adiunkt (1969) w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. W 1969 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej (1981–1987). W 1992 roku doktor habilitowany, od 1999 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1995 roku (równocześnie) zastępca dyrektora w Zakładach Zielarskich „Herbapol" S.A. we Wrocławiu. W styczniu 2002 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. Zastępca przewodniczącego Wrocławskiego Oddziału Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego. Zmarł (zaginął) 31 sierpnia 2002 roku w Egipcie. Symboliczny nagrobek prof. Kawali znajduje się we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Zdzisław Kawala był specjalistą w dziedzinie transportu ciepła i masy, a szczególnie destylacji molekularnej. Autor i współautor 101 publikacji naukowych, w tym 2 podręczników, 6 skryptów, 11 patentów. Wypromował 4 doktorów.

Bogusław Kędzia

Urodzony 20 marca 1935 roku w Piastowie koło Warszawy. Technik normowania w Zakładach Artykułów Technicznych i Elementów Zamiennych „Jodłownik" w Świebodzicach (1952–1953). Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (w 1960 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Od 1957 roku kontraktowy pomocniczy pracownik nauki, asystent techniczny (1959), asystent (1960), starszy asystent (1961) i adiunkt (1963) w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1963 roku doktor nauk technicznych. W 1968 roku na stanowisku docenta etatowego w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W latach 1968–1972 dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W 1972 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Kierownik Zakładu Spektroskopii Molekularnej w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (1972–1976). Od 1976 roku profesor nadzwyczajny. Prorektor (1972–1979), a następnie – od 1 grudnia 1980 roku do 31 sierpnia 1981 roku – rektor Politechniki Wrocławskiej. Profesor wizytujący *Southern University of Illinois* (1981–1983) oraz *Southwest Texas State University* (1991–1992). W latach 1984–1990 urlopowany z Politechniki Wrocławskiej w związku z pełnieniem funkcji sekretarza Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej we Wrocławiu. W 1993 roku przeszedł do Centralnego Instytutu Ochrony Pracy w Warszawie. Zmarł 14 grudnia 2002 roku. Pochowany w Warszawie na Cmentarzu Komunalnym Północnym.

Profesor Bogusław Kędzia był specjalistą w dziedzinie chemii koordynacyjnej i chemii pierwiastków ziem rzadkich. Autor i współautor około 50 artykułów naukowych, 1 monografii, skryptu oraz 2 rozdziałów w książkach. Wypromował 5 doktorów.

Jan Kośmider

Urodzony 26 września 1932 roku w Dąbrowie Górniczej. Od 1950 roku studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W 1955 roku asystent w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1956 roku asystent, a następnie aspirant w Zakładzie Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1962 roku doktor nauk technicznych, adiunkt w Katedrze Technologii Metali na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Przeróbki Tworzyw Sztucznych w Instytucie Technologii Budowy Maszyn Politechniki Wrocławskiej (1966). Od 1969 roku na stanowisku docenta. W latach 1969–1972 prodziekan Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej. Dyrektor Filii Politechniki Wrocławskiej w Jeleniej Górze (1985–1990). Zmarł 13 września 2004 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Docent Jan Kośmider był współautorem książki *Preparatyka tworzyw sztucznych* (1961).

Jerzy Kowalski

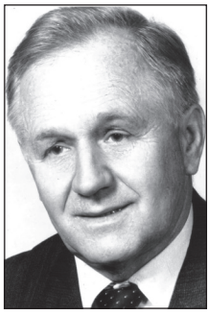
Urodzony 3 kwietnia 1903 roku w Tarnowskich Górach. Studiował w *Technische Hochschule Charlottenburg* w Berlinie (w 1925 roku dyplom doktora inżyniera). Chemik w zakładach *Henckel-Donnersmarck-Estates Ltd.* w Jugosławii (1925–1926), kierownik ruchu w *Kokswerke & Chemische Fabriken A.G.* na Górnym Śląsku: koksowni „Skalley" oraz koksowni „Gleiwitz" (1926–1928). Od 1929 roku chemik w zakładach *Standard Oil Company* w Baton Rouge (Luizjana, USA). Kierownik laboratorium destylacji smoły w *Schaffgotsch Bergwerks GmbH* w Gliwicach (1930–1937), a następnie (1937–1942) kierownik Fabryki Paliw Płynnych w Zdzieszowicach. Chemik w *Chemische Fabrik Dr. Kurt Herberts & Co* w Wuppertalu (1942–1945). W latach 1945–1946 dyrektor fabryki w Witten (Nadrenia Północna–Westfalia). W latach 1946–1949 pracownik Zjednoczonych Zakładów Kokso-Chemicznych w Zabrzu. Doradca w Głównym Instytucie Paliw Naturalnych (1949), a od 1950 roku w Głównym Instytucie Górnictwa w Zabrzu-Biskupicach. Od 1949 roku adiunkt w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1951 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Chemii i Technologii Węgla Brunatnego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1956 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego. W 1959 roku wyjechał na stałe do Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Jego dalsze losy nie są znane.

Profesor Jerzy Kowalski zajmował się zagadnieniami wytlewania katalitycznego, przeróbki smół oraz wyodrębnianiem metodami przeróbki i utylizacji ksylitów. W okresie pracy na Politechnice Wrocławskiej autor 2 książek i 15 artykułów oraz współautor 25 artykułów i komunikatów.

Jan Kubica

Urodzony 31 sierpnia 1930 roku w Regulicach (Małopolska). W latach 1951–1952 kierownik zmiany we Wrocławskich Zakładach Metalurgicznych. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Pomocniczy pracownik nauki (1956), asystent (1957), starszy asystent (1959) i adiunkt (1964) w Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1963 roku doktor nauk technicznych. Od 1969 roku na stanowisku docenta w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (1972–1976). Kierownik Zakładu Procesów Jednostkowych (1975–1976). Zmarł 12 stycznia 1976 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

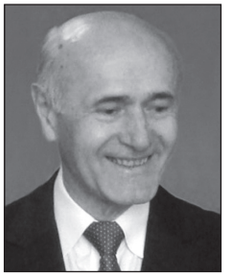
Docent Jan Kubica był specjalistą w dziedzinie ekstrakcji i procesów membranowych. Autor i współautor 22 publikacji. Wypromował 2 doktorów.

Józef Kubicki

Urodzony 23 marca 1928 w Ostaszewie. W latach 1948–1951 studiował w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (od 1951 roku) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1954 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Projektant w Biurze Projektów Przemysłu Chemicznego „Biprochem" we Wrocławiu (1951–1952). W 1952 roku zastępca asystenta i asystent (1953) w Katedrze Technologii Przemysłu Nieorganicznego, a następnie (1954) asystent, starszy asystent (1955) i adiunkt (1956) w Katedrze Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1961 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych, a w 1968 roku – doktora habilitowanego. W 1969 roku na stanowisku docenta. Kierownik Zakładu Elektrochemii Technicznej i Korozji w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej (1969–1976, 1984–1998). W latach 1969–1980 zastępca dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. Od 1973 roku profesor nadzwyczajny (w 1991 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Wykładowca *Al-Fateh University* w Trypolisie (1983–1985). Dyrektor Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych (1987–1991). Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego, sekretarz jego Oddziału Wrocławskiego (1957–1958). Przewodniczący rady programowej czasopisma *Ochrona przed korozją* (1987–1996). Zmarł 30 września 2011 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Józef Kubicki był twórcą kierunku naukowego Elektrochemia Techniczna i Korozja Elektrochemiczna. Autor 162 publikacji i 2 książek. Wypromował 25 doktorów.

Stanisław Kucharski

Urodzony 30 września 1941 roku w Bzowcu Górnym na Zamojszczyźnie. W latach 1958–1963 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1963 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent (1963) i starszy asystent (1965) w Katedrze Technologii Przemysłu Organicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1970 roku doktor nauk technicznych, adiunkt w Instytucie Technologii Organicznej

i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. Redaktor naczelny wydawnictw w tym instytucie (1975–1978). W 1978 roku doktor habilitowany nauk chemicznych w zakresie technologii organicznej. Od 1979 roku na stanowisku docenta w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. Wykładowca *Rivers State University of Science and Technology* w Port Harcourt (Nigeria, 1981–1986). W latach 1987–1991 zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1990–1996). Od 1992 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W 2002 roku uzyskał tytuł naukowy profesora. Zmarł 31 października 2012 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Ducha Świętego przy ulicy Bardzkiej.

Profesor Stanisław Kucharski prowadził badania z zakresu syntezy surfaktantów i zjawisk fizykochemicznych na powierzchni międzyfazowej ciecz-gaz oraz zjawisk micelarnych w roztworach surfaktantów. Autor 90 publikacji, 23 patentów, współautor 1 książki. Wypromował 7 doktorów.

Eugeniusz Kuciel

Urodzony 8 sierpnia 1941 roku w Myślachowicach (powiat chrzanowski). W latach 1958–1963 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1963 roku dyplom magistra inżyniera chemii). W 1963 roku asystent stażysta, asystent (1964) i starszy asystent (1965) w Katedrze Inżynierii Chemicznej Politechniki Wrocławskiej. W 1968 roku doktor nauk technicznych i adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. Od 1972 roku doktor habilitowany nauk technicznych na stanowisku docenta. Kierownik Zakładu Modelowania Procesów w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (1975–1976). W latach 1975–1981 zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. Od 1978 kierownik Seminarium Modelowania Procesów Jednostkowych i Technologicznych, a następnie (od 1984 roku) Seminarium Metod Komputerowych w Inżynierii Procesowej w tym instytucie. W latach 1981–1984 odbył staż zagraniczny w Niemczech. Od 1991 roku przebywał za granicą. Zmarł 12 września 2013 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Psie Pole przy ulicy Kiełczowskiej.

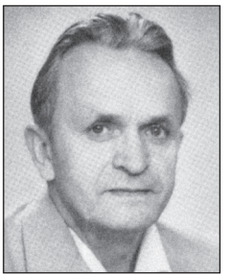
Docent Eugeniusz Kuciel był specjalistą w zakresie optymalizacji systemów technologicznych. Autor i współautor 27 publikacji naukowych, w tym 4 monografii i skryptów. Wypromował 7 doktorów.

Henryk Kuczyński

Urodzony 26 lipca 1909 roku w Sejnach (Suwalszczyzna). W latach 1929–1934 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1934 roku dyplom inżyniera chemika). Asystent w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (1932–1939). W 1938 roku uzyskał stopień doktora nauk chemicznych na podstawie pracy, której promotorem był prof. Edward Sucharda. Docent w Lwowskim Instytucie Politechnicznym (1939–1941). Chemik-laborant w Garbarni „Nowość" we Lwowie (1941–1943), a następnie biuralista w sklepie galanteryjnym w Słomnikach (1943–1944). W 1945 roku asystent na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej, gdzie uzyskał habilitację (1945). Od 1946 roku profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Chemii Ogólnej II oraz – w latach 1946–1949 – opiekun Katedry Technologii Przemysłów Organicznych na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W latach 1948–1951 roku dyrektor Oddziału Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii. W 1951 roku kierownik Katedry Chemii Ogólnej II, a następnie (1954) Katedry Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1955 roku kierował równocześnie Katedrą Chemii Organicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Dziekan Wydziału Chemii (1950–1952), a następnie (1952–1955) rektor Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej we Wrocławiu. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1955–1956, 1961–1968). W 1960 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Opiekun Katedry Związków Azotowych II (1961–1963). W latach 1968–1972 dyrektor Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Stereochemii w tym instytucie (1968–1976). W 1969 roku członek korespondent Polskiej Akademii Nauk. Członek Sekcji Technicznej Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (1954–1969). Konsultant Komisji Rządowej ds. finansowania i rozwoju chemii organicznej. Delegat ministra szkolnictwa wyższego do Komitetu Nauk Chemicznych PAN. Członek Towarzystwa Wiedzy Powszechnej. Zmarł 19 marca 1991 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Henryk Kuczyński był specjalistą w dziedzinie chemii i stereochemii terpenów, twórcą szkoły naukowej Chemia i stereochemia terpenów. Autor i współautor około 50 opracowań naukowych. Wypromował 14 doktorów.

Leonard Kuczyński

Urodzony 15 listopada 1913 roku w Sejnach (Suwalszczyzna). W latach 1933–1938 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1938 roku dyplom inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1936), młodszy asystent (1937) i starszy asystent (1938) w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 roku. W czasie drugiej wojny światowej w obozie jenieckim w Niemczech. W 1946 roku starszy asystent, a następnie (1950) adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki We Wrocławiu. W 1949 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie pracy, której promotorem był prof. Edwin Płażek. Od 1951 roku zastępca profesora, a następnie (1954) profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Technologii Chemicznej Środków Leczniczych na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. W latach 1958–1965 równocześnie kierował Katedrą Technologii na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu Spożywczego Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu. Prodziekan (1954–1956) oraz dziekan Wydziału Farmaceutycznego (1956–1958, 1961––1962). Prorektor (1962–1968), a następnie (1968–1972) rektor Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1966 roku uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1972–1979 dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Środków Leczniczych, a następnie (1979–1982) Instytutu Leku na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. Kierownik Zakładu Technologii Chemicznej Środków Leczniczych w tych instytutach (1970–1984). Prezes Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego (1952–1954, 1964–67), prezes Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1968–1970). Członek Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej (1963–1967) i Komitetu Nagród Państwowych (1975). Członek Komitetu Nauk Farmaceutycznych Polskiej Akademii Nauk (1965–1968) oraz Komitetu Terapii Doświadczalnej PAN (1969). Doktor *honoris causa* Akademii Medycznej w Łodzi. Zmarł 5 grudnia 1994 roku we Wrocławiu. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Leonard Kuczyński prowadził badania nad chemią terpenów, pochodnych pirydyny, alkaloidów sporyszu oraz pochodnych benzotiazolu i diazepiny. Autor 50 publikacji, 3 książek, 2 skryptów i 30 patentów. Wypromował 11 doktorów.

Janusz Lindeman

Urodzony 29 sierpnia 1922 roku w Radomiu. Laborant w Ubezpieczalni Społecznej w Radomiu (1940–1941), asystent laboratorium ruchu w Fabryce Sztucznego Jedwabiu w Tomaszowie Mazowieckim (1943–1944), a następnie laborant w Szpitalu Miejskim w Radomiu (1944–1945). W latach 1945–1950 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Referent Oddziału Postępu Technicznego w Centrum Zarządzania Przemysłu Chemicznego w Gliwicach (1948–1949). Starszy asystent w Oddziale Badawczym Głównego Instytutu Chemii Przemysłowej w Gliwicach (1949–1951). Od 1951 roku adiunkt etatowy w Katedrze Technologii Przemysłów Organicznych, a następnie (1954) w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1961 roku doktor nauk technicznych, a w 1969 roku doktor habilitowany z zakresu chemii i technologii polimerów. Od 1969 roku na stanowisku docenta, kierownik Zakładu Chemii i Technologii Wymiany Jonowej w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. W latach 1969–1970 pełnił funkcję pierwszego zastępcy dyrektora tego instytutu. Zmarł 20 maja 1970 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy O. Bujwida.

Docent Janusz Lindeman specjalizował się w problematyce tworzyw sztucznych, szczególnie żywic jonowymiennych. Autor i współautor około 20 artykułów naukowych, 4 książek, a także 1 rozdziału w książce oraz 5 patentów.

Wojciech Lukas

Urodzony 30 maja 1940 roku we Lwowie. W latach 1957–1963 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1963 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Starszy technolog w Zakładach Tworzyw Sztucznych w Pustkowie (1963–1965). Od 1966 roku inżynier w Zakładzie Technologii Tworzyw Sztucznych przy Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, a następnie (do 1968 roku) kierownik laboratorium tego zakładu. W 1968 roku starszy asystent w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1973 roku doktor nauk technicznych, adiunkt w tym instytucie. Od 1987 roku doktor habilitowany nauk chemicznych w zakresie chemii nieorganicznej. Od 1988 roku na stanowisku docenta, a następnie (1993) profesora nadzwyczajnego w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Zmarł 11 grudnia 2001 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Wojciech Lukas był specjalistą w zakresie termodynamiki związków metali przejściowych. Autor i współautor około 20 artykułów naukowych oraz 1 monografii i skryptu.

Włodzimierz Łaskawski

Urodzony 23 lutego 1905 roku we Lwowie. W latach 1923–1928 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1928 roku dyplom inżyniera chemika). Zastępca asystenta w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (1928–1930). Inżynier chemik w zakładach Państwowego Monopolu Spirytusowego we Lwowie (1931–1937). W latach 1939–1941 asystent w Zakładzie Chemicznym I na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Lwowskiego. Docent na Wydziale Chemicznym Lwowskiego Instytutu Politechnicznego (1944–1945). W latach 1946–1949 zastępca kierownika laboratorium w Zakładach Chemicznych w Oświęcimiu. Od 1950 roku kontraktowy wykładowca na Wydziale Mechanicznym Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej we Wrocławiu oraz – od 1951 roku – na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku etatowy wykładowca, zastępca profesora (1956), a od 1959 roku na stanowisku docenta w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1963 roku kierownik Zakładu Technologii Przetwórstwa i Stosowania Tworzyw Sztucznych w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych. W latach 1965–1968 kierownik Katedry Technologii Tworzyw Sztucznych, a następnie (1968–1976) Zakładu Technologii, Przetwórstwa i Stosowania Tworzyw Sztucznych w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. Od 1969 roku profesor nadzwyczajny. Zmarł 28 września 1978 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

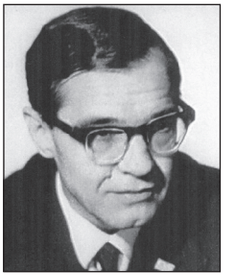
Profesor Włodzimierz Łaskawski był specjalistą w dziedzinie modyfikacji polimerów i wieloskładnikowych układów polimerowych. Autor kilkudziesięciu publikacji, patentów i podręcznika. Wypromował 7 doktorów.

Władysław Markocki

Urodzony 14 marca 1911 roku w Nowym Targu. W latach 1929–1935 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1935 roku dyplom inżyniera chemika). Młodszy asystent w Instytucie Fotografii Politechniki Lwowskiej (1934–1935). Kierownik laboratorium naukowo-badawczego Bydgoskiej Fabryki Płyt Fotograficznych „Alfa" (1935–1939). Od 1947 roku adiunkt w Katedrze Fototechniki w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1951–1963) w Katedrze Fototechniki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Wykładowca w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej we Wrocławiu (1952–1955). W 1958 roku doktor nauk technicznych. W 1963 roku – po uzyskaniu stopnia naukowego docenta – na stanowisku docenta etatowego. Kierownik Zakładu Technologii Materiałów Światłoczułych w Katedrze Fototechniki (1963). Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1963–1966). W 1967 roku kierownik Katedry Fototechniki, a następnie (1968–1976) Zakładu Fototechniki w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W latach 1966–1968 i 1972–1981 dziekan Wydziału Chemicznego. W 1968 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1975 roku – profesora zwyczajnego. Zmarł 22 listopada 1993 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Władysław Markocki był specjalistą w dziedzinie chemii i technologii materiałów światłoczułych. Autor ponad 50 publikacji, 1 monografii i 8 patentów. Wypromował 4 doktorów.

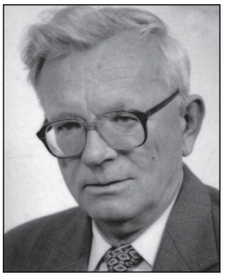

Stanisław Masior

Urodzony 7 kwietnia 1912 roku w Tarnobrzegu. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Lwowskiej (w 1935 roku dyplom inżyniera chemika). Wykładowca w Szkole Gorzelniczej w Dublanach i instruktor na okręg lwowski Instytutu Przemysłu Fermentacyjnego w Warszawie (1938–1940). Od 1935 roku asystent w Katedrze Technologii Rolnej na Wydziale Rolniczo-Lasowym Politechniki Lwowskiej, a następnie (1939–1941) Lwowskiego Instytutu Politechnicznego. W latach 1942–1943 wykładowca na Państwowych Technicznych Kursach Zawodowych we Lwowie (*Staatliche Technische Fachkurse – Lemberg*). Od 1946 roku adiunkt w Katedrze Przemysłów Rolniczych na Wydziale Chemii Technicznej (od 1947 roku – w strukturze Oddziału Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii) Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1947 roku doktor nauk technicznych (w 1950 roku zakończył przewód habilitacyjny). Od 1949 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Technologii Przemysłów Rolniczych. W 1951 roku dyrektor Oddziału Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (od lutego do sierpnia 1952 roku) prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. W 1953 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. W latach 1953–1970 kierownik Katedry Technologii Fermentacji na Wydziale Chemii Spożywczej Politechniki Łódzkiej. W 1960 roku profesor nadzwyczajny. Dziekan Wydziału Chemii Spożywczej (1966–1968). W 1968 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Dyrektor Instytutu Technologii Fermentacji i Mikrobiologii Politechniki Łódzkiej

(1970–1973). Zmarł 22 grudnia 1993 roku. Pochowany w Łodzi na Cmentarzu św. Wincentego à Paulo przy ulicy Smutnej.

Profesor Stanisław Masior był specjalistą w zakresie procesu fermentacji. Autor i współautor ponad 90 publikacji. Wypromował 10 doktorów.

Przemysław Mastalerz

Urodzony 8 listopada 1925 roku w Częstochowie. Absolwent Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). Asystent w Katedrze Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu (1950–1953). Starszy asystent w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki (1953–1955). Adiunkt w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk (1955–1961). W 1959 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk przyrodniczych. W latach 1959–1960 odbył staż naukowy na Uniwersytecie Kalifornijskim (*University of California*, San Francisco). Od 1961 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1966 roku uzyskał stopień naukowy docenta. Od 1967 roku na stanowisku docenta etatowego. Kierownik Zakładu Związków Fosforoorganicznych w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej (1968–1976). Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (1968–1972, 1975–1980). W latach 1973–1975 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. W 1977 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. W 1980 roku organizator kierunku dydaktycznego Biotechnologia. Profesor wizytujący *Southern University of Illinois* (1980–1981). Dyrektor Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (1981–1984). W latach 1984–1991 kierownik Zakładu Chemii Bioorganicznej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej. Zmarł 18 listopada 2011 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Ducha Świętego przy ulicy Bardzkiej.

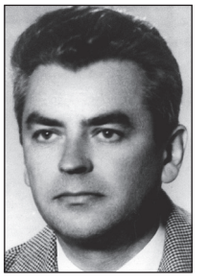
Profesor Przemysław Mastalerz był specjalistą w dziedzinie chemii i biochemii związków fosforoorganicznych. Autor ponad 120 publikacji i 5 podręczników. Wypromował 10 doktorów.

Ewa Neyman-Pilatowa

Urodzona 5 lipca 1909 roku we Lwowie. W latach 1927–1932 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1932 roku dyplom inżyniera chemika). Zastępca asystenta w Katedrze Chemii Ogólnej na Wydziale Rolniczo-Lasowym (1931), a następnie (1933) asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Asystent (1934) i adiunkt (1938) w Katedrze Technologii Nafty i Gazów Ziemnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. W 1938 roku obroniła pracę doktorską. Chemik w fabryce farmaceutycznej „Laokoon" we Lwowie (1941–1944). Docent, kierownik Katedry Technologii Nafty i Gazów Ziemnych w Lwowskim Instytucie Politechnicznym (1944–1945). W 1945 roku w Instytucie Paliw Płynnych Akademii Górniczej w Krakowie. W maju 1945 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej, gdzie we wrześniu 1945 roku uzyskała habilitację. Od października 1945 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych na kierunku chemicznym tworzącej się Politechniki Wrocławskiej. Zmarła 21 listopada 1945 roku. Pochowana we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Ewa Neyman-Pilatowa była autorką prac naukowych poświęconych chemii farmaceutycznej, badaniom nad gazami i węglowodorami oraz chemii i technologii nafty.

Jan Niemiec

Urodzony 9 kwietnia 1922 roku w Goleszowie (powiat cieszyński). W okresie drugiej wojny światowej robotnik przymusowy w firmie budowlanej *Kreuz-Loesch* we Wrocławiu. W latach 1945–1949 studiował na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947–1949) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki. Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Pomocniczy pracownik nauki (1947), kontraktowy zastępca asystenta (1948) i młodszy asystent (1949) w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii. Asystent (1951) w Katedrze Chemii Nieorganicznej, a od 1954 roku adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W latach 1955–1961 pomocniczy pracownik nauki w Instytucie Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1959 roku doktor nauk chemicznych. W latach 1964–1968 kierownik Zakładu Metalurgii Pierwiastków Rzadkich i Hydrometalurgii w Instytucie Chemii Nieorganicznej

i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1965 roku uzyskał stopień naukowy docenta oraz stanowisko docenta etatowego w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym. W latach 1966–1968 prodziekan Wydziału Chemicznego. Zmarł 18 czerwca 1968 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Docent Jan Niemiec zajmował się badaniem struktury faz międzymetalicznych i równowag fazowych w układach metali rzadkich. Zainicjował hydrometalurgiczny odzysk metali z rud miedzi i odpadów metalurgicznych. Autor 29 publikacji naukowych i 1 patentu. Wypromował 1 doktora.

Franciszek Nowotny

Urodzony 30 kwietnia 1904 roku w Nowym Targu. Studiował chemię na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego (1922–1923) oraz – w latach 1923–1928 – na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1928 roku dyplom inżyniera chemika). Od 1927 roku młodszy asystent w Katedrze Chemii Rolnej na Wydziale Rolniczo-Lasowym Politechniki Lwowskiej. W latach 1929–1930 odbył praktykę przemysłową w Zakładach Chemicznych w Alwerni koło Krakowa. Od 1930 roku starszy asystent w Katedrze Technologii Rolnej na Wydziale Rolniczo-Lasowym, a następnie w Katedrze Technologii Chemicznej II oraz w Katedrze Mikrobiologii Technicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. W 1938 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie pracy, której promotorem był prof. Adolf Joszt. W latach 1938–1939 adiunkt i wykładowca biochemii na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, a następnie w Lwowskim Instytucie Politechnicznym (1939–1941). Pracownik krakowskiego Związku Mleczarskiego (1941–1945). W 1945 roku wykładowca na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W roku akademickim 1945/1946 zastępca profesora, kierownik Katedry Technologii Chemicznej Przemysłu Rolniczego na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej, gdzie w 1945 roku uzyskał habilitację. W 1946 roku profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Technologii Przemysłów Rolniczych na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W latach 1946–1947 dziekan Wydziału Chemii Technicznej. Od 1949 roku kierownik Katedry Chemii Ogólnej na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Kierownik Katedry Chemii Ogólnej (1951–1953), a następnie (1953–1970) Katedry Technologii Rolnej na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie. Pracownik Głównego Instytutu Przemysłu Rolnego i Spożywczego w Krakowie (1950–1958) oraz Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin (1961–1965). W 1955 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Dziekan Wydziału Rolniczego Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie (1962–1963), a w latach 1962–1964 jej prorektor. Od 1969 roku członek korespondent Polskiej Akademii Nauk. W latach 1970–1972 dyrektor Instytutu Chemii Ogólnej i Technologii Rolnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie. Zmarł 6 października 1972 roku. Pochowany w Krakowie na Cmentarzu Rakowickim.

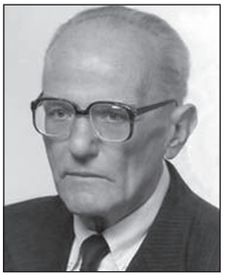
Profesor Franciszek Nowotny był specjalistą w dziedzinie przetwórstwa spożywczego i fermentacji, biochemii węglowodanów oraz grzybowych preparatów enzymatycznych.

Andrzej Piasecki

Urodzony 29 listopada 1948 roku w Miłkowie. Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1971 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent stażysta (1971), a w latach 1972–1977 doktorant w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. W 1977 roku doktor nauk chemicznych, adiunkt w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. W 1989 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1990 roku na stanowisku docenta, a od 1993 roku – profesora nadzwyczajnego. Zastępca dyrektora (1990–1996), a w latach 2002–2005 dyrektor Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W kwietniu 2008 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. Zmarł 31 lipca 2008 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Andrzej Piasecki prowadził badania z zakresu chemicznej technologii organicznej ze szczególnym uwzględnieniem technologii związków powierzchniowo czynnych. Opublikował 47 artykułów w czasopismach międzynarodowych, autor 25 patentów. Był promotorem 2 zakończonych prac doktorskich.

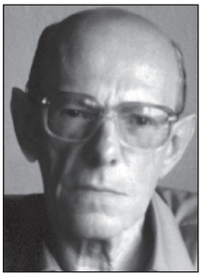

Tadeusz Pieniążek

Urodzony 7 lutego 1922 roku w Przeworsku. W czasie drugiej wojny światowej robotnik kolejowy w Przeworsku. Studiował na Wydziale Hutniczo-Górniczym (1945–1946), na Wydziale Chemii Technicznej (1946–1947) oraz w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii (1947–1949) Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1948), starszy asystent

(1950) w Katedrze Technologii Przemysłów Nieorganicznych w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1951 roku starszy asystent i adiunkt (1953) w Katedrze Technologii Przemysłów Nieorganicznych, a następnie (1954) adiunkt w Katedrze Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor nauk technicznych (1961). W 1967 roku uzyskał stopień naukowy docenta. W 1968 roku docent etatowy, kierownik Zakładu Technologii Nawozów Mineralnych w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej (1968–1976). W 1968 roku prodziekan, a w latach 1968–1972 i 1981–1987 dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych (1972–1981, 1987–1991). Od 1973 roku profesor nadzwyczajny. Członek Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Nauki Szkolnictwa Wyższego (1987–1990). Zmarł 12 września 2002 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

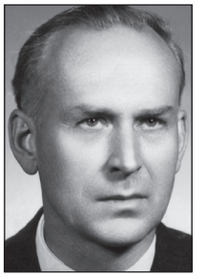
Profesor Tadeusz Pieniążek był specjalistą w dziedzinie technologii nawozów mineralnych. Autor około 30 artykułów naukowych, 5 rozdziałów w książkach, 1 monografii oraz 3 patentów. Wypromował 9 doktorów.

Krzysztof Pigoń

Urodzony 2 listopada 1925 roku w Wilnie. Studiował na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (w 1948 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). W 1946 roku młodszy asystent w Zakładzie Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym, a od 1947 roku młodszy asystent na Wydziale Farmaceutycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 1948 roku starszy asystent w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W latach 1949–1951 wykładowca na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1954 roku adiunkt, p.o. kierownika Katedry Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1956 roku kandydat nauk chemicznych (praca kandydacka wykonana pod kierunkiem prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego). W latach 1956–1961 równocześnie pracownik nauki w Zakładzie Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1957 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1957–1968). Prodziekan Wydziału Chemicznego (1958–1960). Od 1961 roku starszy wykładowca. W 1962 roku uzyskał stopień naukowy docenta, a w 1970 roku tytuł profesora nadzwyczajnego. Zastępca dyrektora (1969–1972 i 1981–1984) i dyrektor (1972–1975) Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Fizyki i Chemii Fizycznej w tym instytucie (1974–1976). W latach 1979–1981 przewodniczący Rady Seniorów Politechniki Wrocławskiej. Członek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (1982–1985). Zmarł 5 lutego 2001 roku. Pochowany w Krakowie na Cmentarzu Salwatorskim.

Profesor Krzysztof Pigoń prowadził badania właściwości elektrycznych kryształów molekularnych oraz fizykochemii półprzewodników. Twórca szkoły *Chemia fizyczna organicznego ciała stałego*. Autor 46 prac naukowych, 1 książki, współautor podręcznika chemii fizycznej. Wypromował 13 doktorów.

Janusz Pluciński

Urodzony 11 maja 1925 roku w Poznaniu. W latach 1943–1944 pracownik biurowy w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Dębicy. W 1945 roku członek Straży Akademickiej Politechniki Wrocławskiej. W latach 1945–1949 studiował na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). Zastępca asystenta w Katedrze Chemii Organicznej (1948), młodszy asystent (1949) i asystent (1950) w Katedrze Technologii Materiałów Wybuchowych w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1952 roku starszy asystent w Katedrze Technologii Materiałów Wybuchowych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, a od 1954 roku adiunkt w Katedrze Związków Azotowych II na tym wydziale. W 1961 roku doktor nauk technicznych. Od 1964 roku adiunkt w Katedrze Technologii Syntezy Organicznej na Wydziale Chemicznym. W 1968 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych. Od 1969 roku na stanowisku docenta w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (1970–1972). Kierownik Studium Doktoranckiego w tym instytucie (1970–1975), a także – w latach 1988–1989 – kierownik Studium Podyplomowego „Chemia i technologia związków powierzchniowo czynnych". Od 1990 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Zmarł 15 kwietnia 1999 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Profesor Janusz Pluciński prowadził badania z zakresu chemii i technologii materiałów wybuchowych, przemysłowej syntezy organicznej oraz chemii i technologii związków powierzchniowo czynnych. Autor ponad 60 prac naukowych oraz 12 patentów. Wypromował 5 doktorów.

Edwin Płażek

Urodzony 14 czerwca 1898 roku w Wiedniu. W latach 1918–1920 ochotnik (w randze porucznika) w Wojsku Polskim, w 1920 roku uczestnik wojny polsko-bolszewickiej. Kawaler Orderu Wojskowego Virtuti Militari (1920). W latach 1920–1924 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1924 roku dyplom inżyniera chemika). W 1922 roku młodszy asystent w Katedrze Chemii Ogólnej i Analitycznej, a następnie (1925) starszy asystent w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. W 1926 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych, a w 1931 roku habilitację z zakresu chemii organicznej. W 1931 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Chemii Ogólnej na Wydziale Rolniczo-Lasowym Politechniki Lwowskiej. W 1936 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Współpracownik Wojskowego Instytutu Przeciwgazowego (1938–1939). Dziekan Wydziału Rolniczo-Lasowego (1938–1939). W latach 1939–1941 profesor Lwowskiego Instytutu Politechnicznego, a następnie (1942–1944) wykładowca na Państwowych Rolniczych Kursach Zawodowych we Lwowie (*Staatliche Landwirtschaftliche Fachkurse – Lemberg*). W 1945 roku w sowieckim obozie pracy pod Krasnodonem. Od 1945 roku kierownik – od 1946 roku jako profesor zwyczajny – Katedry Chemii Ogólnej I, a w latach 1948–1951 Katedry Chemii Organicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku kierownik Katedry Chemii Organicznej, a od 1954 roku Katedry Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1952–1954, 1960–1961). W latach 1955–1959 prorektor Politechniki Wrocławskiej. Członek Niemieckiego Towarzystwa Chemicznego (do 1939 roku) oraz Holenderskiego Towarzystwa Naukowego, a także Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Zmarł 25 listopada 1964 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

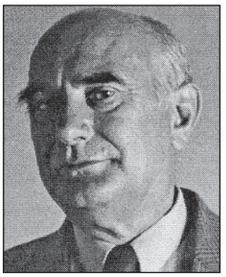
Profesor Edwin Płażek był specjalistą w dziedzinie chemii związków heterocyklicznych. Autor 84 publikacji i 4 książek. Wypromował 15 doktorów.

Tadeusz Rabek

Urodzony 24 czerwca 1904 roku w Warszawie. W latach 1922–1926 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej (w 1926 roku dyplom inżyniera chemika). Młodszy asystent w Chemicznym Instytucie Badawczym w Warszawie (1926–1927), inżynier w Fabryce Chemicznej Związku Koksowni w Hajdukach (1927–1929), a następnie kierownik laboratorium badawczego w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Mościcach (1929–1939). W latach 1939–1942 pracownik laboratorium Gazowni Miejskiej w Warszawie. Wykładowca w warszawskiej Szkole Przemysłowej (1942–1944). Uczestnik Powstania Warszawskiego (1944). W latach 1945–1948 inspektor techniczny Centralnego Zarządu Przemysłu Chemicznego oraz kierownik techniczny prywatnej fabryki chemicznej w Bytomiu. Samodzielny pracownik naukowy w resortowym Instytucie Tworzyw Sztucznych w Warszawie (1948–1954). Od 1949 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Technologii Przemysłów Organicznych na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku, jako kontraktowy profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Technologii Przemysłów Organicznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. W latach 1954–1965 kierownik Katedry Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym. W 1962 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Członek rad naukowych Instytutu Tworzyw Sztucznych w Warszawie (1954–1965), Zakładu Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk (1956–1965), resortowego Instytutu Farb i Lakierów w Gliwicach (1962–1965), Instytutu Technologii Budowy Maszyn Politechniki Wrocławskiej (1963–1965) oraz Zakładów Chemicznych „Rokita” w Brzegu Dolnym. Członek zespołów problemowych Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego oraz Komitetu ds. Nauki i Techniki, a także członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Zmarł 12 lipca 1965 roku. Pochowany w Tarnowie na Starym Cmentarzu Komunalnym przy ulicy Gabriela Narutowicza.

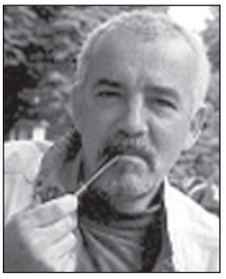
Profesor Tadeusz Rabek był specjalistą w dziedzinie chemii polimerów. Autor 40 publikacji i 6 książek. Wypromował 12 doktorów.

Bohdan Radomyski

Urodzony 12 lutego 1931 roku w Wieluniu. W latach 1950–1956 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Asystent (1955), starszy asystent (1958) i adiunkt (1964) w Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1963 roku doktor nauk technicznych. W 1966 roku stażysta naukowy *Uniwersiteit Twente* w Enschede (Holandia). W latach 1968–1976 roku adiunkt, kierownik Zakładu Modelowania Procesów Rafineryjnych w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Od 1972 roku na stanowisku docenta. Zastępca dyrektora (1974–1981, 1982–1987), a latach (1987–1991) dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Katalizy Stosowanej w tym instytucie (1984–1998). W 1988 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych (od 1998 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Zmarł 24 marca 2012 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Profesor Bohdan Radomyski prowadził badania dotyczące katalizatorów dla przetwarzania produktów naftowych, ich nośników oraz mechanizmu i kinetyki przemian katalitycznych. Autor około 60 prac naukowo-badawczych, książek, skryptów i rozdziałów w książkach, a także 27 patentów oraz licznych opracowań i ekspertyz dla przemysłu. Wypromował 7 doktorów.

Józef Respondek

Urodzony 18 marca 1933 roku w Stanach (powiat częstochowski). W latach 1952–1957 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemii). W 1957 roku asystent w Katedrze Chemii Ogólnej na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Inspektor techniczny w Wojewódzkim Związku Spółdzielni Pracy (1957–1958). Starszy inżynier chemik w Zakładzie Inżynierii Chemicznej przy Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1958–1961). Asystent (1962), adiunkt (1967) w Katedrze Inżynierii Chemicznej. W 1967 roku doktor nauk technicznych. Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. Od 1972 roku na stanowisku docenta. Kierownik Studium Doktoranckiego w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. Od 1979 roku na Politechnice Rzeszowskiej. W latach 1981–1983 dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Rzeszowskiej. Zmarł 13 października 1983 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Docent Józef Respondek był specjalistą w zakresie reaktorów chemicznych. Wypromował 5 doktorów.

Błażej Roga

Urodzony 12 stycznia 1895 roku w Bystrowicach (powiat jarosławski). W latach 1921–1926 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1926 roku dyplom inżyniera chemika). W latach 1926–1927 starszy asystent w Katedrze Chemii Ogólnej i Nieorganicznej Politechniki Lwowskiej. Adiunkt w Chemicznym Instytucie Badawczym w Warszawie (1927–1931). W 1931 roku uzyskał stopień doktora na podstawie pracy, której promotorem był prof. Wojciech Świętosławski (Wydział Chemiczny Politechniki Warszawskiej). Dyrektor Koksowni „Walenty" w Rudzie Śląskiej (1932–1935), Gazowni Miejskiej w Warszawie (1933–1939) i Związku Koksowni w Katowicach (1939). W czasie drugiej wojny światowej pracował przy eksploatacji podwarszawskich torfowisk. Żołnierz Armii Krajowej, uczestnik Powstania Warszawskiego (1944). W 1945 roku naczelny dyrektor Zjednoczenia Przemysłu Koksochemicznego w Zabrzu, a od 1949 roku dyrektor Zakładu Chemicznej Przeróbki Węgla w Głównym Instytucie Górnictwa w Katowicach. W 1947 roku profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Technologii Chemicznej Węgla na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W latach 1951–1965 kierownik Katedry Technologii Chemicznej Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, a także (1959–1965) p.o. kierownika Katedry Chemii i Technologii Węgla Brunatnego. Od 1954 roku uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. W 1964 roku członek korespondent Polskiej Akademii Nauk, a od 1971 roku – członek rzeczywisty. Przewodniczący Komitetu Nauk Chemicznych PAN (1962–1965). Prezes Związku Inżynierów Chemików Rzeczypospolitej Polskiej (1938–1939). Prezes Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego (1946–1948), a następnie członek honorowy tej organizacji. Brał czynny udział w pracach Komitetu Węglowego Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (*United Nations Economic Commission for Europe,* ECE) w Genewie oraz jego organów pomocniczych: Grupy Roboczej Klasyfikacji Węgla, Podkomitetu Utylizacji Paliw Stałych i Podkomitetu Normalizacji Metod Badania Węgla Brunatnego ISO. Członek stały komitetu organizacyjnego Międzynarodowej Konferencji Węglowej (*International Conference of Coal Science*). Członek rad naukowych Głównego Instytutu Górnictwa,

Instytutu Chemii Organicznej PAN, resortowego Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej. Członek Rady Naukowo-Technicznej przy Ministerstwie Przemysłu Chemicznego oraz Rady Ekonomiczno-Technicznej przy Ministerstwie Górnictwa i Energetyki. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1970). Zmarł 3 września 1977 roku. Pochowany w Katowicach na cmentarzu przy ulicy Henryka Sienkiewicza.

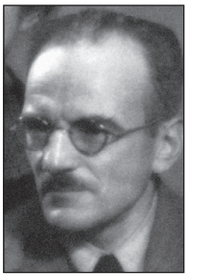
Profesor Błażej Roga był specjalistą w dziedzinie chemii i technologii węgla, opracował parametr stosowany w polskiej i międzynarodowej klasyfikacji węgli kamiennych (*Roga Index*). Autor ponad 80 publikacji i 9 monografii. Wypromował 19 doktorów.

Józef Rohleder

Urodzony 24 stycznia 1925 roku w Krakowie. Studiował na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (w 1950 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). W 1949 roku zastępca asystenta, asystent (1950)w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Starszy asystent (1951), a następnie (1954) adiunkt w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1958 roku uzyskał stopień naukowy kandydata nauk chemicznych (promotor: prof. Kazimierz Gumiński), a w 1964 roku – stopień naukowy docenta. Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1963–1964). W 1964 roku kierownik Centralnego Laboratorium Wydziału Chemicznego. Od 1965 roku na stanowisku docenta etatowego w Katedrze Chemii Fizycznej. Kierownik Zakładu Fizyki Chemicznej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej (1968–1976). W 1971 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1978 roku – profesora zwyczajnego. W latach 1968–1975 zastępca dyrektora, a następnie (1975–1981) dyrektor Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Chemii Fizycznej w tym instytucie (1984–1990). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu w Rennes (1988). Zmarł 21 maja 2003 roku we Wrocławiu. Pochowany na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

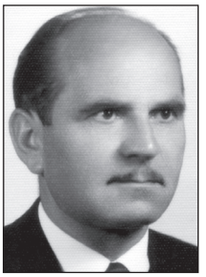
Profesor Józef Rohleder był specjalistą w zakresie optyki, spektroskopii i magnetyzmu kryształów molekularnych. Autor ponad 50 publikacji i 3 książek. Wypromował 8 doktorów.

Witold Romer

Urodzony 14 lipca 1900 roku we Lwowie. Obrońca Lwowa w 1918 roku. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Lwowskiej (w 1923 roku dyplom inżyniera chemika). W latach 1923–1925 asystent w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej. Od 1925 roku kierownik działu fotomechanicznego w Zakładach Graficznych „Książnica Atlas" we Lwowie. W latach 1932–1939 wykładał technikę fotograficzną na Wydziale Ogólnym i na Wydziale Architektonicznym Politechniki Lwowskiej, a na jej Wydziale Chemicznym prowadził zajęcia z procesu negatywowego, optyki i aparatury fotograficznej oraz technik pozytywowych, kinematografii wąskotaśmowej i reprodukcji fotomechanicznej. Wykładowca na Kursach Fotooptycznych dla Oficerów Lotnictwa we Lwowie (1933–1935). W 1936 roku uzyskał stopień doktora z zakresu chemii fizycznej na podstawie pracy, której promotorem był prof. Wojciech Świętosławski (Politechnika Warszawska). W latach 1941–1946 przebywał w Anglii: chemik w firmie Kodak w Harrow oraz – w latach 1942–1946 – kolejno: pracownik naukowy i kierownik sekcji badawczej *Royal Aircraft Establishment* w Farnborough. W 1946 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Fototechniki na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W latach 1947–1948 dyrektor Oddziału Chemii Technicznej. W 1947 roku uzyskał habilitację z chemii fizycznej, a w 1948 roku tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1951–1967 kierownik Katedry Fototechniki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W tym czasie równocześnie kierownik Pracowni Fizykochemii Procesu Fotografii w Instytucie Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk. W 1956 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1958–1960 dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Przewodniczący Wrocławskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1961–1963). Członek honorowy Brytyjskiego Królewskiego Towarzystwa Fotograficznego (1946), członek Międzynarodowej Federacji Fotografii Artystycznej (1952) i Związku Polskich Artystów Fotografików (1956). Zmarł 19 kwietnia 1967 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

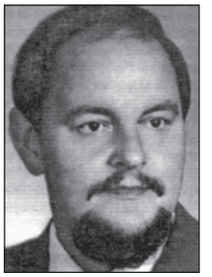
Profesor Witold Romer był wybitnym artystą fotografikiem (w 1931 roku opracował nową technikę fotograficzną – izohelię), a jako naukowiec specjalistą w dziedzinie chemii i technologii materiałów światłoczułych. Był także konstruktorem unikatowych instrumentów pomiarowych stosowanych w przemyśle fotochemicznym oraz – w czasie drugiej wojny światowej – w lotnictwie. Autor 72 publikacji, 2 monografii i licznych patentów. Wypromował 3 doktorów.

Stanisław Ropuszyński

Urodzony 13 lipca 1920 roku w Siemianówce koło Lwowa. Absolwent Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii w Zambrowie (1939). Żołnierz kampanii wrześniowej 1939 roku. Więzień Starobielska zwolniony w 1939 roku. Kierownik stołówki w Pustomytach koło Lwowa (1940–1941). W latach 1942–1944 studiował chemię na Państwowych Technicznych Kursach Zawodowych we Lwowie (*Staatliche Technische Fachkurse – Lemberg*), a następnie (1944–1946) na Wydziale Technologii Nafty Lwowskiego Instytutu Politechnicznego oraz na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach (w 1947 roku dyplom inżyniera chemika). Chemik w Cukrowni „Wieluń" (1947–1948). Starszy asystent (1948) w Katedrze Technologii Materiałów Wybuchowych w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1952 roku adiunkt w Katedrze Technologii Materiałów Wybuchowych, a następnie (1954) w Katedrze Technologii Związków Azotowych II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej). W 1957 roku uzyskał stopień kandydata nauk chemicznych, a w 1961 stopień naukowy docenta. Od 1962 roku na stanowisku docenta etatowego. Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1962–1963). W latach 1963–1968 kierownik Katedry Technologii Syntezy Organicznej na Wydziale Chemicznym, a następnie (1969–1976) – Zakładu Chemii i Technologii Podstawowej Syntezy Organicznej w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. W latach 1969–1978 zastępca dyrektora tego instytutu. W 1970 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Zmarł 16 lipca 1995 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

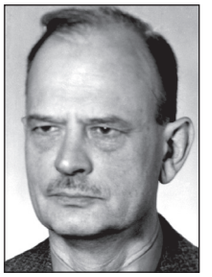
Profesor Stanisław Ropuszyński prowadził badania z zakresu chemii i technologii materiałów wybuchowych oraz chemii i technologii podstawowej syntezy organicznej. Opublikował ponad 95 prac naukowych; autor 20 patentów, kilkudziesięciu opracowań dla przemysłu oraz podręcznika *Chemia i technologia podstawowej syntezy organicznej*. Wypromował 6 doktorów.

Alojzy Rutkowski

Urodzony 29 marca 1937 roku w Trokach na Wileńszczyźnie. W latach 1955–1961 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1961 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent (1961), starszy asystent (1963) w Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1969 roku doktor nauk chemicznych, adiunkt w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. W latach 1969–1970 na stażu w USA. Redaktor naczelny wydawnictw w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej (1972–1975). Od 1974 roku doktor habilitowany nauk chemicznych na stanowisku docenta w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Zastępca dyrektora tego instytutu (1978–1979). W latach 1979–1980 *assistant professor College of Science* Uniwersytetu w Mosulu (Irak), a w latach 1981–1984 wykładowca *Rivers State University* w Port Harcourt (Nigeria). W 1984 roku kierownik Zakładu Upłynniania Węgla w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Członek Komitetu Karbochemii Polskiej Akademii Nauk. Od 1987 roku z powodów zdrowotnych nie brał udziału w życiu naukowym i dydaktycznym. Zmarł 21 marca 2001 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Docent Alojzy Rutkowski prowadził badania z zakresu przeróbki ciężkich frakcji węglowodorowych pochodzenia naftowego i węglowego oraz upłynniania węgla. Autor 68 publikacji, 2 monografii, współautor książki.

Zdzisław Ruziewicz

Urodzony 13 czerwca 1925 roku we Lwowie. W latach 1941–1944 praktykant, a następnie laborant-chemik w centralnym laboratorium Zakładów „Galikol" we Lwowie. W latach 1944–1945 chemik-technik w głównym laboratorium lwowskiego przedsiębiorstwa poszukiwań węglowych „Lvovuglerazwiedka". W latach 1945–1946 studiował chemię na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego, a następnie (1946–1949) na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). Od 1946 roku demonstrator, zastępca asystenta (1947) i młodszy asystent (1949) w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku starszy asystent, a od 1954 roku adiunkt w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale

Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Równocześnie (1959–1961) adiunkt w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1960 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (promotor: prof. Kazimierz Gumiński), a w 1967 stopień naukowy docenta. Od 1967 roku na stanowisku docenta etatowego, kierownik Zakładu Fizyki Chemicznej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej (1968–1976). W 1975 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1982 roku – profesora zwyczajnego. Członek Komisji Spektroskopowej Polskiej Akademii Nauk (1965–1989). Zmarł 22 grudnia 1997 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Zdzisław Ruziewicz był specjalistą w dziedzinie badań luminescencji. Autor 71 publikacji naukowych. Współautor 3 książek, w tym podręcznika chemii fizycznej. Wypromował 6 doktorów.

Jerzy Schroeder

Urodzony 19 czerwca 1912 roku we Lwowie. Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1937 roku dyplom inżyniera chemika). Młodszy asystent (1937), asystent (1938–1939) w Katedrze Technologii Rolnej na Wydziale Rolniczo-Lasowym Politechniki Lwowskiej, a następnie (1939–1941) Lwowskiego Instytutu Politechnicznego. W latach 1942–1944 starszy asystent w Państwowej Stacji Chemiczno-Rolniczej w Krakowie. Żołnierz Armii Krajowej Okręgu Kraków. W latach 1945–1947 asystent, inżynier ruchu oraz kierownik w Zakładach Azotowych w Chorzowie. Inżynier w Biurze Studiów Zjednoczenia Przemysłu Nawozów Sztucznych i Gazów Technicznych w Gliwicach (1947–1949). Od 1947 roku adiunkt w Katedrze Technologii Przemysłów Nieorganicznych w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Adiunkt (1951) i zastępca profesora (1952) w Katedrze Technologii Przemysłów Nieorganicznych, a od 1954 roku w Katedrze Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W latach 1952–1956 prodziekan Wydziału Chemicznego. W 1955 roku, po uzyskaniu tytułu naukowego docenta, kierownik Zakładu Technologii Związków Fosforowych w Katedrze Technologii Nieorganicznej. Zastępca kierownika Zakładu Technologii Nawozów Mineralnych w Instytucie Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu (1955–1966). Dziekan Wydziału Chemicznego (1956–1958 i 1962–1966). W latach 1962–1968 kierownik Katedry Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1964 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Dyrektor Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej (1969–1981) oraz kierownik Zakładu Technologii Nieorganicznej w tym instytucie (1969–1976). W 1971 roku profesor zwyczajny nauk technicznych. Od 6 stycznia do 31 lipca 1982 roku rektor Politechniki Wrocławskiej. Członek Rady Głównej Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1973–1976) oraz przewodniczący rad naukowych Instytutu Nawozów Sztucznych w Puławach (1967–1991) i Instytutu Chemii Nieorganicznej w Gliwicach (1984–1991). Członek Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Przemysłu Chemicznego, a także rad naukowych Komitetu Naukowego Hydrodynamiki Maszyn i Inżynierii Chemicznej PAN oraz Komitetu Nauk Chemicznych PAN (1966–1991). Zmarł 11 czerwca 2000 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Jerzy Schroeder był specjalistą w dziedzinie nawozów sztucznych. Twórca szkoły naukowej *Technologia nieorganiczna i nawozy mineralne*. Autor 130 publikacji oraz 40 patentów (w tym 11 zagranicznych). Wypromował 22 doktorów.

Juliusz Serkies

Urodzony 11 marca 1935 roku w Orliczynie (województwo wołyńskie). W latach 1952–1956 studiował na Wydziale Matematyczno-Fizyczno-Chemicznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (w 1956 roku dyplom magistra chemii). W 1956 roku chemik w Zakładach Przemysłu Spirytusowego w Lublinie. Asystent w Katedrze Chemii Fizjologicznej Akademii Medycznej w Lublinie (1957–1959). Pracownik badawczy w Doświadczalnym Ośrodku Prefabrykatów Budowlanych we Wrocławiu (1959–1963). Asystent (1963), starszy asystent (1964), adiunkt (1967) w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1967 roku doktor nauk technicznych. Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1970 roku na stanowisku docenta w tym instytucie, kierownik Zakładu Fizykochemii Złóż (1971–1973). Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1972 roku. Redaktor wydawnictw w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (1972–1973). Zmarł 25 czerwca 1973 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Docent Juliusz Serkies Prowadził badania przedsudeckich złóż miedzi. Autor kilkunastu publikacji, współautor podręczników akademickich oraz kilku patentów.

Mieczysław Seweryniak

Urodzony 11 lipca 1929 roku w Czystochlebie (powiat Wąbrzeźno). Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Gdańskiej (1950–1952), a następnie (1952–1956) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Mistrz zmianowy w Zakładach Chemicznych „Zachem" w Bydgoszczy (1953–1954). W 1955 roku asystent na Wydziale Chemicznym Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej we Wrocławiu. W tym samym roku roku asystent w Katedrze Chemii Organicznej II, a następnie asystent i starszy asystent (1958) w Katedrze Technologii Związków Azotowych II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Starszy asystent w Katedrze Technologii Syntezy Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1963). W 1963 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Od 1964 roku adiunkt w Katedrze Technologii Nieorganicznej. W 1969 roku adiunkt, a od 1971 roku na stanowisku docenta w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Procesów Spalania w tym instytucie (1971–1976). W latach 1976–1978 zastępca dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. Kierownik instytutowego Seminarium Matematycznego Modelowania Procesów Technologicznych (1976–1991). W 1989 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych. W latach 1993–1999 kierownik Zakładu Procesów i Reaktorów Chemicznych w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Zmarł 3 czerwca 2015 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Mieczysław Seweryniak był specjalistą w dziedzinie zagadnień palności i wybuchowości, wytwarzania i użytkowania paliw oraz analizy energochłonności procesów. Autor lub współautor około 100 prac oryginalnych i około 20 patentów. Promotor 5 prac doktorskich.

Zofia Skrowaczewska

Urodzona 8 lutego 1909 roku w Kamionce Strumiłowej (województwo tarnopolskie). W latach 1927–1933 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1933 roku dyplom inżyniera chemika). Młodszy asystent (1931), a w latach 1933–1938 starszy asystent w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Inżynier w dziale chemicznym Lubelskiej Wytwórni Samolotów (1938–1939). Starszy laborant w Katedrze Chemii Organicznej Lwowskiego Instytutu Politechnicznego (1940–1941). Chemik w laboratorium IX Garbarni we Lwowie (1941–1944). W latach 1944–1945 na stanowisku p.o. docenta w Lwowskim Instytucie Politechnicznym. W 1945 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemii Technicznej, a od 1947 roku – na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. P.o. kierownika Katedry Chemii Organicznej (1947–1948). W 1949 roku doktor nauk technicznych. W latach 1948–1952 wykładała chemię ogólną na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (od 1950 roku – Akademii Medycznej we Wrocławiu), a następnie (1953–1964) na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. W 1951 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku, po uzyskaniu tytułu naukowego docenta, na stanowisku docenta etatowego w Katedrze Chemii Organicznej I. Prodziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1955–1958), a w latach 1959–1960 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Od 1964 roku kierownik Katedry Chemii Organicznej I oraz Zakładu Syntezy Związków Pirydynowych w tej katedrze. W 1967 roku otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1968–1976 kierownik Zakładu Chemii Pirydyny w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (1972–1975). Od 1975 roku profesor zwyczajny. Członek Rady Naukowej Instytutu Syntezy Organicznej (1955–1960) oraz Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej (1960–1963). W latach 1956–1959 pełniła funkcję redaktora naczelnego wydawnictwa *Zeszyty Naukowe Politechniki Wrocławskiej*. Członek redakcji czasopisma *Wiadomości Chemiczne*. Zmarła 15 lipca 1995 roku. Pochowana we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Zofia Skrowaczewska prowadziła badania nad syntezą związków heterocyklicznych i fosforoorganicznych. Autorka ponad 40 prac naukowych, 3 patentów i kilkunastu opracowań technologicznych. Wypromowała 9 doktorów.

Krzysztof Skudlarski

Urodzony 24 września 1930 roku w Warszawie. Po upadku Powstania Warszawskiego na przymusowych robotach na Dolnym Śląsku. W latach 1950–1955 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent (1954) i starszy asystent (1957) w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1962 roku doktor nauk technicznych, adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej I. Od 1963 roku kierownik Pracowni Wysokotemperaturowej Spektrometrii Mas w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1973 roku doktor habilitowany nauk chemicznych. Od 1974 roku na stanowisku docenta, kierownik Środowiskowego Laboratorium Mikroskopii Elektronowej i Spektroskopii Mas (1976–1983). Redaktor naukowy wydawnictw Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej (1973–1981). W latach 1984–1987 zastępca dyrektora tego instytutu. W 1987 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego (od 1993 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W latach 1984–1995 kierownik Zakładu Wysokotemperaturowych Procesów Chemicznych w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Zmarł 14 lipca 1995 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Profesor Krzysztof Skudlarski specjalizował się w wysokotemperaturowej spektrometrii mas. Autor i współautor około 50 artykułów naukowych, jednej monografii, jednego rozdziału w książce oraz 6 podręczników i skryptów. Wypromował 4 doktorów.

Dionizy Smoleński

Urodzony 6 października 1902 roku w Łodzi. Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej (1920). W latach 1921–1926 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej (w 1926 roku dyplom inżyniera chemika). Kierownik laboratorium chemicznego w Centralnej Szkole Strzelniczej w Toruniu (1929–1932), a następnie w Centrum Wyszkolenia Piechoty w Rembertowie (1932–1935). W latach 1935–1939 pracownik Centrum Badań Balistycznych Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia w Zielonce pod Warszawą. Żołnierz Armii Krajowej, oficer Szefostwa Uzbrojenia Komendy Głównej AK. W 1944 roku wywieziony na roboty przymusowe do Wrocławia. W 1945 roku członek wrocławskiej Delegatury Ministerstwa Oświaty, odpowiedzialny za przejęcie budynków dawnej *Technische Hochschule*. Kierownik Działu Badania Żywności we wrocławskiej Filii Państwowego Zakładu Higieny (1945–1946). W 1946 roku zastępca profesora początkowo w Katedrze Elektrochemii, a po jej zwinięciu (1947) – jako kierownik – w Katedrze Technologii Materiałów Wybuchowych w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1948 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1947–1949 zastępca prorektora, a następnie (1949–1951) prorektor Politechniki w strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku kierownik Katedry Technologii Materiałów Wybuchowych, a następnie (1954–1961) Katedry Związków Azotowych II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Rektor Politechniki Wrocławskiej (1951–1960). W 1956 roku uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. Od 1961 roku kierownik Zakładu Teorii Spalania w Katedrze Silników Spalinowych Przemysłowych i Lotniczych na Wydziale Mechanicznym, Energetyki i Lotnictwa Politechniki Warszawskiej oraz (równocześnie) kierownik Katedry Balistyki Wewnętrznej i Teorii Spalania w Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie. W latach 1965–1969 rektor Politechniki Warszawskiej. Przewodniczący Komitetu do Spraw Techniki (1960), a następnie wiceprzewodniczący Komitetu do Spraw Nauki i Techniki (1964). W 1964 roku członek korespondent Polskiej Akademii Nauk, a od 1969 roku członek rzeczywisty. Sekretarz naukowy (1968–1971), wiceprezes 1972–1974, a w latach 1975–1977 członek Prezydium Polskiej Akademii Nauk. Członek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (1953). Poseł na Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (1957–1961 oraz 1969–1972). Członek rad naukowych wielu instytucji. Uczestniczył w pracach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej jako przewodniczący Sekcji Polskiej w Komisji Nauki i Techniki oraz przewodniczący (od 1961 roku) Komitetu Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1961) oraz Politechniki Warszawskiej (1976). Zmarł 8 lutego 1984 roku. Pochowany w Warszawie na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Profesor Dionizy Smoleński był specjalistą w dziedzinie teorii spalania, materiałów wybuchowych i balistyki. Autor kilkudziesięciu opublikowanych prac naukowych (nieznana ich liczba nie mogła się ukazać drukiem ze względu na tematykę objętą klauzulą tajności), autor i współautor 5 książek oraz 52 opracowań o charakterze publicystycznym. Na Politechnice Wrocławskiej wypromował 5 doktorów.

Bohdan Staliński

Urodzony 29 lutego 1924 roku w Oszmianie (województwo wileńskie). W latach 1946–1950 studiował w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W 1948 roku zastępca asystenta w Katedrze Fizyki Doświadczalnej I, a następnie (1949) młodszy asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Asystent (1951), starszy asystent (1953) w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku starszy asystent, a od 1956 roku adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym. W 1956 roku kandydat nauk chemicznych. W 1958 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. W latach 1959–1968 kierownik Zakładu Niskich Temperatur w Katedrze Chemii Nieorganicznej I, równocześnie pracownik naukowy w Zakładzie Fizykochemicznych Badań Strukturalnych Instytutu Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu (od 1956 roku). Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1960–1962). Od 1964 roku profesor nadzwyczajny w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Od 1968 roku w Instytucie Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. Zastępca dyrektora (1966–1975) i dyrektor (1975-1983) tego instytutu. W 1972 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1983–1993 dyrektor Międzynarodowego Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych i Niskich Temperatur we Wrocławiu. Od 1969 roku członek korespondent, a od 1976 roku – członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Członek Komitetu Nauk Chemicznych, a także Komitetu Fizyki i Komitetu Spektroskopii Polskiej Akademii Nauk. Zmarł 26 lutego 1993 roku we Wrocławiu. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Bohdan Staliński prowadził badania w zakresie fizykochemii ciała stałego, zwłaszcza wodorków metali przejściowych i *f*-elektronowych. Autor 122 publikacji, autor i współautor 4 książek. Wypromował 7 doktorów.

Edward Sucharda

Urodzony 18 czerwca 1891 roku w Brzeżanach (województwo tarnopolskie). W latach 1908–1912 studiował na Wydziale Chemii Technicznej Cesarsko-Królewskiej Szkoły Politechnicznej we Lwowie (w 1912 roku dyplom inżyniera chemika). Asystent w Katedrze Chemii Ogólnej i Analitycznej Szkoły Politechnicznej we Lwowie (1912–1919). W 1914 roku doktor nauk chemicznych. W latach 1917–1918 oficer techniczny w fabryce materiałów wybuchowych w Blumau (Dolna Austria). Od listopada 1918 roku, w okresie walk o Lwów, w randze podporucznika w oddziałach samochodowych i chemicznych. W kwietniu 1919 roku w Głównym Urzędzie Zaopatrzenia Armii w Warszawie. Po demobilizacji w listopadzie 1919 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Chemii Organicznej na Wydziale Rolniczo-Lasowym Szkoły Politechnicznej we Lwowie (od 1921 roku – Politechniki Lwowskiej). W 1920 roku uzyskał habilitację (*veniam legendi* w zakresie chemii organicznej), w 1921 roku – tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1923 roku – profesora zwyczajnego. Dziekan Wydziału Rolniczo-Lasowego (1923–1924). Kierownik Katedry Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (1926–1939). Prodziekan (1930–1931, 1936–1937), a w latach 1935–1936 dziekan Wydziału Chemicznego. Prorektor (1933–1935) oraz rektor Politechniki Lwowskiej od czerwca 1938 roku do sierpnia 1939 roku. W latach 1939–1941 kierownik Katedry Chemii Organicznej w Lwowskim Instytucie Politechnicznym, a następnie (1942–1944) wykładowca na Państwowych Technicznych Kursach Zawodowych we Lwowie (*Staatliche Technische Fachkurse – Lemberg*). W tym czasie – w porozumieniu z Delegaturą Rządu na Kraj – organizator i wykładowca tajnej Politechniki Lwowskiej, funkcjonującej pod osłoną niemieckich kursów zawodowych. Od listopada 1944 roku do marca 1945 roku w więzieniu NKWD. W czerwcu 1945 roku organizator Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej, kierownik-organizator Katedry Chemii Organicznej. Od września 1945 roku prorektor Politechniki w strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Organizator i – jako profesor zwyczajny – kierownik (1945–1947) Katedry Chemii Organicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a także (równocześnie) wykładowca na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Członek korespondent Akademii Nauk Technicznych w Warszawie (1932), członek korespondent Polskiej Akademii Umiejętności (1933). Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1925), a w 1947 roku jego prezes. Członek Towarzystwa Naukowego we Lwowie (1925), a od 1946 roku Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. Radny wrocławskiej Miejskiej Rady Narodowej (1946). Zmarł 26 lipca 1947

roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Edward Sucharda był specjalistą w dziedzinie syntezy związków heterocyklicznych oraz metod analizy związków organicznych. Autor 46 publikacji, 2 podręczników oraz 6 patentów. Wypromował 11 doktorów. Edward Sucharda jest patronem wrocławskiej ulicy łączącej ulicę Grunwaldzką z ulicą Henryka Sienkiewicza.

Zbigniew Święcki

Urodzony 22 kwietnia 1921 roku w Kielcach. W czasie drugiej wojny światowej żołnierz Armii Krajowej, uczestnik Powstania Warszawskiego. W 1944 roku wywieziony do Niemiec. Studiował na Wydziale Hutniczo-Górniczym (1945–1946), Wydziale Chemii Technicznej (1946–1947), a następnie w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W latach 1948–1950 zastępca asystenta w Katedrze Mineralogii i Petrografii, w Katedrze Chemii Nieorganicznej oraz w Katedrze Ceramiki na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Starszy asystent (1951) i adiunkt (1954) w Katedrze Ceramiki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Starszy asystent w Dziale Ceramiki Głównego Instytutu Elektrotechniki we Wrocławiu (1951–1952). W 1958 roku doktor nauk chemicznych. Po uzyskaniu stopnia naukowego docenta (1963) na stanowisku docenta etatowego. Kierownik Zakładu Ceramiki w Katedrze Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym (1964–1968). Prodziekan Wydziału Chemicznego (1964–1966). Kierownik Zakładu Ceramiki w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej (1968–1976). W 1971 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych, a w 1979 roku – profesora zwyczajnego. W latach 1972–1976 zastępca dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. Od 1976 roku w Instytucie Budownictwa Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora tego instytutu (1978–1981). W latach 1981–1986 wykładowca na Uniwersytecie w Oranie (Algieria). Zmarł 6 grudnia 2000 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

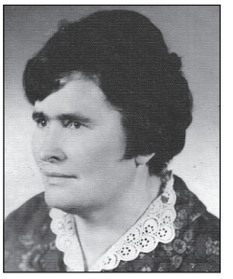
Profesor Zbigniew Święcki był specjalistą w dziedzinie technologii ceramiki i bioceramiki. Autor ponad 100 publikacji, w tym 2 skryptów i 6 książek. Wypromował 23 doktorów.

Tadeusz Talik

Urodzony 28 stycznia 1923 roku w Węgierskiej Górce. Studiował na Wydziale Chemii Technicznej (1946–1947), a następnie (1947–1950) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 dyplom magistra inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1948), młodszy asystent (1949) w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii. Asystent (1951), starszy asystent (1952) w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1954 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym. Od 1955 roku (równocześnie) wykładowca w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu. W 1959 roku doktor nauk technicznych. Od 1961 roku pracownik Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu, organizator Zakładu Chemii Organicznej w Katedrze Chemii na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu Spożywczego tej uczelni. W 1965 roku, po uzyskaniu stopnia naukowego docenta (1964), na stanowisku docenta etatowego. Od 1968 roku kierownik Zakładu Chemii Organicznej w Instytucie Technologii Przemysłu na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu. Prodziekan (1964–1966) oraz dziekan (1966–1969 i 1981–1987) tego wydziału. W latach 1972–1981 prorektor Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu (od 1974 roku – Akademii Ekonomicznej). W 1972 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. Dyrektor Instytutu Technologii Przemysłu Chemicznego i Spożywczego (1988–1991). Prezes Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1986–1989). Zmarł 16 października 2006 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Ducha Świętego przy ulicy Bardzkiej.

Profesor Tadeusz Talik prowadził badania w dziedzinie chemii pirydyny i jej pochodnych, syntezy leków oraz ekstrahentów metali. Był autorem lub współautorem 106 publikacji naukowych, 8 skryptów i 3 patentów. Wypromował 4 doktorów.

Zofia Talik

Urodzona 27 listopada 1922 roku w Peweli Wielkiej (powiat żywiecki). W latach 1946–1950 studiowała na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku magister filozofii w zakresie chemii). Zastępca asystenta (1948), młodszy asystent (1949) w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku starszy asystent

w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1954 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym. W 1959 roku doktor nauk chemicznych. Od 1961 roku w Zakładzie Chemii Organicznej na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu Spożywczego Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu. Od 1965 roku, po uzyskaniu stopnia naukowego docenta (1964), na stanowisku docenta etatowego w Zakładzie Chemii Organicznej. W latach 1969–1988 zastępca dyrektora w Instytucie Technologii Przemysłu (następnie Instytutu Technologii Przemysłu Chemicznego i Spożywczego) na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu (od 1974 roku – Akademii Ekonomicznej). W 1972 roku otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego. Członek Zarządu Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Członek Komitetu Redakcyjnego *Wiadomości Chemicznych* (1979–1983). Wiceprzewodnicząca Komitetu Organizacyjnego Olimpiad Chemicznych we Wrocławiu (1981–1994). Zmarła 3 marca 2012 roku. Pochowana we Wrocławiu na Cmentarzu Ducha Świętego przy ulicy Bardzkiej.

Profesor Zofia Talik prowadziła badania w dziedzinie chemii pirydyny i jej pochodnych, syntezy leków oraz ekstrahentów metali. Była autorem lub współautorem 133 publikacji naukowych, współautorem 6 skryptów i 3 patentów. Wypromowała 5 doktorów.

Janusz Terpiłowski

Urodzony 29 kwietnia 1920 roku w Szepelu koło Łucka. W latach 1939–1941 studiował w sekcji chemicznej Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Uniwersytetu Lwowskiego, a następnie (od 1946 roku) na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra filozofii w zakresie chemii). Praktykant, receptariusz i kierownik apteki w Łucku (1941–1944). Od 1944 roku żołnierz II Armii Wojska Polskiego, szef 124. Okręgowej Składnicy Sanitarnej we Wrocławiu (1945–1946). Zastępca asystenta w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla (1947–1948) oraz w Katedrze Inżynierii Chemicznej (1948–1949) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Młodszy asystent (1949) w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii. W 1951 roku asystent, a następnie adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1954 roku adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej I. W 1955 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1956 roku uzyskał stopień naukowy kandydata nauk (praca kandydacka pod kierownictwem prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego), a w 1958 roku tytuł naukowy docenta. Prodziekan (1960–1964) i dziekan (1966–1968) Wydziału Farmaceutycznego. W 1965 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Prorektor Akademii Medycznej we Wrocławiu (1969–1973). Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Środków Leczniczych na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu (1970–1973). Od 1970 roku kierownik Zakładu Chemii Nieorganicznej w Instytucie Chemii i Technologii Środków Leczniczych (od 1979 roku – Instytucie Chemii i Fizyki), a następnie (1982) Katedry Chemii Nieorganicznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. Od 1972 roku profesor zwyczajny. W latach 1979–1982 dyrektor Instytutu Chemii i Fizyki. Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1949) oraz Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego (1963). Zmarł 20 marca 1990 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Janusz Terpiłowski był specjalistą w dziedzinie termodynamiki.

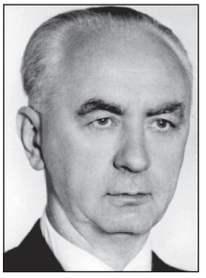

Zbigniew Tokarski

Urodzony 14 marca 1906 roku w Żydaczowie. Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1934 roku dyplom inżyniera chemika). Kontraktowy pracownik (1934), asystent (1935) i starszy asystent (1939) Ceramicznej Stacji Doświadczalnej Politechniki Lwowskiej. W latach 1944–1945 kierownik, a od 1946 roku dyrektor techniczny Fabryki Porcelany i Wyrobów Ceramicznych w Ćmielowie. Od 1949 roku prowadził wykłady zlecone z ceramiki i materiałów ogniotrwałych na kierunku chemicznym Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Główny inżynier Centralnego Zarządu Przemysłu Materiałów Ogniotrwałych (1950–1953). W 1951 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Ceramiki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Podsekretarz stanu w Ministerstwie Przemysłu Ciężkiego (1953–1957). W 1954 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. W 1958 roku odszedł z Politechniki Wrocławskiej do Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. Od 1958 roku kierownik Katedry Technologii Ceramiki Czerwonej i Kamionki, następnie Katedry Technologii Ceramiki Budowlanej na Wydziale Ceramiki Akademii Górniczo-Hutniczej. W latach 1959–1971 wiceprezes Centralnego Urzędu Geologii w Warszawie. Od 1969 roku profesor nadzwyczajny w Instytucie Technologii Materiałów Budowlanych i Ceramiki na Wydziale Ceramiki Akademii Górniczo-Hutniczej. W 1971 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Członek Związku Inżynierów Chemików,

członek Prezydium Związku Zawodowego Hutników oraz innych resortowych stowarzyszeń. Zmarł 28 sierpnia 1992 roku. Pochowany w Krakowie na Cmentarzu Bronowickim.

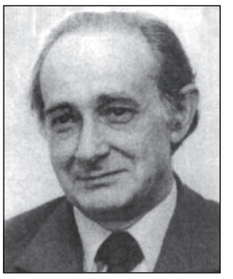
Profesor Zbigniew Tokarski był specjalistą w dziedzinie technologii ceramiki budowlanej i kamionki, surowców ceramicznych, technologii materiałów ogniotrwałych. Autor około 100 publikacji naukowych, w tym kilku podręczników oraz patentów. Wypromował 15 doktorów.

Zdzisław Tomasik

Urodzony 28 października 1900 roku we Lwowie. W latach 1917–1921 studiował na Wydziale Chemii Technicznej Szkoły Politechnicznej we Lwowie, a następnie (1921–1923) na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1923 roku dyplom inżyniera chemika). Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej (1920). Asystent (1922) oraz starszy asystent (1923) w Katedrze Chemii Ogólnej i Analitycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Starszy asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej (1925–1928). W 1926 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Stypendysta rządu francuskiego na paryskiej Sorbonie (1926–1927). W latach 1929–1944 na kierowniczych stanowiskach w Fabryce Olejów Mineralnych „Polmin" w Drohobyczu. W 1938 roku, wraz z prof. Stanisławem Pilatem, na stażu w USA. W 1945 roku sekretarz techniczny Naczelnej Dyrekcji Centralnego Zarządu Przemysłu Paliw Płynnych w Krakowie. Szef Działu Technologicznego w Zakładach Chemicznych w Oświęcimiu (1946–1951). W 1946 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1948 roku kontraktowy profesor nadzwyczajny. W tym czasie równocześnie samodzielny pracownik nauki, kierownik pracowni w Zakładzie Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1951 roku profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1954–1956). W 1961 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1968–1970 roku dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Zmarł 18 grudnia 1970 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

Profesor Zdzisław Tomasik był specjalistą w dziedzinie katalitycznych i adsorpcyjnych procesów przetwarzania surowców petro- i karbochemicznych. Autor i współautor około 60 prac naukowo-badawczych, książek, skryptów i rozdziałów oraz 22 patentów, a także licznych opracowań i ekspertyz dla przemysłu. Wypromował 8 doktorów.

Kazimierz Tomków

Urodzony 27 lutego 1922 roku w Tarnopolu. Do 1939 roku studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, a następnie (od 1945 roku) na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach (w 1946 roku dyplom inżyniera chemika). W latach 1945–1966 samodzielny pracownik naukowy Instytutu Naukowo-Badawczego Przemysłu Węglowego (od 1950 roku – Głównego Instytutu Górnictwa) w Katowicach. W 1950 roku starszy asystent w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Starszy asystent (1951) i adiunkt (1954) w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1962 roku doktor nauk technicznych, od 1964 roku na stanowisku wykładowcy na Wydziale Chemicznym. W latach 1968–1976 kierownik Zakładu Chemii i Technologii Węgla Brunatnego w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej (od 1970 roku na stanowisku docenta). Kierownik Studium Doktoranckiego w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1970–1973). W latach 1981–1982 zastępca dyrektora tego instytutu. W 1983 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych. Od 1984 roku kierownik Zakładu Karbochemii Węgla Brunatnego w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Zmarł 11 stycznia 1994 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Kazimierz Tomków był wybitnym specjalistą w zakresie chemii i technologii węgla brunatnego. Autor ponad 120 publikacji, 5 podręczników oraz kilku patentów. Wypromował 5 doktorów.

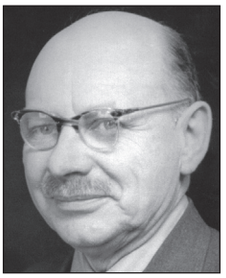

Witold Trochimczuk

Urodzony 1 czerwca 1932 roku w Błoniu koło Warszawy. W latach 1951–1957 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent (1955), starszy asystent (1962) i adiunkt (1966) w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Równocześnie – w latach 1958–1962 – starszy asystent w Zakładzie Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1965 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W 1969 roku adiunkt w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Wymiany Jonowej (1970–1975) oraz Zakładu Chemicznej Modyfikacji

Polimerów (1975–1976) w tym instytucie. Od 1972 roku na stanowisku starszego wykładowcy, a od 1974 roku – docenta. Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (1972–1978). W latach 1981–1983 kierownik Seminarium Polimerów i Tworzyw Sztucznych. Dyrektor Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (1984–1987). Kierownik Zakładu Technologii Organicznej (1993–1996), a następnie (1996–1997) Zakładu Fizykochemii Polimerów w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Członek *European Society of Membrane Science*. Członek Sekcji Polimerów Komitetu Nauk Chemicznych Polskiej Akademii Nauk oraz Komisji Nauki o Materiałach Oddziału Wrocławskiego PAN. Członek komisji ds. ustalania kierunków badawczych przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej, a także Rady Naukowej Centralnego Ośrodka Techniki Medycznej w Warszawie. Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Zmarł 2 lutego 2007 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Docent Witold Trochimczuk był specjalistą w zakresie chemii i technologii polimerów. Autor i współautor około 60 artykułów naukowych, jednej książki oraz jednego rozdziału w książce i podręcznika. Wypromował 6 doktorów.

Włodzimierz Trzebiatowski

Urodzony 25 lutego 1906 roku w Grodzisku Wielkopolskim. W latach 1924–1929 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (w 1929 roku dyplom inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1928), starszy asystent (1930) i adiunkt (1934) w kierowanej przez prof. Wiktora Jakóba Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. W 1930 roku doktor nauk technicznych. W 1934 roku uzyskał habilitację, a następnie stanowisko docenta w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. W latach 1935–1938 na stypendiach zagranicznych na politechnikach w Berlinie, Zurychu, Fryburgu i Sztokholmie. W 1937 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Od 1938 roku kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, a następnie (1939–1941, 1944–1945) profesor nadzwyczajny sowieckiego Uniwersytetu Lwowskiego. W latach 1942–1944 nauczyciel w Chemicznej Szkole Zawodowej we Lwowie. Od 1945 roku kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (od 1946 roku jako profesor zwyczajny). Prodziekan (1946–1947) i dziekan Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii (1950–1951). Organizator, pierwszego po zakończeniu wojny, V Zjazdu Chemików Polskich we Wrocławiu (wrzesień 1948). Od 1951 roku kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej, a następnie (1954) Katedry Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1953 roku kierownik Zakładu Fizykochemii Ciała Stałego, a od 1955 roku – Zakładu Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. Dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej (1963–1968). Kierownik Zakładu Chemii Nieorganicznej w tym instytucie (1963–1968). Współorganizator i dyrektor Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu (1966–1974) oraz Międzynarodowego Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych i Niskich Temperatur we Wrocławiu (1968–1982). Od 1952 roku członek korespondent, a od 1956 roku członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Wiceprezes (1969–1971), a następnie (1971–1977) prezes PAN. Członek zagraniczny Czechosłowackiej Akademii Nauk (1972), Bułgarskiej Akademii Nauk (1973), Akademii Nauk Niemieckiej Republiki Demokratycznej (1974) oraz Akademii Nauk Kuby (1977). Członek korespondent Akademii Nauk Związku Socjalistycznych Republik Sowieckich (1976). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1976), Uniwersytetu Wrocławskiego (1970), Uniwersytetu Warszawskiego (1977) oraz Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (1977). Zmarł 13 listopada 1982 roku we Wrocławiu. Pochowany na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Włodzimierz Trzebiatowski był specjalistą w dziedzinie fizykochemii ciała stałego. Autor 196 publikacji, w tym 3 książek. Wypromował 33 doktorów.

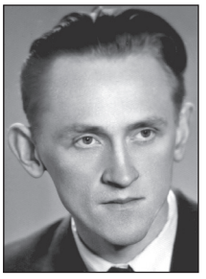

Irena Trzepierczyńska

Urodzona 25 lipca 1945 roku w Roźwienicy (powiat jarosławski). Studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1969 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Od 1969 roku asystent stażysta w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej, a następnie (1970–1974) doktorantka w Studium Doktoranckim tego instytutu. W 1974 roku doktor nauk technicznych, adiunkt w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej. Od 1978 roku kierownik Laboratorium Analizy Instrumentalnej oraz – od 1986 roku – Laboratorium Analiz Środowiskowych w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej. W 1993 roku uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie inżynierii środowiska – ochrony atmosfery. Od 1999 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Zmarła 10 października 2004 roku. Pochowana we

Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

Profesor Irena Trzepierczyńska prowadziła badania z dziedziny inżynierii środowiska, zajmowała się problematyką oczyszczania powietrza i odpadów przemysłowych oraz biomonitoringu. Autorka 54 publikacji, w tym skryptu, podręcznika i monografii. Wypromowała 2 doktorów.

Mirosław Walkowicz

Urodzony 21 kwietnia 1932 w Będzinie. W latach 1950–1955 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1955 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Pomocniczy pracownik nauki (1955), asystent (1956), starszy asystent (1958) w Katedrze Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1965 roku doktor nauk technicznych. W 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1975 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych w zakresie stereochemii związków alicyklicznych. Od 1976 roku na stanowisku docenta. Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1975–1978). Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej (1976–1978, 1986–1989). W latach 1977–1981 zastępca dyrektora, a następnie (1981–1982) dyrektor Filii Politechniki Wrocławskiej w Wałbrzychu. Zmarł 20 sierpnia 1989 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Docent Mirosław Walkowicz prowadził badania nad chemią i stereochemią izoprenoidów. Autor i współautor ponad 40 publikacji naukowych i 12 patentów. Wypromował 2 doktorów.

Jan Sylwester Wieczorek

Urodzony 1 lipca 1932 roku w Grodźcu koło Będzina. W latach 1951–1956 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent (1956), starszy asystent (1959), a od 1965 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1965 roku doktor nauk technicznych. W 1968 roku na stanowisku docenta w Katedrze Chemii Organicznej I, a od września tego roku – w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Mechanizmów Reakcji (1968–1976) w tym instytucie. Dyrektor Pionu ds. Współpracy z Zagranicą (1969), zastępca rektora ds. współpracy z zagranicą (1969–1970), a następnie (1970–1972) prorektor Politechniki Wrocławskiej. W latach 1972–1973 odbył staż naukowy w USA (*University of Oregon*, Eugene). W latach 1993–1999 pracownik naukowo-dydaktyczny w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Zmarł 2 kwietnia 1999 roku. Pochowany na cmentarzu parafialnym w Kępnie.

Docent Jan. S. Wieczorek prowadził badania nad chemią związków heterocyklicznych. Autor i współautor kilkudziesięciu prac naukowych. Promotor 2 doktoratów.

Stanisław Witek

Urodzony 12 kwietnia 1932 roku w Sosnowcu. W latach 1949–1955 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1955 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Kontraktowy pomocniczy pracownik nauki (1955), starszy asystent (1957), adiunkt (1962) w Katedrze Technologii Przemysłu Organicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1962 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Od 1968 roku na stanowisku docenta etatowego, kierownik Zakładu Chemii i Technologii Środków Ochrony Roślin w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej (1969–1976). Organizator i kierownik Pracowni Chromatografii Gazowej w Centralnym Laboratorium Wydziału Chemicznego. Zastępca dyrektora (1969–1972), a następnie (1972–1984, 1987–1990) dyrektor Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. W 1983 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych. Kierownik Zakładu Syntezy Organicznej (1989–1991) oraz Zakładu Przemysłowej Syntezy Organicznej (1993–1996) w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. Wykładowca w Wyższej Szkole Oficerskiej we Wrocławiu (1994–1998). Od 1995 roku na stanowisku profesora zwyczajnego. Kierownik Zakładu Technologii Przemysłu Organicznego (1996–2002) w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Reprezentant Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w Komitecie Nauk Chemicznych Polskiej Akademii Nauk (1975–1978) oraz w zespole ds. biotechnologii Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Członek kolegium redakcyjnego *Journal of Environmental Science and Health* (1986–1999). Członek Rady Naukowej *Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons* (1998–2004), doradca naukowy ministra spraw zagranicznych ds. broni chemicznej i biologicznej (2000). Zmarł 6 stycznia 2015 roku. Pochowany na Cmentarzu Ducha Świętego przy ulicy Bardzkiej we Wrocławiu.

Profesor Stanisław Witek był specjalistą w dziedzinie chemii pestycydów oraz utylizacji broni chemicznej. Autor ponad 170 publikacji, 49 patentów oraz 7 wdrożeń. Wypromował 13 doktorów.

Jadwiga Wojciechowska

Urodzona 1 lipca 1905 roku w Warszawie. W latach 1925–1932 studiowała w Sekcji Chemicznej Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończyła uzyskując w 1932 roku stopień naukowy doktora filozofii w zakresie chemii (promotor: prof. Kazimierz Jabłczyński). Starszy asystent w Zakładzie Chemii Ogólnej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie (1934–1939). Kierownik laboratorium w Fabryce Chemicznej „Alwa" w Szczebrzeszynie (1940–1944). W 1945 roku starszy asystent w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. W listopadzie 1945 roku starszy asystent, a następnie (1947) adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1950 roku wykładowca na Wydziale Chemicznym Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej we Wrocławiu. W 1951 roku adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku – po uzyskaniu tytułu naukowego docenta (1954) – docent etatowy w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym. W latach 1956–1958 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Docent w Zakładzie Badań Strukturalnych Instytutu Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk (1955–1961). W latach 1966–1975 kierownik Zakładu Chemii Analitycznej w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Zmarła 18 listopada 1991 roku. Pochowana na cmentarzu parafii św. Bartłomieja Apostoła w Bieruniu Starym.

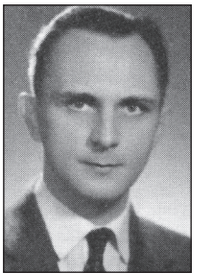
Docent Jadwiga Wojciechowska zajmowała się badaniem reakcji w fazie stałej, równowag fazowych w układach tlenkowych oraz ekstrakcyjno-spektrofotometrycznych oznaczeń zawartości składników rud. Autorka lub współautorka cenionych skryptów i podręczników.

Walter Wojciechowski

Urodzony 31 października 1937 roku w Dorotyczach na Wołyniu. W latach 1954–1959 studiował chemię na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1959 roku dyplom magistra chemii). Kontraktowy pomocniczy pracownik nauki (1957), asystent (1959), starszy asystent (1961), a od 1963 roku adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1963 roku doktor nauk chemicznych. Stażysta w Katedrze Fizyki Doświadczalnej na Uniwersytecie w Lipsku (1965). W 1968 roku uzyskał stopień naukowy docenta w zakresie chemii fizycznej. W 1969 roku na stanowisku docenta, kierownik Zakładu Chemii Nieorganicznej w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej (1969–1976). Od 1969 roku konsultant w Instytucie Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. Zastępca dyrektora (1969–1972), a w latach 1972–1981 i 1996–2002 dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W 1975 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1981 roku – profesora zwyczajnego. W latach 1984–2005 kierownik Zakładu Teorii Struktury Związków Nieorganicznych w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej (od 1991 roku funkcjonującego w strukturze Wydziału Chemicznego). Od 1984 roku, równolegle, profesor Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie, a w latach 1984–1987 jej prorektor. Kierownik polsko-wietnamskiego programu rządowego (1973–1978). Członek Komitetu Naukowego do Spraw Hutnictwa Miedzi przy Ministrze Przemysłu Ciężkiego (1981–1987). Sekretarz wrocławskiego Oddziału Polskiej Akademii Nauk. Radny miasta Wrocławia (1998–2002). Zmarł 4 marca 2010 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu św. Wawrzyńca przy ulicy Odona Bujwida.

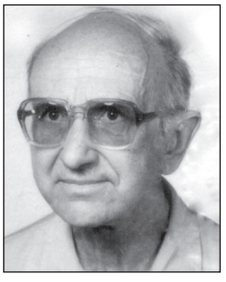
Profesor Walter Wojciechowski prowadził badania z zakresu chemii nieorganicznej, chemii koordynacyjnej oraz chemii teoretycznej i fizyki ciała stałego. Opublikował 165 prac oraz kilka monografii i książek. Promotor ponad 30 doktoratów.

Józef Wrzyszcz

Urodzony 6 stycznia 1932 roku w Szopienicach. W latach 1950–1953 studiował na Politechnice Śląskiej w Gliwicach (w 1954 roku dyplom inżyniera chemika), a następnie (1954–1956) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W latach 1957–1959 asystent i starszy asystent (1959) w Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1955 roku asystent, starszy asystent (1957) oraz adiunkt (1961) w Zakładzie Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1961 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był prof. Zdzisław Tomasik. Od 1967 roku na stanowisku docenta etatowego w Pracowni 11. Zakładu Syntezy Organicznej PAN (po przekształceniu – Zakład Petrochemii Instytutu Chemii Organicznej PAN) we Wrocławiu. W 1973 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1981 roku – profesora zwyczajnego. W latach 1973–1985 kierownik Zakładu Petrochemii Instytutu Chemii Organicznej PAN, a po jego włączeniu (1986) do struktury Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu – kierownik Zakładu Katalizy. Zmarł 28 lipca 2008 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

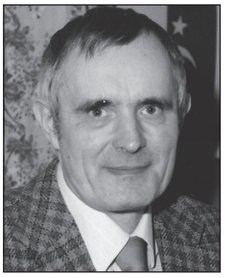
Profesor Józef Wrzyszcz był specjalistą w zakresie chemii i technologii nafty, paliw płynnych oraz katalizy.

Andrzej Zabża

Urodzony 11 grudnia 1932 roku w Komarówce Podlaskiej (powiat Radzyń). Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (dyplom magistra inżyniera chemika w 1956 roku). Asystent (1955), starszy asystent (1958), adiunkt (1962) w Katedrze Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1962 roku doktor nauk technicznych. Od 1968 roku adiunkt, a następnie (1972) na stanowisku docenta w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Od 1969 roku kierownik Pracowni Magnetycznego Rezonansu Jądrowego w Laboratorium Chemicznej Analizy Instrumentalnej Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej. W 1974 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk chemicznych. W 1980 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (od 1999 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W 1986 roku odbył staż naukowy we Włoszech (Mediolan, Salerno, Neapol). W 1987 roku *visiting professor* Uniwersytetu w Mosulu (Irak). Od 1993 roku kierownik Laboratorium Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Wiceprzewodniczący (1992–1996) oraz przewodniczący (1996–2003) Komitetu Biotechnologii przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk. Zmarł 15 grudnia 2008 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Osobowice przy ulicy Osobowickiej.

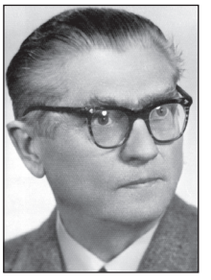
Profesor Andrzej Zabża prowadził badania chemii związków izoprenoidowych. Autor 150 prac naukowych, współautor blisko 50 patentów. Wypromował 6 doktorów.

Zbigniew Zboiński

Urodzony 14 września 1941 roku w Warszawie. W latach 1958–1963 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach (w 1963 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej (1963–1965). W 1965 roku starszy asystent w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Starszy asystent (1968), a następnie adiunkt (1973) w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1973 roku uzyskał stopień doktora nauk chemicznych (promotor: prof. Krzysztof Pigoń). W latach 1975–1977 odbył staż naukowy w Wielkiej Brytanii (*University College Wales*, Aberystwyth). Od 1986 roku doktor habilitowany nauk chemicznych. Zmarł 8 listopada 2002 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Ducha Świętego przy ulicy Bardzkiej.

Doktor habilitowany Zbigniew Zboiński prowadził badania z zakresu przewodnictwa substancji organicznych. Autor około 25 artykułów naukowych i referatów.

Zdzisław Ziołkowski

Urodzony 14 września 1904 roku w Rzeszowie. W latach 1922–1931 studiował w Oddziale Naftowym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej (w 1931 roku dyplom inżyniera mechanika). Młodszy asystent (1926), a następnie (1931–1935) p.o. starszego asystenta w Katedrze Budowy Maszyn (silników cieplnych) na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Konstruktor w Laboratorium Badawczym Rafinerii „Polmin" w Drohobyczu (1935–1941). Inżynier w Rafinerii Nafty „Galicja" w Jedliczu (1941–1943). W latach 1946–1955 pracownik Biura Konstrukcyjnego Państwowych Zakładów Syntetycznych w Oświęcimiu. W 1947 roku (równolegle) kontraktowy profesor nadzwyczajny, kierownik Katedry Inżynierii Chemicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1951 roku kontraktowy profesor nadzwyczajny w Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki

Wrocławskiej. W 1955 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. Dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1961–1962). W 1961 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1967 roku – profesora zwyczajnego. Dyrektor Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej (1968–1974). W latach 1968–1974 kierownik Zakładu Inżynierii Chemicznej w tym instytucie. Twórca i redaktor naczelny kwartalnika Polskiej Akademii Nauk *Inżynieria Chemiczna i Procesowa* (1980). Członek Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej PAN, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, a także Rady Naukowej Dolnośląskich Zakładów Przemysłu Organicznego „Rokita" w Brzegu Dolnym. Doktor *honoris causa* Instytutu Technologicznego w Leningradzie (1979). Zmarł 14 lutego 1985 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Świętej Rodziny przy ulicy Smętnej.

Profesor Zdzisław Ziołkowski był specjalistą w dziedzinie inżynierii chemicznej, szczególnie w zakresie dyfuzyjno-cieplnych metod rozdziału. Autor 96 publikacji, 6 książek oraz 14 patentów. Wypromował 25 doktorów.

Stanisław Żurakowski

Urodzony 12 grudnia 1904 roku w Wadowicach. Absolwent Wydziału Hutniczego Akademii Górniczej w Krakowie (w 1928 roku dyplom inżyniera metalurga). Asystent na Wydziale Hutniczym Akademii Górniczej w Krakowie (1926–1928). Inżynier w Sosnowieckim Towarzystwie Fabryk Żelaza w Zawierciu (1928–1931), a w latach 1934–1939 w Polskich Kolejach Państwowych. Urzędnik w Monopolu Spirytusowym w Krakowie (1941–1945). W latach 1945–1950 na stanowisku inspektora maszyn oraz dyrektora w Centralnym Zarządzie Przemysłu Metali Nieżelaznych w Katowicach, a następnie we Wrocławiu. Od 1946 roku wykładowca na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1950 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Maszynoznawstwa Chemicznego w Oddziale Chemii Technicznej tego wydziału. W 1951 roku zastępca profesora, kierownik Katedry Maszynoznawstwa Chemicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej we Wrocławiu (1952–1956). Od 1953 roku kontraktowy profesor nadzwyczajny. W 1957 roku uzyskał tytuł naukowy docenta. W 1962 roku doktor nauk technicznych, a od 1964 roku profesor nadzwyczajny. Od 1966 roku kierownik Katedry Aparatury Chemicznej na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1968 roku dyrektor Instytutu Maszyn i Urządzeń Hydraulicznych oraz Aparatury Przemysłowej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Aparatury i Pieców Przemysłowych w tym instytucie (1968–1972). W 1971 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Zmarł 3 czerwca 1972 roku. Pochowany we Wrocławiu na Cmentarzu Komunalnym Oddział Grabiszyn przy ulicy Grabiszyńskiej.

Profesor Stanisław Żurakowski był specjalistą w zakresie aparatury chemicznej. Autor około 20 artykułów naukowych, 1 rozdziału w książce oraz 5 podręczniów.

Emerytowani pracownicy naukowo-dydaktyczni

Lucjan Achremowicz

Urodzony 9 października 1931 roku w Wilnie. W latach 1952–1957 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Pracę dyplomową wykonał w Katedrze Fototechniki, kierowanej przez prof. Witolda Romera. Asystent (1957) i starszy asystent (1960) w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1965 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie pracy, której promotorem była prof. Zofia Skrowaczewska. Od 1965 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I, a od 1968 roku – w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zespołu Dydaktycznego Chemii Organicznej w tym instytucie (1979–1981). Od 1982 roku doktor habilitowany. W latach 1993–1997 adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Doktor habilitowany Lucjan Achremowicz prowadził badania nad syntezą i właściwościami związków heterocyklicznych. Autor i współautor ponad 20 artykułów, 1 monografii, 5 skryptów (w tym m.in. *Laboratorium chemii organicznej* oraz *Laboratorium chemiczne*) oraz 2 patentów.

Wiesław Apostoluk

- Data i miejsce urodzenia: 12.07.1944, Horodenka
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1968
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1993
- Prof.: 2006
- Całkowita liczba publikacji: powyżej 100
- Liczba patentów: około 10
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. B. Wionczyk, W. Apostoluk, W. Charewicz, Z. Adamski, Recovery of Cr(III) from uncolored wastes of chromium leathers. Part I. Kinetic studies on alkaline hydrolytic decomposition of the wastes, *Separation and Purification Technology*, **2011**, *81*, 223–236.
2. W. Robak, W. Apostoluk, K. Ochromowicz, Linear solvation energy relationship (LSER) of liquid-liquid distribution constans of 8-hydroxyquinoline and its derivatives, *Journal of Chemical & Engineering Data*, **2011**, *56*, 3971–3983.
3. K. Ochromowicz, W. Apostoluk, Modelling of carrier mediated transport of chromium(III) in the supported liquid membrane system with D2EHPA, *Separation and Purification Technology*, **2010**, *72*, 112–117.
4. W. Robak, W. Apostoluk, P. Maciejewski, Analysis of liquid-liquid distribution constants of crown ethers and their derivatives, *Analytica Chimica Acta*, **2006**, *569*, 119–131.
5. W. Apostoluk, W. Robak, Analysis of liquid-liquid distribution constants of organophosphorus based extractants, *Analytica Chimica Acta*, **2005**, *548*, 116–133.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej, 2002–2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka PWr., Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu

Hobby: wędkarstwo, w latach 1976–1989 prezes Koła Wędkarskiego PWr, odznaczony srebrną i złotą odznaką PZW.

Danuta Augustyn

Urodzona 31 maja 1926 roku w Stanisławowie. Studiowała na Wydziale Chemicznym Lwowskiego Instytutu Politechnicznego (1944–1945), a następnie na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Samodzielny chemik w Laboratorium Doświadczalnym Biura Projektów Przemysłu Cementowego w Opolu (1949–1950). Asystent (1950), starszy asystent (1953), a od 1958 roku adiunkt w Zakładzie Chemicznej Przeróbki Węgla Głównego Instytutu Górnictwa we Wrocławiu. W 1965 roku uzyskała stopień doktora nauk technicznych na podstawie pracy, której promotorem był prof. Błażej Roga. W 1967 roku kierownik Samodzielnego Laboratorium Utylizacji Węgla i Materiałów Wtórnych w Zespole Zakładów Węgla Brunatnego (od 1968 roku – Ośrodek Badawczo-Projektowy Górnictwa Odkrywkowego „Poltegor") we Wrocławiu. W 1969 roku adiunkt, a następnie (1972–1991) na stanowisku docenta w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Analizy i Utylizacji Węgla Brunatnego w tym instytucie (1984–1991). Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1989–1991). Członek Sekcji Górnictwa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego (1973–1976) oraz Komisji Węgla Brunatnego Ośrodka Normalizacji Instytutu Energetyki (1989–1991). Przewodnicząca Podkomitetu Węgla Brunatnego i Lignitów Międzynarodowej Organizacji Normalizacji (1960–1976).

Docent Danuta Augustyn specjalizowała się w problematyce zastosowań węgla brunatnego. Autorka 43 publikacji i 7 patentów. Wypromowała 1 doktora.

Bogdan Burczyk

- Data i miejsce urodzenia: 25.07.1930, Przesławice
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1955
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1962
- Dr hab.: Politechnika Warszawska, 1970
- Prof. nadzw: 1976
- Prof. zw.: 1990
- Całkowita liczba publikacji: 252 (w tym oryginalnych prac badawczych: 111)
- W tym książek: 2 oraz 2 rozdziały w książkach
- Liczba patentów: 46
- Liczba wypromowanych doktorów: 8

Najważniejsze publikacje:

1. B. Burczyk, K.A. Wilk, A. Sokołowski, L. Syper, Synthesis and surface properties of N-alkyl-N-methylgluconamides and *N*-alkyl-*N*-methyllactobionamides, *Journal of Colloid and Interface Science*, **2001**, *240*, 552–558.
2. K.A. Wilk, L. Syper, B. Burczyk, A. Sokołowski, B. Domagalska, Synthesis and surface properties of new dicephalic saccharide – derived surfactants, *Journal of Surfactants and Detergents*, **2000**, *3*, 185–192.
3. A. Piasecki, A. Sokołowski, B. Burczyk, R. Gancarz, U. Kotlewska, Synthesis, surface properties, and hydrolysis of chemodegradable anionic surfactants: diastereomerically pure sodium *cis*- and *trans*-(2-*n*-Alkyl-1,3-dioxan-5-yl) sulfates, *Langmuir*, **1997**, *13*, 1434–1439.
4. A. Sokołowski, B. Burczyk, J. Oleś, Acetals and ethers. XI. Solubility of alkyl-substituted 1,3-dioxolanes and 1,3-dioxanes in water, *Journal of Physical Chemistry*, **1984**, *88*, 807–809.
5. B. Burczyk, Z. Kortylewicz, Organic sulfur compounds. II. Sulfur dioxide as catalyst in the synthesis of thioacetals from aldehydes or ketones and alkanethiols, alkanedithiols, or hydroxyalkanethiols, *Synthesis*, **1982**, 831–833.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Prodziekan Wydziału Chemicznego PWr, 1969–1972
– Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych, 1972–1981
– Ekspert ds. Oceny Prac Zleconych w PWr, 1974–1975
– Przewodniczący Komisji Egzaminów Doktorskich Rady Naukowej Instytutu, 1973–1983
– Dyrektor Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych, 1991–1996
– Członek Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, 1994–2002
– Przewodniczący Komisji Rektorskiej ds. Etyki, 2002–2008

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek: Polskiego Towarzystwa Chemicznego, od 1955
Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 1980;
International Association of Colloid and Interface Scientists, 1982–2001;
European Colloid and Interface Science, 1986–2001
IUPAC Affiliate, 1991–2001;
American Oil Chemists Society, 1992–2001;
Kolloid-Gesellschaft, 1993–2002;
Komisji Fizykochemii Powierzchni Krakowskiego (1974–1995) i Wrocławskiego (1983–2001) Oddziału PAN;
Komisji Analizy Tłuszczów i Środków Powierzchniowo Czynnych Komitetu Chemii Analitycznej PAN, 1982–1983; 1987–1989;
Komitetu Chemii PAN, 1993–1995
– Członek Rad Naukowych:
Instytutu Chemii Przemysłowej, Warszawa 1978–1990;
Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej „Blachownia" Kędzierzyn-Koźle 1986–1990;
Instytutu Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN, Kraków 1990–2002

Inne istotne informacje:

– Członek: Kolegium Redakcyjnego Wiadomości Chemicznych, 1978–2007;
Research Board of Advisors of the American Biographical Institute, 2002–2006
– organizator 9 krajowych konferencji naukowych „Chemia i Technologia Środków Powierzchniowo Czynnych", 1972–1988
– inicjator i opiekun specjalności dydaktycznej „Chemia surfaktantów i układów zdyspergowanych", od 1991

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medale: Politechniki Wrocławskiej, 2003; 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010, Zasłużony dla Wydziału Chemicznego PWr, 2010
– Złoty Krzyż Zasługi, 1972
– Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 1977
– Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, 1990
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 1983
– Odznaka Honorowa Polskiego Towarzystwa Chemicznego, 1984
– Honorowa Odznaka Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 1991
– Złota Odznaka Honorowa Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, 2012
– Nagrody Ministra: indywidualne, 1971, 1978; zespołowe, 1981, 1986, 1998.

Jan Chlebicki

Urodzony 27 sierpnia 1938 roku w Ryczowie (powiat wadowicki). Nauczyciel w Technikum Chemicznym w Brzegu Dolnym (1956–1958). W latach 1958–1963 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1963 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent (1963), starszy asystent (1965) w Katedrze Technologii Przemysłu Organicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1969 roku starszy asystent i adiunkt (1970) w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. W 1970 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (promotor prof. Mieczysław Bukała), a w 1975 roku – doktora habilitowanego. Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (1975–1981). Prodziekan (1984–1987) i dziekan (1987–1990) Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Tytuł naukowy profesora otrzymał w 1991 roku. Od 1996 roku kierownik Zakładu Technologii Organicznej w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Jan Chlebicki prowadził prace z zakresu chemii organicznej, a w szczególności kinetyki i katalizy oraz właściwości fizykochemicznych i użytkowych surfaktantów. Autor i współautor ponad 80 publikacji i 8 patentów. Wypromował 8 doktorów.

Antoni Chyla

- Data i miejsce urodzenia: 22.06.1945, Końskie
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, 1968
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1979
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2005
- Całkowita liczba publikacji: 72
- W tym książek: 1 oraz 10 rozdziałów w 4-tomowym podręczniku *Chemia fizyczna*
- Liczba patentów: 5

Najważniejsze publikacje :

1. W.A. Sokalski, R.W. Góra, W. Bartkowiak, P. Kobyliński, J. Sworakowski, A. Chyla, New theoretical insight into the thermal *cis-trans* isomerization of azo compounds: Protonation lowers the activation barrier, *Journal of Chemical Physics*, **2001**, *114*, 5504–5508.
2. D.J. Walton, A. Chyla, J.P. Lorimer, T.J. Mason, Sonochemical enhancement of phenylacetate electrooxidation, *Synthetic Commun*ications, **1989**, *20*, 1843–1852.
3. G.J. Ashwell, A. Chyla, N.E. Heimer, R.M. Metzger, J.G. Allen, MeCNQn-TCNQ, a low conductivity metal above 300 K?, *Molecular Crystals and Liquid Crystals*, **1985**, *120*, 137–140.
4. A. Chyla, Z. Romaszewski, Electrical and magnetic properties of 2-amino, 3-amino, and 4-aminopyridinium with TCNQ, *Lecture Notes in Phys*ics, **1979**, *95*, 165–166.
5. H. Poradowska, W. Czuba, K. Lorenz, A. Chyla, Charge transfer complex of tetracyanoquinodimethane with 6- and 7-amino-quinolines, *Recueil des Travaux Chimiques des Pays-Bas*, **1977**, *96*, 42–44.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Kierownik Warsztatu Mechanicznego Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej, 1972–1995
- Kierownik Laboratorium Chemii Fizycznej w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 1997–2012
- Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 2001–2004 i 2006–2012
- Dyrektor Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 2004–2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

- Honorary Research Fellow Coventry Polytechnic i Coventry University, 1987–1997

Inne istotne informacje:

- Członek Komitetu Organizacyjnego 9 międzynarodowych konferencji ERPOS i 3 krajowych konferencji *Kryształy Molekularne*

Hobby: szeroko pojęte kontakty z przyrodą i jej ochrona (wędkarstwo, łowiectwo, sporty wodne, kolarstwo i turystyka piesza)

Maria Cieślak-Golonka

- Data i miejsce urodzenia: 4.01.1944, Chełm
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab.
- Studia: Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin, 1966
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1974
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1993
- Prof.: 2004
- Całkowita liczba publikacji: 105
- W tym książek: 1 + 1 tłumaczenie z jęz. angielskiego
- Liczba patentów: 2 + 1 zgłoszenie
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. M. Puszyńska-Tuszkanow, Z. Staszak, T. Misiaszek, M.T. Klepka, A. Wolska, A. Drzewiecka-Antonik, H. Fałtynowicz, M. Cieślak-Golonka, Metallophilic interactions in polynuclear Ag(I) complex with 1-methylhydantoin studied by X-ray absorption, electronic and vibrational spectroscopies, *Chemical Physics Letters*, **2014**, *597*, 94–98.
2. M. Puszyńska-Tuszkanow, T. Grabowski, M. Daszkiewicz, J. Wietrzyk, B. Filip, G. Maciejewska, M. Cieślak-Golonka, Silver(I) complexes with hydantoins and allantoin.

Synthesis, crystal and molecular structure, cytotoxicity and pharmacokinetics, *Journal of Inorganic Biochemistry*, **2011**, *105*, 17–22.
3. M. Cieślak-Golonka, Carcinogenic and mutagenic effects of chromium(VI). A review. *Polyhedron* **1996**, *15*, 3667–3689.
4. M. Cieślak-Golonka, J. Róziewicz, J. Starosta, K.G. Tokhadze, Jadwiga Szmidt (1889–1940), a pioneer woman in nuclear and electrotechnical sciences, *American Journal of Physics*, **1994**, *62*, 947–948.
5. M. Cieślak-Golonka, M. Raczko, Z. Staszak, Synthesis, spectroscopic and magnetic studies of Cr(III) complexes isolated from *in vitro* reduction of the Cr(VI) ion with the main cellular reductants: ascorbic acid, cysteine and glutathione, *Polyhedron*, **1992**, *11*, 2549–2555.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Członek Rady Bibliotecznej przy Wydziale Chemicznym
- Przewodnicząca Rady Bibliotecznej przy Wydziale Chemicznym PWr
- Kierownik Laboratorium Spektroskopii Elektronowej

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1989, 1993
- Złoty Krzyż Zasługi, 2001
- Medal 100-lecia urodzin Bogusławy Jeżowskiej-Trzebiatowskiej, 2008
- Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
- Medal Marii Skłodowskiej-Curie, 2011
- Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji:
- Polskie Towarzystwo Chemiczne: członek, wiceprezes Oddziału Wrocławskiego, 2008–2012
- American Chemical Society: członek, 2005–2012
- Towarzystwo Marii Skłodowskiej-Curie w Hołdzie, członek, 2000–2010

Hobby: turystyka górska.

Danuta Dobrzyńska

Urodzona 6 lutego 1948 roku w Wejherowie. W latach 1965–1970 studiowała na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1970 roku dyplom magistra chemii). Asystent stażysta (1970), asystent (1972), starszy asystent (1974) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1977 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem był prof. Bogusław Kędzia. Od 1977 roku adiunkt w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, a następnie (2005) w Zakładzie Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 2009 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych.

Doktor habilitowana Danuta Dobrzyńska prowadziła badania z zakresu chemii koordynacyjnej, syntezy kompleksów metaloorganicznych oraz kompleksów metali wykazujących aktywność biologiczną. Autorka lub współautorka około 50 publikacji naukowych (w tym 2 monografii i 1 skryptu) oraz 2 patentów.

Irena Gancarz

- Data i miejsce urodzenia: 15.05.1947, Opole
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1970
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Całkowita liczba publikacji: 101
- W tym książek: 1 podręcznik, 7 rozdziałów w książkach
- Liczba patentów: 3

Najważniejsze publikacje:

1. I. Gancarz, M. Bryjak, J. Kujawski, J. Wolska, J. Kujawa, W. Kujawski, Plasma deposited fluorinated films on porous membranes, *Materials Chemistry and Physics*, **2015**, *151*, 233–242.
2. I. Gancarz, M. Bryjak, J. Kunicki, A. Ciszewski, Microwave plasma-initiated grafting of acrylic acid on celgard 2500 membrane to prepare alkaline battery separators – characteristics of process and product, *Journal of Applied Polymer Science*, **2010**, *116*, 868–875.
3. K. Malecha, I. Gancarz, W. Tylus, Argon plasma-assisted PDMS–LTCC bonding technique for microsystem applications, *Journal of Micromechanics and Microengineering*, **2010**, *20*, 1–8 .
4. I. Gancarz, J. Bryjak, K. Zynek, Chemical modification of poly(ethylene terephthalate) and immobilization of the selected enzymes on the modified film, *Applied Surface Science*, **2009**, *255*, 8293–8298.
5. I. Gancarz, J. Bryjak, M. Bryjak, W. Tylus, G. Poźniak, Poly(phenylene oxide) films modified with allylamine plasma as a support for invertase immobilization, *European Polymer Journal*, **2006**, *42*, 2430–2440.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego

Hobby: turystyka, fotografia.

Irena Gaweł

- Data i miejsce urodzenia: 05.04.1937, Kraków
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, 1961
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, 1972
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1992
- Prof.: 2007
- Całkowita liczba publikacji: 103
- W tym książek: 2, 1 monografia, rozdziały w trzech książkach
- Liczba patentów: 12
- Liczba wypromowanych doktorów: 4

Najważniejsze publikacje:

1 I. Gaweł, J. Speight, Effect of asphaltene constituents on refinery processes and products, w: *Asphaltenes: characterization, properties and applications*, ed. J.A. Duncan, *Nova Science Publishers*, New York, **2010**, 47–79.
2. I. Gaweł, R. Stępkowski, F. Czechowski, Molecular interactions between rubber and asphalt, *Industrial & Engineering Chemistry Research*, **2006**, 45, 3044–3049.
3. I. Gaweł, D. Bociarska, P. Biskupski, Effect of asphaltenes on hydroprocessing of heavy oils and residua, *Applied Catalysis A: General*, **2005**, *295*, 89–94.
4. I. Gaweł, Sulphur modified asphalts, w: *Asphaltenes and asphalts 2*, ed. T.F. Yen, G.V. Chilingarian, *Elsevier*, Amsterdam, **2000**, 215–235.
5. I. Gaweł, Structural investigation of asphalt from paraffinic-base crude oil by different methods. *Fuel*, **1987**, *66*, 618–621.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Chemicznej Technologii Ropy Naftowej i Gazu Politechniki Wrocławskiej, 1994–1999
– Kierownik seminarium Chemia i Technologia Ropy Naftowej i Gazu, 1991–2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Krzyż Zasługi
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– przed przejściem na emeryturę członek American Chemical Society oraz członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego

Hobby: pisanie fraszek i limeryków, autorka książki *Fraszki i inne żarty* wydanej w 2013 roku (Wydawnictwo Atut).

Józef Głowiński

- Data i miejsce urodzenia: 20.07.1942, Sielec
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1967
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 1974
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1990
- Prof.: 2003
- Całkowita liczba publikacji: 66
- W tym książek: 6 (3 monografie, 1 podręcznik, 2 skrypty)
- Liczba patentów: 13
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. J. Głowiński, A. Biskupski, T. Słonka, W. Tylus, Absorption of nitrogen oxides at the final stage of ammonium nitrite production, *Chemical and Process Engineering*, **2009**, *30*, 217–229.
2. J. Głowiński, A. Hałat, T. Baczyńska, M. Seweryniak, Assessing the concentration of chain carriers near the flammability limits, *Archivum Combustionis*, **2004**, *24*, 121–141.
3. J. Głowiński, *Warunki równowagi i stacjonarności w kinetyce chemicznej*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **2002**.
4. J. Głowiński, Analyzing a sequence of reactions by the De Donder equation, *Polish Journal of Chemistry*, **2001**, *75*, 105–114.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Procesów i Reaktorów Chemicznych Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej, 1999–2012
– Dyrektor Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej, 1996–2002

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1982
– Złoty Krzyż Zasługi, 1987
– Odznaka Honorowa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2001

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, 1992
– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 1975
– Sekcja Spalania Komitetu Termodynamiki i Spalania PAN, 2003

Hobby: opowiadania, historia, sport.

Ewa Ingier-Stocka

- Data i miejsce urodzenia: 09.12.1946, Jelenia Góra
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1969
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 66
- W tym książek: 1, 3 rozdziały (współautor)
- Liczba patentów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. L. Rycerz, E. Ingier-Stocka, S. Gadzuric, M. Gaune-Escard, Review of the thermodynamic and transport properties of $EuBr_2$–RbBr binary system, *Journal of Thermal Analysis and Calorimetry*, **2010**, *101*, 455–461.
2. E. Ingier-Stocka, M. Maciejewski, Thermal decomposition of of $[Co(NH_3)_6]_2(C_2O_4)_3 \cdot 4H_2O$ II. Identification of the gaseous products, *Thermochimica Acta*, **2005**, *432*, 56–69.
3. E. Ingier-Stocka, Thermal decomposition of $[Co(NH_3)_6]_2(C_2O_4)_3 \cdot 4H_2O$ I. Identification of the solid products, *Thermochimica Acta*, **2000**, *354*, 45–57.
4. E. Ingier-Stocka, Kinetics of the thermal decomposition of $[Co(NH_3)_6]_2(C_2O_4)_3 \cdot 4H_2O$, *Journal of Thermal Analysis*, **1997**, *50*, 603–616.
5. E. Ingier-Stocka, The effect of experimental methods and measurement conditions on values of the kinetic parameters of $[Co(NH_3)_6]_2(C_2O_4)_3 \cdot 4H_2O$**,** *Journal of Thermal Analysis*, **1993**, *40*, 1357–1365.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Sekretarz Komisji doktorskiej Chemia II, Politechnika Wrocławska, 2008–2012

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2012
– Medal Złoty za Długoletnią Służbę, 2011

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Kalorymetrii i Analizy Termicznej (PTKAT), członek, 1994–2012

Hobby: podróże.

Jan Kapała

- Data i miejsce urodzenia: 23.10.1947, Otmuchów
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1972
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 1985
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2011
- Całkowita liczba publikacji: 40
- W tym książek: 1 monografia

Najważniejsze publikacje:

1. B. Pilarek, B. Salamon, J. Kapała, Calculation and optimization of $LaBr_3$–MBr (Li–Cs) phase diagrams by CALPHAD method, *CALPHAD*, **2014**, *47*, 211–218.
2. J. Kapała, Modeling of thermodynamic properties of ABr–$PrBr_3$ (A = Li–Cs) systems, *CALPHAD*, **2011**, *35*, 219–223.
3. J. Kapała, The interpretation of mass spectra of inorganic molecules, *Intermational Journal of Mass Spectrometry*, **2006**, *251*, 59–65.
4. J. Kapała, I. Lisek, S. Roszak, M. Miller: Mass spectrometric and theoretical study of the mixed complex $NaNdCl_4(g)$, *Polyhedron*, **1999**, *18*, 2845–2851.
5. J. Kapała, Separation of mass spectra of binary salt systems: calculations of mass spectra of pure system components from binary data, *Intermational Journal of Mass Spectrometry and Ion Processes*, **1991**, *105*, 31–41.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę

Hobby: czynne uprawianie muzyki (trzy albumy muzyczne), historia kartografii (ok 80 artykułów popularnonaukowych w czasopiśmie *Jachting*), zegarmistrzostwo.

Andrzej Kmieć

- Data i miejsce urodzenia: 05.08.1942, Szarwark
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, 1965
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1971
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1980
- Prof.: 1999
- Całkowita liczba publikacji: ponad 125
- W tym książek: 6
- Liczba patentów: 4
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. A. Kmieć, *Zastosowanie i modelowanie procesów i aparatów ze złożem fluidalnym*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **2012**.
2. A. Kmieć, S. Englart, *Heat and mass transfer*, [w:] N. Epstein and J.R. Grace, *Spouted and Spout-Fluid Beds*, Cambridge University Press, **2011**, Chapter 9.
3. A. Kmieć, S. Englart, A. Ludwińska, *Teoria i technika fluidyzacji*, Oficyna Wydawnicza PWr, Wrocław **2007**.
4. A. Kmieć, *Procesy cieplne i aparaty*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **2005**.
5. K. Leschonski, A. Kmieć, INJECTORS, *Principles of Designing and Calculational Methods*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **1997**.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej
Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Członek Sekcji Suszarnictwa przy Komitecie Inżynierii Chemicznej PAN od 1980,
– Członek Societas Humboldtiana Polonorum
Hobby: literatura w języku polskim i angielskim.

Roman Koch

Urodzony 26 lutego 1920 roku w Kobylnicy Ruskiej (województwo lwowskie). Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 roku. W 1945 roku urzędnik w Państwowym Urzędzie Repatriacyjnym w Gorzowie. Studiował w Oddziale Mechanicznym Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego (1945–1949), a następnie (1949–1950) na Wydziale Mechanicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera mechanika). Zastępca asystenta (1948), młodszy asystent (1950) w Katedrze Inżynierii Chemicznej w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1951 roku starszy asystent, adiunkt (1953) w Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1961 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był prof. Zdzisław Ziołkowski. W 1964 roku uzyskał stopień naukowy docenta. Od 1965 roku na stanowisku docenta w Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym, a od 1968 roku w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. W 1970 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1975 roku – profesora zwyczajnego. Zastępca dyrektora (1968–1974), a następnie (1974–1981, 1987–1990) dyrektor Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. Kierownik Zakładu Aparatury Chemicznej (1968–1974), a w latach 1974–1976 – Zakładu Aparatury Procesowej w tym instytucie. Od 1980 roku redaktor naczelny kwartalnika Polskiej Akademii Nauk *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*. Przewodniczący Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej PAN w Gliwicach (1987–2003) oraz Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Budowy Urządzeń Chemicznych „CEBEA" w Krakowie (1987). Członek Wrocławskiego Towarzystwa naukowego (1987). Zastępca przewodniczącego i przewodniczący Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej PAN (1994–2003).

Profesor Roman Koch specjalizował się w inżynierii aparatury procesowej, w szczególności procesów wymiany masy w aparatach kolumnowych. Autor lub współautor ponad 90 artykułów naukowych, 1 monografii, 7 rozdziałów w książkach, 4 podręczników, 7 skryptów oraz 7 patentów. Wypromował 23 doktorów.

Marian Kochman

Urodzony 22 maja 1932 roku we Lwowie. W latach 1950–1955 studiował na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym (od 1952 roku – Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii) Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (w 1955 roku dyplom magistra chemii). Asystent w Katedrze Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu (1955–1958). W 1961 roku uzyskał stopień doktora nauk przyrodniczych (promotor: prof. Tadeusz Baranowski). Adiunkt w Zakładzie Biochemii Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu (1961–1963). W latach 1963–1970 adiunkt w Katedrze Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1970 roku doktor habilitowany, od 1971 roku na stanowisku docenta w Instytucie Biochemii i Biofizyki na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. Kierownik Zakładu Biofizyki w tym instytucie (1971–1974). Od 1974 roku na Politechnice Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Biochemii w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej (1974–1976 i 1984–1993). W 1977 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (1975–1978). Kierownik międzyresortowego programu *Systemy biodegradujące, ich molekularne podstawy i technologie* (1976–1980). Od 1988 roku profesor zwyczajny. Od 1993 roku kierownik Zakładu Biochemii w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Międzyuczelnianego Centrum Biomonitoringu, Biotechnologii i Ochrony Ekosystemów Dolnego Śląska (2001–2003). Zastępca przewodniczącego Komitetu Biochemii i Biofizyki PAN. Członek Rady Naukowej Instytutu Biochemii i Biofizyki PAN. Członek zespołu redakcyjnego czasopisma *Acta Biochimica Polonica*.

Profesor Marian Kochman prowadził badania z zakresu enzymologii oraz molekularnego mechanizmu działania hormonów. Autor ponad 110 publikacji i 4 rozdziałów w książkach (jego prace były cytowane w literaturze światowej ponad 1500 razy). Wypromował 16 doktorów.

Bożena Natalia Kolarz

- Data i miejsce urodzenia: 04.01.1933, Lublin
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1956
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1966
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1981
- Prof. nadzw.: 1987
- Prof. zw.: 1995
- Liczba wypromowanych doktorów: 14
- Całkowita liczba publikacji: 235
- Liczba patentów: 27

Najważniejsze publikacje :

1. D. Jermakowicz-Bartkowiak, B.N. Kolarz**,** Poly(4-vinylpyridine) resins towards perrhenate sorption and desorption*,* *Reactive and Functional Polymers*, **2011**, *71*, 95–103.
2. A. Jakubiak. I.A. Owsik, B.N. Kolarz, The oxidation of hydroquinone catalysed by Cu(II) ions immobilized on acrylic resins. The influence of ionic liquid, *Reactive and Functional Polymers*, **2005**, *65*, 161–167.
3. B.N. Kolarz, D. Jermakowicz-Bartkowiak, I. Owsik, J. Jezierska, Synthesis and some sorption properties of anion exchangers with guanidyl ligands, *Reactive and Functional Polymers*, **2004**, *61*, 335–346.
4. B.N. Kolarz, A.W. Trochimczuk, D. Jermakowicz-Bartkowiak, J. Jezierska*,* Synthesis and some sorption properties of anion exchangers bearing ligands of different length with guanidyl and biguanidyl end groups, *Polymer,* **2002**, *43*, 1061–1068.
5. D. Jermakowicz-Bartkowiak, B.N. Kolarz, Gold sorption on weak base anion exchangers with aminoguaidyl groups, *European Polymer Journal*, **2002**, *38*, 2239–2246.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej, 1984–1987 i 1990–1993
– Kierownik Zakładu Fizykochemii Polimerów, 1987–1990
– PAN – Członek Komisji Analizy Polimerów, 1986–1998, Komitetu Nauki o Materiałach, 1994–2003; Rady Naukowej Centrum Chemii Polimerów w Zabrzu, 1994–2002
– Członek Rady Programowej czasopisma *Polimer*y, 1987–2011
– Członek i Przewodnicząca Komisji Rewizyjnej Polskiego Towarzystwa Chemicznego

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medal Komisji Edukacji Narodowej
– Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
– Złoty Krzyż Zasługi

Hobby: turystyka, zwiedzanie.

Andrzej Kołaczkowski

Urodzony 7 sierpnia 1935 roku w Poznaniu. W latach 1953–1958 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1958 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Zastępca asystenta (1957), asystent (1958) i starszy asystent (1961) w Katedrze Technologii Wody i Ścieków na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. Od 1962 roku starszy asystent i adiunkt (1967) w Zakładzie Technologii Nawozów Mineralnych w Instytucie Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk. W 1967 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (promotor: prof. Jerzy Schroeder). Od 1972 roku adiunkt w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Laboratorium Fizykochemii Nawozów Mineralnych w tym instytucie (1976). W 1980 roku doktor habilitowany nauk technicznych. W latach 1984–1990 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. W 1992 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. Profesor w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Lądowych im. Tadeusza Kościuszki we Wrocławiu. W latach 1993–2005 kierownik Zakładu Bezpieczeństwa Technicznego i Ekologicznego w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Członek Międzynarodowego Zespołu Ekspertów do spraw Ryzyka Wybuchu Substancji Nietrwałych przy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w Paryżu. Członek grupy roboczej do spraw zapobiegania szkodom i propagowania bezpieczeństwa w przemyśle Europejskiej Federacji Inżynierii Chemicznej (EFCE).

Profesor Andrzej Kołaczkowski był specjalistą w zakresie bezpieczeństwa chemicznego. Autor i współautor ponad 30 artykułów naukowych, 2 rozdziałów w książkach, 2 skryptów oraz 8 patentów. Wypromował 4 doktorów.

Barbara Lejczak

Urodzona 16 stycznia 1949 roku w Krakowie. Absolwentka Wydziału Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1972 roku dyplom magistra biologii). W latach 1972–1975 doktorantka w Instytucie Inżynierii i Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej. W 1975 roku doktor nauk technicznych. W 1975 roku adiunkt w Zakładzie Biologii i Biochemii Środowiska w Instytucie Inżynierii i Ochrony Środowiska. Od 1977 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej (od 1984 roku w Zakładzie Chemii Bioorganicznej). W 1989 roku przebywała na stażu naukowym w *Eidgenössische Technische Hochschule* w Zurychu*.* W 1990 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk przyrodniczych w zakresie biologii. W latach 1990–1993 prodziekan Wydziału Postawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Biotechnologii w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej (1991–1993). Od 1993 roku w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej jako kierownik Zakładu Biotechnologii (1993–2005). W 1998 roku otrzymała tytuł profesora nauk biologicznych. Od 2005 roku w wydziałowym Zakładzie Chemii Bioorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Prof. Barbara Lejczak specjalizowała się w biochemii i biotechnologii oraz zastosowaniach biokatalizatorów. Autorka i współautorka około 110 artykułów naukowych, 1 monografii, 16 rozdziałów w książkach, 1 skryptu, 1 podręcznika oraz 6 patentów. Wypromowała 7 doktorów.

Aleksandra Lewanowicz

- Data i miejsce urodzenia: 19.09.1947, Strzelin
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab.
- Studia: mgr fizyki, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, Katedra Fizyki Doświadczalnej, 1969
- Dr: dr nauk chemicznych, Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1978
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2009
- Całkowita liczba publikacji: ok. 120
- W tym książek: 2 + 4 (redakcja) oraz 5 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:

1. A. Lewanowicz, R. Gancarz, Intermolecular hydrogen transfer process as inducing to triplet biradical photochromism of 1-methyl-2,4,4,6-tetraphenyl-1,4-dihydropyridine in solid state, *Journal of Photochemistry and Photobiology A: Chemistry*, **2008**, *196*, 59–66.
2. A. Lewanowicz, A. Olszowski, P. Dziekoński, J. Leszczyński, Spectroscopic properties and computer modelling of the micro-environmentally induced H-bond transformation of anil-type molecule, *Journal of Molecular Modeling*, **2005**, *11*, 398–406.
3. A. Lewanowicz, J. Lipiński, Z. Ruziewicz, A. Szymczak, J. Szynkarczuk, Position-dependent effects of internal heavy atom on highly resolved electronic spectra and luminescence properties of some quinoxalines substituted at the homocyclic ring, *Journal of Luminescence*, **1989**, *43*, 85–102.
4. H. Chojnacki, Z. Laskowski, A. Lewanowicz, Z. Ruziewicz, R. Wandas, Reinvestigation of the absorption spectrum of triphenylene: vibronic structure of the S_1–S_0 transition and location of higher excited singlet states, *Chemical Physics Letters*, **1986**, *124*, 478–482.
5. A. Lewanowicz, J. Lipiński, Z. Ruziewicz, Highly resolved electronic spectra of some benzonaphthyridines at 77 K. Absorption and fluorescence of 1,5-, 1,6- and 4,6-benzo[h]--naphthyridines, *Journal of Molecular Structure*, **1980**, *64*, 209–216.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Dyrektor Pionu Dydaktyki Politechniki Wrocławskiej (kierownik Działu Nauczania), 1991–1993
– Członek rektorskiego Zespołu ds. Kształcenia przez Internet w Politechnice Wrocławskiej, 2003–2005
– Członek Uczelnianej Komisji ds. Kształcenia na Odległość, 2005–2008
– Współkierownictwo Wydziałowego (W3) Zespołu ds. Elektronicznego Wspomagania Dydaktyki (e-Fizyka), 2006–2009

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1984
– Złoty Krzyż Zasługi, 1994
– Nagroda Ministra Edukacji, 2000
– Nagroda Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola, 2007
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– European Photochemistry Association, 1977–2008

Inne istotne informacje:

– Członek Kapituły Odznaki „Wyróżniony Absolwent Politechniki Wrocławskiej", od 2005
– Członkini komitetów organizacyjnych konferencji międzynarodowych, m.in. serii ERPOS (Electrical and Related Properties of Organic Solids) i PIPT (Photo-induced Phase Transitions and Cooperative Phenomena)
– Redaktor numeru specjalnego *Acta Physica Polonica A*, 2012
– Członek Komitetu Programowego i Zespołu Redakcyjnego *Wrocławskie Środowisko Akademickie. Twórcy i Ich Uczniowie 1945–2005*, 2003–2006
– Członek Zarządu Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, 2001–2007
– Współtwórczyni i redaktor naczelna Biuletynu Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 1993–2000
– Pomysłodawczyni i pierwsza redaktor naczelna Pisma informacyjnego Politechniki Wrocławskiej *Pryzmat,* 1992–1993
– Redaktor Naczelna Magazynu Problemowo-Informacyjnego Politechniki Wrocławskiej *Sigma*, 1991–1992.

Józef Lipman

Urodzony 17 lipca 1931 roku w Borysławiu. Od 1951 roku studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1955 roku dyplom inżyniera chemika, w 1958 – magistra inżyniera chemika). Asystent (1955), starszy asystent (1960), adiunkt (1965) w Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W roku 1965 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (promotor: prof. Zdzisław Tomasik). Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. P.o. kierownika Zakładu Doboru i Eksploatacji Produktów Naftowych w tym instytucie. W 1972 roku doktor habilitowany nauk technicznych. W tym samym roku na stanowisku docenta, kierownik Zakładu Doboru i Eksploatacji Produktów Naftowych (1972–1976, 1984–1991). Od 1976 roku kierownik Zespołu Dydaktycznego Technologii Chemicznej Ropy i Gazu. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1982–1988). W 1987 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Profesor Józef Lipman specjalizował się w technologii chemicznej ropy naftowej oraz procesów katalitycznych. Autor i współautor około 30 artykułów naukowych, 1 monografii, 2 skryptów oraz 11 patentów. Wypromował 2 doktorów.

Tadeusz Luty

- Data i miejsce urodzenia: 16.09.1942, Huta Krzeszowska
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1965
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1968
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, 1972
- Prof.: profesor nadzwyczajny nauk chemicznych, 1980
  profesor zwyczajny nauk chemicznych, 1988
- Całkowita liczba publikacji: ponad 130
- W tym książek: 2 oraz 4 rozdziały

Wybrane publikacje:

1. E. Collet, M.H. Lemée-Cailleau, M. Buron-Le Cointe, H. Cailleau, M. Wulff, T. Luty, S.-Y. Koshihara, M. Meyer, L. Toupet, P. Rabiller, S. Techert, Laser-induced ferroelectric structural order in an organic charge-transfer crystal, *Science*, **2003**, *300*, 612–615.
2. T. Luty, P. Ordon, C.J. Eckhardt, A model for mechanochemical transformations: applications to molecular hardness, instabilities, and shock initiation of reaction, *Journal of Chemical Physics*, **2002**, *117*, 1775–1785.
3. T. Luty, Lattice mediation in thermo- and photo-induced reactions, co-operative activation, *Molecular Crystals and Liquid Crystals*, **2001** *356*, 539–548.
4. T. Luty, K. Rohleder, J. Lefebvre, M. Descamps, Supercooled plastic crystals as frustrated elastic domains: phenomenological theory for cyanoadamantane-family crystals, *Physical Review B*, **2000**, *62*, 8835–8843.
5. S. Koshihara, Y. Takahashi, H. Sakai, Y. Tokura, T. Luty, Photoinduced cooperative charge transfer in low-dimensional organic crystals, *Journal of Physical Chemistry B*, **1999**, *103*, 2592–2600.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Rektor Politechniki Wrocławskiej, 2002–2008; prorektor, 1987–1993
- Przewodniczący Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola, 2002–2008. W latach 2005–2008 przewodniczący Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP)
- Członek Prezydium European University Association (EUA), 2007–2011
- Kierownik Zakładu Fizyki Chemicznej w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej PWr, 1993–2012
- Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej PWr, 1972–1976
- Inicjator i kierownik Centrum Materiałów Zaawansowanych i Nanotechnologii PWr, 2000–2002
- Członek rad naukowych Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN, Instytutu Fizyki Molekularnej PAN oraz rad redakcyjnych czasopism: *Acta Physica Polonica*, *Materials Science*, *Wiadomości Chemiczne*
- Członek Rady Kolegium Europy Wschodniej im. Jana Nowaka-Jeziorańskiego oraz Rady Redakcyjnej *Nowa Europa*
- Przewodniczący Komitetu Honorowego budowy Pomnika Pomordowanych Profesorów we Lwowie (odsłonięty 3 lipca 2011 roku)
- Reprezentant Polski w Radzie Zarządzającej Wspólnego Centrum Badawczego Unii Europejskiej (Joint Research Centre), od 2007
- Członek Europejskiej Akademii Nauk i Literatury oraz *Academia Europea*
- Członek Komisji ds. Etyki w Nauce oraz Konwentu Wydziału III Polskiej Akademii Nauk
- Od roku 2009 doradca Prezydenta Wrocławia do spraw akademickich
- Kieruje Wrocławskim Centrum Akademickim
- Honorowy członek Business Centre Club, BCC, 2006

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

- Krzyż Oficerski Orderu Polonia Restituta, 2012
- Nagroda Japanese Society for Promotion of Science, 1994
- Medal im. Jana Zawidzkiego Polskiego Towarzystwa Chemicznego, 1994
- Doktor *honoris causa*: Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, 2006; Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu, 2007; Politechniki Koszalińskiej, 2008
- Order św. Sylwestra Papieża, 2008
- Medal Mikołaja Kopernika Polskiej Akademii Nauk, 2008
- Medal Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Gloria Artis, 2008
- Nagroda Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola za integrację środowiska akademickiego, 2009.

Jacek Młochowski

- Data i miejsce urodzenia: 12.02.1937, Warszawa
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1960
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1967
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1975
- Prof.: 1983
- Całkowita liczba publikacji: 206
- W tym książek: 2 oraz 13 rozdziałów
- Liczba patentów: 15
- Liczba wypromowanych doktorów: 12

Najważniejsze publikacje:

1. J. Młochowski, R. Lisiak, H. Wójtowicz-Młochowska, Organoselenium and organotellurium oxidation and reduction, [w:] *The Chemistry of Organic Selenium and Tellurium Compounds*, *Vol. 3*, ed. Z. Rappaport, Wiley&Sons: Chichester **2012**, 1083–1161.
2. M. Piętka-Ottlik, P. Potaczek, E. Piasecki, J. Młochowski, Crucial role of selenium in the virucidal activity of benzisoselenazol-3(2*H*)-ones and related diselenides, *Molecules*, **2010**, *15*, 8214–8228.
3. J. Młochowski, 1,2-Selenazoles, [w:] *Comprehensive Heterocyclic Chemistry III*, Exec. ed. A. R. Katritzky, vol. ed. J. Joule, Elsevier, Amsterdam **2008**, 755–790.
4. J. Młochowski, M. Brząszcz, M. Giurg, J. Palus, H. Wójtowicz, Selenium-promoted oxidation of organic compounds: reactions and mechanisms, *European Journal of Organic Chemistry*, **2003**, 4329–4339.
5. H. Wójtowicz, M. Brząszcz, K. Kloc, J. Młochowski, Selective oxidation of aromatic aldehydes to arenecarboxylic acids using ebselen – *tert*-butyl hydroperoxide catalytic system,*Tetrahedron*, **2001**, *57*, 9743–9748.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 1972–1978
– Wicedyrektor Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej PWr, 1978–1984
– Dyrektor Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej PWr, 1984–1985
– Dyrektor Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii PWr, 1996–2002
– Kierownik Zakładu Chemii Związków Heterocyklicznych, 1978–2006

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Krzyż Zasługi, 1979
– Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 1988
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 1999
– Medal Polskiego Towarzystwa Chemicznego im. Stanisława Kostaneckiego, 1995
– Złota Odznaka z Brylantem Politechniki Wrocławskiej, 2007
– Medal Zasłużony dla Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2010
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Komitetu „Chemia" Polskiej Akademii Nauk w latach 1987–1993 i 1999–2002
– Przewodniczący sekcji „Chemia organiczna" i członek Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Chemicznego w latach 1989–1992
– Członek Rady Naukowej Instytutu Chemii Organicznej Polskiej Akademii Nauk w Warszawie w latach 1989–2010
– Członek Rady Naukowej Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie w latach 2004–2007
– Były członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego i Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego
– Aktualnie członek rad redakcyjnych czasopism naukowych: *International Scholarly Reearch Notices*: *Organic Chemistry*, *Current Catalysis*, *American Journal of Organic Chemistry*, *Chemine Technologija: Chemical Technology*

Hobby: propagowanie wiedzy chemicznej, fotografia, podróże, dobre książki i muzyka.

Władysława Mulak

Urodzona 15 listopada 1938 roku w Olszynach (powiat chrzanowski). W latach 1957–1962 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1962 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Inżynier-stażysta (1962), asystent (1962) i starszy asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1964 roku starszy asystent i adiunkt (1970) w Zakładzie Metalurgii Pierwiastków Rzadkich i Hydrometalurgii w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W 1970 roku uzyskała stopień doktora nauk chemicznych (promotor: prof. Włodzimierz Trzebiatowski), a w 1987 roku – doktora habilitowanego. Od 1988 roku na stanowisku docenta, a następnie (1992) – profesora nadzwyczajnego. W latach 1990–1996 prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. W 2003 roku otrzymała tytuł naukowy profesora. Od 2005 roku w Zakładzie Chemii Analitycznej na Wydziale Chemicznym.

Profesor Władysława Mulak specjalizowała się w hydrometalurgii. Autorka i współautorka około 50 artykułów naukowych, 1 rozdziału w książce oraz 4 patentów. Wypromowała 4 doktorów.

Andrzej Olszowski

Urodzony 5 marca 1935 roku w Warszawie. W latach 1953–1958 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1958 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Zastępca asystenta (1957), asystent (1959), starszy asystent (1960) i adiunkt (1964) w Katedrze Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1966 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (promotor: prof. Krzysztof Pigoń). Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej. W 1983 roku doktor habilitowany. W 1984 roku odbył staż naukowy w *Eidgenössische Technische Hochschule* w Zurychu. Od 1987 roku na stanowisku docenta. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (1987–1991). W latach 1992–1993 kierownik dydaktycznego Laboratorium Chemii Fizycznej. Od 1993 roku w Instytucie

Chemii Fizycznej i Teoretycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Doktor habilitowany Andrzej Olszowski specjalizował się w fotochemii. Autor i współautor ponad 30 artykułów naukowych, 2 książek, 5 rozdziałów w opracowaniach zwartych, 5 podręczników oraz skryptu. Wypromował 1 doktora.

Maksymilian Pająk

Urodzony 14 grudnia 1938 roku w Trzebini. W latach 1956–1962 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1962 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent stażysta (1962), asystent (1963) i starszy asystent (1964) w Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1969 roku adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. W 1969 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (promotor prof. Zdzisław Ziołkowski). W latach 1973–1974 staż naukowy w Tokijskim Instytucie Techniki. Zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (1976–1981 i 1987–1991). W 1977 roku doktor habilitowany. Od 1978 roku na stanowisku docenta. W latach 1984–1986 stażysta *Ruhr-Universität* w Bochum. W 1989 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych (od 1995 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W latach 1990–1996 prodziekan Wydziału Chemicznego. Kierownik Zakładu Procesów Dyfuzyjnych w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1990–2004). Dyrektor Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (1996–2002). Od 2005 roku w wydziałowym Zakładzie Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym.

Profesor Maksymilian Pająk specjalizował się w problematyce dyfuzyjnych metod rozdziału, procesów ekstrakcyjnych i przenoszenia masy. Autor i współautor ponad 60 artykułów naukowych, 1 monografii, 2 rozdziałów w książkach, podręcznika, 6 skryptów oraz 12 patentów. Wypromował 11 doktorów.

Wanda Peczyńska-Czoch

Urodzona 9 października 1943 roku w Radomiu. W latach 1961–1966 studiowała na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1966 roku dyplom magistra biochemii). Asystent (1966), starszy asystent (1968), adiunkt (1975) w Katedrze Podstaw Chemii na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu (od 1974 roku – Akademii Rolniczej). W 1975 roku doktor nauk przyrodniczych. W latach 1976–1979 na stażu naukowym w USA: w *Worcester Foundation for Experimental Biology* w Schrewsbury (USA) oraz *College of Pharmacy University of Iowa*. Od 1979 roku adiunkt, a następnie docent (1988–1994) w Zakładzie Mikrobiologii Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1987 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk przyrodniczych. W latach 1990–1991 na stypendium naukowym w *Institut Gustave-Roussy* w Paryżu. Od 1994 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Biotechnologii w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 2005 roku w wydziałowym Zakładzie Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym.

Profesor Wanda Peczyńska-Czoch prowadziła badania z zakresu mikrobiologii i biotechnologii. Autorka i współautorka 65 artykułów, 1 książki, 3 rozdziałów w książkach oraz 4 patentów. Wypromowała 2 doktorów.

Krzysztof Piątkowski

Urodzony 17 listopada 1926 roku w Bochni. W latach 1946–1950 studiował w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1949), młodszy asystent (1950) w Katedrze Chemii Ogólnej II na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1951 roku asystent i starszy asystent (1952) w Katedrze Chemii Ogólnej II, a następnie (od 1954 roku) w Katedrze Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1961 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska wykonana pod kierunkiem prof. Henryka Kuczyńskiego) i adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej II. Od 1968 roku w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. P.o. kierownika Zakładu Chemii Terpenów w tym instytucie. W 1970 roku – po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego – na stanowisku docenta. Kierownik Zakładu Chemii Terpenów w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej (1970–1976). Od 1984 roku kierownik Zakładu Chemii Produktów Naturalnych, a następnie (1987–1990) kierownik Zakładu Związków Naturalnych w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej. W 1990 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Od 1993 roku w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Krzysztof Piątkowski specjalizował się w dziedzinie chemii organicznej, zwłaszcza związków terpenowych. Autor i współautor ponad 70 publikacji, 1 monografii oraz 30 patentów. Wypromował 8 doktorów.

Gryzelda Poźniak

- Data i miejsce urodzenia: 9.08.1945, Głuchołazy
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1969
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978
- Całkowita liczba publikacji: 135
- W tym rozdziały w książkach: 14
- Liczba patentów: 3

Najważniejsze publikacje:

1. M. Bryjak, G. Poźniak, N. Kabay, Donnan dialysis of borate anions through anion exchange membranes. A new method for regeneration of boron selective resins, *Reactive and Functional Polymers*, **2007**, *67*, 1635–1642.
2. G. Poźniak, I. Gancarz, W. Tylus, Modified poly(phenylene oxide) membranes in ultrafiltration and micellar-enhanced ultrafiltration of organic compounds, *Desalination*, **2006**, *198*, 215–224.
3. M. Grzebyk, G. Poźniak, Microbial fuel cells (MFCs) with interpolymer cation exchange membranes, *Separation and Purification Technology*, **2005**, *41*, 321–328.
4. M. Bryjak, G. Poźniak, I. Gancarz, W. Tylus, Microwave plasma in preparation of new membranes, *Desalination*, **2004**, *163*, 231–238.
5. G. Poźniak, W. Trochimczuk, Tubular interpolymer ion-exchange membranes. Donnan dialysis through strong-base membranes, *Journal of Membrane Science*, **1990**, *49*, 55–68.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Członek Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich, 1996–1999
– Członek zespołu organizującego studia zaoczne na Wydziale Chemicznym PWr w 2002
– Pełnomocnik Dziekana ds. wizerunku Wydziału Chemicznego, 2002–2005
– Pełnomocnik Dyrektora Instytutu I 27 ds. Studiów Zaocznych, 2002–2005
– Wydziałowy koordynator akcji Szkoła z Klasą, 2003–2005
– Wydziałowy organizator seminariów naukowo–szkoleniowych dla nauczycieli szkół ponadpodstawowych regionu Dolnego Śląska, 2003–2005
– Wielokrotnie członek komitetu organizacyjnego Konferencji Naukowej Modyfikacja Polimerów
– Członek komitetu organizacyjnego Konferencji Międzynarodowej PERMEA, 2003–2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagrody Ministra Edukacji, 1985, 1990 i 2003
– Wielokrotnie Nagrody JM Rektora Politechniki Wrocławskiej, ostatnie – 2005, 2006 i 2007
– Złoty Krzyż Zasługi, 1989
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1989
– Odznaka Honorowa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2002

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek, 1969–2007
– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek, 1980–2007

Inne istotne informacje:

– Tytuł „Wymarzony Nauczyciel" przyznany przez absolwentów Wydziału Chemicznego PWr rocznik 2003
– Współautor monografii *Wrocławskie Środowisko Akademickie. Twórcy i Ich Uczniowie 1945–2005*, wyd. Ossolineum 2005

Hobby: literatura piękna; muzyka klasyczna i jazzowa oraz ogrodnictwo.

Ryszard Poźniak

- Data i miejsce urodzenia: 28.01.1947, Litwinki
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny 1972
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny 1979
- Całkowita liczba publikacji: 115
- W tym rozdziały w książkach: 14
- Liczba patentów: 19

Najważniejsze publikacje:

1. J. Gajewski, T. Mączka, R. Poźniak, Some hydrocarbon derivative compounds decomposition using the HV impulse discharges, *Journal of Electrostatics*, **2004**, *62*, 269–275.
2. R. Poźniak, R. Wycisk, A. Pasternak, Conductive polymer materials with low filler content, *Journal of Electrostatics*, **2002**, *56*, 55–66.
3. J. Pernak, A. Czepukowicz, R. Poźniak, New ionic liquids and their antielectrostatic properties, *Industrial & Engineering Chemistry Research*, **2001**, *40*, 2379–2383.
4. J. Chlebicki, R. Poźniak, The kinetics of chloromethyloxirane reaction with alcohols and their adducts in the presence of stannic chloride, *Polish Journal of Chemistry*, **2000**, *74*, 79–88.
5. K. A. Wilk, R. Poźniak, A. Sokołowski, Antistatic and wetting properties of chemodegradable cationic surfactants containing 1,3-dioxolane moiety, *Journal of Surfactants and Detergents*, **2000**, *3*, 207–211.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Członek Komisji BHP w Politechnice Wrocławskiej, 2006–2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1993
– Srebrny Krzyż Zasługi, 1999
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2011

– Nagrody Ministra Edukacji Narodowej, 1981 i 1989
– Wielokrotnie Nagrody JM Rektora Politechniki Wrocławskiej

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek, 1980–2007
– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek, 1976–2007

Inne istotne informacje:

– Twórca i współautor wielu nowatorskich rozwiązań technologicznych dla przemysłu chemicznego, realizacja 21 wdrożeń, w tym 11 umów licencyjnych

Hobby: sport, motoryzacja, majsterkowanie.

Marian Rutkowski

Urodzony 25 grudnia w 1923 roku w Kielcach. Ślusarz w parowozowni w Kielcach (1941–1944). Laborant w Miejskim Instytucie Badania Żywności (1945–1946), a następnie (1946–1947) w Gazowni Miejskiej w Kłodzku. W latach 1947–1951 studiował w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1952 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Zastępca asystenta (1951), asystent (1952), starszy asystent (1953) i adiunkt (1954) w Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W latach 1954–1962 (równocześnie) adiunkt w Zakładzie Syntezy Organicznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1961 roku obronił pracę doktorską wykonaną pod kierunkiem prof. Zdzisława Tomasika. W 1967 roku – po uzyskaniu stopnia naukowego docenta (1966) – na stanowisku docenta etatowego. W latach 1968–1976 kierownik Zakładu Hydrogenizacyjnej Przeróbki Pozostałości Ropnych i Smół w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1970–1974). W 1973 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Kierownik Zakładu Chemicznej Technologii Ropy Naftowej i Gazu w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1984–1994). Od 1989 roku profesor zwyczajny.

Profesor Marian Rutkowski zajmował się badaniami z zakresu technologii ropy naftowej i ochrony środowiska oraz katalitycznymi przemianami pozostałości ropnych i ciężkich cieczy węglowych. Autor i współautor ponad 120 artykułów naukowych, monografii, 3 książek, 6 rozdziałów w książkach, 3 skryptów oraz ponad 80 patentów i wzorów użytkowych. Wypromował 16 doktorów.

Teresa Siemieniewska

Urodzona 14 maja 1931 roku w Warszawie. W latach 1949–1955 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1955 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W latach 1955–1959 aspirantka w Katedrze Technologii Chemicznej Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Starszy asystent (1959) i adiunkt (1963) w Katedrze Chemii i Technologii Węgla Brunatnego na Wydziale Chemicznym. W 1962 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem prof. Błażeja Rogi). W 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Od 1970 roku – po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego (1969) – na stanowisku docenta. W 1976 roku otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego (w 1993 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W latach 1979–1981 i 1984–1987 zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Kierownik Zakładu Węgla Brunatnego i Sorbentów Węglowych w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1993–2001). Członkini Rady Naukowej Zakładu Karbochemii Polskiej Akademii Nauk w Gliwicach (1987–1999) oraz sekcji Chemii Węgla Komitetu Chemii PAN. Członek Podkomitetu Węgiel Brunatny i Lignity Międzynarodowej Organizacji Normalizacji (ISO, 1971–1974) oraz Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC, 1980–1985).

Profesor Teresa Siemieniewska zajmowała się badaniami z zakresu chemii i technologii chemicznej węgla oraz struktury kapilarnej materiałów węglowych. Autorka i współautorka ponad 60 artykułów naukowych, 1 skryptu oraz 1 patentu. Wypromowała 5 doktorów.

Ryszard Tadeusz Sikorski

- Data i miejsce urodzenia: 14.10.1928, Wilno
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Katedra Technologii Tworzyw Sztucznych, 1952
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Katedra Technologii Tworzyw Sztucznych, 1962
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1965
- Prof.: 1976
- Całkowita liczba publikacji: 160
- W tym książek: 3 oraz 10 rozdziałów
- Liczba patentów: 70
- Liczba wypromowanych doktorów: 12

Najważniejsze publikacje:

1. A. Baranowski, M. Dębowska, K. Jerie, J. Rudzińska-Girulska, Z. Pawełka, R. Sikorski, Influence of substituents on positron annihilation in styrene copolymers, *Journal of Radioanalytical and Nuclear Chemistry*, **1995**, *190*, 463–467.

2. R. Sikorski, R. Gabryś, Halogenated polyethylene as electronsenistive resists, *Journal of Applied Polymer Science*, **1980**, *25*, 1131–1136.
3. R. Sikorski, M. Kowalczyk, J. Krzywański, M. Mikolajczyk, ^{1}H NMR spectroscopic studies on the reaction of methoxymethyl isocyanate with alcohols and the side reactions, *Makromolekulare Chemie*, **1977**, *178*, 2763–2771.
4. R. Sikorski, Theorie der Chlorierung von Polyisobutylen mit Hilfe von Sulfurylchlorid, *Journal of Polymer Science, Part C, Polymer Letters*, **1969**, *16*, 4389–4393.
5. T. Rabek, R. Sikorski, Badania nad syntezą dianu w obecności wielkocząsteczkowych katalizatorów i aktywatorów, *Polimery*, **1966**, *11*, 248–250.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Naukowego Chemii i Technologii Polimerów na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, 1969–1991 i 1996–1999
– Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych PWr, 1987–1990
– Prezes Dolnośląskiego Komitetu Wynalazczości Oddziału Wrocławskiego Naczelnej Organizacji Technicznej, 1978–1979

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
– Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, 1965
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 1965
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2011
– Odznaka Honorowa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP
– Odznaka Honorowa Storzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Budowlanego NOT

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego
– Członek Rad Naukowych: Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Kauczuków i Tworzyw Winylowych w Oświęcimiu 1968–1972, Instytutu Przemysłu Gumowego w Piastowie 1972–1978, Centrum Chemii Polimerów PAN w Zabrzu od 1988, Instytutu Biotechnologii i Włókien Chemicznych w Łodzi, 1988; Instytutu Tworzyw i Farb w Gliwicach, 1978–1988
– Zastępca przewodniczącego Komitetu Korozji Zarządu Głównego NOT, 1976–1981

Inne istotne informacje:

– Opracowanie i wdrożenie oraz realizacja nowych programów specjalności: Tworzyw powłokowych, Włókien sztucznych i syntetycznych, Chemii i Technologii Tworzyw Sztucznych (współudział)
– Przewodniczący 14 kolejnych Konferencji Naukowych „Modyfikacja Polimerów", współorganizator: 2 Kongresów SIMPLAST, 1 Konferencji Międzynarodowej „Polymers and Organic Chemistry", Konferencji Naukowej „Etyka w nauce i gospodarowaniu"
– Wdrożenie kilku technologii do produkcji

Hobby: poezja, muzyka.

Adam Skoczylas

Urodzony 2 stycznia 1925 roku w Ostrowcu Świętokrzyskim. Robotnik, a następnie laborant w laboratorium chemicznym Huty Ostrowiec w Ostrowcu Świętokrzyskim (1942–1944). Od 1944 roku na przymusowych robotach w Niemczech. Laborant w Zakładzie Badawczym Huty Batory w Chorzowie (1946–1947). W okresie służby wojskowej (1947–1949) m.in. w Ośrodku Sprzętu Inżynieryjnego we Wrocławiu. W latach 1950–1956 studiował początkowo w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (od 1951 roku) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Kierownik produkcji w Farmaceutyczno-Chemicznej Spółdzielni Pracy „Labor" we Wrocławiu. Asystent (1956), starszy asystent (1959) i adiunkt (1965) w Katedrze Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1965 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska wykonana pod kierunkiem prof. Zdzisława Ziołkowskiego). W 1968 roku adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. Od 1970 roku na stanowisku docenta. Kierownik Zakładu Inżynierii Chemicznej (1974–1975) oraz Zakładu Procesów Podstawowych (1975–1976) w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. W 1976 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych. W latach 1981–1987 dyrektor Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. Kierownik Zakładu Procesów Cieplnych w tym instytucie (1990–1995). Od 1990 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W 1994 roku otrzymał tytuł naukowy profesora.

Profesor Adam Skoczylas specjalizował się w inżynierii chemicznej oraz problematyce przenoszenia ciepła i masy. Autor i współautor ponad 30 artykułów naukowych, 2 monografii, rozdziału w książce, 3 podręczników i 3 skryptów oraz 1 patentu. Wypromował 6 doktorów.

Tadeusz Słonka

- Data i miejsce urodzenia: 27.11.1944, Kocierz Moszczanicki
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1968
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 1976
- Całkowita liczba publikacji: 108
- Liczba patentów: 13

Najważniejsze publikacje:

1. T. Słonka, J. Głowiński, K. Orzechowski, K. Leluk, Wpływ substancji interkalowanej i warunków ogrzewania mikrofalowego na powierzchnię właściwą kaolinu, *Przemysł Chemiczny*, **2008**, *87*, 195–198.
2. K. Orzechowski, T. Słonka, J. Głowiński, Dielectric properties of intercalated kaolinite, *Journal of Physics and Chemistry of Solids*, **2006**, *67*, 915–919.
3. K. Leluk, K. Orzechowski, K. Jerie, A. Baranowski, T. Słonka, J. Głowiński, Positron annihilation lifetime spectroscopy and dielectric measurements of natural kaolinite and kaolinite intercalated by potassium acetate, *Acta Physica Polonica A*, **2006**, *110*, 621–629.
4. T. Słonka, Intercalation complexes of kaolinite and ethylenediamine; structure and bonds with the lattice of two ethylenediamine conformers, *Chemical Physics of Intercalation II, NATO ASI Series* 1992, *Plenum Press*, **1993**, 369–373.
5. T. Słonka, Simple model of intercalation reaction of polar organic molecules into kaolinite, *Proceedings of the 6-th International Conference on Intercalation Compouds*, Trans Tech Publication, **1992**, 231–237.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Odznaka Budowniczy Wrocławia, 1968
– Brązowy Krzyż Zasługi, 1979
– Medal 40-lecia, 1985
– Złoty Krzyż Zasługi, 1989
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1979

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek od 1979,
– Członek Zarządu Oddziału SITPChem we Wrocławiu, od 1997, wiceprzewodniczący Oddziału, od 2014

Inne istotne informacje:

– W latach 1981–1985 wykładowca Uniwersytetu Batna (Algeria)

Hobby: turystyka, działka.

Mirosław Soroka

Urodzony 9 grudnia 1942 roku w Zamościu. W latach 1962–1968 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1968 roku dyplom magistra inżyniera chemii). W 1968 roku asystent stażysta w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Asystent (1969), starszy asystent (1971) i adiunkt (1975) w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1975 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska wykonana pod kierunkiem prof. Przemysława Mastalerza). Kierownik instytutowego Laboratorium Chemii Organicznej, Ogólnej i Biochemii (1978–1981). W latach 1988–1996 kierownik Centralnego Laboratorium Analizy Instrumentalnej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej. W 1989 roku odbył staż naukowy w Belgii (*Universitaire Instelling Antwerpen*). Od 1989 roku doktor habilitowany nauk chemicznych (od 1997 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego). W latach 1990–1996 dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Od 2005 roku w wydziałowym Zakładzie Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym.

Profesor Mirosław Soroka specjalizował się w dziedzinie chemii organicznej, badaniach mechanizmów reakcji, spektroskopowych metodach wyznaczania struktur związków organicznych oraz chemiluminescencji, a także w problematyce etyki działalności naukowej. Autor i współautor około 40 artykułów naukowych, 1 skryptu oraz ponad 110 patentów. Wypromował 2 doktorów.

Jan Surygała

Urodzony 23 czerwca 1939 roku w Kłobucku. Pracownik Nadodrzańskich Zakładów Przemysłu Organicznego Organika-Rokita w Brzegu Dolnym (1959–1962) oraz Wrocławskich Zakładów Zielarskich „Herbapol" (1962–1963). Słuchacz Wydziału Inżynierii i Geodezji Wojskowej Akademii Technicznej (1961–1962). W latach 1964–1969 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1969 roku dyplom inżyniera chemika) oraz – w latach 1971–1973 – na Politechnice Śląskiej w Gliwicach (w 1973 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W 1963 roku technolog w Zakładzie Technologii Nafty i Paliw Płynnych przy Katedrze Technologii Nafty i Paliw Płynnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, a następnie (1965) technik w tej katedrze. Inżynier (1968), starszy inżynier (1973) w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. Od 1973 roku doktorant w Studium Doktoranckim Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. W 1976 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem prof. Mariana Rutkowskiego) oraz stanowisko adiunkta (1976–1995). Od 1976 roku kierownik Laboratorium Wodorowych Procesów Ciśnieniowych w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla. W latach 1977–1978 odbył staż naukowy w USA (*Lexington University of Kentucky*). Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla (1981–1984, 1987–1996). Kierownik Zakładu Upłynniania Węgla w tym instytucie (1987–1990). W 1989 roku doktor habilitowany nauk technicznych (od 1996 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego). Od 2005 roku w wydziałowym Zakładzie Chemii i Technologii Paliw na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Jan Surygała specjalizował się w chemii i technologii produktów naftowych. Autor i współautor około 90 artykułów naukowych, 1 książki, 17 rozdziałów w opracowaniach naukowych, 1 podręcznika i 2 skryptów, a także 5 patentów. Wypromował 1 doktora.

Juliusz Sworakowski

- Data i miejsce urodzenia: 18.02.1943, Lwów
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż. chemii, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1964
- Dr: dr nauk chemicznych, Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1969
- Dr hab.: dr hab. nauk chemicznych, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1974
- Prof.: profesor nadzwyczajny nauk chemicznych, 1980 profesor zwyczajny nauk chemicznych, 1988
- Całkowita liczba publikacji: 221
- W tym książek: 2 rozdziały
- Liczba wypromowanych doktorów: 10

Najważniejsze publikacje:

1. J. Sworakowski, U. Bielecka, P. Lutsyk, K. Janus, Effect of spatial inhomogeneity of charge carrier mobility on current -voltage characteristics in organic field-effect transistors, *Thin Solid Films*, **2014**, *571*, 56–61.
2. P. Lutsyk, K. Janus, J. Sworakowski, G. Generali, R. Capelli, M. Muccini, Photo-switching of an n-type organic field effect transistor by a reversible photochromic reaction in the dielectric film, *Journal of Physical Chemistry C*, **2011**, *115*, 3106–3114.
3. S. Nešpůrek, P. Toman, J. Sworakowski, Charge transport on molecular wire controlled by dipolar species: towards light -driven molecular switch, *Thin Solid Films,* **2003**, *438–439*, 268–278.
4. R. Nowak, J. Sworakowski, B. Kuchta, M. Bertault, M. Schott, R. Jakubas, H. A. Kołodziej, Dielectric properties of the substituted diacetylene pTS: effect of the solid state polymerization and phase transitions, *Chemical Physics*, **1986**, *104*, 467–476.
5. S. Nešpůrek, J. Sworakowski, Use of space-charge-limited current measurements to determine the properties of energetic distributions of bulk traps, *Journal of Applied Physics*, **1980**, *51*, 2098–2102.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Dyrektor Pionu Rozwoju Kadry Naukowej i Pełnomocnik Prorektora Politechniki Wrocławskiej ds. Studiów Doktoranckich, 1991–1993
- Przewodniczący Rady Kierunku Inżynieria Materiałowa na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, 1999–2004
- Redaktor naczelny czasopisma *Materials Science-Poland*, 2001–2010
- Dyrektor Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 2005–2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 1985
- Medal Komisji Edukacji Narodowej, 1996
- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej z Brylantem, 2010
- Medal 50-lecia Politechniki Łódzkiej, 1995
- Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
- Medal Zasłużony dla Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2011.

Inne Istotne informacje:

- Członek Rady Naukowej Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych Polskiej Akademii Nauk w Łodzi, 1999–2008
- Członek Sekcji T 09A w Komitecie Badań Naukowych, 2003–2005.

Ludwik Syper

Urodzony 3 marca 1934 roku w Woli Wadowskiej (powiat mielecki). W latach 1952–1957 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Laborant w laboratorium badawczym Zakładów Chemicznych „Azot" w Jaworznie (1957–1959). Asystent (1959), starszy asystent (1961) w Katedrze Chemii Farmaceutycznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1964 roku uzyskał stopień doktora farmacji. Od 1964 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W latach 1975–1978 redaktor naczelny wydawnictw w tym instytucie. Kierownik Pracowni Podstawień Izotopowych w instytutowym Laboratorium Fizykochemii Organicznej (1976–1983). W 1989 roku doktor habilitowany nauk chemicznych. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (1990–1993), a po jego przekształceniu – Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1993–1996). Od 1996 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Od 2005 roku w wydziałowym Zakładzie Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Ludwik Syper specjalizował się w syntezie organicznej oraz chemii związków heteroorganicznych. Autor i współautor około 90 artykułów naukowych, 9 rozdziałów w książkach oraz 13 patentów. Wypromował 1 doktora.

Maria Magdalena Szostak

- Data i miejsce urodzenia: 18.02.1940, Radom
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1962
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1970
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1984
- Prof.: 2003
- Całkowita liczba publikacji: 176
- Liczba wypromowanych doktorów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. M.M. Szostak, K. Piela, K. Hołderna-Natkaniec, I. Natkaniec, E. Bidzińska, Optical nonlinearity and electric conductivity origin study on sucrose crystal by using IR, Raman, INS, NMR, and EPR spectroscopies, *Carbohydrate Research,* **2014**, *395*, 29–37.
2. M.M. Szostak, H. Chojnacki, Charged polaron-enhanced circular dichroism of optically nonlinear 3-nitroaniline crystal, *Optical Materials*, **2011**, *33*, 1395–1397.
3. M.M. Szostak, H. Chojnacki, E. Staryga, M. Dłużniewski, G.W. Bąk, Contribution to molecular mechanism of optical nonlinearity and electric conductivity of 3-nitroaniline single crystals by dielectric, electric and quantum chemical studies, *Chemical Physics*, **2009**, *365*, 44–57.
4. M.M. Szostak, N. Le Calvé, F. Romain, B. Pasquier, LO-TO splittings, effective charges and interactions in electrooptic *meta*-nitroaniline crystal as studied by polarized IR reflection and transmission spectra, *Chemical Physics*, **1994**, *187*, 373–380.
5. M.M. Szostak, Vibronic couplings in vibrational spectra and nonlinear electrooptic properties of *m*-nitroaniline crystal, *Chemical Physics*, **1988**, *121*, 449–456.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Chemii Fizycznej w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 2000–2003; 2005–2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, 1982
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1984

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne – członek od 1962, skarbnik i sekretarz, 1972–1974
– Polskie Towarzystwo Fizyczne, od 1963
– Towarzystwo Popierania i Krzewienia Nauk, 1991–2010

Hobby: turystyka górska.

Roman Tyka

Urodzony 20 lutego 1924 roku w Przysusze (powiat Opoczno). Magazynier w Fabryce Tytoniowej w Radomiu (1942–1945). W latach 1946–1947 studiował na Wydziale Chemii Technicznej, a następnie (1947–1950) w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (w 1951 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1950), asystent (1951) i starszy asystent (1953) w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1954 roku starszy asystent i adiunkt (1958) w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym. W tym czasie (równocześnie) asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1961 roku doktor nauk technicznych. Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Pracowni Analizy Elementarnej w Laboratorium Chemicznej Analizy Instrumentalnej w tym instytucie (1969). Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (1972–1975). W 1972 roku – po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego – na stanowisku docenta. W 1982 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Profesor Roman Tyka specjalizował się w dziedzinie chemii organicznej ze szczególnym uwzględnieniem organicznych związków fosforu. Autor i współautor blisko 50 prac naukowych. Wypromował 4 doktorów.

Władysław Walkowiak

- Data i miejsce urodzenia: 13.06.1941, Miejska Górka
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, 1967
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 1973
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1985
- Prof.: 2001
- Całkowita liczba publikacji: 211
- Liczba patentów: 3
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. W. Walkowiak, C.A. Kozłowski, Macrocycle carriers for separation of metal ions in liquid membrane processes – a review, *Desalination*, **2009**, *240*, 186–197.
2. W. Walkowiak, K. Waluś, W. Charewicz, R.A. Bartsch, S. Elshani, M. Węgiel, Competitive solvent extraction of Ra(II) and Ba(II) from aqueous solutions with lipophilic, acyclic, di-ionizable polyethers, *Separation Science and Technology*, **2005**, *40*, 1673–1683.
3. W. Walkowiak, R.A. Bartsch, C. Kozłowski, J. Gęga, W. Charewicz, B. Amiri-Eliasi, Separation and removal of metal

ionic species by polymer inclusion membranes, *Journal of Radioanalytical and Nuclear Chemistry*, **2000**, *246*, 643–650.
4. W. Walkowiak, G. Ndip, R.A. Bartsch, Effect of structural variation within lipophilic lariat ether phosphonic acid monoesters on the selectivity and efficiency of competitive alkali metal cation extraction into chloroform, *Analytical Chemistry*, **1999**, *71*, 1021–1026.
5. W. Walkowiak, D. Bhattacharyya, R.B. Grieves, Selective foam fractionation of chloride complexes of zinc(II), cadmium(II), mercury(II) and gold(III), *Analytical Chemistry*, **1976**, *48*, 975–979.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej w latach 1991–1996
– Przewodniczący Komisji Dydaktycznej Rady Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 2005–2008
– Przewodniczący Rady Kierunku Chemia na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej w latach 1995–2002

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Krzyż Zasługi
– Medal Komisji Edukacji Narodowej
– Złota Odznaka Akademickiego Związku Sportowego
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu
– Nagroda Naukowa im. Włodzimierza Trzebiatowskiego za wybitne osiągnięcia naukowe
– Medal 60-lecia Politechniki Częstochowskiej
– Medal Zasłużony dla Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej
– Tytuł Profesora Honorowego Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie

Inne istotne informacje:

– Wieloletnia działalność w Akademickim Związku Sportowym, m.in.: przewodniczący Sekcji Lekkoatletycznej AZS Wrocław, wiceprezes Zarządu Środowiskowego AZS we Wrocławiu, wiceprezes Klubu Uczelnianego AZS Politechnika Wrocławska, członek prezydium Zarządu Głównego AZS w Warszawie.

Jadwiga Więckowska

Urodzona 24 kwietnia 1937 roku we Lwowie. W latach 1955–1960 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1960 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Laborantka w Zakładach Wytwórczych Ogniw i Baterii „Volta" we Wrocławiu (1960–1963). W 1963 roku podjęła studia doktoranckie w Katedrze Chemii i Technologii Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1968 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem prof. Błażeja Rogi). Starszy inżynier chemik w Instytucie Komputerowych Systemów Automatyki i Pomiarów we Wrocławiu (1967–1968). Specjalista w Dolnośląskich Okręgowych Zakładach Gazownictwa we Wrocławiu (1968–1969). W 1969 roku główny technolog w Zakładzie Doświadczalnym Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, a następnie adiunkt w tym instytucie (1973–1983). W latach 1975–1981 redaktor wydawnictw w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla. W 1979 roku odbyła staż naukowy w USA (*University of Masschusetts*). W 1982 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego. Od 1983 roku na stanowisku docenta. W latach 1987–1991 zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. W 1992 roku otrzymała tytuł naukowy profesora. Dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1993–1996). Od 1993 roku związana z Wydziałem Górniczym Politechniki Wrocławskiej. W latach 1999–2005 prodziekan Wydziału Górniczego (od 2004 roku – Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii). Od 2003 roku w Zakładzie Przeróbki Kopalin i Odpadów w Instytucie Górnictwa na Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii. W 2011 roku dziekan Wydziału Nauk Technicznych Uczelni Zawodowej Zagłębia Miedziowego w Lubinie.

Profesor Jadwiga Więckowska specjalizowała się w dziedzinie chemii i technologii ropy naftowej i węgla oraz geochemii, a także problematyce ochrony środowiska i technologii przetwórstwa odpadów. Autorka i współautorka około 50 artykułów naukowych, 2 książek, 1 rozdziału w książce, 4 monografii, 2 podręczników i skryptu, a także licznych opracowań dla przemysłu oraz 16 patentów. Wypromowała 2 doktorów.

Grażyna Maria Wójcik

Urodzona 20 listopada 1945 roku w Chorzowie. W latach 1963–1969 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1969 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent stażysta, asystent (1970), starszy asystent (1972) i adiunkt (1976–1993) w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej. W 1976 roku doktor nauk chemicznych (promotorem pracy doktorskiej był prof. Józef Rohleder). W latach 1978–1979 odbyła staż naukowy na Uniwersytecie w Rennes. Kierownik dydaktycznego Laboratorium Chemii Fizycznej (1987–1992). Od 1993 roku adiunkt w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 2003 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych. Kierownik Pracowni Rentgenograficznej w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej.

Doktor habilitowany Grażyna Maria Wójcik specjalizowała się w krystalografii. Autorka i współautorka ponad 30 artykułów oraz monografii, rozdziału w książce i 2 podręczników. Wypromowała 1 doktora.

Halina Wójtowicz-Młochowska

- Data i miejsce urodzenia: 26.03.1948, Kielce
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, 1972
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Całkowita liczba publikacji: 58
- W tym książek: 1 rozdział w książce

Najważniejsze publikacje:

1. J. Młochowski, R. Lisiak, H. Wójtowicz-Młochowska, Organoselenium and organotellurium oxidation and reduction w: *The Chemistry of Organic Selenium and Tellurium Compounds*, Vol. 3., ed. Z. Rappaport, Wiley&Sons: Chichester **2012**, 1083–1161.
2. M.K. Piętka-Ottlik, H. Wójtowicz-Młochowska, K. Kołodziejczyk, E. Piasecki, J. Młochowski, New organoselenium compounds active against pathogenic bacteria, fungi and viruses, *Chemical & Pharmaceutical Bulletin*, **2008**, *56*, 1423–1427.
3. H. Wójtowicz-Młochowska, G. Soroko, J. Młochowski, New recoverable organoselenium catalyst for hydroperoxide oxidation of organic substrates, *Synthetic Communications*, **2008**, *38*, 1988–1998.
4. H. Wójtowicz-Młochowska, J. Młochowski, L. Syper, H.S. Yadav, *t*-Butyl hydroperoxide oxidative dealkylation of hydroquinone ethers to 1,4-quinones. *Synthetic Communications*, **2006**, *36*, 1991–2000.
5. J. Młochowski, M. Brząszcz, M. Giurg, J. Palus, H. Wójtowicz, Selenium-promoted oxidation of organic compounds: reactions and mechanisms, *European Journal of Organic Chemistry*, **2003**, 4329–4339.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik zespołu dydaktycznego Chemii organicznej i ogólnej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1987–1996
– Pełnomocnik Dziekana ds. Promocji Wydziału Chemicznego PWr w latach 1991–1996
– Zastępca Dyrektora ds. Ogólnych i Dydaktyki w Instytucie Chemii Organicznej Biochemii i Biotechnologii Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1996–2002
– Koordynator Zespołu Dydaktycznego Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej w latach 2005–2010

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1997
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2000
– Honorowa Odznaka Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2001
– Srebrna Odznaka NOT, 2005
– Złota Odznaka NOT, 2010
– Medal im. W. Świętosławskiego, 2014
– Nagroda Rektora za pracę doktorską, 1978
– Nagroda Rektora za całokształt pracy, 2007

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek w latach 1971–2002
– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek od 1993
– Członek prezydium zarządu oddziału Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego we Wrocławiu, od 2006
– Skarbnik oddziału wrocławskiego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 2006
– Komitet Okręgowy Olimpiady Chemicznej we Wrocławiu, członek od 1987
– Wiceprzewodnicząca KOOCh, od 2008

Inne istotne informacje:

– Udział w pracach stowarzyszeń naukowych: organizacja XXII Zjazdu PTChem i SITPChem we Wrocławiu, 1979
– Sekretarz sekcji chemii organicznej i bioorganicznej XLI Zjazdu PTChem i SITPChem we Wrocławiu, 1998
– Sekretarz sekcji chemii organicznej i bioorganicznej XLVII Zjazdu PTChem i SITPChem we Wrocławiu, 2004
– Współorganizator olimpiad chemicznych dla szkół średnich okręgu wrocławskiego, od 1987

Hobby: miłośniczka sztuk plastycznych (czasem sama maluje), podróży, fotografii, historii i muzyki.

Jerzy Zabrzeski

Urodzony 14 marca 1935 roku w Brzuchowicach pod Lwowem. W latach 1953–1959 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1959 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent (1960), starszy asystent (1961) i adiunkt (1967) w Katedrze Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1967 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem prof. Jerzego Schroedera). W 1969 roku adiunkt w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zespołu Dydaktycznego Chemicznej Technologii Nieorganicznej w tym instytucie (1979–1980). W latach 1980–1987 i w 1991 roku zastępca dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. W 1986 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych. Kierownik Studium Podyplomowego „Metody matematyczne i wspomaganie komputerowe w technologii chemicznej" (1986–1988). Od 1987 roku na stanowisku docenta w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. W latach 1988–1990 kierownik Zakładu Podstaw Technologii Nieorganicznej. Dyrektor Instytutu Technologii

Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1991–1996). W 1991 roku otrzymał tytuł naukowy profesora (od 2001 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Kierownik Zakładu Inżynierii Powierzchni i Katalizy (1996–2002). W latach 2001–2005 związany także z Wydziałem Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Rektor Wyższej Szkoły Inżynierii Dentystycznej im. prof. Meissnera w Ustroniu (2008–2010).

Profesor Jerzy Zabrzeski specjalizował się w problematyce katalizy heterogenicznej oraz inżynierii powierzchni. Autor i współautor ponad 40 artykułów naukowych, monografii, 12 rozdziałów w książkach oraz 14 patentów. Wypromował 2 doktorów.

Adam Zaleski

Urodzony 31 maja 1928 roku we Lwowie. W latach 1947–1951 studiował w Oddziale Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1952 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Zastępca asystenta (1951), asystent (1952), starszy asystent (1956) i adiunkt (1963) w Katedrze Fototechniki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1963 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem prof. Witolda Romera). Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Prodziekan Wydziału Chemicznego (1968–1975). W 1972 roku na stanowisku docenta. Zastępca dyrektora (1976–1986), a następnie dyrektor (1986–1991) Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej. Kierownik Zakładu Fototechniki w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej (1984–1993). W 1990 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (od 1990 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). W latach 1993–1996 kierownik Zakładu Fototechniki, a następnie (1996–1998) Zakładu Fotochemii w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Przedstawiciel Polski w *International Committee of Photographic Science* (1978).

Profesor Adam Zaleski specjalizował się w chemii i technologii materiałów światłoczułych. Autor i współautor ponad 50 artykułów, 2 książek i 5 rozdziałów w opracowaniach naukowych oraz 14 patentów. Wypromował 3 doktorów.

Stefan Zieliński

Urodzony 16 sierpnia 1935 roku w Poznaniu. W latach 1953–1959 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1959 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Kontraktowy pomocniczy pracownik nauki (1959), asystent (1960), starszy asystent (1961) i adiunkt (1967) w Katedrze Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1967 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem prof. Jerzego Schroedera). Od 1969 roku w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora tego instytutu w latach 1978–1984 oraz 1987–1991. W 1981 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1982 roku na stanowisku docent, od 1991 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Zastępca dyrektora w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1996–2002). Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Nieorganicznej w tym instytucie (1993–1996 i 2002–2005). W 2002 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. Przewodniczący Rady Programowej miesięcznika naukowo-technicznego *Chemik* (1996–2002).

Profesor Stefan Zieliński zajmował się problematyką technologii nieorganicznej, nawozów fosforowych oraz wpływu technologii chemicznych na środowisko. Autor i współautor ponad 60 artykułów naukowych, 1 książki, 3 rozdziałów w książkach, skryptu oraz 4 patentów, a także licznych ekspertyz i raportów dla przemysłu. Wypromował 3 doktorów.

Danuta Żuchowska

- Data i miejsce urodzenia: 29.12.1934, Bonikowo
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1958
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1967
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1981
- Prof.: profesor nauk technicznych, 1999
- Całkowita liczba publikacji: 254
- W tym książek: 3 oraz 9 rozdziałów
- Liczba patentów: 7
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. R. Steller, D. Żuchowska, W. Meissner, D. Paukszta, J. Grabarczyk, Crystalline structure of polypropylene in blends with thermoplastic elastomers after electron beam irradiation, *Radiation Physics and Chemistry,* **2006**, *75*, 259–267.
2. W. Meissner, D. Żuchowska, Thermal dehydrochlorination of poly(vinyl chloride)-epoxidized butadiene/styrene triblock copolymer blends, *Polymer Degradation and Stability*, **1998**, *60*, 415–424.
3. D. Żuchowska, R. Steller, W. Meissner, Structure and properties of degradable polyolefin-starch blends, *Polymer Degradation and Stability*, **1998**, *60*, 471–480.
4. D. Żuchowska, R. Steller, Some properties of polypropylene-butadiene/styrene radial block copolymer blends, *Polymer*, **1989**, *30*, 1085–1090.
5. D. Żuchowska, Polybutadiene modified by epoxidation: I. Effect of polybutadiene macrostructure on the reactivity of double bonds, *Polymer*, **1980**, *21*, 514–520.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Dyrektor Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych, Politechniki Wrocławskiej 1996–2002
- Zastępca Dyrektora Instytutu, 1983–1984
- Prodziekan Wydziału Chemicznego PWr, 2002–2005
- Kierownik Studium Doktoranckiego na Wydziale Chemicznym PWr, 2002–2005
- Kierownik Zakładu Chemia i Technologia Polimerów, 1991–1996; 1999–2002.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 1990
- Złoty Krzyż Zasługi, 1981
- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1974
- Odznaka Honorowa: Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 1998; NOT, 2012
- Nagroda Ministra Edukacji Narodowej, 1997

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek: Polskiego Towarzystwa Chemicznego od 1974, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego od 1991, Polskiego Towarzystwa Materiałów Kompozytowych od 1994
- Członek Rady Naukowej czasopisma Kompozyty 2001 (od 2012 Composites Theory and Practice)
- Członek Rady Naukowej Centrum Chemii Polimerów PAN w Zabrzu, 2003–2006
- Członek Rady Centrum Materiałów Zaawansowanych i Nanotechnologii, 2000
- Członek Sekcji Materiałów Polimerowych Komitetu Nauki o Materiałach PAN, 1999–2011
- Członek Zespołu Materiałów Polimerowych Komitetu Nauki o Materiałach PAN, 2011–2014

Inne istotne informacje:
- Przewodnicząca Komitetu Naukowego Konferencji Naukowej Modyfikacja Polimerów, 2001–2005 (konferencja XV, XVI i XVII) organizowanej przez PWr
- Przewodnicząca Honorowa XVIII Konferencji Naukowej Modyfikacja Polimerów, 2007
- Członek Komitetu Naukowego konferencji o tematyce technologii polimerów, przetwórstwa, kompozytów polimerowych
- Kombatantka – Związek Sybiraków, 1990

Hobby: turystyka, czytanie książek.

Wiesław Żyrnicki

Urodzony 12 lipca 1943 roku w Lubaczowie. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (w 1967 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent (1967) i adiunkt (1972) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1972 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był dr hab. Albin Czernichowski. Od 1979 roku – po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego (1978) – na stanowisku docenta. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (1978–1981). Prodziekan Wydziału Chemicznego (1988–1990, 1996–2002). Kierownik Studiów Podyplomowych „Zastosowanie mikrokomputerów w chemii" (1988–1990). W 1991 roku otrzymał tytuł naukowy profesora (od 1995 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Kierownik Zakładu Chemii Analitycznej w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1991–2005). Od 2005 roku kierownik wydziałowego Zakładu Chemii Analitycznej na Wydziale Chemicznym. Członek Komitetu Chemii Analitycznej Polskiej Akademii Nauk (1993).

Profesor Wiesław Żyrnicki specjalizował się w dziedzinie spektroskopii atomowej i molekularnej oraz fizykochemii plazmy. Autor i współautor ponad 130 artykułów naukowych, 7 rozdziałów w książkach, 1 monografii, podręcznika oraz 5 skryptów. Wypromował 12 doktorów.

Pracownicy naukowi Wydziału Chemicznego

(2015 rok)*

Zbigniew Adamski

- Data i miejsce urodzenia: 10.02.1951, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: mgr inż.
- Studia: 1975 inż., 1996 mgr, Politechnika Wrocławska
- Całkowita liczba publikacji: 32
- Liczba patentów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. B. Wionczyk, W. Apostoluk, W. Charewicz, Z. Adamski, Recovery of chromium(III) from wastes of uncolored chromium lesthers. Part I, Kinetic studies on alkaline hydrolytic decomposition of the wastes, *Separation and Purification Technology*, **2011**, *81*, 223–236.
2. B. Kozłowska-Kołodziej, Z. Adamski, Alternative methods of using SO_2 from industrial flue gases, *International Minerals and Metals Technology*, **1995**, 109–111.
3. B. Kozłowska-Kołodziej, Z. Adamski, Dissolution of sphalerite in aqueous hydrochloric acid solutions under reduction conditions, *Hydrometallurgy*, **1990**, *24*, 393–406.
4. B. Kozłowska-Kołodziej, Z. Adamski, Effect of manganase(II) added to the electrolyte on the properties of lead anodes used in oxidation of ferrous sulphate to ferric sulphate, *Journal of Applied Electrochemistry*, **1985**, *15*, 705–710.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Srebrny Krzyż Zasługi, 1985
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2012.

Andrzej Albiniak

- Data i miejsce urodzenia: 31.10.1955, Janów Lubelski
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1979
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1985
- Całkowita liczba publikacji: 113
- W tym książek: 1 rozdział
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje :

1. V. Fierro, A. Szczurek, C. Zlotea, J.F. Marêché, M.T. Izquierdo, A. Albiniak, M. Latroche, G. Furdin, A. Celzard, Experimental evidence of an upper limit for hydrogen storage at 77 K on activated carbons, *Carbon,* **2010**, *48*, 1902–1911.
2. A. Perrin, A. Celzard, A. Albiniak, M. Jasieńko-Hałat, J.F. Marêché, G. Furdin, NaOH activation of anthracites: effect of hydroxide content on pore textures and methane storage ability, *Microporous and Mesoporous Materials*, **2005**, *81*, 31–40.
3. A. Celzard, A. Albiniak, M. Jasieńko-Hałat, J.F. Marêché , G. Furdin, Methane storage capacities and pore textures of active carbons undergoing mechanical densification, *Carbon*, **2005**, *43*, 1990–1999.
4. A. Perrin, A. Celzard, A. Albiniak, J. Kaczmarczyk, J.F. Marêché, G. Furdin, NaOH activation of anthracites: effect of temperature on pore textures and methane storage ability, *Carbon,* **2004**, *42*, 2855–2866.
5. A. Albiniak, G. Furdin, D. Bégin, J.F. Marêché, J. Kaczmarczyk, E. Broniek, Exfoliation and textural modification of anthracites, *Carbon*, **1996**, *34*, 1329–1334.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Université de Nancy I, Laboratoire de Chimie du Solide Minéral URA–158 – Chargé de Recherche Associé, 1994–1995
– H. Poincaré Université Nancy – Maître de Conference, 1998
– Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, kierownik Zakładu Węgla Brunatnego i Sorbentów Węglowych, 2002–2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Srebrny Medal za Długoletnią Służbę, 2010
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1996

Inne istotne informacje:

– Wiceprzewodniczący Państwowej Komisji Normalizacyjnej ds. Paliw Stałych od 1994

Hobby: majsterkowanie.

Tadeusz Andruniów

- Data i miejsce urodzenia: 15.02.1971, Przemyśl
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab., prof. nadzw.
- Studia: Uniwersytet Jagielloński, 1994
- Dr: Uniwersytet Jagielloński, 1999
- Dr hab.: Uniwersytet Jagielloński, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 40
- W tym książek: 1 rozdział

Najważniejsze publikacje:

1. C. Bernini, T. Andruniów, M. Olivucci, R. Pogni, R. Basosi, A. Sinicropi, Effects of the protein environment on the spectral properties of tryptophan radicals in *Pseudomonas aeruginosa* azurin, *Journal of the American Chemical Society*, **2013**, *135*, 4822–4833 (JACS Spotlight).
2. L. M. Frutos, T. Andruniów, F. Santoro, N. Ferré, M. Olivucci, Tracking the excited-state time evolution of the visual pigment

* Cztery ankiety odnoszą się do pracowników Wydziału Chemicznego, zatrudnionych na etatach nienaukowych.

with multiconfigurational quantum chemistry, *Proceedings of the National Academy of Sciences U.S.A.*, **2007**, *104*, 7764–7769.
3. T. Andruniów, S. Fantacci, F. De Angelis, N. Ferré, M. Olivucci, Mechanism of the initial conformational transition of a photomodulable peptide, *Angewandte Chemie, International Edition,* **2005**, *44*, 6077–6081.
4. T. Andruniów, N. Ferré, M. Olivucci, Structure, initial excited -state relaxation, and energy storage of rhodopsin resolved at the multiconfigurational perturbation theory level, *Proceedings of the National Academy of Sciences U.S.A.*, **2004**, *101*, 17908–17913.
5. T. Andruniów, M.Z. Zgierski, P.M. Kozlowski, Theoretical determination of the Co-C bond energy dissociation in cobalamins, *Journal of the American Chemical Society*, **2001**, *123*, 2679–2680.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda tygodnika „Polityka", 2009
– Stypendium Marie Curie Individual Fellowship przyznane przez Komisję Europejską, 2002.

Michał Araszkiewicz

- Data i miejsce urodzenia: 20.02.1975, Łódź
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1999
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2005
- Całkowita liczba publikacji: 40
- W tym książek: 3 rozdziały
- Liczba patentów: 1 zgłoszenie patentowe

Najważniejsze publikacje:

1. M. Araszkiewicz, A. Kozioł, J. Sikorska-Maciejak, A. Trusek-Hołownia, Determination of the relationship between drying rate and internal temperature development during microwave drying of porous materials, *Inżynieria i Aparatura Chemiczna*, **2014**, *53*, 334–336.
2. M. Araszkiewicz, A. Kozioł, Rozkład temperatury podczas mikrofalowego ogrzewania materiału biologicznego, *Inżynieria i Aparatura Chemiczna*, **2010**, *49*, 12–13.
3. A. Łupinska, M. Araszkiewicz, A. Kozioł, M. Łupiński, Microwave drying of rapeseeds on a semi-industrial scale with inner emission of microwaves, *Drying Technology*, **2009**, *27*, 1332–1337.
4. M. Araszkiewicz, A. Kozioł, A Łupińska, M. Łupiński, IR technique for studies of microwave assisted drying, *Drying Technology*, **2007**, *25*, 569–574.
5. M. Araszkiewicz, A. Kozioł, A Łupińska, M. Łupiński, Microwave drying of various shape particles suspended in an air stream, *Transport in Porous Media*, **2007**, *66*, 173–186.

Inne istotne informacje:

Żona, Katarzyna, synowie, Jerzy i Tadeusz

Hobby: sport – chińskie sztuki walki, instruktor w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Bartkiewicz

- Data i miejsce urodzenia: 2.04.1967, Wałbrzych
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. Inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1992
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Dr hab.: Wojskowa Akademia Techniczna, 2005
- Prof.: 2014
- Całkowita liczba publikacji: 118
- W tym książek: 1 oraz 3 rozdziały
- Liczba patentów: 7
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. S. Bartkiewicz, A. Miniewicz, Whirl-enhanced continuous wave laser trapping of particles, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2015**, *17*, 1077–1083.
2. A. Sobolewska, J. Zawada, S. Bartkiewicz, Biphotonic photochromic reaction results in the increase of the efficiency of the holographic recording process in an azo-polymer, *Langmuir*, **2014**, *30*, 17–21.
3. A. Sobolewska , S. Bartkiewicz, J. Myśliwiec, K.D. Singer, Holographic memories based on a single-component phototropic liquid crystal, *Journal of Materials Chemistry C*, **2014**, *2*, 1409–1412.
4. A. Anczykowska, S. Bartkiewicz, M. Nyk, J. Myśliwiec, Study of semiconductor quantum dots influence on photorefractivity of liquid crystals*, Applied Physics Letters*, **2012**, *101*, 101–107.
5. B. Sahraoui, A. Anczykowska, S. Bartkiewicz, J. Myśliwiec, Optimization of liquid crystal structures for real time holography applications*, Optics Express*, **2011**, *19*, 24454–24459.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Pełnomocnik Dyrektora Filii, p.o. zastępcy Dyrektora Filii ds. Studenckich, Filia Politechniki Wrocławskiej w Wałbrzychu, 1998–1999
– Kierownik Dydaktycznej Pracowni Analizy Instrumentalnej Politechniki Wrocławskiej, od 2000

Hobby: muzyka, elektronika, fotonika.

Wojciech Bartkowiak

- Data i miejsce urodzenia: 07.02.1970, Bogatynia
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. Inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1994
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny 2006
- Prof.: 2012
- Całkowita liczba publikacji: 109
- W tym książek: 5 rozdziałów w książkach
- Liczba wypromowanych doktorów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. M. Wielgus, W. Bartkowiak, Solvent effect on two-photon absorption of organic molecules, w: *Handbook of Solvents*, ed. G. Wypych, ChemTechPublishing, Toronto **2014**, *1*, 695–702.
2. P. Lipkowski, J. Kozłowska, A. Roztoczyńska, W. Bartkowiak, Hydrogen-bonded complexes upon spatial confinement: structural and energetic aspects, *Physical Chemistry Chemical Physics,* **2014**, *16*, 1430–1440.
3. W. Bartkowiak, Solvatochromism and Nonlinear optical properties of donor-acceptor π-conjugated molecules, w: *Non-Linear Optical Properties of Matter: From Molecules to Condensed Phases*, Series: Challenges and Advances in Computational Chemistry and Physics, ed. M.G. Papadopoulos, A.J. Sadlej, J. Leszczynski, **2006**, *1*, 299–308,
4. R. Zaleśny, W. Bartkowiak, S. Styrcz, J. Leszczynski, Solvent effects on conformationally induced enhancement of the two -photon absorption cross section of a pyridinium-*N*-phenolate betaine dye. A quantum chemical study, *Journal of Physical Chemistry A*, **2002**, *106*, 4032–4037.
5. J. Lipiński, W. Bartkowiak, Solvent effect on the electronic structure of molecules studied by Langevin dipoles/Monte Carlo approach, *Journal of Physical Chemistry A*, **1997**, *101*, 2159–2165.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Chemii Teoretycznej Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 2008–2014
– Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 2012–2014
– Kierownik Wydziałowego Zakładu Chemii Fizycznej i Kwantowej, od 2015

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej, 2003, 2004, 2008, 2011, 2013
– Nagrody Rektora Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, 2008, 2012
– Nagroda Zespołowa Ministra Edukacji i Szkolnictwa Wyższego, 2006

Hobby: historia nauki, motoryzacja.

Julia Bąkowicz

- Data i miejsce urodzenia: 03.12.1982, Piotrków Trybunalski
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, Inżynieria Materiałowa, 2006
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2010
- Całkowita liczba publikacji: 16

Najważniejsze publikacje:

1. J. Bąkowicz, J. Olejarz, I. Turowska-Tyrk, Steering photochemical reactivity of 2,4,6-triisopropylbenzophenonate anion in a crystalline state, *Journal of Photochemistry and Photobiology A*, **2014**, *273*, 34–42.
2. J. Bąkowicz, I. Turowska-Tyrk, Structural transformations in crystals induced by radiation and pressure. Part 1. How pressure influences the intramolecular photochemical reactions in crystals, *CrystEngComm*, **2014**, *16*, 6039–6048.
3. J. Bąkowicz, J. Skarżewski, I. Turowska-Tyrk, Monitoring structural transformations in crystals. Part 14. Photo-induced structural changes in two crystal forms with different numbers of independent molecule, *CrystEngComm*, **2011**, *13*, 4332–4338.
4. I. Turowska-Tyrk, J. Bąkowicz, J.R. Scheffer, Monitoring structural transformationns in crystals. Part 11. Yang photocyclizations – one type of reaction, but diversity of structural changes, *Acta Crystallographica*, **2007**, *B63*, 933–940.
5. I Turowska-Tyrk, J. Bąkowicz, R. Scheffer, W. Xia, Monitoring structural transformations in crystals. Part 9. Monitoring reaction centers and molecules during an enantioselective photoreaction in a crystal, *CrystEngComm*, **2006**, *8*, 616–621.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Przewodniczącego Komitetu Krystalografii PAN – II miejsce w konkursie na najlepszą prezentację plakatową, 51th Polish Crystallographic Meeting, 2009

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Krystalograficzne, członek od 2010

Hobby: piesze górskie wędrówki.

Łukasz Berlicki

- Data i miejsce urodzenia: 02.06.1976, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab., prof. nadzw.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, 2000; Politechnika Wrocławska, Wydział Elektroniki, 2000
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2004
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 44
- W tym książek: 2 rozdziały

Najważniejsze publikacje:

1. Ł. Berlicki, M. Kaske, R. Gutierrez-Abad, G.Bernhardt, O. Illa, R.M. Ortuño, C. Cabrele, A. Buschauer, O. Reiser, Replacement of Thr32 and Gln34 in the C-terminal neuropeptide Y fragment 25–36 by *cis*-cyclobutane- and *cis*-cyclopentane β-amino acids shifts selectivity toward the Y4 receptor, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2013**, *56*, 8422–8431.
2. Ł. Berlicki, L. Pilsl, E. Wéber, I. M. Mándity, C. Cabrele, T.A. Martinek, F. Fülöp, O. Reiser, Unique α,β- and α,α,β,β-peptide foldamers based on cis-β-aminocyclopentanecarboxylic acid, *Angewandte Chemie International Edition*, **2012**, *51*, 2208–2212.
3. S. Vassiliou, P. Kosikowska, A. Grabowiecka, A. Yiotakis, P. Kafarski, Ł. Berlicki, Computer-aided optimization of phosphinic inhibitors of bacterial ureases, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2010**, *53*, 5597–5606.

4. S. Vassiliou, A. Grabowiecka, P. Kosikowska, A. Yiotakis, P. Kafarski, Ł. Berlicki, Design, synthesis and evaluation of novel organophosphorus inhibitors of bacterial ureases, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2008**, *51*, 5736–5744.
5. Ł. Berlicki, A. Obojska, G. Forlani, P. Kafarski, Design, synthesis, and activity of analogues of phosphinothricin as inhibitors of glutamine synthetase, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2005**, *48*, 6340–6349.

Hobby: fotografia podróżnicza.

Bogdan Boduszek

- Data i miejsce urodzenia: 17.06.1946, Brzostków
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1970
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Prof.: 2013
- Całkowita liczba publikacji: 108
- W tym książek: 1 monografia, 3 rozdziały w książkach
- Liczba patentów: 13
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. B. Boduszek, The acidic cleavage of pyridylmethyl(amino)-phosphonates. Formation of the corresponding amines, *Tetrahedron*, **1996**, *52*, 12483–12494.
2. B. Boduszek, J. Oleksyszyn, K. Chih-Min, J. Selzler, R.E. Smith, J.C. Powers, Dipeptide phosphonates as inhibitors of dipeptidyl peptidase IV, *Journal of Medicinal Chemistry,* **1994**, *37*, 3969–3976.
3. J. Oleksyszyn, B. Boduszek, K. Chih-Min, J.C. Powers, Novel amidine-containing peptidyl phosphonates as irreversible inhibitors for blood coagulation and related serine proteases, *Journal of Medicinal Chemistry*, **1994**, *37*, 226–231.
4. B. Boduszek, H.J. Shine, Preparation of solid thianthrene cation radical tetrafluoroborate, *Journal of Organic Chemistry*, **1988**, *53*, 5142–5143.
5. B. Boduszek, H.J. Shine, The mechanism of the quinamine rearrangements, *Journal of the American Chemical Society*, **1988**, *110*, 3247–3252.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zespołu Dydaktycznego Chemii Organicznej i Ogólnej w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii Politechniki Wrocławskiej, 1996–2002

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2008
– Siedem nagród Rektora Politechniki Wrocławskiej za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne w latach 1973–2010
– Nagrody Dziekana za osiągnięcia naukowe w latach 1997–2010
– Nagrody Dyrektora Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej w latach 1978–2000
– Nagroda Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1998) za cykl tematycznych publikacji

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego, od 1989

Hobby: turystyka, fotografia.

Jolanta Borkowska-Burnecka

- Data i miejsce urodzenia: 12.03.1953, Białystok
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: mgr inż.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 1980
- Dr hab.: Wydział Chemiczny, Politechnika Wrocławska, 2013
- Całkowita liczba publikacji: 66
- W tym książek: 1 monografia oraz 11 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:

1. J. Borkowska-Burnecka, A. Szymczycha-Madeja, W. Żyrnicki, Determination of toxic and other trace elements in calcium-rich materials using cloud point extraction and inductively coupled plasma emission spectrometry, *Journal of Hazardous Materials,* **2010**, *182*, 477–483.
2. J. Borkowska-Burnecka, W. Żyrnicki, K.D. Seltzer, E.H. Fink, Rotational and vibrational temperatures of electronically excited BiN radicals in a chemiluminescent flame, *Journal of Quantitative Spectroscopy and Radiative Transfer*, **2008**, *109*, 1599–1606.
3. J. Borkowska-Burnecka, A. Leśniewicz, W. Żyrnicki, Comparison of pneumatic and ultrasonic nebulizations in inductively coupled plasma atomic emission spectrometry – matrix effects and plasma parameters, *Spectrochimica Acta*, *Part B*, **2006**, *61*, 579–587.
4. J. Borkowska-Burnecka, U. Jankowiak, W. Żyrnicki, K.A. Wilk, Effect of surfactant addition on ultrasonic leaching of trace elements from plant samples in inductively coupled plasma-atomic emission spectrometry, *Spectrochimica Acta, Part B*, **2004**, *59*, 585–590.
5. J. Borkowska-Burnecka, W. Żyrnicki, K.D. Seltzer, E.H. Fink, Rotational and vibrational temperatures measured in a chemiluminescent flame from FTIR Bi2 emission spectra, *Journal of Quantitative Spectroscopy and Radiative Transfer*, **2004**, *86*, 87–95.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2011
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2014

Hobby: czytanie (kryminały i fantastyka), wędkowanie.

Elżbieta Broniek

- Data i miejsce urodzenia: 14.12.1956, Miłkowice
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1981
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, 1987
- Całkowita liczba publikacji: 83
- W tym książek: 1 rozdział
- Liczba patentów: 3

Najważniejsze publikacje:

1. M. Kwiatkowski, E. Broniek, Application of the LBET class adsorption models to the analysis of microporous structure of the active carbons produced from biomass by chemical activation with the use of potassium carbonate, *Colloids and Surfaces A – Physicochemical and Engineering Aspects*, **2013**, *427*, 47–52.
2. M. Kwiatkowski, E. Broniek, Application of the LBET class adsorption models to analyze influence of production process conditions on the obtained microporous structure of activated carbons, *Colloids and Surfaces A – Physicochemical and Engineering Aspects*, **2012**, *411*, 105–110.
3. B. Grzyb, A. Albiniak, E. Broniek, G. Furdin, J.F. Marêché, D. Bégin, SO_2 adsorptive properties of activated carbons prepared from polyacrylonitrile and its blends with coal-tar pitch, *Microporous and Mesoporous Materials*, **2009**, *118*, 163–168.
4. A. Celzard, A. Perrin, A. Albiniak, E. Broniek, J.F. Marêché, The effect of wetting on pore texture and methane storage ability of NaOH activated anthracite, *Fuel*, **2007**, *86*, 287–293.
5. J.P. Boudou, M. Chehimi, E. Broniek, T. Siemieniewska, J. Bimer, Adsorption of H_2S or SO_2 on an activated carbon cloth modified by ammonia treatment, *Carbon*, **2003**, *41*, 1999–2007.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Ministra Edukacji Narodowej – zespołowa stopnia trzeciego, 1990.

Jolanta Bryjak

- Data i miejsce urodzenia: 15.08.1954, Jelenia Góra
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab.
- Studia: Uniwersytet Warszawski, 1982
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1990
- Dr hab.: Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, 2005
- Prof.: 2013
- Całkowita liczba publikacji: 133
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. K. Labus, I. Gancarz, J. Bryjak, Immobilization of laccase and tyrosinase on untreated and plasma-treated cellulosic and polyamide membranes. *Materials Science & Engineering C: Materials for Biological Applications,* **2012**, *32*, 228–235.
2. A. Rekuć, J. Bryjak, K. Szymańska, A. Jarzębski, Very stable silica-gel-bound laccase biocatalysts for the selective oxidation in continuous systems, *Bioresource Technology*, **2010**, *101*, 2076–2083.
3. A. Jakób, J. Bryjak, H. Wójtowicz, V. Illeová, J. Annus, M. Polakovič, Inactivation kinetics of food enzymes during ohmic heating *Food Chemistry*, **2010**, *123*, 369–376.
4. J. Bryjak, K. Ciesielski, I. Zbiciński, Modelling of glucoamylase thermal inactivation in the presence of starch by artificial neural network, *Journal of Biotechnology*, **2004**, *114*, 177–185.
5. M. Polakovič, J. Bryjak, Modelling of potato starch saccharification by an *Aspergillus niger* glucoamylase, *Biochemical Engineering Journal*, **2004**, *18*, 57–63.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– 2 Nagrody Dziekana Wydziału Chemicznego za działalność naukowo-badawczą, 1998–2014
– 5 Nagród Rektora Politechniki Wrocławskiej za działalność naukowo-dydaktyczną i organizacyjną
– Srebrny Medal Politechniki Wrocławskiej za długoletnią służbę

Inne istotne informacje:

Dwie córki, Katarzyna i Barbara, oraz dwoje wnucząt
Hobby: wycieczki przyrodnicze i tropami starych cywilizacji.

Marek Bryjak

- Data i miejsce urodzenia: 1953, Syców
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1977
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2001
- Prof.: 2011
- Całkowita liczba publikacji: 93
- W tym książek: 2 książki, 6 rozdziałów
- Liczba patentów: 2
- Liczba wypromowanych doktorów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. S. Porada, L. Weinstein, R. Dash, M. Bryjak, Water desalination using capacitive deionization with microporous carbon electrodes, *ACS Applied Materials & Interfaces*, **2012**, *4*, 1194–1199.
2. N. Kabay, E. Güler, M. Bryjak, Boron in seawater and methods for its separation – A review, *Desalination*, **2010**, *261*, 212–217.
3. I. Gancarz, J. Bryjak, M. Bryjak, Plasma modified polymers as a support for enzyme immobilization 1. Allyl alcohol plasma, *European Polymer Journal*, **2003**, *39*, 1615–1622.
4. I. Gancarz, G. Poźniak, M. Bryjak, Modification of polysulfone membranes 1. CO_2 plasma treatment, *European Polymer Journal*, **1999**, *35*, 1419–1428.
5. M. Bryjak, J. Kozłowski, P. Wieczorek, P. Kafarski, Enantioselective transport of amino-acid through supported chiral liquid membranes, *Journal of Membrane Science*, **1993**, *85*, 221–228.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Przewodniczący Sekcji Membran Polskiego Towarzystwa Chemicznego, 2004–2010
- Kierownik Zakładu Materiałów Polimerowych i Węglowych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, 2004–2008
- Kierownik Zakładu Polimerów Specjalnych na Wydziale Chemicznym PWr, 2001–2004
- Pełnomocnik dziekana Wydziału Chemicznego PWr ds. Studiów Niestacjonarnych, 2008–2012

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Nagrody Ministra, 1985, 1990, 1998, 2004
- Srebrny Krzyż Zasługi, 2001
- Medal Edukacji Narodowej, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek zarządu Sekcji Membran, 2000–2010
- Członek zarządu Polskiego Towarzystwa Membranowego, 2010–2014.

Małgorzata Brzezińska-Rodak

- Data i miejsce urodzenia: 20.05.1973, Kłodzko
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż. biotechnologii, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Dr: dr nauk biologicznych, Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, 2007
- Całkowita liczba publikacji: 24
- W tym książek: 6 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:
1. K. Kozyra, M. Klimek-Ochab, M. Brzezińska-Rodak, E. Żymańczyk-Duda, Direct determination of enantiomeric enrichment of chiral, underivatized aminophosphonic acids – useful for enantioselective bioconversion results evaluation, *Central European Journal of Chemistry*, **2013**, *11*, 1542–1547.
2. K. Kozyra, M. Brzezińska-Rodak, M. Klimek-Ochab, E. Żymańczyk-Duda, Biocatalyzed kinetic resolution of racemic mixtures of chiral α-aminophosphonic acids, *Journal of Molecular Catalysis B: Enzymatic*. **2013**, *91*, 32–36.
3. M. Brzezińska-Rodak, M. Klimek-Ochab, E. Żymańczyk-Duda, Biocatalyzed synthesis of chiral *O*-phosphorylated derivative of 2-hydroxy-2-phenylethanephosphonate. W: *Practical methods for biocatalysis and biotransformations* 2, ed. John Whittall, Peter W. Sutton. Chichester: John Wiley & Sons, **2012**, 247–250.
4. M. Brzezińska-Rodak, M. Klimek-Ochab, E. Żymańczyk-Duda, P. Kafarski, Biocatalytic resolution of enantiomeric mixtures of 1-aminoethanephosphonic acid, *Molecules*, **2011**, *16*, 5896–5904.
5. M. Brzezińska-Rodak, The application of fungi as biocatalysts for the synthesis of optically pure phosphonates, *Advanced Studies in Biology*, **2009**, *1*, 243–254.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Koordynator ds. dydaktyki dla kierunku biotechnologia.

Wojciech Budzianowski

Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1994). Asystent w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1994). W 1998 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był prof. Antoni Kozioł. Adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, a następnie (2005) w Zakładzie Procesów Chemicznych i Biochemicznych (od 2015 roku – Zakładzie Inżynierii Bioprocesowej i Biomedycznej). W 2014 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Członek Polskiego Instytutu Spalania.

Doktor habilitowany Wojciech Budzianowski prowadzi badania z zakresu inżynierii energetycznej, inżynierii systemów, a także procesu spalania i wychwytu dwutlenku węgla oraz odnawialnych źródeł energii. Autor i współautor ponad 40 artykułów naukowych, 1 książki, 2 rozdziałów w książkach oraz 2 patentów.

Ewa Burchacka

- Data i miejsce urodzenia: 23.11.1983, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 2007
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2011
- Całkowita liczba publikacji: 8
- Liczba patentów: 2 (7 zgłoszeń patentowych)

Najważniejsze publikacje:
1. E. Burchacka, M. Sieńczyk, I.M. Frick, M. Wysocka, A. Lesner, J. Oleksyszyn, Substrate profiling of *Finegoldia magna* SufA protease, inhibitor screening and application to prevent human fibrinogen degradation and bacteria growth in vitro., *Biochimie*, **2014**, *103*, 137–143.
2. E. Burchacka, M. Zdżalik, J. Stec-Niemczyk, K. Pustelny, G. Popowicz, B. Władyka, A. Dubin, J. Potempa, M. Sieńczyk, G. Dubin, J. Oleksyszyn, Development and binding characteristics of phosphonate inhibitors of SplA protease from *Staphylococcus aureus*, *Protein Science*, **2014**, *23*, 179–189.
3. E. Burchacka, M. Skoreński, M. Sieńczyk, J. Oleksyszyn, Phosphonic analogues of glutamic acid as irreversible inhibitors of *Staphylococcus aureus* endoproteinase GluC: an efficient synthesis and inhibition of the human IgG degradation, *Bioorganic & Medicinal Chemistry Letters*, **2013**, *23*, 1412–1415.
4. E. Burchacka, M. Walczak, M. Sieńczyk, G. Dubin, M. Zdżalik, J. Potempa, J. Oleksyszyn, The development of first *Staphylococcus aureus* SplB protease inhibitors: phosphonic analogues

of glutamine., *Bioorganic & Medicinal Chemistry Letters*, **2012**, *22*, 5574–5578.

Hobby: sport, aranżacja wnętrz.

Joanna Cabaj

- Data i miejsce urodzenia: 07.02.1977, Brzeg Dolny
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2001
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2005
- Dr hab.: Politechnika Łódzka, Wydział Biotechnologii i Nauk o Żywności, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 46
- W tym książek: 5 rozdziałów
- Liczba patentów: 21

Najważniejsze publikacje:

1. A. Jędrychowska, J. Cabaj, A. Świst, J. Sołoducho, Electrochemical laccase sensor based on 3-methylthiophene/3-thiopheneacetic acid/bis (3,4-ethylene-dioxythiophene)-*N*-nonylacridone as a new polymer support, *Journal of Electroanalytical Chemistry*, **2014**, *720–721*, 64–70.
2. J. Cabaj, A. Jędrychowska, D. Zając, J. Sołoducho, Biosensing invertase-based Langmuir-Schaefer films: preparation and characteristic, *Sensors and Actuators B*, **2012**, *166–167*, 75–82.
3. J. Cabaj, A. Chyla, A. Jędrychowska, K. Olech, J. Sołoducho, Detecting platform for phenolic compounds – characteristic of enzymatic electrode, *Optical Materials*, **2012**, *34*, 1677–1681.
4. J. Cabaj, J. Sołoducho, A. Chyla, A. Jędrychowska, Hybrid phenol biosensor based on modified phenoloxidase electrode, *Sensors and Actuators B*, **2011**,*157*, 225–231.
5. J. Cabaj, J. Sołoducho, A. Nowakowska-Oleksy, Langmuir–Blodgett film based biosensor for estimation of phenol derivatives, *Sensors and Actuators B*, **2010**, *143*, 508–515.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Wydziałowy Koordynator ds. Staży i Praktyk Studenckich w ramach programu Erasmus, od 2010
– Członek Komisji Dyplomowej na studiach II stopnia, specjalność biotechnologia molekularna i biokataliza, od 2013

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Zespołowa Rektora Politechniki Wrocławskiej za wynalazki zgłoszone do ochrony w Urzędzie Patentowym RP w IV Uczelnianym Konkursie Wynalazczym, 2006
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej dla Młodego Naukowca za wynalazki zgłoszone do ochrony w Urzędzie Patentowym RP w V Uczelnianym Konkursie Wynalazczym, 2007
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej w uznaniu za wyróżniający wkład w działalność Uczelni, 2007, 2010
– Nagroda Dziekana Wydziału Chemicznego za osiągnięcia w pracy naukowej, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 2011

Hobby: literatura, kino, teatr.

Ewa Chmielewska

- Data i miejsce urodzenia: 15.05.1981, Lwówek Śląski
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2005
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2010
- Całkowita liczba publikacji: 19
- W tym książek: 6 rozdziałów
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. E. Chmielewska, P. Miszczyk, P. Kafarski, K. Kempińska, J. Wietrzyk, *In vitro* assay of the biological activity of bisphosphonates, *Interdisciplinary Journal of Engineering Sciences*, **2014**, *2*, 13–16.
2. E. Matczak-Jon, K. Ślepokura, W. Zierkiewicz, P. Kafarski, E. Dąbrowska (Chmielewska), The role of hydrogen bonding in conformational stabilization of 3,5,6- and 3,5-substituted (pyridin-2-yl) aminomethane-1,1-diphosphonic acids and related (pyrimidin-2-yl) derivative, *Journal of Molecular Structure,* **2010**, *980*, 182–192.
3. E. Mytnik, J. Kuryszko, E. Chmielewska, P. Kafarski, Molekularny mechanizm działania bisfosfonianów i ich zastosowanie w praktyce klinicznej, *Medycyna Weterynaryjna,* **2010**, *66*, 307–310.
4. E. Dąbrowska (Chmielewska), A. Burzyńska, A. Mucha, E. Matczak-Jon, W. Sawka-Dobrowolska, Ł. Berlicki, P. Kafarski, Insight into the mechanism of three component condensation leading to aminomethylenebisphosphonates, *Journal of Organometallic Chemistry,* **2009**, *694*, 3806–3813.
5. E. Dąbrowska (Chmielewska), M. Piętka-Ottlik, J. Palus, Bis (2-aminophenyl) diselenide derivatives with amino acids moieties as potential antivirals and antimicrobials, *Phosphorus, Sulfur, and Silicon and Related Elements* **2008**, *183*, 1082–1086.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Dziekana Wydziału Chemicznego za szerzenie wiedzy na Festiwalu Naukowym, 2008

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego, od 2012

Hobby: turystyka górska, narciarstwo zjazdowe, myślistwo, podróże.

Tomasz Chmielewski

- Data i miejsce urodzenia: 06.10.1950, Lublin
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2015 – w toku
- Całkowita liczba publikacji: 117
- W tym książek: 3 rozdziały
- Liczba patentów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. S. Kowalska, A. Łukomska, P. Łoś, T. Chmielewski, B.Z. Woźniak, Potential-controlled electrolysis as an effective method of selective silver electrowinning from complex matrix leaching solutions of copper concentrate, *International Journal of Electrochemical Science*, **2015**, *10*, 1186–1198.
2. T. Chmielewski, Development of a hydrometallurgical technology for production of metals from KGHM Polska Miedz S.A. concentrates, *Physicochemical Problems of Mineral Processing*, **2015**, *51*, 335–350.
3. A. Muszer, J. Wódka, T. Chmielewski, S.A. Matuska, Covellinisation of copper sulphide minerals under pressure leaching, *Hydrometallurgy*, **2013**, *137*, 1–7.
4. T. Chmielewski, Hydrometallurgy in KGHM Polska Miedz S.A. – circumstances, needs and perspectives of application, *Separation Science and Technology*, **2012**, *47*, 1264–1277.
5. A. Łuszczkiewicz, T. Chmielewski, Acid treatment of copper sulfide middings and rougher concentrates in the flotation circuit of carbonate ores, *International Journal of Mineral Processing*, **2008**, *88*, 45–52.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Lider WP4 (Hydrometallurgy) w projekcie BIOSHALE realizowanym w latach 2004–2007 w ramach VI Programu Ramowego
– Członek Rady Redakcyjnej czasopisma Physicochemical Problems of Mineral Processing
– Kierownik Projektu Edukacyjnego „Młody Chemik Eksperymentuje" realizowanego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej od 28 lat

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Decendo Discimus, nagroda za szczególne osiągnięcia w nauczaniu, 2011
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2013
– Nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej za osiągnięcia dydaktyczne: 2004, 2007, 2010, 2014
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2013
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2011
– Stopień górniczy (Dyrektor Górniczy III Stopnia), 2014

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Sekcji Wykorzystania Surowców Mineralnych Komitetu Górnictwa Polskiej Akademii Nauk, od 2007
– **Hobby:** fotografia, podróże.

Katarzyna Chojnacka

Absolwentka Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1999). Od 1999 roku asystent w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 2003 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem był prof. Andrzej Noworyta. Adiunkt w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych na Wydziale Chemicznym (2004). W 2008 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego. Od 2009 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. W 2012 roku otrzymała tytuł naukowy profesora nauk technicznych. Od 2015 roku profesor w Zakładzie Zaawansowanych Technologii Materiałowych na Wydziale Chemicznym. Kieruje Laboratorium Chemicznym Analiz Wielopierwiastkowych.

Profesor Katarzyna Chojnacka specjalizuje się w problematyce procesów biotechnologicznych, szczególnie biosorpcji i bioakumulacji. Autorka lub współautorka ponad 180 artykułów naukowych, 1 książki, 60 rozdziałów w książkach oraz 15 patentów. Wypromowała 4 doktorów.

Piotr Dobryszycki

- Data i miejsce urodzenia: 3.12.1954, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978, Studia podyplomowe w zakresie chemii kwantowej, Uniwersytet Mikołaja Kopernika; Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, Toruń 1978–1980
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1984
- Dr hab.: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Nauk Przyrodniczych, 2005
- Prof.: 2015
- Całkowita liczba publikacji: 63
- W tym książek: 4 rozdziały
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. A. Szamborska-Gbur, G. Rymarczyk, M. Orłowski, T. Kuzynowski, M. Jakób, A. Dziedzic-Letka, A. Górecki, P. Dobryszycki, A. Ożyhar, The molecular basis of conformational instability of the ecdysone receptor DNA binding domain studied by *in silico* and *in vitro* experiments, *PLoS One*, **2014**, *9*, e86052.
2. M. Wojtas, M. Wołcyrz, A. Ożyhar, P. Dobryszycki, Phosphorylation of intrinsically disordered Starmaker protein increases its

ability to control the formation of calcium carbonate crystals, *Crystal Growth & Design*, **2012**, *12*, 158–168.
3. S. Pakuła, M. Orłowski, G. Rymarczyk, T. Krusiński, M. Jakób, A. Zoglowek, A. Ożyhar, P. Dobryszycki, Conformational changes in the DNA-binding domains of the ecdysteroid receptor during the formation of a complex with the hsp27 response element, *Journal of Biomolecular Structure & Dynamics*, **2012,** *30*, 379–393.
4. T. Krusiński, A. Ożyhar, P. Dobryszycki, Dual FRET assay for detecting receptor protein interaction with DNA, *Nucleic Acids Research*, **2010**, *38*, e108.
5. P. Dobryszycki, I. Grad, T. Krusiński, P. Michaluk, D. Sawicka, A. Kowalska, M. Orłowski, M. Jakób, G. Rymarczyk, M. Kochman, A. Ożyhar, The DNA-binding domain of the ultraspiracle drives deformation of the response element whereas the DNA-binding domain of the ecdysone receptor is responsible for a slight additional change of the preformed structure, *Biochemistry*, **2006**, *45*, 668–675.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Przewodniczący Komisji Doktorskiej kierunku biotechnologia, od 2008
- Członek Komisji Programowej Studiów Doktoranckich kierunku biotechnologia, od 2008
- Zastępca Dyrektora Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii ds. Dydaktyki, 1993–1996

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Srebrny Krzyż Zasługi, 2008
- Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek Polskiego Towarzystwa Biochemicznego, od 1982, sekretarz Oddziału, 1986–1990; sekretarz Zjazdu PTBioch, 2002
- Wiceprzewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu PTBioch Wrocław, 2016

Inne istotne informacje: żona – Ewa, córka – Natalia
Hobby: brydż sportowy (tytuł klasyf. PZBS – arcymistrz), tenis, podróże, książki.

Marcin Drąg

- Data i miejsce urodzenia: 30.07.1975, Świdnica
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab., prof. nadzw.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, 1999
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, 2003
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2011
- Całkowita liczba publikacji: 84
- W tym książek: 3 rozdziały
- Liczba patentów: 9
- Liczba wypromowanych doktorów: 3

Najważniejsze publikacje:

1. P. Kasperkiewicz, M. Poręba, S.J. Snipas, H. Parker, C.C. Winterbourn, G.S. Salvesen, M. Drąg, Design of ultrasensitive probes for human neutrophil elastase through hybrid combinatorial substrate library profiling, *Proceedings of the National Academy of Sciences U.S.A.*, **2014**, *111*, 2518–2523.
2. A. Byzia, J.Z. Haeggström, G.S. Salvesen, M. Drąg, A remarkable activity of human leukotriene A4 hydrolase (LTA4H) toward unnatural amino acids, *Amino Acids*, **2014**, *46*, 1313–1320.
3. M. Poręba, P. Kasperkiewicz, S.J. Snipas, D. Fasci, G.S. Salvesen, M. Drąg, Unnatural amino acids increase sensitivity and provide for the design of highly selective caspase substrates, *Cell Death and Differentiation*, **2014**, *21*, 1482–1492.
4. M. Drąg, G.S. Salvesen, Emerging principles in protease-based drug discovery, *Nature Reviews Drug Discovery*, **2010**, *9*, 690–701.
5. M. Drąg, M. Bogyo, J.A. Ellman, G.S. Salvesen, Aminopeptidase fingerprints, an integrated approach for identification of good substrates and optimal inhibitors, *Journal of Biological Chemistry*, **2010**, *285*, 3310–3318.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Sekretarz Wrocławskiej Sekcji Polskiego Towarzystwa Chemicznego, od 2011
- Wiceprezes Klubu Stypendystów Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, od 2013
- Członek zespołu ekspertów Narodowego Centrum Nauki
- Członek zespołu ekspertów Fundacji na rzecz Nauki Polskiej

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za pracę doktorską, 2003
- Nagroda Firmy Sigma-Aldrich i Polskiego Towarzystwa Chemicznego za najlepszą pracę doktorską z dziedziny chemii, obronioną w Polsce w 2003 roku, 2004
- Laureat Konkursu na Roczne Stypendia Naukowe dla Młodych Naukowców organizowanego przez Fundację na rzecz Nauki Polskiej, 2005
- Laureat Konkursu FOCUS na założenie własnego zespołu badawczego organizowanego przez Fundację na rzecz Nauki Polskiej, 2009
- Laureat stypendium dla Wybitnych Młodych Naukowców Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 2009
- Wybrany przez Kapitułę Naukową na Członka Akademii Młodych Uczonych i Artystów, 2010
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za wyróżniający dorobek naukowy, 2010
- Nominacja do Klubu Młodych Intelektualistów, 2011

– Nagroda Indywidualna I Stopnia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla nauczycieli akademickich za osiągnięcia naukowe, 2011
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za osiągnięcia naukowe, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Członek International Proteolysis Society, od 2007
– Członek Akademii Młodych Uczonych i Artystów, od 2010
– Członek Klubu Młodych Intelektualistów, od 2011
– Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego
– Członek Klubu Stypendystów Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, od 2010

Hobby: wędkarstwo spinningowe i castingowe.

Izydor Drela

- Data i miejsce urodzenia: 10.04.1949, Pogórze
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1975
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1981
- Całkowita liczba publikacji: 101
- W tym książek: 1 oraz 18 rozdziałów w książkach
- Liczba patentów: 3

Najważniejsze publikacje:
1. I. Drela, J. Masalski, K. Nitsch, T. Piasecki, Laboratory evaluation of rubber linings used in flue gas desulphurization plants by the gravimetric method and impedance spectroscopy, *Archiwum Energetyki,* **2012***, 42*, 27–36.
2. I. Drela, P. Falewicz, S. Kuczkowska, New rapid test for evaluation of scale inhibitors, *Water Research*, **1998**, *32*, 3188–3191.
3. I. Drela, J. Szynkarczuk, J. Kubicki, Electrodeposition of chromium from Cr(III) electrolytes in the presence of formic acid, *Journal of Applied Electrochemistry*, **1989**, *19*, 933–936.
4. I. Drela, W. Popytak, J. Kubicki, Mathematical modelling of high-current chromium plating with application of a rotating disc electrode, *Journal of the Electrochemical Society,* **1983**, *130*, 1671–1676.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1984
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2003
– Medal Złoty za Długoletnią Służbę, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Członek Polskiego Stowarzyszenia Korozyjnego, od 1995

Hobby: wycieczki górskie i rowerowe.

Piotr Drożdżewski

- Data i miejsce urodzenia: 30.11.1948, Zbąszyń
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1990
- Prof.: 2004
- Całkowita liczba publikacji: 65
- W tym książek: 5 rozdziałów
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 5

Najważniejsze publikacje:
1. P. Drożdżewski, H. Zasłona, M. Kubiak, The X-ray revision of the structure of bis(4-hydroxybenzhydrazide)copper(II) sulphate(VI) dihydrate and its vibrational spectroscopy, *Structural Chemistry*, **2010**, *21*, 405-415.
2. P. Drożdżewski, B. Pawlak, T. Głowiak, Unusal coordination behaviour of imidazole-4-acetic acid. Synthesis, crystal structure and vibrational studies of one-dimensional co-ordination polymer of zinc(II) with two different ligand forms, *Polyhedron*, **2002**, *21*, 2819–2825.
3. W. Fu, P. Drożdżewski, M.D. Davies, S.G. Sligar, M.K. Johnson, Resonance Raman and magnetic circular dichroism studies of reduced [2Fe-2S] proteins, *Journal of Biological Chem*istry, **1992**, *267*, 15502-15510.
4. P. Drożdżewski, Resonance Raman spectra of tautomeric forms of 1-(2-pyridylazo)-2-naphthol and 4-(2-pyridylazo)resorcinol, *Spectrochimica Acta*, **1985**, *41A*, 1035-1039.
5. P. Drożdżewski, Far-infrared studies of Cu(II)-1-(2-pyridylazo)-2-naphthol complexes by metal isotope technique, *Spectrochimica Acta*, **1982**, *38A*, 855-857.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Zastępca dyrektora ds. Dydaktyki w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej, 1991–1996
– Prodziekan ds. Dydaktyki Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2008–2016

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2000
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1986
– Nagroda Senatu Politechniki Wrocławskiej za „Szczególne Osiągnięcia w Nauczaniu", 1994

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 1992

Inne istotne informacje:
– Autor pierwszej wersji Komputerowego Albumu Studentów Politechniki Wrocławskiej oraz Komputerowej Administracji Dydaktyką na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej

– Absolwent wrocławskiej Akademii Muzycznej (dyplom w zakresie kompozycji, 1977). Członek Związku Kompozytorów Polskich od 1986
– **Hobby:** muzyka poważna, astronomia, różne prace techniczne.

Marek Duczmal

- Data i miejsce urodzenia: 03.06.1948, Trzemeszno
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1970
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1979
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2004
- Całkowita liczba publikacji: 50
- W tym książek: 1 (rozprawa habilitacyjna)

Najważniejsze publikacje:

1. A. Wojciechowska, A. Gągor, J. Jezierska, M. Duczmal, Structural, spectroscopic and magnetic properties of a novel copper(II) L-tyrosinato complex, *RSC Advances*, **2014**, *4*, 63150-63161.
2. A. Wojciechowska, A. Gągor, M. Duczmal, Z. Staszak, A. Ożarowski, L-Tyrosinatonickel(II) complex: synthesis and structural, spectroscopic, magnetic, and biological properties of 2{[N (L-Tyr)$_2$ (bpy)]}·3H$_2$O·CH$_3$OH, *Inorganic Chemistry*, **2013**, *52*, 4360–4371.
3. L.B. Jerzykiewicz, J. Utko, M. Duczmal, P. Starynowicz, P. Sobota, Tetranuclear manganese complexes with [Mn$^{II}_4$] and [Mn$^{II}_2$Mn$^{III}_2$] units: syntheses, structures, magnetic properties, and DFT study, *European Journal of Inorganic Chem*istry, **2010**, 4492–4498.
4. L.B. Jerzykiewicz, J. Utko, M. Duczmal, P. Sobota, Titanocene as a precursor for a cyclopentadienyl-free titanium(III)–manganese(II) cluster: a new approach for nano-size materials, *Dalton Transactions*, **2009**, 5450–5452.
5. D. Dobrzyńska, L.B. Jerzykiewicz, J. Jezierska, M. Duczmal, Crystal structure and characterization of manganese(II) carboxylates: 3D metal-organic frameworks, *Crystal Growth & Design*, **2005**, *5*, 1945–1951.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Krzyż Zasługi
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej

Hobby: brydż.

Edyta Dyguda-Kazimierowicz

- Data i miejsce urodzenia: 06.06.1980, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2004
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2009
- Całkowita liczba publikacji: 13
- W tym książek: 1 rozdział

Najważniejsze publikacje:

1. E. Dyguda-Kazimierowicz, S. Roszak, W.A. Sokalski, Alkaline hydrolysis of organophosphorus pesticides: the dependence of the reaction mechanism on the incoming group conformation, *Journal of Physical Chemistry B*, **2014**, *118*, 7277–7289.
2. E. Chudyk, E. Dyguda-Kazimierowicz, K.M. Langner, W.A. Sokalski, A. Lodola, M. Mor, J. Sirirak, A.J. Mulholland, Non-empirical energetic analysis of reactivity and covalent inhibition of fatty acid amide hydrolase, *Journal of Physical Chemistry B*, **2013**, *117*, 6656–6666.
3. E. Dyguda-Kazimierowicz, W.A. Sokalski, J. Leszczynski, Gas phase mechanisms of degradation of hazardous organophosphorus compounds: do they follow a common pattern of alkaline hydrolysis reaction as in phosphotriesterase?, *Journal of Physical Chemistry B*, **2008**, *112*, 9982–9991.
4. E. Dyguda-Kazimierowicz, J. Grembecka, W.A. Sokalski, J. Leszczynski, Origins of the activity of PAL and LAP enzyme inhibitors: toward *ab initio* binding affinity prediction, *Journal of the American Chemical Society*, **2005**, *127*, 1658–1659.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Pierwsza nagroda w konkursie Fundacji Hasco-Lek na najlepszą pracę doktorską, 2010
– Stypendium START Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2010
– Stypendium L'Oreal Polska dla Kobiet i Nauki, 2008
– Zespołowa Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 2006
– Nagroda Polskiego Towarzystwa Chemicznego za najlepszą pracę magisterską, 2004.

Piotr Falewicz

- Data i miejsce urodzenia: 25.07.1949, Bystrzyca Kłodzka
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1974
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 1978
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Całkowita liczba publikacji: 149
- W tym książek: 18 rozdziałów
- Liczba patentów: 6
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. A. Skoczylas, P. Falewicz, Chemiczna modyfikacja węgli kopalnych przez fosfonylowanie, *Przemysł Chemiczny*, **2013**, *92*, 1503–1505.
2. P. Krawczyk, W. Tylus, P. Falewicz, R. Kędzior, J. Głowiński, Model procesu absorpcji tlenków azotu w obecności nadtlenku wodoru, *Przemysł Chemiczny*, **2011**, *90*, 862–865.
3. M. Klakočar-Ciepacz, P. Falewicz, S. Kuczkowska, A. Zybura, Modelling of corrosion of reinforcement in contact with cracked concrete cover, *Corrosion Engineering, Science and Technology*, **2011**, *46*, 353–359.
4. I. Drela, P. Falewicz, Przemysłowe układy wody chłodzącej: eksploatacja i kompleksowa ochrona inhibitorowa przyjazna

dla środowiska naturalnego, *Przemysł Chemiczny*, **2011**, *90*, 738–741.
5. A. Skoczylas, P. Falewicz, New rapid test for evaluation of scale inhibitors, *Water Research*, **1998**, *32*, 3188–3191.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Kierownik Zakładu Elektrochemii Technicznej i Korozji w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej (I 26), 1983–1985 i 1998–2002
- Zastępca dyrektora Instytutu ds. Dydaktyki, I 26, 2002–2006
- Zastępca dyrektora Instytutu ds. Ogólnych, I 26, 2006–2012
- Dyrektor Instytutu, I 26, Politechnika Wrocławska, 2012–2014

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Złoty Krzyż Zasługi, 2006

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek Polskiego Stowarzyszenia Korozyjnego, 1998–2013
- Członek Komitetu Trwałości Budowli Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa
- Członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 1976–2013

Hobby: szachy.

Joanna Feder-Kubis

- Data i miejsce urodzenia: 01.01.1976, Poznań
- Tytuł i stopień naukowy: dr
- Studia: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Chemii, 2001
- Dr: Politechnika Poznańska, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 30
- W tym książek: 6 rozdziałów
- Liczba patentów: 34

Najważniejsze publikacje:

1. J. Feder-Kubis, B. Szefczyk, M. Kubicki, Symmetrical imidazolium chloride based on (−)-menthol: synthesis, characterization, and theoretical model of the reaction, *Journal of Organic Chemistry*, **2015**, *80*, 237–246.
2. J. Jacquemin, J. Feder-Kubis, M. Zorębski, K. Grzybowska, M. Chorążewski, S. Hensel-Bielówka, E. Zorębski, M. Paluch, M. Dzida, Structure and thermal properties of salicylate-based-protic ionic liquids as new heat storage media. COSMO-RS structure characterization and modeling of heat capacities, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2014**, *16*, 3549–3557.
3. J. Feder-Kubis, K. Tomczuk, The effect of the cationic structures of chiral ionic liquids on their antimicrobial activities, *Tetrahedron*, **2013**, *69*, 4190–4198.
4. J. Pernak, J. Feder-Kubis, Synthesis and properties of chiral ammonium-based ionic liquids, *Chemistry – A European Journal*, **2005**, *11*, 4441–4449.
5. A. Cieniecka-Rosłonkiewicz, J. Pernak, J. Feder-Kubis, A. Ramani, A. Robertson, K. Seddon, Synthesis, anti-microbial activities and anti-electrostatic properties of phosphonium-based ionic liquids, *Green Chem*istry, **2005**, *7*, 855–862.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Wyróżnienie doktoratu, Politechnika Poznańska, 2008
- Laureatka konkursu stypendialnego w ramach projektu „Rozwój potencjału dydaktyczno-naukowego młodej kadry akademickiej Politechniki Wrocławskiej" współfinansowanego przez Unię Europejską w Ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, kategoria: młody doktor, 2009
- Laureatka konkursu stypendialnego w ramach projektu „Rozwój potencjału dydaktyczno-naukowego młodej kadry akademickiej Politechniki Wrocławskiej" współfinansowanego przez Unię Europejską w Ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, kategoria: młody doktor, 2010
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej, 2014

Inne istotne informacje:
- Wykształcenie w zakresie audiologii i protetyki słuchu.
- Uzyskanie tytułu Protetyka słuchu na Wydziale Akustyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, 2000.

Hobby: narciarstwo, wyścigi samochodowe, drift.

Roman Gancarz

- Data i miejsce urodzenia: 21.02.1949, Mielec
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Prof.: 2008
- Całkowita liczba publikacji: 157
- W tym książek: 2 podręczniki, 6 skryptów, 7 rozdziałów
- Liczba patentów: 14
- Liczba wypromowanych doktorów: 8

Najważniejsze publikacje:

1. I. Dudka, B. Kossowska, H. Senhadri, R. Latajka, J. Hajek, R. Andrzejak, J. Antonowicz-Juchniewicz, R. Gancarz, Metabonomic analysis of serum of workers occupationally exposed to arsenic, cadmium and lead for biomarker research: a preliminary study, *Environment International*, **2014**, *68*, 71–81.
2. D. Toczek, K. Kubas, M. Turek, S. Roszak, R. Gancarz, Theoretical studies of structure, energetics and properties of Ca^{2+} complexes with alizarin glucoside, *Journal of Molecular Modeling*, **2013**, *19*, 4209–4214.
3. A. Frąckowiak, P. Skibiński, W. Gaweł, E. Zaczyńska, A. Czarny, R. Gancarz, Synthesis of glycoside derivatives of hydroxyanthraquinone with ability to dissolve and inhibit formation of crystals of calcium oxalate: potential compounds in kidney stone therapy, *European Journal of Medicinal Chemistry*, **2010**, *45*, 1001–1007.

4. I. Pawlaczyk-Graja, L. Czerchawski, W. Pilecki, E. Lamer-Zarawska, R. Gancarz, Polyphenolic-polysaccharide compounds from selected medicinal plants of *Asteraceae* and *Rosaceae* families, chemical characterization and blood anticoagulant activity, *Carbohydrate Polymers*, **2009**, *77*, 568–575.
5. M. Doskocz, S. Roszak, D. Majumdar, J. Doskocz, R. Gancarz, J. Leszczynski, Theoretical studies on the mechanism of C-P bond cleavage of a model alfa-aminophosphonate in acidic condition, *Journal of Physical Chemistry A*, **2008**, *112*, 2077–2081.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Przewodniczący Rady Kierunku Chemia, Wydział Chemiczny, Politechnika Wrocławska, od 2004
– Narodowe Centrum Nauki, ekspert

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Srebrny Krzyż Zasługi

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego

Inne istotne informacje:

– Zainteresowania naukowe – chemia organiczna, mechanizmy reakcji, stereochemia, chemia medyczna, chemia produktów naturalnych, metody matematyczne w chemii, medycynie i projektowaniu leków

Hobby: ogród, turystyka, filozofia nauki.

Mirosław Giurg

- Data i miejsce urodzenia: 25.09.1965, Strzelin
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, 1992
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, 2000
- Całkowita liczba publikacji: 39
- W tym książek: 1 rozdział

Najważniejsze publikacje:

1. M. Wąsińska, A. Korczewska, M. Giurg, J. Skarżewski, Improved protocol for mononitration of phenols with bismuth(III) and iron(III) nitrates, *Synthetic Communications*, **2015**, *45*, 143–150.
2. R. Ruzziconi, S. Spizzichino, M. Giurg, E. Castagnetti, M. Schlosser, Metallation of 2-heterosubstituted naphthalenes at the 1- or 3- position: Factors that may determine the regiochemistry, *Synthesis*, **2010**, 1531–1535.
3. M. Giurg, E. Kowal, H. Muchalski, Catalytic oxidative domino degradation of alkyl phenols towards 2- and 3-substituted muconolactones, *Synthetic Communications*, **2009**, *39*, 251–256.
4. M. Giurg, K. Piekielska, M. Gębala, B. Ditkowski, M. Wolański, W. Peczyńska-Czoch, J. Młochowski, Catalytic oxidative cyclocondensation of *o*-aminophenols to 2-amino-3H-phenoxazin-3-ones, *Synthetic Communications*, **2007**, *37*, 1779–1789.
5. J. Młochowski, M. Brząszcz, M. Giurg, J. Palus, H. Wójtowicz, Selenium-promoted oxidation of organic compounds: Reactions and mechanisms, *European Journal of Organic Chemistry*, **2003**, 4329–4339.

Robert W. Góra

- Data i miejsce urodzenia: 05.10.1974, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej, 2002
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 53

Najważniejsze publikacje:

1. B. Błasiak, M. Maj, M. Cho, R.W. Góra, Distributed multipolar expansion approach to calculation of excitation energy transfer couplings, *Journal of Chemical Theory and Computation*, **2015**, *11*, 3259–3266.
2. R. Szabla, J. Šponer, R.W. Góra, Electron-driven proton transfer along H_2O wires enables photorelaxation of $\pi\sigma^*$ states in chromophore-water clusters, *Journal of Physical Chemistry Letters*, **2015**, *6*, 1467–1471.
3. R. Szabla, J. Campos, J.E. Šponer, J. Šponer, R.W. Góra, J. Sutherland, Excited-state hydrogen atom abstraction initiates the photochemistry of β-2'-deoxycytidine, *Chemical Science*, **2015**, *6*, 2035–2043.
4. R.W. Góra, B. Błasiak, On the origins of large interaction-induced first hyperpolarizabilities in hydrogen-bonded π-electronic complexes, *Journal of Physical Chemistry A*, **2013**, *117*, 6859–6866.
5. R.W. Góra, S. Grabowski, J. Leszczynski, Dimers of formic acid, acetic acid, formamide and pyrrole-2-carboxylic acid: an *ab initio* study, *Journal of Physical Chemistry A*, **2005**, *109*, 6397–6405.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Pełnomocnik dziekana Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej ds. Elektronicznego Wspomagania Nauczania, od 2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Stypendium Krajowe Fundacji na rzecz Nauki Polskiej dla młodych naukowców, 2002
– Zespołowa Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 2006
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej w latach: 2004, 2008 i 2012
– Zespołowa Nagroda Rektora Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, 2008.

Henryk Górecki

Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1970). W latach 1970–1974 doktorant w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej. W 1974 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był prof. Jerzy Schroeder. W 1980 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1981 roku na stanowisku docenta w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. W 1988 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (od 1996 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Dyrektor Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych (1982–1987). W latach 1987–1992 dyrektor Pionu Nauki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1996–2002). Od 2015 roku profesor w Zakładzie Zaawansowanych Technologii Materiałowych na Wydziale Chemicznym. Członek organów zarządzających nauką, m.in. przewodniczący Zespołu Chemii, Technologii Chemicznej oraz Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska Komitetu Badań Naukowych, członek Rady Nauki Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Członek Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Członek towarzystw naukowych, m.in. International Union of Pure and Applied Chemistry, Polskiego Towarzystwa Chemicznego, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego oraz Akademii Inżynierów w Polsce. Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu (2007) i Politechniki Krakowskiej (2010).

Profesor Henryk Górecki specjalizuje się w technologii chemicznej. Autor i współautor ponad 250 prac naukowych, 14 monografii, współtwórca około 60 patentów krajowych i 20 zagranicznych, a także ponad 200 opracowań dla przemysłu. Wypromował 8 doktorów.

Agnieszka Grabowiecka (Obojska)

- Data i miejsce urodzenia: 11.03.1970, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr
- Studia: mgr biotechnologii, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Nauk Przyrodniczych, Instytut Biochemii, 1995
- Dr: dr nauk przyrodniczych ze specjalnością biochemia, Uniwersytet Wrocławski, Instytut Biochemii i Biologii Molekularnej, 2003
- Całkowita liczba publikacji: 26
- W tym książek: 5 rozdziałów
- Liczba patentów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. Ł. Berlicki, M. Bochno, A. Grabowiecka, A. Białas, P. Kosikowska, P. Kafarski, *N*-substituted aminomethanephosphonic and aminomethane-*P*-methylphosphinic acids as inhibitors of ureases, *Amino Acids*, **2012**, *42*, 1937–1945.
2. S. Vassiliou, A. Grabowiecka, P. Kosikowska, A. Yiotakis, P. Kafarski, Ł. Berlicki, Design, synthesis, and evaluation of novel organophosphorus inhibitors of bacterial ureases, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2008**, *51*, 5736–5744.
3. A. Grabowiecka, Ł. Berlicki, P. Kafarski, B. Lejczak, M. Chicca, G. Forlani, Herbicidal pyridyl derivatives of aminomethylenebisphosphonic acid inhibit plant glutamine synthetase, *Journal of Agricultural and Food Chemistry*, **2004**, *52*, 3337–3344.
4. A. Grabowiecka, N.G. Ternan, B. Lejczak, P. Kafarski, G. McMullan, Organophosphonate utilization by the thermophile *Geobacillus caldoxylosilyticus* T20, *Applied and Environmental Microbiology*, **2002**, *68*, 2081–2084.

Hobby: pielęgnacja ogrodu.

Beata Greb-Markiewicz

- Data i miejsce urodzenia: 25.05.1968, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, kierunek Biotechnologia, 1993
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1999
- Całkowita liczba publikacji: 18
- W tym książek: współautorstwo 1 rozdziału

Najważniejsze publikacje:

1. B. Greb-Markiewicz, D. Sadowska, N. Surgut, J. Godlewski, M. Zarębski, A. Ożyhar, Mapping of the sequences directing localization of the *Drosophila* germ cell-expresses protein (GCE), *PLoS One*, **2015**, *10*, e0133307.
2. B. Greb-Markiewicz, M. Orłowski, J. Dobrucki, A. Ożyhar, Sequences that direct subcellular traffic of the *Drosophila* methoprene-tolerant protein (MET) are located predominantly in the PAS domains, *Molecular and Cellular Endocrinology*, **2011**, *345*, 16–26.
3. B. Greb-Markiewicz, T. Fauth, M. Spindler-Barth, Ligand binding is without effect on complex formation of the ligand binding domain of the ecdysone receptor (EcR), *Archives of Insect Biochemistry Physiology*, **2005**, *59*, 1–11.
4. A. Al-Adhami, J. Bryjak, B. Greb-Markiewicz, W. Peczyńska-Czoch, Immobilization of wood-rotting fungi laccases on modified cellulose and acrylic carriers, *Process Biochemistry*, **2002**, *37*, 1387–1394.
5. A. Zabża, B. Greb-Markiewicz, G. Sodano, F. de Riccardis, Microbial transformation of isoprenoid system by means of fungi of *Zoophthora* genus – Microbial transformation of compounds with alpha-campholenic system by means of fungus *Zoophthora* (*Neopandora*) *sp.*, *Journal of Basic Microbiology*, **1995***, 35*, 433–439.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Biochemiczne

Hobby: taniec, żeglarstwo, skrzypce.

Grażyna Gryglewicz

- Data i miejsce urodzenia: 16.07.1955, Gołdap
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1979
- Dr inż.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1983
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Prof.: 2008
- Całkowita liczba publikacji: 145
- W tym książek: 2 oraz 13 rozdziałów
- Liczba patentów: 2
- Liczba wypromowanych doktorów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. E. Lorenc-Grabowska, G. Gryglewicz, M.A. Diez, Kinetics and equilibrium study on phenol adsorption on nitrogen-enriched activated carbons, *Fuel*, **2013**, *114*, 235–243.
2. G. Gryglewicz, A. Śliwak, F. Beguin, Carbon nanofibers grafted on activated carbon as an electrode in high-power supercapacitors, *ChemSusChem*, **2013**, *6*, 1516–1522.
3. A. Śliwak, B. Grzyb, J. Ćwikła, G. Gryglewicz, Influence of wet oxidation of herringbone carbon nanofibers on the pseudocapacitance effect, *Carbon*, **2013**, *64*, 324–333.
4. A. Klijanienko, E. Lorenc-Grabowska, G. Gryglewicz, Development of mesoporosity during phosphoric acid activation of wood in steam atmosphere, *Bioresource Technology*, **2008**, *99*, 7208–7214.
5. E. Lorenc-Grabowska, G. Gryglewicz, Adsorption characteristics of Congo Red on coal-based mesoporous activated carbon, *Dyes and Pigments*, **2007**, *74*, 34–40.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1996–1999
– Pełnomocnik dziekana ds. studiów niestacjonarnych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, 1999–2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
– Medal z wizerunkiem Noblistki Marii Skłodowskiej-Curie, 2011

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Węglowe, członek Zarządu od 2013
– **Hobby:** muzyka, turystyka górska.

Stanisław Gryglewicz

- Data i miejsce urodzenia: 01.10.1954, Babiak
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż., prof. nadzw.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1978
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2005
- Całkowita liczba publikacji: 98
- W tym książek: 5 rozdziałów
- Liczba patentów: 9
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. S. Gryglewicz, M. Muszyński, J. Nowicki, Enzymatic synthesis of rapeseed oil-based lubricants, *Industrial Crops and Products*, **2013**, *45*, 25–29.
2. S. Gryglewicz, W. Piechocki, Hydrodechlorination of dichlorobenzenes and their derivatives over Ni–Mo/C catalyst: kinetic analysis and effect of molecular structure of reactant, *Chemosphere*, **2011**, *83*, 334–339.
3. S. Gryglewicz, F. Oko, Synthesis and biosynthesis of oligomeric sebacates as lubricants oils, *Industrial and Engineering Chemistry Research*, **2005**, *44*, 1640–1644.
4. S. Gryglewicz, Lipase catalysed synthesis of sebacic and phthalic esters. *Enzyme and Microbial Technology*, **2003**, *33*, 952–957.
5. S. Gryglewicz: Alkaline-earth metal compounds as alcoholysis catalysts for ester oils synthesis. *Applied Catalysis A: General*, **2000**, *192*, 23–28.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Ministra za pracę doktorską, 1983
– Nagroda Ministra Środowiska, 2000.

Jolanta Grzechowiak-Milewska

- Data i miejsce urodzenia: 06.1945, Gudele
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1969
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1972
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1987
- Prof.: 2003
- Całkowita liczba publikacji: 130
- W tym książek: 3 monografie, 3 skrypty
- Liczba patentów: 8
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. A. Masalska, J.R. Grzechowiak, K. Jaroszewska, Effect of metal-support interactions in Ni/ZSM-5+Al_2O_3. Catalysts on the transformation of *n*-paraffins, *Topics in Catalysis*, **2013**, *56*, 981–994.
2. J.R. Grzechowiak, A. Masalska, K. Jaroszewska, K. Sadowska, Hydroconversion of 1-methylnaphthalene over Pt/SBA-15 catalysts: effect of SBA-15 chemical composition and method of binder incorporation, *Catalysis Today*, **2011**, *176*, 149–153.

3. J.R. Grzechowiak, I. Szyszka, A. Masalska, Effect of TiO_2 content and method of titania-silica preparation on the nature of oxidic phases and their activity in aromatic hydrogenation, *Catalysis Today*, **2008**, *137*, 433–438.
4. J.R. Grzechowiak, K. Mrozińska, A. Masalska, J. Góralski, J. Rynkowski, W. Tylus, Effect of MCM-41 on the physicochemical properties of Mo and NiMo catalysts and their performance in DBT conversion, *Catalysis Today*, **2006**, *114*, 272–280.
5. J.R. Grzechowiak, I. Wereszczako-Zielińska, J. Rynkowski, M. Ziólek, Hydrodesulphurisation catalysts supported on alumina-titania, *Applied Catalysis A: General*, **2003**, *250*, 95–103.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Przewodnicząca Komisji Doktorskiej Technologia II, od 2006
– Zastępca przewodniczącego Kierunku Technologia Chemiczna, od 2006
– Zastępca dyrektora Instytutu ds. dydaktyki i rozwoju kadry, 1999–2004
– Pełnomocnik dziekana ds. studiów inżynierskich, 1997–1999
– Kierownik grupy badawczej katalizy heterogennej, 1991–2004
– Kierownik grupy badawczej katalizy stosowanej, 1978–1984
– Kierownik laboratorium analitycznego, 1972–1978

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1986
– Złoty Krzyż Zasługi, 1990
– Medal im. Stanisława Pilata za twórczy wkład w rozwój wiedzy naftowej i kształcenie kadr, 2009
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2010
– Medal Stulecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
– Medal Zasłużony dla Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2013
– Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (zespołowa), 1986
– Nagroda Ministra Edukacji Narodowej (indywidualna), 1989
– Nagrody JM Rektora Politechniki Wrocławskiej (16) za osiągnięcia badawcze, dydaktyczne i organizacyjne

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego, członek od 1969
– Komisja Analizy Petro- i Karbochemicznej PAN, członek, 1985–1991
– Komisja Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN, Oddział we Wrocławiu, członek od 1989 (przewodnicząca od 2010)
– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 1995
– Polski Klub Katalizy, członek od 1997 (prezes 2008–2013)
– Polskie Towarzystwo Zeolitowe, członek od 2000 (v-ce prezes: 2000–2004)
– Członek Rad Naukowych: Instytutu Technologii Nafty w Krakowie – przewodnicząca, 2002–2007, Instytutu Paliw i Energii Odnawialnej, 2008–2011, Instytutu Nafty i Gazu w Krakowie, od 2012
– Członek Rady Europejskiej Federacji Towarzystw Katalizy (EFCATS), 2008–2013
– Członek Rady Naukowej czasopisma *Nafta-Gaz*, od 2009

Hobby: turystyka górska, podróże.

Renata Grzywa

- Data i miejsce urodzenia: 20.03.1980, Lubin
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 2004
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2009
- Całkowita liczba publikacji: 13
- Liczba patentów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. R. Grzywa, E. Burchacka, M. Łęcka, Ł. Winiarski, M. Walczak, A. Łupicka-Słowik, M. Wysocka, T. Burster, K. Bobrek, K. Csencsits-Smith, A. Lesner, M. Sieńczyk, Synthesis of novel phosphonic-type activity-based probes for neutrophil serine proteases and their application in spleen lysates of different organisms, *ChemBioChem*, **2014**, *15*, 2605–2612.
2. R. Grzywa, A. Łupicka-Słowik, M. Walczak, M. Idzi, K. Bobrek, S. Boivin, A. Gaweł, T. Stefaniak, J. Oleksyszyn, M. Sieńczyk, Highly sensitive detection of cancer antigen 15–3 using novel avian IgY antibodies, *ALTEX*, **2014**, *31*, 43–52.
3. R. Grzywa, M. Sieńczyk, Phosphonic esters and their application of protease control, *Current Pharmaceutical Design*, **2013**, *19*, 1154–1178.
4. F. Zou, M. Schmon, M. Sieńczyk, R. Grzywa, D. Palesch, B.O. Boehm, Z.L. Sun, C. Watts, R. Schirmbeck, T. Burster, Application of a novel highly sensitive activity-based probe for detection of cathepsin G, *Analytical Biochemistry*, **2012**, *421*, 667–672.
5. R. Grzywa, J. Oleksyszyn, First synthesis of alpha-aminoalkyl--(*N*-substituted) thiocarbamoyl-phosphinates: inhibitors of aminopeptidase N (APN/CD13) with the new zinc-binding group, *Bioorganic & Medicanal Chemistry Letters*, **2008**, *18*, 3734–3736.

Agnieszka Hamerska-Dudra

- Data i miejsce urodzenia: 27.07.1978, Ozimek
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2007
- Całkowita liczba publikacji: 9
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. G. Para, A. Hamerska-Dudra, K.A. Wilk, P. Warszyński, Mechanism of cationic surfactant adsorption – Effect of molecular structure and multiple charge, *Colloids and Surfaces A: Physicochemical and Engineering Aspects*, **2011**, *383*, 67–72.
2. G. Para, A. Hamerska-Dudra, K.A. Wilk, P. Warszyński, Surface activity of cationic surfactants, influence of molecular structure, *Colloids and Surfaces A: Physicochemical and Engineering Aspects*, **2010**, *365*, 215–221.
3. K.A. Wilk, K. Zielińska, A. Hamerska-Dudra, A. Jezierski, Biocompatible microemulsions of dicephalic aldonamide-type surfactants: Formulation, structure and temperature influence, *Journal of Colloid and Interface Science*, **2009**, *334*, 87–95.
4. B. Danko, A.W. Trochimczuk, Z. Samczyński, A. Hamerska-Dudra, R.S. Dybczyński, An attempt to differentiate the affinity of individual lanthanides to the resin using temperature driven swelling of the thermosensitive copolymer of *N*-isopropylacrylamide and 2-(methacryloyloxy)ethyl phosphate – Thermodynamic studies, *Reactive and Functional Polymers*, **2007**, *67*, 1651–1659.
5. A. Hamerska-Dudra, J. Bryjak, A.W. Trochimczuk, Novel method of enzymes stabilization on crosslinked thermosensitive carriers, *Enzyme and Microbial Technology*, **2006**, *38*, 921–925.

Hobby: fotografia, literatura, sport.

Katarzyna Helios (Hernik)

- Data i miejsce urodzenia: 07.11.1979, Ruda Śląska
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 2003
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 12
- W tym książek: 1 oraz 1 rozdział
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. K. Helios, M. Duczmal, A. Pietraszko, D. Michalska, The first Ni(II) complexes of 5-nitroorotate ligand with the tridentate and bidentate coordination modes. Crystal and molecular structures, vibrational spectra and magnetic properties, *Polyhedron*, **2013**, *49*, 259–268.
2. R. Wysokiński, K. Helios, L. Łapiński, M.J. Nowak, D. Michalska, Matrix isolation infrared spectroscopic and quantum chemical studies on the rotational isomers of orotic acid (6-carboxyuracil), *Vibrational Spectroscopy*, **2013**, *64*, 108–118.
3. K. Helios, R. Wysokiński, A. Pietraszko, D. Michalska, Vibrational spectra and reinvestigation of the crystal structure of a polymeric copper(II) – orotate complex, $[Cu(\mu\text{-}HOr)(H_2O)_2]_n$: The performance of new DFT methods, M06 and M05–2X, in theoretical studies, *Vibrational Spectroscopy*, **2011**, *55*, 207–215.
4. K. Helios, A. Pietraszko, R. Wysokiński, D.P. Strommen, D. Michalska, A novel complex of orotic acid (vitamin B_{13}) with nickel, $[Ni(HOr)(NH_3)_2(H_2O)_2]$: Crystal structure, vibrational spectra and density functional study, *Vibrational Spectroscopy*, **2010**, *52*, 1–9.
5. K. Helios, R. Wysokiński, W. Zierkiewicz, L.M. Proniewicz, D. Michalska, Unusual noncovalent interaction between the chelated Cu(II) ion and the π bond in the Vitamin B_{13} complex, *cis*-diammine(orotato)copper(II): theoretical and vibrational spectroscopy studies, *Journal of Physical Chemistry B*, **2009**, *113*, 8158–8169.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Zastępca kierownika Pracowni Spektroskopii Oscylacyjnej, Politechnika Wrocławska, od 2012

Hobby: sport.

Józef Hoffmann

- Data i miejsce urodzenia: 19.03.1954, Pakosław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Chemicznej i Nawozów Mineralnych, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Prof.: 2012
- Całkowita liczba publikacji: 326
- W tym książek: 6 oraz 57 rozdziałów
- Liczba patentów: 42
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. E. Stanisławska-Glubiak, J. Korzeniowska, J. Hoffmann, H. Górecka, W. Jóźwiak, G. Wiśniewska, Effect of sulphur added to phosphate rock on solubility and phytoavailability of phosphorus, *Polish Journal of Chemical Technology*, **2014**, *16*, 81–85.
2. M.M. Wilk, K.N. Jarzembska, J. Janczak, M. Duczmal, J. Hoffmann, V. Videnova-Adrabińska, Synthesis, structural characterization and computational studies of layered metal phosphonates: $[M(HO_3P\text{-}C_5H_4N\text{-}PO_3H)_2(H_2O)_2]_n$ $[M^{II} = Co, Zn, Cd]$, *RSC Advances,* **2014**, *4*, 58858–58866.
3. J. Hoffmann, J. Korzeniowska, E. Stanisławska-Glubiak, K. Hoffmann, Zwiększenie efektywności surowców fosforytowych poprzez dodatek siarki, *Przemysł Chemiczny,* **2012**, *91*, 745–748.
4. D. Korniewicz, Z. Dobrzański, R. Kołacz, J. Hoffmann, A. Korniewicz, K. Antkowiak, Effect of various feed phosphates on productivity, slaughter performance and meat quality of fattening pigs, *Medycyna Weterynaryjna*, **2012**, *68*, 353–358.
5. M. Borowiec, K. Hoffmann, J. Hoffmann, The determination of the degree of zinc complexation by chelating agents with differential pulse voltammetry, *International Journal of Environmental Analytical Chemistry*, **2009**, *89*, 717–725.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Pełnomocnik dziekana ds. studiów Niestacjonarnych I i II stopnia, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, od 2013
- Przewodniczący Rady kierunku Technologia chemiczna, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, od 2013
- Członek Rady Naukowej (aktualnie wiceprzewodniczący), Instytut Podstaw Inżynierii Środowiska PAN w Zabrzu, od 2007
- Członek Komitetu Redakcyjnego, Problemy Ekorozwoju, od 2008
- Koordynator zespołu ds. grupy wyrobów SIC (Chemikalia nieorganiczne specjalnego przeznaczenia), Techniczna Grupa Robocza ds. Przemysłu Chemicznego (Ministerstwo Środowiska), od 2003
- Dyrektor Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej, 2002–2012
- Zastępca dyrektora Instytutu (ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem, ds. ogólnych), 1991–2002
- Wiceprzewodniczący Rady Naukowo-Technicznej ZCh „Alwernia", 1997–1999
- Kierownik zespołu do analizy programów badawczo-rozwojowych spółek GZNF FOSFORY, ALWERNIA S.A., wchodzących w skład Dywizji AGRO grupy Chemicznej CIECH, 2009

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Srebrna Odznaka NOT, 2001
- Nagroda Premiera za osiągnięcia badawczo-wdrożeniowe (nowa technologia wytwarzania nawozów), 2001
- Mistrz Techniki Województwa Legnickiego, 2003
- Wielkopolska Nagroda Gospodarcza za wdrożenie technologii produkcji nawozów w Zakładach Chemicznych Luboń S.A., 2003
- II nagroda IV Kongresu Technologii Chemicznej w Łodzi za najlepszą technologię, 2003
- Nagroda Stowarzyszeń Technicznych za najlepsze osiągnięcia naukowo-badawcze w woj. dolnośląskim, 2002
- Srebrny Krzyż Zasługi, 2006
- Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2009

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Międzynarodowa Unia Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC), członek od 1989
- Polskie Towarzystwo Nukleoniczne (PTN), członek od 1989
- Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek od 1982
- Polskie Towarzystwo Substancji Humusowych (PTHS), członek od 2009
- International Humic Substances Society (IHSS), członek od 2009

Hobby: filatelistyka, marynistyka militarna.

Krystyna Hoffmann

Absolwentka Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1977). Technolog w Przedsiębiorstwie „WUTEH" w Szczecinie (1977–1979), specjalista chemik na Akademii Rolniczej w Szczecinie (1979–1980), asystent projektanta w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu (1980–1984). Specjalista chemik (1984), asystent (1989) i adiunkt (1997) w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej. W 1993 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem był prof. Henryk Górecki. W 2014 roku uzyskała stopień doktora habiilitowanego. Od 2015 roku w Zakładzie Technologii i Procesów Chemicznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Opiekun Koła Naukowego Studentów ChemiTech na Wydziale Chemicznym. Członek zespołu, który otrzymał srebrny medal na Międzynarodowych Targach „Pomysły – Wynalazki – Nowe produkty" iENA 2013 w Norymberdze.

Doktor habilitowany Krystyna Hoffmann specjalizuje się w dziedzinie nawozów mineralnych. Autorka lub współautorka ponad 100 artykułów naukowych, 37 rozdziałów w książkach oraz 12 patentów.

Nina Hutnik

- Data i miejsce urodzenia: 23.07.1982, Namysłów
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Biotechnologia, Chemia środowiska, 2007
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Nauki techniczne, Technologia chemiczna, 2011
- Całkowita liczba publikacji: 64

Najważniejsze publikacje:
1. A. Kozik, N. Hutnik, K. Piotrowski, A. Matynia, Continuous reaction crystallization of struvite from diluted aqueous solution of phosphate(V) ions in the presence of magnesium ions excess, *Chemical Engineering Research and Design*, **2014**, *92*, 481–490.
2. N. Hutnik, A. Kozik, A. Mazieńczuk, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Phosphates(V) recovery from phosphorus mineral fertilizers industry wastewater by continuous struvite reaction crystallization process, *Water Research*, **2013**, *47*, 3635–3643.
3. N. Hutnik, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Continuous reaction crystallization of struvite from phosphate(V) solutions containing calcium ions, *Crystal Research and Technology*, **2011**, *46*, 443–449.
4. B. Wierzbowska, N. Hutnik, K. Piotrowski, A. Matynia, Continuous mass crystallization of vitamin C in L-(+)-ascorbic acid-ethanol-water system – Size-independent growth kinetic model approach, *Crystal Growth and Design,* **2011**, *11*, 1557–1565.

5. B. Wierzbowska, K. Piotrowski, J. Koralewska, N. Hutnik, A. Matynia, Kinetic of nucleation and growth of L-sorbose crystals in a continuous DT MSMPR crystallizer – size independent growth model approach, *Korean Journal of Chemical Engineering*, **2009**, *26*, 175–181.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Wyróżnienie Dziekana w postaci medalu z wizerunkiem noblistki Marii Skłodowskiej-Curie, listopad 2011
– Nagroda Rektora w uznaniu wyróżniającego wkładu w działalność Uczelni, listopad 2012

Inne istotne informacje:

– Studia podyplomowe: Kryminalistyka, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii, 2012.
– Studia podyplomowe: Ekspertyza dokumentów, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii, 2013

Hobby: taneczne formy ruchu, literatura specjalistyczna.

Anna Jakubiak-Marcinkowska

- Data i miejsce urodzenia: 13.01.1979, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2003
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 27

Najważniejsze publikacje:

1. A. Jakubiak-Marcinkowska, M. Legan, J. Jezierska, Molecularly imprinted polymeric Cu(II) catalysts with modified active centres mimicking oxidation enzymes, *Journal of Polymer Research*, **2013**, *20*, 317, 1–11.
2. J. Czulak, A. Jakubiak-Marcinkowska, A. Trochimczuk, Polymer catalysts imprinted with metal ions as biomimics of metalloenzymes, *Advances in Materials Science and Engineering*, **2013**, *2013*, 1–9.
3. B. Kolarz, A. Jakubiak, Catalytic activity of molecular imprinted vinylpyridine/acrylonitrile/divinylbenzene terpolymers with guanidyl ligands-Cu(II) inside the active centres, *Polimery*, **2008**, *11/12*, 848–853.
4. B. Kolarz, A. Jakubiak, J. Jezierska, B. Dach, Polymeric supports with amino groups from halogenoacetylated styrene/divinylbenzene copolymers, *Reactive and Functional Polymers*, **2008**, *68*, 1207–1217.
5. A. Jakubiak, B. Kolarz, J. Jezierska, Catalytic activity of copper(II) enzyme-like catalysts, prepared by molecular imprinting technique in oxidation of phenols, *Macromolecular Symposia*, **2006**, *235*, 127–135.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Koordynator programu Erasmus na Wydziale Chemicznym, od 09.2012

Hobby: muzyka (szczególnie renesansu i baroku), taniec dawny, podróże, gotowanie.

Piotr Jamróz

- Data i miejsce urodzenia: 01.08.1972, Środa Śląska
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 2003
- Całkowita liczba publikacji: 39
- W tym książek: 6 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:

1. P. Jamróz, K. Gręda, P. Pohl, Direct current atmospheric pressure microdischarge generated between a miniature flow helium microjet and a flowing liquid cathode, *Plasma Processes and Polymers*, **2014**, *11*, 755–762.
2. K. Gręda, P. Jamróz, P Pohl, The improvement of the analytical performance of direct current atmospheric pressure glow discharge generated in contact with the small-sized liquid cathode after the addition of non-ionic surfactants to electrolyte solutions, *Talanta*, **2013**, *108*, 74–82.
3. P. Jamróz, P. Pohl, W. Żyrnicki, An analytical performance of atmospheric pressure glow discharge generated in contact with flowing small size liquid cathode, *Journal of Analytical Atomic Spectrometry*, **2012**, *27*, 1032–1037.
4. P. Jamróz, K. Gręda, P. Pohl, Development of direct current atmospheric pressure glow discharges generated in contact with flowing electrolyte solutions for elemental analysis by optical emission spectrometry, *Trends in Analytical Chemistry*, **2012**, *41*, 105–121.
5. P. Jamróz, P. Pohl, W. Żyrnicki, Spectroscopic evaluation of a low power atmospheric pressure mixed argon-helium microwave induced plasma combined with the chemical generation of volatile species for the optical emission spectrometric determination of arsenic, antimony and mercury, *Journal of Analytical Atomic Spectrometry*, **2012**, *27*, 1772–1779.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Rektora za działalność naukową, 2011 i 2013
– European Symposium on Atomic Spectrometry (ESAS 2010), nagroda za poster

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– International Plasma Chemistry Society, członek od 2009
– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 2014

Hobby: turystyka górska i rowerowa, archeologia starożytnych cywilizacji, budownictwo pasywne i zeroenergetyczne.

Krzysztof Janus

- Data i miejsce urodzenia: 14.08.1974, Gdańsk
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1998
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Całkowita liczba publikacji: 23

Najważniejsze publikacje:

1. P. Lutsyk, K. Janus, J. Sworakowski, Photoswitching of an n-type organic field effect transistor by a reversible photochromic reaction in the dielectric film, *Journal of Physical Chemistry C*, **2011**, *115*, 3106–3114.
2. U. Bielecka, P. Lutsyk, K. Janus, J. Sworakowski, W. Bartkowiak, Effect of solution aging on morphology and electrical characteristics of regioregular P3HT FETs fabricated by spin coating and spray coating, *Organic Electronics,* **2011**, *12*, 1768–1776.
3. K. Janus, J. Sworakowski, Photochromism of crown ethers with incorporated azobenzene moiety, *Journal of Physical Chemistry B*, **2005**, *109*, 93–101.
4. K. Janus, I.A. Koshets, J. Sworakowski, S. Nešpůrek, An approximate non-isothermal method to study kinetic processes controlled by a distribution of rate constants: the case of a photochromic azobenzene derivative dissolved in a polymer matrix, *Journal of Materials Chemistry*, **2002**, *12*, 1657–1663.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Stypendium krajowe Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2003

Hobby: fotografia.

Karolina Jaroszewska

- Data i miejsce urodzenia: 30.03.1978, Trzebnica
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2003
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 15

Najważniejsze publikacje:

1. K. Jaroszewska, A. Masalska, K. Bączkowska, J.R. Grzechowiak, Conversion of decalin and 1-methylnaphthalene over AlSBA-15 supported Pt catalysts, *Catalysis Today*, **2012**, *196*, 110–118.
2. K. Jaroszewska, M. Lewandowski, J.R. Grzechowiak, B. Szyja, Hydrodesulphurisation of 4,6-dimethyldibenzothiophene over NiMo catalysts supported on Ti(Al) modified MCM-41, *Catalysis Today*, **2011**, *176*, 202–207.
3. J.R. Grzechowiak, A. Masalska, K. Jaroszewska, K. Sadowska, Hydroconversion of 1-methylnaphthalene over Pt/SBA-15 catalysts: effect of SBA-15 chemical composition and method of binder incorporation, *Catalysis Today*, **2011**, *176*, 149–153.
4. A. Masalska, K. Jaroszewska, J.R.Grzechowiak, Synthesis and application of FeSBA-15 for the conversion of polycyclic aromatic hydrocarbons, *Polish Journal of Environmental Studies*, **2009**, *18*, 141–145.
5. J.R. Grzechowiak, K. Jaroszewska, A. Masalska, J. Góralski, J. Rynkowski, W. Tylus, Effect of MCM-41 on the physicochemical properties of Mo and NiMo catalysts and their performance in DBT conversion, *Catalysis Today*, **2006**, *114*, 272–280.

Hobby: narciarstwo, podróże.

Maria Jasieńko-Hałat

- Data i miejsce urodzenia: 22.07.1958, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1982
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1996
- Całkowita liczba publikacji: 62
- W tym książek: 1 monografia, 1 rozdział

Najważniejsze publikacje:

1. P.J.M. Carrott, I.P.P. Cansado, P.A.M. Mourão, M.M.L. Ribeiro Carrott, A. Albiniak, E. Broniek, M. Jasieńko-Hałat, On the use of ethanol for evaluating microporosity of activated carbons prepared from Polish lignite, *Fuel Processing Technology*, **2013**, *103*, 34–38.
2. M. Jasieńko-Hałat, S. Rysz, Otrzymywanie węgli aktywnych z wierzby energetycznej. Część 1. Aktywacja fizyczna, *Przemysł Chemiczny* **2010**, *89*, 963–965.
3. A. Perrin, A. Celzard, A. Albiniak, M. Jasieńko-Hałat, J.F. Marêché, G. Furdin, NaOH activation of anthracites: effect of hydroxide content on pore textures and methane storage ability, *Microporous and Mesoporous Materials*, **2005**, *81*, 31–40.
4. A. Celzard, A. Albiniak, M. Jasieńko-Hałat, J.F. Marêché, G. Furdin, Methane storage capacities and pore textures of active carbons undergoing mechanical densification, *Carbon*, **2005**, *43*, 1990–1999.
5. M. Jasieńko-Hałat, K. Kędzior, Comparison of molecular sieve properties in microporous chars from low-rank bituminous coal activated by steam and carbon dioxide, *Carbon*, **2005**, *43*, 944–953.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Ministra Edukacji Narodowej, zespołowa III stopnia, 1990

Hobby: ogrodnictwo, meble XX wieku.

Dorota Jermakowicz-Bartkowiak

Absolwentka Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1981). Specjalista chemik (1987), specjalista naukowo-techniczny (1997) i adiunkt (2000) w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 2000 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem była prof. Bożena Kolarz. W 2013 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego. Od 2005 roku w Zakładzie Materiałów Polimerowych i Węglowych na Wydziale Chemicznym.

Doktor habilitowany Dorota Jermakowicz-Bartkowiak specjalizuje się w dziedzinie chemii i fizykochemii polimerów, jonitów i sorbentów. Autorka lub współautorka ponad 35 artykułów naukowych, 7 rozdziałów w książkach oraz 7 patentów.

Michał Jewgiński

- Data i miejsce urodzenia: 14.01.1979, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2004
- Dr: Uniwersytet Opolski, Wydział Chemii, 2009
- Całkowita liczba publikacji: 12

Najważniejsze publikacje:

1. M. Jewgiński, J. Krzciuk-Gula, M. Makowski, R. Latajka, P. Kafarski, Conformation of dehydropentapeptides containing four achiral amino acid residues – controlling the role of L-valine, *Beilstein Journal of Organic Chemistry*, **2014**, *10*, 660–666.
2. K. Huben, M. Jewgiński, A. Pabis, P. Paluch, B. Luy, S. Jankowski, The structure of cyclolinopeptide A in chloroform refined by RDC measurements, *Journal of Peptide Science*, **2014**, *20*, 901–907.
3. M. Jewgiński, R. Latajka, A. Krężel, K. Haremza, M. Makowski, P. Kafarski, Influence of solvents on conformation of dehydropeptides, *Journal of Molecular Structure*, **2013**, *1035*, 129–139.
4. R. Latajka, M. Jewgiński, M. Makowski, A. Krężel, S. Paluch, Conformational studies of hexapeptides containing two dehydroamino acid residues in positions 2 and 5 in peptide chain, *Biopolymers*, **2008**, *89*, 691–699.
5. R. Latajka, M. Makowski, M. Jewgiński, M. Pawełczak, H. Koroniak, P. Kafarski, Peptide *p*-nitrophenylanilides containing (*E*)-dehydrophenylalanine – synthesis, structural studies and evaluation of their activity towards cathepsin C, *New Journal of Chemistry*, **2006**, *30*, 1009–1018.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 2008

Inne istotne informacje:

– Pobyt w ramach polsko-niemieckiej współpracy finansowanej przez Niemiecką Centralę Wymiany Akademickiej (DAAD), 2 miesiące, Bielefeld University, Departament of Organic Chemistry, 2009
– Stypendium wyjazdowe w ramach Programu Młoda Kadra, 5 miesięcy, Instytut Chemii Organicznej, Wydział Chemiczny, Politechnika Łódzka, 2011 i 2012
– Staż podoktorski w ramach programu Mobilność Plus: European Institute of Chemistry and Biology, University of Bordeaux, France, 2014–2016

Hobby: bonsai, fotografia, literatura współczesna.

Paweł Kafarski

- Data i miejsce urodzenia: 13.01.1949, Gdańsk
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1990
- Prof.: 1998
- Całkowita liczba publikacji: ponad 300
- W tym książek: 1 książka; skrypt w formie książki; 9 rozdziałów
- Liczba patentów: 11
- Liczba wypromowanych doktorów: 31

Najważniejsze publikacje:

1. I. Jasicka-Misiak, A. Paliwoda, M. Dereń, P. Kafarski, Phenolic compounds and abscisic acid as potential markers for the flora origin of two Polish unifloral honeys, *Food Chemistry*, **2012**, *131*, 1149–1156.
2. T.S. Skinder-Adams, C.M. Stack, K.R. Trenholme. C.L. Brown, J. Grembecka, J. Lowther, A. Mucha, M. Drąg, P. Kafarski, S. McGowan, J.C. Whisstock, D.L. Gardiner, J.P. Dalton, *Plasmodium falciparum* neutral aminopeptidases: new targets for anti-malarials, *Trends in Biochemical Sciences*, **2010**, *35*, 53–61.
3. J. Grembecka, A. Mucha, T. Cierpicki, P. Kafarski, The most potent organophosphorus inhibitors of leucine aminopeptidase. Structure-based design, chemistry, and activity, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2003**, *46*, 2641–2655.
4. P. Kafarski, B. Lejczak, *Chemia Bioorganiczna*, PWN Warszawa **1994**.
5. P. Kafarski, B. Lejczak, Biological activity of aminophosphonic acids, *Phosphorus, Sulfur, and Silicon and the Related Elements*, **1991**, *63*, 193–215.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2002–2005
– Dyrektor Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej, 1990–1996
– Kierownik Zakładu Chemii Bioorganicznej Politechniki Wrocławskiej, od 1992
– Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Uniwersytetu Opolskiego, 1996–1999
– Członek Komitetu Biotechnologii PAN, 1998–2007 i od 2012
– Członek Komitetu Chemii PAN, 2003–2009 i od 2012

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medal im. J. Hanusa (Czeskie Towarzystwo Chemiczne), 2005
– Honorowy Członek Słowackiego Towarzystwa Chemicznego, 2007
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2007
– Medal im. Prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego, 2007

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Polskie Towarzystwo Chemiczne, od 1977; prezes, 2005–2010
– Komisja Przyrodniczo-Medyczna Polskiej Akademii Umiejętności, od 2012
– American Chemical Society, od 1997
– European Peptide Society, od 1996

Inne istotne informacje:
– Żonaty od 1973 r., ojciec dwóch synów

Hobby: turystyczna Giełda Piosenki Studenckiej w Szklarskiej Porębie, znaczki pocztowe, turystyka, grzybobranie.

Jacek Kapłon

- Data i miejsce urodzenia: 20.06.1948, Oleśnica
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1982
- Całkowita liczba publikacji: 70
- W tym książek: 1 oraz 6 rozdziałów
- Liczba patentów: 6

Najważniejsze publikacje:
1. J. Dziak, J. Kapłon, L. Królikowski, W. Ludwig, Liquid solutions evaporation accompanied with mass transfer resistance in liquid phase. 19th European Symposium on Computer Aided Process Engineering, (ESCAPE-19), Cracow, Poland, 2009, *Computer-Aided Chemical Engineering*, **2009**, *26*, 207–211.
2. W. Ludwig, J. Dziak, W. Sawiński, L. Królikowski, J. Kapłon, J. Tuta, Modelling of hydrodynamics of a thin-layer evaporator with gravitational liquid flow using CFD methods, *Chemical and Process Engineering*, **2008**, *29*, 215–220.
3. J. Kapłon, J. Dziak, L. Królikowski, J. Kuźniar, Application of short-path thin-film distillation to remove a cyclic ester from a saturated polyester, *Chemical and Process Engineering*, **2007**, *28*, 485–491.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej, 2002–2005

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 1978

Hobby: brydż, muzyka poważna, Złote Przeboje.

Paweł Kędzierski

- Data i miejsce urodzenia: 21.09.1971, Choszczno
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1995
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2001
- Całkowita liczba publikacji: 14
- W tym książek: 2, w tym 3 rozdziały

Najważniejsze publikacje:
1. P. Kędzierski, P. Wielgus, A. Sikora, W.A. Sokalski, J. Leszczynski, Visualization of the differential transition state stabilization within the active site environment, *International Journal of Molecular Sciences*, **2004**, *5*, 186–195.
2. P. Kędzierski, W.A. Sokalski, H. Cheng, J. Mitchell, J. Leszczynski, DFT study of the reaction proceeding in the cytidine deaminase, *Chemical Physics Letters*, **2003**, *381*, 660–665.
3. P. Kędzierski, W.A. Sokalski, Analysis of transferability of atomic multipoles for amino acids in modeling macromolecular charge distribution from fragments, *Journal of Computational Chemistry*, **2001**, *22*, 1082–1097.
4. J. Grembecka, P. Kędzierski, W.A. Sokalski, J. Leszczynski, Electrostatic models of inhibitory activity, *International Journal of Quantum Chemistry*, **2001**, *183*, 180–192.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2002
– Nagroda zespołowa Ministra Edukacji Narodowej, 2006

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Polskie Towarzystwo Bioinformatyczne, członek od 2010

Hobby: fotografia, wędkarstwo.

Renata Kędzior

- Data i miejsce urodzenia: 20.10.1981, Duszniki-Zdrój
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, Informatyka chemiczna, 2007, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Technologia chemiczna, 2009
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2013
- Całkowita liczba publikacji: 20

Najważniejsze publikacje:
1. R. Kędzior, D. Grzesiak, A. Hałat, J. Głowiński, The quantitative description of the conversion of fuel and oxidizer in the combustion of a methane-air mixture, *Proceedings of the 6th International Seminar on Flame Structure*, ed. F. Behrendt, Berlin, German Academy of Sciences, **2014**.
2. R. Kędzior, D. Grzesiak, D. Popławski, J. Głowiński, Uproszczona kinetyka spalania propanu w otoczeniu granicy palności, *Przemysł Chemiczny*, **2014**, *93*, 2241–2242.
3. R. Kędzior, J. Głowiński, Stężenie nośników łańcucha w procesie spalania propanu, *Przemysł Chemiczny*, **2013**, *92*, 1300–1303.

4. R. Kędzior, T. Baczyńska, J. Głowiński, A. Hałat, Detailed chemistry near the flammability limits; ethane-air mixtures, *Archivum Combustionis*, **2010**, *30*, 353–359.
5. R. Kędzior, J. Głowiński, A. Hałat, Z. Meissner, Detailed chemistry near the flammability limits; hydrogen-air mixtures, Wydawnictwo Uczelniane Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego, Szczecin, **2010**, 155–158.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Dziekana Wydziału Chemicznego za najlepszą pracę magisterską w roku 2009
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej, 2014

Hobby: sport, projektowanie wnętrz.

Adam Kiersnowski

- Data i miejsce urodzenia: 27.05.1976, Opole
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, mgr inż., 2000
- Dr: Politechnika Warszawska, Wydział Inżynierii Materiałowej, 2005
- Całkowita liczba publikacji: 64
- W tym książek: 3 rozdziały w podręczniku akademickim
- Liczba patentów: 8

Najważniejsze publikacje:

1. K. Kolman, M.M. Makowski, A.A. Golriz, M. Kappl, J. Pigłowski, H.J. Butt, A. Kiersnowski, Adsorption, Aggregation, and Desorption of Proteins on Smectite Particles, *Langmuir*, **2014**, *30*, 11650–11659.
2. A. Kiersnowski, K. Kolman, I. Lieberwirth, S. Yordanov, H.J. Butt, M.R. Hansen, S.H. Anastasiadis, New insights into the multilevel structure and phase transitions of synthetic organoclays, *Soft Matter*, **2013**, *9*, 2291–2301.
3. D. Dudenko, A. Kiersnowski, J. Shu, W. Pisula, D. Sebastiani, H.W. Spiess, M.R. Hansen, A strategy for revealing the packing in semicrystalline π-conjugated polymers: crystal structure of bulk poly-3-hexyl-thiophene (P3HT), *Angewandte Chemie, International Edition*, **2012**, *51*, 11068–11072.
4. K. Kolman, W. Steffen, G. Bugla-Płoskońska, A. Skwara, J. Pigłowski, H.J. Butt, A. Kiersnowski, Exfoliation of montmorillonite in protein solutions, *Journal of Colloid and Interface Science*, **2012**, *374*, 135–140.
5. A. Kiersnowski, J. Pigłowski, Polymer-layered silicate nanocomposites based on poly(ε-caprolactone), *European Polymer Journal*, **2004**, *40*, 1199–1207.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik projektu badawczego „Crystallization of polymers in the presence of inorganic nanoparticles – a way towards piezoelectric ‘smart’ nanocomposites”, realizowanego w Instytucie Badań Polimerów im. Maxa Plancka w Moguncji (Niemcy), 2010–2012
– Koordynator pakietu roboczego w projekcie badawczym „Struktura i właściwości tranzystorów heterozłączowych na bazie ultracienkich warstw dwufazowych mieszanin skoniugowanych polimerów i związków małocząsteczkowych”, realizowanym na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, 2013–2016

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Rektora, 2005 (indywidualna), 2007 (zespołowa), 2014 (indywidualna)
– Stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2005
– Stypendium im. Marii Skłodowskiej Curie przyznane przez Komisję Europejską, 2010
– Nagroda Iuvenes Wratislaviae przyznana za wybitne osiągnięcia przez Wrocławski Oddział Polskiej Akademii Nauk, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Towarzystwo Maxa Plancka, członek od 2003

Hobby: motoryzacja, koleje żelazne, podróże.

Krzysztof Kierzek

- Data i miejsce urodzenia: 20.09.1976, Zielona Góra
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, mgr inż., 2001
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2006
- Całkowita liczba publikacji: 24
- W tym książek: 4 rozdziały

Najważniejsze publikacje:

1. X. Chen, K. Kierzek, Z. Jiang, H. Chen, T. Tang, M. Wojtoniszak, R.J. Kaleńczuk, P.K. Chu, E. Borowiak-Paleń, Synthesis, growth mechanism, and electrochemical properties of hollow mesoporous carbon spheres with controlled diameter, *Journal of Physical Chemistry C*, **2011**, *115*, 17717–17724.
2. Y. Eker, K. Kierzek, E. Raymundo-Piñero, J. Machnikowski, F. Béguin, Effect of electrochemical conditions on the performance worsening of Si/C composite anodes for lithium batteries, *Electrochimica Acta*, **2010**, *55*, 729–736.
3. E. Raymundo-Piñero, K. Kierzek, J. Machnikowski, F. Béguin, Relationship between the nanoporous texture of activated carbons and their capacitance properties in different electrolytes, *Carbon,* **2006**, *44*, 2498–2507.
4. F. Béguin, K. Kierzek, M. Friebe, A. Jankowska, J. Machnikowski, E. Frąckowiak, Effect of various porous nanostructures on the reversible electrochemical sorption of hydrogen in activated carbons, *Electrochimica Acta*, **2006**, *51*, 2161–2167.
5. K. Kierzek, E. Frąckowiak, G. Lota, G. Gryglewicz, J. Machnikowski, Electrochemical capacitors based on highly porous carbons prepared by KOH activation, *Electrochimica Acta*, **2004**, 49, 515–523.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty medal EXPOCHEM, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Polskie Towarzystwo Węglowe, członek od 2008
Hobby: elektronika i automatyka.

Magdalena Klakočar-Ciepacz

- Data i miejsce urodzenia: 23.10.1955, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, 1979
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 2000
- Całkowita liczba publikacji: 92
- W tym książek: 8 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:
1. M. Klakočar-Ciepacz, M. Kotlarz, P. Falewicz, Organiczne związki fosfinowe jako inhibitory korozji stali zbrojeniowej w betonie skażonym jonami chlorkowymi, *Przegląd Budowlany*, **2014**, *85*, 40–42.
2. A. Bragina, M. Klakočar-Ciepacz, W. Dudziński, Corrosion resistance of the 11SMn37 steel in the polymer concrete covering, *10th Youth Symposium on Experimental Solid Mechanics*, Chemnitz University of Technology, Institute of Mechanics and Thermodynamics, Department of Solid Mechanics, **2011**, 39–40.
3. M. Klakočar-Ciepacz, P. Falewicz, S. Kuczkowska, A. Zybura, Modelling of corrosion of reinforcement in contact with cracked concrete cover, *Corrosion Engineering, Science and Technology*, **2011**, *46*, 353–359.
4. M. Klakočar-Ciepacz, The problems of migrating inhibitors application for the protection of reinforcement in the ferroconcrete construction from corrosion, *Chemistry for Agriculture, Vol. 3. Chemical products in agriculture and environment*, ed. H. Górecki, Z. Dobrzański, Czech-Pol Trade, Prague **2002**, 64–68.
5. M. Klakočar-Ciepacz, P. Falewicz, Prospecting for the new nontoxic inhibitors of reinforcing steel in ferroconcrete constructions of inventory objects, *Chemistry for Agriculture, Vol. 3. Chemical products in agriculture and environment*, ed. H. Górecki, Z. Dobrzański, Czech-Pol Trade, Prague **2002**, 171–176.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej ds. ogólnych, 2012–2014
Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Srebrny Medal za Długoletnią Służbę, 2009
Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego – członek Zarządu Oddziału we Wrocławiu
– Polskie Stowarzyszenie Korozjonistów – członek
Inne istotne informacje:
– Opiekun Koła Naukowego Studentów ChemiTech
Hobby: turystyka górska, robótki ręczne.

Magdalena Klimek-Ochab

- Data i miejsce urodzenia: 24.03.1974, Krosno
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1999
- Dr: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Nauk Przyrodniczych, Instytut Biochemii i Biologii Molekularnej, 2003
- Dr hab.: Politechnika Gdańska, Wydział Chemiczny, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 31
- W tym książek: 8 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:
1. M. Klimek-Ochab, A. Mucha, E. Żymańczyk-Duda, 2-aminoethylphosphonate utilization by the cold-adapted *Geomyces pannorum* P11 strain, *Current Microbiology*, **2014**, *68*, 330–335.
2. M. Klimek-Ochab, E. Żymańczyk-Duda, M. Brzezińska-Rodak, P. Majewska, B. Lejczak, Effective fungal catalyzed synthesis of P-chiral organophosphorus compounds, *Tetrahedron: Asymmetry*, **2008**, *19*, 450–453.
3. M. Klimek-Ochab, A. Grabowiecka, A.M. Picco, B. Lejczak, Isolation and characterization of two new microbial strains capable of degradation of the naturally occurring organophosphonate-ciliatine, *Biodegradation*, **2007**, *18*, 223–231.
4. M. Klimek-Ochab, G. Raucci, B. Lejczak, G. Forlani, Phosphonoacetate hydrolase from *Penicillium oxalicum*: purification and properties, phosphate starvation – independent expression, and partial sequencing, *Research in Microbiology*, **2006**, *157*, 125–135.
5. M. Klimek-Ochab, B. Lejczak, G. Forlani, A metal-independent hydrolase from a *Penicillium oxalicum* strain able to use phosphonoacetic acid as the only phosphorus source, *FEMS Microbiology Letters*, **2003**, *222*, 205–209.

Hobby: górskie wędrówki.

Ludwik Komorowski

- Data i miejsce urodzenia: 04.02.1948, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab.
- Studia: Uniwersytet Jagielloński, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1978
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1989
- Prof.: 2001
- Całkowita liczba publikacji: 80
- W tym książek: 4 rozdziały w podręczniku i jego edytorstwo
- Liczba wypromowanych doktorów: 3

Najważniejsze publikacje:
1. L. Komorowski, J. Lipiński, P. Szarek, P. Ordon, Polarization justified Fukui functions: the theory and applications for molecules, *Journal of Chemical Physics*, **2011**, *135*, 014109–1–014109–8.

2. L. Komorowski, J. Lipiński, P. Szarek, Polarization justified Fukui functions, *Journal of Chemical Physics*, **2009**, *131*, 124120–1–124120–8.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Prorektor Politechniki Wrocławskiej ds. studenckich, 1999–2002
– Dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2005–2008
– Dyrektor Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 1993–1999

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Krzyż Zasługi, 2008
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2012

Hobby: turystyka, narty

Andrzej T. Kowal

- Data i miejsce urodzenia: 15.01.1950, Opole
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 29
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. A.T. Kowal, *Ab initio* molecular geometry and anharmonic vibrational spectra of thiourea and thiourea-d_4, *Journal of Computational Chemistry*, **2011**, *32*, 718–729.
2. A.T. Kowal, First-principles calculation of geometry and anharmonic vibrational spectra of thioformamide and thioformamide-d_2, *Journal of Chemical Physics*, **2006**, *124*, 014304–1-014304–9.
3. R.C. Conover, A.T. Kowal, W.G. Fu, J.B. Park, S. Aono, M.W.W. Adams, M. K. Johnson, Spectroscopic characterization of the novel iron-sulfur cluster in *Pyrococcus furiosus* ferredoxin, *Journal of Biological Chemistry*, **1990**, *265*, 8533–8541.
4. B. Streusand, A.T. Kowal, D.P. Strommen, K. Nakamoto, Resonance Raman spectra of α-diimine complexes. 2. Complexes with multiple electronic bands in the visible region, *Journal of Inorganic and Nuclear Chemistry*, **1977**, *39*, 1767–1771.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Lab Coordinator, Chemistry Department, University of Georgia, Athens, USA 1987–1988,
– Visting Professor, Chemistry Department, University of Georgia, Athens, USA 1991

Hobby: programowanie, chemia obliczeniowa, muzyka klasyczna i new age, kolarstwo.

Anna Kozik

- Data i miejsce urodzenia: 21.02.1986, Starachowice
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Technologia chemiczna, 2010
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Nauki techniczne, Technologia chemiczna, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 24

Najważniejsze publikacje:

1. A. Kozik, N. Hutnik, K. Piotrowski, A. Matynia, Continuous reaction crystallization of struvite from diluted aqueous solution of phosphate(V) ions in the presence of magnesium ions excess, *Chemical Engineering Research and Design*, **2014**, *92*, 481–490.
2. A. Kozik, N. Hutnik, J. Podwórny, A. Gerle, A. Mazieńczuk, A. Matynia, Odzyskiwanie jonów fosforanowych(V) z syntetycznej gnojowicy w warunkach stechiometrycznych, *Przemysł Chemiczny*, **2014**, *93*, 559–564.
3. N. Hutnik, A. Kozik, A. Mazieńczuk, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Phosphates(V) recovery from phosphorus mineral fertilizers industry wastewater by continuous struvite reaction crystallization process, *Water Research*, **2013**, *47*, 3635–3643.
4. A. Kozik, A. Matynia, N. Hutnik, K. Piotrowski, Wpływ parametrów technologicznych na wydzielanie struwitu z rozcieńczonych wodnych roztworów w instalacji o działaniu ciągłym, *Przemysł Chemiczny*, **2013**, *92,* 796–801.
5. A. Matynia, A. Mazieńczuk, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, N. Hutnik, A. Kozik, Reaction crystallization of struvite in a continuous DTM type crystallizer with a compressed air driven jet pump, *Polish Journal of Chemical Technology*, **2011**, *13*, 46–53.

Inne istotne informacje:

– Studia podyplomowe, Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Wydział Zarządzania, Informatyki i Finansów, kierunek: Kierownik zespołu – team leader (we współpracy z IBM GSDC Sp. z o.o.)

Hobby: psychologia, socjologia, komunikacja społeczna, literatura specjalistyczna, powieść kryminalna.

Antoni Kozioł

- Data i miejsce urodzenia: 13.06.1945, Moszczenica
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, 1969; mgr, Uniwersytet Wrocławski, 1980
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1975
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1990
- Prof.: 2001
- Całkowita liczba publikacji: ok. 110
- W tym książek: 4

- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. A. Noworyta, M. Kubasiewicz-Ponitka, A. Kozioł, Mass and heat transport resistance in pervaporation process, *Desalination and Water Treatment*, **2011**, *26*, 226–235.
2. A. Łupińska, M. Araszkiewicz, A. Kozioł, M. Łupiński, Microwave drying of rapeseeds on a semi-industrial scale with inner emission of microwaves, *Drying Technology*, **2009**, *27*, 1332–1337.
3. A. Kozioł, Quintic equation of state for pure substances in sub- and supercritical range, *Fluid Phase Equilibria*, **2008**, *263*, 18–25.
4. A. Kozioł, Determination of gas solubility in polar liquids with the aid of equations of state, *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*, **2006**, *27*, 1481–1492.
5. A. Kozioł, Generalisation of AICHE and Colburn models for tray efficiency, *Chemical Engineering & Technology*, **1989**, *12*, 333–339.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej, 1992–1996
– Kierownik Zakładu Aparatury Procesowej Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1993–1998
– Kierownik Zakładu Aparatury Chemicznej Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1998–2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Srebrny Krzyż Zasługi
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej.
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego

Hobby: kosmologia, filozofia, historia.

Lechosław J. Królikowski

- Data i miejsce urodzenia: 26.11.1950, Poznań
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1980
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 67
- W tym książek: 1 oraz 4 rozdziały
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. A.R. Królikowski, L.J. Królikowski, S.K. Wasylkiewicz, Distillation profiles in ternary heterogeneous mixtures with distillation boundaries, *Chemical Engineering Research & Design*, **2011**, *89*, 879–893.
2. L.J. Królikowski, Determination of distillation regions for non-ideal ternary mixtures, *AICHE Journal*, **2006**, *52*, 532–544.
3. Z. Fidkowski, L.J. Królikowski, Energy-requirements of non-conventional distillation systems, *AICHE Journal*, **1990**, *36*, 1275–1278.
4. Z. Fidkowski, L.J. Królikowski, Minimum energy-requirements of thermally coupled distillation systems, *AICHE Journal*, **1987**, *33*, 643–653.
5. Z. Fidkowski, L.J. Królikowski, Thermally coupled system of distillation-columns – optimization procedure, *AICHE Journal*, **1986**, *32*, 537–546.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– EFCE (European Federation of Chemical Engineering) – członek Working Party on Fluid Separations, od 2009
– Członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego.

Barbara Kucharczyk

- Data i miejsce urodzenia: 26.11.1954, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1979
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 1988
- Dr hab. Wydział Chemiczny, Politechnika Wrocławska, 2015
- Całkowita liczba publikacji: 68
- Liczba patentów i zgłoszeń patentowych: 5

Najważniejsze publikacje:

1. B. Kucharczyk, W. Tylus, Effect of Pd additive on the activity of monolithic $LaMnO_3$-based catalysts for methane combustion, *Catalysis Today*, **2008**, *137*, 318–323.
2. B. Kucharczyk, W. Tylus, Partial substitution of lanthanum with silver in the $LaMnO_3$ perovskite: effect of the modification on the activity of monolithic catalysts in the reactions of methane and carbon oxide oxidation, *Applied Catalysis A: General,* **2008**, *335*, 28–36.
3. B. Kucharczyk, W. Tylus, Metallic monolith supported $LaMnO_3$ perovskite-based catalysts in methane combustion, *Catalysis Letters*, **2007**, *11*, 122–132.
4. B. Kucharczyk, W. Tylus, L. Kępiński, Pd-based monolithic catalysts on metal supports for catalytic combustion of methane, *Applied Catalysis B: Environmental*, **2004**, *49*, 27–37.
5. B. Kucharczyk, W. Tylus, Effect of Pd or Ag additive on the activity and stability of monolithic $LaCoO_3$ perovskites for catalytic combustion of methane, *Catalysis Today*, **2004**, *90*, 121–126.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Członek Komisji Wyborczej Rady Wydziału, 2008–2012

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 2004
– Srebrny Medal za Długoletnią Służbę, 2009
Hobby: wędrówki po górach.

Bogdan Kuchta

- Data i miejsce urodzenia: 19.07.1954, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1978
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemii, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemii, 1990
- Prof.: 1996
- Całkowita liczba publikacji: 135
- W tym książek: 3
- Liczba wypromowanych doktorów: 14

Najważniejsze publikacje:
1. L. Firlej, P. Pfeifer, B. Kuchta, Understanding universal adsorption limits for hydrogen storage in nano porous systems, *Advanced Materials*, **2013**, *25*, 5971–5974.
2. B. Kuchta, L. Firlej, A. Mohammadhosseini, P. Boulet, M. Beckner, J. Romanos, P. Pfeifer, High-surface-area carbons with exceptional hydrogen storage capacities: open carbon frameworks, *Journal of the American Chemical Society*, **2012**, *134*, 15130–15137.
3. B. Kuchta, L. Firlej, P. Pfeifer, C. Wexler, Numerical estimation of physical limits of hydrogen storage by physisorption in microporous nanospaces, *Carbon*, **2010**, *48*, 223–231.
4. I. Beurroies, M. Boulhout, P.L. Llewellyn, B. Kuchta, G. Férey, C. Serre, R. Denoyel, Using pressure to provoke the structural transition of MOF materials, *Angewandte Chemie International Edition*, **2010**, *49*, 7526–7529.
5. R.D. Etters, B. Kuchta, J. Belak, Vacancy induced melting of N_2 adlayers on graphite, *Physical Review Letters*, **1993**, *70*, 826–829.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Prodziekan do spraw studenckich, Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1997–2000
– Professor, Université Aix-Marseille, Marsylia, Francja,
– Adjunct professor, University of Missouri, Columbia, USA, od 2011

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– American Chemical Society, od 2012
– Société Chimique de France, od 2015

Hobby: narciarstwo alpejskie, rower terenowy.

Barbara Kułakowska-Pawlak

- Data i miejsce urodzenia: 06.01.1955, Lwówek-Śląski
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1979
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1983
- Całkowita liczba publikacji: 25
- W tym książek: 5 rozdziałów w 2 książkach

Najważniejsze publikacje:
1. B. Kułakowska-Pawlak, P. Jamróz, An analysis of low frequency discharge in a CH_3SiCl_3-Ar-H_2 mixture by optical emission spectroscopy and actinometry, *Plasma Chemistry and Plasma Processing*, **2010**, *30*, 641–661.
2. B. Kułakowska-Pawlak, Spatially resolved spectroscopy of an impulse plasma for thin film deposition, *Plasma Sources Sciences and Technology*, **2009**, *18*, 035015.
3. B. Kułakowska-Pawlak, J. Walkowicz, Study on reactive sputtering of titanium in the linear magnetron discharge, *Surface and Coatings Technol*ogy, **2006**, *201*, 3571–3576.
4. B. Kułakowska-Pawlak, J. Walkowicz, W. Żyrnicki, J. Smolik, Plasma parameters in some industrial vacuum arc deposition systems, *Vacuum*, **2005**, *78*, 59–66.
5. B. Kułakowska-Pawlak, W. Żyrnicki, J. Walkowicz, J. Smolik, Characterization of a plasma generated by a multisource vacuum arc with zirconium cathodes in a reactive gas atmosphere, *Surface and Coatings Technology*, **2004**, *180–181*, 396–400.

Hobby: wyprawy rowerowe, jazda na nartach.

Marek Kułażyński

- Data i miejsce urodzenia: 5.05.1951, Brzeg
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska,1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1977
- Dr hab.: Politechnika Gdańska, 2013
- Całkowita liczba publikacji: 145
- W tym książek: 8 oraz 4 rozdziały
- Liczba patentów: 10

Najważniejsze publikacje:
1. M. Kułażyński, Selective catalytic reduction NO by ammonia over ceramic and active carbon based catalysts, w: *Heat analysis and thermodynamic effects,* ed. A. Ahsan, InTech, **2011**, 351–394.
2. M. Kułażyński, J. Trawczyński, J. Walendziewski, Influence of method of washcoat preparation on hydrothermal stability of alumina support, *Studies in Surface Science and Catalysis*, **2002**, *144*, 395–401.
3. M. Kułażyński, J.G. van Ommen, J. Trawczyński, J. Walendziewski, Catalytic combustion of trichloroethylene over TiO_2-SiO_2. *Applied Catalysis. B: Environmental,* **2002**, *36*, 239–247.
4. K. Bratek, W. Bratek, M. Kułażyński, Carbon adsorbents from waste ion-exchange resin, *Carbon*, **2002**, *40,* 2213–2220.

5. M. Kułażyński, J. Szczygieł, J. Walendziewski, Optymalizacja składu katalizatora trójfunkcyjnego, *Przemysł Chemiczny*, **1998,** *77*, 371–375.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Zastępca kierownika Zakładu Doboru i Eksploatacji Produktów Naftowych w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1978–1985
– Pełniący obowiązki kierownika Zakładu Doboru i Eksploatacji Produktów Naftowych w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1985–1989
– Kierownik Grupy Badawczej Oczyszczania Gazów Odlotowych w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1989–1996
– Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla, 1999–2005
– Kierownik Laboratorium analiz produktów naftowych, 2004–2008
– Doradca Prorektora ds. studenckich, 2008–2016

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Prezesa Rady Ministrów za osiągnięcia naukowo-techniczne, 2014
– Nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, zespołowa stopnia drugiego, 1987
– Nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, zespołowa stopnia drugiego, 1981
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 2000
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2003
– Złoty Medal za długoletnią służbę, 2010

Inne istotne informacje:

– Członek założyciel Polskiego Instytutu Spalania

Hobby: fotografia, turystyka.

Karolina Labus (Zynek)

- Data i miejsce urodzenia: 26.05.1982, Kędzierzyn-Koźle
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 2006
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2011
- Całkowita liczba publikacji: 18

Najważniejsze publikacje:

1. K. Labus, I. Gancarz, J. Bryjak, Immobilization of laccase and tyrosinase on untreated and plasmatreated cellulosic and polyamide membranes, *Materials Science and Engineering: C*, **2012**, *32*, 228–235.
2. K. Zynek, J. Bryjak, K. Szymańska, A.B. Jarzębski, Screening of porous and cellular materials for covalent immobilisation of *Agaricus bisporus* tyrosinase, *Biotechnology and Bioprocess Engineering,* **2011**,*16*, 180–189.
3. K. Labus, A. Turek, J. Liesiene, J. Bryjak, Efficient *Agaricus bisporus* tyrosinase immobilization on cellulose-based carriers, *Biochemical Engineering Journal,* **2011**, *56*, 232–240.
4. K. Zynek, J. Bryjak, M. Polakovič, Effect of separation on thermal stability of tyrosinase from *Agaricus bisporus*, *Journal of Molecular Catalysis B: Enzymatic,* **2010**, *66*, 172–176.
5. I. Gancarz, J. Bryjak, K. Zynek, Chemical modification of poly(ethylene terephthalate) and immobilization of the selected enzymes on the modified film, *Applied Surface Science*, **2009**, *255*, 8293–8298.

Hobby: literatura obyczajowa, podróże.

Rafał Latajka

- Data i miejsce urodzenia: 24.01.1972, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab., prof. nadzw.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, 1996
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2001
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2009
- Całkowita liczba publikacji: 44
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. M. Jewgiński, J. Krzciuk-Gula, M. Makowski, R. Latajka, P. Kafarski, Conformation of dehydropentapeptides containing four achiral amino acid residues – controlling the role of L-valine, *Beilstein Journal of Organic Chemistry*, **2014**, *10*, 660–666.
2. M. Poręba, M. Mihelic, P. Krai, J. Rajkovic, A. Krężel, M. Pawełczak, M. Klemba, D. Turk, B. Turk, R. Latajka, M. Drąg, Unnatural amino acids increase activity and specificity of synthetic substrates for human and malarial cathepsin C, *Amino Acids*, **2014**, *46*, 931–943.
3. R. Latajka, M. Jewgiński, M. Makowski, A. Krężel, S. Paluch, Conformational studies of hexapeptides containing two dehydroamino acid residues in positions 2 and 5 in peptide chain., *Biopolymers*, **2008**, *89*, 691–699.
4. R. Latajka, M. Makowski, M. Jewgiński, M. Pawełczak, H. Koroniak, P. Kafarski, Peptide *p*-nitrophenylanilides containing (*E*)-dehydrophenylalanine – synthesis, structural studies and evaluation of their activity towards cathepsin C, *New Journal of Chemistry*, **2006**, *30*, 1009–1018.
5. A. Krężel, R. Latajka, G.D. Bujacz, W. Bal, Coordination properties of tris(2-carboxyethyl)phosphine, a newly introduced thiol reductant, and its oxide, *Inorganic Chemistry*, **2003**, *42*, 1994–2003.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za wyróżniający wkład w działalność uczelni, 2010
– Brązowy Medal za Długoletnią Służbę, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, od 1992
– European Peptide Society, od 2002

Inne istotne informacje:
Staże:
– Krajowe stypendium wyjazdowe Fundacji na rzecz Nauki Polskiej (3 miesiące), Wydział Chemii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, 2002
– Staż podoktorski w ramach stypendium Marii Curie (1 rok), Universita di Napoli „Federico II", Dipartamento di Chimica Bioinorganica, 2003/2004
– Pobyt w ramach polsko-niemieckiej współpracy finansowanej przez Niemiecką Centralę Wymiany Akademickiej (DAAD) 1 miesiąc, Bielefeld University, Departament of Organic Chemistry, 2009

Hobby: historia, sport – piłka nożna – kibic WKS Śląsk Wrocław.

Józef Lipiński

Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1972). W latach 1972–1975 na studiach doktoranckich w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Od 1975 roku pracownik Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej, a następnie (od 1993 roku) Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej. W 1976 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Henryk Chojnacki. W 1989 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Obecnie (2015) na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Chemii Fizycznej i Kwantowej na Wydziale Chemicznym.

Profesor Józef Lipiński specjalizuje się w chemii kwantowej. Autor lub współautor ponad 80 artykułów naukowych, trzech podręczników. Wypromował 2 doktorów.

Paweł Lipkowski

- Data i miejsce urodzenia: 17.01.1973, Trzebnica
- Tytuł i stopień naukowy: dr
- Studia: mgr chemii, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, 1997
- Dr: dr nauk chemicznych, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, 2002
- Całkowita liczba publikacji: 33

Najważniejsze publikacje:
1. P. Lipkowski, J. Kozłowska, A. Roztoczyńska, W. Bartkowiak, Hydrogen-bonded complexes upon spatial confinement: structural and energetic aspects, *Physical Chemistry Chemical Physics* **2014**, *16*, 1430–1440.
2. P. Lipkowski, S. Grabowski, J. Leszczyński, Properties of the halogen-hydride interaction: An *ab initio* and „atoms in molecules" analysis, *Journal of Physical Chemistry A*, **2006**, *110*, 10296–10302.
3. P. Lipkowski, S. Grabowski, T.L. Robinson, J. Leszczyński, Properties of the C-H center dot center dot center dot H dihydrogen bond: An *ab initio* and topological analysis, *Journal of Physical Chemistry A,* **2004**, *108*, 10865–10872.
4. P. Lipkowski, A. Koll , A. Karpfen, P. Wolschann, An approach to estimate the energy of the intramolecular hydrogen bond, *Chemical Physics Letters*, **2002**, *360*, 256–263.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej w uznaniu wyróżniającego się wkładu w działalność uczelni, 2007
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej w uznaniu wyróżniającego się wkładu w działalność uczelni, 2012

Hobby: turystyka rowerowa.

Stanisław Lochyński

- Data i miejsce urodzenia: 20.04.1952, Miłkowice
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1980
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2004
- Prof.: 2012
- Całkowita liczba publikacji: 165
- W tym książek: 12 rozdziałów
- Liczba patentów: 88
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:
1. D. Strub, L. Balcerzak, S. Lochyński, (+)-3-Carene: valuable starting material for synthesis of low-molecular compounds with olfactory properties, *Current Organic Chemistry*, **2014**, *18*, 446–458.
2. D. Strub, L. Balcerzak, M. Niewiadomska, J. Kula, M. Sikora, J. Gibka, S. Lochyński, Stereochemistry of terpene derivatives. Part 8: Synthesis of terpenoids from (1*S*,4*R*)- and (1*R*,4*S*)-fenchone and their comparative odour characteristics, *Tetrahedron-Asymmetry*, **2014**, *25*, 1038–1045.
3. R. Kuriata-Adamusiak, D. Strub, S. Lochyński, Application of microorganisms towards synthesis of chiral terpenoid derivatives, *Applied Microbiology and Biotechnology*, **2012**, *95*, 1427–1436.
4. K. Gajcy, S. Lochyński, T. Librowski, A role of GABA analogues in the treatment of neurological diseases, *Current Medicinal Chemistry*, **2010**, *17*, 2338–2347.
5. S. Lochyński, B. Frąckowiak, T. Olejniczak, Z. Ciunik, C. Wawrzeńczyk, Lactones. Part 15: Synthesis of chiral spirolactones with a carane system – insect feeding deterrents, *Tetrahedron-Asymmetry*, **2002**, *13*, 1761–1767.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Zastępca dyrektora ds. dydaktyki Filii Politechniki Wrocławskiej w Wałbrzychu, 1998–1999

– Pełnomocnik dziekana Wydz. Chemicznego Politechniki Wrocławskiej ds. gospodarowania substancjami i odpadami chemicznymi, 1999–2002, 2003–2005
– Przewodniczący Wydziałowej Komisji Wyborczej, 2012–2016

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1997
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2005
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2009
– Zasłużony dla Wydziału Nauk o Żywności Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, wiceprzewodniczący 2006–2012, przewodniczący od 2012
– Międzynarodowy Stały Komitet Naukowy Chemii Olejków Eterycznych, członek od 2012

Inne istotne informacje:
– Kierownik zadania w grancie europejskim POIG

Hobby: narciarstwo zjazdowe, gra na gitarze i śpiew, podróże.

Jacek Łuczyński

- Data i miejsce urodzenia: 10.12.1949, Pińczów
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1972
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2000
- Całkowita liczba publikacji: 60
- Liczba patentów: 10

Najważniejsze publikacje:
1. J. Łuczyński, R. Frąckowiak, A. Włoch, H. Kleszczyńska, S. Witek, Gemini ester quat surfactants and their biological activity, *Cellular & Molecular Biology Letters*, **2013**, *18*, 89–101.
2. E. Obłąk, A. Piecuch, A. Krasowska, J. Łuczyński**,** Antifungal activity of gemini quaternary ammonium salts, *Microbiological Research*, **2013**, *168*, 630–638.
3. J. Łuczyński, R. Frąckowiak, J. Szczepaniak, A. Krasowska**,** Chemodegradable gemini alanine-based cationic surfactants: synthesis and antifungal activity, *Chemistry Letters*, **2012**, *41*, 1176–1177.
4. K. Dopierała, J. Łuczyński, K. Prochaska**,** Surface properties of the derivatives of lysosomotropic substances against other quaternary ammonium salts, *Advances in Colloid and Interface Science*, **2009**, *151*, 49–56.
5. M. Kołaczkowski, A. Kołaczkowska, J. Łuczyński, S. Witek, A. Goffeau, *In vivo* characterization of the drug resistance profile of the major ABC transporters and other components of the yeast pleiotropic drug resistance network, *Microbial Drug Resistance*, **1998**, *4*, 143–158.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2003
– Nagroda Prezesa Rady Ministrów, 2005
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2010

Hobby: turystyka krajowa i zagraniczna, gotowanie i pieczenie.

Jacek Machnikowski

- Data i miejsce urodzenia: 06.09.1945, Włoszakowice
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1968
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1994
- Prof.: 2003
- Całkowita liczba publikacji: 187
- W tym książek: 1 oraz 5 rozdziałów
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:
1. U. Świetlik, B. Grzyb, K. Torchała, G. Gryglewicz, J. Machnikowski, High temperature ammonia treatment of pitch particulates and fibers for nitrogen enriched microporous carbons, *Fuel Processing Technology*, **2014**, *119*, 211–217.
2. K. Torchała, K. Kierzek, J. Machnikowski, Capacitance behavior of KOH activated mesocarbon microbeads in different aqueous electrolytes, *Electrochimica Acta*, **2012**, *86*, 260–267.
3. M. Król, G. Gryglewicz, J. Machnikowski, KOH activation of pitch-derived carbonaceous materials – Effect of carbonization degree, *Fuel Processing Technology*, **2011**, *92*, 158–165.
4. E. Raymundo-Piñero, K. Kierzek, J. Machnikowski, F. Béguin, Relationship between the nanoporous texture of activated carbons and their capacitance properties in different electrolytes, *Carbon*, **2006**, *44*, 2498–2507.
5. J. Machnikowski, Przemiany mezofazowe w pakach pochodzenia karbochemicznego. Kształtowanie anizotropii optycznej, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **1997**.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Sekretarz Naukowy Komitetu Karbochemii PAN, 1984–1989
– Dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1991–1993, 1996–1999
– Kierownik Zakładu Węgla i Materiałów Węglowych w IChiTNiW, 1995–2005
– Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki Wrocławskiej, 1999–2002
– Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2005–2008
– Kierownik Zakładu Materiałów Polimerowych i Węglowych Wydziału Chemicznego PWr, od 2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2011
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej z Brylantem, 2011

– Medal Zasłużony dla Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Węglowe – członek Zarządu, 1995–2013; wiceprezes 2001–2013

Hobby: sport, turystyka.

Gabriela Maciejewska

- Data i miejsce urodzenia: 21.04.1973, Czechowice-Dziedzice
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2001
- Całkowita liczba publikacji: 19
- W tym książek: 1 (współautorstwo 2 rozdziałów)
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. G. Maciejewska, M. Nosek, T. Głowiak, J. Starosta, M. Cieślak-Golonka, Catalytical decomposition of L-glutamic acid and L-glutamine with vanadium species: Electronic spectra of ammonium-sodium oligovanadates isolated from the system [$NaVO_3(VOSO_4)$-Glu(Gln)]. Crystal structure of $Na_3(NH_4)_3[V_{10}O_{28}]\cdot 12H_2O$, *Polyhedron*, **2003**, *22*, 1415–1423.
2 A. Adach, M. Cieślak-Golonka, G. Maciejewska, Binary and ternary chromium(III) complexes with cellular reductants and DNA components isolated from redox type systems. Part 1. Chromium(VI)-cysteine-adenine (adenosine, ATP), *Transition Metal Chemistry*, **2003**, *28*, 247-253.
3. G. Maciejewska, M. Cieślak-Golonka, Z. Staszak, Homo- and hetero-nuclear chromium(III) complexes with natural ligands: Part 3, Chromium(III)/vanadium(IV) species isolated from the redox systems, *Transition Metal Chemistry,* **2003**, *28*, 96–102.
4. G. Maciejewska, M. Cieślak-Golonka, Z. Staszak, A. Szeląg, Homo- and hetero-nuclear chromium(III) complexes with natural ligands, *Transition Metal Chemistry*, **2002**, *27*, 473–480.
5. G. Gałuszka, M. Cieślak-Golonka, A. Szeląg, J. Starosta, A. Wojciechowska, Synthetic models for the glucose tolerance factor: the spectroscopic characterization and toxicity studies of monomeric and dimeric Cr(III) species, *Polyhedron*, **1998**, *17*, 3785–3794.

Aleksandra Masalska

- Data i miejsce urodzenia: 27.08.1951, Wałbrzych
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 67
- W tym książek: 1

Najważniejsze publikacje:

1. K. Jaroszewska, A. Masalska, D. Marek, J.R. Grzechowiak, A. Zemska, Effect of support composition on the activity of Pt and PtMo catalysts in the conversion of *n*-hexadecane *Catalysis Today*, **2014**, *223*, 76–86.
2. Masalska, J.R.Grzechowiak, K. Jaroszewska, Effect of metal-support interactions in Ni/ZSM-5+Al_2O_3 catalysts on the transformation of *n*-paraffins, *Topics in Catalysis*, **2013**, *56*, 981–994.
3. K. Jaroszewska, A. Masalska, K. Bączkowska, J.R. Grzechowiak, Conversion of decalin and 1-methylnaphthalene over AlSBA-15 supported Pt catalysts, *Catalysis Today*, **2012**, *196*, 110–118.
4. J.R. Grzechowiak, A. Masalska, K. Jaroszewska, K. Sadowska, Hydroconversion of 1-methylnaphthalene over Pt/SBA-15 catalysts: effect of SBA-15 chemical composition and method of binder incorporation, *Catalysis Today*, **2011**, *176*, 149–153.
5. A. Masalska, Properties and activity of Al_2O_3+ZSM-5 supported RuNi catalysts in 1-methylnaphthalene hydrogenation: effect of Ru precursor, *Catalysis Today*, **2011**, *176*, 258–262.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Doradca toku studiów dla studentów Studium Kształcenia Podstawowego, 2010–2013
– Członek Komisji Doktorskiej Technologia Chemiczna, od 2012
– Członek Komisji Kierunkowej Technologia Chemiczna, od 2012

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia :

– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2010
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 2011
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej, 2010, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 1982
– Polski Klub Katalizy, członek od 1992
– Polskie Towarzystwo Zeolitowe, członek od 1998
– Przedstawicielstwo Pracownicze Politechniki Wrocławskiej – członek Komisji ds. Warunków Pracy, 1994–2000

Inne istotne informacje:

– Sekretarz konferencji Catalysis and Adsorption in Fuel Processing and Environmental Protection 1999, 2002, 2005
– Udział w akredytacji na kierunku Technologia Chemiczna, 2008

Hobby: turystyka, fotografia.

Jan Masalski

- Data i miejsce urodzenia: 26.09.1950, Jelenia Góra
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1972
- Dr: Politechnika Wrocławska, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, 2004
- Całkowita liczba publikacji: 111
- W tym książek: 3 oraz 5 rozdziałów w książkach
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. E. Szałkowska, J. Głuszek, J. Masalski, W. Tylus, Structure and protective properties of TiO_2 coatings obtained using the sol-gel technique, *Journal of Materials Science Letters,* **2001**, *20*, 495–497.
2. J. Masalski, J. Głuszek, J. Zabrzeski, K. Nitsch, P. Głuszek, Improvement in corrosion resistance of the 3161 stainless steel by means of Al_2O_3 coatings deposited by the sol-gel method*, Thin Solid Films*, **1999**, *349*, 186–190.
3. J. Głuszek, J. Masalski, P. Furman, K. Nitsch, Structural and electrochemical examinations of PACVD TiO_2 films in Ringer solution, *Biomaterials*, **1997**, *18*, 789–794.
4. J. Masalski, J. Głuszek, P. Furman, Titanium dioxide film obtained using the PACVD method on 316L steel, *Journal of Materials Science Letters*, **1995**, *14*, 587–588.
5. J. Głuszek, J. Jędrkowiak, J. Markowski, J. Masalski, Galvanic couples of 316L steel with Ti and ion plated Ti and TiN coatings in Ringer's solutions*, Biomaterials*, **1990**, *11*, 330–335.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Centralnego Laboratorium Ochrony Materiałów przed Korozją na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, 1983–1985
– Redaktor Naukowy trzech Zeszytów Naukowych Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2008

Hobby: bieganie (ukończony maraton po „sześćdziesiątce"), siatkówka, biesiadna piosenka, biografie sławnych ludzi.

Ewa Matczak-Jon

- Data i miejsce urodzenia: 07.10.1951, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab., prof. nadzw.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, 1975
- Dr: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, 1979
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2007
- Całkowita liczba publikacji: 71
- Liczba patentów: 6
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. A. Dylong, M. Sowa, W. Goldeman, K. Ślepokura, M. Duczmal, A. Wojciechowska, E. Matczak-Jon, Imidazo[1,2-a]pyridin-2-ylacetic acid and two pairs of isomorphous $ML_2(H_2O)_2$ dihydrates (M = Co, Ni and Mn, Cd) based on its anion: Syntheses, crystal structures and properties, *Polyhedron,* **2014**, *75*, 9–21.
2. M. Sowa, K. Ślepokura, E. Matczak-Jon, Improving solubility of fisetin by cocrystallization, *CrystEngComm*, **2014**, *16*, 10592–10601.
3. M. Sowa, K. Ślepokura, E. Matczak-Jon, Cocrystals of fisetin, luteolin and genistein with pyridinecarboxamide coformers – a screening experiment and X-ray single crystal analysis, *CrystEngComm*, **2013**, *15*, 7696–7708.
4. E. Matczak-Jon, T. Kowalik-Jankowska, P. Kafarski, K. Ślepokura, A. Rajewska, Specificity of the zinc(II), magnesium(II) and calcium(II) complexation by (pyridin-2-yl)aminomethane-1,1-diphosphonic acids and related 1,3-(thiazol-2-yl) and 1,3-(benzothiazol-2-yl) derivatives*, Dalton Transactions*, **2010**, *39*, 1207–1221.
5. E. Matczak-Jon, V. Videnova-Adrabińska, Supramolecular chemistry and complexation abilities of diphosphonic acids*, Coordination Chemistry Reviews, **2005**, 249*, 2458–2488.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne – Skarbnik Oddziału Wrocławskiego, 1995–2000

Hobby: muzyka klasyczna.

Katarzyna Matczyszyn

- Data i miejsce urodzenia: 07.11.1975, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Inżynieria Chemiczna, 1999
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2003
- Całkowita liczba publikacji: 50
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. M. Gordel, J. Olesiak-Bańska, K. Matczyszyn, C. Nogues, M. Buckle, M. Samoć, Post-synthesis reshaping of gold nanorods using a femtosecond laser, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2014**, *16*, 71–78.
2. J. Olesiak-Bańska, M. Gordel, K. Matczyszyn, V. Shynkar, J. Zyss, M. Samoć, Gold nanorods as multifunctional probes in liquid crystalline DNA matrix, *Nanoscale*, **2013**, *5*, 10975–10981.
3. J. Olesiak-Bańska, M. Gordel, R. Kołkowski, K. Matczyszyn, M. Samoć, Third-Order Nonlinear Optical Properties of Colloidal Gold Nanorods, *Journal of Physical Chemistry C*, **2012**, *116*, 13731−13737.

4. H. Mojzisova, J. Olesiak-Bańska, M. Zielinski, K. Matczyszyn, D. Chauvat, J. Zyss, Polarization sensitive two-photon microscopy study of the organization of liquid crystalline DNA, *Biophysical Journal*, **2009**, *97*, 2348–2357.
5. K. Matczyszyn, J. Sworakowski, Phase change in azobenzene derivative-doped liquid crystal controlled by the photochromic reaction of the dye, *Journal of Physical Chemistry B*, **2003**, *107*, 6039–6045.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Koordynator międzynarodowych studiów magisterskich Erasmus Mundus Master of Excellence „Monabiphot"
– Wydziałowy koordynator projektów Erasmus Mundus
– Opiekun międzywydziałowego międzynarodowego koła naukowego Photonics Bionanotechnology Association „PhoBiA"

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Stypendium Ministra Edukacji Narodowej, 1999–2000
– Stypendium START Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2003–2004
– Francuskie stypendium Egide, 2004
– Hiszpańskie stypendium Juan de la Cierva, 2005

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– International Liquid Crystal Society, 2008
– International Society for Optical Engineering (SPIE), 2009

Hobby: podróże.

Andrzej Matynia

- Data i miejsce urodzenia: 30.12.1947, Pokój
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1970
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 1974
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1986
- Prof.: 2002
- Całkowita liczba publikacji: 303
- W tym książek: 1 oraz 21 rozdziałów
- Liczba patentów: 15
- Liczba wypromowanych doktorów: 9

Najważniejsze publikacje:

1. A. Kozik, N. Hutnik, K. Piotrowski, A. Matynia, Continuous reaction crystallization of struvite from diluted aqueous solution of phosphate(V) ions in the presence of magnesium ions excess, *Chemical Engineering Research and Design*, **2014**, *92*, 481–490.
2. N. Hutnik, A. Kozik, A. Mazieńczuk, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Phosphates (V) recovery from phosphorus mineral fertilizers industry wastewater by continuous struvite reaction crystallization process, *Water Research*, **2013**, *47*, 3635–3643.
3. B. Wierzbowska, N. Hutnik, K. Piotrowski, A. Matynia, Continuous mass crystallization of vitamin C in L-(+)-ascorbic acid-ethanol-water system – Size-independent growth kinetic model approach, *Crystal Growth and Design*, **2011**, *11*, 1557–1565.
4. K. Piotrowski, J. Koralewska, A. Matynia, Jet-pump crystallizers in reaction-crystallization processes with solid reagent-barium sulphate precipitation study, *Chemical Engineering Research and Design*, **2010**, *88*, 1234–1241.
5. J. Koralewska, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Kinetics of reaction-crystallization of struvite in the continuous draft tube magma type crystallizers – influence of different internal hydrodynamics, *Chinese Journal of Chemical Engineering*, **2009**, *17*, 330–339.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Prodziekan ds. dydaktyki i spraw studenckich, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1996–2002
– Doradca Prorektora ds. Zapewnienia Jakości Kształcenia, Politechnika Wrocławska, 2002–2005
– Prodziekan ds. ogólnych, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2005–2008
– Dziekan, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008–2012

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1985
– Złota Odznaka Honorowa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 1985
– Złota Odznaka Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia, 1987
– Srebrny Krzyż Zasługi, 1988
– Srebrna Odznaka Honorowa NOT, 1990
– Złota Odznaka Honorowa NOT, 1996
– Odznaka Honorowa za Zasługi dla Oświaty, 1996
– Medal Wojciecha Świętosławskiego, 1997
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2002
– Medal 60-lecia NOT we Wrocławiu, 2008
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
– Lew Politechniki Wrocławskiej, 2012
– Medal Politechniki Wrocławskiej, 2012
– Zasłużony dla Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 1979
– Członek Zarządu Oddziału Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego we Wrocławiu, wiceprzewodniczący, przewodniczący

– Członek Rady Federacji NOT, 1985–2005
– Członek Honorowy Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego

Hobby: wiersze i wierszyki.

Agata Mazieńczuk

- Data i miejsce urodzenia: 01.03.1985, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Technologia chemiczna, 2009
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Nauki techniczne, Technologia chemiczna, Procesy wymiany masy, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 24

Najważniejsze publikacje:

1. N. Hutnik, A. Kozik, A. Mazieńczuk, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Phosphates(V) recovery from phosphorus mineral fertilizers industry wastewater by continuous struvite reaction crystallization process, *Water Research*, **2013**, *47*, 3635–3643.
2. A. Mazieńczuk, N. Hutnik, K. Piotrowski, A. Kozik, A. Matynia, Application of a continuous FB MSZ type crystallizer with jet pump driven by compressed air for recovery of phosphate(V) ions from mineral fertilizer industry wastewater, *The Online Journal of Science and Technology*, **2013**, *3*, 26–34.
3. A. Mazieńczuk, N. Hutnik, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Krystalizatory o działaniu ciągłym ze strumienicą zasilaną roztworem macierzystym w procesie wydzielania struwitu, *Przemysł Chemiczny*, **2012**, *91*, 890–895.
4. A. Mazieńczuk, A. Matynia, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, Continuous reaction crystallization of struvite in a DTM type crystallizer with jet pump of ascending suspension flow in a mixing chamber–kinetic approach of the process, *Journal of Crystallization Process and Technology*, **2012**, 3, 96–104.
5. A. Mazieńczuk, W. Skarżyński, P. Falewicz, Nowe przyjazne środowisku naturalnemu inhibitory korozji i osadzania się osadów w przemysłowych obiegach wody chłodzącej, Ochrona przed korozją, **2009**, 52, 117–122.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej, 2012

Inne istotne informacje:

– Studia podyplomowe (pedagogiczne), Wyższa Szkoła Bankowa, 2014
– Certyfikat Polskiego Języka Migowego (poziom A2) wydany przez Placówkę Kształcenia Ustawicznego „Migaj Naturalnie", 2014
– Certyfikat Wykładowcy/Trenera języka migowego – wydany przez Towarzystwo Tłumaczy i Wykładowców „Gest", 2013
– Certyfikat tłumacza w zakresie systemu językowo-migowego T1 wydany przez Zarząd Główny Polskiego Związku Głuchych w Warszawie

Hobby: Hatha joga, psychologia, surdopedagogika.

Izabela Michalak

- Data i miejsce urodzenia: 26.05.1981, Opoczno
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Biotechnologia, 2005
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2010
- Całkowita liczba publikacji: 70
- W tym książek: 7 rozdziałów
- Liczba patentów: 4 zgłoszenia patentowe

Najważniejsze publikacje:

1. K. Chojnacka, I. Michalak, The new application of biosorption properties of *Enteromorpha prolifera*, *Applied Biochemistry and Biotechnology,* **2010**, *160*, 1540–1556.
2. K. Chojnacka, I. Michalak, A. Zielińska, H. Górecka, H. Górecki, Inter-relationship between elements in human hair: The effect of gender, *Ecotoxicology and Environmental Safety,* **2010**, *73*, 2022–2028.
3. I. Michalak, K. Chojnacka, Interactions of metal cations with anionic groups on the cell wall of the macroalga *Vaucheria sp*., *Engineering in Life Sciences*, **2010**, *10*, 209–217.
4. I. Michalak, K. Chojnacka, Edible macroalga *Ulva prolifera* as microelemental feed supplement for livestock: the fundamental assumptions of the production method, *World Journal of Microbiology and Biotechnology,* **2009**, *25*, 997–1005.
5. I. Michalak, K. Chojnacka, The application of macroalga *Pithophora varia* Wille enriched with microelements by biosorption as biological feed supplement for livestock, *Journal of the Science of Food and Agriculture*, **2008**, *88*, 1178–1186.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za pracę doktorską, 2010
– Wyróżnienie w konkursie Polskiego Towarzystwa Chemicznego na najlepszą pracę doktorską, 2010
– Best Poster Award WasteEng 2014 Rio de Janeiro, Brazylia
– II miejsce w konkursie posterów na konferencji WasteEng, Patras, Grecja, 2008

Hobby: fotografia, podróże, prace plastyczne (różnorodne techniki).

Danuta Michalska-Fąk

- Data i miejsce urodzenia: 03.02.1948, Kluczbork
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż. chemii, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1971
- Dr: dr nauk chemicznych, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1995
- Prof.: prof. nauk chemicznych, 2002
- Całkowita liczba publikacji: 103
- Liczba patentów: 2
- Liczba wypromowanych doktorów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. M. Malik , R. Wysokiński, W. Zierkiewicz, K. Helios, D. Michalska, Raman and infrared spectroscopy, DFT calculations and vibrational assignment of the anticancer agent picoplatin, performance of long-range corrected/hybrid functionals for a platinum(II) Complex, *Journal of Physical Chemistry A*, **2014**, *118*, 6922–6934.
2. W. Zierkiewicz, D. Michalska, P. Hobza, Adenine ribbon stabilized by Watson-Crick and Hoogsteen hydrogen bonds, WFT and DFT Study, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2010**, *12*, 2888–2894.
3. K. Helios, R. Wysokiński, W. Zierkiewicz, L.M. Proniewicz, D. Michalska, Unusual noncovalent interaction between the chelated Cu(II) ion and the π bond in the vitamin B_{13} complex, *cis*-diammine(orotato)copper(II), theoretical and vibrational spectroscopy studies, *Journal of Physical Chemistry B*, **2009**, *113*, 8158–8169.
4. D. Michalska, R. Wysokiński, The prediction of Raman spectra of platinum(II) anticancer drugs by Density Functional Theory, *Chemical Physics Letters*, **2005**, *403*, 211–217.
5. D. Michalska, W. Zierkiewicz, D.C. Bieńko, W. Wojciechowski, T. Zeegers-Huyskens, Troublesome vbrations of aromatic molecules in MP2 and DFT calculations, *Journal of Physical Chemistry A*, **2001**, *105*, 8734–8739.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, od 2005

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1988
– Złoty Krzyż Zasługi, 2001

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek World Association of Theoretical and Computational Chemists (WATOC), od 1996
– Członek rady redakcyjnej czasopisma *Vibrational Spectroscopy*, od 2009

Hobby: podróżowanie, turystyka górska, fotografia przyrody.

Andrzej Miniewicz

- Data i miejsce urodzenia: 29.05.1953, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: mgr inż. fizyki stosowanej, Politechnika Wrocławska, 1977
- Dr: dr nauk chemicznych, Politechnika Wrocławska, 1980
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1990
- Prof.: nauki fizyczne, 1998
- Całkowita liczba publikacji: 275 (202 wg Web of Science)
- W tym książek: 1 oraz 3 rozdziały
- Liczba patentów: 3
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. A. Miniewicz, J. Girones, P. Karpiński, B. Mossety-Leszczak, H. Galina, M. Dutkiewicz, Photochromic and nonlinear optical properties of azo-functionalized POSS nanoparticles dispersed in nematic liquic crystals, *Journal of Materials Chemistry C*, **2014**, *2*, 432–440.
2. A. Miniewicz, K. Palewska, L. Sznitko, J. Lipiński, Single and two-photon induced fluorescence in organic non-linear optical single crystal 3-(1,1-dicyanoethenyl)-1-phenyl-4,5-dihydro-1*H*-pyrazole (DCNP), *Journal of Physical Chemistry A*, **2011**, *115*, 10689–10697.
3. A. Sobolewska, A. Miniewicz, Analysis of the kinetics of diffraction efficiency during the holographic grating recording in azobenzene functionalized polymers, *Journal of Physical Chemistry*, **2007**, *111*, 1536–1544.
4. A. Miniewicz, A. Kochalska, J. Myśliwiec, A. Samoć, M. Samoć, J. Grote, Deoxyribonucleic acid-based photochromic material for fast dynamic holography, *Applied Physics Letters,* **2007**, *91*, 041118–041120.
5. A. Miniewicz, S. Bartkiewicz, J. Parka, Optical phase conjugation in dye-doped nematic liquid crystal, *Optics Communications*, **1998**, *149*, 89–95.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Członek Zespołu Nauk Technicznych Państwowej Komisji Akredytacyjnej, 2008–2009
– Ekspert PKA, 2008–2014
– Członek Komisji Inżynierii Materiałowej PAN, 1990–2000
– Kierownik Zakładu Fizyki i Chemii Materiałów Molekularnych Politechniki Wrocławskiej, 1994–2014
– Kierownik Pracowni Optyki Nieliniowej Politechniki Wrocławskiej, od 1993
– Kierownik studiów doktoranckich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, od 2008
– Przewodniczący Rady Programowej kierunku Inżynieria Materiałowa na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej, 1990–2004

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Nagroda W. Trzebiatowskiego za całokształt działalności naukowej, 2011
- Nagrody Ministra za osiągnięcia naukowe, 1982, 1989
- Nagroda Senatu Politechniki Wrocławskiej, 1999
- Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2015
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 2001
- Srebrny Krzyż Zasługi, 1996
- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1999
- Golden Key Award - International Invention Fair London, 1998
- Wiele nagród Rektora, Dziekana i Dyrektora Instytutu

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek European Editorial Board czasopisma *Nonlinear Optics, Quantum Optics, Concepts in Modern Optics*, od 2003
- Członek Editorial Board czasopisma *Journal of Bionanoscience*, 2007–2012
- Członek Editorial Board czasopisma *Advanced Device Materials*, 2014
- Członek Rady Centrum Materiałów Zaawansowanych i Nanotechnologii przy Politechnice Wrocławskiej, 2008–2016
- Członek Kapituły Komitetu nagrody im. Profesora Dionizego Smoleńskiego, 2012
- Członek Kapituły stypendium im. D. i J. Leszczyńskich, 2013
- Członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, 1990–2000
- Członek European Optical Society
- Członek International Society for Molecular Electronics and Biocomputing, 1990–2004

Hobby: dobra książka, gitara.

Tomasz Misiaszek

- Data i miejsce urodzenia: 01.07.1969, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1994
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2000
- Całkowita liczba publikacji: 20
- W tym książek: rozdziały w 3 książkach

Najważniejsze publikacje:
1. T. Misiaszek, Ż. Czyżnikowska, The nature of interactions in nicotinamide crystal, *Journal of Molecular Graphics and Modelling*, **2014**, *51*, 73–78.
2. T. Misiaszek, K. Knapik, A. Gągor, M. Trzebiatowska-Gusowska, Non-isostructural arrangement in the crystals of 2-bromo- and 2-iodobenzyl alcohols. the influence of Br···Br interactions, *Journal of Molecular Structure*, **2013**, *1054–1055*, 117–122.
3. U. Okwieka, K. Hołderna-Natkaniec, T. Misiaszek, W. Medycki, J. Baran, M.M. Szostak, Dynamical disorder in 2-methyl-4-nitroaniline and its deuterated analogue crystals studied by Fourier transform infrared and nuclear magnetic resonance, *Journal of Chemical Physics,* **2009**, *131*, 144505.
4. A.T. Dubis, S.J. Grabowski, D.B. Romanowska, T. Misiaszek, J. Leszczyński, Pyrrole-2-carboxylic acid and its dimers: Molecular structures and vibrational spectrum, *Journal of Physical Chemistry A*, **2002**, *106*, 10613–10621.
5. W. Bartkowiak, T. Misiaszek, Solvent effect on static vibrational and electronic contribution of first-order hyperpolarizability of π-conjugated push-pull molecules: Quantum-chemical calculations, *Chemical Physics,* **2000**, *261*, 353–357.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Krajowe stypendium wyjazdowe Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2001

Hobby: turystyka.

Piotr Młynarz

- Data i miejsce urodzenia: 18.05.1973, Oleśnica
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab., prof. nadzw.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, 1997
- Dr: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Chemii, 2001
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 55
- W tym książek: 3 rozdziały
- Liczba patentów: 4
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:
1. S. Deja, P.P. Wieczorek, M. Halama, I. Jasicka-Misiak, P. Kafarski, A. Poliwoda, P. Młynarz, Do differences in chemical composition of stem and cap of *Amanita muscaria* fruiting bodies correlate with topsoil type?, *PLOS ONE*, **2014**, *9*, 104084.
2. S. Deja, I. Porębska, A. Kowal, A. Ząbek, W. Barg, K. Pawełczyk, I. Stanimirova, M. Daszykowski, A. Korzeniewska, R. Jankowska, P. Młynarz, Metabolomics provide new insights on lung cancer staging and discrimination from chronic obstructive pulmonary disease, *Journal of Pharmaceutical and Biomedical Analysis*, **2014**, *100*, 369–380.
3. T. Dawiskiba, S. Deja, A. Mulak, A. Ząbek, E. Jawień, D. Pawełka, M. Banasik, A. Mastalerz-Migas, W. Balcerzak, K. Kaliszewski, J. Skóra, P. Barć, K. Korta, K. Pormańczuk, P. Szyber, A. Litarski, P. Młynarz, Serum and urine metabolomic fingerprinting in inflammatory bowel diseases - ^{1}H NMR-based study, *World Journal of Gastroenterology*, **2014**, *20*, 163–174.
4. S. Deja, T. Dawiskiba, W. Balcerzak, M. Orczyk-Pawiłowicz, M. Głód, D. Pawełka, P. Młynarz, Follicular adenomas exhibit a unique metabolic profile. ^{1}H NMR studies of thyroid lesions, *PLOS ONE*, **2013**, *8*, e84637.
5. P. Młynarz, A. Rydzewska, Z. Pokładek, Preparation of a novel group of hybrid compounds *N*-benzylaminoboronbenzylphosphonic and *N,N'*-ethylenedi (aminoboronbenzylphosphonic) acids, *Journal of Organometallic Chemistry*, **2011**, *696*, 457–460.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Opiekun Koła Naukowego Studentów Chemii „Allin", 2006–2011
- Prodziekan ds. Ogólnych Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2012–2016

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2003, 2004
- Zbiorowa Nagroda Ministra Edukacji Narodowej i Sportu, 2003
- Nagroda Dziekana Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2004
- Stypendium Krajowe Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, Politechnika Wrocławska, 2005
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej, 2008, 2011, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego, od 2012

Hobby: sport, gotowanie, muzyka.

Czesław Mora

- Data i miejsce urodzenia: 08.07.1950, Świebodzice
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż., docent
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1975
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1979
- Całkowita liczba publikacji: 77 publikacji naukowych, 40 publikacji popularnonaukowych
- W tym książek: 2 podręczniki, 2 rozdziały
- Liczba patentów: 14 patentów, 1 zgłoszenie patentowe

Najważniejsze publikacje:
1. A. Sidorowicz, C. Mora, S. Jabłonka, A. Poła, T. Modrzycka, D. Mosiądz, K. Michalak, Spectral properties of two betaine-type cyanine dyes in surfactant micelles and in the presence of phospholipids, *Journal of Molecular Structure*, **2005**, *744–747*, 711–716.
2. S. Jabłonka, C. Mora, P. Nowak, A. Zaleski, The influence of some stabilizers on the sensitivity of AgBr(I) core-shell crystals, *Journal of Information Recording*, **2000**, *25*, 603–609.
3. A. Zaleski, C. Mora, Die Untersuchung von Faktoren die Bildaufzeichnung in Silberhalogenidkristallen von Direkt-Positiv -Emulsionen Beeinflussen, *Journal of Information Recording Materials*, **1988**, *16*, 113–119.
4. C. Mora, The Lith Process. The problem of the light sensitive material quality and its measurement, *Journal of Information Recording Materials*, **1987**, *15*, 11–17, 19–24.
5. L. Achremowicz, J. Młochowski, C. Mora, J. Skarżewski, The complexes of dipicolinic acid and related compounds in oxidation of organic substrates, *Journal für Praktische Chemie*, **1982**, *324*, 735–742.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Zastępca kierownika Zespołu Dydaktycznego Inżynierii Materiałowej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, od 2004
- Kierownik Seminarium Naukowego Zespołu Fototechniki w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej (I 30), od 1991
- Kierownik Pracowni Dydaktycznej Informacji Obrazowej Zespołu Fototechniki w I 30, od 1994

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 2004
- Medal Rektora w uznaniu zasług na rzecz rozwoju Politechniki Wrocławskiej, 2011

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek, przedstawiciel Polski w International Committee for Imaging Science
- Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego
- Członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego

Inne istotne informacje:
- Przewodniczący KO NSZZ „Solidarność" Wydziału Chemicznego, od 2014
- Społeczny Inspektor Pracy na Wydziale Chemicznym, od 2010

Hobby: historia II wojny światowej, blues i rock and roll, diety prozdrowotne.

Artur Mucha

- Data i miejsce urodzenia: 19.07.1964, Racibórz
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż., prof. nadzw.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1988
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, 1994
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2007
- Całkowita liczba publikacji: 54
- W tym książek: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 3

Najważniejsze publikacje:
1. S. Vassiliou, E. Węglarz-Tomczak, Ł. Berlicki, M. Pawełczak, B. Nocek, R. Mulligan, A. Joachimiak, A. Mucha, Structure-guided, single-point modifications in the phosphinic dipeptide structure yield highly potent and selective inhibitors of neutral aminopeptidases, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2014**, *57*, 8140–8151.
2. A. Mucha, Synthesis and modifications of phosphinic dipeptide analogues, *Molecules*, **2012**, *17*, 13530–13568.
3. A. Mucha, P. Kafarski, Ł. Berlicki, Remarkable potential of the alpha-aminophosphonate/phosphinate structural motif in

medicinal chemistry, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2011**, *54*, 5955–5980.
4. T.S. Skinner-Adams, C.M. Stack, K.R. Trenholme, C.L. Brown, J. Grembecka, J. Lowther, A. Mucha, M. Drąg, P. Kafarski, S. McGowan, J.C. Whisstock, D.L. Gardiner, J.P. Dalton, *Plasmodium falciparum* neutral aminopeptidases: new targets for anti-malarials, *Trends in Biochemical Sciences*, **2010**, *35*, 53–61.
5. A. Mucha, M. Drąg, J. P. Dalton, P. Kafarski, Metallo-aminopeptidase inhibitors, *Biochimie*, **2010**, *92*, 1509–1529.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda im. Włodzimierza Kołosa Wydziału Nauk Matematycznych, Fizycznych i Chemicznych Polskiej Akademii Nauk za osiągnięcia naukowe w dziedzinie chemii, 2004
– Brązowy Medal za Długoletnią Służbę, 2009.

Jarosław Myśliwiec

- Data i miejsce urodzenia: 05.08.1976, Dzierżoniów
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż., prof. nadzw.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 2000
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2004
- Dr hab.: Wojskowa Akademia Techniczna, Wydział Nowych Technologii i Chemii, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 80
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. L. Sznitko, J. Myśliwiec, A. Miniewicz, The role of polymers in random lasing, *Journal of Polymer Science*, *Part B: Polymer Physics*, **2015**, *53*, 951–974.
2. A. Camposeo, P. Del Carro, L. Persano, K. Cyprych, A. Szukalski, L. Sznitko, J. Myśliwiec, D. Pisignano, Physically transient photonics: random versus distributed feedback lasing based on nanoimprinted DNA, *ACS Nano*, **2014**, *8*, 10893–10898.
3. J. Myśliwiec, A. Szukalski, L. Sznitko, A. Miniewicz, K. Haupa, K. Żygadło, K. Matczyszyn, J. Olesiak-Bańska, M. Samoć, Synthesis, optical and nonlinear optical properties of new pyrazoline derivatives, *Dyes and Pigments*, **2014**, *102*, 63–70.
4. J. Myśliwiec, A. Miniewicz, S. Nešpůrek, M. Studenovský, Z. Sedláková, Efficient holographic recording in novel azo-containing polymer, *Optical Materials*, **2007**, *29*, 1756–1762.
5. A. Miniewicz, A. Kochalska, J. Myśliwiec, A. Samoć, M. Samoć, J.G. Grote, Deoxyribonucleic acid-based photochromic material for fast dynamic holography, *Applied Physics Letters*, **2007**, *91*, 041118–1-041118–3.

Piotr Maciej Nowak

- Data i miejsce urodzenia: 6.01.1956, Kłodzko
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1981
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1991
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2004
- Całkowita liczba publikacji: 250
- W tym książek: 5 oraz 8 rozdziałów
- Liczba patentów: 14
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. A. Dzimitrowicz, P. Jamróz, K. Gręda, P. Nowak, M. Nyk, P. Pohl, The influence of stabilizers on the production of gold nanoparticles by direct current atmospheric pressure glow microdischarge generated in contact with liquid flowing cathode, *Journal of Nanoparticle Research*, **2015**, *17*, 1–10
2. A. Dyonizy, V. Kaminker, J. Więckowska, T. Krzywicki, J. Pantaleone, P. Nowak, J. Masełko, Cyclic growth of hierarchical structures in the aluminum-silicate system, *Journal of Systems Chemistry*, **2015**, *6*, 1–6.
3. J. Masełko, M. Kiehl, J. Couture, A. Dyonizy, V. Kaminker, P. Nowak, J. Pantaleone, Emergence of complex behavior in chemical cells: The system $AlCl_3$-NaOH, *Langmuir*, **2014**, *30*, 5726–5731.
4. E. Michalak, P. Nowak, A. Król-Gracz, A. Dyonizy, Synthesis of silver halide nanosols, *Acta Physica Polonica A*, **2012**, *121*, 200–202.
5. A. Król-Gracz, E. Michalak, P. Nowak, A. Dyonizy, Photo-induced chemical reduction of silver bromide to silver nanoparticles, *Open Chemistry*, **2011**, *9*, 982–989.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Fototechniki w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 1998–2005
– Zastępca dyrektora ds. dydaktycznych w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 1999–2005
– Prodziekan ds. studenckich Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2005–2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej, 1982, 1989, 1990, 1991
– Jubileuszowa Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej z okazji 50-lecia Uczelni, 1995
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1999
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej *Docendo Discimus*, 2008
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2004
– Odznaka Honorowa Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Zasłużony dla Kultury Polskiej”, 2008

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Polskie Towarzystwo Chemiczne, od 1998, członek Zarządu Oddziału Wrocławskiego PTChem, od 2009
- Stowarzyszenie Naukowe Fotografii, od 1998
- Society for Imaging Science and Technology, od 1999
- Fotoklub Rzeczypospolitej Polskiej, od 2000
- Stowarzyszenie Historyków Fotografii, od 2001
- The World Photographic and Audiovisual Artistic Association, od 2006
- The Royal Photographic Society, od 2007
- Związek Polskich Artystów Fotografików, od 2007, członek Zarządu Okręgu Dolnośląskiego, od 2009
- Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 2008, członek Zarządu Oddziału przy Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, od 2010

Inne istotne informacje:
- Członek Rady Redakcyjnej *Prac Naukowych Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie*, *Edukacja Plastyczna*, od 2010

Hobby: fotografia.

Andrzej Noworyta

- Data i miejsce urodzenia: 28.07.1947, Nowy Sącz
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1975
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1980
- Prof.: nauki techniczne, 1990
- Całkowita liczba publikacji: 260
- W tym książek: 3
- Liczba patentów: 12
- Liczba wypromowanych doktorów: 10

Najważniejsze publikacje:
1. A. Trusek-Hołownia, A. Noworyta, An integrated process: Ester synthesis in an enzymatic membrane reactor and water sorption, *Journal of Biotechnology*, **2007**, *130*, 47–56.
2. A. Noworyta, A. Trusek-Hołownia, S. Mielczarski, An integrated pervaporation-biodegradation process of phenolic wastewater treatment, *Desalination*, **2006**, *198*, 191–197.
3. A. Trusek-Hołownia, A. Noworyta, A catalytic membrane for hydrolysis reaction carried out in two-liquid phase system. Process modelling, *Journal of Membrane Science*, **2005**, *259*, 85–90.
4. K. Chojnacka, A. Noworyta, Evaluation of *Spirulina sp.* growth in photoautotrophic, heterotrophic and mixotrophic cultures, *Enzyme and Microbial Technology*, **2004**, *34*, 461–465.
5. A. Trusek-Hołownia, A. Noworyta, Catalytic membrane preparation for enzymatic hydrolysis reaction carried out in the membrane phase contactor, *Desalination*, **2002**, *144*, 427–432.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Kierownik Zakładu Procesów Chemicznych i Biochemicznych Politechniki Wrocławskiej, 1990–2014
- Dyrektor Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej, 1990–1996
- Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 1987–1988
- Dyrektor Pionu Dydaktyki, Politechnika Wrocławska, 1988–1990
- Członek Rady Redakcyjnej czasopisma PAN *Chemical and Process Engineering*, od 1982, zastępca redaktora naczelnego, 1981–2001
- Licencjonowany ekspert Ministra Ochrony Środowiska, od 1990
- Członek Rady Naukowej Instytutu Nawozów Sztucznych w Puławach, 1986–1990 i od 2002, przewodniczący Rady Naukowej, 1990–1994
- Członek Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej Polskiej Akademii Nauk, Gliwice, od 2010

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Nagroda I stopnia Polskiej Akademii Nauk, 1982

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej Polskiej Akademii Nauk, od 1985
- Przewodniczący Sekcji Inżynierii Bioprocesowej Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej Polskiej Akademii Nauk, od 1995
- Członek Komitetu Biotechnologii Polskiej Akademii Nauk, 1990–1998 i od 2010
- Członek European Membrane Society, od 1992, członek zarządu 2003–2007

Hobby: sport, głównie narciarstwo alpejskie i tenis (aktualnie w wydaniu 60+), muzyka lekka i przyjemna, drobne konstrukcje techniczne wg własnych pomysłów.

Marcin Nyk

- Data i miejsce urodzenia: 11.08.1977, Lubliniec
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Elektroniki, 2002
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Fizyki, 2006
- Dr hab.: Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie, Wydział Inżynierii Materiałowej i Ceramiki, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 60
- W tym książek: 1 oraz 1 rozdział
- Liczba patentów: 3
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. J. Szeremeta, M. Nyk, D. Wawrzyńczyk, M. Samoć, Wavelength dependence of nonlinear optical properties of colloidal CdS quantum dots, *Nanoscale*, **2013**, *5*, 2388–2393.
2. M. Nyk, D. Wawrzyńczyk, K. Parjaszewski, M. Samoć, Spectrally resolved nonlinear optical response of upconversion lanthanide-doped $NaYF_4$ nanoparticles, *Journal of Physical Chemistry C*, **2011**, *115*, 16849–16855.
3. R. Kumar, M. Nyk, T.Y. Ohulchanskyy, C.A. Flask, P.N. Prasad, Combined optical and MR bioimaging using rare earth ion doped $NaYF_4$ nanocrystals, *Advanced Functional Materials*, **2009**, *19*, 853–859.
4. W.J. Kim, M. Nyk, P.N. Prasad, Color-coded multilayer photopatterned microstructures using lanthanide(III) ion co-doped $NaYF_4$ nanoparticles with upconversion luminescence for possible applications in security, *Nanotechnology*, **2009**, *20*, 185301.
5. M. Nyk, R. Kumar, T.Y. Ohulchanskyy, E.J. Bergey, P.N. Prasad, High contrast *in vitro* and *in vivo* photoluminescence bioimaging using near infrared to near infrared up-conversion in Tm^{3+} and Yb^{3+} doped fluoride nanophosphors, *Nano Letters*, **2008**, *8*, 3834–3838.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Postdoctoral Scholarship, National Science Foundation of United States of America, 2006–2008
– Stypendium naukowe Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców, 2011
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za wybitne osiągnięcia naukowe w dziedzinie nauk technologicznych, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek International Society for Optics and Photonics (SPIE), od 2003
– Członek Klubu Stypendystów Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, od 2012.

Józef Oleksyszyn

- Data i miejsce urodzenia: 10.05.1950, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1974
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1986
- Prof.: 2006
- Całkowita liczba publikacji: 75
- W tym książek: 2 rozdziały w książkach
- Liczba patentów: ponad 30
- Liczba wypromowanych doktorów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. B. Boduszek, J. Oleksyszyn, C. M. Kam, J. Selzler, R. E. Smith, J. C. Powers, Dipeptide phosphonates as inhibitors of dipeptidyl peptidase IV, *Journal of Medicinal Chemistry*, **1994**, *37,* 3969–3976.
2. J. Oleksyszyn, B. Boduszek, C.M. Kam, J.C. Powers, Novel amidine-containing peptidyl phosphonates as irreversible inhibitors for blood coagulation and related serine proteases, *Journal of Medicinal Chemistry*, **1994**, *37,* 226–231.
3. J. Oleksyszyn, J.C. Powers, Amino acid and peptide phosphonate derivatives as specific inhibitors of serine peptidases. *Methods in Enzymology*, **1994**, *244*, 423–441.
4. J. Oleksyszyn, J.C. Powers, Irreversible inhibition of serine proteases by peptide derivatives of (α-aminoalkyl)phosphonate diphenyl esters, *Biochemistry*, **1991**, *30*, 485–493.
5. J. Oleksyszyn, L. Subotkowska, P. Mastalerz, Diphenyl 1-Aminoalkanephosphonates, *Synthesis (Stuttgart)*, **1979**, *12*, 985–986.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Chemii Medycznej i Mikrobiologii, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, 2003–2012
– Director of Chemical Sciences OstheoArthritis Sciences Inc., Boston, MA. USA, 1994–1998

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– American Chemical Society, od 1996.

Joanna Olesiak-Bańska

- Data i miejsce urodzenia: 17.11.1984, Nowa Dęba
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, 2008; mgr, *Ecole Normale Supérieure de Cachan* (Francja), 2008
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 25
- W tym książek: 6 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:

1. M. Gordel, J. Olesiak-Bańska, R. Kołkowski, K. Matczyszyn, M. Buckle, M. Samoć, Shell-thickness-dependent nonlinear optical properties of colloidal gold nanoshells, *Journal of Materials Chemistry C*, **2014**, *2*, 7239–7246.
2. J. Olesiak-Bańska, M. Gordel, K. Matczyszyn, V. Shynkar, J. Zyss, M. Samoć, Gold nanorods as multifunctional probes in liquid crystalline DNA matrix, *Nanoscale*, **2013**, *5*, 10975–10981.
3. J. Olesiak-Bańska, M. Gordel, R. Kołkowski, K. Matczyszyn, M. Samoć, Third-order nonlinear optical properties of colloidal gold nanorods, *Journal of Physical Chemistry C*, **2012**, *116*, 13731−13737.
4. J. Olesiak-Bańska, H. Mojzisova, D. Chauvat, M. Zieliński, K. Matczyszyn, P. Tauc, J. Zyss, Liquid crystal phases of DNA: evaluation of DNA organization by two-photon fluorescence

microscopy and polarization analysis, *Biopolymers*, **2011**, *95*, 365–375.
5. H. Mojzisova, J. Olesiak-Bańska, M. Zieliński, K. Matczyszyn, D. Chauvat, J. Zyss, Polarization sensitive two-photon microscopy study of the organization of liquid crystalline DNA, *Biophysical Journal,* **2009**, *97*, 2348–2357.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Stypendium naukowe dla wybitnych młodych naukowców Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 2014
– Stypendium START z wyróżnieniem Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2014
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za wyróżniającą się pracę doktorską, 2013
– Stypendia naukowe „Młoda Kadra" w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki 2013, 2014
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za osiągnięcia naukowe, 2011
– Stypendium bourse de recherche Ambasady Francji, 2009
– Laureatka konkursu na najlepszego absolwenta Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w roku akademickim, 2007/2008

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Koło Naukowe Photonics and Bionanotechnology Association „PhoBiA" – współzałożyciel, prezes, członek, 2008–2013
– Optical Society of America (OSA) Student Chapter oraz Society of Photographic Instrumentation Engineers (SPIE) Student Chapter, członek, 2008–2010
– Biofizyczne Koło Naukowe „Micela", członek, 2005–2007
– Koło Naukowe Studentów Chemii „Allin", członek, 2004–2006.

Tomasz K. Olszewski

- Data i miejsce urodzenia: 21.08.1978, Opole
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Dr inż.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny oraz Uniwersytet Montpellier II (Francja), 2006
- Całkowita liczba publikacji: 37
- Liczba patentów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. T.K. Olszewski, Environmentally benign syntheses of α-substituted phosphonates: Preparation of α-amino- and α-hydroxyphosphonates in water, in ionic liquids, and under solvent-free conditions, *Synthesis*, **2014**, *46*, 403–429
2. V. Escande, T.K. Olszewski, E. Petit, C. Grison, Biosourced polymetallic catalysts: An efficient means to synthesize underexploited platform molecules from carbohydrates, *ChemSusChem*, **2014**, *7*, 1915–1923.
3. B. Boduszek, T.K. Olszewski, W. Goldeman, K. Grzegolec, P. Błażejewska, Preparation of new imidazol-2-yl-(amino) methylphosphonates, phosphinates and phosphine oxides and their unexpected cleavage under acidic conditions, *Tetrahedron*, **2012**, *68*, 1223–1229.
4. T.K. Olszewski, B. Boduszek, Synthesis of new thiazole-2, -4, and -5-yl-(amino)methylphosphonates and phosphinates: Unprecedented cleavage of thiazole-2 derivatives under acidic conditions, *Tetrahedron*, **2010**, *66*, 8661–8666.
5. T.K. Olszewski, J. Gałęzowska, B. Boduszek, H. Kozłowski, New heterocyclic mono- and bis(α-hydroxymethyl)phosphinic acids: Synthesis and Cu^{II} binding abilities, *European Journal of Organic Chemistry*, **2007**, 3539–3546.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za rozprawę doktorską, 2006

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego, Sekcja Chemia Organiczna, od 2006
– **Hobby:** wędkarstwo morskie, nurkowanie.

Marek Orłowski

- Data i miejsce urodzenia: 29.01.1976, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Biotechnologia, 2000
- Dr inż.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, 2004
- Całkowita liczba publikacji: 24
- W tym rozdziałów w książkach: 2

Najważniejsze publikacje:

1. J. Pieprzyk, A. Zbela, M. Jakób, A. Ożyhar, M. Orłowski, Homodimerization propensity of the intrinsically disordered *N*-terminal domain of ultraspiracle from *Aedes aegypti*, *Biochimica Biophysica Acta - Proteins and Proteomics*, **2014**, *1844*, 1153–1166.
2. B. Greb-Markiewicz, M. Orłowski, J. Dobrucki, A. Ożyhar, Sequences that direct subcellular traffic of the *Drosophila* methoprene-tolerant protein (MET) are located predominantly in the PAS domains, *Molecular and Cellular Endocrinology*, **2011**, *345*, 16–26.
3. T. Gwóźdź, J. Dutko-Gwóźdź, C. Nieva, K. Betańska, M. Orłowski, A. Kowalska, J. Dobrucki, M. Spindler-Barth, K.D. Spindler, A. Ożyhar, EcR and Usp, components of the ecdysteroid nuclear receptor complex, exhibit differential distribution of molecular determinants directing subcellular trafficking, *Cellular Signalling*, **2007**, *19*, 490–503.
4. M. Jakób, R. Kołodziejczyk, M. Orłowski, S. Krzywda, A. Kowalska, J. Dutko-Gwóźdź, T. Gwóźdź, M. Kochman, M. Jaskólski, A. Ożyhar, Novel DNA-binding element within the C-terminal

extension of the nuclear receptor DNA-binding domain, *Nucleic Acids Research*, **2007** *35*, 2705–2718.
5. M. Orłowski, M. Szyszka, A. Kowalska, I. Grad, A. Zoglowek, G. Rymarczyk, P. Dobryszycki, D. Krowarsch, F. Rastinejad, M. Kochman, A. Ożyhar, Plasticity of the ecdysone receptor DNA-binding domain, *Molecular Endocrinology*, **2004**, *18*, 2166–2184.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Stypendium Rządu Francji na odbycie miesięcznego stażu w IGBMC w Strasbourgu we Francji, 2015
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za działalność dydaktyczną, 2009
- Stypendia FEBS na uczestnictwo w prestiżowych konferencjach i warsztatach naukowych, 2003, 2006, 2008 i 2010
- Ustna prezentacja wyników badań na 8 Międzynarodowym Forum Młodych Naukowców (FEBS YSF, 2008)

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Członek Polskiego Towarzystwa Biochemicznego, od 2003
- Członek Amerykańskiego Towarzystwa Chemicznego, od 2012

Hobby: historia starożytna Grecji i Rzymu, podróże, turystyka wysokogórska.

Ewelina Ortyl

- Data i miejsce urodzenia: 30.11.1976, Mielec
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2000
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2005
- Całkowita liczba publikacji: 54
- W tym książek: 11 rozdziałów
- Liczba patentów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. E. Ortyl, J. Jaworowska, P.T. Seifi, R. Barillé, S. Kucharski, Photochromic polymer and hybrid materials containing azo methylisoxazole dye, *Soft Materials*, **2011**, *9*, 335–346.
2. R. Barillé, P. Tajalli, S. Kucharski, E. Ortyl, J.-M. Nunzi, Photoinduced deformation of azopolymer nanometric spheres, *Applied Physics Letters*, **2010**, *96*, 163104–1–163104-3.
3. E. Ortyl, S. W. Chan, J.-M. Nunzi, S. Kucharski, Second harmonic generation by all-optical poling and its relaxation in the polymer films containing azo sulfonamide chromophores, *Optical Materials*, **2006**, *29*, 268–272.
4. R. Barillé, S. Ahmadi-Kandjani, E. Ortyl, S. Kucharski, J.-M. Nunzi, Cognitive ability experiment with photosensitive organic molecular thin films, *Physycal Review Letters*, **2006**, *97*, 048701––1–048701–4.
5. E. Ortyl, R. Janik, S. Kucharski, Methylacrylate polymers with photochromic side chains containing heterocyclic sulfonamide substituted azobenzene, *European Polymer Journal*, **2002**, *38*, 1871–1879.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej (prof. S. Kucharski, dr R. Janik, dr E. Ortyl) za szczególne osiągnięcia naukowe, 2006
- Honorowa Odznaka Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2014

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek od 2006, Członek Komisji Młodzieży Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT

Hobby: kolarstwo górskie (3 miejsce indywidualnie, 2 miejsce drużynowo na Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych w Kolarstwie Górskim, Przesieka 2008).

Andrzej Ożyhar

- Data i miejsce urodzenia: 27.11.1954, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1987
- Dr hab.: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Nauk Przyrodniczych, 1995
- Prof.: 2006
- Całkowita liczba publikacji: 70
- W tym książek: 5 rozdziałów
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 18

Najważniejsze publikacje:

1. M. Nocula-Ługowska, G. Rymarczyk, M. Lisowski, A. Ożyhar, Isoform-specific variation in the intrinsic disorder of the ecdysteroid receptor *N*-terminal domain. *Proteins: Structure, Function and Bioinformatics*, **2009**, *76*, 291–308.
2. T.M. Kapłon, G. Rymarczyk, M. Nocula-Ługowska, M. Jakób, M. Kochman, M. Lisowski, Z. Szewczuk, A. Ożyhar, Starmaker exhibits properties of an intrinsically disordered protein. *Biomacromolecules*, **2008**, *9*, 2118–2125.
3. M. Jakób, R. Kołodziejczyk, M. Orłowski, S. Krzywda, A. Kowalska, J. Dutko-Gwóźdź, T. Gwóźdź, M. Jaskólski, A. Ożyhar, Novel DNA-binding element within the *C*-terminal extension of the nuclear receptor DNA-binding domain, *Nucleic Acids Research*, **2007**, *35*, 2705–2718.
4. M. Orłowski, M. Szyszka, A. Kowalska, I. Grad, A. Zoglowek, G. Rymarczyk, P. Dobryszycki, D. Krowarsch, F. Rastinejad, M. Kochman, A. Ożyhar, Plasticity of the ecdysone receptor DNA-binding domain, *Molecular Endocrinology*, **2004**, *18*, 2166–2184.
5. A. Niedziela-Majka, M. Kochman, A. Ożyhar, Polarity of the ecdysone receptor complex interaction with the palindromic response element from the hsp27 gene promoter, *European Journal of Biochemistry*, **2000**, *267*, 507–519.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Wicedyrektor ds. Nauki Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii Politechniki Wrocławskiej, 2002–2005
- Kierownik Studiów Doktoranckich Wydziału Chemicznego PWr, 2005–2008
- Prodziekan ds. Nauki Wydziału Chemicznego PWr, od 2008
- Członek Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, od 2013

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Srebrny Krzyż Zasługi, 2003

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Polskie Towarzystwo Biochemiczne, członek od 2003
- Komitet Biochemii i Biofizyki PAN, członek od 2007.

Krystyna Palewska

- Data i miejsce urodzenia: 03.10.1949, Żyrmuny
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej, 2004
- Całkowita liczba publikacji: 60
- W tym książek: 5

Najważniejsze publikacje:
1. K. Palewska, M. Sujka, B. Urasińska-Wójcik, J. Sworakowski, J. Lipiński, S. Nešpůrek, J. Rakušan, M. Karásková, Light-induced effects in sulfonated aluminum phthalocyanines – potential photosensitizers in the photodynamic therapy. Spectroscopic and kinetic study, *Journal of Photochemistry and Photobiology A: Chemistry*, **2008**, *197*, 1–12.
2. K. Palewska, A. Miniewicz, *S*. Bartkowiak, L. Legendziewicz, W. Stręk, Influence of electric field on photoluminescence of lanthanide-doped nematic liquid crystal, *Journal of Luminescence,* **2007**, *124*, 265–272.
3. E.-U. Wallenborn, E. Leonitidis, K. Palewska, U. W. Suter, U.P. Wild, The Shpol'skii system perylene in *n*-hexane. A computational study of inclusion sites, *Journal of Chemical Physics*, **2000**, *112*, 1995–2002.
4. K. Palewska, E.C. Meister, U.P. Wild, Total luminescence spectra of aromatic hydrocarbons in *n*-alkanes: molecules in Shpol'skii – sites and glass-like regions, *Journal of Luminescence*, **1991**, *50*, 47–54.

Adam Pawełczyk

- Data i miejsce urodzenia: 03.12.1950, Wałbrzych
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1975
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1981
- Dr hab. inż.: Univerzita Obrany (Uniwersytet Obrony), Brno, Republika Czeska, 2013
- Całkowita liczba publikacji: 144
- W tym książek: 5
- Liczba patentów: 11

Najważniejsze publikacje:
1. A. Pawełczyk, Assessment of health risk associated with persistent organic pollutants in water, *Environmental Monitoring and Assessment,* **2013**, *185*, 497–508.
2. A. Pawełczyk, Assessment of health hazard associated with nitrogen compounds in water, *Water Science and Technology*, **2012**, *66*, 666–672.
3. A. Pawełczyk, Environmental health risk and its sustainable abatement, SCINT, Warszawa **2011**.
4. A. Pawełczyk, B. Szczygieł, Prospects for processing wastes into products utilized in agriculture, *Pure and Applied Chemistry*, **2009**, *81*, 113–122.
5. A. Pawełczyk, Badania nad usuwaniem azotanów ze ścieków przemysłowych metodą redukcji do wolnego azotu, *Ochrona Środowiska*, **2008**, *30*, 45–48.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Złoty Medal z wyróżnieniem przyznany podczas „The World Exhibition of Inventions, Research and New Technologies EUREKA INNOVA", Bruksela, 2012
- Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za międzynarodowe osiągnięcia wynalazcze, 2013
- Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za wynalazek, 2013
- Medal Uniwersytetu w Bihaću, Bośnia i Hercegowina, 2006
- Srebrny Krzyż Zasługi, 2006
- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 2002
- Nagroda Ministra Edukacji, 1981

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Naczelna Organizacja Techniczna, członek, 1979–1994
- Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek, 1978–2005
- International Society of Animal Hygiene (ISAH), członek, 2005–2011

Inne istotne informacje:
- Koordynator 13 projektów międzynarodowych dotyczących ochrony środowiska, restrukturyzacji studiów na uczelniach Bośni Hercegowiny, Serbii i Macedonii po rozpadzie Jugosławii, niezależny ekspert przy projektach Unii Europejskiej, wspierających modernizację szkolnictwa wyższego w krajach bałkańskich

– Koordynator lokalny projektu PRAXIS realizowanego przez konsorcjum 45 uniwersytetów UE

Hobby: podróże, narciarstwo rekreacyjne, produkcja filmowo-telewizyjna.

Katarzyna Piela

- Data i miejsce urodzenia: 17.11.1984, Tarnowskie Góry
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 9
- W tym książek: 1 rozdział

Najważniejsze publikacje:

1. M.M. Szostak, K. Piela, K. Hołderna-Natkaniec, I. Natkaniec, E. Bidzińska, Optical nonlinearity and electric conductivity origin study on sucrose crystal by using IR, Raman, INS, NMR and EPR spectroscopies, *Carbohydrate Research*, **2014**, *395*, 29–37.
2. K. Piela, K. Hołderna-Natkaniec, M. Baranowski, T. Misiaszek, J. Baran, M.M. Szostak, Molecular motions contributions to optical nonlinearity of *N*-benzyl-2-methyl-4-nitroaniline studied by temperature-dependent FT-IR, ^{1}H NMR spectroscopy and DFT calculations, *Journal of Molecular Structure*, **2013**, *1033*, 91–97.
3. K. Piela, B. Kozankiewicz, J. Lipiński, M.M. Szostak, Low temperature emission spectra of optically nonlinear *N*-benzyl-2-methyl-4-nitroaniline crystal, *Chemical Physics,* **2012**, *404*, 28–32.
4. K. Piela, M.M. Szostak, Electrical anharmonicity and vibronic couplings contributions to optical nonlinearity of *N*-benzyl-2-methyl-4-nitroaniline crystal studied by FT–IR, polarized FT–NIR, resonance Raman and UV-Vis spectroscopy, *Journal of Physical Chemistry A*, **2012**, *116*, 1730–1745.
5. K. Piela, I. Turowska-Tyrk, M. Drozd, M.M. Szostak, Polymorphism and cold crystallization in optically nonlinear N-benzyl-2-methyl-4-nitroaniline crystal studied by X-ray diffraction, calorimetry and Raman spectroscopy, *Journal of Molecular Structure,* **2011**, *991*, 42–49.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda JM Rektora Politechniki Wrocławskiej za osiągnięcia naukowe, 2012
– Wyróżnienie pracy doktorskiej, 2012

Inne istotne informacje:

– Rzecznik patentowy, od 2013

Hobby: astronomia, literatura, j. rosyjski, podróżowanie, łyżwiarstwo figurowe, tenis ziemny, pływanie, cukiernictwo.

Magdalena Piętka-Ottlik

- Data i miejsce urodzenia: 12.05.1980, Czeladź
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, biotechnologia, 2004
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 21

Najważniejsze publikacje:

1. M. Piętka-Ottlik, R. Frąckowiak, I. Maliszewska, B. Kołwzan, K.A. Wilk, Ecotoxicity and biodegradability of antielectrostatic dicephalic cationic surfactants, *Chemosphere*, **2012**, *89*, 1103–1111.
2. K. Sidoryk, M. Świtalska, J. Wietrzyk, A. Jaromin, M. Piętka-Ottlik, P. Cmoch, J. Zagrodzka, W. Szczepek, Ł. Kaczmarek, W. Peczyńska-Czoch, Synthesis and biological evaluation of new amino acid and dipeptide derivatives of neocryptolepine as anticancer agents, *Journal of Medicinal Chem*istry, **2012**, *55*, 5077–5087.
3. M. Piętka-Ottlik, P. Potaczek, E. Piasecki, J. Młochowski, Crucial role of selenium in the virucidal activity of benzisoselenazol-3(*2H*)-ones and related diselenides, *Molecules*, **2010**, *15*, 8214–8228.
4. M. Piętka-Ottlik, H. Wójtowicz-Młochowska, K. Kołodziejczyk, E. Piasecki, J. Młochowski, New organoselenium compounds active against pathogenic bacteria, fungi and viruses, *Chemical and Pharmaceutical Bulletin*, **2008**, *56*, 1423–1427.
5. H. Wójtowicz, K. Kloc, I. Maliszewska, J. Młochowski, M. Piętka, E. Piasecki, Azaanalogues of ebselen as antimicrobial and antiviral agents: synthesis and properties, *Farmaco*, **2004**, *59*, 863–868.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Srebrny Medal na Międzynarodowej Warszawskiej Wystawie Innowacji IWIS, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, od 2009

Hobby: podróże, fotografia.

Jacek Pigłowski

- Data i miejsce urodzenia: 11.04.1948, Radom (Wielkopolska)
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Dr hab.: Technische Universität Dresden (Uniwersytet Techniczny w Dreźnie), Niemcy, 1988
- Prof.: 2009
- Całkowita liczba publikacji: 170
- W tym książek: 5 rozdziałów w książkach
- Liczba patentów: 19
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. K. Kolman, M.M. Makowski, A.A. Golriz, M. Kappl, J. Pigłowski, H.J. Butt, A. Kiersnowski, Adsorption, aggregation, and desorption of proteins on smectite particles, *Langmuir*, **2014**, *30*, 11650–11659.
2. A. Kiersnowski, J. Pigłowski, Polymer-layered silicate nanocomposites based on poly(ε-caprolactone), *European Polymer Journal*, **2004**, *40*, 1199–1207.
3. J. Pigłowski, H.-W. Kammer, C. Defèr, Untersuchungen zur Adhäsion zwischen Polymeren, *Acta Polymerica*, **2003**, *32*, 87–91.
4. J. Pigłowski, I. Gancarz, M. Wlaźlak, H.-W. Kammer, Crystallization in modified blends of polyamide and polypropylene, *Polymer*, **2000**, *41*, 6813–6824.
5. J. Pigłowski, H.-W. Kammer, J. Kressler, Phase dissolution in polymer blends at different guench depths, *Polymer*, **1989**, *30*, 1705–1708.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej ds. Dydaktyki i Rozwoju Naukowego, 1993–1996
- Kierownik Zakładu Fizykochemii Polimerów Politechniki Wrocławskiej, 1997–2002
- Kierownik Wydziałowego Zakładu Inżynierii i Technologii Polimerów, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, od 2005
- Przewodniczący Komisji Kierunkowej Inżynieria Materiałowa na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1987
- Srebrny Krzyż Zasługi, 1994
- Odznaka Honorowa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2003
- Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2009
- Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
- Srebrna Honorowa Odznaka NOT, 2012
- Wielokrotnie nagradzany Nagrodami Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

- International Union of Pure and Applied Chemistry
- Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego
- Polskie Towarzystwo Chemiczne
- Leszczyńskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk (członek założyciel)
- Klub Technologa Przetwórstwa Tworzyw Sztucznych (członek założyciel, Rada Naukowa)

Inne istotne informacje:

- Członek komitetów naukowych wielu krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych
- Ekspert w zakresie materiałoznawstwa tworzyw polimerowych
- Kierownik wielu projektów badawczych i opracowań dla przemysłu
- **Hobby:** fotografia, żeglarstwo, miłośnik sportu żużlowego.

Paweł Pohl

- Data i miejsce urodzenia: 04.12.1974, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż., prof. nadzw.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1998
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2009
- Całkowita liczba publikacji: 109
- W tym książek: 5
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. K. Gręda, P. Jamróz, P. Pohl, Coupling of cold vapor generation with an atmospheric pressure glow microdischarge sustained between a miniature flow helium jet and a flowing liquid cathode for the determination of mercury by optical emission spectrometry, *Journal of Analytical Atomic Spectrometry*, **2014**, *25*, 893–902.
2. E. Stelmach, P. Pohl, A. Szymczycha-Madeja, The suitability of the simplified method of the analysis of coffee infusions on the content of Ca, Cu, Fe, Mg, Mn and Zn and the study of the effect of preparation conditions on the leachability of elements into the coffee brew, *Food Chemistry*, **2013**, *141*, 1956–1961.
3. P. Jamróz, W. Żyrnicki, P. Pohl, The effect of a miniature argon flow rate on the spectral characteristics of a direct current atmospheric pressure glow microdischarge between an argon microjet and a small sized flowing liquid cathode, *Spectrochimica Acta Part B*, **2012**, *73*, 26–34.
4. R. Bou Khouzam, P. Pohl, R. Lobinski, Bioaccessibility of essential elements from white cheese, bread, fruit and vegetables, *Talanta*, **2011**, *86*, 425–428.
5. P. Pohl, J. Dural, N. Vorapalawut, B. Bouyssiere, R. Lobinski, Multielement molecular size fractionation in crude oil and oil residue by gel permeation microchromatography with high resolution inductively coupled plasma mass spectrometric detection (HR ICP MS), *Journal of Analytical Atomic Spectrometry*, **2010**, *25*, 1974–1977.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Kierownik Wydziałowego Zakładu Chemii Analitycznej i Metalurgii Chemicznej, Wydział Chemiczny, Politechnika Wrocławska, od 2015
- Kierownik Wydziałowego Zakładu Chemii Analitycznej, Wydział Chemiczny, Politechnika Wrocławska, 2013–2015

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej za działalność naukową, 2014, 2011, 2008, 2004
- Stypendium Fundacji Aleksandra von Humboldta dla młodych naukowców, 2006
- Stypendium Fundacji Aleksandra von Humboldta dla powracających, 2007
- Stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej dla młodych naukowców, 2004
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za pracę doktorską, 2003

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Bee-Hexagon, członek od 2010
- Royal Society of Chemistry, członek od 2014

Hobby: turystyka piesza i górska, turystyka krajoznawcza i dzieje Dolnego Śląska, pszczelarstwo.

Izabela Polowczyk

- Data i miejsce urodzenia: 31.12.1973, Nysa
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Całkowita liczba publikacji: 71
- W tym książek: 4 rozdziały
- Liczba patentów: 6 zgłoszeń patentowych

Najważniejsze publikacje:
1. I. Polowczyk, A. Bastrzyk, T. Koźlecki, Z. Sadowski, Characterization of glass beads surface modified with ionic surfactants, *Separation Science and Technology*, **2014**, *49*, 1768–1774.
2. I. Polowczyk, J. Ulatowska, T. Koźlecki, A. Bastrzyk, W. Sawiński, Studies on removal of boron from aqueous solution by fly ash agglomerates, *Desalination*, **2013**, *310*, 93–101.
3. I. Polowczyk, A. Bastrzyk, T. Koźlecki, Z. Sadowski, Calcium carbonate mineralization. Part 1. The effect of poly(ethylene glycol) concentration on the formation of precipitate, *Physicochemical Problems of Mineral Processing*, **2013**, *49*, 631–639.
4. A. Bastrzyk, I. Polowczyk, Z. Sadowski, A. Sikora, Relationship between properties of oil/water emulsion and agglomeration of carbonate minerals, *Separation and Purification Technology*, **2011**, *77*, 325–330.
5. I. Polowczyk, A. Bastrzyk, T. Koźlecki, W. Sawiński, P. Rudnicki, A. Sokołowski, Z. Sadowski, Use of fly ash agglomerates for removal of arsenic, *Environmental Geochemistry and Health*, **2010**, *32*, 361–366.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Honorowa Odznaka Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2014
- Brytyjsko-polskie stypendium dla młodych naukowców na staż w Wielkiej Brytanii WAR/342/41, 2005

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek od 2007

Hobby: puzzle, tenis stołowy.

Katarzyna Pstrowska

- Data i miejsce urodzenia: 02.10.1985, Lubin
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 2009
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Zakład Chemii i Technologii Paliw, 2013
- Całkowita liczba publikacji: 11
- W tym książek: 1

Najważniejsze publikacje:
1. K. Pstrowska, J. Walendziewski, R. Łużny, M. Stolarski, Hydroprocessing of rapeseed pyrolysis bio-oil over NiMo/Al_2O_3 catalyst, *Catalysis Today*, **2014**, *223*, 54–65.
2. K. Pstrowska, J. Walendziewski, M. Stolarski, Hydrorefining of oil from rapeseed cake pyrolysis over NiMo/Al_2O_3 catalyst, *Fuel Processing Technology,* **2014**, *128*, 191–198.
3. R. Łużny, K. Pstrowska, Ł. Świątek, J. Walendziewski, Symulacja usuwania ditlenku węgla z biogazu, *Przemysł Chemiczny,* **2014**, *93*, 1648–1652.
4. Ł. Świątek, M. Kułażyński, K. Pstrowska, R. Łużny, Wpływ składu katalizatora selektywnej redukcji tlenku azotu(II) na jego aktywność, *Przemysł Chemiczny*, **2014**, *93*, 1346–1349.

Hobby: żeglarstwo.

Łukasz Radosiński

- Data i miejsce urodzenia: 11.02.1980, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż. matematyki, Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 2004; mgr inż. fizyki, Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 2005
- Dr: dr fizyki, Graduate University for Advanced Studies, High Energy Accelerator Research Organization KEK, Tsukuba, Japonia, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 19
- W tym książek: 1 oraz 3 rozdziały

Najważniejsze publikacje:
1. W. Stręk, B. Cichy, Ł. Radosiński, P. Głuchowski, Ł. Marciniak, M. Łukaszewicz, D. Hreniak, Laser-induced white-light emission from graphene ceramics – opening a band gap in graphene, *Light: Science & Applications*, **2014**, *4*, e237, 1–8.
2. Ł. Radosiński , B. Kuchta, Hydrogen chemisorption on carbon structure with mixed sp^2–sp^3 hybridization: empirical potential studies, *Adsorption,* **2014**, *20*, 875–882.

3. Ł. Radosiński, T. Luty, K. Nasu, H. Ohnishi, K. Nishioka, A. Radosz, D. Wójt, Photoinduced conversion of hybridization in graphite, *Acta Physica Polonica A*, **2012**, *121*, 359–368.
4. Ł. Radosiński, K. Nasu, T. Luty, A. Radosz, Possible domain-type collective dimerization of graphite induced by interlayer charge transfer excitations in the visible region, *Physical Review B*, **2010**, *81*, 035417–1-035417–6.
5. A. Radosz, K. Ostasiewicz, P. Magnuszewski, J. Damczyk, Ł. Radosiński, F.V. Kusmartsev, J.H. Samson, A. Mituś, G. Pawlik, Thermodynamics of entropy-driven phase transformations, *Physical Review E*, **2006**, *73*, 026127–1-026127–15.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Japanese Physical Society
– Polskie Towarzystwo Węglowe CARBON

Hobby: lotnictwo, podróże, sport, uczestnik podstawowego kursu astronautycznego w Centrum Szkolenia Kosmonautów im. J. Gagarina w Gwiezdnym Miasteczku, 2001.

Sylwia Ronka

- Data i miejsce urodzenia: 12.05.1978, Jelenia Góra
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 2003
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008
- Całkowita liczba publikacji: 23

Najważniejsze publikacje:

1. M. Kica, S. Ronka, The removal of atrazine from water using specific polymeric adsorbent, *Separation Science and Technology,* **2014**, *49*, 1634–1642.
2. S. Ronka, Properties of novel spherical carbon adsorbents synthesized from phosphorylated polymeric precursors, *Journal of Analytical and Applied Pyrolysis*, **2014**, *11*, 390–400.
3. D. Bratkowska, N. Fontanals, S. Ronka, A.W. Trochimczuk, F. Borrull, R. M. Marcé, Comparison of different imidazolium supported ionic liquid polymeric phases with strong anion-exchange character for the extraction of acidic pharmaceuticals from complex environmental samples*, Journal of Separation Science*, **2012**, *35*, 1953–1958.
4. N. Fontanals, S. Ronka, F. Borrull, A.W. Trochimczuk, R.M. Marcé, Supported imidazolium ionic liquid phases: a new material for solid-phase extraction, *Talanta*, **2009**, *80*, 250–256.
5. A.W. Trochimczuk, S. Czerwińska, In(III) and Ga(III) sorption by polymeric resins with substituted phenylphosphinic acid ligands, *Reactive and Functional Polymers*, **2005**, *63*, 215–220.

Hobby: fotografia, ekologia, turystyka rowerowa.

Szczepan Roszak

- Data i miejsce urodzenia: 24.12.1952, Lubin
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1977; Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki Fizyki i Chemii, Matematyka, 1980
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1981
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Prof.: 2003
- Całkowita liczba publikacji: 215
- W tym książek: 10 rozdziałów
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. M. Cato, D. Majumdar, S. Roszak, J. Leszczyński, Exploring relative thermodynamic stabilities of formic acid and formamide dimers – Role of low-frequency hydrogen-bond vibrations, *Journal of Chemical Theory and Computation*, **2013**, *9*, 1016–1026.
2. M. Tarana, P. Wielgus, S. Roszak, I.I. Fabrikant, Effects of two vibrational modes in the dissociative electron attachment to CF_3Cl, *Physical Review A*, **2009**, *79*, 052712.
3. L. Firlej, S. Roszak, B. Kuchta, P. Pfeifer, C. Wexler, Enhanced hydrogen adsorption in boron substituted carbon nanospaces, *Journal of Chemical Physics,* **2009**, *131*, 164702–4.
4. J. Doskocz, M. Doskocz, S. Roszak, J. Sołoducho, J. Leszczyński, Theoretical studies of symmetric five-membered heterocycle derivatives of carbasole and fluorene precursors of conducting polymers, *Journal of Physical Chemistry A*, **2006**, *110*, 13989–13994.
5. S. Roszak, R.H. Gee, K. Balasubramanian, L.E. Fried, New theoretical insight into interactions and properties of molecular crystal of formic acid: development of a quantum based pair potential and molecular dynamics of formic acid, *Journal of Chemical Physics,* **2005**, *123*, 144702–144710.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 2004

Hobby: niezbyt ekstremalna turystyka.

Agnieszka Roztoczyńska (Zawada)

- Data i miejsce urodzenia: 17.10.1983, Tarnowskie Góry
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Biotechnologia, 2007
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2011
- Całkowita liczba publikacji: 14

Najważniejsze publikacje:

1. P. Lipkowski, J. Kozłowska, A. Roztoczyńska, W. Bartkowiak, Hydrogen-bonded complexes upon spatial confinement: Structural and energetic aspects, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2014**, *16*, 1430–1440.

2. A. Zawada, W. Bartkowiak, Many-body interactions and the electric response of hydrogen-bonded molecular chains, *Computational and Theoretical Chemistry*, **2011**, *967*, 120–128.
3. A. Baranowska, A. Zawada, B. Fernández, W. Bartkowiak, D. Kędziera, A. Kaczmarek-Kędziera, Interaction–induced electric properties and cooperative effects in model systems, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2010**, *12*, 852–862.

Hobby: hortologia, gry planszowe, tenis/squash.

Iwona Rutkowska (Lisek)

- Data i miejsce urodzenia: 02.07.1972, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1996
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 2001
- Całkowita liczba publikacji: 14

Najważniejsze publikacje:

1. J. Kapała, I. Rutkowska, I. Chojnacka, M. Gaune-Escard, Modelling of the thermodynamic properties of the ABr–$CeBr_3$ (A = LiCs) systems, *CALPHAD*, **2010**, *34*, 15–19.
2. I. Rutkowska, K. Hilpert, M. Miller, Mass spectrometric investigations of thermodynamic properties of the RbCl/$GdCl_3$ system, *Zeitschrift für anorganische und allgemeine Chemie*, **2004**, *630*, 1116–1122.
3. J. Kapała, I. Rutkowska, Thermodynamic properties of the pseudo-binary CsCl-$LnCl_3$ (Ln = Ce, Pr, Nd) systems, *CALPHAD*, **2004**, *28*, 275–279.
4. I. Lisek, J. Kapała, M. Miller, Thermodynamic study of the CsCl-$NdCl_3$ system by Knudsen effusion mass spectrometry, *Journal of Alloys and Compounds*, **1998**, *278*, 113–122.

Hobby: taniec, psychologia, nauka języków obcych.

Piotr Rutkowski

- Data i miejsce urodzenia: 23.05.1973, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, 2001
- Dr hab.: Politechnika Rzeszowska, Wydział Chemiczny, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 45
- W tym książek: 3 rozdziały

Najważniejsze publikacje:

1. A. Solak, P. Rutkowski, The effect of clay catalyst on the chemical composition of bio-oil obtained by co-pyrolysis of cellulose and polyethylene, *Waste Management*, **2014**, *34*, 504–512.
2. P. Rutkowski, Pyrolytic behavior of cellulose in presence of montmorillonite K10 as catalyst, *Journal of Analytical and Applied Pyrolysis*, **2012**, *98*, 115–122.
3. P. Rutkowski, Pyrolysis of cellulose, xylan and lignin with the K_2CO_3 and $ZnCl_2$ addition for bio-oil production, *Fuel Processing Technology*, **2011**, *92*, 517–522.
4. P. Rutkowski, A. Kubacki, Influence of polystyrene addition to cellulose on chemical structure and properties of bio-oil obtained during pyrolysis, *Energy Conversion and Management*, **2006**, *47*, 716–731.
5. P. Rutkowski, S. Mullens, J. Yperman, G. Gryglewicz, AP-TPR investigation of the effect of pyrite removal on the sulfur characterization of different rank coals, *Fuel Processing Technology*, **2002**, *76*, 121–138.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Pełnomocnik dziekana ds. Praktyk Studenckich, 2013–2016

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010

Hobby: historia średniowiecznej Europy, ogrodnictwo.

Leszek Rycerz

- Data i miejsce urodzenia: 24.09.1952, Dzierzkowice
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab., prof. nadzw.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, mgr, 1976
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 1985
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2005
- Całkowita liczba publikacji: 142
- W tym książek: 1
- Liczba patentów: 4
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. L. Rycerz, W. Gong, M. Gaune-Escard, The $TbBr_3$-LiBr binary system: experimental thermodynamic investigation and assessment of phase diagram, *Journal of Chemical Thermodynamics,* **2013**, *56*, 15–20.
2. L. Rycerz, Practical remarks concerning phase diagram determination on the base of DSC measurements, *Journal of Thermal Analysis and Calorimetry,* **2013**, *113*, 231–238.
3. L. Rycerz, I. Chojnacka, J. Kapała, M. Gaune-Escard, Phase diagram of the$TbBr_3$-CsBr binary system. Thermodynamic and transport properties of the Cs_3TbBr_6 compound, CALPHAD, **2012**, *37*, 108–115.
4. I. Chojnacka, L. Rycerz, M. Berkani, M. Gaune-Escard, Phase diagram and electrical conductivity of the $DyBr_3$-RbBr binary system, *Journal of Thermal Analysis and Calorimetry*, **2012**, *108*, 481–488.
5. L. Rycerz, Termochemia halogenków lantanowców i związków tworzących się w układach halogenki lantanowców-halogenki litowców, *Prace Naukowe Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej* nr 68, Seria: Monografie nr 35, Wrocław **2004**.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Kierownik Zakładu Metalurgii Chemicznej Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2010–2014
Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej
Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Polskie Towarzystwo Analizy Termicznej i Kalorymetrii
Hobby: turystyka.

Agata Rydzewska

- Data i miejsce urodzenia: 10.05.1980, Kędzierzyn-Koźle
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Warszawska, mgr inż., 2004
- Dr: Politechnika Wrocławska, 2013
- Całkowita liczba publikacji: 13
- W tym książek: 2 rozdziały w książkach

Najważniejsze publikacje:
1. M.K. Cyrański, P. Klimentowska, A. Rydzewska, J. Serwatowski, A. Sporzyński, D.K. Stępień, Towards a monomeric structure of phenylboronic acid: The influence of *ortho*-alkoxy substituents on the crystal structure, *CrystEngComm*, **2012**, *14*, 6282–6294.
2. N. Piergies, E. Proniewicz, A. Kudelski, A. Rydzewska, Y. Kim, M. Andrzejak, L.M. Proniewicz, Fourier transform infrared and Raman and surface-enhanced Raman spectroscopy studies of a novel group of boron analogues of aminophosphonic acids, *Journal of Physical Chemistry A*, **2012**, *116*, 10004–10014.
3. P. Młynarz, A. Rydzewska, Z. Pokładek, Preparation of a novel group of hybrid compounds *N*-benzyl aminoboronbenzylphosphonic and *N*,*N*'-ethylenedi(aminoboronbenzylphosphonic) acids, *Journal of Organometallic Chemistry*, **2011**, *696*, 457–460.

Zygmunt Sadowski

- Data i miejsce urodzenia: 16.01.1947, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab.
- Studia: mgr chemii, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, 1970
- Studia podyplomowe: Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków, 1975
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (I 5), 1978
- Dr hab.: Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Wydział Chemii, 1996
- Prof.: 2005
- Całkowita liczba publikacji: 176
- W tym książek: 1, 20 rozdziałów
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 8

Najważniejsze publikacje:
1. B.L. Rivas, Z. Sadowski, Bacterial generation of arsenic liquid waste and application of water-soluble polymers to arsenic ions separation, *Reviews in Environmental Science and Biotechnology*, **2014**, *13*, 277–284.
2. A. Bastrzyk, I. Polowczyk, Z. Sadowski, A. Sikora, Relationship between properties of oil/water emulsion and agglomeration of carbonate minerals, *Separation and Purification Technology*, **2011**, *77*, 325–330.
3. Z. Sadowski, I. Maliszewska, B. Grochowalska, I. Polowczyk, T. Koźlecki, Synthesis of silver nanoparticles using microorganisms, *Materials Science – Poland*, **2008**, *26*, 419–424.
4. Z. Sadowski, I. Polowczyk, Agglomerate flotation of fine oxide particles, *International Journal of Mineral Processing*, **2004**, *74*, 85–90.
5. Z. Sadowski, E. Jażdżyk, H. Karaś, Bioleaching of copper ore flotation concentrates, *Minerals Engineering*, **2003**, *16*, 51–53.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Kierownik Wydziałowego Zakładu Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, od 2009
Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Polskie Towarzystwo Chemiczne, Przewodniczący Oddziału Wrocławskiego PTChem, 2008–2014
Hobby: żeglarstwo.

Marek Samoć

- Data i miejsce urodzenia: 7.01.1951, Kalisz
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1985
- Prof.: 2007
- Całkowita liczba publikacji: 290
- Liczba patentów: 4
- Liczba wypromowanych doktorów: 5 (+10 w Australii)

Najważniejsze publikacje:
1. J. Szeremeta, R. Kołkowski, M. Nyk, M. Samoć, Wavelength dependence of the complex third-order nonlinear optical susceptibility of poly(3-hexylthiophene) studied by femtosecond Z-scan in solution and thin film, *Journal of Physical Chemistry C*, **2013**, *117*, 26197–26203.
2. K.A. Green, M.P. Cifuentes, T.C. Corkery, M. Samoć, M.G. Humphrey, Switching the cubic nonlinear optical properties of an electro-, halo- (acido-), and photochromic ruthenium alkynyl complex across six states, *Angewandte Chemie International Edition*, **2009**, *48*, 7867–7870.
3. M. Samoć, J.P. Morrall, G.T. Dalton, M.P. Cifuentes, M.G. Humphrey, Two and three-photon absorption in an organometallic

dendrimer, *Angewandte Chemie International Edition*, **2007**, *46*, 731–733.
4. M. Samoć, A. Samoć, B. Luther-Davies, Z. Bao, L. Yu, B. Hsieh, U. Scherf, Femtosecond Z-scan and degenerate four-wave mixing measurements of real and imaginary parts of the third -order nonlinearity of soluble conjugated polymers, *Journal of the Optical Society of America B*, **1998**, *15*, 817–825.
5. Y. Pang, M. Samoć, P.N. Prasad, Third-order nonlinearity and two-photon-induced molecular dynamics: Femtosecond time-resolved transient absorption, Kerr gate, and degenerate four-wave mixing studies in poly(*p*-phenylene vinylene)/sol-gel silica film, *Journal of Chemical Physics*, **1991**, *94*, 5282–5290.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Dyrektor Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej Politechniki Wrocławskiej, 2008–2014

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Optical Society of America (OSA), Society of Photographic Instrumentation Engineers (SPIE).

Renata Siedlecka

Absolwentka Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1988). W 1988 roku asystent w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W latach 1990–1992 na studiach doktoranckich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1992 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem był profesor Jacek Skarżewski. Od 1992 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej (od 1993 roku – Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii), a następnie (2005) w Zakładzie Chemii Organicznej na Wydziale Chemicznym. W 2014 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego.

Doktor habilitowana Renata Siedlecka zajmuje się problematyką syntezy organicznej, szczególnie katalitycznych reakcji stereoselektywnych. Autorka lub współautorka ponad 20 artykułów naukowych oraz 2 patentów.

Marcin Sieńczyk

- Data i miejsce urodzenia: 13.07.1978, Jaszczów
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2002
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2006
- Dr hab.: Politechnika Gdańska, Wydział Chemiczny, 2015
- Całkowita liczba publikacji: 46
- Liczba patentów: 10

Najważniejsze publikacje:

1. R. Grzywa, A. Łupicka-Słowik, M. Walczak, M. Idzi, K. Bobrek, S. Boivin, A. Gaweł, T. Stefaniak, J. Oleksyszyn, M. Sieńczyk. Highly sensitive detection of cancer antigen 15–3 using novel avian IgY antibodies, *ALTEX*, **2014**, *31*, 43–52.
2. A. Łupicka-Słowik, M. Walczak, R. Grzywa, K. Bobrek, M. Łęcka, S. Boivin, A. Gaweł, T. Stefaniak, J. Oleksyszyn, M. Sieńczyk, Generation and application of polyclonal IgY antibodies specific for full-length and nicked prostate-specific antigen, *Bioanalysis*, **2014**, *6*, 3197–3213.
3. R. Grzywa, E. Burchacka, M. Łęcka, Ł. Winiarski, M. Walczak, A. Łupicka-Słowik, M. Wysocka, T. Burster, K. Bobrek, K. Csencsits-Smith, A. Lesner, M. Sieńczyk, Synthesis of novel phosphonic -type activity-based probes for neutrophil serine proteases and their application in spleen lysates of different organisms, *ChemBioChem*, **2014**, *15*, 2605–2612.
4. Ł. Winiarski, J. Oleksyszyn, M. Sieńczyk, Human neutrophil elastase phosphonic inhibitors with improved potency of action, *Journal of Medicinal Chemistry*, **2012**, *55*, 6541–6553.
5. M. Sieńczyk, J. Oleksyszyn, Irreversible inhibition of serine proteases – design and *in vivo* activity of diaryl α-aminophosphonate derivatives, *Current Medicinal Chemistry*, **2009**, *13*, 1673–1687.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Członek Komisji Programowej Specjalności Biotechnologia Farmaceutyczna Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, od 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek International Proteolysis Society, 2011–2013

Hobby: fotogafia, homebrewing.

Jacek Skarżewski

- Data i miejsce urodzenia: 14.10.1949, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1972
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1975
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1987
- Prof.: 2001
- Całkowita liczba publikacji: ok. 100
- W tym książek: 1
- Liczba patentów: 5
- Liczba wypromowanych doktorów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. R. Kowalczyk, P. Kwiatkowski, J. Skarżewski, J. Jurczak, Enantioselective nitroaldol reaction catalyzed by sterically modified salen-chromium complexes, *Journal of Organic Chemistry*, **2009**, *74*, 753–756.
2. J. Skarżewski, E. Ostrycharz, R. Siedlecka, Vanadium-catalyzed enantioselective oxidation of sulfides: Easy transformation of bis(arylthio)alkanes into C_2-symmetric chiral sulfoxides, *Tetrahedron: Asymmetry*, **1999**, *10*, 3457–3461.

3. R. Siedlecka, J. Skarżewski, J. Młochowski, Selective oxidation of primary hydroxy-groups in primary-secondary diols, *Tetrahedron Letters,* **1990**, *31*, 2177–2180.
4. J. Skarżewski, A. Gupta, Synthesis of C_2-symmetric primary vicinal diamines. Double stereospecific Mitsunobu reaction on the heterocyclic diols derived from tartaric acid, *Tetrahedron: Asymmetry*, **1997**, *8*, 1861–1867.
5. J. Skarżewski, Cerium-catalyzed persulfate oxidation of polycyclic aromatic hydrocarbons to quinones, *Tetrahedron*, **1984**, *40*, 4997–5000.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zespołu Dydaktycznego Chemii Organicznej i Ogólnej w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej, 1985–1989
– Dyrektor Pionu Dydaktyki Politechniki Wrocławskiej, 1990–1992
– Pełnomocnik prorektora ds. Nauczania, 1992–1993
– Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii Politechniki Wrocławskiej ds. Nauki, 1996–2002
– Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2005–2007
– Pełnomocnik prorektora PWr ds. Procesu Bolońskiego, 2005–2007
– Kierownik Zakładu Chemii Organicznej, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, od 2004
– Przewodniczący Sekcji Chemii Organicznej Polskiego Towarzystwa Chemicznego, 2000–2006
– Przedstawiciel PTCh w EuCheMS Division of Organic Chemistry, 2007–2011
– Członek Rady Naukowej Instytutu Chemii Organicznej PAN, od 2011

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda Ministra Edukacji, 1988
– Nagroda Polskiej Akademii Naukowej, 1990
– Srebrny Krzyż Zasługi, 1999
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2009

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne.

Wojciech Skrzypiński

- Data i miejsce urodzenia: 08.10.1948, Namysłów
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, 1972
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, 1980
- Całkowita liczba publikacji: 64
- W tym książek: 4 oraz 1 rozdział
- Liczba patentów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. W. Skrzypiński, A. Czerwińska, E. Wyszkowska, Oczyszczanie złoża ciała stałego za pomocą wodnych roztworów związków powierzchniowoczynnych, w: *XIX Ogólnopolska Konferencja Inżynierii Chemicznej i Procesowej. Materiały konferencyjne, T. 1*, red. R. Petrus, J. Jeżowski, K. Kaczmarski, Oficyna Wydawnicza Politechniki Rzeszowskiej, Rzeszów **2007**, 407–410.
2. E. Remiezowicz, M. Pająk, W. Skrzypiński, Aspekty ekonomiczne fotodegradacji chloropochodnych w reaktorze dwupłytowym (DSSR) za pomocą światła słonecznego, *Przemysł Chemiczny*, **2005**, *84*, 188–191.
3. M. Pająk, A. Kołek, W. Skrzypiński, B. Kurczewski, Równowagi ekstrakcyjne w obecności fazy micelarnej, *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*, **2004**, *25*, 1423–1428.
4. W. Skrzypiński, A. Daroszewski, Kinetyka ekstrakcji materiału biologicznego z ciała stałego w mieszalniku, *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*, **2004**, *25*, 1613–1618.
5. W. Skrzypiński, E. Sierleczko, P. Pluciński, B. Lejczak, P. Kafarski, Permeation of dipeptides and phosphono dipeptides through liquid emulsion membranes stereoselectivity of the process, *Journal of the Chemical Society, Perkin Transactions I*, **1990**, 689–693.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Medal za Długoletnią Służbę

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Naczelna Organizacja Techniczna, członek od ok. 1980

Hobby: zamiłowania artystyczne (muzyka, malarstwo, rzeźba).

Anna Sobolewska

- Data i miejsce urodzenia: 05.01.1979, Białystok
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2003
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2007
- Całkowita liczba publikacji: 42

Najważniejsze publikacje:

1. A. Sobolewska, S. Bartkiewicz, J. Myśliwiec, K.D. Singer, Holographic memories based on a single-component phototropic liquid crystal, *Journal of Materials Chemistry C*, **2014**, *2*, 1409–1412.
2. A. Sobolewska, J. Zawada, S. Bartkiewicz, Biphotonic photochromic reaction results in the increase of the efficiency of the holographic recording process in an azo-polymer, *Langmuir*, **2014**, *30*, 17–21.
3. A. Sobolewska, S. Bartkiewicz, A. Priimagi, High modulation depth surface relief gratings using s-s polarization configuration in supramolecular polymer-azobenzene complexes, *Journal of Physical Chemistry C*, **2014**, *118*, 23279–23284.
4. A. Sobolewska, J. Zawada, S. Bartkiewicz, Z. Galewski, Mechanism of photochemical phase transition of single-component

phototropic liquid crystals studied by means of holographic grating recording, *Journal of Physical Chemistry C*, **2013**, *117*, 10051–10058.
5. A. Sobolewska, S. Bartkiewicz, Three gratings coupling during the holographic grating recording process in azobenzene-functionalized polymer, *Applied Physics Letters*, **2008**, *92*, 253305–1-253305–3.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Stypendium Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla Wybitnego Młodego Naukowca, 2013

Hobby: podróże, piesza turystyka górska, taniec, sport, filmy kryminalne.

Wacław Andrzej Sokalski

- Data i miejsce urodzenia: 28.07.1948, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Zakład Chemii Fizycznej, 1976
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1989
- Prof.: 2002
- Całkowita liczba publikacji: 126
- W tym książek: 1 oraz 3 rozdziały
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. K.M. Langner, W.A. Sokalski, J. Leszczynski, Intriguing relations of interaction energy components in stacked nucleic acids, *Journal of Chemical Physics*, **2007**, *127*, 111102–1-111102–4.
2. E. Dyguda-Kazimierowicz, J. Grembecka, W.A. Sokalski, J. Leszczynski, Origins of the activity of pal and lap enzyme inhibitors: toward *ab initio* binding affinity prediction, *Journal of the American Chemical Society*, **2005**, *127*, 1658–1659.
3. B. Szefczyk, A.J. Mulholland, K.E. Ranaghan, W.A. Sokalski, Differential transition state stabilization in enzyme catalysis: quantum chemical analysis of interactions in the chorismate mutase reaction and prediction of the optimal catalytic field, *Journal of the American Chemical Society*, **2004**, *126*, 16148–16159.
4. W.A. Sokalski, S. Roszak, K. Pecul, An efficient procedure for decomposition of the SCF interaction energy into components with reduced basis set dependence, *Chemical Physics Letters*, **1988**, *153*, 153–159.
5. W.A. Sokalski, R. A. Poirier, Cumulative atomic multipole representation of the molecular charge distribution and its basis set dependence, *Chemical Physics Letters*, **1983**, *98*, 86–92.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
– Wicedyrektor Pionu Współpracy z Zagranicą Politechniki Wrocławskiej, 1984–1988
– Wicedyrektor Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej PWr, 1993–1999
– Doradca Rektora ds. Toku Studiów Doktoranckich w Politechniki Wrocławskiej, od 2002

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
– Srebrny Krzyż Zasługi, 1995
– Nagrody Ministra, 1977, 1980, 1985, 2006

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 1972
– American Chemical Society, członek od 1990
– Międzywydziałowa Komisja Przyrodniczo-Medyczna Polskiej Akademii Umiejętności, członek od 2010
– Division of Computational Chemistry - European Federation of Chemical Societies – przedstawiciel Polski, od 2001
– *Journal of Molecular Modeling* – Senior Editor, od 2007
– *Computers & Chemistry* – członek kolegium redakcyjnego, 1995–2002
– *Computational Biology & Chemistry* – członek kolegium redakcyjnego, od 2003
– *Wiadomości Chemiczne* – członek kolegium redakcyjnego, od 2010
– *Journal of Bionanoscience* – członek kolegium redakcyjnego, od 2007

Inne istotne informacje:
– Przewodniczący komitetu organizacyjnego cyklicznych międzynarodowych konferencji Modeling & Design of Molecular Materials (2004, 2006, 2008, 2010, 2012, 2014)
– Edytor książki *Molecular Materials with Specific Interactions: Modeling and Design*, Vol. 4, Series: Challenges and Advances in Computational Chemistry and Physics, Springer, 2007
– Inicjator i opiekun specjalności: informatyka chemiczna (od 1994), bioinformatics (od 2006).

Adam Sokołowski

Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1971). W latach 1973–1977 na studiach doktoranckich w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. W 1977 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Bogdan Burczyk. Adiunkt w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. W 1993 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 2000 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych, a następnie (2005) w Zakładzie Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Adam Sokołowski jest specjalistą w dziedzinie inżynierii układów zdyspergowanych oraz fizykochemii powierzchni. Autor lub współautor ponad 60 artykułów,

9 rozdziałów w książkach, podręcznika oraz 23 patentów. Wypromował 4 doktorów.

Jadwiga Sołoducho

- Data i miejsce urodzenia: 02.07.1945, Buczacz
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab.
- Studia: Akademia Medyczna we Wrocławiu, Wydział Farmacji, 1968
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2000
- Prof.: 2009
- Całkowita liczba publikacji: 114
- W tym książek: 1 oraz 6 rozdziałów
- Liczba patentów: 56
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. K. Olech, J. Sołoducho, K. Łaba, P. Data, M. Łapkowski, The synthesis and characterization of 3,4-ethylenedioxythiophene derivatives, *Electrochimica Acta*, **2014**, *141*, 349–356.
2. J. Sołoducho, J. Cabaj, Electrochemical nanosized biosensors: perspectives and future of biocatalysts, *Journal of Analytical & Bioanalytical Techniques*, **2013**, *S7*, 1–10.
3. J. Doskocz, M. Doskocz, S. Roszak, J. Sołoducho, J. Leszczynski, Theoretical studies of symmetric five-membered heterocycle derivatives of carbazole and fluorene: precursors of conducting polymers, *Journal of Physical Chemistry A*, **2006**, *110*, 13989–13994.
4. J. Sołoducho, New route to the synthesis of indolo[7,6-g]indole („bis(pyrrolo)naphthalene") system starting from 1,5-dihydroxynaphthalene, *Tetahedron Letters*, **1999**, *40*, 2429–2430.
5. G.A. Sotzing, J.L. Reddinger, A.R. Katritzky, J. Sołoducho, R. Musgrave, J.R. Reynolds, P.J. Steel, Multiply colored electrochromic carbazole-based polymers, *Chemistry of Materials*, **1997**, *9*, 1578–1587.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Dyrektor Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii Politechniki Wrocławskiej, 2002–2005
- Pełnomocnik dziekana ds. Promocji Wydziału Chemicznego PWr, 2005–2008
- Prodziekan Wydziału Chemicznego PWr ds. Studenckich, 2008–2012
- Przewodnicząca Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, Wydział Chemiczny PWr, 2008–2012
- Kierownik Zakładu Chemii Medycznej i Mikrobiologii Wydziału Chemicznego PWr, od 2012
- Pełnomocnik Koordynatora Dolnośląskiego Festiwalu Nauki ds. Regionu, od 2000
- Pełnomocnik rektora Politechniki Wrocławskiej ds. Współpracy ze Szkołami Ponadgimnazjalnymi, od 2013
- Koordynator Programu Visiting Research Graduate Traineeship Program, od 2011

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

- Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 2004
- Srebrny Krzyż Zasługi, 2005
- Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2008
- Brązowy Medal Marii Curie Skłodowskiej w Konkursie Wynalazczyni Roku, 2011
- Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej *Docendo Discimus*, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

- Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 1987
- American Chemical Society, członek od 1993
- International Society of Electrochemistry, członek od 2009

Hobby: literatura, kultura, polityka, sport.

Ryszard Steller

Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1971). W 1980 roku obronił pracę doktorską z dziedziny nauk technicznych w Technische Hochschule Leuna-Merseburg (dawna Niemiecka Republika Demokratyczna). W 1993 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1996–2002). W latach 2002–2005 kierownik Zakładu Technologii i Przetwórstwa Polimerów w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. Od 2005 roku w Zakładzie Inżynierii i Technologii Polimerów na Wydziale Chemicznym. W 2008 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych.

Profesor Ryszard Steller zajmuje się problematyką przetwórstwa tworzyw sztucznych. Autor lub współautor około 80 publikacji, 1 monografii, 35 rozdziałów w książkach oraz 4 patentów i wzorów użytkowych. Wypromował 6 doktorów.

Krzysztof Strasburger

Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1990). W latach 1990–1994 na studiach doktoranckich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1995 roku pracownik Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej na Wydziale Chemicznym. W 1996 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor W. Andrzej Sokalski. W 2008 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Obecnie (2015) na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Chemii Fizycznej i Kwantowej na Wydziale Chemicznym.

Profesor Krzysztof Strasburger specjalizuje się w chemii kwantowej. Autor lub współautor ponad 30 artykułów naukowych, 2 rozdziałów w książkach oraz 2 podręczników. Wypromował 1 doktora.

Bogdan Szczygieł

- Data i miejsce urodzenia: 7.08.1951, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1974
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 1978
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1999
- Prof.: 2010
- Całkowita liczba publikacji: 157
- W tym książek: 3
- Liczba patentów: 1
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:

1. A. Stankiewicz, I. Szczygieł, B. Szczygieł, Self-healing coatings in anti-corrosion applications, *Journal of Materials Science*, **2013**, *48*, 8041–8051.
2. B. Szczygieł, A. Laszczyńska, W. Tylus, Influence of molybdenum on properties of Zn-Ni and Zn-Co alloy coatings, *Surface and Coatings Technology*, **2010**, *204*, 1438–1444.
3. J.G. Chęcmanowski, B. Szczygieł, High temperature oxidation resistance of FeCrAl alloys covered with ceramic SiO_2-Al_2O_3 coatings deposited by sol-gel method, *Corrosion Science*, **2008**, *50*, 3581–3589.
4. B. Szczygieł, A. Turkiewicz, J. Serafińczuk, Surface morphology and structure of Ni-P, Ni-P-ZrO_2, Ni-W-P, Ni-W-P-ZrO_2 coatings deposited by electroless method, *Surface and Coatings* Technology, **2008**, *202*, 1904–1910.
5. B. Szczygieł, M. Kołodziej, Composite Ni/Al_2O_3 coatings and their corrosion resistance, *Electrochimica Acta*, **2005**, *5*0, 4188–4195.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2002–2005
– Zastępca Dyrektora Instytutu Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej, 1996–2002
– Kierownik studiów podyplomowych – Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, 1999–2001
– Kierownik Zakładu Elektrochemii Technicznej i Korozji Metali – Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej, 2002–2005
– Kierownik Zakładu Inżynierii Powierzchni, Katalizy i Korozji – Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej, 2005–2014

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Srebrny Krzyż Zasługi, 2003
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2009
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2013

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Galwanotechniczne
– Sekcja Korozji przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 2011
– Członek Rady Naukowej czasopisma *Ochrona przed Korozją*, od 2010

Hobby: dobra książka, rower, fotografia.

Jerzy Szczygieł

Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (1973). Inżynier w Instytucie Metali Nieżelaznych w Gliwicach (1973–1975). W latach 1975–1979 na studiach doktoranckich w Instytucie Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej. W 1979 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Bohdan Radomyski. Od 1979 roku pracownik Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla, a następnie (2005) Zakładu Chemii i Technologii Paliw na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 2012 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Doktor habilitowany Jerzy Szczygieł specjalizuje się w dziedzinie kinetyki I katalizy procesów petrochemicznych. Autor lub współautor ponad 50 artykułów naukowych, 2 rozdziałów w książkach, 2 podręczników oraz 2 monografii.

Borys Szefczyk

- Data i miejsce urodzenia: 23.02.1977, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2001
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej, 2005
- Całkowita liczba publikacji: 22
- Liczba patentów: 3

Najważniejsze publikacje:

1. B. Szefczyk, R. Roszak, S. Roszak, Structure of the hexagonal $NaYF_4$ phase from first-principles molecular dynamics, *RSC Advances,* **2014**, *4*, 22526–22535.
2. E. Walczak, B. Szefczyk, T. Andruniów, Geometries and vertical excitation energies in retinal analogues resolved at the CASPT2 level of theory: critical assessment of the performance of CASSCF, CC2, and DFT methods, *Journal of Chemical Theory and Computation,* **2013**, *9*, 4915–4927.
3. M. Azenha, B. Szefczyk, D. Loureiro, P. Kathirvel, M.N.D.S. Cordeiro, F. Silva, Molecular dynamics simulations of pregelification mixtures for the production of imprinted xerogels, *Langmuir*, **2011**, *27*, 5062–5070.
4. B. Szefczyk, Towards understanding phosphonoacetaldehyde hydrolase: an alternative mechanism involving proton transfer that triggers P-C bond cleavage, *Chemical Communications*, **2008**, 4162–4164.
5. B. Szefczyk, A.J. Mulholland, K.E. Ranaghan, W.A. Sokalski, Differential transition state stabilization in enzyme catalysis: quantum chemical analysis of interactions in the chorismate

mutase reaction and prediction of the optimal catalytic field, *Journal of the American Chemical Society*, **2004**, *126*, 16148–16159.

Hobby: birdwatching, capoeira, gitara klasyczna.

Konrad Szustakiewicz

- Data i miejsce urodzenia: 25.04.1983, Pabianice
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Łódzka, Wydział Chemiczny, 2007
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2011
- Całkowita liczba publikacji: 36
- Liczba patentów: 2

Najważniejsze publikacje :

1. B. Stępak, A. Antończak, K. Szustakiewicz, P.E. Kozioł, K.M. Abramski, Degradation of poly(L-lactide) under KrF excimer laser treatment, *Polymer Degradation and Stability*, **2014**, *110*, 156–164.
2. A. Antończak, B. Stępak, K. Szustakiewicz, M.R. Wójcik, K.M. Abramski, Degradation of poly(L-lactide) under CO_2 laser treatment above the ablation threshold, *Polymer Degradation and Stability*, **2014**, *109*, 97–105.
3. K. Szustakiewicz, B. Cichy, M. Gazińska, J. Pigłowski, Comparative study on flame, thermal and mechanical properties of HDPE/clay nanocomposites with MPP or APP, *Journal of Reinforced Plastics and Composites*, **2013**, *32*, 1005–1017.
4. K. Szustakiewicz, M. Gazińska, A. Kiersnowski, J. Pigłowski, Polyamide 6/organomontmorillonite nanocomposites based on waste materials, *Polimery*, **2011**, *56*, 397–400.
5. K. Szustakiewicz, A. Kiersnowski, M. Gazińska, K. Bujnowicz, J. Pigłowski, Flammability, structure and mechanical properties of PP/OMMT nanocomposites *Polymer Degradation and Stability*, **2011**, *96*, 291–294.

Anna Szymczycha-Madeja

- Data i miejsce urodzenia: 24.07.1977, Przemyśl
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, specjalność Chemia analityczna, 2003
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Zakład Chemii Analitycznej, specjalność Chemia analityczna, 2007
- Całkowita liczba publikacji: 43
- W tym książek: 2 rozdziały

Najważniejsze publikacje:

1. A. Szymczycha-Madeja, M. Wełna, P. Pohl, Fast method of elements determination in slim coffees by ICP OES, *Food Chemistry*, **2014**, *164*, 220–225.
2. A. Szymczycha-Madeja, M. Wełna, P. Pohl, Simple and fast sample preparation procedure prior to multi-element analysis of slim teas by ICP OES, *Food Analytical Methods*, **2014**, *7*, 2051–2063.
3. A. Szymczycha-Madeja, M. Wełna, Evaluation of a simple and fast method for the multi-elemental analysis in commercial fruit juice samples using atomic emission spectrometry, *Food Chemistry*, **2013**, *141*, 3466–3472.
4. A. Szymczycha-Madeja, M. Wełna, P. Pohl, Elemental analysis of teas and their infusions by spectrometric methods, *Trends in Analytical Chemistry*, **2012**, *35*, 165–181.
5. A. Szymczycha-Madeja, Kinetics of Mo, Ni, V and Al leaching from a spent hydrodesulphurization catalyst in a solution containing oxalic acid and hydrogen peroxide, *Journal of Hazardous Materials*, **2011**, *186*, 2157–2167.

Ewa Śliwka

- Data i miejsce urodzenia: 11.12.1949, Kłodzko
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1981
- Całkowita liczba publikacji: 92
- W tym książek: 4 oraz 14 rozdziałów

Najważniejsze publikacje:

1. E. Śliwka, B. Kołwzan, K. Grabas, J. Klein, R. Korzeń, Chemical composition and biological properties of weathered drilling wastes, *Environment Protection Engineering*, **2012**, *38*, 129–138.
2. E. Śliwka, B. Kołwzan, K. Grabas, E. Karpenko, Influence of rhamnolipids from *Pseudomonas* PS-17 on coal tar and petroleum residue biodegradation, *Environment Protection Engineering*, **2009**, *35*, 139–150.
3. C. Bugaj, J. Olszewska, J. Pater, B. Pawłowska, A. Puchowicz, J. Rutkowska, T. Stokłosa, J. Surygała, E. Śliwka *Vademecum rafinera. Ropa naftowa, właściwości, przetwarzanie, produkty,* red. J. Surygała, WNT, Warszawa **2006**.
4. J. Surygała, E. Śliwka, Reactive oxygen groups in low-temperature tars-from low-rank coal, *Fuel*, **1994**, *73*, 1574–1577.
5. E. Śliwka, J. Surygała, The chemical structure of low temperature tars obtained from Polish low rank coals, *Polish Journal of Applied Chemistry*, **1994**, *38*, 101–111.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik laboratorium – Huta Szkła Okiennego Murów, 1973–1975

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– PAN, Komitet Chemii Analitycznej – członek Zespołu Chromatografii i Technik Pokrewnych (dawniej Komisji Analizy Chromatograficznej) od 2003 oraz Komisji Nauczania Chemii Analitycznej, 2000–2006

Inne istotne informacje:
- Polski Komitet Normalizacyjny – działalność w Komitecie Technicznym nr 280 ds. Jakości Powietrza
- Członek Kolegium Naukowego i Redakcyjnego czasopisma Aparatura Badawcza i Dydaktyczna
- Wieloletnia współpraca ze szkołami średnimi (zajęcia laboratoryjne, działalność w zakresie kształcenia zawodowego chemików)

Hobby: narciarstwo biegowe, literatura.

Agnieszka Świst

- Data i miejsce urodzenia: 16.04.1984, Hrubieszów
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008; Uniwersytet Wrocławski, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii – licencjat nauk ekonomicznych, 2007
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Zakład Chemii Medycznej i Mikrobiologii, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 18
- W tym książek: 2 rozdziały
- Liczba patentów: 4

Najważniejsze publikacje:
1. P. Data, P. Pander, M. Łapkowski, A. Świst, J. Sołoducho, R.R. Reghu, J.V. Gražulevičius, Unusual properties of electropolymerized 2,7- and 3,6-carbazole derivatives, *Electrochimica Acta*, **2014**, *128*, 430–438.
2. A. Jędrychowska, J. Cabaj, A. Świst, J. Sołoducho, Electrochemical laccase sensor based on 3 methylthiophene/3-thiopheneacetic acid/bis(3,4-ethylenedioxythiophene)-*N*-nonylacridone as a new polymer support, *Journal of Electroanalytical Chemistry*, **2014**, *720–721*, 64–70.
3. A. Świst, J. Cabaj, J. Sołoducho, P. Data, M. Łapkowski, Novel acridone-based branched blocks as highly fluorescent materials, *Synthetic Metals*, **2013**, *180*, 1–8.
4. A. Świst, J. Sołoducho, P. Data, M. Łapkowski, Thianthrene-based oligomers as hole transporting materials, *ARKIVOC*, **2012**, *(iii)*, 193–209.
5. J. Cabaj, J. Sołoducho, A. Świst, Active Langmuir-Schaefer films of tyrosinase – characteristic, *Sensors and Actuators B: Chemical*, **2010**, *150*, 505–512.

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:
- Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, członek, od 2008
- Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek od 2012

Hobby: taniec tradycyjny i latynoamerykański, wspinaczka górska.

Janusz Trawczyński

- Data i miejsce urodzenia: 17.10.1953, Żagań
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1978
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1982
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Prof.: 2006
- Całkowita liczba publikacji: 165
- W tym książek: 5 rozdziałów
- Liczba patentów: 15
- Liczba wypromowanych doktorów: 6

Najważniejsze publikacje:
1. S. Hull, J. Trawczyński, Steam reforming of ethanol on zinc containing catalysts with spinel structure, *International Journal of Hydrogen Energy*, **2014**, *39*, 4259–4265.
2. B. Ura, J. Trawczyński, A. Kotarba, W. Bieniasz, M.J. Illan-Gomez, A. Bueno-Lopez, F.E. Lopez-Suarez, Effect of potassium addition on catalytic activity of $SrTiO_3$ catalyst for diesel soot combustion, *Applied Catalysis B: Environmental*, **2011**, *101*, 169–175.
3. J. Trawczyński, B. Bielak, W. Miśta, Oxidation of ethanol over supported manganese catalysts – effect of the carrier, *Applied Catalysis B: Environmental*, **2005**, *55*, 277–285.
4. C. Sayag, M. Benkhaled, S. Suppan, J. Trawczyński, G. Djega-Mariadassou, Comparative kinetic study of the hydrodenitrogenation of indole over activated carbon black composites (CBC) supported molybdenum carbides, *Applied Catalysis A: General*, **2004**, *275*, 15–24.
5. J. Trawczyński, Noble metals supported on carbon black composites as catalysts for wet-air oxidation of phenol, *Carbon,* **2003**, *41*, 1515–1523.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:
- Kierownik Zakładu Katalizy Stosowanej w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1999–2002
- Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Paliw na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, od 2006
- Przewodniczący Komisji Finansów Rady Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, od 2008
- Członek Komisji Nauki Rady Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, od 2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:
- Srebrny Krzyż Zasługi, 1998
- Medal za Długoletnią Służbę, 2010

Hobby: góry, podróże, muzyka i fotografika.

Andrzej Witold Trochimczuk

- Data i miejsce urodzenia: 25.10.1959, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Fizykochemia ciała stałego, 1983
- Dr: dr nauk technicznych, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Technologia Chemiczna, 1990
- Dr hab.: dr hab. nauk chemicznych, Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Chemia, 2001
- Prof.: 2008, profesor nauk chemicznych
- Całkowita liczba publikacji: 168
- Liczba patentów: 11
- Liczba wypromowanych doktorów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. D.F. Apopei, M.V. Dinu, A.W. Trochimczuk, E.S. Dragan, Sorption isotherms of heavy metal ions onto semi-interpenetrating polymer network cryogels based on polyacrylamide and anionically modified potato starch, *Industrial & Engineering Chemistry Research* **2012**, *51*, 10462–10471.
2. A.W. Trochimczuk, D. Duranoğlu, U. Beker, Kinetics and thermodynamics of hexavalent chromium adsorption on to activated carbon derived from acrylonitrile-divinylbenzene copolymer, *Chemical Engineering Journal*, **2012**, *187*, 193–202.
3. N. Kabay, J.L. Cortina, A.W. Trochimczuk, M. Streat, Solvent-impregnated resins (SIRs) – Methods of preparation and their applications, *Reactive & Functional Polymers*, **2010**, *70*, 484–496.
4. A.W. Trochimczuk, D.J. Malik, A. Jyo, W. Tylus, Synthesis and characterization of nanostructured carbons with controlled porosity prepared from sulfonated divinylbiphenyl copolymers, *Carbon*, **2008**, *46*, 310–319.
5. A. Kałędkowski, A.W Trochimczuk, Chelating resin containing hybrid calixpyrroles: New sorbent metal cations, *Reactive and Functional Polymers*, **2006**, *66*, 957–966.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej, 2005–2008
– Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej ds. Ogólnych, 2008–2012
– Dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, od 2012

Hobby: literatura, fotografia, podróże.

Anna Trusek-Hołownia

- Data i miejsce urodzenia: 27.11.1972, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż., prof. nadzw.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 1996
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2000
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2009
- Całkowita liczba publikacji: 180
- W tym książek: 2 i 24 rozdziały
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. A. Trusek-Hołownia, A. Noworyta, A model of kinetics of the enzymatic hydrolysis of biopolymers – a concept for determination of hydrolysate composition, *Chemical Engineering and Processing*, **2015**, *89*, 54–61.
2. H. Zasłona, A. Trusek-Hołownia, Ł. Radosiński, J. Hennig, Optimization and kinetic characterization of recombinant 1,3-β-glucanase production in *Escherichia coli* K-12 strain BL21/pETSD-10-a bioreactor scale study, *Letters in Applied Microbiology*, **2015**, *61*, 36–43.
3. A. Trusek-Hołownia, Wastewater treatment in a microbial membrane bioreactor – a model of the process, *Desalination*, **2008**, *221*, 552–558.
4. A. Trusek-Hołownia, Production of protein hydrolysates in an enzymatic membrane reactor, *Biochemical Engineering Journal*, **2008**, *39*, 221–229.
5. A. Trusek-Hołownia, A. Noworyta, An integrated process: ester synthesis in an enzymatic membrane reactor and water sorption, *Journal of Biotechnology*, **2007**, *130*, 47–56.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zakładu Inżynierii Bioprocesowej i Biomedycznej, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, od 2015
– Kierownik Kierunku Inżynieria Chemiczna, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, od 2012
– Przewodniczący Wydziałowego Systemu Zapewniania Jakości Kształcenia dla Kierunku Inżynieria Chemiczna i Procesowa i członek dla Kierunku Biotechnologia, Wydział Chemiczny PWr, od 2012

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Brązowy Medal za Długoletnią Służbę, 2014

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– European Membrane Society, członek od 2000
– European Federation of Biotechnology, członek od 2003
– Polish Membrane Society, członek od 2014

Hobby: podróże zagraniczne, teatr, medycyna, współpraca z UNICEF.

Ilona Turowska-Tyrk

Absolwentka Wydziału Chemicznego Uniwersytetu Warszawskiego. W 1991 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem był profesor Tadeusz Marek Krygowski (Wydział Chemii Uniwersytetu Warszawskiego). Pracownik naukowy *University of Notre Dame* w USA, a następnie Wydziału Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Od 1997 roku pracownik Instytutu Chemii Fizycznej i Teoretycznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 2004 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego, a w 2012 roku – tytuł naukowy profesora nauk chemicznych. Obecnie (2015) profesor w Katedrze Inżynierii i Modelowania Materiałów Zaawansowanych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Ilona Turowska-Tyrk specjalizuje się w krystalografii oraz problematyce fotoindukowanych transformacji strukturalnych. Autorka lub współautorka ponad 80 artykułów naukowych, 1 rozdziału w książce, 2 podręczników i skryptu. Wypromowała 2 doktorów.

Veneta Videnova-Adrabińska

- Data i miejsce urodzenia: 17. 04.1949, Sofia, Bułgaria
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab.
- Studia: Uniwersytet Sofijski im św. Klemensa z Ochrydy, 1973
- Dr: Uniwersytet Wrocławski, 1979
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, 1996
- Prof.: 2013
- Całkowita liczba publikacji: 60
- W tym książek: 1 oraz 2 rozdziały
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. M. Wilk, K.N. Jarzembska, J. Janczak, M. Duczmal, J. Hoffmann, V. Videnova-Adrabińska, Synthesis, structural characterization and computational studies of layered metal phosphonates: $[M(HO_3P\text{-}C_5H_4N\text{-}PO_3H)_2(H_2O)_2]_n$ [M^{II} = Co, Zn, Cd], *RSC Advances*, **2014**, *4*, 58858–58866.
2. A.M. Nowak, T. Kurc, J. Janczak, V. Videnova-Adrabińska, Synthesis and structural analysis of alkylammonium sulfoisophthalates: cation size and geometry effects on the hydrogen bonded network, *CrystEngComm*, **2014**, *16*, 591–599.
3. T. Kurc, J. Janczak, J. Hoffmann, V. Videnova-Adrabińska, New heterometallic hybryd polymers constructed with aromatic sulfonate-carboxylate ligands: synthesis, layered structures and properties, *Crystal Growth & Design*, **2012**, *12*, 2613–2624.
4. V. Videnova-Adrabińska, Coordination and supramolecular network entanglements of organodisulfonates, *Coordination Chemistry Reviews*, **2007**, *251*, 1987–2016.
5. E. Matczak-Jon, V. Videnova-Adrabińska, Supramolecular chemistry and complexation abilities of diphosphonic acids, *Coordination Chemistry Reviews*, **2005**, *249*, 2458–2488.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Sekretarz Komisji Teorii i Struktury Układów Molekularnych i Faz Skondensowanych, Oddział PAN we Wrocławiu, 1996–2006
- Wiceprezydent Fundacji Polskiej Sieci Chemii Supramolekularnej, 1997–2013

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

- Medal Stulecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
- Medal Marii Curie-Skłodowskiej, 2011

Hobby: kwiaty, dobra książka.

Jerzy Walendziewski

- Data i miejsce urodzenia: 01.12.1948, Siemień (woj. podlaskie)
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1992
- Prof.: 2005
- Całkowita liczba publikacji: 165
- W tym książek: 1 oraz 1 rozdział, 1 monografia
- Liczba patentów: 10
- Liczba wypromowanych doktorów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. J. Walendziewski, M.M. Stolarski, R. Łużny, B. Klimek, Hydroprocessing of light gas oil - rape oil mixtures*, Fuel Processing Technology*, **2009**, *90*, 686–691.
2. J. Walendziewski, Continuous flow cracking of waste plastics, *Fuel Processing Technology*, **2005**, *86*, 1265–1278.
3. J. Walendziewski, B. Pniak, Synthesis, physicochemical properties and hydroisomerization activity of SAPO-11 based catalysts, *Applied Catalysis A: General*, **2003**, *250*, 39–47.
4. B. Malinowska, J. Walendziewski, D. Robert, J.V. Weber, M. Stolarski, The study of photocatalytic activity of titania and titania-silica aerogels*, Applied Catalysis B: Environmental*, **2003**, *46*, 441–451.
5. J. Walendziewski, Engine fuels derived from waste plastics by thermal treatment, *Fuel*, **2002**, *81*, 473–481.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Zastępca dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla, Politechnika Wrocławska, 1996–1999
- Dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej, 1999–2005
- Prorektor ds. Organizacji, Politechnika Wrocławska, 2008–2012, 2012–2016
- Kierownik Zakładu Chemii i Technologii Paliw, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, 2005–2008

– Członek Zarządu „Hydromet" Spółka z o.o., Kowary, 1991–2008

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Zespołowa Nagroda Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki, 1980
– I nagroda w IV edycji konkursu „Recykling techniki – techniki recyklingu"
– Brązowy Krzyż Zasługi, 1985
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Sekcji Spalania Komitetu Termodynamiki i Spalania Polskiej Akademii Nauk, 2003–2006
– Członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego, 1978–1988

Hobby: rower, literatura, publicystyka.

Bogusława Wierzbowska

- Data i miejsce urodzenia: 31.03.1950, Cieplice Śląskie
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr inż.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych, 1982
- Całkowita liczba publikacji: 226
- W tym książek: 11 rozdziałów
- Liczba patentów: 4

Najważniejsze publikacje:

1. N. Hutnik, A. Kozik, A. Mazieńczuk, K. Piotrowski, B. Wierzbowska, A. Matynia, Phosphates(V) recovery from phosphorus mineral fertilizers industry wastewater by continuous struvite reaction crystallization process, *Water Research*, **2013**, *47*, 3635–3643.
2. B. Wierzbowska, N. Hutnik, K. Piotrowski, A. Matynia, Continuous mass crystallization of vitamin C in L-(+)-ascorbic acid-ethanol-water system – Size-independent growth kinetic model approach, *Crystal Growth and Design*, **2011**, *11*, 1557–1565.
3. B. Wierzbowska, K. Piotrowski, J. Koralewska, N. Hutnik, A. Matynia, Kinetic of nucleation and growth of L-sorbose crystals in a continuous DT MSMPR crystallizer – size independent growth model approach, *Korean Journal of Chemical Engineering*, **2009**, *26*, 175–181.
4. B. Wierzbowska, K. Piotrowski, J. Koralewska, A. Matynia, N. Hutnik, K. Wawrzyniecki, Crystallization of vitamin C in a continuous DT MSMPR crystallizer – Size independent growth kinetic model approach, *Crystal Research and Technology*, **2008**, *43*, 381–389.
5. B. Wierzbowska, A. Matynia, K. Piotrowski, J. Koralewska, Solubility and nucleation in L-(+)-ascorbic acid–methanol–water system, *Chemical Engineering and Processing*, **2007**, *46*, 351–359.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Srebrna Odznaka Honorowa NOT, 1987
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1988
– Złota Odznaka Honorowa NOT, 2004
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2004
– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2009
– Złota Odznaka ZNP, 2010
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010
– Wyróżnienie Dziekana w postaci medalu z wizerunkiem noblistki Marii Skłodowskiej Curie za wieloletnią pracę na rzecz Wydziału Chemicznego z okazji Międzynarodowego Roku Chemii, 2011
– Nagroda Rektora w uznaniu wyróżniającego wkładu w działalność Uczelni, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, od 1979
– **Hobby:** dobra książka, szaradziarstwo.

Kazimiera Anna Wilk

- Data i miejsce urodzenia: 11.11.1952, Chocianów
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1976
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych, 1979
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1991
- Prof.: 2001
- Całkowita liczba publikacji: 160
- W tym książek: 1 rozdział w książce, naukowe edytorstwo 3 monografii konferencyjnych
- Liczba patentów: 30
- Liczba wypromowanych doktorów: 10

Najważniejsze publikacje :

1. K. Szczepanowicz, U. Bazylińska, J. Pietkiewicz, L. Szyk-Warszyńska, K.A. Wilk, P. Warszyński, Biocompatible long-sustained release oil-core polyelectrolyte nanocarriers: From controlling physical state and stability to biological impact, *Advances in Colloid and Interface Science,* **2014**, *222*, 678–691.
2. U. Bazylińska, S. Drozdek, M. Nyk, J. Kulbacka, M. Samoć, K.A. Wilk, Core/shell quantum dots encapsulated in biocompatible oil-core nanocarriers as two-photon fluorescent markers for bioimaging, *Langmuir*, **2014**, *30*, 14931–14943.
3. A. Lewińska, M. Witwicki, R. Frąckowiak, A. Jezierski, K.A. Wilk, Experimental and theoretical approach to aggregation behavior of new di-*N*-oxide surfactants in an aquatic environment, *Journal of Physical Chemistry B*, **2012**, *116*, 14324–14332.
4. K.A. Wilk, U. Laska, K. Zielińska, A. Olszowski, Fluorescence probe studies upon microenvironment characteristics and aggregation properties of gemini sugar surfactants in an aquatic

environment, *Journal of Photochememistry and Photobiology A: Chemistry*, **2011**, *219*, 204–210.

5. J. Pietkiewicz, K. Zielińska, J. Saczko, J. Kulbacka, M. Majkowski, K.A. Wilk, New approach to hydrophobic cyanine-type photosensitizer delivery using polymeric oil-cored nanocarriers: hemolytic activity, in vitro cytotoxicity and localization in cancer cells, *European Journal of Pharmaceutical Sciences*, **2010**, *39*, 322–335.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik zakładu naukowo-dydaktycznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (aktualna nazwa: Zakład Technologii Organicznej i Farmaceutycznej), od 1996
– Pełnomocnik rektora Politechniki Wrocławskiej ds. Komunikacji środowiskowej, 2009–2016
– Członek (dwie kadencje) Rady Naukowej Instytutu Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN w Krakowie, 2007–2015

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Medal Zasłużony dla Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 2014
– Statuetka Lwa Politechniki Wrocławskiej, 2013
– Medal im. Wojciecha Świętosławskiego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2010
– Nagroda Prezydenta Wrocławia za stworzenie i rozwój Dolnośląskiego Festiwalu Nauki, 2009
– Nagroda Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola za integrację środowiska naukowego, 2007
– Złota Odznaka Honorowa Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, 2007
– Srebrna Odznaka Honorowa Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, 2004
– Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2003
– Odznaka Honorowa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, 2000
– Złoty Krzyż Zasługi, 1998
– Nagroda Ministra Edukacji Narodowej za współautorstwo publikacji, 1998
– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1995
– Nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki III stopnia za pracę doktorską, 1980

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– European Colloid and Interface Society, członek od 2006
– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego (SITPChem), członek od 1996
– Członek Zarządu Koła SITPChem na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, 1998–2008
– Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, członek od 2008, wiceprezes, 2009–2016
– Polskie Towarzystwo Chemiczne (PTChem), członek 1996–2011

Inne istotne informacje:

– Dolnośląski Festiwal Nauki (DFN) – organizator i współtwórca, 1998–2007
– Koordynator Festiwalu na Politechnice Wrocławskiej (1998–2000, w tym w 1998 na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej)
– zastępca Koordynatora Środowiskowego DFN, 2001–2002
– Koordynator Środowiskowy DFN, 2003–2007
– Honorowy członek Rady Programowej DFN, od 2007

Hobby: literatura i filmy z zakresu fantastyki, polski rock z lat 80. XX w., spacery z psem.

Juliusz Winiarski

- Data i miejsce urodzenia: 28.08.1984, Lubań
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2008
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2012
- Całkowita liczba publikacji: 22

Najważniejsze publikacje:

1. J. Winiarski, M. Gałuszka, A. Stankiewicz, Corrosion resistance of Ni-P\CePO$_4$ coatings obtained from sol solutions*, Materials and Corrosion*, **2015**, *66*, 557–561.
2. J. Winiarski, W. Tylus, K. Winiarska, B. Szczygieł, The influence of molybdenum on the corrosion resistance of ternary Zn–Co–Mo alloy coatings deposited from citrate–sulphate bath, *Corrosion Science*, **2014**, *91*, 330–340.
3. J. Winiarski, J. Masalski, B. Szczygieł, Corrosion resistance of chromium-free conversion coatings deposited on electrogalvanized steel from potassium hexafluorotitanate(IV) containing bath, *Surface & Coatings Technology,* **2013**, *236*, 252–261.
4. B. Szczygieł, J. Winiarski, W. Tylus, Effect of deposition time on morphology, corrosion resistance and mechanical properties of Ti-containing conversion coatings on zinc, *Materials Chemistry and Physics*, **2011**, *129*, 1126–1131.
5. W. Tylus, J. Winiarski, Nowe membrany filtracyjne do usuwania cząstek stałych ze spalin silników wysokoprężnych, *Przemysł Chemiczny*, **2011**, *90*, 1049–1052.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Nagroda im. Profesora Tadeusza Żaka za najlepszą pracę doktorską w Polsce z zakresu galwanotechniki przyznawana przez Polskie Towarzystwo Galwanotechniczne i Instytut Mechaniki Precyzyjnej, Warszawa, 2013

Hobby: modelarstwo lotnicze, radioelektronika, narciarstwo.

Anna Witek-Krowiak

- Data i miejsce urodzenia: 17.02.1978, Tarnów
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Biotechnologia, 2002
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Inżynieria Chemiczna i Procesowa, 2006
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Technologia Chemiczna, Nauki Techniczne, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 57 (w tym 36 artykułów w czasopismach z listy JCR)
- W tym książek: 2 rozdziały
- Liczba patentów: 7

Najważniejsze publikacje:

1. A. Witek-Krowiak, K. Chojnacka, D. Podstawczyk, A. Dawiec. K. Pokomeda, Application of response surface methodology and artificial neural network methods in modelling and optimization of biosorption process, *Bioresource Technology*, **2014**, *160*, 150–160.
2. A. Witek-Krowiak, D.H.K. Reddy, Removal of microelemental Cr(III) and Cu(II) by using soybean meal waste – Unusual isotherms and insights of binding mechanism, *Bioresource Technology*, **2013**, *127*, 350–357.
3. A. Witek-Krowiak, Analysis of temperature-dependent biosorption of Cu^{2+} ions on sunflower hulls: kinetics, equilibrium and mechanism of the process, *Chemical Engineering Journal*, **2012**, *192*, 13–20.
4. A. Witek-Krowiak, R. Szafran, S. Modelski, Biosorption of heavy metals from aqueous solutions onto peanut shell as a low-cost biosorbent, *Desalination*, **2011**, *265*, 126–134.
5. A. Witek-Krowiak, Analysis of influence of process conditions on kinetics of malachite green biosorption onto beech sawdust, *Chemical Engineering Journal*, **2011**, *171*, 976–985.

Hobby: arachnologia, orientalistyka, joga.

Elżbieta Wojaczyńska (Ostrycharz)

- Data i miejsce urodzenia: 18.03.1973, Żmigród
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, 2001
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 23
- Liczba patentów: 1 (5 zgłoszeń patentowych)

Najważniejsze publikacje:

1. E. Wojaczyńska, J. Wojaczyński, K. Kleniewska, M. Dorsz, T.K. Olszewski, 2-Azanorbornane – a versatile chiral aza-Diels-Alder cycloadduct: preparation, applications in stereoselective synthesis and biological activity, *Organic and Biomolecular Chemistry*, **2015**, *13*, 6116–6148.
2. E. Wojaczyńska, J. Bąkowicz, M. Dorsz, J. Skarżewski, Monoimine derived from trans-1,2-diaminocyclohexane and ethyl glyoxylate: an intermediate in aza-Diels-Alder and Mannich reactions, *Journal of Organic Chemistry*, **2013**, *78*, 2808–2811.
3. E. Wojaczyńska, I. Turowska-Tyrk, J. Skarżewski, Novel chiral bridged azepanes: stereoselective ring expansion of 2-azanorbornan-3-yl methanols, *Tetrahedron*, **2012**, *68*, 7848–7854.
4. E. Wojaczyńska, J. Wojaczyński, Enantioselective synthesis of sulfoxides 2000–2009, *Chemical Reviews*, **2010**, *110*, 4303–4356.
5. J. Skarżewski, E. Ostrycharz, R. Siedlecka, Vanadium-catalyzed enantioselective oxidation of sulfides: easy transformation of bis(arylthio)alkanes into C_2-symmetric chiral sulfoxides, *Tetrahedron: Asymmetry*, **1999**, *10*, 3457–3461.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Pełnomocnik dziekana ds. Promocji Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, od 2008
– Koordynator Dolnośląskiego Festiwalu Nauki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, od 2008
– Zastępca koordynatora DFN na Politechnice Wrocławskiej, od 2013
– Wydziałowy Koordynator ds. kontaktów ze Stowarzyszeniem Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, od 2009

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Krajowe stypendium wyjazdowe Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, 2002
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za działalność organizacyjną, 2009, 2010
– Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za działalność naukową, 2012, 2014
– Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Polskie Towarzystwo Chemiczne, członek od 2010
– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego, członek od 2010
– Komitet okręgowy Olimpiady Chemicznej, członek od 2010, pełnomocnik ds. kontaktów z Politechniką Wrocławską, od 2012

Hobby: dobra książka, film, podróże.

Agnieszka Wojciechowska

- Data i miejsce urodzenia: 11.05.1973, Połaniec
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1997
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 2002
- Całkowita liczba publikacji: 32
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. A. Wojciechowska, A. Gągor, J. Jezierska, M. Duczmal, Structural, spectroscopic and magnetic properties of a novel copper(II) L-tyrosinato complex, *RSC Advances*, **2014**, *4*, 63150–63161.
2. A. Wojciechowska, A. Gągor, M. Duczmal, Z. Staszak, A. Ozarowski, L-Tyrosinatonickel(II) complex: synthesis and structural, spectroscopic, magnetic, and biological properties of 2{[Ni(L-Tyr)$_2$(bpy)]}·3H$_2$O·CH$_3$OH, *Inorganic Chemistry*, **2013**, *52*, 4360–4371.
3. A. Wojciechowska, A. Gągor, R. Wysokiński, A. Trusz-Zdybek, Synthesis, structure and spectroscopic properties of [Zn(L-tyr)$_2$(bpy)]$_2$ · 3H$_2$O · CH$_3$OH complex : theoretical, spectroscopic and microbiological studies, *Journal of Inorganic Biochemistry*, **2012**, *117*, 93–102.
4. A. Wojciechowska, M. Daszkiewicz, Z. Staszak, A. Trusz-Zdybek, A. Bieńko, A. Ożarowski, Synthesis, crystal structure, spectroscopic, magnetic, theoretical and microbiological studies of a nickel(II) complex of L-tyrosine and imidazole, [Ni(Im)$_2$(L-tyr)$_2$] ·4H$_2$O, *Inorganic Chemistry*, **2011**, *50*, 11532–11542.
5. D. Dobrzyńska, L.B. Jerzykiewicz, M. Duczmal, A. Wojciechowska, K. Jabłońska, J. Palus, A. Ożarowski, Structural, Spectroscopic and magnetic characterization of bis(9,10-dihydro-9-oxo-10-acridineacetato)bis (imidazole) bis-(methanol) nickel(II) , *Inorganic Chemistry*, **2006**, *45*, 10479–10486.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Laureatka Programu MNiSzW – Top 500 Innovators, 2012
– Indywidualna Nagroda Rektora Politechniki Wrocławskiej za osiągnięcia naukowe, 2011
– Stypendium Magnetic Resonance Center University of Florence, Włochy, 2001
– Stypendium University of Edynburg – Elsevier Golden Jubilee Bursaries, Wielka Brytania, 2000
– Laureatka IX edycji konkursu Stypendia Konferencyjne dla Młodych Pracowników Naukowych, Towarzystwo Naukowe Warszawskie oraz Fundacja im. Stefana Batorego, 2000

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Top 500 Innovators, członek rzeczywisty od 2013

Hobby: podróże, kosmetologia, narciarstwo, fotografia.

Piotr Wojciechowski

- Data i miejsce urodzenia: 14.02.1971, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1995
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1999
- Całkowita liczba publikacji: 37
- W tym książek: 1 oraz 1 rozdział

Najważniejsze publikacje:

1. A. Regiec, P. Płoszaj, S. Ryng, P. Wojciechowski, Vibrational spectroscopy of 5-amino-3-methyl-4-isoxazolecarbohydrazide and its *N*-deuterated isotopologue, *Vibrational Spectroscopy*, **2014**, *70*, 125–136.
2. P. Wojciechowski, Theoretical anharmonic Raman and infrared spectra with vibrational assignments and NBO analysis for 2,3,4,5,6-pentafluoroaniline, *Journal of Fluorine Chemistry*, **2013**, *154*, 7–15.
3. P. Wojciechowski, E-chemia, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **2013**.
4. N. Sundaraganesan, S. Ilakiamani, H. Saleem, P.M. Wojciechowski, D. Michalska, FT-Raman and FT-IR spectra, vibrational assignments and density functional studies of 5-bromo-2-nitro-pyridine, *Spectrochimica Acta Part A: Molecular and Biomolecular Spectroscopy*, **2005**, *61*, 2995–3001.
5. P. Wojciechowski, W. Zierkiewicz, D. Michalska, P. Hobza, Electronic structures, vibrational spectra, and revised assignment of aniline and its radical cation: Theoretical study, *Journal of Chemical Physics*, **2003**, *118*, 10900–10911.

Inne istotne informacje:

– AZS, członek od 2000

Hobby: fotografia; koncerty związane z muzyką metalową, statystowanie w filmach wojennych.

Łukasz Wolański

- Data i miejsce urodzenia: 27.03.1985, Złotoryja
- Tytuł i stopień naukowy: mgr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Biotechnologia 2009, Chemia 2012; Akademia Wychowania Fizycznego we Wrocławiu, Pedagogika – studia podyplomowe, 2014; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu, Menedżer projektu B+R – studia podyplomowe, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 3

Najważniejsze publikacje:

1. Ł. Wolański, Structural and spectral properties of GFP chromophore models *in vacuo* – application of selected functionals in DFT calculations, w: *Człowiek – cywilizacja – przyszłość: IX Konferencja Naukowa Studentów, Będlewo, 7–9 października 2011*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **2011**, 366–371.
2. Ł. Wolański, CASPT2//CASSCF calculations of structural, spectral and electronic properties of zFP538 protein chromophore '*in vacuo*', w: *Człowiek – cywilizacja – przyszłość: VIII Konferencja Naukowa Studentów, Szklarska Poręba, 23–25 sierpnia 2010*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **2010**, 183–188.
3. Ł. Wolański, Struktura chromoforu żółtego białka fluorescencyjnego zFP538 z *Zoanthus*, w: *Człowiek – cywilizacja – przyszłość: VII Konferencja Naukowa Studentów, Wrocław, 18–20 maja 2009: referaty*, *t. 1.* Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław **2009**, 175–180.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Konsultant Prorektora ds. Nauczania, od 2010
– Wiceprezes Fundacji „Manus", 2010
– Wiceprzewodniczący Rady Doktorantów Politechniki Wrocławskiej, 2011–2012

Hobby: winiarstwo, miodosytnictwo, erystyka, praca z młodzieżą uzdolnioną.

Monika Zabłocka-Malicka

- Data i miejsce urodzenia: 29.09.1971, Wieruszów
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1995
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2000
- Całkowita liczba publikacji: 45
- W tym książek: 1 oraz 4 rozdziały
- Liczba patentów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. A. Sobianowska-Turek , W. Szczepaniak , M. Zabłocka-Malicka, Electrochemical evaluation of manganese reducers – recovery of Mn from Zn-Mn and Zn-C battery waste, *Journal of Power Sources*, **2014**, *270*, 668–674.
2. M. Zabłocka-Malicka, W. Szczepaniak, B. Ciechanowski, Electrical conductivity of molten KCl-$DyCl_3$ system – comparison with other KCl-$LnCl_3$ systems, *Electrochimica Acta*, **2013**, *114*, 424–429.
3. M. Zabłocka-Malicka, B. Ciechanowski, W. Szczepaniak, W. Gaweł, Internal cation mobility in molten CsCl–$NdCl_3$ system at 1073 K, *Electrochimica Acta*, **2010**, *55*, 3409–3413.
4. M. Zabłocka-Malicka, W. Szczepaniak, Internal mobility of Ln^{3+} ions in the KCl-$LnCl_3$ and NaCl-$NdCl_3$ systems: A single coefficient correlation model, *Journal of Molecular Liquids*, **2008**, *137*, 36–42.
5. M. Zabłocka-Malicka, B. Ciechanowski, W. Szczepaniak, W. Gaweł, Internal cation mobility in molten LiCl-$NdCl_3$ system, *Electrochimica Acta*, **2008**, *53*, 2081–2086.

Hobby: literatura, podróże, taniec.

Robert Zaleśny

- Data i miejsce urodzenia: 10.05.1977, Końskie
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Podstawowych Problemów Techniki, 2002
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2007
- Całkowita liczba publikacji: 63
- W tym książek: 3 rozdziały w monografiach

Najważniejsze publikacje:

1. R. Zaleśny, R.W. Góra, J. Kozłowska, J.M. Luis, H. Ågren, W. Bartkowiak, Resonant and non-resonant hyperpolarizabilities of spatially confined molecules: A case study of cyanoacetylene, *Journal of Chemical Theory and Computation*, **2013**, *9*, 3463–3472.
2. I.W. Bulik, R. Zaleśny, W. Bartkowiak, J.M. Luis, B. Kirtman, G.E. Scuseria, A. Avramopoulos, H. Reis, M.G. Papadopoulos, Performance of density functional theory in computing nonresonant vibrational (hyper)polarizabilities, *Journal of Computational Chemistry*, **2012**, *34*, 1775–1784.
3. R. Zaleśny, W. Bartkowiak, *Ab initio* calculations of doubly resonant sum-frequency generation, second-order polarizabilities of LiH, *Chemical Physics Letters*, **2003**, *380*, 549–555.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców, 2012
– Stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w ramach programu KOLUMB, 2012.

Mariola Zielińska-Błajet

- Data i miejsce urodzenia: 11.11.1961, Gorzów Wlkp.
- Tytuł i stopień naukowy: dr inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nafty i Węgla, 1988
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nafty i Węgla, 1995
- Całkowita liczba publikacji: 22

Najważniejsze publikacje:

1. M. Zielińska-Błajet, P. Boratyński, J. Palus, J. Skarżewski, Chiral benzisoselenazolones: conformational analysis based on experimental and DFT calculated ^{77}Se NMR, *Tetrahedron*, **2013**, *69*, 10223–10229.
2. M. Zielińska-Błajet, J. Skarżewski, Enantioselective Henry reaction catalyzed by copper(II)–*Cinchona* alkaloids complexes, *Tetrahedron: Asymmetry*, **2011,** *22*, 351–355.
3. M. Zielińska-Błajet, J. Skarżewski, New chiral thiols and C_2-symmetrical disulfides of *Cinchona* alkaloids: ligands for the asymmetric Henry reaction catalyzed by Cu^{II} complexes, *Tetrahedron: Asymmetry*, **2009,** *20*, 1992–1998.
4. M. Zielińska-Błajet, R. Siedlecka, J. Skarżewski, Chiral phenylselenyl derivatives of pyrrolidyne and *Cinchona* alkaloids: nitrogen-selenium donating ligands in palladium-catalyzed asymmetric allylic alkylation, *Tetrahedron: Asymmetry*, **2007,** *18*, 131–136.
5. M. Zielińska-Błajet, R. Kowalczyk, J. Skarżewski, Ring-closure reactions through intramolecular substitution of thiophenoxide by oxygen and nitrogen nucleophiles: simple stereospecific synthesis of 4,5-dihydroisoxazoles and 4,5-dihydropyrazoles, *Tetrahedron,* **2005**, *61*, 5253–5249.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 2006

Hobby: muzyka, sport, literatura.

Wiktor Zierkiewicz

- Data i miejsce urodzenia: 29.09.1971, Brzeg Dolny
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab.
- Studia: Uniwersytet Wrocławski, Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii, 1995
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2003
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2014
- Całkowita liczba publikacji: 30

Najważniejsze publikacje:

1. W. Zierkiewicz, R. Zaleśny, P. Hobza, On the nature of unusual intensity changes in the infrared spectra of the enflurane···acetone complexes, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2013**, *15*, 6001–6007.
2. W. Zierkiewicz, R. Wieczorek, P. Hobza, D. Michalska, Halogen bonded complexes between volatile anaesthetics (chloroform, halothane, enflurane, isoflurane) and formaldehyde: A theoretical study, *Physical Chemistry Chemical Physics*, **2011**, *13*, 5105–5113.
3. W. Zierkiewicz, Modelling of interactions between volatile anaesthetics (halothane, enflurane) and aromatic compounds, *ab initio* study, *Chemical Physics*, **2010**, *373*, 243–250.
4. W. Zierkiewicz, P. Jurecka, P. Hobza, On differences between hydrogen bonding and improper blue-shifting hydrogen bonding, *ChemPhysChem*, **2005**, *6*, 609–617.
5. W. Zierkiewicz, D. Michalska, P. Hobza, The barrier to internal rotation and electronic effects in *para*-halogenophenols: Theoretical study*, Chemical Physics Letters*, **2004**, *386*, 95–100.

Ewa Żymańczyk-Duda

- Data i miejsce urodzenia: 06.07.1964, Wrocław
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż., prof. nadzw.
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1995
- Dr hab.: Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, Wydział Nauk o Żywności, 2009
- Całkowita liczba publikacji: 43
- W tym książek: 12 rozdziałów w książkach
- Liczba patentów: 2 zgłoszenia patentowe
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. M. Klimek-Ochab, A. Mucha, E. Żymańczyk-Duda, 2-Aminoethylphosphonate utilization by the cold-adapted *Geomyces pannorum* P11 strain, *Current Microbiology*, **2014**, *68*, 330–335.
2. E. Żymańczyk-Duda, M. Brzezińska-Rodak, K.M Kozyra, M. Klimek-Ochab, Fungal platform for direct chiral phosphonic building blocks production: closer look on conversion pathway, *Applied Biochemistry and Biotechnology,* **2014**, *175*, 1403–1411.
3. K.M. Kozyra, M. Klimek-Ochab, M. Brzezińska-Rodak, E. Żymańczyk-Duda, Direct determination of enantiomeric enrichment of chiral, underivatized aminophosphonic acids – useful for enantioselective bioconversion results evaluation, *Central European Journal of Chemistry*, **2013**, *11*, 1542–1547.
4. K.M. Kozyra, M. Brzezińska-Rodak, M. Klimek-Ochab, E. Żymańczyk-Duda, Biocatalyzed kinetic resolution of racemic mixtures of chiral α-aminophosphonic acids, *Journal of Molecular Catalysis B: Enzymatic*, **2013**, *91*, 32–36.
5. M. Brzezińska-Rodak, M. Klimek-Ochab, E. Żymańczyk-Duda, Biocatalyzed synthesis of chiral *O*-phosphorylated derivative of 2-hydroxy-2-phenylethanephosphonate. w: *Practical methods for biocatalysis and biotransformations 2*, ed. John Whittall, Peter W. Sutton. John Wiley & Sons, Chichester, **2012**, 247–250.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Kierownik Zespołu Dydaktycznego Biotechnologii w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, 1996–2005
- Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, 2002–2005
- Koordynator – członek wydziałowego zespołu ds. konstrukcji Wydziałowego Katalogu Kursów dla studentów
- Członek Rady kierunku Biotechnologia
- Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej ds. Studenckich, kadencja: 2012–2016

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

- Nagroda Rektora za wyróżniający się wkład w działalność uczelni, 2009
- Nagroda Rektora za wyróżniający się wkład w działalność uczelni, 2010
- Medal 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, 2010.

Profesorowie i doktorzy habilitowani związani w przeszłości z Wydziałem Chemicznym

Teresa Banaś

Urodzona 20 lipca 1940 roku w Zwiniaczu (obwód tarnopolski). Absolwentka Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1963 roku dyplom magistra chemii). W 1963 roku asystent w Katedrze Chemii Ogólnej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. Starszy asystent (1964) i adiunkt (1970) w Katedrze Biochemii na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1970 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem była profesor Zofia Skrowaczewska. Od 1970 roku adiunkt w Zakładzie Biochemii w Instytucie Biochemii i Biofizyki (od 1979 roku – Instytucie Biochemii i Fizjologii) na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1984 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego. Od 1988 roku na stanowisku docenta w Katedrze Biochemii (od 1992 roku – profesora nadzwyczajnego). W latach 1990–1996 prodziekan Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1993 roku otrzymała tytuł naukowy profesora. Kierownik Katedry i Zakładu Biochemii Lekarskiej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu (1996–2007).

Profesor Teresa Banaś specjalizowała się w enzymologii. Autorka i współautorka ponad 200 publikacji naukowych. Wypromowała 13 doktorów.

Andrzej Burghardt

Urodzony 9 grudnia 1928 roku w Falenicy. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej (w 1954 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Starszy projektant i doradca techniczny w Biurze Projektów Przemysłu Koksochemicznego „Koksoprojekt" w Zabrzu (1954–1964). Asystent (1955), starszy asystent i adiunkt (1962) w Katedrze Inżynierii i Konstrukcji Aparatury Chemicznej na Wydziale Mechanicznym Energetycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W 1962 roku doktor nauk technicznych. W 1964 roku uzyskał stopień naukowy docenta. Od 1966 roku na stanowisku docenta etatowego w Zakładzie Inżynierii Chemicznej i Konstrukcji Aparatury Polskiej Akademii Nauk w Gliwicach, kierownik tego zakładu w latach 1970–1984. W 1971 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1979 roku – profesora zwyczajnego nauk technicznych. Dyrektor Instytutu Inżynierii Chemicznej PAN (1984–2003). W latach 1993–1997 prowadził wykłady z inżynierii reaktorów chemicznych w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. Przewodniczący Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej PAN w czterech kolejnych kadencjach. W latach 1989–1991 uczestniczył w pracach Komitetu Nauki i Techniki. W 2003 roku wybrany na Przedstawiciela dyscypliny Inżynieria Chemiczna w Komitecie Badań Naukowych (2003). Członek Komisji Badań na rzecz Rozwoju Gospodarki przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Członek korespondent PAN (1983), członek rzeczywisty (1991). Przewodniczący Rady Redakcyjnej kwartalnika PAN *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*, redaktor czasopism *Chemical Engineering and Procesing* oraz *Canadian Journal of Chemical Engineering*. Doktor *honoris causa* Politechniki Śląskiej (2000) i Politechniki Wrocławskiej (2002).

Profesor Andrzej Burghardt specjalizował się w dziedzinie teorii reaktorów chemicznych. Autor i współautor 7 monografii i 160 publikacji naukowych. Wypromował 8 doktorów.

Albin Czernichowski

Urodzony 15 lutego 1937 roku we Lwowie. W latach 1954–1960 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1960 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent (1960) i starszy asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1966 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem profesora Włodzimierza Trzebiatowskiego). Od 1966 roku adiunkt w Zakładzie Chemii Nieorganicznej w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1971 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego. Od 1973 roku na stanowisku docenta. Kierownik Studium Doktoranckiego w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich (1972–1975). Kierownik Zakładu Fizykochemii Plazmy w tym instytucie (1974–1976). W latach 1978–1981 zastępca dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich. W 1979 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego nauk chemicznych. Od 1981 roku profesor fizyki na Uniwersytecie w Orleanie.

Profesor Albin Czernichowski specjalizował się w chemii i fizyce plazmy. Autor i współautor około 80 artykułów naukowych, 4 monografii oraz podręczników i skryptów, a także ponad 30 patentów. Wypromował 15 doktorów (siedmiu na Politechnice Wrocławskiej).

Andrzej Dżugaj

Urodzony 13 sierpnia 1935 roku we Lwowie. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (w 1964 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W latach 1955–1957 technik w Zakładzie Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu, asystent techniczny w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. Technik w Katedrze Budownictwa Żelbetowego na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej (1959). Od 1965 roku starszy asystent w Katedrze Chemii Fizjologicznej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1972 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Tadeusz Baranowski. Adiunkt w Zakładzie Biochemii i Biofizyki na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu (1972–1977). W 1977 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Centralnego Laboratorium Biochemii w tym instytucie (1978–1987). W 1989 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1989 roku na stanowisku docenta w Instytucie Zoologicznym na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego, kierownik Zakładu Fizjologii Zwierząt. W 1999 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. W latach 2008–2011 profesor w Instytucie Genetyki i Mikrobiologii na Wydziale Nauk Biologicznych Uniwersytetu Wrocławskiego. Członek Komitetu Biochemii i Biofizyki Polskiej Akademii Nauk. Prezes Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (2008–2014).

Profesor Andrzej Dżugaj specjalizował się w enzymologii fizjologicznej, zajmował się także badaniami nad metabolizmem i rolą cukrów w funkcjonowaniu organizmów. Autor i współautor około 100 artykułów i komunikatów naukowych. Promotor około 10 prac doktorskich.

Henryk Galina

Urodzony 12 listopada 1946 roku we Wrocławiu. W latach 1965–1970 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1970 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent stażysta (1970), asystent (1972), starszy asystent (1973) i adiunkt (1976) w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. W 1976 roku obronił pracę doktorska wykonaną pod kierunkiem profesor Bożeny Kolarz. Zastępca dyrektora Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (1977–1978). W latach 1980–1981 odbył staż naukowy w Wielkiej Brytanii (*University of Essex*). W 1987 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego. Od 1988 roku na stanowisku docenta, a następnie profesora nadzwyczajnego (1990) na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej. W latach 1991–1993 prorektor Politechniki Rzeszowskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego tej uczelni (1993–1996, 2002–2008 i od 2012). Od 1996 roku kierownik Katedry Technologii i Materiałoznawstwa Chemicznego na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej. W 1999 roku otrzymał tytuł naukowy profesora (od 2002 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Członek Rady Naukowej Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych Polskiej Akademii Nauk w Łodzi oraz – jako wiceprzewodniczący – Centrum Materiałów Polimerowych i Węglowych PAN w Zabrzu, a także Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie. Od 1998 roku członek zarządu (w latach 2003–2010 – sekretarz) *Polymer Networks Group*. Członek Zarządu Sekcji Polimerów Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Członek rady redakcyjnej czasopism *Polimery* oraz *Polymer Gels and Networks*.

Profesor Henryk Galina specjalizuje się w chemii i fizykochemii polimerów. Autor i współautor ponad 100 publikacji naukowych, około 10 monografii oraz podręczników i skryptów, a także kilkunastu patentów. Wypromował 7 doktorów.

Bohdan Głowiak

Urodzony 1 lutego 1931 roku w Krakowie. W latach 1949–1955 studiował na Wydziale Chemii Politechniki Wrocławskiej (w 1955 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Od 1954 roku asystent w Katedrze Technologii Związków Azotowych II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W latach 1955–1958 odbył studia aspiranckie w Leningradzkim Instytucie Technologicznym. W 1958 roku kandydat nauk technicznych (praca kandydacka pod kierunkiem prof. Dionizego Smoleńskiego. Od 1958 roku adiunkt w Katedrze Technologii Związków Azotowych II. Stażysta Fundacji Forda w USA (*Columbia University*) w latach 1961–1962. W 1963 roku – po uzyskaniu stopnia naukowego docenta – docent etatowy, kierownik Katedry Chemii Sanitarnej na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. Prodziekan (1964–1966), a następnie (1966–1968) dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej. W 1968 roku profesor nadzwyczajny nauk technicznych, kierownik Zakładu Ochrony Atmosfery w Instytucie Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej (1968–1976). Dyrektor Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska (1972–1978). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1969–1972). W 1973 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Konsultant w Kombinacie Górniczo-Hutniczym Miedzi w Lubinie (1973). Dyrektor Wielkiego Programu Badawczego „Ochrona Środowiska" na Politechnice Wrocławskiej (1976). Recenzent w Instytucie Kształtowania Środowiska w Centrum Ochrony Środowiska w Katowicach (1977). W latach 1979–1983 ekspert Organizacji Narodów Zjednoczonych i pracownik Europejskiej Komisji Gospodarczej w Genewie. Od 1979 roku związany z *ACTA Consultants* w Szwajcarii.

Profesor Bohdan Głowiak specjalizował się w inżynierii ochrony atmosfery, zwłaszcza fizykochemii powstawania

zanieczyszczeń oraz monitoringu. Autor i współautor ponad 130 artykułów naukowych, rozdziału w książce, 2 podręczników i 9 skryptów oraz 18 patentów. Wypromował 23 doktorów.

Kazimierz Grabas

- Data i miejsce urodzenia: 01.08.1949, Gryfów Śląski
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż., prof. nadzw.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1975
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1979
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Inżynierii Środowiska, 2006
- Całkowita liczba publikacji: 154
- W tym książek: 1 monografia, 1 monografia habilitacyjna, 2 podręczniki, 35 rozdziałów w książkach
- Liczba patentów: 20
- Liczba wypromowanych doktorów: 2

Najważniejsze publikacje:

1. J. Rybak, B. Kołwzan, K. Grabas, G. Pasternak, M. Krawczyńska, Biological characteristics of "Wartowice" tailings pond (Lower Silesia, Poland), *Archives of Environmental Protection*, **2014**, *40*, 51–66.
2. J.I. Dobroczyńska, K. Grabas, An ammonia sensor based on in situ-synthesized polyaniline nanostructures, *Materials Science-Poland*, **2013**, *31*, 95–100.
3. E. Śliwka, B. Kołwzan, K. Grabas, J. Klein, R. Korzeń, Chemical composition and biological properties of weathered driling wastes, *Environment Protection Engineering*, **2012**, *38*, 129–138.
4. K. Grabas, Usuwanie jonów metali ciężkich ze ścieków przemysłowych i wód nadosadowych ze stawu „Kowary" (powiat jeleniogórski), *Ochrona Środowiska*, **2009**, nr 2, 49–54.
5. K. Grabas, Environmental hazard in the area of the former uranium ore mine „Podgórze" in Kowary, *Environment Protection Engineering*, **2009**, *35*, 127–137.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Dyrektor Pionu Nauki Politechniki Wrocławskiej, 1991–1992
– Kierownik Działu Nauki Politechniki Wrocławskiej, 1993–2006
– Sekretarz Rady Użytkowników Wrocławskiej Akademickiej Sieci Komputerowej, 1994–2006
– Kierownik Laboratorium Ekotoksykologii w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska PWr, 2010–2014
– Kierownik Zakładu Biologii i Ekologii w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska PWr, 2012–2014
– Prezes Zarządu i Dyrektor Hydromet sp. z o.o. Kowary, 1997–2015

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1993
– Złoty Krzyż Zasługi, 2012
– Nagroda zespołowa Prezesa Rady Ministrów za osiągnięcia naukowo-techniczne, 2002
– Trzy dyplomy Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 2013
– Nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej za działalność badawczą: 1978, 1981, 1982, 1984, 1985, 1987, 1988, 1990
– Nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej za całokształt działalności zawodowej: 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2006, 2007, 2009, 2010, 2011
– Nagroda Wrocławskiej Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT I stopnia za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki, 2006, 2012; nagroda II stopnia, 1999
– Dolnośląski Mistrz Techniki, 2006
– Złoty medal z wyróżnieniem oraz Złoty i Srebrny Medal na 61. Targach Wynalazczości, Badań Naukowych i Nowych Technik BRUSSELS INNOVA, 2012

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego – członek Zarządu Wojewódzkiego
– Polskie Towarzystwo Inżynierii Ekologicznej (PTIE)

Inne istotne informacje:

– Od 2006 roku na Wydziale Inżynierii Środowiska, od 2009 roku profesor nadzwyczajny w Zakładzie Ekologistyki i Zarządzania Ryzykiem Środowiskowym

Hobby: historia, sport.

Krzysztof Kaczmarski

Absolwent Wydziału Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej (w 1979 roku dyplom magistra inżyniera podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki). W 1982 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Maksymilian Pająk (Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej). Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1996 roku na Wydziale Inżynierii Chemicznej i Procesowej Politechniki Warszawskiej. Od 1999 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego, kierownik Katedry Inżynierii Chemicznej i Procesowej na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej. W roku 2005 otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych (od 2007 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Członek Komisji Analizy Chromatograficznej Komitetu Chemii Analitycznej Polskiej Akademii Nauk (2004). Członek Komitetu Redakcyjnego czasopisma *Acta Chromatographica.*

Profesor Krzysztof Kaczmarski specjalizuje się w problematyce procesów wymiany masy i ciepła, inżynierii reakcji chemicznych oraz adsorpcji i chromatografii. Autor ponad 100 artykułów naukowych. Wypromował 2 doktorów.

Andrzej Kołtuniewicz

Urodzony 11 marca 1951 we Wrocławiu. Absolwent Wydziału Mechaniczno-Energetycznego Politechniki Wrocławskiej (w 1974 roku dyplom magistra inżyniera mechanika). W latach 1974–1978 doktorant w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. W 1978 roku – po obronie pracy doktorskiej, której promotorem był profesor Roman Koch – adiunkt w tym instytucie. W 1997 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 2002 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dyrektor Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych na Wydziale Chemicznym (2002–2005). W latach 2005–2009 kierownik wydziałowego Zakładu Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym. Od 2009 roku w Zakładzie Biotechnologii i Inżynierii Bioprocesowej na Wydziale Inżynierii Chemicznej i Procesowej Politechniki Warszawskiej. W 2010 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. Sekretarz naukowy (1985 roku), a następnie (2000) zastępca redaktora naczelnego kwartalnika Polskiej Akademii Nauk *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*. Inicjator i organizator Centrum Czystych Technologii przy Politechnice Wrocławskiej. Członek *European Membrane Society* (1986) oraz *European Desalination Society* (1996).

Profesor Andrzej Kołtuniewicz prowadzi badania w dziedzinie inżynierii bioprocesowej. Autor ponad 60 artykułów naukowych, 2 książek, monografii oraz kilkunastu rozdziałów w książkach, a także około 10 patentów. Wypromował 3 doktorów.

Marek Kozłowski

- Data i miejsce urodzenia: 15.04.1945, Nieznamierowice
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1968
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych, 1975
- Dr hab.: Politechnika Warszawska, Wydział Inżynierii Materiałowej, 2002
- Prof.: 2013
- Całkowita liczba publikacji: 182
- Liczba patentów: 9
- Liczba wypromowanych doktorów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. S. Frąckowiak, J. Ludwiczak, K. Leluk, K. Orzechowski, M. Kozłowski, Foamed poly(lactic acid) composites with carbonaceous fillers for electromagnetic shielding, *Materials & Design*, **2015**, *65*, 749–756.
2. J. Ludwiczak, M. Kozłowski, Foaming of polylactide in the presence of chain extender, *Journal of Polymers and the Environment*, **2014**, *23*, 137–142.
3. M. Kozłowski, Lightweight Plastic Materials, w: *Thermoplastic Elastomers* ed., A. El-Sonbati, InTech, Rijeka **2012**.
4. M. Kozłowski (red.), Recykling tworzyw sztucznych w Europie, Oficyna Wydawnicza PWr, Wrocław **2006**.
5. M. Kozłowski (red.), Podstawy recyklingu tworzyw sztucznych, Oficyna Wydawnicza PWr, Wrocław **1998**.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

– Kierownik Zespołu Modyfikacji i Reologii Polimerów w Instytucie Chemii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej, 1985–1990
– Koordynator Centrum Doskonałości Recyklingu Materiałów, od 2002
– Kierownik Laboratorium Zaawansowanych Materiałów Polimerowych i Recyklingu na Wydziale Inżynierii Środowiska PWr

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2010
– Nagroda *Society of Plastics Engineers, Environmental Division*, Atlanta, 1995
– Złoty Medal na Międzynarodowych Targach Innowacji Technologicznych EUREKA, Bruksela, 2012
– Brązowy Medal na 11 Międzynarodowej Wystawie Wynalazków i Innowacji MTE, Kuala Lumpur, 2012
– Brązowy Medal na Międzynarodowych Targach „Pomysły – Wynalazki – Nowe Produkty" iENA, Norymberga, 2012
– Dwie Nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego
– Nagroda Ministra Środowiska
– 17 nagród Rektora Politechniki Wrocławskiej

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Komitetu Nauki o Materiałach PAN, Sekcja Biomateriały, od 2011
– Członek Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC), od 2011
– Członek Międzynarodowego Komitetu Naukowego Europejskiego Stowarzyszenia Materiałów Kompozytowych, od 2012
– Członek komitetów redakcyjnych czasopism *Polimery*, *Journal of Biobased Materials and Bioenergy, Cellulose Chemistry and Technology* oraz *Journal of Polymer Engineering*

Inne istotne informacje:

– Od 2004 roku profesor nadzwyczajny na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Wacław Królikowski

Urodzony 24 stycznia 1927 roku w Lublinie. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Gdańskiej (w 1951 roku dyplom magistra inżyniera chemika). W 1951 roku kierownik działu kontroli technicznej Zakładów Przemysłu Tłuszczowego w Budowie w Brzegu nad Odrą, a następnie (1951–1952) adiunkt w Centralnym Laboratorium Przemysłu Tłuszczowego w Gliwicach. Od 1952 roku adiunkt w funkcjonującym przy Politechnice Gdańskiej Zakładzie Tłuszczów Jadalnych Instytutu Przemysłu Tłuszczowego w Warszawie. W latach 1956–1968 kierownik Centralnego Laboratorium Badania Materiałów w Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni-Oksywiu. W 1967 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska wykonana pod kierunkiem prof. Włodzimierza Łaskawskiego w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej). Od 1968 roku na stanowisku docenta na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej, kierownik Zakładu Tworzyw Sztucznych i Powłok Ochronnych. W 1982 roku dyrektor Instytutu Polimerów Politechniki Szczecińskiej. Od 1985 roku profesor nadzwyczajny nauk chemicznych (od 1992 roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Profesor wizytujący Uniwersytetu w Kassel, Uniwersytetu McMaster w Hamilton, Uniwersytetu Pasteura w Strasburgu oraz Instituto de Estrucura de la Materia w Madrycie. Członek Prezydium Komitetu Nauki o Materiałach Polskiej Akademii Nauk, przewodniczący Sekcji Materiałów Kompozytowych (1994–2004). Członek założyciel i członek honorowy Polskiego Towarzystwa Materiałów Kompozytowych.

Profesor Wacław Królikowski specjalizował się w dziedzinie polimerów specjalnych oraz kompozytów. Jest autorem lub współautorem 235 publikacji naukowych, 5 książek, rozdziałów w 2 książkach, 2 skryptów oraz 36 patentów. Wypromował 12 doktorów.

Marek M. Kubicki

Urodzony 8 września 1946 roku w Krakowie. W 1964 roku rozpoczął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1968 roku z przyczyn politycznych zawieszony w prawach studenta. Studia kontynuował w latach 1969–1970 (dyplom magistra inżyniera chemii w 1970 roku). Asystent stażysta (1970), asystent (1972), starszy asystent (1974) i adiunkt (1978) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W latach 1975–1977 wykładowca w Wyższej szkole Pedagogicznej w Opolu. W 1978 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Walter Wojciechowski. Od 1978 roku we Francji początkowo *maître-assistant Université de Bretagne Occidentale* w Breście, a od 1988 roku profesor *Université de Bourgogne* w Dijon. Członek *American Chemical Society* oraz *Societé Chimique de France*.

Profesor Marek M. Kubicki prowadzi badania z zakresu chemii strukturalnej z zastosowaniem metod rentgenografii i chemii teoretycznej. Autor ponad 150 publikacji naukowych.

Mieczysław Kucharski

Urodzony 12 maja 1931 w Gruszce Zaporskiej (powiat zamojski). W latach 1951–1956 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent w Katedrze Chemii na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Przemysłu Spożywczego Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu (1955–1956). Aspirant (1956), asystent (1959), starszy asystent (1961) i adiunkt (1961) w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1961 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem profesora Tadeusza Rabka). W latach 1963–1964 odbył staż naukowy w Instytucie Chemii Przemysłowej Politechniki w Mediolanie. W 1969 roku przeniesiony do Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Rzeszowie (od 1974 roku – Politechnika Rzeszowska). W 1970 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1974 roku na stanowisku docenta, a następnie profesora nadzwyczajnego w Instytucie Technologii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej. Dyrektor Instytutu Technologii Chemicznej Politechniki Rzeszowskiej (1974–1981). Prorektor Politechniki Rzeszowskiej (1982–1984). Dziekan Wydziału Chemicznego tej uczelni (1987–1993 i 1996–2002). Kierownik Pracowni Chemii i Technologii Chemicznej Organicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej (1969–2002). Członek Rady Naukowej Instytutu Przemysłu Organicznego oraz Komitetu Badań Rejonów Uprzemysłowionych Polskiej Akademii Nauk. Członek Zespołu Dydaktycznego przy Ministrze Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Wiceprzewodniczący Rady Nadzorczej Zakładów Chemicznych Organika-Sarzyna w Nowej Sarzynie.

Profesor Mieczysław Kucharski specjalizował się w dziedzinie modyfikacji polimerów. Autor i współautor ponad 120 artykułów naukowych, 6 skryptów oraz 20 patentów. Wypromował 12 doktorów.

Krzysztof Kurzak

Urodzony 1 czerwca 1949 roku w Gryfowie Śląskim. W latach 1970–1975 studiował chemię na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1975 roku dyplom magistra chemii). Asystent stażysta (1975), asystent (1976) i starszy asystent (1978) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Od 1981 roku w Wyższej Szkole Rolniczo-Pedagogicznej w Siedlcach. Studia doktoranckie odbył na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1983 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Adam Bartecki. W 1993 roku – po

uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego (1993) – na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Nauk Przyrodniczych Wyższej Szkoły Rolniczo-Pedagogicznej w Siedlcach (od 1999 roku – Akademia Podlaska). Organizator i kierownik Zespołu Teoretycznej Chemii Nieorganicznej na Wydziale Nauk Przyrodniczych Akademii Podlaskiej. Od 2005 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Chemii na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii, a od 2008 roku – na Wydziale Chemii Uniwersytetu Opolskiego.

Profesor Krzysztof Kurzak specjalizuje się w chemii koordynacyjnej i spektroskopii elektronowej związków metali przejściowych. Autor i współautor ponad 50 artykułów naukowych i 1 książki. Wypromował 6 doktorów.

Janusz S. Laskowski

Urodzony 26 czerwca 1936 roku w Pszowie (powiat rybnicki). W latach 1953–1958 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach (w 1958 roku dyplom magistra inżyniera chemii). W latach 1956–1963 zastępca asystenta, asystent i starszy asystent w Katedrze Chemii Ogólnej na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej. Stażysta w Katedrze Chemii Koloidów na Uniwersytecie Moskiewskim im. M.W. Łomonosowa oraz aspirant w Instytucie Górniczym Akademii Nauk ZSRR (1961–1962). W 1963 roku doktor nauk technicznych, adiunkt w Katedrze Przeróbki Mechanicznej Kopalin na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej. Kierownik Zakładu Wzbogacania Kopalin w tej katedrze (1964–1969). W 1966 roku uzyskał stopień naukowy docenta nauk technicznych. W latach 1967–1968 odbył staż naukowy w *Imperial College* w Londynie. Od 1969 roku kierownik Zespołu Fizykochemii Procesów Przeróbczych Katedry Przeróbki Mechanicznej Kopalin na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej. W latach 1971–1972 *profesor visitante Universidad de Chile* w Santiago de Chile. W 1972 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Od 1973 roku w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Przeróbki Kopalin w tym instytucie (1974–1976). Od 1974 roku (równolegle) kierownik Zakładu Przeróbki Rud w Zakładach Badawczych i Projektowych Miedzi „Cuprum" we Wrocławiu. W latach 1981–1985 *visiting professor University of California* w Berkeley oraz *University of British Columbia* w Vancouver. Od 1982 roku profesor zwyczajny nauk technicznych. Od 1985 roku profesor *University of British Columbia* w Vancouver. Profesor Janusz S. Laskowski prowadził aktywną współpracę z uniwersytetami w Finlandii, Chile, Meksyku, Republice Południowej Afryki oraz w Australii. Od 2002 roku prezes *Laskowski Research Inc*. Przewodniczył komitetom organizacyjnym wielu konferencji międzynarodowych. W 1966 roku zainicjował cykliczne seminarium *Fizykochemiczne Problemy Mineralurgii*, któremu przewodniczył do 1980 roku. Założyciel i edytor (1984–2004) czasopisma naukowego *Coal Preparation*. Otrzymał wiele wyróżnień, m.in. nagrodę im. Arthura F. Taggarta przyznawaną przez *Society of Mining Engineering* (2000), nagrodę *International Mineral Processing Council* za całokształt dorobku naukowego (2008) oraz nagrodę im. Antoine'a Gaudina (2010).

Profesor Janusz S. Laskowski specjalizował się w dziedzinie przeróbki kopalin, szczególnie metodą flotacji. Autor ponad 250 publikacji naukowych, autor i edytor kilku książek. Wypromował 20 doktorów (w tym 10 w Polsce).

Jerzy Leszczyński

Urodzony 26 maja 1949 roku w Tomaszowie. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (w 1972 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Od 1972 roku słuchacz Studium Doktoranckiego w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1975 roku doktor nauk technicznych (promotor: profesor Walter Wojciechowski). W latach 1976–1986 adiunkt w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Od 1986 roku w USA: *University of Florida*, Gainesville (1986–1988), *University of Alabama*, Birmingham (1988–1990). W 1993 roku *associate professor*, a następnie (1995) *professor Jackson State University* w Jackson. Doktor *honoris causa* Państwowego Uniwersytetu Dniepropietrowskiego w Dniepropietrowsku (2003). Profesor honorowy Politechniki Wrocławskiej (2004). Dyrektor *Computational Center for Molecular Structure and Interactions* (1998–2008) oraz *Interdisciplinary Center for Nanotoxicity* (2008). W 2010 roku otrzymał polski tytuł naukowy profesora.

Profesor Jerzy Leszczyński prowadzi badania nad naturą wiązań chemicznych, powierzchnią energii potencjalnej, widm oscylacyjnych, a także nad strukturą i właściwościami cząsteczek chemicznych zawierających ciężkie pierwiastki oraz tautomerią klasycznych i nieklasycznych zasad komplementarnych, chemią powierzchni i atmosfery. Autor i współautor ponad 500 publikacji naukowych oraz ponad 30 rozdziałów w książkach. Edytor serii wydawniczych: *Computational Chemistry: Reviews of Current Trends, Handbook of Computational Chemistry, Challenges and Advances in Computational Chemistry and Physics.* Promotor kilku prac doktorskich.

Czesław Mazanek

Urodzony 18 lutego 1934 roku w Chorzowie. W latach 1951–1956 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Pracownik Zakładów Chemiczno-Farmaceutycznych w Chorzowie (1956–1959). Kierownik laboratorium chemicznego w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych (1959). Od 1959 roku asystent, starszy asystent, wykładowca i starszy

wykładowca na Politechnice Śląski ej w Gliwicach. W 1965 roku doktor nauk technicznych, kierownik Studium Ogólnotechnicznego Politechniki Śląskiej. Kierownik Studium Wieczorowego w zakresie metalurgii na tej uczelni (1965–1971). Od 1969 roku na stanowisku docenta. Kierownik Zakładu Metalurgii Metali Nieżelaznych w Instytucie Metalurgii Politechniki Śląskiej (1971–1975). Od 1975 roku na stanowisku docenta w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Pirometalurgii Metali Nieżelaznych w tym instytucie (1975–1976). Zastępca dyrektora (1975–1981), a następnie (1981–1982) dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Od 1979 roku ekspert w Stowarzyszeniu Rzeczoznawców Przemysłu Hutniczego w Katowicach. W latach 1982–1986 wykładowca na Uniwersytecie w Algierze. Od 1990 roku na stanowisku docenta w Instytucie Chemii i Technologii Nieorganicznej na Wydziale Inżynierii i Technologii Chemicznej Politechniki Krakowskiej.

Docent Czesław Mazanek specjalizował się w zagadnieniach technologii produkcji metali oraz wykorzystania i utylizacji odpadów.

Mirosław Miller

Urodzony 4 lutego 1953 roku w Wałbrzychu. W latach 1971–1976 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1976 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Słuchacz Studium Doktoranckiego Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej (1976–1979). Starszy asystent i adiunkt (1979) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W 1979 roku doktor nauk chemicznych (praca doktorska pod kierunkiem profesora Krzysztofa Skudlarskiego). Zastępca dyrektora (1979–1982), a następnie (1982–1985) dyrektor Pionu Studenckiej Wymiany Zagranicznej Politechniki Wrocławskiej. W latach 1986–1987 i 1989 na stażu naukowym w Niemczech. Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej (1991–1993). W 1998 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. W latach 1999–2002 zastępca dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Kierownik Zakładu Wysokotemperaturowych Procesów Chemicznych w tym instytucie (2001). Prodziekan Wydziału Chemicznego (2002–2005). Od 2005 roku w wydziałowym Zakładzie Metalurgii Chemicznej. W 2006 roku otrzymał tytuł naukowy profesora. Pełnomocnik rektora Politechniki Wrocławskiej ds. Europejskiego Instytutu Technologicznego – Plus (2007–2008). Prezes spółki Wrocławskie Centrum Badań EIT+ (2008–2012). Od 2012 roku w Międzynarodowym Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych i Niskich Temperatur Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu: dyrektor (2012–2015), a od 2015 roku – zastępca dyrektora.

Profesor Mirosław Miller specjalizuje się w dziedzinie wysokotemperaturowej spektrometrii mas. Autor i współautor ponad 100 publikacji naukowych. Wypromował 6 doktorów.

Bronisława Morawiecka

Urodzona 1 września 1926 roku w Brześciu nad Bugiem. Absolwentka Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1952 roku dyplom magistra filozofii w zakresie biologii). W 1958 roku uzyskała stopień naukowy kandydata nauk biologicznych (praca kandydacka pod kierunkiem profesora Tadeusza Baranowskiego). Od 1959 roku adiunkt w Katedrze Biochemii na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego (od 1969 roku w strukturze Instytutu Botaniki i Biochemii). W 1968 roku doktor habilitowany, a następnie na stanowisku docenta (1969). Kierownik Zakładu Biochemii Molekularnej w Instytucie Botaniki i Biochemii (od 1973 roku – Instytucie Biochemii) na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego (1969–1996). Zastępca dyrektora Instytutu Botaniki i Biochemii (1970–1971). W latach 1972–1973 prodziekan Wydziału Nauk Przyrodniczych. Zastępca dyrektora (1973–1987) oraz dyrektor Instytutu Biochemii (1991–1996). W 1976 roku otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego (w 1985 roku – profesora zwyczajnego). Prorektor Uniwersytetu Wrocławskiego (1987–1990). W latach 1998–2000 wykładowczyni na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 2006 roku emerytowany profesor na Wydziale Biotechnologii Uniwersytetu Wrocławskiego. Członek Komitetu Biochemii i Biofizyki, Komitetu Biotechnologii oraz Komitetu Etyki w Nauce przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk. Od 1959 roku członek Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (od 1998 roku – honorowy). Członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego (1961).

Profesor Bronisława Morawiecka specjalizowała się w enzymologii. Zajmowała się strukturą i funkcją lektyn oraz kwaśnych fosfataz, a także ewolucją systemów regulatorowych. Autorka i współautorka około 100 artykułów naukowych oraz kilku monografii. Wypromowała 6 doktorów.

Józef Myrczek

Urodzony 23 stycznia 1956 roku w Czechowicach-Dziedzicach. Absolwent Wydziału Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej (w 1980 roku dyplom magistra inżyniera podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki stosowanej). Słuchacz Studium Doktoranckiego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (1980–1984). W 1984 roku obronił pracę doktorską, której promotorem był profesor Adam Bartecki. Starszy asystent (1984) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Od 1987 roku adiunkt w Zakładzie

Chemii Pierwiastków Rzadkich i Przejściowych w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. W latach 1991–1993 odbył staż naukowy w USA (*University of Houston,* Texas). Od 1993 roku w Banku Polskiej Spółdzielczości S.A.: w latach 2003–2005 wiceprezes Zarządu, a następnie (2005–2011) członek Rady Nadzorczej. W 1999 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych. Od 2011 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Inżynierii Materiałów, Budownictwa i Środowiska Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej. Prezes Zarządu Śląskiego Banku Spółdzielczego „Silesia" w Katowicach, członek Rady Nadzorczej Domu Maklerskiego BDM S.A. Przewodniczący Rady Nadzorczej Jastrzębskiej Spółki Węglowej, a także Rady Naukowej Instytutu Organizacji i Zarządzania w Przemyśle „ORGMASZ".

Profesor Józef Myrczek jest specjalistą w zakresie analizy struktury związków kompleksowych oraz symulacji widm elektronowych. Wypromował 2 doktorów.

Tomasz Palewski

Urodzony 17 sierpnia 1941 roku w Łohiszynie (województwo poleskie). W latach 1959–1964 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1964 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent stażysta (1964), asystent (1965), starszy asystent (1967) w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Starszy asystent (1968) i adiunkt (1971) w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. W 1971 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem profesora Włodzimierza Trzebiatowskiego). Kierownik Zespołu Dydaktycznego Fizykochemii Nieorganicznej w tym Instytucie (1978–1979). Zastępca dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (1982–1984). Od 1985 roku pracownik naukowy (obecnie docent) w Międzynarodowym Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych i Niskich Temperatur Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W 1999 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Doktor habilitowany Tomasz Palewski specjalizuje się w dziedzinie fizykochemii ciała stałego i magnetyzmu. Wypromował 1 doktora.

Roman Petrus

Urodzony 19 stycznia 1949 roku w Lubaczowie. W latach 1967–1972 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1972 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Słuchacz Studium Doktoranckiego Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych (1972–1976). W 1976 roku – po obronie pracy doktorskiej, której promotorem był docent Józef Respondek – adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. Od 1979 roku na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej. Kierownik Zakładu Inżynierii i Sterowania Procesami Chemicznymi (1985–2004). Od 1991 roku – po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego – na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Rzeszowskiej (1993–1999, 2005–2008). W 2004 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych. Od 2004 roku kierownik Katedry Inżynierii Chemicznej i Procesowej. Członek Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej Polskiej Akademii Nauk (2003).

Specjalista w zakresie inżynierii reakcji chemicznych, procesów wymiany masy i ciepła, procesów adsorpcyjnych, wymiany jonowej. Autor i współautor ogółem 141 opracowań naukowych, w tym podręcznika akademickiego i 2 skryptów oraz 5 patentów. Wypromował 5 doktorów.

Paweł Pluciński

Urodzony 30 czerwca 1952 roku we Wrocławiu. W latach 1971–1976 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1976 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Doktorant w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej (1976–1979). Asystent (1979) i adiunkt (1980) w tym instytucie. W 1980 roku doktor nauk technicznych (promotor: profesor Maksymilian Pająk). W latach 1986–1998 pracownik Uniwersytetu Technicznego w Monachium (1995 roku uzyskał habilitację z chemii technicznej). Od 1998 na Wydziale Inżynierii Chemicznej Uniwersytetu w Bath (Wielka Brytania).

Doktor habilitowany Paweł Pluciński prowadzi badania z zakresu kinetyki reakcji heterofazowych, syntezy i zastosowania nanokatalizatorów oraz projektowania wielofunkcyjnych reaktorów chemicznych. Współautor około 100 prac naukowych, a także ponad 20 opracowań dla przemysłu. Promotor około 20 prac doktorskich.

Jan Feliks Rabek

Urodzony 13 listopada 1935 roku w Mościcach. W latach 1953–1959 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1959 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent w Katedrze Chemii Organicznej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu (1957–1959). Asystent (1959), starszy asystent (1961) i adiunkt (1964) w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Słuchacz Studium Podyplomowego w Zakresie Energii Jądrowej. W 1964 roku doktor nauk technicznych. W 1967 roku uzyskał stopień naukowy docenta z zakresu chemii i technologii polimerów. W latach 1967–1968 odbył staż naukowy w Szwecji (*Uppsala Universitet*). W 1969 roku adiunkt w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. Od 1971 roku na stanowisku docenta.

Od 1971 roku profesor w Królewskim Instytucie Technologicznym oraz Karolińskim Instytucie Medycznym w Sztokholmie, a także (od lat dziewięćdziesiątych XX wieku) na Akademii Techniczno-Rolniczej (od 2006 roku – Uniwersytecie Technologiczno-Przyrodniczym) w Bydgoszczy. W 2001 roku otrzymał polski tytuł naukowy profesora nauk chemicznych.

Profesor Jan Feliks Rabek specjalizował się w fizykochemii polimerów, a zwłaszcza w procesach fotochemii polimerów. Autor i wydawca około 180 publikacji oryginalnych i przeglądowych oraz 14 książek z zakresu chemii polimerów.

Antoni Sidorowicz

Urodzony 9 czerwca 1932 roku w Częstochowie. W latach 1952–1957 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1957 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent (1957) i starszy asystent (1961–1962) w Katedrze Chemii Farmaceutycznej na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu. W latach 1962–1966, jako stypendysta, odbył studia doktoranckie w Katedrze Fototechniki na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Od 1966 roku ponownie na Akademii Medycznej jako starszy asystent w Katedrze Chemii Fizjologicznej. W 1969 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska rozpoczęta pod kierunkiem profesora Witolda Romera, ukończona pod opieką profesora Władysława Markockiego). Od 1970 roku adiunkt w Zakładzie Biofizyki w Instytucie Biochemii i Biofizyki, a następnie (1979) w Instytucie Biochemii i Fizjologii na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu. W 1993 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego.

Doktor habilitowany Antoni Sidorowicz prowadził badania w dziedzinie biofizyki i fotochemii. Autor 19 prac naukowych i 4 komunikatów. Wypromował 1 doktora.

Jerzy Synowiec

Urodzony 25 lutego 1921 roku w Mysłowicach. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej w Gliwicach (w 1950 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Pracownik Biura Projektów i Studiów Przemysłu Chemicznego BIPROCHEM w Gliwicach (1949–1956), a następnie (1956–1991) w Instytucie Chemii Nieorganicznej w Gliwicach. W 1963 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem profesora Włodzimierza Bobrownickiego na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej). Prowadził zajęcia dydaktyczne w Instytucie Inżynierii Chemicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej (1968–1975). W 1969 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Docent kontraktowy (1973), a następnie (1974–1982) profesor kontraktowy w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej). Od 1974 roku profesor nadzwyczajny nauk technicznych. Kierownik Zakładu Inżynierii Chemicznej w Instytucie Chemii Nieorganicznej w Gliwicach. Członek Sekcji Krystalizacji Europejskiej Federacji Inżynierii Chemicznej (1972–1990), a w latach 1972–1986 członek Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej Polskiej Akademii Nauk.

Profesor Jerzy Synowiec specjalizował się w inżynierii chemicznej, ze szczególnym uwzględnieniem procesu krystalizacji. Autor i współautor 72 publikacji, 3 książek oraz 2 skryptów, a także 25 patentów i 12 wdrożeń przemysłowych. Wypromował 5 doktorów.

Włodzimierz Szczepaniak

- Data i miejsce urodzenia: 27.01.1951, Libiąż
- Tytuł i stopień naukowy: prof. dr hab. inż.
- Studia: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1973
- Dr: Politechnika Wrocławska, Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, 1977
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1992
- Prof.: 2006
- Całkowita liczba publikacji: 180
- W tym książek: 2 książki, 2 monografie i 15 rozdziałów w książkach
- Liczba patentów: 3
- Liczba wypromowanych doktorów: 5

Najważniejsze publikacje:

1. A. Sobianowska-Turek, W. Szczepaniak, M. Zabłocka-Malicka, Electrochemical evaluation of manganese reducers – recovery of Mn from Zn-Mn and Zn-C battery waste, *Journal of Power Sources*, **2014**, *270*, 668–674.
2. M. Zabłocka-Malicka, W. Szczepaniak, B. Ciechanowski, Electrical conductivity of molten KCl-$DyCl_3$ system – comparison with other KCl-$LnCl_3$ systems, *Electrochimica Acta*, **2013**, *114*, 424–429.
3. L. Byszyński, A. Olejnik, W. Szczepaniak, Conversion of PbS-based shaft furnace slurries into lead-bearing concentrate, *World of Metallurgy – ERZMETALL*, **2006**, *59*, 338–345.
4. W. Szczepaniak, Frakcjonowanie metali w procesach termicznego przetwarzania biomasy i stałych odpadów komunalnych, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław **2005**.
5. Y. Fouque, M. Gaune-Escard, W. Szczepaniak, A. Bogacz, Synthese mesures des conductibilites electrique et des entropies de changements d'etat pour le compose Na_2UBr_6, *Journal de Chimie Physique*, **1978**, *75*, 360–366.

Najważniejsze stanowiska związane z działalnością naukową i zawodową:

- Kierownik Zakładu Wysokotemperaturowych Procesów Chemicznych w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, 1994–2001
- Zastępca Dyrektora Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich PWr, 2002–2004

– Zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska, Wydział Inżynierii Środowiska PWr, 2005–2008
– Kierownik Laboratorium Toksykologii i Badań Środowiskowych w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska, Wydział Inżynierii Środowiska PWr, 2007–2008

Przynależność do stowarzyszeń i organizacji naukowych:

– Członek Komisji Teorii i Struktury Układów Molekularnych i Skondensowanych PAN, 1996–1998

Inne istotne informacje

– Od 2004 roku profesor nadzwyczajny na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Szustakowski

Urodzony 2 kwietnia 1934 roku w Zbarażu. W latach 1954–1960 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1960 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Asystent w Dziale Higieny Pracy Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej we Wrocławiu (1960–1962). Od 1962 roku na studiach doktoranckich w Katedrze Technologii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1966 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem profesora Włodzimierza Bobrownickiego). Adiunkt w Zakładzie Technologii Nawozów Mineralnych Instytutu Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu (1966–1972). Od 1972 roku adiunkt w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej. W latach 1974–1975 odbył staż naukowy w Leningradzkim Instytucie Technologicznym. W 1993 uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1998 roku na stanowisku profesora w Zakładzie Technologii Wody, Ścieków i Odpadów w Instytucie Inżynierii Środowiska Politechniki Zielonogórskiej, a od 2002 roku w Instytucie Inżynierii Środowiska na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Profesor Mieczysław Szustakowski specjalizował się w technologii nawozów fosforowych, w problematyce katalitycznych procesów utleniania oraz chemii środowiska. Autor i współautor kilkudziesięciu artykułów naukowych oraz monografii i rozdziału w książce, a także kilkunastu patentów.

Wanda Śliwa

Urodzona 17 lutego 1931 roku we Lwowie. W latach 1950–1956 studiowała na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Kontraktowy pomocniczy pracownik nauki (1955), asystent (1956), starszy asystent (1958) i adiunkt (1964) w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W roku 1964 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska pod kierunkiem docent Zofii Skrowaczewskiej). Od 1968 roku adiunkt w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1978 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego. Od 1981 roku na stanowisku docenta w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Częstochowie. W latach 1982–1987 dyrektor Instytutu Chemii tej uczelni. Kierownik Zakładu Chemii Organicznej (1982–1984). Dziekan Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego (1990–1993) Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie. W 1993 roku otrzymała tytuł naukowy profesora. Od 1994 roku kierownik Katedry Chemii Organicznej na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie. Członek Komitetu Nauk Chemicznych Polskiej Akademii Nauk Oddział w Katowicach (1984). Sekretarz Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Chemicznego (1976–1980), a od 1983 roku członek Zarządu Oddziału Częstochowa tego towarzystwa.

Profesor Wanda Śliwa specjalizowała się w dziedzinie chemii organicznej, szczególnie związków heterocyklicznych. Autorka i współautorka kilkudziesięciu artykułów naukowych oraz 7 patentów. Wypromowała 6 doktorów.

Piotr Tomasik

Urodzony 19 maja 1937 w Drohobyczu. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (w 1959 roku dyplom magistra inżyniera chemika). Asystent na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu (1959–1961). W latach 1961–1966 asystent i starszy asystent, a od 1966 roku adiunkt w Katedrze Chemii Organicznej I na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1966 roku obronił pracę doktorską, której promotorem była docent Zofia Skrowaczewska. Adiunkt w Pracowni Petrochemicznej Instytutu Chemii Organicznej Polskiej Akademii Nauk w Warszawie (1967–1972). Adiunkt w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla Politechniki Wrocławskiej (1972–1973). Od 1973 roku na stanowisku docenta w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Częstochowie (1973–1978). W latach 1973–1978 prorektor tej uczelni. W 1978 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (w 1990 roku – profesora zwyczajnego). W 1978 roku profesor w Instytucie Chemii Ogólnej i Technologii Rolnej na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Krakowie, a następnie kierownik Katedry Chemii na Wydziale Rolniczo-Ekonomicznym tej uczelni. Dziekan Wydziału Chemicznego na Uniwersytecie w Harare (Zimbabwe, 1991–1993). Profesor w Krakowskiej Wyższej Szkole Promocji Zdrowia.

Profesor Piotr Tomasik zajmował się syntezą pochodnych pirydyny, zależnościami między strukturą i właściwościami fizykochemicznymi związków organicznych, efektami rozpuszczalnikowymi oraz przemianami polisacharydów ze szczególnym uwzględnieniem skrobi. Autor i współautor ponad 300 prac naukowych, około 20 książek, rozdziałów w książkach i kilku skryptów, a także około 60 patentów. Wypromował 30 doktorów.

Czesław Wawrzeńczyk

Urodzony 8 września 1943 roku w Strawczynie (powiat kielecki). W latach 1961–1966 studiował chemię na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego (w 1966 roku dyplom magistra chemii). Od 1966 roku asystent w Katedrze Chemii Organicznej II na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Starszy asystent (1968) i adiunkt (1974) w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej Politechniki Wrocławskiej. W 1974 roku doktor nauk chemicznych (praca doktorska pod kierunkiem profesora Andrzeja Zabży). W 1985 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1987 roku na stanowisku docenta (od 1992 roku – profesora nadzwyczajnego) w Katedrze Podstaw Chemii na Wydziale Nauk o Żywności Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W tym samym roku (równocześnie) na stanowisku docenta w Instytucie Chemii Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach. Od 1996 roku kierownik Katedry Chemii na Wydziale Nauk o Żywności Akademii Rolniczej (od 2006 roku – na Uniwersytecie Przyrodniczym) we Wrocławiu. W 1998 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nauk chemicznych.

Profesor Czesław Wawrzeńczyk prowadzi badania nad aktywnymi biologicznie związkami izoprenoidowymi (m.in. analogami hormonów juwenilnych i detergentów pokarmowych owadów) oraz nad związkami zapachowymi. Autor i współautor ponad 60 artykułów naukowych, podręcznika akademickiego oraz ponad 70 patentów. Wypromował 24 doktorów.

Piotr P. Wieczorek

Urodzony 21 sierpnia 1953 roku w Czarnowąsach koło Opola. Absolwent Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej (w 1978 roku dyplom magistra inżyniera chemii). W latach 1978–1981 słuchacz Studium Doktoranckiego w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. W 1982 roku obronił pracę doktorską, której promotorem była profesor Bożena Kolarz. Adiunkt (1981–2001) w Instytucie Chemii Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Opolu (od 1994 roku – Uniwersytetu Opolskiego). Zastępca dyrektora (1999–2005), a następnie (2005–2008) dyrektor tego instytutu. W 2001 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 2001 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Kierownik Zakładu Chemii Ekologicznej w Instytucie Chemii (2001–2007). Od 2007 roku kierownik Katedry Chemii Analitycznej i Ekologicznej na Wydziale Chemii Uniwersytetu Opolskiego. W 2008 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nauk chemicznych (od tego roku na stanowisku profesora zwyczajnego). Prorektor Uniwersytetu Opolskiego (2008–2012). Od 2012 roku dziekan Wydziału Chemii Uniwersytetu Opolskiego. Członek Polskiego Komitetu Konkursu Prac Młodych Naukowców Unii Europejskiej (2006). Sekretarz Prezydium Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Chemicznego (2006–2009).

Profesor Piotr P. Wieczorek zajmuje się problematyką zastosowania membran ciekłych do rozdziału substancji organicznych, zwłaszcza w analizie chemicznej i środowiskowej oraz w analizie produktów naturalnych, ksenobiotyków i produktów ich degradacji w próbkach środowiskowych, medycznych i w żywności. Autor i współautor ponad 100 artykułów naukowych, 6 monografii i rozdziałów w monografiach, 6 skryptów i podręczników oraz 5 patentów. Wypromował 6 doktorów.

Tomasz Winnicki

Urodzony 24 lipca 1934 roku we Lwowie. W latach 1951–1956 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej (w 1956 roku dyplom magistra inżyniera chemii). Pomocniczy pracownik nauki (1956), asystent (1956), starszy asystent (1958) i adiunkt (1965) w Katedrze Technologii Tworzyw Sztucznych na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1965 roku doktor nauk technicznych (praca doktorska po kierunkiem profesora Tadeusza Rabka). Od 1965 roku adiunkt w Katedrze Chemii Sanitarnej na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. W latach 1967–1968 stypendysta Fundacji Kościuszkowskiej w *Columbia University* w Nowym Jorku. W 1968 roku adiunkt w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora tego instytutu w latach 1969–1972. Od 1970 roku na stanowisku docenta w tym instytucie, a następnie (1972) w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej. Zastępca dyrektora tego instytutu (1972–1979). W 1972 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. Od 1976 roku dyrektor Wielkiego Programu Badawczego Politechniki Wrocławskiej „Ochrona Środowiska". W 1977 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego (w 1985 roku – profesora zwyczajnego). Dyrektor Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska (1979–1982). W latach 1982–1983 profesor wizytujący *University of Port Harcourt* (Nigeria). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1984–1990). Od 1998 roku (do 2004 roku równolegle) w Kolegium Karkonoskim (od 2010 roku – Karkonoskiej Państwowej Szkole Wyższej) w Jeleniej Górze. Jej rektor w latach 1998–2007, a następnie prorektor (od 2007). Wykładowca na Wydziale Politechnicznym Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Kaliszu. Do 1990 roku przewodniczący Rady Naukowej Instytutu Podstaw Inżynierii Środowiska Polskiej Akademii Nauk w Zabrzu. Członek Komitetu Inżynierii Środowiska PAN oraz Europejskiej Akademii Wiedzy i Sztuki (od 2003). Doktor *honoris causa* Politechniki Częstochowskiej (2007), profesor honorowy Politechniki Lubelskiej (2011). Radny sejmiku dolnośląskiego (2010).

Profesor Tomasz Winnicki zajmował się problematyką zastosowań technologii separacyjnych w inżynierii środowiska. Autor ponad 170 prac naukowych, książek i podręczników. Wypromował 19 doktorów.

Jerzy Zoń

- Data i miejsce urodzenia: 19.02.1947, Brzeg
- Tytuł i stopień naukowy: dr hab. inż.
- Studia: mgr inż., Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 1971
- Dr: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, Instytut Chemii Organicznej i Fizycznej, 1976
- Dr hab.: Politechnika Wrocławska, Wydział Chemiczny, 2006
- Całkowita liczba publikacji: 62
- W tym książek: 2 rozdziały w monografiach
- Liczba zgłoszeń patentowych i patentów: 9
- Liczba wypromowanych doktorów: 1

Najważniejsze publikacje:

1. J.K. Zaręba, M.J. Białek, J. Janczak, J. Zoń, A. Dobosz, Extending the family embraces in supramolecular polymer of tetraphenylmethane-based tetraphosphonic acid templated by organic bases, *Crystal Growth & Design*, **2014**, *14*, 6143–6153.
2. A.M.P. Jones, A. Chattopadhyay, M. Shukla, J. Zoń, P.K. Saxena, Inhibition of phenylpropanoid biosynthesis increases cell wall digestibility, protoplast isolation, and facilitates sustained cell division in American elm (*Ulmus americana*), *BMC Plant Biology*, **2012,** *12*, 75–87.
3. S. Konar, J. Zoń, A.V. Prosvirin, K.R. Dunbar, A. Clearfield, Synthesis and characterization of four metal-organophosphonates with one-, two-, and three-dimensional structure, *Inorganic Chemistry*, **2007**, *46*, 5229–5236.
4. J. Zoń, N. Amrhein, Inhibitors of phenylalanine ammonia-lyase: 2-Aminoindan-2-phosphonic acid and related compounds, *Liebigs Annalen der Chemie*, **1992**, 625–628.
5. J. Zoń, Asymmetric addition of tris(trimethylsilyl) phosphite to chiral aldimines, *Polish Journal of Chemistry*, **1981**, *55*, 643–646.

Najważniejsze międzynarodowe i krajowe wyróżnienia:

– Złoty Medal za Długoletnią Służbę, 2014
– Srebrny Krzyż Zasługi, 2003

Inne istotne informacje:

– Od 1 września 2013 zatrudniony na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Wykaz pracowników Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej

Wykaz obejmuje wszystkich pracowników Wydziału Chemicznego według stanu na 24 czerwca 2015 roku. W pierwszej kolejności wyszczególniono nazwiska nauczycieli akademickich zatrudnionych w Zakładach Z1–Z17 i w Katedrze K1 na etatach naukowo-dydaktycznych; w przypadku projektów badawczych (grantów) są to etaty naukowe bądź administracyjno-techniczne (te ostatnie zaznaczono).

Katedra Inżynierii i Modelowania Materiałów Zaawansowanych (W3/K1)

1. Dr hab. Tadeusz Andruniów, prof. nadzw.
2. Prof. dr hab. inż. Stanisław Bartkiewicz
3. Dr inż. Julia Bąkowicz
4. Dr inż. Edyta Dyguda-Kazimierowicz
5. Dr inż. Krzysztof Janus
6. Dr inż. Paweł Kędzierski
7. Dr inż. Katarzyna Matczyszyn
8. Prof. dr hab. inż. Andrzej Miniewicz
9. Dr hab. inż. Jarosław Myśliwiec, prof. nadzw.
10. Dr hab. inż. Marcin Nyk
11. Dr inż. Joanna Olesiak-Bańska
12. Dr hab. inż. Krystyna Palewska
13. Dr Krzysztof Rohleder
14. Prof. dr hab. inż. Szczepan Roszak
15. **Prof. dr hab. inż. Marek Samoć – kierownik**
16. Dr inż. Anna Sobolewska
17. Prof. dr hab. inż. Wacław Sokalski
18. Dr inż. Borys Szefczyk
19. Dr inż. Lech Sznitko
20. Prof. dr hab. Ilona Turowska-Tyrk
21. Mgr inż. Łukasz Wolański

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Mgr inż. Wiktor Beker
2. Mgr inż. Konrad Cyprych
3. Mgr inż. Leszek Mazur
4. Prof. dr hab. inż. Juliusz Sworakowski
5. Dr Janusz Szeremeta
6. Dr inż. Dominika Wawrzyńczyk

Liczba nauczycieli akademickich razem: 27

Zakład Biochemii (W3/Z1)

1. Dr inż. Dominika Bystranowska
2. Prof. dr hab. inż. Piotr Dobryszycki
3. Dr inż. Beata Greb-Markiewicz
4. Dr inż. Michał Jakób
5. Dr inż. Marek Orłowski
6. **Prof. dr hab. inż. Andrzej Ożyhar – kierownik**
7. Mgr inż. Mirosława Różycka
8. Dr inż. Katarzyna Sołtys
9. Dr inż. Elżbieta Wieczorek
10. Dr inż. Magdalena Wojtas
11. Dr inż. Anna Zoglowek

Liczba nauczycieli akademickich razem: 11

Zakład Chemii Bioorganicznej (W3/Z3)

1. Dr hab. inż. Łukasz Berlicki, prof. nadzw.
2. Prof. dr hab. Jolanta Bryjak
3. Dr inż. Małgorzata Brzezińska-Rodak
4. Dr inż. Ewa Chmielewska
5. Dr hab. Marcin Drąg, prof. nadzw.
6. Dr Agnieszka Grabowiecka
7. **Prof. dr hab. inż. Paweł Kafarski – kierownik**
8. Dr hab. inż. Magdalena Klimek-Ochab
9. Prof. dr hab. inż. Stanisław Lochyński
10. Dr Paulina Majewska
11. Dr hab. Piotr Młynarz, prof. nadzw.
12. Dr hab. inż. Artur Mucha, prof. nadzw.
13. Mgr inż. Marcin Poręba
14. Dr inż. Ewa Rudzińska-Szostak
15. Dr inż. Agata Rydzewska
16. Dr hab. inż. Ewa Żymańczyk-Duda, prof. nadzw.

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Mgr inż. Anna Byzia
2. Mgr inż. Paulina Kasperkiewicz
3. Dr inż. Daniel Strub
4. Dr Monika Szefczyk
5. Dr inż. Ewelina Węglarz-Tomczak

Liczba nauczycieli akademickich razem: 21

Zakład Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej (W3/Z4)

1. Dr Dariusz Bieńko
2. Prof. dr hab. inż. Piotr Drożdżewski
3. Dr hab. inż. Marek Duczmal
4. Dr inż. Katarzyna Helios
5. Dr hab. inż. Andrzej Kowal
6. Dr hab. Ewa Matczak-Jon, prof. nadzw.
7. **Prof. dr hab. inż. Danuta Michalska-Fąk – kierownik**
8. Prof. dr hab. Veneta Videnova-Adrabińska
9. Dr inż. Agnieszka Wojciechowska
10. Dr inż. Rafał Wysokiński
11. Dr hab. Wiktor Zierkiewicz

Liczba nauczycieli akademickich razem: 11

Zakład Chemii Organicznej (W3/Z5)

1. Prof. dr hab. inż. Bogdan Boduszek
2. Dr Przemysław Boratyński
3. Dr inż. Mirosław Giurg
4. Dr inż. Waldemar Goldeman
5. Dr inż. Rafał Kowalczyk
6. Dr inż. Tomasz Olszewski
7. Dr inż. Łukasz Sidorowicz
8. Dr hab. inż. Renata Siedlecka
9. **Prof. dr hab. inż. Jacek Skarżewski – kierownik**
10. Dr hab. inż. Elżbieta Wojaczyńska
11. Dr inż. Mariola Zielińska-Błajet

Liczba nauczycieli akademickich razem: 11

Zakład Chemii i Technologii Paliw (W3/Z6)

1. Dr inż. Andrzej Albiniak
2. Dr inż. Elżbieta Broniek
3. Prof. dr hab. inż. Jolanta Grzechowiak-Milewska
4. Dr inż. Sylwia Hull
5. Dr inż. Karolina Jaroszewska
6. Dr inż. Maria Jasieńko-Hałat
7. Dr inż. Jan Kaczmarczyk
8. Dr hab. inż. Marek Kułażyński
9. Dr inż. Rafał Łużny
10. Dr hab. inż. Aleksandra Masalska
11. Dr inż. Katarzyna Pstrowska
12. Dr inż. Mieczysław Steininger
13. Dr hab. inż. Jerzy Szczygieł
14. Dr inż. Ewa Śliwka
15. **Prof. dr hab. inż. Janusz Trawczyński – kierownik**
16. Prof. dr hab. inż. Jerzy Walendziewski

Liczba nauczycieli akademickich razem: 16

Zakład Inżynierii Chemicznej (W3/Z7)

1. Dr inż. Anna Bastrzyk
2. Dr inż. Janusz Dziak
3. Dr Joanna Feder-Kubis
4. Dr inż. Jacek Kapłon
5. Dr inż. Tomasz Koźlecki
6. Dr hab. inż. Lechosław Królikowski
7. Dr inż. Wojciech Ludwig
8. Dr inż. Agnieszka Pawłowska
9. Dr inż. Izabela Polowczyk
10. **Prof. dr hab. Zygmunt Sadowski – kierownik**
11. Dr inż. Wojciech Sawiński
12. Dr inż. Wojciech Skrzypiński
13. Dr hab. inż. Adam Sokołowski, prof. nadzw.
14. Dr inż. Roman Szafran
15. Dr hab. inż. Anna Witek-Krowiak

Liczba nauczycieli akademickich razem: 15

Zakład Inżynierii i Technologii Polimerów (W3/Z8)

1. Dr inż. Dominika Czycz
2. Dr inż. Małgorzata Gazińska
3. Dr inż. Grażyna Kędziora
4. Dr inż. Adam Kiersnowski
5. Dr inż. Wanda Meissner
6. Dr inż. Ewelina Ortyl
7. **Prof. dr hab. inż. Jacek Pigłowski – kierownik**
8. Prof. dr hab. inż. Ryszard Steller
9. Dr inż. Konrad Szustakiewicz
10. Dr inż. Sonia Zielińska

Liczba nauczycieli akademickich razem: 10

Zakład Materiałów Polimerowych i Węglowych (W3/Z9)

1. Prof. dr hab. inż. Marek Bryjak
2. Prof. dr hab. inż. Grażyna Gryglewicz
3. Dr hab. inż. Stanisław Gryglewicz, prof. nadzw.
4. Dr inż. Anna Jakubiak-Marcinkowska
5. Dr hab. inż. Dorota Jermakowicz-Bartkowiak
6. Dr inż. Krzysztof Kierzek
7. Dr inż. Ewa Lorenc-Grabowska
8. **Prof. dr hab. inż. Jacek Machnikowski – kierownik**
9. Dr inż. Sylwia Ronka
10. Dr hab. inż. Piotr Rutkowski
11. Prof. dr hab. inż. Andrzej Trochimczuk
12. Dr inż. Joanna Wolska

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Dr Noel Diez Nogues
2. Mgr inż. Marta Fiedot
3. Dr inż. Bartosz Grzyb
4. Mgr inż. Ewa Miniach
5. Mgr inż. Adam Moyseowicz
6. Marta Katarzyna Piotrowska (½ etatu) – samodzielny chemik
7. Dr inż. Agata Śliwak

Liczba nauczycieli akademickich razem: 18

Zakład Inżynierii Bioprocesowej i Biomedycznej (W3/Z11)

1. Dr inż. Michał Araszkiewicz
2. Dr hab. inż. Wojciech Budzianowski
3. Dr inż. Łukasz Janczewski
4. Prof. dr hab. inż. Antoni Kozioł
5. Prof. dr hab. inż. Bogdan Kuchta
6. Dr inż. Karolina Labus
7. Prof. dr hab. inż. Andrzej Noworyta
8. Dr inż. Łukasz Radosiński
9. **Dr hab. inż. Anna Trusek-Hołownia, prof. nadzw. – kierownik**
10. Dr inż. Halina Zasłona

Liczba nauczycieli akademickich razem: 10

Zakład Technologii Organicznej i Farmaceutycznej (W3/Z12)

1. Dr inż. Urszula Bazylińska
2. Prof. dr hab. inż. Roman Gancarz
3. Dr inż. Michał Jewgiński
4. Dr hab. Rafał Latajka, prof. nadzw.
5. Dr inż. Jacek Łuczyński
6. Dr inż. Izabela Pawlaczyk
7. Dr inż. Marta Tsirigotis-Maniecka
8. **Prof. dr hab. inż. Kazimiera Wilk – kierownik**

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Dr inż. Magdalena Piętka-Ottlik

Liczba nauczycieli akademickich razem: 9

Zakład Chemii Medycznej i Mikrobiologii (W3/Z13)

1. Dr inż. Ewa Burchacka
2. Dr hab. inż. Joanna Cabaj
3. Dr inż. Renata Grzywa
4. Dr Irena Maliszewska
5. Prof. dr hab. inż. Józef Oleksyszyn
6. Dr hab. inż. Marcin Sieńczyk
7. **Prof. dr hab. Jadwiga Sołoducho – kierownik**
8. Dr inż. Agnieszka Świst
9. Dr inż. Ewa Zboińska

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Mgr inż. Agnieszka Jędrychowska
2. Mgr inż. Agnieszka Łupicka-Słowik
3. Mgr inż. Marcin Skoreński
4. Mgr inż. Maciej Walczak
5. Dr inż. Łukasz Winiarski

Liczba nauczycieli akademickich razem: 14

Zakład Technologii i Procesów Chemicznych (W3/Z14)

1. **Dr hab. inż. Piotr Falewicz – kierownik**
2. Mgr inż. Dawid Grzesiak
3. Dr inż. Adam Hałat
4. Prof. dr hab. inż. Józef Hoffmann
5. Dr hab. inż. Krystyna Hoffmann
6. Dr inż. Marta Huculak-Mączka
7. Dr inż. Nina Hutnik
8. Dr inż. Renata Kędzior
9. Dr Magdalena Klakočar-Ciepacz
10. Dr inż. Anna Kozik
11. Prof. dr hab. inż. Andrzej Matynia
12. Dr inż. Agata Mazieńczuk
13. Dr inż. Bogusława Wierzbowska

Liczba nauczycieli akademickich razem: 13

Zakład Chemii Fizycznej i Kwantowej (W3/Z15)

1. **Prof. dr hab. inż. Wojciech Bartkowiak – kierownik**
2. Dr hab. inż. Robert Góra
3. Prof. dr hab. Ludwik Komorowski
4. Dr hab. inż. Józef Lipiński, prof. nadzw.
5. Dr Paweł Lipkowski
6. Dr inż. Tomasz Misiaszek
7. Dr inż. Czesław Mora
8. Dr hab. inż. Piotr Nowak
9. Dr inż. Katarzyna Piela
10. Dr inż. Agnieszka Roztoczyńska
11. Dr hab. inż. Krzysztof Strasburger
12. Dr inż. Robert Zaleśny
13. Dr inż. Elżbieta Zienkiewicz

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Mgr inż. Joanna Bednarska
2. Mgr inż. Justyna Kozłowska
3. Mgr inż. Małgorzata Wielgus

Liczba nauczycieli akademickich razem: 16

Zakład Chemii Analitycznej i Metalurgii Chemicznej (W3/Z16)

1. Dr hab. inż. Jolanta Borkowska-Burnecka
2. Dr inż. Tomasz Chmielewski
3. Dr inż. Ida Chojnacka
4. Dr inż. Piotr Jamróz
5. Dr inż. Barbara Kułakowska-Pawlak
6. Dr inż. Anna Leśniewicz
7. Dr inż. Katarzyna Ochromowicz
8. Dr inż. Magdalena Pilśniak-Rabiega
9. **Dr hab. inż. Paweł Pohl, prof. nadzw. – kierownik**
10. Dr inż. Iwona Rutkowska
11. Dr hab. Leszek Rycerz, prof. nadzw.
12. Dr inż. Katarzyna Sobianowska
13. Dr inż. Anna Szymczycha-Madeja
14. Dr inż. Maja Wełna
15. Dr inż. Monika Zabłocka-Malicka

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Mgr inż. Krzysztof Gręda

Liczba nauczycieli akademickich razem: 16

Zakład Zaawansowanych Technologii Materiałowych (W3/Z17)

1. Dr inż. Jacek Chęcmanowski
2. Prof. dr hab. inż. Katarzyna Chojnacka
3. Dr inż. Izydor Drela
4. Prof. dr hab. inż. Henryk Górecki
5. Dr hab. inż. Barbara Kucharczyk
6. Dr hab. inż. Jan Masalski
7. Dr inż. Izabela Michalak
8. Dr hab. inż. Adam Pawełczyk
9. Dr inż. Agnieszka Saeid
10. **Prof. dr hab. inż. Bogdan Szczygieł – kierownik**
11. Dr inż. Włodzimierz Tylus
12. Mgr inż. Radosław Wilk
13. Dr inż. Juliusz Winiarski

Osoby zatrudnione w ramach grantów

1. Teresa Frosztęga (¼ etatu) - samodzielny referent

Liczba nauczycieli akademickich razem: 13

Centralne Laboratorium (W3/LC)

1. Mgr inż. Paweł Dąbrowski
2. Dr inż. Gabriela Maciejewska

Pracownia Badań Strukturalnych NMR (W3/PBS)

1. Dr inż. Sławomir Paluch

ADMINISTRACJA WYDZIAŁOWA

Oddział Centrum W3 (OCW3 – biblioteka)

1. Mgr Noemi Kostas
2. Władysława Mazurek
3. Mgr Teresa Rybol-Stalewska
4. Mgr Agnieszka Sobczak
5. Mgr Elżbieta Wańczyk
6. Mgr Monika Zagrodnik

Sekretariat (W3/S)

1. Renata Komaszyńska-Górecka
2. Mgr Marta Niemczyk-Raubo

Stanowisko do spraw obsługi administracyjnej wydziału (W3/ZEO)

1. Mgr inż. Marianna Chmiel – K1, Z15
2. Mgr Ewa Hanel – Z3, Z5, Z13
3. Mgr inż. Katarzyna Hrycyk – Z4, Z7, Z11, Z12, Z16
4. Mgr inż. Danuta Kowalska – Z1, Z6
5. Mgr inż. Marta Katarzyna Piotrowska (½ etatu) – Z9
6. Mgr Grażyna Sobas (¾ etatu) – Z8, Z14, Z17

Zespół Asystentów ds. Kadr (W3/ZEK)

1. Agnieszka Dobrinska
2. Mgr inż. Agata Dunikowska
3. Danuta Piechowska
4. Mgr Marta Ewa Piotrowska
5. Mgr inż. Monika Wawrzewska ($^3/_5$ etatu)

Zespół Asystentów ds. Finansowych (W3/ZEF)

1. Mgr Natalia Daciuk
2. Barbara Hrycyk
3. Mgr inż. Agnieszka Kopciał
4. Mgr Katarzyna Kozar
5. Teresa Mańk
6. Inż. Alicja Ramus
7. Krystyna Zając
8. Mgr Aneta Zasadzka

Zespół ds. Aparatury, Zamówień i Logistyki (W3/ZEA)

1. Tadeusz Andruszko
2. Mgr inż. Jerzy Drohomirecki
3. Dr inż. Ryszard Gabryś
4. Mirosława Gierak
5. Marek Grabowski
6. Mgr Piotr Jędrzejczak
7. Andrzej Jońca-Jasiński
8. Mgr Bartosz Kaczmarek
9. Mgr inż. Beata Kruk
10. Franciszek Marciniak
11. Mgr Irena Napierała
12. Mgr Barbara Paplińska
13. Dr inż. Wojciech Pieniążek
14. Jerzy Teterycz
15. Mgr Anna Uraz-Pyrzanowska
16. Michał Woźniak

Zespół ds. Obsługi IT (W3/ZEI)

1. Mgr inż. Michał Dankowski
2. Robert Kulpa
3. Mgr inż. Paweł Tama
4. Dr inż. Piotr Wojciechowski

Zespół ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką (W3/ZEB)

1. Mgr Lidia Dyczek-Kozula

Zespół ds. Współpracy Międzynarodowej, Promocji i Marketingu (W3/ZEP)

1. Mgr inż. Monika Wawrzewska (2/5 etatu)

Zespół ds. Obsługi Procesu Dydaktycznego (W3/ZED)

1. Mgr Alicja Darda
2. Dr inż. Agnieszka Hamerska-Dudra
3. Ewa Kawińska
4. Mgr inż. Joanna Kolada
5. Mgr inż. Elżbieta Kulig-Bielawska
6. Anna Nowak
7. Mgr inż. Hubert Popiel
8. Mgr inż. Agnieszka Wasilewska

Dziekanat (W3/DZ)

1. Inż. Bartosz Adamski
2. Barbara Bartkowiak
3. Sylwia Chyra
4. Inż. Eugenia Horak
5. Mgr Monika Jazowiecka-Kląskała
6. Mgr inż. Bożena Kotowska
7. Bogusława Mołoń
8. Zofia Socha

WYDZIAŁOWE LABORATORIUM DYDAKTYCZNE (W3/LD)

Zespół Dydaktyczny (W3/LD/ZD)

1. Mgr inż. Zbigniew Adamski
2. Dr inż. Katarzyna Bagińska
3. Mgr inż. Sylwia Baśladyńska
4. Mgr Barbara Buryło
5. Barbara Dach
6. Jerzy Dąbrowski
7. Inż. Andrzej Gągała
8. Jan Grabowski
9. Mgr inż. Michał Grzymajło
10. Mgr inż. Katarzyna Kierzek
11. Czesława Komsta
12. Mgr inż. Barbara Matuszewska
13. Mgr inż. Małgorzata Mironiuk
14. Irena Mitura
15. Mgr inż. Ewa Myśliwiec
16. Karol Orkisz
17. Mirosława Ostrowska
18. Dr inż. Jerzy Palus
19. Mgr Mirosław Popko
20. Mgr inż. Kamila Praczyk
21. Ewa Przystajko
22. Jolanta Radwańska
23. Inż. Jadwiga Skornowicz
24. Inż. Grażyna Soroko
25. Alicja Sputa
26. Mgr Beata Strasburger
27. Mgr inż. Katarzyna Sudoł
28. Andrzej Wasilewski
29. Dr inż. Iwona Wereszczako-Zielińska
30. Czesław Wiatr
31. Iwona Winiarska
32. Mgr Zdzisław Wisialski
33. Mgr inż. Ewa Wójt-Barna
34. Mgr Karolina Ząbkiewicz
35. Inż. Zbigniew Zych

Zespół ds. Obsługi Technicznej (W3/LD/ZT)

1. Piotr Adamski
2. Kazimierz Kułanowski
3. Mirosław Łuczak
4. Wojciech Puchta
5. Jan Sitek
6. Grzegorz Tomków

Profesorowie Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej wyróżnieni tytułem doktora *honoris causa*

Opracowanie: ELŻBIETA WOJACZYŃSKA, JACEK WOJACZYŃSKI

Henryk Górecki

- rok nadania: 2007
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu
- rok nadania: 2010
  uczelnia przyznająca tytuł: Politechnika Krakowska

Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska

- rok nadania: 1971
  uczelnia przyznająca tytuł: Słowacka Wyższa Szkoła Techniczna w Bratysławie
- rok nadania: 1978
  uczelnia przyznająca tytuł: Politechnika Wrocławska
- rok nadania: 1979
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet Moskiewski im. M.W. Łomonosowa
- rok nadania: 1980
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet Wrocławski

Tadeusz Luty

- rok nadania: 2006
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu
- rok nadania: 2007
  uczelnia przyznająca tytuł: Akademia Wychowania Fizycznego we Wrocławiu
- rok nadania: 2008
  uczelnia przyznająca tytuł: Politechnika Koszalińska

Błażej Roga

- rok nadania: 1970
  uczelnia przyznająca tytuł: Politechnika Wrocławska

Józef W. Rohleder

- rok nadania: 1988
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet w Rennes

Dionizy Smoleński

- rok nadania: 1961
  uczelnia przyznająca tytuł: Politechnika Wrocławska
- rok nadania: 1976
  uczelnia przyznająca tytuł: Politechnika Warszawska

Włodzimierz Trzebiatowski

- rok nadania: 1970
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet Wrocławski
- rok nadania: 1976
  uczelnia przyznająca tytuł: Politechnika Wrocławska
- rok nadania: 1977
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet Warszawski
- rok nadania: 1977
  uczelnia przyznająca tytuł: Uniwersytet Śląski

Zdzisław Ziołkowski

- rok nadania: 1978
  uczelnia przyznająca tytuł: Instytut Technologiczny w Leningradzie

Koła naukowe na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej

Opracowanie: ELŻBIETA WOJACZYŃSKA, JACEK WOJACZYŃSKI

Koło Naukowe „Allin”

Koło Naukowe Studentów Chemii „Allin” powstało na początku lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku, a jego funkcjonowanie zostało sformalizowane w 1994 roku. Inspiracją do powstania stowarzyszenia było Koło Chemików działające w latach siedemdziesiątych XX wieku na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Co oznacza enigmatyczna nazwa „Allin”? Przez większość osób jest interpretowana jako all-in (*ang.* wszyscy w). Jest to jak najbardziej słuszna interpretacja, ponieważ zrzeszamy studentów z całego Wydziału. Pomysłodawca miał jednak na myśli co innego: allin, czyli nieistniejącą cząsteczkę chemiczną, jeszcze bardziej nienasyconą niż allen.

Na początku trzon koła stanowiła grupa znajomych z Wydziału Chemicznego. Sformalizowanie nastąpiło 20 października 1994 roku, kiedy odbyło się pierwsze oficjalne zebranie koła, natomiast tydzień później Tomasz Holband został wybrany jego prezesem. Koło zyskało wówczas oficjalną nazwę: Koło Naukowe Studentów Chemii „Allin”. Podczas spotkania założycielskiego przedyskutowano także pomysł powołania Akademickiego Stowarzyszenia Studentów Chemii (ASSChem), który został przyjęty z aprobatą. W głównym zamyśle stowarzyszenie miało zrzeszać koła naukowe chemików z całej Polski, aby pogłębić współpracę między nimi oraz dbać o poszerzenie wiedzy przyrodniczej, ze szczególnym naciskiem na nauki chemiczne. Obecnie Stowarzyszenie zrzesza ok. 30 kół naukowych z większości polskich uczelni. Obowiązkowym punktem w kalendarzu każdego koła z rodziny ASSChemu jest wiosenna i jesienna Ogólnopolska Szkoła Chemii – studencka konferencja, w czasie której – oprócz wystąpień zaproszonych wykładowców – każdy uczestnik prezentuje poster lub referat z badań własnych bądź na temat popularnonaukowy. W ten sposób następuje wymiana doświadczeń, myśli oraz informacji na temat badań prowadzonych przez inne uczelnie, a wszystko to odbywa się w przyjacielskiej, studenckiej atmosferze. KN „Allin” zorganizowało już 9 edycji Ogólnopolskiej Szkoły Chemii – najwięcej spośród wszystkich kół naukowych w Polsce.

Głównym celem działania koła jest propagowanie szeroko pojętej chemii. „Allin” organizuje wykłady popularnonaukowe, zapraszając wykładowców nie tylko z Politechniki Wrocławskiej, ale również z Polski i z zagranicy, aby podzielili się swoją wiedzą, pasją, a także przybliżyli tematykę prowadzonych badań. Koło współpracuje z młodzieżą, organizując liczne pokazy i warsztaty chemiczne, m.in. w każdej edycji Dolnośląskiego Festiwalu Nauki. „Allin” angażuje się również we współpracę z przemysłem, współorganizując spotkania z przedstawicielami znaczących firm chemicznych oraz wycieczki do zakładów produkcyjnych. Członkowie koła podtrzymują także, liczącą już wiele lat, tradycję organizacji wydziałowego „Meczu Chemika”. Nie brakuje ich również podczas Dni Aktywności Studenckiej i innych wydarzeń ogólnouczelnianych mających na celu integrację i współpracę podmiotów studenckich na Politechnice Wrocławskiej. „Allin” jest inicjatorem Wrocławskiego Studenckiego Sympozjum

Ilustracja 80. Członkowie „Allinu” z wizytą w zakładzie Rhodia Polyamide Polska w Gorzowie Wielkopolskim.

Ilustracja 81. Mecz Chemika (2011)

Chemicznego – stacjonarnej konferencji, która swoim poziomem i zaangażowaniem uczestników nie odbiega od innych tego typu wydarzeń.

Realizując powyższe działania oraz mniejsze projekty, członkowie koła starają się tworzyć zintegrowane środowisko studenckie – grupę osób, która widzi wspólny cel, potrafi ze sobą współpracować, ale też dogaduje się prywatnie. Absolwenci Wydziału Chemicznego, którzy brali aktywny udział w życiu Koła Naukowego „Allin", to zawsze ambitne osoby, które po ukończonych studiach rozwijają swoje pasje jako słuchacze studiów doktoranckich lub pracownicy czołowych firm chemicznych zarówno w Polsce, jak i za granicą.

Obecnie do Koła Naukowego „Allin" należy około 40 osób – przedstawicieli wszystkich kierunków studiów prowadzonych przez Wydział Chemiczny. Aby podkreślić ten fakt, w 2014 roku zmieniono pełną nazwę koła, która brzmi obecnie: Koło Naukowe Wydziału Chemicznego „Allin". Opiekunem naukowym jest prof. dr hab. Marek Bryjak, a prezesem Justyna Mielnik.

Więcej informacji na stronie:
http://allin.pwr.wroc.pl/

Koło Naukowe „Bio-Top”

Koło Naukowe Studentów Biotechnologii „Bio-Top” działa formalnie od roku akademickiego 2005/2006. Pomysł jego utworzenia zrodził się już wcześniej wśród studentów realizujących pracę badawczą w Zakładzie Biochemii i to właśnie oni stali się pierwszymi członkami koła. „Bio-Top” skupia głównie studentów kierunku Biotechnologia, jednak wśród członków są także osoby studiujące inne kierunki, które pragną poszerzyć swoje horyzonty. Regularne spotkania koła odbywają się z reguły raz w tygodniu i najczęściej mają charakter seminariów, w czasie których członkowie przedstawiają ciekawostki i nowinki ze świata nauki. Opiekunem koła jest prof. dr hab. inż. Andrzej Ożyhar, a przewodniczącą Kinga Walaszek.

„Bio-Top” współpracuje z kołami naukowymi innych wrocławskich uczelni: Kołem Naukowym Uniwersytetu Wrocławskiego „Przybysz” oraz Studenckim Kołem Naukowym Biotechnologów Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu. Owocem tej współpracy jest między innymi organizacja „Ogólnopolskich Dni Biotechnologii” (ODB) oraz konferencji „Biohoryzonty”. ODB, organizowane corocznie od 2009 roku na wrocławskim Rynku, mają charakter warsztatów, których celem jest zmiana wizerunku biotechnologii w społeczeństwie poprzez przybliżenie szerokiemu gronu odbiorców tego, czym zajmuje się ta dyscyplina nauki oraz pokazanie, jaki jest jej rzeczywisty wpływ na życie codzienne człowieka. Podczas ODB budowane jest miasteczko namiotowe, w którym przeprowadzane są eksperymenty biotechnologiczne, mają miejsce dyskusje z mieszkańcami Wrocławia, a także prezentacje ciekawostek popularnonaukowych. Organizowana jest też debata akademicka w jednym z gmachów uczelni wrocławskich. Podobne warsztaty mają miejsce co roku w kwietniu w innych miastach Polski, takich jak Lublin, Olsztyn, Poznań czy Gdańsk. Pierwsza konferencja „Biohoryzonty” odbyła się w 2012 roku. Jej organizatorami są Wydziałowa Rada Samorządu Studentów Biotechnologii Uniwersytetu Wrocławskiego oraz Koło Naukowe „Bio-Top”. Partnerem wydarzenia jest też Studenckie Koło Naukowe Biotechnologii Uniwersytetu Przyrodniczego. Celem „Biohoryzontów” jest przybliżenie studentom biotechnologii sytuacji na biotechnologicznym rynku pracy. Wykłady wygłaszane przez zaproszonych naukowców i osoby ze świata biznesu odnoszą się do dnia dzisiejszego, perspektyw i przyszłości biotechnologii. Nieodłącznym elementem konferencji jest panel dyskusyjny, podczas którego zaproszeni goście analizują wyniki ankiety przeprowadzanej wśród studentów biotechnologii. Analizy potrafią być zaskakujące, a ich interpretacja pomaga uzyskać odpowiedzi na najbardziej nurtujące słuchaczy pytania, dotyczące umiejętności studentów, ofert pracy oraz wysokości wynagrodzeń. „Bio-Top” ma na swoim koncie także organizację corocznego „Baru specjalności”, imprezy o charakterze informacyjno-dyskusyjnym, podczas której przedstawiana jest oferta studiów drugiego stopnia dla studentów kierunku biotechnologia Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Na spotkanie zapraszani są opiekunowie oraz absolwenci poszczególnych specjalności. Członkowie koła organizują także warsztaty dla najmłodszych, między innymi podczas Festiwalu Nauki, które mają na celu pokazanie, że nauka może być pasjonująca.

Ilustracja 82. Spotkanie założycielskie KN „Bio-Top”

Ilustracja 83. Członkowie KN „Bio-Top” podczas Ogólnopolskich Dni Biotechnologii w 2014 roku

Członkowie koła brali udział w licznych konferencjach, w tym w Międzynarodowej Konferencji Studentów Biotechnologii oraz w różnego rodzaju warsztatach, podczas których godnie reprezentowali Wydział Chemiczny oraz Politechnikę Wrocławską. Stałym elementem aktywności „Bio-Topu” są też wycieczki dydaktyczne, między innymi do Jelfy, Cargilla, Wrocławskiego Centrum Badań EIT+. W ostatnich latach koło nawiązało współpracę z organizacjami zewnętrznymi – między innymi z fundacją „Prototyp”.

Dobra organizacja oraz przede wszystkim współpraca członków koła doprowadziła do otrzymania licznych nagród i wyróżnień, jak na przykład nagrody za zajęcie pierwszego miejsca „za najlepsze stanowisko” podczas Dni Aktywności Studenckiej w 2011 r. W roku akademickim 2015/2016 Koło Naukowe „Bio-Top” będzie obchodziło dziesięciolecie swojego istnienia.

Więcej informacji na stronie:
http://www.biotop.ch.pwr.wroc.pl/

Koło Naukowe „ChemiTech”

„ChemiTech” – Studenckie Koło Naukowe Technologów Chemicznych powstało w 2010 roku z inicjatywy Jakuba Skuta, Filipa Donigiewicza, Macieja Wadowskiego – doktoranta i studentów Politechniki Wrocławskiej. Opiekunami koła są dr hab. inż. Krystyna Hoffmann i dr Magdalena Klakočar-Ciepacz, a prezesem Rafał Malinowski.

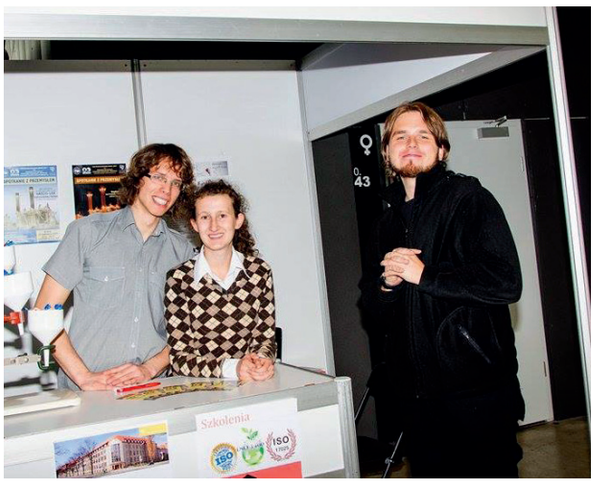
Koło „ChemiTech” zrzesza studentów, doktorantów oraz pracowników Politechniki Wrocławskiej, którzy są zainteresowani tematami związanymi z technologią chemiczną. Głównym celem koła jest pomoc studentom w podnoszeniu ich kwalifikacji oraz wspieranie kontaktu pomiędzy studentami a przyszłymi pracodawcami. Osiągane jest to poprzez organizowanie certyfikowanych szkoleń: z norm ISO 9001, 14001, 16949 oraz 17025, a także Lean Manufacturing, Project Management i wielu innych – przeszkolonych zostało już ponad 400 studentów. Członkowie koła przeprowadzają także audyty z norm ISO oraz wprowadzają elementy Lean Manufacturing w zainteresowanych współpracą firmach.

Dzięki prowadzeniu cyklu wykładów i dyskusji znanych jako „Spotkania z przemysłem”, koło umożliwia zapoznanie studentów z rynkiem pracy oraz oczekiwaniami przyszłych pracodawców. Zaproszone zostały m.in. firmy: YARA International ASA, Rafineria Nafty Jedlicze S.A., PCC Rokita, Hasco-Lek S.A., 3M Poland Sp. z o.o., LG Chem Sp. z o.o. Koło prowadzi współpracę z szeregiem firm, m.in. współorganizując praktyki i staże, a także wyjazdy edukacyjne (m.in. Anwil S.A., grupa Orlen, Włocławek, Soda Mątwy S.A., grupa Ciech, Inowrocław, Huta Miedzi „Głogów”, KGHM Polska Miedź S.A., Grupa Azoty Zakłady Chemiczne „Police” S.A., Police, Grupa Azoty, Zakłady Azotowe Kędzierzyn S.A.).

Oprócz kontaktu z przemysłem, członkowie koła aktywnie uczestniczą w życiu środowiska naukowego, biorąc udział w licznych konferencjach, takich jak Central European Conference ECOpole, IV Ogólnopolskie Sympozjum *Nauka i przemysł – metody spektroskopowe w praktyce, nowe wyzwania i możliwości*, 54. Zjazd Naukowy PTChem i SITPChem, *Wyzwania Zarządzania* i in.

Do największych osiągnięć koła należy zakończony sukcesem projekt naukowy „Urban mining”, dotyczący odzysku metali szlachetnych z podzespołów komputerowych, przeprowadzony we współpracy z doktorantem Wydziału Inżynierii Środowiska, a także organizacja konkursu „Fertilize the Future” wspólnie z największym na świecie producentem nawozów - firmą YARA International ASA z Norwegii. Zwycięzcy konkursu w ramach nagrody mieli możliwość zwiedzenia instalacji i przedstawienia swojego projektu w Centrum Technologicznym firmy YARA w Porsgrunn. Podjęte zostały również działania mające na celu cykliczną organizację tego typu konkursów. W bieżącym semestrze rozpoczęto także nowe projekty naukowe, których pomysłodawcami są członkowie koła: ich celem jest wytworzenie całkowicie biodegradowalnego pojemnika na napoje oraz przenośnego przyrządu do oczyszczania wody do zastosowań konsumenckich, głównie w turystyce.

Więcej informacji na stronie:
http://www.chemitech.pwr.wroc.pl

Ilustracja 84. Członkowie KN „ChemiTech” podczas Dni Aktywności Studenckiej

Ilustracja 85. Wizyta w Centrum Technologicznym firmy YARA w Porsgrunn

Koło Naukowe „Gambrinus”

Koło naukowe „Gambrinus” powstało w roku 2004 z inicjatywy studentów Wydziału Chemicznego kierunku Inżynieria Chemiczna i Procesowa oraz ich opiekuna, dr. inż. Wojciecha Skrzypińskiego (do dnia dzisiejszego opiekuna koła). Od początku działalności koło ma swoją siedzibę w budynku im. prof. Zdzisława Ziołkowskiego (C-13). Jak każda organizacja studencka koło przeżywa okresy rozkwitu i hibernacji. W najlepszych latach należało do niego około 200 studentów z dwóch wydziałów Politechniki Wrocławskiej i jednego z Uniwersytetu Wrocławskiego.

Celem działalności Koła Naukowego jest poszerzanie wiedzy w zakresie inżynierii chemicznej oraz technologii chemicznej, która jest integralną jej cześcią. Obecnie prezesem KN „Gambrinus” jest Dominika Sudenis.

Do bardziej spektakularnych działań i osiągnięć koła można zaliczyć zorganizowanie i przeprowadzenie Międzynarodowej Letniej Szkoły Nowoczesnej Inżynierii Chemicznej (SAChE – *School of Advances in Chemical Engineering „Innovation and Advances in Separation Processes, Process Analysis and Measurements Technics”*) w czasie wakacji 2006 roku, w której wzięli udział wykładowcy i studenci z czterech uczelni: Technische

Ilustracja 86. Finaliści konkursu „Inżynieria sukcesu” z dr. inż. Wojciechem Skrzypińskim

Ilustracja 87. Wizyta członków KN „Gambrinus” w Zakładzie Wzbogacania Rud KGHM w Rudnej

Universität Dresden, University of Porto, Czech Technical University of Prague oraz z Politechniki Wrocławskiej. W maju 2015 roku KN „Gambrinus" zorganizowało Ogólnopolską Konferencję „*Procesy jednostkowe i modelowanie komputerowe w biotechnologii*". Członkowie koła brali również czynny udział w konferencjach naukowych o zasięgu zarówno krajowym, jak i międzynarodowym.

KN „Gambrinus" organizuje także konkursy wiedzy z zakresu inżynierii chemicznej i procesowej. W czerwcu 2015 roku odbył się finał pierwszej edycji Ogólnopolskiego Konkursu wiedzy o Inżynierii Chemicznej i Procesowej „Inżynieria Sukcesu", w którym wzięły udział reprezentacje politechnik z Warszawy, Poznania i Wrocławia.

Ważnym aspektem działalności koła jest realizacja krótkoterminowych wizyt w zakładach produkcyjnych przemysłu chemicznego i przemysłów pokrewnych oraz zapraszanie przedstawicieli przemysłu na wykłady o tematyce związanej z działalnością swoich przedsiębiorstw. Ponadto koło było organizatorem kilku kursów praktycznej nauki użytecznych pakietów wspomagających projektowanie instalacji przemysłowych.

Więcej informacji na stronie:
http://www.gambrinus.pwr.wroc.pl/

Koło Naukowe „Kiwon”

Koło Naukowe „Kiwon” działające od grudnia 2010 jest uczelnianą organizacją zrzeszającą studentów, doktorantów i absolwentów Politechniki Wrocławskiej, których wspólnym celem jest rozwijanie zainteresowań związanych z otrzymywaniem i przeróbką paliw, katalizatorów, nanomateriałów oraz adsorbentów. KN „Kiwon” afiliowane jest przy Zakładzie Chemii i Technologii Paliw Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Założycielami byli Karolina Bączkowska, Katarzyna Pstrowska, Sylwia Hull oraz Anna Zabłocka – doktoranci Zakładu Chemii i Technologii Paliw oraz dr inż. Rafał Łużny. Obecnie dr inż. Katarzyna Pstrowska pełni funkcję opiekuna koła, a prezesem jest Iwona Krzysztofiak.

Do głównych celów Koła Naukowego należy pogłębianie wiedzy i umiejętności członków koła oraz studentów Technologii Chemicznej poprzez organizację m.in. wykładów w języku angielskim czy szkoleń. Zakres tematyczny wykładów obejmuje szeroko pojętą tematykę ochrony środowiska oraz technologii chemicznej. W latach 2014–2015 zorganizowane zostały wykłady, podczas których zainteresowani słuchacze mogli zapoznać się z następującą tematyką:

- „Kolory w technologii chemicznej”, prof. dr hab. inż. Marek Bryjak;
- „Biopaliwa”; dr hab. inż. Marek Kułażyński;
- „Elektronika procesów przemysłowych i badawczych”; mgr inż. Batosz Czaban;
- “Abatement of the environmental health risk posed by aviation fuel”; dr inż. Adam Pawełczyk;
- “Taking experiments to cyberspace”; dr inż. Robert Zaleśny;
- „Shedding light on the origins of life”, dr hab. inż. Robert Góra.

Członkowie Koła Naukowego „Kiwon” aktywnie prezentowali swoje osiągnięcia naukowe w formie wykładów oraz posterów podczas polskich i międzynarodowych konferencji, takich jak:

- X Międzynarodowa Studencka Konferencja Kół Naukowych – 09.2011;
- XXXVII Ogólnopolska Szkoła Chemii – 11.2012;
- IX Konferencja Polsko-Niemiecka, Sulechów – 11.2012;
- XL Ogólnopolska Szkoła Chemii – 05.2014;
- XLI Ogólnopolska Szkoła Chemii – 11.2014;
- XLII Ogólnopolska Szkoła Chemii – 05.2015.

Koło „Kiwon” brało także udział w dwóch edycjach Międzynarodowych Targów Budownictwa i Wyposażenia Wnętrz, odbywających się na Hali Stulecia we Wrocławiu.

Rozwijanie zainteresowań naukowych oraz znajomości problemów występujących w przemyśle chemicznym możliwe jest dzięki wycieczkom do zakładów o charakterze technologicznym. Dotychczas członkowie KN „Kiwon” oraz studenci Technologii Chemicznej zwiedzili następujące zakłady:

- Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla w Zabrzu – 11.2012;
- Rafineria Nafty Jedlicze – 06.2013;
- Rafineria Płock – 05.2014;
- Elektrownia Turów – 06.2014.

Członkowie Koła Naukowego „Kiwon” są również organizatorami corocznego Dnia Nafciarza (V edycja odbyła się w czerwcu 2015 roku) oraz Wigilii w Zakładzie Chemii i Technologii Paliw Politechniki Wrocławskiej.

Więcej informacji na stronie:
http://www.nw.pwr.wroc.pl/~kiwon/

Ilustracja 88. Uczestnicy wyjazdu do Instytutu Chemicznej Przeróbki Węgla w Zabrzu z opiekunem – dr inż. E. Lorenc-Grabowską

Ilustracja 89. Uczestnicy wycieczki do Rafinerii w Płocku z opiekunami: dr. hab. inż. Piotrem Nowakiem, dr. inż. Wojciechem Pieniążkiem oraz inż. Karolem Orkiszem

Koło Naukowe „Materialiści”

Międzywydziałowe Koło Naukowe Inżynierii Materiałowej „Materialiści” rozpoczęło działalność w październiku 2010 roku. Od tego czasu bierze czynny udział w życiu Politechniki Wrocławskiej: w Dniach Aktywności Studenckiej, akcji „Dziewczyny na politechniki”, Dolnośląskim Festiwalu Nauki czy Wrocławskich Dniach Nauki. Opiekunami koła są dr Izabela Polowczyk i dr hab. inż. Leszek Rycerz, prof. PWr Zarząd koła stanowią Maciej Wiśniewski i Marta Lipka.

W latach 2010–2011 koło współpracowało z kołami naukowymi Wydziału Architektury „Humanizacja Środowiska Miejskiego”, Wydziału Budownictwa „Etaksi”, Wydziału Chemicznego „Bio-Top” oraz Wydziału Papiernictwa i Poligrafii Politechniki Łódzkiej „Papiernicy” w ramach projektu badawczego dotyczącego zbudowania domu z papieru *Papier jako tworzywo architektoniczne*. Zadaniem chemików w tym projekcie było zaimpregnowanie papieru w taki sposób, aby nabył on właściwości ogniotrwałych i wodoodpornych, zachowując jak największą ekologiczność.

Koło realizowało również projekty u opiekunów, takie jak np. badanie materiałów ferroicznych czy z zakresu kalorymetrii.

Ilustracja 90. Członkowie KN „Materialiści” podczas Dnia Aktywności Studenckiej

W roku 2013 „Materialiści” zainicjowali organizację wykładów popularnonaukowych poruszających tematy związane z inżynierią materiałową. Cyklicznie odbywające się prelekcje zaproszonych gości przybliżały studentom Wydziału Chemicznego wiedzę z pogranicza elektroniki, fotoniki, chemii i inżynierii materiałowej.

Ponadto były organizowane liczne wycieczki dla członków oraz przyjaciół koła, jak np. do browaru „Lech” w Poznaniu, Instytutu Niskich Temperatur PAN we Wrocławiu oraz Instytutów PAN w Krakowie (Instytut Metalurgii i Inżynierii Materiałowej oraz Instytut Fizyki Jądrowej). Członkowie koła mieli okazję również przyjrzeć się pracy Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w Warszawie.

Więcej informacji na stronie:
http://materialisci.pwr.wroc.pl

Ilustracja 91. Członkowie KN „Materialiści” z wizytą w Browarze „Lech”

PhoBiA
Photonics & Bionanotechnology Association

Ilustracja 92. Założyciele KN „PhoBiA"; od lewej: Mateusz Bański, Joanna Olesiak-Bańska, Marta Ziemieńczuk, Sławomir Potocki, Katarzyna Matczyszyn, Magdalena Rowińska-Żyrek, Ricardo Pedregal

hotonics and Bionanotechnology Association „PhoBiA" jest międzywydziałowym kołem naukowym, integrującym studentów z Wydziału Chemicznego i Wydziału Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Koło naukowe zostało założone w 2008 roku z inicjatywy dr inż. Katarzyny Matczyszyn przez członków międzynarodowego, interdyscyplinarnego kierunku studiów magisterskich Molecular nano- and bio-photonics for telecommunications and biotechnologies (Monabiphot). Pierwszym prezesem koła była Joanna Olesiak-Bańska, kolejnymi Mateusz Bański, Marta Gordel, a obecnie funkcję tę pełni Karolina Kinastowska.

Obecnie koło naukowe liczy ponad dwudziestu członków, wśród nich są studenci studiów inżynierskich, magisterskich oraz doktoranckich. Działalność koła polega na organizacji spotkań naukowych, podczas których doktoranci i studenci z Wydziału Chemicznego i Wydziału Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej, zajmujący się badaniem nanomateriałów i nanostruktur, mają możliwość dyskusji, dzielenia się informacjami i wątpliwościami z kolegami i koleżankami. Dzięki wspólnej tematyce, ale różnemu wykształceniu i odmiennym doświadczeniom laboratoryjnym, możliwa jest weryfikacja wyników eksperymentalnych oraz dostrzeżenie tych aspektów, które pierwotnie wydawały się nieistotne. W badania naukowe wdrażani są studenci niższych lat, którzy w ten sposób mogą nauczyć się nie tylko pracy w laboratorium, ale także dyskusji na temat wyników i sposobów pozyskiwania wiedzy.

Najważniejszym aspektem działalności koła jest organizacja cyklicznej, interdyscyplinarnej, angielskojęzycznej konferencji *PhoBiA Annual Nanophotonics International Conference „PANIC"*. Skierowana jest ona do studentów i doktorantów zaangażowanych w badania związane z nanotechnologią, fotoniką, biofotoniką i pokrewnymi dziedzinami współczesnej nauki. Od roku 2010 koło zorganizowało 6 edycji *PANIC*. Głównymi wykładowcami konferencji są doktoranci i studenci z uczelni polskich i zagranicznych. Odbywają także się plenarne wykłady czołowych, międzynarodowych specjalistów z tematyki omawianej podczas konferencji. Dodatkowo konferencje w roku 2012 i 2014 zostały połączone z polsko-australijskim sympozjum naukowym *Symposium on*

Ilustracja 93. Członkowie KN „PhoBiA" wraz z prof. Markiem Samociem podczas spotkania w listopadzie 2014 roku

Photoactive Synthetic Materials, wspieranym przez Fundację na rzecz Nauki Polskiej. W kwietniu 2015 roku odbyła się szósta edycja konferencji, *PANIC 2015*, która została połączona z projektem *Bionanomaterials: BioNaM* – nowym kierunkiem interdyscyplinarnych studiów doktoranckich na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Więcej informacji na stronie:
www.phobia.pwr.wroc.pl

Bibliografia

Archiwalia

Archiwum Akt Nowych:
- Ministerstwo Oświaty w Warszawie,
- Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego w Warszawie.

Archiwum Politechniki Wrocławskiej:
- Akta Osobowe,
- Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla,
- Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii,
- Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych,
- Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych,
- Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych,
- Odbudowa i Rozbudowa Politechniki,
- Rektorat,
- Sekretariat Uczelni,
- Wydział Chemiczny
- Zakładowa Organizacja Związkowa ZNP przy Politechnice Wrocławskiej,
- Zarządzenia Rektora 1981,
- Zarządzenia Rektora 1993,
- Zarządzenia Rektora 1998.

Archiwum Terenów i Budowli Politechniki Wrocławskiej:
- Plany i Projekty,
- Wykaz budynków i budowli Politechniki Wrocławskiej (stan na 31 grudnia 2014).

Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego:
- Akta Osobowe,
- Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku.

Biuro Organizacyjno-Prawne Politechniki Wrocławskiej:
- Zarządzenia Rektora.

Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich:
- Zbiór Fotografii.

Dział Rękopisów Zakładu Narodowego im. Ossolińskich:
- Materiały Stanisława Kulczyńskiego związane z pracą na Uniwersytecie Wrocławskim.

Muzeum Historyczne – oddział Muzeum Miejskiego Wrocławia:
- Protokół przejęcia laboratoriów chemicznych, 7 lipca 1945 (sygn. III-1216).

Muzeum Politechniki Wrocławskiej:
- Zbiór Fotografii,
- Zbiory Społeczne.

Źródła publikowane

Brandt-Golecka B., Burak M., Januszewska G., *Politechnika Wrocławska 1945–1951. Wybór źródeł*, Wrocław 2005.

Cholewianka-Kruszyńska A., *Kazimierz i Juliusz Wiercińscy. Malarskie pasje łańcuckich oficjalistów*, Łańcut 2013.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty (1946–1950).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (1966–1972).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego (1959–1966).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki (1952–1959).

Dziennik Ustaw (1945–2015).

Monitor Polski (1945–2015).

Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń i informacji rektora oraz uchwał senatu, nr 4, Wrocław 1968.

Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń i informacji rektora oraz uchwał senatu, nr 5, Wrocław 1968.

Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń rektora i uchwał senatu, nr 2, Wrocław 1968.

Politechnika Wrocławska. Informacje. Organizacja nauki i dydaktyki, nr 7, Wrocław 1969.

Politechnika Wrocławska. Przepisy wewnętrzne. Statut, Wrocław 1991.

Politechnika Wrocławska. Przepisy wewnętrzne. Statut, Wrocław 1996.

Politechnika Wrocławska. Przepisy wewnętrzne. Statut, Wrocław 2002.

Politechnika Wrocławska. Skład osobowy 1962/63, red. J. Tarnawski, Wrocław 1962.

Politechnika Wrocławska. Skład osobowy i spis wykładów 1959/60, Wrocław 1959.

Politechnika Wrocławska. Skład osobowy i spis wykładów 1963/64, red. J. Tarnawski, Wrocław 1963.

Politechnika Wrocławska. Skład osobowy i spis wykładów 1967/68, red. J. Tarnawski, Wrocław 1967 (maszynopis w zbiorach Archiwum Politechniki Wrocławskiej).

Politechnika Wrocławska. Skład osobowy i spis wykładów w roku akademickim 1950/51, Wrocław 1951.

Politechnika Wrocławska. Skład osobowy według stanu na 1 maja 1957 r., opr. A. Walkowiak, Wrocław 1957.

Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1973.

Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1975.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1977.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1979.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1983.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1985.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1988.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1992.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1994.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 1997.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 2000.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 2003.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 2010.
Politechnika Wrocławska. Spis telefonów, Wrocław 2013.
Politechnika Wrocławska. Ważniejsze telefony. Kadencja 2005–2008 (stan na 1.09.2005 r.), Wrocław 2005.
Politechnika Wrocławska. Ważniejsze telefony. Kadencja 2008–2012 (stan na 1.12.2008 r.), Wrocław 2005.
Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne, nr 20, Wrocław 1971.
Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne, nr 58, Wrocław 1977
Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne, nr 62, Wrocław 1977.
Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne. Organizacja działalności instytutu uczelnianego, nr 10, Wrocław 1969.
Program Politechniki Lwowskiej na rok akademicki 1939/40, Lwów 1939.
Statut Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 1984.
Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu. Skład osobowy, Wrocław 1947.
Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu. Spis wykładów w roku akademickim 1945/46, Wrocław 1946.
Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu. Spis wykładów w roku akademickim 1946/7, Wrocław 1947.
Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu. Spis wykładów w roku akademickim 1947/8, Wrocław 1947.
Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu. Spis wykładów w roku akademickim 1948/9, Wrocław 1948.
Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu. Spis wykładów w roku akademickim 1949/50, Wrocław 1949.

Czasopisma

„Gazeta Wyborcza”,
„Kwartalnik Historii Nauki i Techniki”,
„Nasz Wrocław”,
„Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej”,
„Przegląd Historyczno-Oświatowy”,
„Przegląd Uniwersytecki. Pismo Informacyjne Uniwersytetu Wrocławskiego”,
„Sigma. Magazyn Problemowo-Informacyjny Politechniki Wrocławskiej”,
„Wiadomości Chemiczne”.

Relacje

Relacja Piotra Synowca z dnia 15 czerwca 1015 roku.
Relacja Tadeusza Talika z dnia 23 lipca 2015 roku.
Relacja Ewy Zboińskiej z dnia 20 lipca 2015 roku.

Literatura

Akredytowane laboratoria Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2010.
Archiwum fototechniki. Bibliografia specjalna 1947–1997, red. P. Nowak, Wrocław 1998.
Burak M., Dackiewicz K., Pawlikowski J., *Budynki i laboratoria Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2014.
Burak M., Dackiewicz K., Pregiel P., *Wrocławskie uczelnie techniczne 1910–2010*, red. M. Burak, Wrocław 2010.
Burak M., Pregiel P., *Tytularni profesorowie Politechniki Wrocławskiej 1945–2015*, Wrocław 2015.
Cieślak-Golonka M., Starosta J., *Adam Bartecki (1920–2010) – szkic o życiu i twórczości*, „Wiadomości Chemiczne” 2011, nr 7–8, s. 333–336.
Dackiewicz K., *Laboratorium Radiochemii – budynek, którego nie ma*. „Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej” 2011, nr 245, s. 64–66.
Dackiewicz K., *Niezrealizowane budynki i plany rozbudowy Politechniki Wrocławskiej, cz. II: lata 1972–1979*, „Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej” 2012, nr 256, s. 84–88.
Doktorzy honoris causa Politechniki Wrocławskiej, opr. G. Januszewska, B. Brandt-Golecka, Wrocław 2004.
Gergowicz Z., *Politechnika Wrocławska – rok 1945. Reminiscencje i refleksje*, [w:] *Wspomnienia z czterdziestolecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1985*, Wrocław 1985, s. 33–46.
Gładysz A., *Oświata, kultura i nauka w Polsce lat sześćdziesiątych. Wybrane problemy,* Warszawa 1987.
Idzikowski A., *Wspomnienia*, [w:] *Politechnika Wrocławska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wrocław 1990, s. 58–77.
Informator o zapleczu naukowo-badawczym i naukowo-technicznym przemysłu Dolnego Śląska (m. Wrocławia i woj. wrocławskiego), Wrocław 1968.
Informator Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, oprac. A. Biskupski et al., Wrocław 1995.
Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Cieplnych. *Informator*, Wrocław 1973.
Kabzińska K., Mierzecki R., *Chemicy polscy w latach II wojny światowej*, Warszawa 2011.
Karabon B., *Z Wilna do Wrocławia*, Wrocław 2010.

Kersten K., *Narodziny systemu władzy. Polska 1943–1948*, Paris 1986.

Komorowski L., *Politechnika Wrocławska. Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej*, Wrocław 1996.

Księga jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej, red. R. Czoch, Wrocław 1995.

Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, t. 1–2, Wrocław-Warszawa-Kraków 1970.

Kulczyński S., *Grupa naukowo-kulturalna*, [w:] *Trudne dni. Wrocław we wspomnieniach pionierów*, red. M. Markowski, t. 1, Wrocław 1960, s. 107–133.

Lewanowicz A., *Archiwum chemii fizycznej. Bibliografia specjalna 1945–1995*, Wrocław 1995.

Moskal F., *Budowa Centrum Zaawansowanych Technologii Nano-Bio-Info (nBIT) Politechnika Wrocławska. Projekt wykonawczy,* Szczecin 2012.

Nowak P., Piwowarski J., Zaleski A, Żakowicz A., *Profesor Witold Romer (1900–1967). Działalność naukowa i artystyczna*, Wrocław 1998.

Olesiak Z., *O lwowskim środowisku akademickim podczas wojny*, „Kwartalnik Historii Nauki i Techniki" 2001, nr 2, s. 35–63.

Pieniążek T., *Wspomnienie*, [w:] *Politechnika Wrocławska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wrocław 1990, s. 134–142.

Politechnika Lwowska 1844–1945, red. R. Szewalski et al., Wrocław 1993.

Politechnika Śląska 1945–1984. 40 lat w służbie społeczeństwa, red. S. Jura, Gliwice 1985.

Politechnika Wrocławska dla biznesu. Oferta naukowo-technologiczna, Wrocław 2013.

Politechnika Wrocławska w okresie dziesięciolecia 1945–1955, red. T. Broniewski, I. Kisiel, J. Kożuchowski, Warszawa 1957.

Politechnika Wrocławska. Mały informator, Wrocław 1969.

Politechnika Wrocławska. Mały informator, Wrocław 1972.

Popławski Z., *Dzieje Politechniki Lwowskiej 1844–1945*, Wrocław–Warszawa–Kraków 1992.

Popławski Z., *Politechnika Lwowska w latach 1844–1945*, Kraków 1999.

Porębski T., Kasprzak W., *Kierunki rozwoju i doskonalenia struktury bazy naukowo-technicznej w latach 1971–1975*, Warszawa 1969.

Profesor Włodzimierz Trzebiatowski we wspomnieniach i dokumentach, red. D. Kaczorowski, P. Tomaszewski, Wrocław 2006.

Projekt reformy organizacji i systemu zarządzania w Politechnice Wrocławskiej, Wrocław 1967.

Rutkowski M., *Z ziemi świętokrzyskiej na Ziemie Odzyskane. Wspomnienia, red. E. Żurawska-Łuczyńska*, Wrocław 2014.

Ruziewicz Z., *Ludzie i dzieła. Studia nad historią chemii na ziemiach polskich*, red. K. Pigoń, A. Olszewski, Wrocław 1998.

Ruziewicz Z., *Urywki wspomnień 1946–1948*, [w:] *Politechnika Wrocławska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wrocław 1990, s. 143–155.

Schroeder J., *Fragmenty wspomnień*, [w:] *Wspomnienia z czterdziestolecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1985*, Wrocław 1985, s. 11–31.

Sesja Naukowa i Zjazd Absolwentów Wydziału Chemicznego zorganizowane z okazji XX-lecia Politechniki Wrocławskiej 24–25.9.1965, Wrocław 1965.

Smoleński D., Freudenreich J., *Założenia rozbudowy Politechniki we Wrocławiu*, Wrocław 1954 (maszynopis w zbiorach Archiwum Terenów i Budowli Politechniki Wrocławskiej).

Smoleński D., *Jak odbudowywaliśmy Politechnikę. Urywek ze wspomnień*, Wrocław [1955] (maszynopis w zbiorach Archiwum Politechniki Wrocławskiej).

Stare i nowe, „Sigma. Magazyn Problemowo-Informacyjny Politechniki Wrocławskiej" 1969, nr 10, s. 16–17.

Steinhaus H., *Wspomnienia i zapiski*, oprac. A. Zgorzelska, Wrocław 2010.

Sucharda-Sobczyk A., *Pozostał po nim ślad. Wspomnienie o profesorze Edwardzie Suchardzie*, „Gazeta Wyborcza" 1997 (26–27 lipca), nr 173.

Szustakowski M., *Od Zbaraża do Wrocławia – na Czarnym Tatarskim Szlaku*, Wrocław 2010.

Trzebiatowski W., *Rola lwowskich przedstawicieli nauk chemicznych w środowisku wrocławskim*, oprac. A. Lewanowicz, Wrocław 2005.

Turowska-Tyrk I., Bąkowicz J., *Transformacje strukturalne w kryształach wywołane reakcjami fotochemicznymi*, „Wiadomości Chemiczne" 2014, nr 5–6, s. 381–402.

Uhonorowani złotym medalem Uniwersytetu Wrocławskiego, „Przegląd Uniwersytecki. Pismo Informacyjne Uniwersytetu Wrocławskiego" 2012, nr 10, s. 8–9.

Uniwersytet Wrocławski w latach 1945–1955, red. F. Longchamps, t. 1–2, Wrocław 1959.

Uniwersytet Wrocławski w latach 1945–1970, red. W. Floryan, Wrocław 1970.

Walczak M., *Państwowe kursy zawodowe we Lwowie (1942–1944). Kształcenie młodzieży ukraińskiej i polskiej na poziomie wyższym*, „Przegląd Historyczno-Oświatowy", Warszawa 1993, R. 36, nr 3–4, s. 159–180.

Wrocławski Kalendarz Akademicki na rok 1947, Wrocław [b.d.].

Wrocławskie środowisko akademickie. Twórcy i ich uczniowie, red. Z. Samsonowicz et. al., Wrocław 2007.

Współcześni uczeni polscy. Słownik biograficzny, red. J. Kapuścik, t. 1–5, Warszawa 1998–2006.

Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej. Instytuty kierunkowe, organizacja, działalność dydaktyczna i naukowa, red. K. Wołkowiński, Wrocław 1988.

XXX lat Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Księga jubileuszowa, red. I. Gaweł, J. Trawczyński, Wrocław 1999.

Strony internetowe

[dostęp kwiecień–wrzesień 2015]

http://dona.bg.pwr.wroc pl
http://krzysztofkaczmarski.sd.prz.edu.pl
http://albin.czernichowski.pagesperso-orange.fr/
http://dokument.sum.pl/index.asp
http://henrykgalina.sd.prz.edu.pl/pl/66/
http://historia.agh.edu.pl/wiki/Zbigniew_Micha%C5%82_Tokarski
http://icnanotox.org/leszczynski/
http://jjezowski.sd.prz.edu.pl/
http://licence3-chimie.ubourgogne.fr/intervenants_fiches/Fiches_EC_L3Chimie_Kubicki.pdf
http://mining.ubc.ca/about/people/janusz-laskowski/
http://portal.prz.edu.pl/nobackup/gazetaprz/jmofic/gp7-9www.pdf
http://portal.prz.edu.pl/pl/aktualnosci/art63.html#query
http://prabook.org/web/person-view.html?profileId=159576
http://rcin.org.pl/Content/30334/WA488_24005_P939_T41-z2-PB.pdf
http://romanpetrus.sd.prz.edu.pl/
http://vlp.com.ua/files/11_67.pdf
http://witryny.up.wroc.pl/kch/index.php?option=com_content&view=article&id=9:prof-dr-hab-czeslaw-wawrzenczyk&catid=15&Itemid=141
http://www.100lecie.pwr.wroc.pl/Inwestycje/chemia1.jpg
http://www.absolwent-old.pwr.edu.pl/doc/biogram/Pawel-Plucinski.pdf
http://www.bath.ac.uk/chem-eng/people/plucinski/
http://www.bioenergy2009.finbioenergy.fi/default.asp?SivuID=26034
http://www.chemia.uni.opole.pl/show.php?id=33&lang=pl&m=1
http://www.ck.gov.pl/index.php/postepowania-awansowe/postepowania-habilitacyjne
http://wsa.dbc.wroc.pl/biogramy
http://www.iich.gliwice.pl/index.php/pl/prof-andrzej-burghardt
http://www.lekarski.umed.wroc.pl/sites/default/files/biochemia/files/Biografia%20prof%20Teresa%20Bana%C5%9B.pdf
http://www.kchaie.uni.opole.pl/show.php?id=15
http://www.minproc.pwr.wroc.pl/zpkio/ozakladzie.html
http://www.ml.pan.wroc.pl/pl/dyrekcja/
http://www.wch.pwr.edu.pl/1667276,11.dhtml
https://www.pca.gov.pl/?page_akredytowane_podmioty_ab&&r_lb
www.dbc.wroc.pl/publication/8065
www.minproc.pwr.wroc.pl/journal/pdf/2004/5-12.pdf
www.stc.pl/dhttp.php?co=iciek1_2007_08_30.pdf
www.umed.wroc.pl/gazeta_uczelniana/2013/187.pdf
www.wch.pwr.edu.pl/372579.dhtml

Zestawił Marek Burak

Spis ilustracji i tabel

Ilustracja 1. Pismo upoważniające Dionizego Smoleńskiego i Józefa Zwierzyckiego do przejmowania obiektów dawnej *Technische Hochschule*, zajętych przez sowiecki oddział wojskowy, 17 maja 1945. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego.

Ilustracja 2. Narada na dziedzińcu Politechniki (z opaską – Dionizy Smoleński), lipiec 1945. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 3. Protokół przekazania Polakom wyposażenia laboratoriów chemicznych dawnej *Technische Hochschule*, 7 lipca 1945. Muzeum Historyczne, oddział Muzeum Miejskiego Wrocławia.

Ilustracja 4. Fragment dziedzińca Politechniki w okolicach Gmachu Chemicznego (dziś skwer Dionizego Smoleńskiego) z konieczności zamieniony w plac budowy, lato 1945. Fot. Andrzej Jellonek. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 5. Tekst dekretu z 24 sierpnia 1945 roku, na mocy którego powołano szkoły akademickie we Wrocławiu. Dziennik Ustaw z 1945 roku, nr 34.

Ilustracja 6. Odpis aktu nominacyjnego prof. Edwarda Suchardy: pierwotne powierzenie obowiązków „rektora Politechniki Wrocławskiej" zastąpiono powołaniem na stanowisko p.o. „prorektora dla spraw Politechniki Wrocławskiej", 3 września 1945. Archiwum Akt Nowych w Warszawie.

Ilustracja 7. Pierwszy wrocławski pochód pierwszomajowy (dzisiejsza ulica B. Drobnera) z udziałem rektora i prorektorów Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Na początku kolumny (za prowadzącą) od lewej: prof. Edward Sucharda, prof. Stanisław Kulczyński i prof. Stanisław Loria, 1 maja 1946. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 8. Prezydium uroczystości otwarcia wrocławskich uczelni w Auli Leopoldyńskiej Uniwersytetu. Przemawia rektor Stanisław Kulczyński, poniżej od lewej prorektor Politechniki Edward Sucharda i prorektor Uniwersytetu Stanisław Loria. Po prawej grupa profesorów Politechniki Wrocławskiej, 9 czerwca 1946. Fot. Krystyna Goraz-dowska. Muzeum Architektury we Wrocławiu.

Ilustracja 9. Protokół pierwszego posiedzenia Rady Wydziału Chemii Technicznej Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, 25 lipca 1946. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego.

Ilustracja 10. Zaproszenie na uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej upamiętniającej zmarłego w 1947 roku pierwszego prorektora Politechniki, 2 lutego 1950. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego.

Ilustracja 11. Tableau absolwentów Oddziału Chemii Technicznej Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, 1950. Wśród uwiecznionych osób można rozpoznać wielu późniejszych pracowników naukowych wrocławskiego ośrodka akademickiego. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 12. Nominacja Dionizego Smoleńskiego na stanowisko p.o. rektora Politechniki Wrocławskiej, 21 lutego 1952. Archiwum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracje 13, 14. Ćwiczenia w laboratorium chemicznym w Gmachu Starej Chemii przy ul. Smoluchowskiego 23, początek lat pięćdziesiątych XX wieku. Fot. Bronisław Kupiec. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 15. Aparatura do azotowania węglików uranu. Katedra Chemii Nieorganicznej, listopad 1953. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Danuty Rudzińskiej.

Ilustracja 16. Skraplarka w Katedrze Chemii Nieorganicznej I (J. Tomasik), początek lat sześćdziesiątych XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Danuty Rudzińskiej.

Ilustracja 17. Pokój przygotowawczy Katedry Chemii Nieorganicznej I (J. Perczak i K. Szeremeta), początek lat sześćdziesiątych XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Danuty Rudzińskiej.

Ilustracja 18. W pracowni hydrometalurgii Katedry Chemii Nieorganicznej I. Od lewej: W. Mitraszewska, J. Filippi, W. Mulak, F. Łętowski, W. Charewicz, B. Golec, początek lat sześćdziesiątych XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Danuty Rudzińskiej.

Ilustracja 19. W pracowni magnetochemii Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (Z. Biegański i B. Staliński), połowa lat sześćdziesiątych XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Danuty Rudzińskiej.

Ilustracja 20. 10 czerwca 1961 roku prof. Dionizy Smoleński (po lewej) odebrał z rąk prof. Witolda Romera dyplom doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej. Fot. Tadeusz Drankowski. Archiwum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 21. Prof. Włodzimierz Trzebiatowski w czasie wykładu (Sala Wałbrzyska), lata sześćdziesiąte XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Danuty Rudzińskiej.

Ilustracja 22. Prof. Włodzimierz Bobrownicki (po prawej) na inauguracji roku akademickiego 1968/1969, 8 października 1968. Fot. Tadeusz Drankowski. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 23. Inauguracja roku akademickiego 1968/1969. Po lewej dziekan Wydziału Chemicznego doc. Tadeusz Pieniążek, 8 października 1968. Fot. Tadeusz Drankowski. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 24. W czasie uroczystość obchodów jubileuszu 25-lecia Politechniki Wrocławskiej prof. Błażej Roga (po lewej) otrzymał tytuł doktora *honoris causa*…

Ilustracja 25. … a prof. Zdzisław Tomasik Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, 13 listopada 1970. Fot. Tadeusz Drankowski. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 26. Prof. Włodzimierz Trzebiatowski (po prawej) i dr Andrzej Idzikowski w pracowni spektrograficznej Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Fot. Tadeusz Drankowski. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 27. Nowe wyposażenie reprezentacyjnej sali wykładowej Wydziału Chemicznego zwanej Salą Wałbrzyską, kwiecień 1973. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 28. Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla, mgr inż. Jan Surygała przy aparaturze do analizy produktów uwodornienia węgla, październik 1974. Fot. Tadeusz Drankowski. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracje 29, 30. 10 kwietnia 1976 roku prof. Włodzimierz Trzebiatowski otrzymał tytuł doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej. Fot. Stanisław Kokurewicz. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 31. 3 października 1983 roku prof. Przemysław Mastalerz wygłosił wykład pt. *Perspektywy biotechnologii*, inaugurując nim rok akademicki 1983/1984. Archiwum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 32. Kampus Główny Politechniki Wrocławskiej z budynkami administrowanymi przez Wydział Chemiczny – Gmachem Hutniczym (B-1) i „Nową Chemią" (A-2) – na pierwszym planie, 1995. Fot Krzysztof Mazur. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 33. W roku obchodów sześćdziesięciolecia Politechniki Wrocławskiej odsłonięto w holu Gmachu Głównego tablice upamiętniające dwóch chemików: pierwszego prorektora Politechniki prof. Edwarda Suchardę oraz pierwszego jej rektora – prof. Dionizego Smoleńskiego. Odsłonięcia dokonał również chemik – rektor prof. Tadeusz Luty, 24 marca 2005. Fot. Marek Burak. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 34. W czytelni biblioteki Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Fot. Piotr Wojciechowski. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracje 35–38. Ćwiczenia w wydziałowym laboratorium. Fot. Piotr Wojciechowski i Krzysztof Mazur.

Ilustracja 39. Uroczyste zakończenie roku akademickiego 2007/2008 na Wydziale Chemicznym, 29 listopada 2008. Fot. Piotr Wojciechowski. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 40. Pamiątkowa fotografia absolwentów z 2008 roku. W centrum prorektor prof. Jerzy Walendziewski i dziekan Andrzej Matynia, 29 listopada 2008. Fot. Piotr Wojciechowski. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 41. Uczestnicy projektu edukacyjnego *Młody Chemik Eksperymentuje* zorganizowanego przez wrocławski oddział Polskiego Towarzystwa Chemicznego i Zakład Metalurgii Chemicznej Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej, 17 czerwca 2009 roku. Fot. Krzysztof Mazur. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracje 42–44. Niesłabnącą popularnością cieszą się pokazy organizowane przez Wydział Chemiczny w ramach Dolnośląskiego Festiwalu Nauki. Na fotografiach zajęcia organizowane czasie XII i XIII edycji festiwalu. Fot. nieznany. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 45. Otwarcie nowego laboratorium Wydziału Chemicznego w budynku „Nowej Chemii" (A-2). Przecięcia wstęgi dokonali: rektor Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusz Więckowski (w środku), dziekan prof. Andrzej Matynia (po lewej) i kierownik Zakładu Chemii Organicznej prof. Jacek Skarżewski, 12 października 2011. Fot. Krzysztof Mazur. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 46. Nowo otwarte laboratorium, 12 października 2011. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 47. Władze Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej kadencji rozpoczętej w 2012 roku. Od lewej: prodziekan ds. Ogólnych dr hab. Piotr Młynarz, prof. nadzw.; prodziekan ds. Nauki prof. dr hab. inż. Andrzej Ożyhar; kierownik studiów doktoranckich prof. dr hab. inż. Andrzej Miniewicz; dziekan prof. dr hab. inż. Andrzej Trochimczuk; prodziekan ds. Studenckich dr hab. inż. Ewa Żymańczyk-Duda, prof. nadzw.; prodziekan ds. Dydaktyki prof. dr hab. inż. Piotr Drożdżewski; pełnomocnik Dziekana ds. Studiów Niestacjonarnych prof. dr hab. Józef Hoffmann. 2 października 2012. Fot. Krzysztof Mazur. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 48. Inauguracja roku akademickiego 2012/2013 na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Wystąpienie dziekana prof. Andrzeja Trochimczuka. Po lewej rektor prof. Tadeusz Więckowski, po prawej prorektor prof. Jerzy Walendziewski. Fot. Krzysztof Mazur. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 49. Ślubowanie studentów pierwszego roku Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej. Fot. Krzysztof Mazur. Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 50. Budynki *Technische Hochschule* od strony dzisiejszej ulicy Smoluchowskiego. Po lewej – fasada gmachu Instytutu Chemicznego, 1910. Fot. Eduard van Delden, Heinrich Götz. Muzeum Architektury we Wrocławiu – oddział Archiwum Budowlane m. Wrocławia.

Ilustracja 51. Budynek A-3, tzw. Stara Chemia, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 52. Budynek A-3 od strony dziedzińca uczelni, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 53. Dekoracja rzeźbiarska nad wejściem do budynku A-3, 2008. Fot. Krzysztof Dackiewicz. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 54. Reprezentacyjna sala wykładowa w budynku A-3 (Sala Wałbrzyska), 2011. Fot. Krzysztof Dackiewicz. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 55. Budynek Laboratorium Niskich Temperatur (A-9), lata 70. XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 56. Budynek Laboratorium Badań Strukturalnych (A-9), 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 57. Rzut parteru nowego budynku Instytutu Chemicznego wykonany przez Gottfrieda Müllera (1938) z adnotacjami Tadeusza Broniewskiego (1949). Archiwum Terenów i Budowli Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 58. Budowa gmachu dla katedr chemicznych u zbiegu Wybrzeża Wyspiańskiego i ulicy Łukasiewicza, 1949. Fot. Bronisław Kupiec. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 59. Plac budowy gmachu „Nowej Chemii" (w głębi widoczny budynek „Starej Chemii", 1949. Fot. Bronisław Kupiec. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 60. Budynek A-2, tzw. Nowa Chemia, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 61. Budynek B-1 (dawny Gmach Hutniczy), 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 62. Fragment makiety przedstawiającej plan zagospodarowania przestrzennego rejonu placu Grunwaldzkiego. Widok od zachodu ukazuje najstarszy kampus Politechniki wraz z uwzględnionym nowym budynkiem dla Wydziału Chemicznego (obecnie C-6) przy ulicy Norwida (dolna część ujęcia). Projekt: Marian Barski, Krystyna Barska, 1964. Archiwum Terenów i Budowli Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 63. Budowa gmachu dydaktyczno-laboratoryjnego (C-6), 1972. Fot. Ryszard Makowski. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 64. Gmach dydaktyczno-laboratoryjny C-6 – widok na obie części budowli, około 1975. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 65. Budynek C-6 od strony wejścia głównego, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 66. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny H-6, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 67. Budynek F-6 (do 2005 roku obiekt laboratoryjno-dydaktyczny Wydziału Chemicznego), 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 68. Ozdobna krata nad drzwiami budynku F-6, 2009. Fot. Krzysztof Dackiewicz. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 69. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-1, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 70. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-2, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 71. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-3, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 72. Budynek laboratoryjno-warsztatowy F-8, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 73. Budynek laboratoryjny F-9; po prawej rozebrany w 2003 roku zbiornik wodoru niskiego ciśnienia, 1974. Fot. Tadeusz Drankowski. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich.

Ilustracja 74. Budynek F-4 (hala technologiczna), lata siedemdziesiąte XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 75. Budynek laboratoryjno-dydaktyczny F-4, 2015. Fot. Krzysztof Mazur.

Ilustracja 76. Budynek Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (F-5) zburzony w 1994 roku, lata siedemdziesiąte XX wieku. Muzeum Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 77. Makieta niezrealizowanego budynku dla Zakładu Hydrometalurgii i Chemii Pierwiastków Rzadkich. Projekt: Stanisław Knysz, 1967. Muzeum Architektury – oddział Archiwum Budowlane m. Wrocławia.

Ilustracja 78. Plan zagospodarowania okolic placu Grunwaldzkiego, ukazujący oprócz istniejących budynków uczelni (m.in. gmach C-6 – na rysunku nr 9, 10) również obiekty planowane: dla Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich (nr 3), Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej (nr 4) oraz Instytutu Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych (nr 14, 15). Projekt: Marian Barski, 1977. Archiwum Terenów i Budowli Politechniki Wrocławskiej.

Ilustracja 79. Wizualizacja przestrzenna gmachu Centrum Technologii Chemicznej (widok od strony ulicy Nowowiejskiej). Projekt: CH+Architekci Wojciech Chrzanowski, 2008.

Ilustracja 80. Członkowie „Allinu" z wizytą w zakładzie Rhodia Polyamide Polska w Gorzowie Wielkopolskim. Materiały Koła Naukowego „Allin"

Ilustracja 81. Mecz Chemika (2011). Fot. Piotr Wojciechowski

Ilustracja 82. Spotkanie założycielskie KN „Bio-Top". Materiały Koła Naukowego „Bio-Top"

Ilustracja 83. Członkowie KN „Bio-Top" podczas Ogólnopolskich Dni Biotechnologii w 2014 roku. Materiały Koła Naukowego „Bio-Top"

Ilustracja 84. Członkowie KN „ChemiTech" podczas Dni Aktywności Studenckiej. Materiały Koła Naukowego „ChemiTech"

Ilustracja 85. Wizyta w Centrum Technologicznym firmy YARA w Porsgrunn. Materiały Koła Naukowego „ChemiTech"

Ilustracja 86. Finaliści konkursu „Inżynieria sukcesu" z dr. inż. Wojciechem Skrzypińskim. Materiały Koła Naukowego „Gambrinus"

Ilustracja 87. Wizyta członków KN „Gambrinus" w Zakładzie Wzbogacania Rud KGHM w Rudnej. Materiały Koła Naukowego „Gambrinus"

Ilustracja 88. Uczestnicy wyjazdu do Instytutu Chemicznej Przeróbki Węgla w Zabrzu z opiekunem – dr inż. E. Lorenc-Grabowską. Materiały Koła Naukowego „Kiwon"

Ilustracja 89. Uczestnicy wycieczki do Rafinerii w Płocku z opiekunami: dr. hab. inż. Piotrem Nowakiem, dr. inż. Wojciechem Pieniążkiem oraz inż. Karolem Orkiszem. Materiały Koła Naukowego „Kiwon"

Ilustracja 90. Członkowie KN „Materialisci" podczas Dnia Aktywności Studenckiej. Materiały Koła Naukowego „Materialisci"

Ilustracja 91. Członkowie KN „Materialiści" z wizytą w Browarze „Lech". Materiały Koła Naukowego „Materialisci"

Ilustracja 92. Założyciele KN PhoBiA; od lewej: Mateusz Bański, Joanna Olesiak-Bańska, Marta Ziemieńczuk, Sławomir Potocki, Katarzyna Matczyszyn, Magdalena Rowińska-Żyrek, Ricardo Pedregal. Materiały Koła Naukowego „PhoBia"

Ilustracja 93. Członkowie KN PhoBiA wraz z prof. Markiem Samociem podczas spotkania w listopadzie 2014 roku. Materiały Koła Naukowego „PhoBia"

Tabela 1. Struktura Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej przed przekształceniami (stan na 1 czerwca 1962). Źródło: *Politechnika Wrocławska. Skład osobowy 1962/63*, red. J. Tarnawski, Wrocław 1962.

Tabela 2. Katedry Wydziału Chemicznego (i Wydziału Inżynierii Sanitarnej), na bazie których zbudowano instytutową strukturę kierunku chemicznego. Źródło: *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław–Warszawa–Kraków 1970.

Tabela 3. Literowo-liczbowe oznaczenia jednostek organizacyjnych kierunku chemicznego nadane w roku akademickim 1968/1969. Źródło: Zarządzenie nr 2/4 w sprawie symboli rozpoznawczych niektórych jednostek organizacyjnych szkoły, 1 września 1968, [w:] *Politechnika Wrocławska. Dziennik zarządzeń i informacji rektora oraz uchwał senatu*, nr 4, Wrocław 1968.

Tabela 4. Wykaz specjalności dydaktycznych realizowanych w roku akademickim 1968/1969 przez chemiczne instytuty Politechniki Wrocławskiej na zlecenie Wydziału Chemicznego. Źródło: *Politechnika Wrocławska. Informacje. Organizacja nauki i dydaktyki*, nr 7, Wrocław 1969, s. 22.

Tabela 5a. Zmiany wewnętrznej struktury wybranych instytutów kierunku chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1968–1976. Źródło: *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław–Warszawa–Kraków 1970; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 27a, Wrocław 1972; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 39, Wrocław 1974; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 54, Wrocław 1976.

Tabela 5b. Zmiany wewnętrznej struktury wybranych instytutów kierunku chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1968–1976. Źródło: *Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, Wrocław–Warszawa–Kraków 1970; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 27a, Wrocław 1972; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 39, Wrocław 1974; *Politechnika Wrocławska. Zarządzenia i wytyczne*, nr 54, Wrocław 1976.

Tabela 6. Zespoły dydaktyczne w strukturze instytutów kierunku chemicznego w latach 1976–1983 (uwzględniono pierwszych kierowników zespołów dydaktycznych). Źródło: *Politechnika Wrocławska.*

Spis telefonów, Wrocław 1977; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1979; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1983.

Tabela 7. Laboratoria funkcjonujące w strukturze instytutów kierunku chemicznego w latach 1976–1983 (uwzględniono pierwszych kierowników wymienionych jednostek). Źródło: *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1977; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1979; *Politechnika Wrocławska. Spis telefonów*, Wrocław 1983

Tabela 8. Struktura Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1996–1999. Źródło: Protokoły posiedzeń Rady Wydziału Chemicznego, 18 września i 23 października 1996. APWr, Wydział Chemiczny, sygn. 102/18

Tabela 9. Budynki użytkowane przez jednostki organizacyjne Wydziału Chemicznego.

Wydawnictwa Politechniki Wrocławskiej są do nabycia w księgarni,
plac Grunwaldzki 13, 50-377 Wrocław, budynek D-1 PWr., tel. 71 320 29 35
Prowadzimy sprzedaż wysyłkową: zamawianie.ksiazek@pwr.wroc.pl

ISBN 978-83-7493-916-4